De același autor, la Editura Nemira,
au apărut:

Mobilul
Colorado Kid
Apocalipsa (2 vol.)
Cimitirul animalelor
Christine
Orașul bântuIT (2 vol.)
Misery
Carrie
Shining

STEPHEN EDWIN KING (n. 1947) este licențiat în limba engleză la Universitatea Maine din Orono și a debutat în 1974 cu romanul *Carrie*. După aproape treizeci de ani în care a publicat în principal romane horror foarte populare *(Christine, Apocalipsa, Orașul bântuIT* etc.), el a primit medalia National Book Foundation și Lifetime Achievement Awards din partea National Books Awards. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să filmeze adaptări ale povestirilor sale pentru suma simbolică de 1$. În același timp, s-a estimat că venitul lui anual este de 40 000 000$. Ca o ironie a sorții, el a declarat că detestă sărbătoarea de Halloween.

STEPHEN
KING

Povestea lui Lisey

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Mark STUTZMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Povestea lui Lisey / Stephen King; trad.: Mircea Pricăjan
București, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-569-978-9

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
LISEY'S STORY
© Stephen King, 2006

© Editura Nemira & Co, 2007

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-569-978-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Tabby

„Unde te duci când te simți singură?
Unde te duci când te simți tristă?
Unde te duci când te simți singură?
Îți voi veni din urmă
Când stelele drumul își curmă."

RYAN ADAMS

Partea întâi:
VÂNĂTOAREA DE BUL

„Dacă aș fi luna, știu unde aș cădea."

D.H. LAWRENCE, *Curcubeul*

I. LISEY ȘI AMANDA
(Totul la fel)

1

În ochii publicului, partenerii de viață ai scriitorilor binecunoscuți sunt aproape invizibili, și nimeni nu știa asta mai bine ca Lisey Landon. Soțul ei câștigase premiul Pulitzer și National Book Award[1], însă Lisey dăduse doar un singur interviu în toată viața ei. Și acesta fusese pentru celebra revistă dedicată femeilor, care publica rubrica „Da, sunt căsătorită cu *El!*" Dedicase aproape jumătate din cele cinci sute de cuvinte puse la dispoziție ca să explice că diminutivul ei rima cu „Si-Si". Mare parte din cealaltă jumătate avusese legătură cu rețeta ei pentru friptura de vită perpelită la foc mic. Sora ei, Amanda, spusese că poza care însoțea interviul o făcea să pară grasă.

Niciuna dintre surorile lui Lisey nu era imună la plăcerea de-a lăsa oamenii mască („să învârți cu bățu-n rahat" fusese expresia preferată a tatălui lor pentru asta) sau de-a sta serios la taclale despre rufele

[1] Premiul Național pentru Literatură – cea mai însemnată distincție literară americană (n. tr.).

murdare ale altora, dar singura de care lui Lisey îi venea greu să-i placă era Amanda însăşi. Cea mai în vârstă (şi mai bătrână) dintre fostele surori Debusher din Lisbon Falls, Amanda locuia în prezent singură, într-o casă pe care i-o oferise Lisey, o locuinţă mică, ferită de intemperii, nu prea departe de Castle View, de unde Lisey, Darla şi Cantata o puteau ţine sub supraveghere. Lisey i-o cumpărase cu şapte ani în urmă, cu cinci înainte să moară Scott. „A murit de tânăr." „A murit înainte de vreme", cum se spune. Lui Lisey încă-i venea greu să creadă că plecase dintre ei de doi ani. I se părea deopotrivă mai mult şi cât ai clipi din ochi.

Când în sfârşit s-a hotărât să înceapă să-i cureţe spaţiul de lucru, o serie lungă şi frumos luminată de camere care, cândva, nu fuseseră altceva decât un porumbar deasupra unui grajd de ţară, Amanda îşi făcuse apariţia în a treia zi, după ce Lisey terminase inventarul tuturor ediţiilor străine (erau sute), dar înainte să apuce să facă mai mult decât să înceapă listarea mobilelor, cu asteriscuri mici lângă piesele pe care se gândea că ar trebui să le păstreze. Aşteptă ca Amanda s-o întrebe de ce nu se mişca *mai repede,* pentru numele lui Dumnezeu, însă sora ei nu puse nicio întrebare. Pe când Lisey trecea de la problema mobilelor la o analiză indiferentă (şi care-i răpi toată ziua) a cutiilor de carton cu corespondenţă stivuite în dulapul principal, atenţia Amandei păru să rămână la teancurile şi mormanele impresionante de suvenire întinse de-a lungul peretelui sudic al biroului. Îşi croi drum în sus şi-n jos printre aceste acumulări şerpuitoare, spunând puţine sau chiar nimic, dar notând frecvent într-un carneţel pe care-l ţinea la-ndemână.

Ceea ce nu spuse Lisey era: *Ce cauţi?* sau *Ce notezi?* Aşa cum arătase Scott mai mult decât o singură dată, ea avea ceea ce era cu siguranţă printre cele mai rare talente omeneşti: era o persoană care-şi vedea de treburile ei şi n-o deranja prea mult dacă ceilalţi nu-şi vedeau de ale lor. Asta, desigur, atâta vreme cât aceştia nu confecţionau bombe pe care să le arunce spre cineva, iar, în cazul Amandei, bombele reprezentau întotdeauna o posibilitate. Era genul

de femeie care nu se putea opri să nu-şi vâre nasul, genul acela care-şi *deschidea* gura mai devreme sau mai târziu.

În 1985, soţul ei se dusese în sud, plecând din Rumfold, unde locuiseră până atunci („ca doi jderi prinşi într-un burlan de scurgere", spusese Scott după o vizită de după-amiază pe care jurase să n-o mai repete niciodată). În 1989, singura ei fiică, pe care o chema Intermezzo şi toţi o strigau doar Metzie, plecase la nord în Canada (cu un camionagiu de cursă lungă pe post de logodnic). „Una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, una nu-şi mai poate ţine gura ce o aud." Asta era cimilitura pe care o recita tatăl lor când erau mici, iar dintre fetele lui Dandy Dave Debusher cea care nu-şi putea niciodată ţine gura era cu siguranţă Manda, părăsită întâi de soţ şi-apoi de propria-i fiică.

Oricât era de greu să-ţi placă uneori de ea, Lisey nu-şi dorise s-o ştie de una singură în Rumfold; nu avea încredere s-o lase singură, dacă era să fie sinceră, şi, chiar dacă n-o spuseseră niciodată cu voce tare, Lisey era convinsă că Darla şi Cantata erau de aceeaşi părere. Aşa că discutase cu Scott şi găsise căsuţa în stil Cape Cod, care putea fi cumpărată la preţul de nouăzeci şi şapte de mii de dolari cu banii jos, număraţi până la ultimul. Puţin după aceea, Amanda se mutase în zona de supraveghere.

Acum, Scott era mort şi Lisey se apucase în sfârşit să-i elibereze camerele de lucru. La jumătatea celei de-a patra zi, ediţiile străine erau în cutii, corespondenţa era marcată şi pusă de bine-de rău în ordine, iar ea îşi formase o idee mai mult decât aproximativă care mobile plecau şi care rămâneau. Aşadar, de ce avea impresia că făcuse atât de puţine? Ştiuse de la început că asta era o treabă ce nu putea fi grăbită, în pofida numeroaselor scrisori şi telefoane cu care fusese inoportunată de la moartea lui Scott încoace (fără a mai vorbi şi de vizite). Bănuia că-n cele din urmă oamenii interesaţi de scrierile nepublicate ale lui Scott aveau să primească ce-şi doreau, dar nu înainte să fie ea pregătită să li le dea. În această privinţă, nu clarificaseră lucrurile de la început; nu puseseră *cărţile pe masă*, cum se spunea. Acum, credea că mare parte dintre ei o făcuseră.

Circulau multe cuvinte pentru ceea ce lăsase Scott în urmă. Singurul pe care-l înţelegea întru totul era *memorabilia*, însă mai era unul, unul comic, care suna ca *incuncabilla*. Asta-şi doreau cei nerăbdători, linguşitorii şi cei furioşi: *incuncabilla* lui Scott. Pe aceştia, Lisey începuse să-i numească în gând *incunci*.

2

Sentimentul ei predominant, mai ales după sosirea Amandei, era descurajarea, de parcă subestimase sarcina în sine ori îşi supraestimase (cu mult) propria capacitate de-a o duce la inevitabilul sfârşit – mobila de păstrat depozitată în grajdul de jos, covoarele rulate şi lipite cu bandă adezivă, furgoneta galbenă de la Ryder pe alee, aruncându-şi umbra peste gardul de scânduri dintre curte şi proprietatea familiei Galloway de alături.

O, şi să nu uităm sufletul trist al locului aceluia, cele trei computere de birou (fuseseră patru, dar cel din ungherul memoriei lipsea acum, graţie lui Lisey însăşi). Fiecare era mai nou şi mai uşor ca celălalt, însă chiar şi cel mai nou era un model mare de birou şi toate încă funcţionau. Erau de asemenea protejate cu parole, pe care ea nu le cunoştea. Nu întrebase niciodată şi habar nu avea ce electro-rămăşiţe ar putea dormita pe hard-disk-uri. Liste de cumpărături? Poezii? Materiale erotice? Era sigură că Scott fusese conectat la Internet, însă nu avea idee ce site-uri vizita cât intra. Amazon? Drudge? Legenda lui Hank Williams? Ploile de aur ale lui Madam Cruella & Tower of Power? Înclina să excludă această ultima ipoteză, crezând că ar fi văzut facturile (sau cel puţin lipsuri în contul rezervat cheltuielilor domestice lunare), numai că, desigur, asta era o idioţenie. Dacă ar fi vrut Scott să ascundă de ea o mie de dolari pe lună, ar fi putut-o face. Iar parolele? Partea comică era că poate i le spusese. Astfel de lucruri ea le dădea repede uitării, atâta tot. Îşi promise să încerce

cu propriul său nume. Poate după ce va fi plecat Amanda acasă. Ceea ce nu părea să se întâmple prea curând.

Lisey se lăsă pe spătarul scaunului și-i suflă părul de pe frunte. *În ritmul ăsta n-o să ajung la manuscrise până-n iulie,* își spuse. *I-ar apuca pandaliile pe incunci dacă ar vedea cum mă târăsc. Mai ales pe ultimul.*

Ultimul – cu cinci luni în urmă fusese asta – reușise să nu explodeze, reușise să mențină un limbaj foarte civilizat, până ce ea începuse să creadă că omul ar putea fi altfel decât ceilalți. Lisey îi spusese că spațiul de lucru al lui Scott stătea gol deja de aproape un an și jumătate, dar că aproape-și găsise forța necesară să urce acolo și să înceapă să curețe camerele și să pună totul în ordine.

Numele vizitatorului era Joseph Woodbody, profesor la catedra de engleză din cadrul Universității din Pittsburgh. Pitt era *Alma Mater* a lui Scott, iar cursul lui Woodbody despre Scott Landon și mitul american era extrem de popular și extrem de frecventat. Mai avea și patru absolvenți care-și scriau tezele în anul acela despre Scott Landon, astfel încât era probabil inevitabil ca războinicul incunc să iasă la înaintare atunci când Lisey vorbea în termeni vagi precum *mai devreme decât mai târziu* și *aproape cu siguranță cândva în vara asta.* Dar numai atunci când l-a asigurat că-l va suna „când se va așeza praful", Woodbody a început cu adevărat să-și dea arama pe față.

A spus că faptul că împărțise patul cu un mare scriitor american nu-i dădea dreptul să joace rolul executorului său literar. Asta, a spus el, era treaba unui expert și nu auzise ca doamna Landon să aibă vreo diplomă în acest sens. I-a adus aminte de anii scurși de la moartea lui Scott Landon și de zvonurile care continuau să crească. Se presupunea că existau mormane de materiale inedite – proze scurte, chiar romane. Nu-l putea lăsa în camera de lucru măcar pentru puțin timp? Să-i dea voie să cerceteze puțin prin fișete și sertarele biroului, și numai ca să reducă la tăcere cele mai scandaloase zvonuri? Putea sta alături de el în tot acest timp, desigur – asta se înțelegea de la sine.

– Nu, spusese ea, conducându-l la uşă. Încă nu sunt pregătită.

Trecând cu vederea loviturile sub centură ale bărbatului – încercând cel puţin s-o facă – fiindcă acesta era evident la fel de nebun ca toţi ceilalţi. Doar că se ascunsese mai bine şi pentru puţin mai mult timp.

– Iar când voi fi, vreau să mă uit la toate materialele, nu doar la manuscrise.

– Da...

Serioasă, înclinase din cap spre el.

– Totul la fel.

– Nu înţeleg la ce vă referiţi.

Sigur că nu înţelegea. Făcuse parte din limbajul lor conjugal. De câte ori nu se-ntorsese Scott val-vârtej, strigând: „Hei, Lisey, am ajuns acasă – totul la fel?" Însemnând *e totul bine, e totu-n regulă.* Dar, aidoma celor mai multe fraze codificate (Scott i-o explicase pe aceasta odată, dar ea ştia deja), avea o semnificaţie lăuntrică. Un om ca Woodbody nu avea niciodată să pătrundă semnificaţia lăuntrică a lui *totul la fel.* Lisey i-o putea explica toată ziua şi el tot n-avea s-o priceapă. De ce? Pentru că el era un incunc şi, când venea vorba de Scott Landon, pe incunci îi interesa doar un singur lucru.

– Nu contează, îi răspunsese profesorului Woodbody în ziua aceea cu cinci luni în urmă. *Scott* ar fi înţeles.

3

Dacă ar fi întrebat-o Amanda unde fuseseră depozitate lucrurile lui Scott din „ungherul memoriei" – premiile şi tăbliţele onorifice, obiecte de felul acesta – Lisey ar fi minţit (lucru pe care-l făcea relativ bine pentru cineva care apela rareori la asta) şi-ar fi spus „într-un depozit din Mechanic Falls". Amanda n-o întrebă, însă. Îşi frunzări în schimb şi mai ostentativ carneţelul, încercând fără-ndoială să-şi facă sora mai mică să abordeze subiectul cu întrebarea potrivită,

dar nici Lisey nu întrebă nimic. Se gândea la cât de gol era colțul acela, cât de gol și de *neinteresant*, acum că nu mai erau atât de multe dintre lucrurile ce aminteau de Scott. Fie distruse (cum era monitorul de computer), fie prea puternic zgâriate și îndoite să fie expuse; o asemenea privelişte ar fi ridicat mai multe întrebări decât ar fi putut vreodată lămuri.

În cele din urmă, Amanda cedă și-și deschise carnețelul.

– Uită-te la asta, spuse ea. Uită-te doar.

Manda îi arăta prima pagină. Pe liniile albastre, înghesuite de la spirala cu ochiuri mici de sârmă din stânga și până la marginea foii din dreapta *(ca un mesaj codificat de la unul dintre nebunii ăia ai străzii peste care dai întotdeauna în New York fiindcă banii pentru instituțiile mentale publice nu sunt niciodată destui*, își spuse Lisey obosită), erau niște numere. Majoritatea fuseseră încercuite. Câteva fuseseră închise în pătrate. Manda întoarse pagina și i le arătă pe următoarele *două*, pline de numere ca și prima. Pe pagina următoare, numerele se opreau la jumătate. Ultimul părea să fie 846.

Amanda îi oferise expresia aceea arogantă, lungă, rumenă-n obraji și cumva comică, care însemnase, când ea avea doisprezece ani și micuța Lisey numai doi, că Manda „luase inițiativa"; cineva avea să se trezească în lacrimi. Amanda însăși, de cele mai multe ori. Lisey descoperi că aștepta cu oarecare interes (și-un pic de teamă) să vadă ce-ar putea însemna acum expresia aceea. Amanda se comportase ciudat încă de când venise. Poate că de vină era doar vremea posacă, zăpușitoare. Însă cel mai probabil avea legătură cu brusca absență a iubitului ei de lungă durată. Dacă Manda se-ndrepta spre o nouă răbufnire a unei furtuni emoționale fiindcă o părăsise Charlie Corriveau, atunci Lisey credea că e mai bine să-și pună centura de siguranță. Nu-i plăcuse și nici nu avusese vreodată încredere în Corriveau, bancher sau nu. Cum te poți încrede într-un om după ce, la târgul primăvăratic de binefacere pentru bibliotecă, ți s-a întâmplat să auzi că tipii de la The Mellow Tiger îi spuneau Mațe Fripte? Ce poreclă mai era și asta pentru un bancher? Ce *însemna*, totuși? Și cu siguranță nu se putea să nu știe că, în trecut, Manda avusese probleme mentale...

– Lisey? întrebă Amanda.

Avea riduri adânci pe frunte.

– Îmi pare rău, zise Lisey, am fost doar... cu mințile aiurea o secundă.

– Ți se-ntâmplă des, spuse Amanda. Cred că te-ai molipsit de la Scott. Fii atentă, Lisey. Am numerotat toate revistele și publicațiile și *treburile* lui academice. Alea stivuite acolo lângă perete.

Lisey clătină din cap ca și când ar fi știut unde ducea asta.

– Am scris numerele cu creionul, apăsând ușor, continuă Amanda. Întotdeauna când stăteai cu spatele sau erai altundeva, pentru c-am crezut că, dacă mă vezi, poate-o să-mi ceri să mă opresc.

– N-aș fi făcut-o.

Luă carnețelul, care era umed de transpirația surorii sale.

– Opt sute patruzeci și șase! Așa multe!

Și știa că publicațiile așezate de-a lungul peretelui nu erau dintre cele pe care ea, una, le-ar fi citit sau ținut în casă, lucruri precum *O* și *Good Housekeeping* și *Ms.;* ci mai degrabă reviste culturale ca *Little Sewanee Review* și *Glimmer Train* și *Open City* și altele cu nume incomprehensibile ca și *Piskya.*

– Mult mai multe, zise Amanda și arătă cu degetul spre teancurile de cărți și reviste.

Când se uită Lisey mai bine la ele, văzu că sora ei avea dreptate. Mult mai multe decât opt sute patruzeci și ceva. Trebuiau să fie.

– Aproape trei mii de toate, și unde o să le pui sau cine-o să le vrea, sunt sigură că n-am idee. Nu, opt sute patruzeci și șase e doar numărul celor care conțin poze cu tine.

Era atât de ciudat felul cum alesese s-o spună, că Lisey nu înțelese la început. Când o făcu, fu încântată. Ideea că ar putea exista o așa neașteptată resursă fotografică – o mărturie ascunsă a vieții sale cu Scott – nu-i trecuse niciodată prin gând. Dar, când se gândi la asta, era întru totul logic. Fuseseră căsătoriți peste douăzeci și cinci de ani la momentul morții lui și, în toată această vreme, Scott fusese un călător învederat, neobosit, citind, ținând prelegeri, străbătând țara în lung și-n lat aproape fără nicio pauză când se afla între

două proiecte, vizitând până și nouăzeci de campusuri pe an, fără a rata măcar o măsură din fluxul său parcă nesfârșit de proze scurte. Și-n multe dintre acele hoinăreli ea-i fusese alături. În câte hoteluri îi scosese oare cutele din unul dintre costumele sale cu micul fier de călcat de voiaj, în vreme ce televizorul psalmodia un talk-show cu volumul dat la minimum în partea ei de cameră, iar într-a lui mașina de scris portabilă țăcănea (la începutul căsniciei lor) sau laptopul păcănea încet (mai târziu), iar el ședea în fața lui și-l privea cu o buclă de păr căzută pe frunte?

Manda se uita mâhnită la ea, evident neplăcându-i reacția de până atunci.

– Cele încercuite – mai bine de șase sute – sunt cele în a căror legendă ai fost tratată într-un mod nu prea curtenitor.

– Chiar așa?

Lisey era deconcertată.

– Să-ți arăt.

Amanda studie carnețelul, se duse la teancul lung cât tot peretele, își consultă din nou însemnările și alese două exemplare. Unul era un bianual pretențios cu copertă cartonată de la Universitatea din Kentucky din Bowling Green. Celălalt, o revistă în format mic ce ar fi putut fi rezultatul muncii unui student, se numea *Push-Pelt:* unul dintre numele acelea născocite de absolvenții de la litere cu intenția de a fi captivante, dar care nu însemnau absolut nimic.

– Deschide-le, deschide-le! comandă Amanda și, când i le trânti în mâini, Lisey simți buchetul sălbatic și acru al transpirației surorii sale. Paginile sunt însemnate cu fâșiuțe de hârtie, vezi?

Fâșiuțe. Cuvântul pe care-l folosea mama lor pentru a spune bucățele. Lisey deschise bianualul, întorcând paginile la semn. Fotografia în care apăreau ea și Scott era de foarte bună calitate, reprodusă cu excelentă claritate. Scott se apropia de un podium în vreme ce ea, în spatele lui, aplauda. Mai jos, publicul aplauda și el. Fotografia din *Push-Pelt* nu era nici pe departe la fel de clară; punctele din care era alcătuită păreau mari cât vârfurile unor creioane cu mina ruptă și-n pasta hârtiei pluteau bucăți de lemn, însă

ea o privi și-i veni să plângă. Scott intra în larma unui subsol întunecat. Pe față avea întipărit rânjetul acela mare al său care spunea „O, da, acesta-i locul potrivit". Ea era în urma lui cu un pas sau doi și propriu-i surâs nu se pierduse complet în rămășițele a ceea ce trebuie să fi fost un bliț orbitor. Reuși chiar și să recunoască bluza cu care era îmbrăcată, acea Anne Klein albastră cu o dungă roșie, comică, pe partea stângă. Ce avea pe ea mai jos se pierdea în umbre, și nu-și putea aminti deloc seara cu pricina, dar știa că trebuie să fi fost o pereche de jeanși. Când ieșea târziu în oraș, întotdeauna își trăgea pe ea o pereche de jeanși spălăciți. Explicația fotografiei era: *Legenda în viață Scott Landon (însoțit de o amică) își face apariția la* Stalag 17 Club *de la Universitatea din Vermont. Luna trecută. Landon a rămas până la ora închiderii, citind, dansând, petrecând. Omul știe cum să-și dea frâu liber.*

Da. Omul știuse cum să-și dea frâu liber. Putea depune mărturie personal.

Se uită la toate celelalte periodice, fu brusc copleșită de gândul la bogățiile pe care le-ar putea găsi în ele și-și dădu seama că Amanda o rănise până la urmă, îi deschisese o rană care avea să sângereze mult timp. Fusese oare Scott singurul care știa de locurile întunecate? Cele cu adevărat urâte, unde erai atât de singur și de-ngrozitor de fără glas? Poate că ea nu știa tot ce știuse el, dar știa destul. Fără-ndoială, știuse că Scott era chinuit și că nu s-ar fi uitat niciodată într-o oglindă – în nicio suprafață reflectantă, dacă o putea evita – după ce apunea soarele. Iar ea-l iubise în pofida tuturor acestor lucruri. Pentru că omul știuse cum să-și dea frâu liber.

Dar, ajunge! Acum, omul își dăduse frâu liber *de tot*. Omul „trecuse în lumea drepților", cum se spune; viața ei intrase într-o fază nouă, o fază a singurătății, și era deja prea târziu să se mai întoarcă înapoi.

Pus în termenii aceștia, gândul o cutremură și o făcu să se gândească la lucruri

(vinețiul, arătarea pestriță pe o parte)

la care era mai bine să nu se gândească, așa că-și întoarse mintea de la ele.

– Mă bucur că ai găsit pozele astea, îi spuse Amandei cu căldură. Eşti o soră mai mare de treabă, ştii asta?

Şi, după cum sperase Lisey (dar nu prea îndrăznise să se aştepte), stupoarea o opri pe Manda din baletul ei trufaş şi frivol. Se uită nesigură la Lisey, părând să pândească un semn de nesinceritate şi negăsind niciunul. Puţin câte puţin, se relaxă într-o Amanda docilă şi mai uşor de suportat. Îşi recuperă carneţelul şi se uită la el încruntată, de parcă n-ar fi ştiut bine de unde răsărise. Lisey credea, având în vedere natura obsesivă a numerelor, că acesta ar putea fi un pas important într-o direcţie bună.

Apoi Manda clătină din cap aşa cum fac oamenii când îşi amintesc ceva ce n-ar fi trebuit niciodată scăpat din gând.

– În cele neîncercuite, eşti doar *menţionată* – Lisa Landon, o persoană în carne şi oase. În ultimul rând, dar nici pe departe cel mai mărunt – având în vedere cum ţi-am spus noi întotdeauna, ăsta-i aproape un calambur, nu-i aşa?[1] – vei vedea că unele dintre numere, puţine, sunt încadrate în pătrate. Astea-s poze în care apari tu *singură!*

Îi aruncă lui Lisey o privire impresionantă, aproape ameninţătoare.

– Pe astea trebuie să le vezi *neapărat*.

– Sunt sigură.

Încercând să pară încântată peste poate când nu reuşea de fapt să-şi dea seama de ce ar manifesta cel mai mic interes pentru fotografii doar cu ea, făcute în cursul acelor ani mult prea scurţi când avusese un bărbat – un bărbat de calitate, un non-incunc care ştia cum să *pună şaua pe cal* – cu care să-şi împartă zilele şi nopţile. Ridică ochii spre dezordonatele movile şi coline de periodice, de toate dimensiunile şi formele, închipuindu-şi cum ar fi să le parcurgă teanc cu teanc şi unul câte unul, şezând cu picioarele încrucişate pe podeaua din ungherul memoriei (unde altundeva?), vânând acele imagini cu ea şi Scott. Şi-n cele care o înfuriaseră atât de tare pe Amanda se vedea pe ea cu câţiva paşi în spate, privindu-l admirativ.

[1] Aluzie la expresia *last but not least* (ultimul, dar nu cel mai mărunt), unde *least* se apropie ca sonoritate de numele personajului, Lisey (n. tr.).

Dacă aplaudau ceilalți, aplauda și ea. Expresia ei era destinsă, suficient de echivocă, netrădând altceva decât o atenție politicoasă. Expresia ei spunea: *El nu mă plictisește.* Expresia ei spunea: *El nu mă exaltă.* Expresia ei spunea: *Nu ard pentru el, nici el pentru mine* (ce minciună, ce minciună, ce minciună). Expresia ei spunea: *Totul la fel.*

Amanda ura pozele acestea. Le privea și-și vedea sora jucând rolul sării pentru biftec, al soclului pentru statuie. Își vedea sora citată uneori drept *doamna Landon*, alteori drept *doamna Scott Landon* și-n alte ocazii – o, ce durere – ignorată complet. Degradată cu totul, la rolul simplu de *amică*. Amandei, asta trebuie să i se fi părut un fel de crimă.

– Mandy?

Amanda se uită la ea. Lumina era crudă și, cu o autentică și totală senzație de șoc, Lisey își aminti că Manda avea în toamnă să împlinească șaizeci de ani. Șaizeci! În momentul acela, Lisey se trezi că se gândește la lucrul care-l chinuise pe soțul ei în atât de multe nopți nedormite – lucrul de care Woodbody-ii din toată lumea nu aveau să afle niciodată nimic, dacă asta ar fi ținut numai de ea. Ceva cu o nesfârșită parte împestrițată, ceva ce reușeau să vadă cel mai bine bolnavii de cancer când se uitau în paharul golit și de ultimul analgezic: gata cu medicația până mâine dimineață.

E foarte aproape, scumpa mea. Nu-l văd, dar îl aud cum își înfulecă mâncarea.

Taci, Scott, nu știu despre ce vorbești.

– Lisey? întrebă Amanda. Ai spus ceva?

– Bolboroseam doar în barbă.

Încercă să surâdă.

– Vorbeai cu Scott?

Lisey renunță la încercarea de a surâde.

– Da, cred că da. Uneori încă mi se mai întâmplă. Aiurea, nu?

– Nu cred. Nu și dacă funcționează. Cred că aiurea sunt lucrurile care nu funcționează. Asta trebuie s-o știu bine. Am ceva experiență. Corect?

– Manda...

Dar Amanda se întorsese să se uite la mormanele de periodice și anuare și reviste studențești. Când își întoarse privirea spre Lisey, zâmbea nesigură.

– M-am descurcat bine, Lisey? Voiam doar să-mi fac partea...

Lisey o luă de mână și o strânse ușor.

– Te-ai descurcat. Ce zici să ieșim de aici? Tragem la sorți cine face duș prima.

4

Eram pierdut în întuneric și tu m-ai găsit. Mi-era cald – așa de cald – și tu mi-ai dat gheață.

Vocea lui Scott.

Lisey deschise ochii, crezând că își pierduse pentru o clipă concentrarea de la un lucru pe care-l făcea și că avusese un vis scurt, dar uimitor de detaliat, în care Scott era mort și ea era prinsă în herculeana operațiune de a curăța grajdurile creațiilor sale literare. Cu ochii deschiși, înțelese imediat că Scott era *într-adevăr* mort; ea dormea în propriu-i pat după ce o dusese pe Manda acasă și acesta era de fapt visul.

Părea să plutească în lumina lunii. Simțea mirosul unor flori exotice. O mătăsoasă briză văratică îi pieptăna părul de la tâmple spre spate, genul acela de briză care suflă mult după miezul nopții într-un loc secret, departe de casă. Și totuși *era* acasă, *trebuia* să fie acasă, pentru că în fața ei era grajdul ce găzduia studioul lui Scott, obiectul unui atât de viu interes din partea incuncilor. Iar acum, grație Amandei, știa că adăpostea și toate pozele acelea cu ea și răposatul ei soț. Acea mare comoară îngropată, acea pradă emoțională.

Poate e mai bine să nu te uiți la pozele alea, îi șopti vântul în urechi.

O, nu se îndoia de asta. Dar *avea* să se uite. Nu putea evita, acum că știa de existența lor.

Fu încântată să vadă că plutea pe o bucată mare de pânză poleită de lună, pe care cuvintele CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY erau imprimate în mod repetat; colțurile fuseseră înnodate ca la niște batiste. Era fermecată de bizareria situației; era ca și când ar fi plutit pe un nor.

Scott. Încercă să-i rostească numele cu voce tare și nu reuși. Visul nu i-o permise. Drumeagul ce ducea la grajd dispăruse, văzu ea. La fel și curtea dintre el și casă. În locul lor se afla un câmp vast de flori vinețiii, visând în lumina spectrală a lunii. *Scott, te-am iubit, te-am salvat, ți-am*

5

Apoi se trezi și auzi cum vorbea în întuneric, repetând ca o mantră: „Te-am iubit, te-am salvat, ți-am adus gheață. Te-am iubit, te-am salvat, ți-am adus gheață. Te-am iubit, te-am salvat, ți-am adus gheață."

Rămase acolo timp îndelungat, amintindu-și de o zi caldă de august în Nashville și spunându-și – nu pentru prima oară – că a fi singură după ce fusese un parte dintr-un cuplu atât de mult timp era într-adevăr o porcărie stranie. S-ar fi așteptat ca doi ani să-i ajungă pentru a alunga senzația de stranietate, dar nu fusese așa; din câte se părea, timpul reușise doar să țesească latura ascuțită a durerii, așa încât, în loc să taie, aceasta rupea. Pentru că *nimic* nu mai era la fel. Nici afară, nici înăuntru, nici pentru ea. Întinsă pe patul care cândva fusese al amândurora, Lisey își spuse că niciodată singurătatea nu te face să te simți mai singur ca atunci când, trezindu-te, descoperi că încă ai casa toată pentru tine. Că tu și șoarecii din pereți sunteți singurii care încă mai respirați.

II. LISEY ȘI NEBUNUL
(Întunericul îl iubește)

1

În dimineața următoare, Lisey ședea cu picioarele încrucișate pe podeaua ungherului memoriei al lui Scott și contempla teancurile și mormanele de reviste, referate ale absolvenților, circulare emise de departamentul de engleză și „jurnale" universitate care se înșiruiau de-a lungul peretelui de sud al studioului. Îi trecuse prin gând că, poate, se uita prin ele doar ca să se descotorosească de puternica influență pe care o avuseseră asupra imaginației sale fotografiile acelea pe care nu le mai văzuse până atunci. Acum că se afla acolo, înțelegea că aceea fusese o speranță deșartă. Nu avea nevoie nici de carnețelul mototolit al Mandei cu toate numerele din el. Acesta zăcea aruncat pe jos aproape de ea, și Lisey îl vârî în buzunarul de la spate al jeanșilor. Nu-i plăcea cum arăta, prețiosul artefact al unei minți nu tocmai sănătoase.

Măsură încă o dată acel teanc lung de cărți și reviste de lângă peretele sudic, un șarpe de hârtii prăfuit și înalt de mai bine de un metru și lung de cel puțin zece. Dacă n-ar fi fost Amanda, probabil

că le-ar fi împachetat până la ultima în cutii pentru sticle de băutură fără să se uite măcar la ele sau să se întrebe cu ce intenție păstrase Scott atât de multe.

Mintea mea pur și simplu nu funcționează așa, își spuse ea. *Însă eu nu mă omor cu gânditul.*

Poate că nu, dar ai fost întotdeauna o campioană a aducerilor aminte.

Acesta era Scott în momentele lui cele mai fermecătoare și irezistibile, însă adevărul era că ea se descurcase mai bine la uitare. Ca și el, de altfel, și amândoi avuseseră motivele lor. Și totuși, ca pentru a dovedi asta, Lisey auzi o frântură fantomatică de discuție. O voce – a lui Scott – era familiară. Cealaltă avea o ușoară inflexiune sudistă. O *pretențioasă* ușoară inflexiune sudistă, poate.

Tony aici de față o să scrie textul pentru [bla-bla-bla]. *Ați vrea să vedeți un exemplar, domnule Landon?*

Hmm? Sigur, cum să nu!

Rumoare de voci de jur împrejur. Abia auzind povestea cu Tony care scria un text, avusese ceea ce era aproape abilitatea unui politician de a se arăta sincer cu cei care veneau să-l vadă când ieșea în public, Scott asculta vocile mulțimii tot mai mari și se gândea deja să găsească priza la care să se lege – acel moment plăcut în care electricitatea curgea dinspre el spre ei și apoi înapoi la el dublată și chiar triplată; el adora curentul, însă Lisey era convinsă că adorase și mai mult clipa aceea când făcea legătura. Totuși, își făcuse timp să răspundă.

Îmi puteți trimite fotografii, articole sau recenzii din ziarul campusului, recomandări departamentale, orice de felul ăsta. Vă rog. Îmi place să văd totul. Studioul, RFD nr. 2, Sugar Top Hill Road, Castle Rock, Maine. Lisey știe codul poștal. Eu îl uit mereu.

Nimic altceva despre ea, doar *Lisey știe codul poștal*. Cum ar fi zbierat Manda dacă auzea asta! Însă ea-și *dorise* să fie uitată în călătoriile acelea, să fie și să nu fie în același timp. Ei îi plăcea să privească.

Ca tipu' din filmul porno? o întrebase Scott o dată, iar ea îi oferise zâmbetul acela subțire de clar de lună care zicea că umblă pe muchie de cuțit. *Dacă spui tu, dragă*, răspunsese ea.

Întotdeauna o prezenta atunci când soseau și ici-colo, altor oameni, când lucrul acesta devenea necesar, însă rareori se întâmpla asta. Dincolo de domeniile lor de interes, universitarilor le lipsea în mod ciudat curiozitatea. Majoritatea erau pur și simplu încântați să-l aibă printre ei pe autorul romanelor *Fata cabotierului* (Premiul Național pentru Literatură) și *Relicve* (Pulitzer). De asemenea, fusese o perioadă cam de zece ani când Scott devenise cumva mai mare decât era... pentru ceilalți și, uneori, și pentru sine însuși. (Nu și pentru Lisey; ea era cea care trebuia să-i aducă un sul nou de hârtie igienică dacă rămânea fără atunci când era pe closet.) Nimeni nu „încălzea" în mod special scena atunci când stătea el acolo cu microfonul în mână, dar până și ea simțise legătura pe care Scott o instituia cu publicul. Volții aceia. Era o legătură directă, și avea puțin de-a face cu activitatea lui ca scriitor. Poate nimic. Avea de-a face cu *scoțitatea* din el, cumva. Asta suna aiurea, dar era adevărat. Și niciodată nu păruse să-l afecteze prea tare, sau să-i dăuneze, cel puțin până când...

Ochii încetară să i se miște, ațintiți asupra unui cotor de pânză și a literelor scrise cu foiță de aur, care spuneau: *U-Tenn Nashville 1988 Review.*

1988, anul romanului rockabilly[1]. Cel pe care nu-l mai scrisese niciodată.

1988, anul nebunului.

Tony aici de față o să scrie un text...

– Nu, zise Lisey. Greșit. N-a spus Tony, a spus...

Toneh...

Da, chiar așa, zisese *Toneh*, zisese

Toneh ici dă față o să scrhie un text...

– ... o să-l scrie pentru *U-Tenn Review* pentru anul 1988, spuse Lisey. Zisese...

... Vi l-aș putea expedia cu poșta rhapidă...

Dar ea ar fi pus mâna în foc că acel mic Tennessee Williams aspirant spusese *apidă*. Asta era vocea, chiar așa, vocea claponului

[1] Gen de muzică populară care combină trăsături rock'n'roll și country (n. tr.).

sudist fript. Dashmore? Dashman? Omul se azvârlise[1], sigur că da, se azvârlise ca o stea căzătoare fotată, dar nu asta era problema. Problema fusese...

– Dashmiel! murmură Lisey în încăperea goală și încleștă pumnii. Se uită țintă la cartea cu cotor stanțat în aur ca și când ar fi putut dispărea în clipa când și-ar fi luat ochii de la ea. Numele sudistului ăla mic și vanitos era Dashmiel, și *FUGEA CA UN IEPURE!*

Scott ar fi refuzat oferta unei expediții cu poșta rapidă sau prin curier; credea că astfel de lucruri erau o cheltuială inutilă. În privința corespondenței nu era niciodată vreo grabă – când venea adusă la vale de puhoi, o pescuia. Când era vorba de recenzii la romanele sale, Scott nu era deloc un Huck Finn care se plimba cu bărcuța, ci mai degrabă Scotty-picioare-iuți, dar în privința cronicilor despre aparițiile sale publice, se mulțumea cu poșta normală. Dat fiind că Studioul avea propria lui adresă, era foarte improbabil ca Lisey să vadă când veneau publicațiile cu pricina. Și, odată ajunse la destinație... ei bine, încăperile acelea aerisite, bine luminate, erau refugiul creativ al lui Scott, nu al ei, un spațiu rezervat unui club privat în mare parte binefăcător, unde el își scrisese poveștile și-și ascultase muzica atât de tare cât voia în zona izolată fonic pe care o numea Celula Mea Capitonată. Nu fusese niciodată un anunț cu INTRAREA INTERZISĂ pe ușă, venise acolo de multe ori când era el în viață și Scott se arăta întotdeauna bucuros s-o vadă, însă fusese nevoie de Amanda ca să vadă ce se afla în pântecele șarpelui de cărți care dormea lângă peretele sudic. Amanda cea cu gura spurcată, Amanda cea bănuitoare, Amanda cea impulsivă, care se convinsese cumva că-i va arde casa din temelii dacă nu punea în soba din bucătărie exact trei bușteni de arțar o dată, nici mai mult și nici mai puțin. Amanda al cărei obicei neabătut era să se rotească de trei ori în verandă, de parcă ar fi trebuit să se întoarcă în casă după ceva ce uitase. Uită-te la astfel de lucruri (sau ascult-o cum numără de câte ori și-a trecut periuța peste dinți) și ai putea foarte bine s-o

[1] *Dash* (în original) – a arunca, a azvârli cu forța (n. tr.).

consideri o fată bătrână dusă cu pluta – să-i scrie cineva doamnei aleia o rețetă pentru Zoloft sau Prozac. Dar fără Manda, își dă oare seama micuța Lisey că acolo sus sunt sute de poze cu soțul ei defunct, așteptând-o doar să le arunce o privire? Sute de amintiri care așteaptă să fie trezite la viață? Și mare parte dintre ele sunt cu siguranță mai plăcute decât amintirea legată de Dashmiel, claponul ăla sudist fript și laș...

– Încetează, murmură ea. Termină odată. Lisa Debusher Landon, deschide mâna și dă-le drumul.

Însă, aparent, nu era pregătită să facă asta, fiindcă se ridică în picioare, traversă încăperea și îngenunche în fața cărților. Mâna sa dreaptă pluti în față ca bagheta unui magician și apucă volumul însemnat *T-Tenn Nashville 1988 Review*. Inima îi bubuia puternic, însă nu de surescitare, ci de teamă. Mintea îi putea spune inimii că toate acelea s-au petrecut în urmă cu optsprezece ani, dar în problemele legate de sentimente, inima avea propriul ei vocabular colorat. Părul nebunului fusese atât de blond, încât aproape că era alb. Fusese un nebun *proaspăt absolvent*, scoțând pe gură ceva ce nu era tocmai o vorbire păsărească. La o zi după atentat – când starea de sănătate a lui Scott trecuse de la stadiul critic la cel relativ bun – își întrebase soțul dacă nebunul absolvent fusese *strâns în chingi*, iar Scott îi șoptise că nu știe dacă un descreierat poate strânge *ceva* în chingi. *A strânge în chingi* era un act de eroism, iar oamenii nebuni nu prea aveau multe la capitolul voință... sau ea nu credea asta?

Nu știu, Scott. O să mă gândesc la asta.

Dar nu avusese intenția s-o facă. Își dorise să nu se mai gândească la asta niciodată, dacă putea. În ceea ce o privea pe Lisey, fotatul ăla descreierat cu pistolașul său putea să se alăture celorlalte lucruri pe care le dăduse uitării de când îl întâlnise pe Scott.

A fost cald, nu-i așa?

Zăcând întins în pat. Încă palid, mult *prea* palid, dar începând să-și recapete puțin culoarea în obraji. Liniștit, fără o mină aparte, făcea doar conversație. Iar Lisey De Acum, Lisey cea Singură, văduva Landon, se cutremură.

– Nu-şi mai aducea aminte, murmură ea.

Era aproape convinsă că nu-şi mai amintise. Nimic despre momentele când zăcuse jos pe asfalt şi amândoi fuseseră siguri că nu se va mai ridica niciodată. Că murea şi că tot ceea ce-şi spuneau atunci avea să fie tot ceea ce-şi vor mai spune vreodată, tocmai ei, care găsiseră atât de multe de spus unul altuia. Neurologul cu care îşi făcuse curajul să vorbească spusese că uitarea momentului unei întâmplări traumatizante era normală, că oamenii care-şi reveneau de pe urma unor asemenea întâmplări descopereau deseori că pe filmul amintirilor se arsese un cadru sau altul. Putea să fie vorba de o bucată de cinci minute, cinci ore sau cinci zile. Uneori, fragmente şi imagini disparate aveau să iasă la iveală ani sau chiar decenii mai târziu. Neurologul îl numise mecanism de apărare.

Lui Lisey i se păruse logic.

De la spital se întorsese la motelul la care trăsese. Nu era o cameră foarte bună – amplasată în spate, unde nu aveai ce vedea în afara unui gard de scânduri şi nu auzeai decât vreo sută de câini care lătrau – însă acestea erau toate lucruri de care nu-i mai păsa. Fără-ndoială, nu mai voia să aibă nicio legătură cu campusul în care fusese împuşcat soţul său. Şi, în vreme ce-şi dădea jos pantofii şi se întindea pe patul dublu şi tare, îşi spusese: *Întunericul îl iubeşte.*

Era asta adevărat?

Cum putea spune aşa ceva, dacă nici măcar nu ştia ce însemna?

Ba ştii. Premiul lui tati era un sărut.

Lisey îşi întorsese atât de repede capul pe pernă, de parcă ar fi pălmuit-o o mână invizibilă. *Taci, să nu vorbeşti despre asta!*

Niciun răspuns... niciun răspuns... după care, cu răutate: *Întunericul îl iubeşte. Dansează cu el ca un amant şi luna răsare deasupra dealului purpuriu şi ceea ce a fost dulce miroase acru. Miroase ca otrava.*

Întorsese capul în cealaltă parte. Şi, dincolo de pereţii camerei de motel, câinii – toţi fotaţii câini din Nashville, i se păruse – lătraseră în vreme ce soarele cobora în fumul portocaliu de august, săpând nopţii o groapă. În copilărie, mama îi spusese că nu ai de ce te teme

în întuneric, iar ea crezuse că acesta este adevărul. Fusese de-a dreptul veselă în întuneric, chiar și atunci când acesta era luminat de fulger și sfâșiat de tunet. Pe când sora ei cu mulți ani mai în vârstă, Manda, se ghemotocea speriată sub cuverturi, micuța Lisey ședea în capul patului, sugându-și degetul mare și cerând să aducă cineva lanterna ca să-i citească o poveste. Îi spusese asta lui Scott odată, iar el îi luase mâinile și replicase: „Tu vei fi lumina *mea*, atunci. Fii lumina *mea*, Lisey." Și ea încercase să fie, dar...

– Eram într-un loc întunecat, murmură ea, stând în studioul lui pustiu cu *U-Tenn Nashville Review* în mâini. Tu ai spus asta, Scott? Tu ai spus-o, nu?

„Eram într-un loc întunecat și tu m-ai găsit. Tu m-ai salvat."

Poate că-n Nashville chiar așa fusese. Nu însă și-n cele din urmă.

„Tu m-ai salvat întotdeauna, Lisey. Ți-amintești prima noapte când am rămas acasă la tine?"

Șezând acum cu cartea în poală, Lisey zâmbi. Sigur că-și amintea. Ce-și aducea ea cel mai bine aminte era *schnapps*-ul de mentă, care-i dăduse acid la stomac. Iar el avusese probleme mai întâi să intre și apoi să-și mențină erecția, deși, în cele din urmă, totul mersese bine. Ea pusese asta pe seama băuturii. Doar mai târziu îi mărturisise el că *niciodată* nu-i mai reușise până la ea: ea fusese prima pentru el, ea fusese singura și orice poveste îi spusese vreodată ei sau oricui altcuiva despre destrăbălata lui viață sexuală din adolescență, homo- și heterosexuală, fusese o minciună. Dar Lisey? Lisey îl văzuse ca pe un proiect neterminat, un lucru de făcut înainte de culcare. Să dădăcească mașina de spălat vase cât timp ținea partea zgomotoasă a ciclului de spălare; să pună caserola Pyrex la muiat; să i-o sugă tânărului scriitor promițător până ce i se întărește cât de cât.

„După ce am terminat și tu te-ai culcat, am rămas treaz și am ascultat ceasul de pe noptiera ta și vântul de afară și am înțeles că sunt într-adevăr acasă, că acasă înseamnă pentru mine să fiu în pat cu tine, și că ceva care se apropia în întuneric dispăruse brusc. Nu mai putea rămâne. Fusese izgonit. Știa cum să revină, eram conștient de asta, dar

nu mai putea rămâne, iar eu puteam dormi în pace. Mi se umfla inima de recunoştinţă. Cred că a fost primul sentiment de recunoştinţă pe care l-am încercat vreodată. Am stat acolo lângă tine şi lacrimile mi se rostogoleau pe ambele părţi ale feţei şi cădeau pe pernă. Te-am iubit atunci şi te iubesc acum şi te-am iubit în fiecare secundă scursă de atunci şi până acum. Nu-mi pasă dacă mă înţelegi. Înţelegerea e mult supraevaluată, însă nimeni nu găseşte vreodată destulă siguranţă. N-am uitat niciodată cât de sigur m-am simţit atunci când arătarea aceea a dispărut din întuneric."

– Premiul lui tati era un sărut.

Lisey o spuse cu glas tare de data aceasta şi, chiar dacă era cald în biroul gol, ea tremură. Încă tot nu ştia ce înseamnă, dar era destul de sigură că-şi amintea când îi spusese Scott că premiul lui tati era un sărut, că ea a fost prima pentru el şi că nimeni nu găseşte vreodată destulă siguranţă: cu puţin înainte să se căsătorească. Ea îi dăduse toată siguranţa pe care ştia cum s-o dea, însă nu fusese destulă. În cele din urmă, arătarea lui Scott se întorsese după el – arătarea pe care el o întrevedea uneori în oglinzi şi pahare, arătarea pestriţă pe o parte. Lunganul.

Lisey se uită de jur împrejurul său, pentru o clipă speriată, şi se întrebă dacă n-o privea în clipa aceea.

2

Deschise *U-Tenn Nashville 1988 Review*. Pârâitul cotorului fu ca o împuşcătură. O făcu să strige de surprindere şi să scape cartea. Apoi râse (puţin tremurat, e adevărat).

– Lisey, toanto.

De data aceasta căzu o bucată de ziar îmbătrânită, îngălbenită şi fragilă la atingere. Ceea ce despături era o fotografie difuză, cu legendă cu tot, înfăţişând un individ cam de treizeci şi trei de ani care arăta mult mai tânăr, graţie minei sale năuce. În mâna dreaptă ţinea

o lopată cu coadă scurtă și lamă de argint. Pe aceasta fuseseră gravate cuvinte ilizibile în fotografie, însă Lisey își amintea care erau: **INAUGURAREA ȘANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN.**

Tânărul se... ei bine... *se holba* la lopata aceasta, și Lisey știa nu doar după chip, ci și după poziția stranie a corpului său deșirat, că habar n-avea ce vedea. Putea fi un obuz de artilerie, un bonsai, un detector de radiații sau un porcușor de porțelan cu o fantă în spate pentru introducerea monedelor; putea fi o cravașă, un filacteriu stând mărturie pentru palpitul iubirii sau o pălărie cloș făcută din piele de coiot. Putea fi penisul poetului Pindar. Tânărul era prea năucit ca să-și dea seama. Și ar fi fost dispusă să parieze că nu era conștient nici de persoana care-i strângea mâna stângă, încremenită și ea pe vecie în roiurile de puncte negre ale fotografiei. Era un bărbat în uniformă de agent de circulație, care semăna cu un costum de bal mascat: fără pistol, dar cu bandulieră Sam Browne și cu ceea ce, râzând și făcând ochii mari, Scott ar fi numit „orificiu de o *enormitate* perfectă". Avea de asemenea un surâs de o enormitate perfectă întipărit pe buze, genul acela de rânjet „Doamne, Ție-ți mulțumesc", care spunea: *Fiule, n-o să mai fie nevoie niciodată să-ți plătești vreun pahar în orice bar s-ar întâmpla să fiu și eu, atâta vreme cât oi avea un dolar să zornăi d-altu'.* În planul secund îl putea vedea pe Dashmiel, micuțul fanfaron sudist care o rupsese la sănătoasa. Roger C. Dashmiel, își aminti ea, cu C-ul ăla majuscul care venea de la „căcăcios".

Oare ea, micuța Lisey Landon, îl văzuse pe fericitul polițist de campus strângând mâna tânărului nedumerit? Nu, dar... hei...

Heeeei, flăcăi... uitați acilea... vreți o imagine scoasă din realitate care să fie pe măsura unor viziuni de basm cum ar fi cea a lui Alice căzând prin vizuina iepurelui sau a unei broaște râioase cu joben conducând un automobil? Atunci, ia uitați-vă la *asta*, în partea stângă a pozei.

Lisey se aplecă până ce aproape că atinse cu nasul fotografia îngălbenită, ruptă din *American*, ziarul din Nashville. În încăpătorul sertar din mijloc al mesei principale de lucru a lui Scott se afla o

lupă. O văzuse în multe rânduri, păstrată în locul care-i fusese atribuit între cel mai vechi pachet de ţigări Herbert Tareyton nedesfăcut din lume şi cel mai vechi clasor cu timbre verzi S&H nefolosite din lume. Ar fi putut-o lua de acolo, dar nu se sinchisi. Nu-i trebuia ajutorul ei ca să confirme ceea ce vedea: o jumătate de mocasin maro. Jumătate de mocasin din piele de Cordoba, mai exact, cu toc puţin ridicat. Îşi amintea foarte bine mocasinii aceia. Cât de comozi fuseseră! Şi chiar că se mişcase multişor în ziua aceea, nu? În momentul când se declanşase infernul nu-l văzuse pe poliţistul vesel sau pe tânărul buimăcit (Tony, era sigură, acela din *Toneh ici dă faţă o să scrhi-un text*), aşa cum nu-l observase nici pe Dashmiel, căcănarul ăla de sudist fript. În momentul acela toţi încetaseră să mai conteze pentru ea, toată şleahta lor fotată. Pe atunci avea doar un singur lucru în gând, pe Scott. Nu putea să se fi aflat la mai mult de trei metri, dar ea ştiuse că, dacă nu ajunge numaidecât la el, gloata din jurul lui ar fi izolat-o afară... iar dacă era izolată afară, gloata l-ar fi putut omorî. L-ar fi omorât cu iubirea ei periculoasă şi cu îngrijorarea vorace. Şi ce mama mă-sii, Violet, poate că oricum era pe moarte. Şi dacă s-ar fi întâmplat asta, voia să-i fie alături în ultima clipă. Atunci când s-ar fi „dus", după cum ar fi spus cei din generaţia mamei şi tatălui ei.

– Eram *sigură* c-o să moară, îi zise Liseÿ camerei tăcute şi însorite, matahalei prăfuite şi sinuoase a şarpelui de cărţi.

Aşa că alergase spre soţul ei căzut, iar fotograful de la ziar – care se afla acolo doar ca să facă poza obligatorie cu oficialităţile colegiului şi un faimos autor venit pentru inaugurarea şantierului cu cazmaua de argint, ritualica Primă Lopată de Pământ în locul unde avea să se ridice noua bibliotecă – ajunsese să facă o fotografie mult mai dinamică, nu-i aşa? Aceea era o poză de *primă pagină*, poate chiar o poză de *referinţă*, genul acela care te face să te opreşti cu lingura plină de cereale la jumătatea distanţei dintre bol şi gură, să picure peste mica publicitate, ca fotografia lui Oswald cu mâinile pe pântece şi cu gura deschisă într-un ultim strigăt de moarte, genul acela de imagine încremenită pe care

n-o uiți niciodată. Numai Lisey avea să-și dea vreodată seama că în poză apărea și soția scriitorului. Mai precis, apărea tocul unuia dintre mocasinii săi.

Legenda de sub fotografie spunea:

> Căpitanul **S. Heffernan** de la U-Tenn Campus Security îl felicită pe **Tony Eddinton,** care a salvat viața celebrului autor aflat în vizită **Scott Landon** cu numai câteva secunde înainte să fie făcută fotografia de față. „E un adevărat erou", a spus **cpt. Heffernan.** „Nimeni nu se afla destul de aproape să poată interveni." (Articole pe larg la p. 4, p. 9)

De-a lungul marginii stângi era o însemnare destul de lungă într-o caligrafie pe care n-o recunoștea. Pe marginea dreaptă erau două rânduri cu scrisul alungit al lui Scott, primul rând fiind puțin mai lung decât al doilea... și o săgeată mică, Dumnezeule mare, indicând mocasinul! Știa ce însemna săgeata; Scott îl recunoscuse. Cuplat cu povestea soției sale – s-o numim Lisey și Nebunul, emoționanta istorisire a unei aventuri adevărate – el înțelesese totul. Și era furios? Nu. Fiindcă știuse că soția lui nu s-ar fi înfuriat. Știuse că ea ar fi găsit-o comică, și *era* comică, să mori de râs, nu alta, așa că de ce oare se simțea ea în pragul lacrimilor? Niciodată în *viața* ei nu fusese atât de surprinsă, nedumerită și depășită de propriile-i emoții ca în acele ultime câteva zile.

Lăsă să cadă tăietura din ziar peste carte, temându-se că o bruscă năvală a lacrimilor ar putea-o dizolva de-a dreptul, așa cum saliva dizolvă vata de zahăr în gură. Își făcu palmele căuș la ochi și așteptă. Când fu sigură că n-o vor podidi lacrimile, luă bucata de ziar și citi ceea ce scrisese Scott:

Trebuie să i-o arăt lui Lisey! Ce bine o să râdă
Dar o să-nțeleagă? (Sondajul nostru de opinie spune da!)

Transformase punctul semnului de exclamație într-o solară față zâmbitoare în stilul anilor șaptezeci, ca pentru a-i ura o zi

frumoasă. Iar Lisey înțelese. Optsprezece ani mai târziu, dar ce dacă? Amintirea e un lucru relativ.

Foarte zen, cosățel, ar fi spus Scott.

– Zen, *schmen*. Cine știe ce s-a ales de Tony, uite ce mă-ntreb eu. Salvatorul celebrului Scott Landon.

Râse, și lacrimile care i se formaseră în ochi i se vărsară pe obraji.

Roti fotografia în sens contrar acelor de ceasornic și citi celălalt mesaj, cel lung.

8-18-88

Dragă Scott (dacă mi-e permis): M-am gândit că veți dori fotografia asta cu C. Anthony („Tony") Eddington III, tânărul absolvent care v-a salvat viața. U-Tenn îi va aduce un omagiu, desigur; am considerat că poate veți dori și dumneavoastră să-l contactați. Adresa lui este Coldview Avenue nr. 748, Nashville North, Nashville, Tennessee, 37235. Domnul Eddington, „sărman, dar mândru", provine dintr-o familie bună din sudul statului Tennessee și excelează în domeniul poeziei. Veți dori desigur să-i mulțumiți (și poate să-l recompensați) așa cum veți crede de cuviință.

Cu respect, domnule, rămân al dumneavoastră, Roger C. Dashmiel,
Prof. asoc., Dep. Engleză,
Universitatea Tennessee, Nashville

Lisey mai citi asta o dată, de două ori ("de trei ori doaaa-mnă"[1], ar fi cântat Scott în momentul acesta), încă zâmbind, dar acum cu o amară combinație de uluire și tardivă înțelegere. Probabil că Roger Dashmiel nu pricepuse ce se întâmplase mai mult decât polițistul campusului. Ceea ce însemna că-n lumea asta mare și rotundă existau doar doi oameni care cunoșteau adevărul despre cele întâmplate în după-amiaza cu pricina: Lisey Landon și Tony Eddington, tipul care avea *să scrbie un text* pentru revista de sfârșit de an. Era

[1] „Three Times a Lady" – melodie de dragoste compusă de Lionel Richie în 1978 și interpretată împreună cu formația funk-soul Commodores (n. tr).

posibil ca nici „Toneh" însuşi să nu-şi fi dat seama ce se întâmplase după ce fusese întoarsă prima lopată ceremonială de pământ. Poate că se aflase într-o stare de leşin indusă de teamă. Ia gândeşte-te: *s-ar putea să creadă cu adevărat că l-a salvat pe Scott Landon de la moarte.*

Nu. Nu credea asta. Ceea ce credea ea era că tăietura aceea din ziar şi mesajul linguşitor mâzgălit de Dashmiel erau modul său de a se răzbuna pe Scott pentru... pentru ce?

Pentru că fusese de-a dreptul politicos?

Pentru că se uitase la *Monsieur de Littérature* Dashmiel şi nu-l văzuse?

Pentru că era un scriitor sensibil şi bogat care avea să primească un cec de cincisprezece mii de dolari fiindcă spunea câteva cuvinte înălţătoare şi răsturna o lopată de pământ? Pământ *dinainte răscolit*, pe deasupra?

Toate lucrurile astea. Şi altele. Lisey credea că, după Dashmiel, într-o lume mai dreaptă şi mai echilibrată, poziţiile lor s-ar fi inversat; că el, Roger Dashmiel, ar fi fost centrul interesului lumii intelectuale şi al adulaţiei studenţilor, în vreme ce Scott Landon – fără a mai pomeni şi de şoricelul ăla de soţie a lui care nu s-ar fi băşit nici dacă i-ar fi depins viaţa de asta – ar fi fost cel care s-ar fi spetit în pepiniera campusului, mereu făcând diligenţe, testând vânturile politicii departamentale şi dându-se peste cap să mai primească o mărire de salariu.

– Orice-ar fi fost, nu i-a plăcut de Scott şi aşa s-a răzbunat, le declară pe un ton de pildă încăperilor goale şi însorite de deasupra grajdului cel lung. Cu asta... o bucată de ziar scrisă cu cerneală veninoasă.

Reflectă o clipă la această idee, apoi izbucni în hohote de râs vesel, lovindu-se cu mâinile pe partea plată a pieptului, deasupra sânilor.

Când îşi reveni cât de cât, întoarse paginile revistei până ce găsi articolul pe care-l căuta: **CEL MAI CUNOSCUT ROMANCIER AMERICAN INAUGUREAZĂ UN VECHI VIS: BIBLIOTECA.** Autorul era **Anthony Eddington**, cunoscut şi drept Toneh. Şi, în vreme ce-l citea pe diagonală, Lisey descoperi că era totuşi capabilă de mânie. Chiar de furie. Căci nu se spunea

nicăieri cum se sfârșiseră festivitățile din ziua aceea și, la o adică, nici despre presupusul eroism al autorului articolului nu scria nimic. Singura aluzie la faptul că ceva o luase complet razna apărea în rândurile de încheiere: „Discursul domnului Landon de după prima palmă de pământ răsturnată și lectura sa planificată pentru seara aceea în salonul studenților au fost anulate din pricina unor evenimente neprevăzute, dar sperăm să-l reîntâlnim pe acest gigant ai literaturii americane în campusul nostru cât de curând. Poate la tăierea panglicii, când Biblioteca Shipman își va deschide porțile, în 1991!"

Aducându-și aminte că era vorba despre o publicație academică, pentru numele lui Dumnezeu, de un costisitor volum legat în carton lucios care se trimitea prin poștă foștilor absolvenți probabil plini de bani, reuși oarecum să-și risipească furia; chiar credea că *U-Tenn Review* ar fi permis acelui scrib năimit de mâna a doua să povestească sângeroasa întâmplare din ziua aceea? Oare câți dolari ai foștilor absolvenți ar fi adus *asta* în bugetul facultății? O ajuta de asemenea să-și aducă aminte că până și Scott ar fi găsit povestea comică... dar nu foarte mult. Scott, în definitiv, nu era acolo s-o cuprindă cu brațul, s-o sărute pe obraz, să-i distragă atenția ciupind-o ușor de vârful unui sân și spunându-i că pentru orice lucru există un anotimp – vremea cultivării, vremea culesului, vremea legării și, de asemenea, vremea dezlegării, mda, sigur că da.

Scott, naiba să-l ia, plecase. Și...

– Și a *sângerat* pentru voi toți, murmură ea cu o voce indignată, care semăna înfricoșător de mult cu a Mandei. Aproape că a *murit* pentru voi toți. E aproape un miracol celest că nu s-a întâmplat.

Și Scott îi vorbi din nou, așa cum îi venea lui să facă. Lisey știa că era doar ventrilocul din ea cel care-i imita vocea – cine-l iubise cel mai mult sau și-o amintea mai bine? – însă nu asta era *senzația* pe care i-o lăsă. Îl simțea chiar pe *el*.

Tu ai fost miracolul meu, zise Scott. *Tu ai fost miracolul meu celest. Nu doar în ziua aia, ci întotdeauna. Tu ai fost cea care a ținut întunericul la distanță, Lisey. Tu ai strălucit.*

– Îmi imaginez c-au fost momente când așa ai gândit, zise ea absentă.

„A fost cald, nu-i așa?"

Da. Fusese cald. Dar nu *doar* cald. Fusese...

– Umed, zise Lisey. *Înăbușitor.* Și am avut un presentiment rău încă de la început.

Așezată în fața șarpelui de cărți, cu *U-Tenn Nashville 1988 Review* deschisă în poală, Lisey avu o trecătoare, dar luminoasă viziune cu bunica D, care dădea de mâncare găinilor demult, la fermă.

– În baie, acolo am început să mă simt cu adevărat rău. Fiindcă am spart

3

Se tot gândește la sticlă, la fotata aia de sticlă spartă. Asta, desigur, când nu se gândește la cât de mult i-ar plăcea să se ascundă de căldura aceasta.

Lisey stă în spatele și puțin spre dreapta lui Scott, cu mâinile sfios împreunate în față, urmărindu-l cum își ține echilibrul într-un picior, în vreme ce pe celălalt îl sprijină pe lopata mică și ridicolă, cu lama pe jumătate îngropată în pământul afânat adus în mod evident acolo pentru acea ocazie festivă. Ziua e înnebunitor de călduroasă, înnebunitor de umedă, înnebunitor de înăbușitoare, iar mulțimea strânsă nu face decât să înrăutățească lucrurile. Spre deosebire de oficialități, băgătorii de seamă nu sunt îmbrăcați nici pe departe în hainele lor cele mai bune și, chiar dacă jeanșii și șorturile și pantofii sport nu le oferă cine știe ce confort în aerul ca o pătură udă, Lisey îi invidiază așa cum stă ea acolo, în fața lor, clocindu-se în căldura dogoritoare, ca de cuptor, a acelei după-amiezi din Tennessee. E stresant și numai să stea de decor, îmbrăcată în hainele ei cele mai bune de vară, și să-și facă griji că-n scurt timp transpirația îi va ieși sub forma unor cercuri întunecate la subsuoară,

pătându-i pânza de in maro-deschis a topului pe care-l poartă peste bluza albastră de mătase artificială. Are pe ea un sutien nemaipomenit pentru vremea caniculară, însă tot o cam roade pe sub țâțe, cât se poate de supărător. Zile pline de fericire, iubimeu!

Scott, între timp, continuă să-și mențină echilibrul într-un picior, cu părul prea lung la spate – trebuie tuns neapărat; știe că soțul ei, atunci când se privește în oglindă, vede o vedetă de muzică rock, însă ea nu vede decât un vagabond fotat, scos parcă dintr-un cântec de Woody Guthrie – suflând în ocazionala pală de vânt încins. Se dovedea băiat de treabă în vreme ce fotograful i se învârtea în jur, în căutarea unui unghi potrivit. Un băiat de treabă *dat naibii*. E flancat la stânga de un tip pe nume Tony Eddington, care avea să scrie despre toată acea tărășenie fericită pentru cine știe ce publicație, iar la dreapta de gazda care suporta cheltuielile, un bărbat robust de la catedra de limbă engleză, pe nume Roger Dashmiel. Acesta era unul dintre oamenii aceia care par mai în vârstă decât sunt, și nu doar fiindcă au pierdut prea mult păr sau fiindcă au făcut burta prea mare, ci pentru că insistă să-și aroge o importanță aproape sufocantă. Lui Lisey, până și vorbele sale de duh îi sunau ca o lectură cu voce tare a clauzelor dintr-o poliță de asigurare. Ceea ce înrăutățește lucrurile este faptul că lui Dashmiel nu-i place de soțul ei. Lisey simțise asta imediat (nici nu e greu, pentru că majoritatea bărbaților chiar *îl plac),* lucru care i-a oferit ceva asupra căruia să-și concentreze neliniștea. Pentru că *este* neliniștită, este neliniștită cu asupra de măsură. A încercat să-și spună că de vină sunt doar umiditatea și norii adunați la apus, care pregăteau în după-amiaza aceea puternice furtuni cu tunete sau poate chiar tornade: ceva legat de presiunea atmosferică scăzută. Însă barometrul nu arăta asta în Maine, când a coborât din pat dimineața la șapte fără un sfert; era deja o frumoasă zi de vară, cu soarele tocmai răsărit scânteind într-un trilion de picături de rouă presărate în iarba ce despărțea casa de studioul lui Scott. Niciun nor pe cer: era ceea ce tatăl ei, bătrânul Dandy Dave Debusher, ar fi numit „zi ca o adevărată omletă cu șuncă". Și totuși, din clipa când a atins cu tălpile

podeaua de stejar a dormitorului și gândurile i-au zburat la călătoria pe care o aveau de făcut la Nashville – plecarea spre aeroportul Portland la opt, decolarea cu un avion Delta la nouă și patruzeci – inima i s-a îngreunat de spaimă și stomacul gol de dimineață, care de obicei n-o sâcâia, i s-a strâns de o teamă nelămurită. Întâmpinase aceste senzații cu o consternare surprinsă, pentru că de obicei *îi plăcea* să călătorească, mai ales cu Scott: să șadă amândoi umăr la umăr ca niște adevărați tovarăși de viață, el cu cartea lui deschisă, ea cu cartea ei. Uneori îi citea el un pasaj din a sa, alteori îi citea ea. Din când în când, Lisey îi simțea atenția și ridica ochi, descoperindu-i privirea. Privirea lui solemnă. De parcă ea încă ar mai fi reprezentat un mister pentru el. Da, și uneori aveau loc turbulențe, dar ei îi plăceau și astea. Era ca o tură pe călușeii de la bâlciul Topsham, când ea și surorile ei erau tinere, o tură pe Ceștile Ametitoare și pe Șoarecele Sălbatic. Nici pe Scott nu-l deranjau perioadele de turbulențe. Ținea minte în mod special o aterizare la Denver – vânturi puternice, nori de furtună, mici avioane de curse scurte ale liniilor aeriene Capul Morții umplând tot cerul – când îl văzuse pe Scott hurducându-se în scaun ca un copil care are nevoie la baie, cu un surâs dement pe buze. Nu, cursele care-l speriau pe Scott erau cele line, în picaj, pe care le făcea uneori în toiul nopții. Uneori vorbea – cu luciditate, zâmbind, chiar – despre lucrurile pe care le poți vedea pe ecranul unui televizor închis. Sau într-un pahar pentru tărie, dacă-l țineai înclinat așa cum trebuie. O speria rău de tot să-l audă cum vorbește așa. Pentru că era o nebunie și pentru că, într-un fel, știa la ce se referea, știa chiar dacă nu voia s-o știe.

Așa că nu presiunea atmosferică scăzută o supărase și cu siguranță nu fusese nici perspectiva de a urca într-un avion. Dar în baie, când a întins mâna să aprindă becul de deasupra chiuvetei, lucru pe care-l făcuse fără probleme zi de zi, în toți cei opt ani cât locuiseră pe Sugar Top Hill – adică de aproximativ trei mii de zile, mai puțin timpul petrecut în călătorii – a lovit cu dosul palmei paharul de sticlă în care ținea periuțele de dinți și l-a răsturnat pe gresie, unde s-a spart în aproximativ trei mii de cioburi stupide.

– Scoate foc pe cur și păstrează fotatele *chibrituri* pentru mai târziu! a exclamat, speriată și iritată de starea pe care o trăia... căci ea nu credea în semne rău prevestitoare, în niciun caz ea, Lisey Landon, soția scriitorului, și nici micuța Lisey Debusher de pe Sabbatus Road din Lisbon Falls. Semnele rău prevestitoare erau pentru irlandezii săraci lipiți pământului.

Scott, care tocmai se întorsese în dormitor cu două căni de cafea și o farfurie de pâine prăjită cu unt, s-a oprit ca trăsnit.

– Ce ai spart, iubimeu?

– Nimic care să fi ieșit din curul câinelui, i-a răspuns ea, apoi a fost oarecum surprinsă. Aceea era una dintre vorbele bunicii Debusher, iar bunica D *chiar* credea în semne, însă bătrâna irlandeză ajunsese pe năsălie când Lisey nu avea decât patru ani. Era oare posibil să și-o mai amintească? Așa se părea, căci, după cum rămăsese acolo, uitându-se în jos la cioburile paharului pentru periuțe de dinți, adevărata *însemnătate* a semnului aceluia rău prevestitor i-a venit în minte, i-a venit odată cu glasul dogit de tutun al bunicii D... și-i mai răsună și acum în urechi, pe când stă și se uită la soțul ei făcând pe băiatul de treabă, îmbrăcat în cel mai ușor dintre sacourile lui sport (pe care-l va uda totuși de transpirație la subsuori).

„Cioburi dimineața, inimi ciobite seara."

Aceasta era scriptura bunicii D, sigur că da, ținută minte cel puțin de o fetiță, înmagazinată înaintea zilei în care bătrâna căzuse moartă în curtea găinilor, cu un mârâit în gât, cu șorțul legat la brâu, plin de grăunțe Blue Bird, și o pungă cu tutun de mestecat Beechnut vârât în mânecă.

Așadar.

Nu e vorba de căldură, de drum sau de individul ăla Dashmiel, care ajunsese să dirijeze orchestra doar pentru că șeful catedrei de engleză se afla în spital ca urmare a unei intervenții chirurgicale de urgență pentru extirparea vezicii biliare, făcute cu o zi în urmă. E vorba doar de un *pahar de sticlă*... fotat... și de legătura lui cu vorbele unei bunici irlandeze moarte demult. Iar partea comică (după cum

va evidenția Scott mai târziu) e că astea îi sunt îndeajuns ca să stea ca pe ace. Îndeajuns ca s-o facă să se simtă cel puțin semiparalizată.

Uneori, îi va spune el nu la multă vreme după aceea, vorbind de pe un pat de spital (a, dar atât de ușor ar fi putut ajunge pe năsălie, după atâtea nopți de veghe, pline de prea multe gânduri), vorbind cu noua lui voce șoptită, obosită, *uneori îndeajuns pur și simplu nu e îndeajuns. După cum se spune.*

Iar ea știe foarte bine ce înseamnă asta.

4

Roger Dashmiel are și el porția lui de probleme azi, Lisey o știe bine, însă asta tot n-o face să-l placă mai mult. Chiar dacă exista vreun plan scris pentru ceremonia aceasta, profesorul Hegstrom (cel cu criza care a dus la operația de vezică) era prea amețit de anestezice ca să-i spună lui Dashmiel sau oricui altcuiva ce și unde se află. Dashmiel știe prin urmare doar puțin mai multe decât ora desfășurării evenimentului și o distribuție a personajelor, dintre care cel mai important este un scriitor față de care a manifestat antipatie încă din prima clipă. Când micul grup de oficialități a părăsit Clădirea Inman, pentru a face scurta deplasare pe jos spre locul viitoarei Biblioteci Shipman, Dashmiel i-a spus lui Scott că vor fi nevoiți, mai mult sau mai puțin, să improvizeze. Scott a ridicat binevoitor din umeri. Îi convenea perfect. Pentru Scot Landon, improvizația era un mod de viață.

– O să vă prhezint eu, l-a asigurat omul pe care, după ani și ani, Lisey avea să-l numească în gând „claponul sudist fript".

Asta în timp ce se îndreptau spre terenul ars de soare pe care avea să se înalțe noua bibliotecă (în dashmiel-ează, cuvântul se pronunță *bi'liotecă)*. Fotograful însărcinat să imortalizeze toate astea se agita necontenit, ba în față, ba în spate, ba încoace, ba încolo, apăsând întruna declanșatorul aparatului, activ ca un țânțar. Ceva mai

în față, Lisey vedea un morman dreptunghiular de pământ maroniu, proaspăt, cu dimensiuni cam de trei metri pe unu și jumătate, estima ea, adus cu vreo camionetă în dimineața aceea, judecând după aspectul lui aproape uscat. Nimeni nu se gândise să instaleze un umbrar, iar suprafața pământului proaspăt dobândise deja un luciu cenușiu.

– *Ar fi bine* s-o facă cineva, i-a răspuns Scott.

Folosise un ton vesel, însă Dashmiel se încruntase de parcă l-ar fi rănit cu cine știe ce calomnie nemeritată. Apoi, cu un suspin din toți rărunchii, a ținut să continue:

– După prhezentarhe, urhmează aplauze...

– Așa cum ziua vine după noapte, a murmurat Scott.

– ...Iarh după aceea, dumneavoasthră o să rhostiți câteva vohbe, a încheiat Dashmiel.

Dincolo de porțiunea de teren încins și desțelenit care aștepta construcția bibliotecii, se întindea în bătaia soarelui, acoperită de tremurul aerului cald, o parcare proaspăt pavată, toată numai asfalt neted și linii de un galben strident. Pe latura ei îndepărtată, Lisey vedea undele fantastice ale unei ape inexistente.

– Plăcerea va fi de partea mea, a spus Scott.

Invariabilul calm al răspunsurilor sale părea să-l îngrijoreze pe Dashmiel.

– Sperh că nu veți dorhi să vorhbiți *prhea* mult la inagurharhea șantierhului, i-a mai spus lui Scott pe când se apropiau de zona împrejmuită cu sfoară.

Aceasta fusese ținută liberă, însă mulțimea de oameni era destul de mare încât să se întindă aproape până la parcarea de dincolo de ea. O altă mulțime, și mai mare, îi urmărise pe Dashmiel și pe soții Landon de la Clădirea Inman. În scurt timp, cele două aveau să se contopească, iar lui Lisey – pe care de obicei n-o deranjau mulțimile mai mult decât o deranjau turbulențele la șase mii de metri altitudine – nu i-a plăcut nici lucrul ăsta. Avea senzația că prezența atâtor oameni într-o zi caniculară ar fi putut aspira tot aerul din atmosferă. O idee total tâmpită, dar...

– E extrhaordinarh de cald, chiarh şi pentrhu Nashville în august, nu ţi se pare, Toneh?

Tony Eddington clătină îndatoritor din cap, dar nu spuse nimic. Singurul său comentariu de până acum fusese să-l prezinte pe neobositul fotograf dănţuitor ca fiind Stefan Queensland de la *Nashville American* – dar şi absolvent al U-Tenn Nashville, promoţia '85.

– Sper să-i daţ' o mână d-ajutor, dac-oţ' putea, îi rugase Tony Eddington pe Scott când porniseră spre şantier.

– Vă veţi încheia rhemarhcile, a zis Dashmiel, şi va urhma un nou rhopot de aplauze. *Apoi*, domnule Landon...

– Scott.

Dashmiel declanşase un zâmbet strâmb, care nu ţinuse decât o clipă.

– Apoi, *Scott*, vei continua şi vei rhăsturhna acea prhimă şi decisivă lopathă de phământ.

Rhăsturhna? Prhimă? Phământ? i-a trecut lui Lisey prin gând şi abia după aceea şi-a dat seama că Dashmiel era foarte probabil să fi spus că va *răsturna acea primă şi decisivă lopată de pământ* în stilul său tărăgănat, aproape incredibil, din Louisiana.

– Totul sună minunat, i-a răspuns Scott, şi doar pentru atât a mai avut timp, fiindcă ajunseseră deja la destinaţie.

5

Pesemne că încă o oboseşte imaginea paharului spart – sentimentul acela de *piază-rea* – însă mormanul de pământ adus acolo i se pare că seamănă cu un mormânt: dimensiuni imense, ca pentru un uriaş. Cele două mulţimi se îmbină în jurul lui şi dau naştere, în mijloc, unui efect de cuptor aspirant. Doi agenţi de securitate ai campusului stau fiecare la câte un capăt al barierei ornamentale din şnur de mătase, pe sub care au trecut, aplecându-se, Dashmiel, Scott şi „Toneh" Eddington. Queensland, fotograful, dansează

neîncetat cu aparatul său Nikon ridicat la ochi. *Un Weegee*[1] *în devenire*, îşi spuse Lisey, dându-şi seama că-l invidiază. Omul e atât de liber, fremătând ca un ţânţar în arşiţă; are douăzeci şi cinci de ani şi încă-i funcţionează toate angrenajele. Însă Dashmiel se uită la el cu o nelinişte crescândă, pe care Queensland se preface că nu o observă, neintenţionând să se oprească decât după ce va obţine instantaneul dorit. Lisey crede că acesta e unul în care Scott apare singur, cu piciorul pe lopata aceea prostească de argint, cu părul suflat în spate de vânt. În orice caz, Weegee Junior lasă în cele din urmă jos uriaşul aparat şi se întoarce în spate, până la marginea mulţimii. Şi acolo, în vreme ce urmăreşte retragerea lui Queensland cu o privire oarecum visătoare, îl vede Lisey pentru prima oară pe nebun. Arată, după cum avea să scrie mai târziu un reporter local, „ca John Lennon în ultimele zile ale idilei sale cu heroina – ochi goliţi de expresie, dar atenţi, într-un straniu şi neliniştitor contrast cu faţa-i altfel melancolică, de copil".

În clipa aceea, pe lângă părul blond, revărsat în valuri, al tipului, Lisey nu observă mare lucru. N-o interesează prea mult oamenii veniţi să asiste în ziua aceea. Vrea doar să se termine totul, ca să poată găsi o toaletă undeva, în clădirea Departamentului de Engleză, dincolo de parcare, şi să-şi scoată chiloţii rebeli din crăpătura fundului. Mai simte nevoia să se şi uşureze, însă, în momentul de faţă asta-i o problemă încă nu atât de presantă.

– Doamnelor şi domnilor! rosteşte Dashmiel cu un glas impunător. Am deosebita plăcerhe să vi-l prhezint pe domnul Scott Landon, autorul rhomanelorh *Relicve*, câştigătorh al Prhemiului Pulitzer, şi *Mama cabotierului*, carhe i-a adus Prhemiul Naţional pentrhu Literhaturhă. A venit tocmai din Maine împrheună cu încântătoarhea sa soţie Lisa, ca să inaugurheze constrhucţia – aşa e, chiarh se-ntâmplă – prhoprhiei noastrhe Biblioteci Shipman.

[1] Porecla de care s-a bucurat fotograful american independent Arthur Fellig (1899–1968), care a imortalizat viaţa urbană şi şi-a vândut lucrările ziarelor în anii treizeci şi patruzeci (n. tr.).

Scott Landon, oameni buni! Să-i oferhim o prhimirhe aşa cum ştim noi în Nashville!

Mulţimea aplaudă numaidecât *con brio*. Încântătoarea lui soţie li se alătură, bătând din palme, uitându-se la Dashmiel şi spunându-şi: *A câştigat Premiul Naţional pentru* Fata Cabotierului. *Era* fata, *nu* mama. *Şi cred că o ştiai foarte bine. Cred că ai încurcat-o intenţionat. De ce nu-ţi place de el, mojicule?*

Apoi aruncă din întâmplare o privire dincolo de el şi, de data aceasta, *chiar* îl observă pe Gerd Allen Cole, stând acolo cu părul acela blond fabulos răsfrânt peste sprâncene şi cu mânecile unei cămăşi albe, mult prea mare pentru el, suflecate până la bicepşii subdezvoltaţi. Poalele cămăşii sunt scoase din pantaloni şi atârnă aproape până la genunchii albiţi ai jeanşilor. În picioare poartă bocanci cu catarame laterale. Lisey e de părere că-i fierbeau picioarele în ei. În loc să aplaude, Blondinul îşi ţine mâinile împreunate cu afectare în faţă şi are un zâmbet dulce-înfiorător pe buzele care se mişcă încet, ca într-o rugăciune. Se uită ţintă la Scott fără să-şi ferească măcar o clipă privirea. Lisey îl categoriseşte imediat. Cei ca el sunt indivizi – aproape întotdeauna bărbaţi – pe care ea îi consideră „admiratorii lui Scott din adâncul spaţiului". Aceştia au multe de zis. Vor să-l apuce de braţ şi să-i spună că ei înţeleg mesajul secret din cărţile sale; înţeleg că acestea sunt de fapt ghiduri către Dumnezeu, Satan ori, cine ştie, poate chiar către Evangheliile Gnostice. Pe fanii din adâncul spaţiului îi interesează scientologia sau numerologia sau (într-un rând) Minciunile Cosmice ale lui Brigham Young. Uneori, ei vor să vorbească despre alte lumi. Cu doi ani în urmă, un admirator din adâncul spaţiului făcuse autostopul taman din Texas până-n Maine doar ca să discute cu Scott despre ceea ce el numea *remanenţe*. Acestea erau de găsit cel mai adesea, spusese el, pe insulele nelocuite din emisfera sudică. Ştia bine că despre ele scrisese Scott în *Relicve*. Îi arătase cuvintele subliniate, care demonstrau lucrul acesta. Apariţia lui o făcuse pe Lisey să se simtă foarte agitată – era un ceva *absent* în ochii lui de nepătruns – însă Scott stătuse de vorbă cu el, îi dăduse o bere, discutase puţin

cu el despre monoliții din Insula Paștelui, acceptase vreo două pamflete din partea lui, îi semnase un exemplar nou-nouț din *Relicve* și-l trimisese înapoi de unde venise, fericit. Fericit? Mai degrabă, individul executa un dans fotat în aer. Când Scott e prins bine-n chingi, e uimitor. Niciun alt cuvânt n-ar fi mai potrivit.

Ideea unui act de violență – că Blondinul ar vrea să joace-n relația cu soțul ei rolul lui Mark David Chapman – nici nu-i trece prin gând lui Lisey. *Mintea mea pur și simplu nu funcționează așa*, și-ar fi putut spune. *Doar că nu-mi plăcea felul în care mișca din buze.*

Scott răspunde la aplauze – și la cele câteva țipete rebele și răgușite – cu zâmbetul lui tipic, care a apărut pe milioane de supracoperte, continuând să se sprijine cu un picior pe lopata aceea caraghioasă în vreme ce lama ei se afundă încet în pământul adus de altundeva. Lasă aplauzele să se prelungească zece sau cincisprezece secunde, ghidat de intuiție (și intuiția sa rareori dă greș), apoi le face să înceteze cu o fluturare a mâinii. Și încetează. Pe dată. *Vum!* Destul de emoționant, într-un fel puțin înfricoșător.

Când vorbește, vocea sa nu pare nici pe departe la fel de puternică precum a lui Dashmiel, însă Lisey știe că, și fără microfon sau portavoce cu baterii (absența lor în după-amiaza aceea fiind probabil rezultatul neglijenței cuiva), va ajunge până-n ultimul rând al mulțimii. Iar mulțimea stă cu urechile ciulite să audă fiecare cuvânt. A venit între ei un Om Faimos. Un Gânditor și un Scriitor. Va împrăștia acum perle de înțelepciune.

Perle pentru porci, gândește Lisey. *Porci asudați, pe deasupra.* Însă nu-i spusese oare cândva tatăl ei că porcii nu transpiră?

Față în față cu ea, Blondinul își înlătură cu pedanterie părul căzut peste fruntea albă și elegantă. Are mâini la fel de albe ca fruntea și Lisey își spuse: *Uite un porcușor care nu prea iese-n lume. Un porc mai casnic, și de ce nu? Are tot soiul de idei ciudate de recuperat.*

Își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt și chilotul de mătase aproape că-i *scârțâie* între fese. O, înnebunitoare senzație! Uită din nou de Blondin când încearcă să-și dea seama dacă n-ar

putea cumva să... în timp ce Scott îşi spune vorbele... foarte discret, cum altfel...

Mama-bună se face auzită. Neînduplecată. Doar trei cuvinte. Care nu admit replică. *Nu, Lisey. Stai.*

– N-o să vă ţin o predică, nu eu, zice Scott, iar ea recunoaşte dialectul vorbit de Gully Foyle, personajul principal din romanul lui Alfred Bester *Destinaţia, stelele.* Romanul lui preferat. E prea cald pentru predici.

– *Ridică-ne la cer, Scotty!* ţipă cu exuberanţă cineva din al cincilea sau al şaselea rând al mulţimii din parcare. Oamenii râd şi ovaţionează.

– Nu pot face asta, frate, zise Scott. Transportoarele-s stricate şi-am rămas pe sec cu cristalele de litiu.

Oamenii, nefiind familiarizaţi cu răspunsul şi nici cu vorba de duh (Lisey le auzise pe amândouă de cel puţin cincizeci de ori), îşi urlă din toţi bojocii aprobarea şi aplaudă. În faţa ei, Blondinul zâmbeşte subţire, fără efort, şi îşi prinde încheietura delicată a mâinii stângi cu degetele lungi ale mâinii drepte. Scott îşi ia piciorul de pe lopată, nu ca şi când s-ar fi săturat să mai stea aşa, ci ca şi când i-ar fi găsit – măcar pe moment – o altă întrebuinţare. Şi se pare că a găsit-o. Lisey îl priveşte nu fără o urmă de fascinaţie, căci acesta e Scott în toată măreţia sa, atracţia serii.

– Suntem în anul o mie nouă sute optzeci şi opt şi lumea s-a întunecat, declamă el.

Mâna făcută căuş pe coada scurtă a lopeţii ceremoniale alunecă fără oprelişti până aproape de capătul ei. Lama azvârle o dată raze de soare în ochii lui Lisey, apoi e ascunsă în mare parte de mâneca jachetei subţiri a lui Scott. După ce a făcut asta, se foloseşte de coada subţire de lemn ca de un indicator, bifând în aer necazurile şi tragediile omenirii.

– În martie, Oliver North şi viceamiralul John Poindexter sunt incriminaţi pentru conspiraţie – e minunata lume a lui Iran-Contra, unde armele domină politica şi banii domină lumea.

În Gibraltar, membrii Serviciului Aviatic Special britanic ucid trei membri IRA neînarmaţi. Poate c-ar trebui să schimbe sloganul

SAS din „Cine îndrăznește câștigă" în „Apasă trăgaciul și abia apoi pune întrebări".

În mulțime se propagă un val de aplauze. Roger Dashmiel pare încins și plictisit de această neașteptată lecție de istorie recentă, însă Tony Eddington în sfârșit ia notițe.

– Sau să trecem la ale noastre. În iulie, o dăm în bară și doborâm un avion de linie iranian cu două sute nouăzeci de civili la bord. Șaizeci și șase dintre ei sunt copii. Epidemia de SIDA omoară mii de oameni, îmbolnăvește... ei bine, nu știm câți, nu? Sute de mii? Milioane? Lumea se întunecă. Șuvoiul de sânge al domnului Yeats e la cota de inundație. Se ridică. Se ridică.

Coboară ochii și se uită la nimic altceva decât la pământul cenușiu, iar Lisey e pe dată îngrozită de gândul că poate o vede, arătarea cu o nesfârșită parte pestriță, urmând să explodeze, poate chiar să facă acea criză de care ea știe că se teme (adevărul e că și ea se teme de asta la fel ca el). Înainte ca inima ei să apuce să prindă viteză, Scott ridică fruntea, rânjește ca un puști venit la bâlci și împinge coada lopeții printre degetele strânse, prinzând-o în pumn de la mijloc. E o mișcare de efect, ca a unui jucător expert de biliard, iar oamenii din față fac *oooh!* Dar Scott n-a terminat. Ținând lopata întinsă în față, îi învârte coada cu dexteritate între degete, imprimându-i o mișcare tot mai accelerată și incredibilă. E la fel de uluitor ca numărul unui tambur-major – datorită lamei de argint legănându-se în bătaia soarelui – și neașteptat în mod plăcut. E căsătorită cu el din 1979 și *habar nu avea* că Scott deținea în repertoriu o mișcare atât de sublimă. (De câți ani e nevoie, urma ea să se întrebe două seri mai târziu, stând singură întinsă în pat în camera aceea de motel ieftin și ascultând câinii cum latră la o lună portocalie încinsă, până ca simpla povară stupidă a zilelor puse una peste alta să consume într-un sfârșit tot farmecul unei căsnicii? Cât de norocos trebuie să fii ca iubirea ta să supraviețuiască timpului?) Lama de argint a lopeții ce se rotește cu rapiditate transmite un semnal luminos – *Trezirea! Trezirea!* – spre fețele lipicioase de transpirație și frunțile

ameţite de arşiţă. Soţul lui Lisey devine cât ai clipi Scott Negustorul Ambulant, iar ea nu s-a simţit niciodată atât de uşurată să-i vadă pe faţă acel zâmbet complet neîncrezător, care parcă voia să spună *Uite, dragă, ce tare sunt*. I-a lăsat gură-cască; acum va încerca să le vândă un pumn de suspecte pastile înviorătoare, dintr-acelea cu care speră să-i trimită acasă. Iar ea crede că oamenii le vor cumpăra, cu sau fără ziua aceea toridă de august. Când e într-o asemenea formă, Scott ar putea vinde până şi frigidere eschimoşilor, cum se spune... şi Dumnezeu să binecuvânteze balta cu limbaje la care mergem cu toţii să ne adăpăm, aşa cum Scott însuşi fără-ndoială că ar completa (şi a şi făcut-o, de fapt).

– Dar dacă fiecare carte e o lumină în acest întuneric – iar eu aşa cred că este, aşa trebuie să cred, oricât de siropos ar suna, căci eu scriu blestemăţiile alea, nu-i aşa? – atunci fiecare bibliotecă reprezintă un foc uriaş care arde neîncetat şi-n jurul căruia vin să se aşeze zece mii de oameni şi să se încălzească în fiecare zi şi noapte. Acolo nu e loc pentru Fahrenheit patru sute cincizeci şi unu. Să zicem mai degrabă Fahrenheit patru *mii*, oameni buni, fiindcă aici nu vorbim despre sobe de bucătărie, vorbim despre uriaşele cazane cu explozie ale creierului, despre cuptoarele de topitorie înroşite de căldură ale intelectului. În această după-amiază sărbătorim aprinderea unui asemenea foc mare şi mă simt onorat să iau parte la asta. Aici e locul unde scuipăm în ochiul uitării şi tragem un şut ignoranţei în *curul* ei bătrân şi zbârcit. *Hei, fotografule!*

Stefan Queensland apasă pe declanşator, zâmbind.

Scott, zâmbind şi el, spune:

– Surprinde şi ceva din asta. S-ar putea să nu te lase grangurii de la ziar să foloseşti poza, dar pariez că ţi-ar plăcea s-o ai în portofoliu.

Scott ţine unealta ornamentală în faţă ca şi când ar avea intenţia s-o rotească din nou. Mulţimea scoate un icnet scurt de speranţă, dar de data aceasta scriitorul nu face decât să tachineze. Îşi lasă mâna să alunece până lângă lamă, se apleacă şi înfige lopata în morman, ascunzându-i licărirea încinsă în pământ. Apoi aruncă încărcătura în lături şi strigă:

– *Declar DESCHIS şantierul de construcţii pentru Biblioteca Shipman.*

Aplauzele care întâmpină aceste vorbe fac ca răbufnirile dinainte să pară un soi de bătut din palme politicos la un meci de tenis între începători. Lisey nu ştie dacă tânărul domn Queensland a surprins ceremoniala primă brazdă răsturnată, însă, când Scott îndreaptă micuţa lopată de argint către cer ca un erou olimpic, Queensland înregistrează negreşit momentul, râzând în spatele aparatului când îi apasă butonul declanşator. Scott rămâne pe poziţie pentru o clipă (Lisey aruncă din întâmplare o privire la Dashmiel şi-l surprinde tocmai când dă ochii peste cap spre domnul Eddington – Toneh). Apoi coboară lopata în poziţie de port-arm şi o ţine aşa, rânjind satisfăcut. Pe obraji şi pe frunte i-au apărut mici mărgele de transpiraţie. Aplauzele încep să se risipească. Mulţimea crede că şi-a terminat partea. Lisey crede că n-a ajuns decât la viteza a doua.

Când ştie că oamenii îl pot auzi din nou, Scott se apleacă să mai ia o lopată de pământ.

– Asta-i pentru Bill Yeats cel Sălbatic! strigă el. Iar asta-i pentru Poe, cunoscut şi ca Baltimore Eddie! Asta-i pentru Alfie Bester şi, dacă nu l-aţi citit, ar trebui să vă fie ruşine!

Pare cu răsuflarea tăiată, şi Lisey începe să se simtă puţin alarmată. E atât de *cald*. Încearcă să-şi aducă aminte ce a mâncat Scott la prânz – a fost ceva greu sau uşor?

– Iar asta... – avântă lopata în ceea ce acum este o adâncitură de dimensiuni respectabile şi ridică ultima încărcătură de pământ. Partea din faţă a cămăşii i s-a întunecat de transpiraţie. – Să vă spun cum facem: ce-ar fi să vă gândiţi la cel care a scris prima carte bună pe care aţi citit-o? Vorbesc despre cea care s-a strecurat sub voi ca un covor magic şi v-a ridicat pe sus. Ştiţi despre ce vorbesc?

Oamenii ştiu. Se citeşte pe toate feţele care-l privesc.

– Cea pe care, într-o lume perfectă, aţi împrumuta-o prima când se vor deschide în sfârşit porţile Bibliotecii Shipman. Lopata asta-i pentru cel care a scris-o.

Imprimă uneltei o ultimă smucitură de adio, apoi se întoarce spre Dashmiel, care ar trebui să fie mulţumit de spectacolul oferit

de Scott – după ce i s-a cerut să improvizeze, Scott a improvizat cu mare măiestrie – și care, în schimb, pare doar iritat de canicula și nu numai.

– Cred că am terminat aici, spune el și dă să-i întindă lopata lui Dashmiel.

– Nu, asta rhămâne la tine, spune Dashmiel. Ca amintire și ca simbol al mulțumirhilorh noastrhe. Împrheună cu cecul, desigurh.

Zâmbetul său ca un rictus apare și dispare într-un zvâcnet convulsiv.

– Merhgem să ne rhăcorhim puțin în bătaia aerhului condiționat?

– Fără doar și poate, spune Scott, părând debusolat, după care îi dă lopata lui Lisey, așa cum i-a dat atât de multe alte amintiri nedorite în ultimii doisprezece ani ai celebrității sale: de toate, de la vâsle de ceremonie și șepci Boston Red Sox închise în cuburi de sticlă, până la măști de comedie și tragedie... dar, în cele mai multe cazuri, seturi de pix cu stilou. Nenumărate astfel de seturi. Waterman, Scripto, Schaeffer, Mont Bland, de toate. Se uită la lama de argint scânteietor a lopeții, la fel de debusolată ca iubitul ei (încă e iubitul ei). Sunt câteva particule de pământ în literele gravate care alcătuiau **INAUGURAREA ȘANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN,** și Lisey suflă ca să le îndepărteze. Unde va sfârși un artefact atât de neverosimil? În această vară a anului 1988, biroul lui Scott se află încă în construcție, chiar dacă adresa e funcțională și el a început deja să sorteze lucrurile din nișele și separeurile grajdului de jos. Pe multe dintre cutiile de carton a scris lăbărțat **SCOTTI ANII DE ÎNCEPUT** din linii groase făcute cu o carioca neagră. Cel mai probabil, lopata de argint va ajunge alături de aceste lucruri, irosindu-și strălucirea în întuneric. Poate c-o va pune ea însăși acolo, apoi o va eticheta **SCOTTI ANII DE MIJLOC** ca un fel de glumă... sau premiu. Genul de dar ridicol și neașteptat pe care Scott îl numește...

Dar Dashmiel a luat-o din loc. Fără a mai scoate o vorbă – dezgustat parcă de toată tărășenia asta și hotărât să-i pună capăt cât mai repede posibil – traversează cu pași mari dreptunghiul de pământ proaspăt, ocolind adâncitura pe care ultima lopată scoasă de Scott

aproape că a promovat-o la statutul de groapă. Tocurile pantofilor lui negri și lucioși, care parcă strigă „Sunt profesor asistent cu ambiții de mai mare și să nu uiți asta", se afundă adânc în pământ la fiecare pas greoi. Dashmiel trebuie să se lupte ca să-și păstreze echilibrul, iar Lisey bănuiește că asta nu-l ajută defel să scape de proasta dispoziție. Tony Eddington îl ajunge din urmă, pe chip cu o expresie gânditoare. Scott ezită o clipă, nefiind parcă prea sigur ce se întâmplă, apoi pornește și el la drum, strecurându-se între gazda și biograful său de moment. Lisey vine în urmă, după cum îi e obiceiul. A reușit s-o încânte și s-o facă să-și uite senzația de *piază-rea*

(cioburi dimineața)

pentru scurt timp, dar acum s-a întors

(inimi ciobite seara)

și încă-n *forță*. Crede că din cauza aceasta i se par atât de mari toate detaliile. E convinsă că lumea își va recăpăta dimensiunile firești odată ce va ajunge la aerul condiționat. Și odată ce-și va scoate din fund bucata aia nerușinată de pânză.

Aproape că s-a terminat aici, își reamintește ea și – cât de ciudată poate fi viața – chiar în acest moment începe ziua să o ia razna.

Un polițist de la serviciul de securitate al campusului, cel mai vârstnic dintre toți (peste optsprezece ani îl va identifica din noile fotografii ale lui Queensland drept căpitanul S. Heffernan), ridică bariera din frânghie de cealaltă parte a dreptunghiului ceremonial de pământ. Tot ce observă ea la acesta este faptul că poartă pe cămașa kaki ceea ce soțul ei ar fi numit *orificiu de o enormitate perfectă*. Scott și cei doi bărbați care-l însoțesc trec aplecați de spate pe sub frânghie cu o mișcare atât de bine sincronizată, încât părea coregrafiată.

Mulțimea se îndreaptă spre parcare împreună cu oamenii din conducerea facultății... cu o singură excepție. *Blondinul* nu se duce spre parcare. Blondinul stă locului pe latura dinspre parcare a zonei în care se ținuse ceremonia. Câțiva oameni se lovesc de el și tânărul e *împins* totuși în spate, pe pământul încins și mort pe care se va afla Biblioteca Shipman începând cu anul 1991 (asta dacă pot fi

crezute promisiunile constructorului). Apoi, acesta înaintează chiar împotriva valului, descleștându-și mâinile ca să poată împinge o fată din calea sa pe stânga și apoi un bărbat pe dreapta. Încă mișcă din buze. La început, Lisey își spune din nou că rostește o rugăciune mută, apoi aude păsărească dezlânată – asemănătoare cu ceva ce ar scrie un prost imitator al lui James Joyce – și, pentru întâia oară, devine de-a dreptul alarmată. Ochii albaștri, cumva stranii, ai Blondinului sunt ațintiți asupra soțului ei, acolo și nicăieri altundeva, însă ea înțelege că nu vrea să discute despre *remanențe* sau despre subtextele religioase ascunse ale romanelor lui. Acesta nu mai e un admirator din adâncul spațiului.

– Clopotele bisericii s-au prăbușit pe strada Îngerilor, zice Blondinul – adică Gerd Allen Cole – care, se va dovedi, și-a petrecut cea mai mare parte din cel de-al șaptesprezecelea an al vieții sale într-un costisitor azil psihiatric din Virginia, de unde a fost externat ca fiind vindecat și pregătit să reintre în societate. Lisey aude fiecare cuvânt. Acestea străbat prin murmurul tot mai zgomotos al mulțimii, acea rumoare de discuții, ca un cuțit printr-o prăjitură dulce, ușoară.

– Acel dangăt, ca ploaia pe un acoperiș de tablă! Flori murdare, murdare și dulci, așa sună clopotele în beciul meu, *de parcă tu n-ai ști!*

O mână formată parcă numai din degete lungi și palide se duce la poalele cămășii albe și Lisey înțelege cu precizie ce se întâmplă acolo. Înțelegerea vine sub forma unor schițate imagini televizate

(*George Wallace Arthur Bremmer*)

urmărite în copilărie. Se uită către Scott, dar acesta discută cu Dashmiel. Dashmiel se uită la Stefan Queensland, încruntătura iritată de pe fața sa spunând că *S-a săturat! Până peste cap! De fotografii! Pe ziua aceea! Mulțumesc!* Queensland se uită-n jos la aparatul său foto, potrivind ceva acolo, iar Anthony „Toneh" Eddington notează ceva în carnețel. Îl observă pe polițistul mai în vârstă, cel cu uniformă kaki și orificiu de o *perfectă enormitate*; acesta supraveghează mulțimea, dar se uită în *partea greșită, fir-ar să fie*. E imposibil ca ea să-i vadă pe toți oamenii aceia și-n același timp și pe Blondin, dar îi vede, poate vedea chiar și buzele lui Scott rostind

cuvintele *cred c-a mers destul de bine*, un comentariu de probă pe care-l face deseori după astfel de evenimente, şi – o, Doamne, o, Iisuse, Marie şi Jojo Dulgherule – încearcă să strige numele lui Scott şi să-l avertizeze, dar *i se blochează* gâtul, devine un făgaş uscat, fără salivă, nu poate spune nimic, iar Blondinul şi-a ridicat de tot poalele cămeşoiului alb şi dedesubt se văd găicile curelei şi o burtă plată şi spână, o burtă de păstrăv, şi, lipit de pielea aceea albă, patul unui pistol pe care tânărul îl apucă acum şi ea-l aude cum spune, apropiindu-se de Scott dinspre dreapta:

– Dacă închide buzele clopotelor, îşi va fi făcut treaba. Iartă-mă, tată.

Lisey fuge, sau încearcă să fugă, însă a cuprins-o o încremenire a picioarelor de o *perfectă enormitate* şi cineva i se vâră în faţă, o preparatoare cu alură atletică şi părul legat la spate cu o panglică lată şi albă de mătase pe care scria NASHVILLE cu litere albastre mărginite cu roşu (vedeţi că observă totul?), iar Lisey o împinge cu mâna în care ţine lopata de argint, iar preparatoarea urlă *„Hei!"*, numai că sună mai încet şi tărăgănat, ca un *Hei* înregistrat pe un disc cu 45 de turaţii ascultat la 33?, sau poate chiar 16. Întreaga lume s-a transformat în asfalt fierbinte şi, preţ de o eternitate, preparatoarea vânjoasă cu panglica NASHVILLE în păr i-l ascunde pe Scott din vedere; tot ce poate vedea este umărul lui Dashmiel. Şi pe Tony Eddington, frunzărind înapoi paginile afurisitului său de carneţel.

Apoi, preparatoarea iese din câmpul său vizual şi, când Dashmiel şi soţul ei revin din plin în vedere, Lisey zăreşte capul profesorului de engleză cum se ridică iute şi corpul cum îi intră în alertă roşie. Totul se petrece într-o clipă. Lisey vede ceea ce vede şi Dashmiel. Îl vede pe Blondin cu pistolul (se va dovedi că este un Ladysmith de calibru 22 fabricat în Coreea şi cumpărat de la o vânzare cu amănuntul din South Nashville la preţul de treizeci şi şapte de dolari) îndreptat spre soţul ei, care a văzut în sfârşit pericolul şi s-a oprit. În timpul perceput de Lisey, toate astea se petrec foarte, foarte încet. Nu vede glonţul ieşind pe ţeava de calibru 22 – nu tocmai – dar îl

aude pe Scott cum spune, cu foarte mare blândețe, părând să lungească vorbele preț de zece sau chiar cincisprezece secunde:

– Hai să discutăm despre asta, fiule, bine?

Apoi vede focul cum înflorește la gura țevii nichelate a pistolului într-un inegal corsaj galben-alburiu. Aude un pocnet – stupid, neînsemnat, sunetul făcut de cineva care sparge cu palma o pungă de hârtie umflată. Îl vede pe Dashmiel, claponul ăla sudist fript, cum o rupe la sănătoasa către stânga. Îl vede pe Scott cum se lasă pe spate pe călcâie și cum împinge în același timp bărbia în afară. Combinația aceasta e stranie și plină de grație, ca o mișcare de dans. O gaură neagră i se deschide pe partea dreaptă o sacoului sport de vară.

– Fiule, Dumnezeu ți-e martor că nu vrei să faci asta, spune el cu vocea tărăgănată din timpul perceput de Lisey, și, chiar în acest timp al lentorii, ea aude cum i se subțiază vocea cu fiecare cuvânt, până ce vorbește ca un pilot de încercare aflat într-un simulator de mare altitudine. Și totuși, Lisey crede că el încă nu știe că a fost împușcat. E aproape convinsă de asta. Sacoul lui sport se deschide în față ca o poartă atunci când întinde mâna într-un gest poruncitor de *oprește-te*, iar ea își dă seama simultan de două lucruri. Primul e că i se înroșește cămașa de sub sacou. Al doilea e că, în sfârșit, a reușit să pornească într-un simulacru de alergare.

– Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora, zice Gerd Allen Cole cu o perfectă claritate nervoasă. Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii.

Și Lisey e brusc convinsă că, odată ce va fi murit Scott, odată ce se va fi produs dezastrul, Blondinul fie se va sinucide, fie se va preface că încearcă s-o facă. Pentru moment, însă, are de terminat treaba asta. Treaba cu scriitorul. Blondinul își răsucește ușor încheietura mâinii așa încât țeava fumegândă a pistolului Ladysmith de calibru 22 să fie îndreptată spre stânga pieptului lui Scott; în timpul perceput de Lisey, mișcarea e lină și înceată. L-a împușcat în plămân; acum îl va împușca în inimă. Lisey știe că nu poate lăsa să se întâmple asta. Dacă e ca soțul ei să aibă cât de cât o șansă, măscăriciul acela criminal nu trebuie lăsat să mai pună plumbi în el.

Ca pentru a o contrazice, Gerd Allen Cole spune:

– Nu se sfârşeşte niciodată până ce nu cazi la pământ. Tu eşti vinovat pentru toate repetiţiile astea, bătrâne. Tu eşti iadul, eşti o maimuţă, iar acum eşti maimuţa *mea!*

Până acum, acestea sunt singurele cuvinte cât de cât logice, iar rostindu-le, Lisey are exact atât timp cât îi trebuie să rotească lopata de argint – corpul ştie ce are de făcut şi mâinile şi-au găsit deja poziţia aproape de capătul de sus al cozii lungi de un metru – şi apoi să lovească. Totuşi, timpul e strâns. Dacă ar fi fost o cursă de cai, tabela de pariuri ar fi afişat fără-ndoială mesajul PĂSTRAŢI-VĂ BILETELE AŞTEPTAŢI FOTOGRAFIA SOSIRII. Dar, când cursa se desfăşoară între un bărbat cu un pistol şi o femeie cu o lopată, nu ai nevoie de o fotografie. În timpul încetinit perceput de Lisey, ea vede lama de argint cum loveşte pistolul, ridicându-l spre cer exact când corsajul de foc înfloreşte din nou (de data aceasta, vede doar o parte din el, iar gura ţevii e complet ascunsă de lama lopeţii). Vede capătul metalic al lopeţii ceremoniale avântându-se în faţă şi-n sus în vreme ce a doua salvă se declanşează inofensivă spre cerul încins de august. Vede cum îi scapă pistolul din mână şi are timp să-şi spună *Sfântă fotare! Da' ştiu c-am pus toată forţa în lovitura asta!* înainte ca lopata să intre în contact cu faţa Blondinului. Mâna acestuia e încă ridicată (trei dintre degetele acelea slabe se vor rupe), însă lama de argint a lopeţii îl loveşte chiar şi aşa din plin, rupându-i nasul, fracturându-i pometul drept şi orbita osoasă din jurul ochiului holbat, rupându-i de asemenea nouă dinţi. Nici un bătăuş al mafiei cu un box tras pe mână nu s-ar fi descurcat mai bine.

Iar acum – tot încet, tot în timpul perceput de Lisey – elementele fotografiei premiate a lui Stefan Queensland încep să se adune laolaltă.

Căpitanul S. Heffernan a văzut ce se întâmplă la doar o secundă sau două după Lisey, dar el mai trebuie să se ocupe şi de problema ridicată de un gură-casă – în cazul său, un tip gras şi plin de coşuri îmbrăcat în bermude lălâi şi un tricou pe care era imprimat chipul

zâmbitor al lui Scott. Căpitanul Heffernan îl azvârle pe tânăr într-o parte cu un umăr musculos.

Blondinul se prăbușește la pământ (ieșind din viitorul câmp fotografic) cu o privire nedumerită într-un ochi, din celălalt curgându-i sânge. Sângele-i curge șiroaie și din gaura care, într-un viitor incert, era posibil să-i servească din nou drept gură. Heffernan ratează cu totul lovitura de grație.

Roger Dashmiel, aducându-și poate aminte că era de datoria lui să fie maestrul de ceremonii și nu un iepure mare și bătrân, se întoarce din nou spre Eddington, protejatul său, și Landon, ghinionistul său oaspete de onoare, exact la timp ca să apară în planul secund al fotografiei cu o față mirată și ușor încețoșată.

Scott Landon, între timp, iese în stare de șoc din fotografia aducătoare de premii. Umblă de parcă nu l-ar deranja căldura, îndreptându-se spre parcare și, dincolo de ea, spre Clădirea Nelson, care adăpostește Departamentul de Engleză și oferă un bine-venit spațiu răcit cu aer condiționat. Umblă cu o sprinteneală surprinzătoare, cel puțin la început, și o bună parte din mulțime înaintează odată cu el, cei mai mulți neștiind că s-a întâmplat ceva. Lisey e deopotrivă înfuriată și deloc surprinsă. În definitiv, câți dintre ei l-au văzut pe Blondin cu pistolașul ăla de femeiușcă în mână? Câți dintre ei au recunoscut sunetele ca de pungi sparte ca fiind împușcături? Gaura din sacoul sport al lui Scott ar putea fi o pată de noroi de când își făcuse de lucru cu lopata, iar sângele care i-a îmbibat cămașa este încă invizibil pentru lumea dinafară. El scoate acum un straniu șuierat de fiecare dată când inhalează, dar câți dintre ei aud asta? Nu, ei se uită la *ea* – unii dintre ei, în orice caz – tipa nebună pe care tocmai au cuprins-o inexplicabil furiile și a trosnit un tip în față cu lopata festivă. Mulți dintre ei chiar *rânjesc*, ca și când ar crede că totul face parte dintr-un spectacol pus în scenă pentru ei, Circul Ambulant Scott Landon. Ei, ducă-se dracului, și dracu' să-l ia și pe Dashmiel, la fel și pe polițistul campusului, lent-ca-un-melc și strâns-la-pungă, cu orificiul ăla de o *enormitate* perfectă. Ei nu-i pasă acum decât de Scott. Aruncă lopata nu tocmai la-ntâmplare

spre dreapta şi Eddington, un fel de Boswell[1] al lor închiriat, o prinde. Nu are de ales: ori o prinde, ori încasează lovitura în nas. Apoi, tot cu acea oribilă mişcare încetinită, Lisey fuge după soţul ei, a cărui sprinteneală se evaporă de-ndată ce ajunge la căldura de cuptor aspirant a parcării. În urma ei, Tony Eddington se holbează la lopata de argint ca şi când ar fi un obuz de artilerie, un detector de radiaţii sau *remanenţele* cine ştie cărei măreţe rase dispărute, şi la el vine căpitanul S. Heffernan convins în mod greşit că tânărul trebuie să fie eroul acelei zile. Lisey nu ştie nimic de partea aceasta şi nu va afla decât după ce va vedea fotografia lui Queensland, optsprezece ani mai târziu, şi nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin de ea nici dacă *ar fi* ştiut; întreaga ei atenţie e îndreptată spre soţul său, care tocmai a căzut în mâini şi genunchi în parcare. Încearcă să se descotorosească de felul încetinit în care percepe timpul, să fugă mai repede. Şi acela e momentul când Queensland face poza, surprinzând doar o jumătate dintr-un pantof în partea dreaptă a cadrului, lucru de care nici el nu-şi va da seama atunci, sau altă dată.

6

Câştigătorul Premiului Pulitzer, copilul teribil care şi-a publicat primul roman la frageda vârstă de douăzeci şi doi de ani, cade. Scott Landon *pică la podea*, cum se spune.

Lisey face un efort suprem să iasă din timpul lipicios în care pare blocată. Trebuie să se elibereze, pentru că, dacă nu ajunge la el înainte să-l înconjoare mulţimea şi s-o izoleze afară, sunt riscuri foarte mari să-l ucidă cu grija lor. Să-l sufoce cu iubirea lor.

„Eeeeee răăăăănit!" strigă cineva.

Şi ea strigă spre sine, în gând,

---

[1] James Boswell (1740-1795) – fost prieten apropiat nedespărţit, admirator şi biograf al lui Samuel Johnson, cel mai mare critic literar al epocii sale (n.tr).

(strânge chingile STRÂNGE CHINGILE CHIAR ACUM)

iar asta în sfârșit dă roade. Lipiciul în care a fost încorsetată a dispărut. Imediat, *țâșnește* înainte; lumea e plină toată de zgomote și căldură și transpirație și corpuri îngrămădite. Binecuvântează realitatea ei grăbită chiar în timp ce-și folosește mâna stângă pentru a-și apuca buca stângă și a *trage*, scoțând afurisiții ăia de chiloți din despicătura feselor, așa, măcar un lucru din ziua asta nebunească e acum îndreptat.

O preparatoare într-un fel de bluză cloș cu bretele legate la umeri cu funde mari și greoaie amenință să-i blocheze culoarul îngust până la Scott, însă Lisey se ferește pe sub ea și cade pe asfalt. Nu-și va vedea genunchii zgâriați și bășicați până mai târziu – până la spital, de fapt, unde un paramedic amabil îi va observa și va pune loțiune pe ei, ceva atât de răcoros și de liniștitor, încât o va face să plângă de ușurare. Dar asta e pentru mai târziu. Acum, puteau la fel de bine să fie doar ea și Scott, singuri la marginea acelei parcări încinse, acel îngrozitor ring de dans alb cu galben, lung poate de treizeci de metri și lat de cincisprezece. Mintea încearcă să-i arate imaginea unui ou care se prăjește cu gălbenușul în sus în vechea tigaie de fier a mamei-bune și Lisey o respinge.

Scott se uită la ea.

Ridică ochii și acum fața sa e albă precum ceara, cu excepția umbrelor ca de funingine ce i se formează sub ochii migdalați și a dârei groase de sânge care a început să-i curgă de la colțul drept al gurii în jos pe maxilar.

– Lisey!

Vocea aceea subțire, tărăgănată, ca de simulator de mare altitudine.

– Chiar m-a împușcat tipul ăla?

– Nu încerca să vorbești.

Îi pune o mână pe piept. Cămașa lui, o, bunule Dumnezeu, este *îmbibată* cu sânge, iar sub ea îi simte inima cum gonește iute și slab; nu e bătaia inimii unei ființe umane, ci a unei păsări. *Puls de porumbel*, își spune ea, și acela e momentul când fata cu funde mari legate pe umeri cade peste ea. Ar fi aterizat peste Scott, dar Lisey îl protejează din instinct, preluând povara fetei (*„Hei! Căcat! FUTU-I!"* strigă fata uluită) cu

spatele; povara aceea se menține doar pentru o secundă, apoi dispare. Lisey o vede pe fată cum întinde mâinile ca să-și amortizeze căzătura – *o, divinele reflexe ale celor tineri*, își spune, de parcă ea însăși ar fi o babornițăși nu o femeie de treizeci și unu de ani – și fetei îi reușește figura, dar apoi chirăie *„Au, au, AU!"* când asfaltul îi încinge pielea.

– Lisey, șoptește Scott și, o, Hristoase, cum îi țipă respirația când trage aer în piept, ca vântul printr-un horn.

– *Cine m-a împins?* vrea să afle fata cu funde pe umeri. Stă pe vine, cu părul desprins din coadă în ochi, strigând sub imperiul șocului, durerii și rușinii.

Lisey se apleacă aproape de Scott. Căldura emanată de el o îngrozește și o umple de o milă mai profundă decât tot ce a crezut ea vreodată că este posibil să simți. Scott *dârdâie* de-a dreptul de căldură. Cu stângăcie, folosindu-se doar de un braț, Lisey își dă jos jacheta.

– Da, ai fost împușcat. Așa că nu spune nimic și nu încerca să...

– Mi-e atât de cald, spune el și începe să tremure și mai tare.

Oare ce urmează, convulsii? Ochii lui migdalați se uită drept în ochii ei albaștri. De la colțul gurii îi curge sânge. Lisey îi simte mirosul. Până și gulerul cămășii îi e îmbibat de roșeață. *Leacul lui băbesc n-ar fi de niciun ajutor aici*, își spune ea, nefiind măcar sigură ce însemna asta. *E prea mult sânge de data asta. Prea mult, fotarea mă-sii.*

– Mi-e așa de cald, Lisey, te rog, dă-mi gheață.

– O să-ți dau, zice ea și-i pune sub cap jacheta. O să-ți dau, Scott.

Slavă Domnului că poartă sacoul sport, gândește ea, apoi îi vine o idee. O apucă de braț pe fata care stă pe vine și plânge.

– Cum te cheamă?

Fata se uită la ea ca la o nebună, dar răspunde la întrebare.

– Lisa Lemke.

Încă o Lisa, ce mică-i lumea, gândește Lisey, dar nu spune cu voce tare. Ceea ce spune este:

– Soțul meu a fost împușcat, Lisa. Poți să te duci până la...

Nu-și amintește numele clădirii, ci doar destinația ei.

– ...la Departamentul de Engleză și să chemi o ambulanță? Formează 911...

– Doamnă? Doamnă Landon?

Acesta era polițistul de campus cu insigna aceea de o perfectă enormitate, care-și croiește drum prin mulțime ajutându-se din plin de coatele-i cărnoase. Se lasă pe vine lângă ea și-i pocnesc genunchii. *Mai puternic ca pistolul Blondinului*, își spune Lisey. Într-o mână are un aparat de emisie-recepție. Vorbește încet și cu grijă, adresându-se parcă unui copil tulburat.

– Am sunat la infirmeria campusului, doamnă Landon. O să vină cu ambulanța lor și o să-l ducă pe soțul dumneavoastră la Nashville Memorial. Înțelegeți ce vă spun?

Ea înțelege, iar recunoștința ei (polițistul și-a plătit datoria cu dobândă cu tot, după părerea ei) e aproape la fel de profundă ca mila pe care o simte față de propriul soț, care zace întins pe asfaltul fierbinte și tremură ca un câine scos din minți. Clatină din cap, ștergându-și prima dintre multele lacrimi pe care le va vărsa până să se întoarcă în Maine cu Scott – nu cu un zbor Delta, ci cu un avion particular și cu o asistentă personală la bord, și cu o altă ambulanță și o altă asistentă care să-i aștepte la terminalul aeroportului civil Portland Jetport. Acum se întoarce înapoi la fata aceea, Lemke, și spune:

– Arde ca pe jar... e pe undeva gheață, scumpo? Nu-ți vine în minte vreun loc unde s-ar găsi gheață? Oriunde?

Spune acestea fără mari speranțe, așa că e uimită când Lisa Lemke clatină imediat din cap.

– E un bărulet cu un automat pentru Coca-Cola chiar acolo.

Arată cu degetul pe direcția Clădirii Nelson, pe care Lisey n-o poate vedea. Tot ce poate ea vedea e o pădure deasă de picioare goale, unele păroase, altele nu, unele bronzate, altele arse de soare. Își dă seama că sunt înconjurați din toate părțile, că-și îngrijește soțul căzut la pământ într-un spațiu strâmt, de forma unei uriașe pastile de vitamină sau a unei capsule împotriva răcelii, și simte atingerea panicii de grup. Asta se numește oare agorafobie? Scott trebuie să știe.

– Dacă-i poți aduce niște gheață, te rog fă-o, zice Lisey. Și grăbește-te.

Se întoarce spre poliţistul de campus, care pare că-i ia lui Scott pulsul – un lucru absolut inutil, după părerea ei. Acum, totul e o chestiune de viaţă şi de moarte.

– Nu-i poţi face să se dea înapoi? întreabă ea. Aproape că-l roagă. E atât de *cald* şi...

Înainte să poată încheia, bărbatul se ridică în picioare ca pe arcuri, ţipând:

– Daţi-vă înapoi! Lăsaţi fata să treacă! Daţi-vă înapoi şi lăsaţi fata să treacă! Lăsaţi-l să respire, oameni buni, bine?

Mulţimea începe să se retragă... cam fără tragere de inimă, i se pare lui Lisey. Nu vor să piardă nicio picătură de sânge.

Căldura emană din asfalt. A crezut că se va obişnui cu ea, aşa cum te obişnuieşti cu apa caldă de la duş, dar asta nu se întâmplă. E foarte atentă la sirena ambulanţei promise, dar nu aude nimic. Apoi aude ceva. Îl aude pe Scott, rostindu-i numele. *Hârâindu-i* numele. În acelaşi timp, o trage de o parte a bluzei îmbibate de sudoare cu care e îmbrăcată (sutienul îi iese acum în evidenţă lipit de mătase la fel de puternic ca un tatuaj umflat). Îşi coboară ochii şi vede ceva ce nu-i place câtuşi de puţin. Scott zâmbeşte. Sângele i-a acoperit buzele de un roşu-candel bogat, de sus până jos, de la stânga la dreapta, şi zâmbetul seamănă mai degrabă cu rânjetul unui clovn. *Nimănui nu-i plac clovnii la miezul nopţii*, îşi spune ea şi se întreabă de unde a mai venit *şi asta*. Numai la un moment dat în cursul lungii şi-n mare parte nedormitei nopţi ce o aşteaptă, ascultând ceea ce i se va părea că este lătratul la luna încinsă de august a tuturor câinilor din Nashville, îşi va aminti că era epigrama celui de-al treilea roman al lui Scott, cel pe care ea şi criticii îl detestau deopotrivă, cel care i-a îmbogăţit. *Diavolii goi*.

Scott continuă să o tragă de bluza albastră de mătase, cu ochii încă foarte sclipitori şi febrili în orbitele tot mai întunecate. Vrea să spună ceva şi ea – chiar dacă fără tragere de inimă – se apleacă să-l audă. El trage aer în piept câte puţin o dată, cu icnete întrerupte. E un proces zgomotos, înspăimântător. Mirosul de sânge e şi mai puternic de aproape. Neplăcut. Un miros mineral.

E moartea. E mirosul morții.

Ca pentru a confirma asta, Scott spune:

– E foarte aproape, draga mea. N-o văd, dar...

O nouă inspirație lungă, șuierătoare.

– O aud cum ia masa. Și cum mormăie.

Surâde când o zice, cu buzele alea de clovn ale lui.

– Scott, nu știu despre ce vor...

Se pare că mâna care o trăsese de bluză mai are totuși puțină forță. O ciupește de coaste cu cruzime – când își va da jos bluza mai târziu, în camera de motel, va vedea o vânătaie, o adevărată strânsoare de amant.

– Tu...

O răsuflare șuierătoare.

– Știi...

O altă răsuflare șuierătoare, mai profundă. Și încă rânjind, de parcă ar împărtăși un secret oribil. Un secret *purpuriu*, de culoarea vânătăilor. De culoarea anumitor flori care cresc pe anumite

(taci Lisey o taci)

da, pe anumite dealuri.

– Tu... știi... așa că nu-mi... insulta... inteligența.

O nouă răsuflare șuierătoare, stridentă.

– Și nici... pe a ta.

Și bănuiește că *într-adevăr* știe ceva. Lunganul, așa-i spune el. Sau arătarea cu o nesfârșită parte pestriță. Odată a vrut să caute în dicționar cuvântul *pestriț*, dar a uitat – uitarea e o îndemânare pe care a avut motive s-o perfecționeze de-a lungul anilor cât ea și Scott au fost împreună. Dar știe despre ce vorbește, da.

El îi dă drumul, sau poate își pierde doar puterea de a o ține. Lisey se trage puțin în spate – nu departe. Ochii lui o privesc din găvanele afundate și înnegrite. Sunt la fel de luminoși ca întotdeauna, dar ea vede că sunt de asemenea plini de groază și (asta o sperie cel mai mult) de un amuzament jalnic, inexplicabil. Vorbind încă pe voce joasă – poate ca să-l audă doar ea, poate pentru că de mai mult nu e în stare – Scott spune:

– Ascultă, micuță Lisey. O să fac așa cum se aude când arătarea se uită-n jur.

– Scott, nu... trebuie să încetezi.

El nu-i dă nicio atenție. Mai trage o gură de aer din-aceea șuierătoare, își țuguie buzele roșii într-un O strâns și scoate un *pufăit* scăzut, incredibil de neplăcut la auz. Asta face să-i urce pe gât o ploaie fină de sânge, pe care o răspândește apoi în aerul nădușit. O fată o vede și strigă. De data aceasta, mulțimea nu simte nevoia să audă din partea polițistului de campus îndemnul de a se da în spate; o fac din proprie voință, lăsându-le celor trei – Lisey, Scott și căpitanul Heffernan – spațiu de cel puțin un metru și jumătate de jur împrejur.

Sunetul – bunule Dumnezeu, *chiar* că seamănă cu un grohăit – este din fericire scurt. Scott tușește, pieptul îi tresaltă, din rană se revarsă și mai mult sânge în pulsații ritmice, apoi o cheamă înapoi cu un deget. Ea se supune, proptindu-se pe palmele ce o ustură cumplit. Ochii lui afundați în orbite o obligă s-o facă; la fel și rânjetul de moarte.

El își întoarce capul pe o parte, scuipă pe asfaltul încins un cheag de sânge, apoi se întoarce spre ea.

– L-aș putea... chema în felul ăsta, șoptește el. Și ar veni. Ai scăpa... de nesfârșita mea... trăncăneală.

Lisey înțelege că vorbește serios și, pentru o clipă (precis datorită puterii ochilor săi), crede că e adevărat. Va scoate din nou sunetul acela, doar că puțin mai puternic, și-ntr-o altă lume, lunganul, acel stăpân al nopților nedormite, va întoarce cumplitul său cap înfometat. O clipă mai târziu, în lumea aceasta, Scott Landon va începe pur și simplu să tremure pe asfalt și va muri. Pe certificatul de deces va scrie ceva rațional, însă ea va ști: arătarea lui întunecată îl văzuse în cele din urmă și venise după el și-l devorase de viu.

Așa că acum vin lucrurile despre care nu vor mai discuta niciodată, nici cu alții și nici între ei. Lucruri prea îngrozitoare. Fiecare căsnicie are două suflete, unul luminat și unul întunecat. Acesta e sufletul întunecat al căsniciei lor, singurul adevărat secret nebunesc.

Ea se înclină mai aproape de el pe asfaltul fierbinte, convinsă că e pe moarte, hotărâtă cu toate acestea să nu-i dea drumul atât timp cât va putea. Dacă asta înseamnă să-l înfrunte pe lungan – cu nimic altceva decât cu unghiile, dacă se ajunge acolo – o va face.

– Ei... Lisey?

Cu zâmbetul acela teribil, respingător și conștient.

– Ei... ce... spui?

Aplecându-se și mai aproape. În arșița ce făcea aerul să tremure, în mirosul acela cumplit de sânge și sudoare. Aplecându-se până ce poate simți până și ultima palidă idee a mirosului de șampon Prell cu care s-a spălat el în dimineața aceea și a spumei de ras cu care s-a bărbierit. Aplecându-se până ce-i atinge părul cu buzele. Șoptește:

– Nu vorbi, Scott. Măcar o dată în viață, nu mai spune nimic.

Când se uită iarăși la el, ochii lui sunt altfel. Înverșunarea a dispărut. Se stinge, dar poate că asta-i bine, pentru că pare din nou sănătos la minte.

– Lisey?...

Tot șoptit, uitându-se direct în ochii lui:

– *Lasă arătarea aia fotată în pace și o să plece.*

Pentru o clipă, aproape că adaugă: *Te poți ocupa mai târziu de restul nenorocirii ăsteia*, însă ideea nu are sens – pentru o vreme, singurul lucru pe care-l poate face Scott pentru sine însuși e să nu moară. Ceea ce spune ea cu voce tare e:

– Să nu mai scoți niciodată sunetul ăla.

El își umezește buzele. Ea îi vede sângele de pe limbă și asta-i face stomacul să se revolte, dar nu se îndepărtează de el. Presupune că trebuie acum să-l îngrijească până ce-l va lua ambulanța sau până ce va înceta să mai respire chiar acolo pe asfaltul înfocat la nouăzeci sau așa ceva de metri depărtare de locul ultimului său triumf; dacă va ști facă față acestei ultime probe, va ști să facă față oricărui lucru.

– Mi-e atât de cald, spune el. Dacă aș avea măcar o bucată de gheață s-o topesc în gură...

– Imediat, zice Lisey, neștiind dacă se pripește cu promisiunea și nepăsându-i. Ți-o aduc ei.

În sfârșit, aude ambulanța cum își croiește drum spre ei cu sirena pornită. E și asta ceva.

Apoi, un fel de miracol. Fata cu fundele pe umeri și cu noi zgârieturi în palme se luptă să-și facă loc prin mulțime. Gâfâie precum cineva care tocmai a participat la maraton și-i curge transpirația pe obraji și gât, însă ține în mâini două pahare mari de hârtie ceruită.

– Am vărsat jumate din Cola aia nenorocită până să ajung aici, zice ea, aruncând o privire scurtă și încruntată peste umăr spre mulțime, dar am reușit să aduc gheața fără probleme. Gheața e bu...

Apoi, ochii i se dau aproape complet peste cap și începe să se clatine pe picioare, moale și deșirată în pantofii săi. Polițistul de campus – o, binecuvântat fie cu multe binecuvântări, cu sau fără orificiul ăla de o enormitate perfectă – o apucă, o repune pe picioare și-i ia un pahar. I-l dă lui Lisey, apoi o îndeamnă pe cealaltă Lisa să bea din celălalt pahar. Lisey Landon nu e deloc atentă. Mai târziu, amintindu-și totul, va fi puțin impresionantă de propria hotărâre. Acum își spune doar: *Ține-o doar să nu mai cadă peste mine dacă leșină, Ofițere Prieten*, și se întoarce înapoi la Scott.

Acesta tremură mai rău ca niciodată și ochii își pierd expresivitatea, contactul cu ființa ei. Și totuși, el încearcă.

– Lisey... așa de cald... gheață...

– O am aici, Scott. Vrei să-ți ții măcar acum gura aia ca o meliță?

– Una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, croncănește el, după care face ce i-a spus ea.

Poate că și-a isprăvit cuvintele, ceea ce ar fi o premieră pentru Scott Landon.

Lisey își vâră mâna adânc în pahar, făcând Cola să se umfle până la buză și să se reverse. Răceala e șocantă și minunată. Apucă un pumn bun de gheață mărunțită, gândindu-se la cât era de ironic totul: ori de câte ori ea și Scott se opresc la o zonă de odihnă de pe autostradă și ea folosește un automat care oferă suc la pahar și nu la cutie sau sticlă, apasă întotdeauna pe butonul FĂRĂ GHEAȚĂ, simțindu-se îndreptățită s-o facă – alții poate îngăduie companiilor de băuturi răcoritoare să-i păcălească oferindu-le jumătate de pahar

de gheață și jumătate de suc, dar nu le mergea cu fetița lui Dave Debusher, nu le mergea cu Lisa. Cum obișnuia să spună bătrânul Dandy? *N-am căzut ieri din căpiță!* Și acum iat-o, dorindu-și mai multă gheață și mai puțină Cola... nu că ar fi de părere că are cine știe câtă importanță. Dar, în privința asta, o așteaptă o surpriză.

– Poftim, Scott. Gheață.

Ochii lui sunt pe jumătate închiși acum, dar deschide gura și, când ea îi frecă întâia oară buzele cu pumnul acela de gheață și apoi îi pune o bucată aproape topită pe limba însângerată, tremurul corpului său încetează pe dată. Dumnezeule, e o magie. Încurajată, își freacă mâna înghețată și plină de apă pe obrazul său drept, pe cel stâng, apoi pe frunte, unde picături de apă colorată de Cola îi curg în sprâncene, după care i se preling pe lângă nas.

– O, Lisey, e un adevărat rai, zice el și, chiar dacă încă șuierată, vocea lui i se pare mai rațională... mai *prezentă*.

Ambulanța a oprit pe partea stângă a mulțimii cu un țiuit evanescent al sirenei și, câteva secunde mai târziu, Lisey aude o nerăbdătoare voce masculină strigând:

– *Salvarea! Lăsați-ne să trecem! Salvarea, lăsați-ne să trecem ca să ne putem face meseria, bine?*

Dashmiel, găozarul sudist fript, alege acest moment să-i vorbească lui Lisey în ureche. Solicitudinea din vocea sa, dată fiind viteza cu care a rupt-o la sănătoasa, o face să-i vină să scrâșnească din dinți.

– Cum e, dragă?

Fără să întoarcă privirea, ea răspunde:

– Încearcă să trăiască.

7

– Încearcă să trăiască, murmură ea, plimbând mâna peste pagina lucioasă a *U-Tenn Nashville Review*. Peste poza cu Scott ținându-și piciorul pe lopata aia stupidă de argint. Închise cartea cu un pocnet

şi o aruncă pe spinarea prăfuită a şarpelui de cărţi. Apetitul său pentru poze – pentru *amintiri* – era mai mult decât satisfăcut pentru o singură zi. În spatele ochiului drept începea să simtă o pulsaţie supărătoare. Voia să ia ceva pentru asta, nu Tylenol-ul ăla ridicol, ci una dintre pastilele acelea pe care soţul ei numea „amortizoare de cap". Vreo două dintre Excedrinele lui i-ar fi rezolvat problema, dacă n-ar fi depăşit atât de mult data expirării. Apoi să stea câteva minute întinsă în dormitorul lor până ce-i va trece începutul de migrenă. Poate c-ar fi şi dormit puţin.

Încă mă gândesc la el ca la dormitorul nostru, reflectă ea, îndreptându-se spre scările care duceau jos în grajd, care acum nu mai era de fapt un grajd, ci doar o serie de spaţii de depozitare... chiar dacă încă mirosea a fân şi ulei de tractor, vechile, dulcile şi persistentele miasme ale fermei. *E încă al nostru, chiar şi după doi ani.*

Şi ce dacă? Ce-i cu asta?

Ridică din umeri.

– Nu-i nimic, presupun.

O şocă puţin sonoritatea nedeslușită şi oarecum ameţită a cuvintelor. Bănuia că toată acea vie aducere aminte o epuizase. Tot acel stres retrăit. Însă trebuia să fie recunoscătoare pentru un lucru: nicio altă fotografie a lui Scott din pântecele şarpelui de cărţi nu putea invoca amintiri atât de violente, fusese împuşcat doar o dată şi niciunul dintre colegiile acelea nu i-ar fi trimis fotografii cu...

(ţine-ţi gura despre asta doar taci)

– Aşa-i, se arătă ea de acord când ajunse la baza scărilor, fără a avea cea mai mică idee despre ce fusese pe cale

(Scott bătrâne Scott)

să gândească. Îşi simţea capul greu şi avea impresia că tot corpul îi e acoperit de sudoare, ca o persoană ce tocmai evitase un accident.

– Încheiat transmisia, ajunge atât.

Şi, de parcă l-ar fi activat vocea sa, un telefon începu să sune în spatele uşii de lemn închise din dreapta ei. Se opri locului în pasajul central al grajdului. Odată, uşa aceea dăduse spre un staul destul de mare să adăpostească trei cai. Acum, anunţul de pe ea spunea

doar **ÎNALTĂ TENSIUNE!** Îl pusese ea ca să facă o glumă. Avusese de gând să amenajeze acolo un mic birou, un loc unde să-şi poată ţine registrele şi să plătească facturile lunare (avuseseră – şi ea încă mai avea – un contabil angajat cu normă întreagă, însă acesta era la New York şi nu se puteau aştepta să se ocupe de nimicuri cum ar fi contul ei lunar de la băcănia Hilltop). Reuşise doar să aducă acolo o masă de lucru, un telefon, un fax şi câteva fişete... apoi murise Scott. Intrase oare vreodată acolo? O dată, îşi amintea. La începutul primăverii. Sfârşitul lui martie, când încă mai erau pe jos câteva troiene de zăpadă fleşcăită, iar misiunea ei era doar să golească de mesaje robotul telefonic. Pe micuţul afişaj al aparatului se aflase numărul 21. De la primul şi până la al şaptesprezecelea mesaj şi de la nouăsprezece până la douăzeci şi unu fuseseră din partea acelui gen de speculanţi pe care Scott îi numea „păduchi telefonici". Al optsprezecelea (acesta n-o surprinsese deloc pe Lisey) fusese din partea Amandei. „Voiam doar să ştiu dacă ai cuplat drăcia asta", zisese. „Ne-ai dat numărul mie şi Darlei şi lui Candy înainte să moară Scott." Pauză. „Cred c-ai făcut-o." Pauză. „L-ai cuplat, adică." Pauză. Apoi, cu grabă: „Dar a trecut o *infinitate* de timp între mesajul de întâmpinare şi *blipul* acustic, trebuie că ai o grămadă de mesaje acolo, micuţă Lisey, ar trebui să verifici blestemăţia aia în caz că vrea cineva să-ţi dea un set de porţelanuri sau mai ştiu eu ce." Pauză. „Păi... pa-pa."

Acum, stând în faţa uşii închise a biroului, simţind cum îi pulsează durerea în ritm cu migrena în spatele ochiului drept, ascultă telefonul cum sună a treia oară, şi a patra. La jumătatea celui de-al cincilea ţârâit, se auzi un clic, după care propria-i voce, spunându-i celui sau celei de la celălalt capăt al firului că a format numărul 727-5932. Nu făcuse falsa promisiune de a resuna, nici măcar invitaţia de a lăsa un mesaj după ceea ce Amanda numise *blip*. Oricum, la ce ar fi servit asta? Cine să sune *acolo* ca să discute cu *ea?* Acum că Scott era mort, locul acela îşi pierduse funcţionalitatea. Singura care rămăsese era doar micuţa Lisey Debusher din Lisbon Falls, acum văduva Landon. Micuţa Lisey trăia singură într-o casă mult prea mare pentru ea şi scria liste de cumpărături, nu romane.

Pauza dintre mesaj și *bip* era atât de lungă, încât crezu că banda de înregistrare trebuia să se fi umplut. Și, chiar dacă n-o făcuse, apelantul avea să se plictisească și să închidă, tot ce avea ea să audă prin ușa închisă a biroului fiind cea mai sâcâitoare dintre vocile înregistrate pe telefon, femeia care-ți spune (te *dojenește*): „Dacă vreți să dați un telefon... vă rog să închideți și să formați numărul *operatorului* dumneavoastră!" Femeia nu adaugă și *fotat idiot* sau *creier de rahat*, dar Lisey avusese întotdeauna senzația că asta se înțelegea în ceea ce Scott ar fi numit „subtext".

În schimb, auzi o voce masculină rostind patru cuvinte. Nu aveau de ce să-i provoace fiori, dar asta făcură.

– O să mai încerc, zise vocea.

Se auzi un clic.

Apoi tăcere.

8

Ăsta-i un cadou mult mai frumos, își spune ea, dar știe că nu e nici trecutul, *nici* prezentul; e doar un vis. Stătea întinsă în patul dublu cel mare din

(al nostru al nostru al nostru al nostru)

dormitor, sub ventilatorul care-și învârtea încet paletele; în pofida celor o sută treizeci de miligrame de cofeină din cele două pastile de Excedrin (data expirării: OCT 07) pe care le-a luat din rezerva tot mai săracă a medicamentelor lui Scott din dulăpiorul din baie, adormise. Dacă se îndoiește în vreun fel de asta, trebuie doar să se uite unde se află – în secția de terapie intensivă de la etajul al doilea al Spitalului Memorial Nashville – și la mijlocul său deosebit de călătorie: se mișcă din nou pe o bucată mare de pânză pe care sunt imprimate cuvintele CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY. E din nou încântată să vadă că acest modest covor fermecat, pe care șade cu brațele împletite regește sub sâni, are colțurile înnodate ca

batistele. Plutește atât de aproape de tavan încât, atunci când CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY trece pe sub unul dintre ventilatoarele care se învârt lent (în visul ei, acestea seamănă cu cel din dormitorul lor), trebuie să se lase pe burtă ca să nu fie lovită de elice. Aceste vâsle de lemn lustruit spun *vup, vup, vup* fără-ncetare în vreme ce-și îndeplinesc mișcările rotative lente și cumva sublime. Sub ea, infirmierele vin și pleacă pe pantofii lor cu tălpi scârțâitoare. Unele poartă combinezoanele colorate care vor ajunge în scurt timp să le reprezinte profesia, însă majoritatea sunt încă îmbrăcate în alb, cămăși și pantaloni colanți și bonetele acelea care o fac întotdeauna pe Lisey să se gândească la niște porumbei împăiați. Doi doctori – bănuiește că trebuie să fie doctori, deși unul nu pare a fi destul de matur încât să aibă de ce să se bărbierească – sporovăiesc lângă chiuvetă. Gresia de pe pereți e de un verde răcoros. Căldura zilei nu pare să ajungă până acolo. Bănuiește că, pe lângă ventilatoare, în clădire mai sunt și aparate de aer condiționat, însă nu le aude.

Nu în vis, sigur că nu, își spune, iar asta pare o remarcă rezonabilă. În față e camera 319, acolo unde a fost trimis Scott după ce au scos glonțul din el. Nu întâmpină probleme să ajungă la ușă, dar, odată acolo, descoperă că e prea sus ca să treacă prin ea. Și vrea să ajungă înăuntru. N-a avut șansa să-i spună *Te poți ocupa mai târziu de restul nenorocirii ăsteia*, însă era măcar necesar s-o facă? Scott Landon, în definitiv, *nu căzuse ieri din căpiță*. Adevărata întrebare, i se pare, e care o fi cuvântul magic corect pentru a face un covor magic CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY să coboare.

Își dă seama. Nu-i un cuvânt pe care să vrea să-l audă ieșindu-i taman ei pe gură (e un cuvânt de-al Blondinului), dar nevoia te duce pe unde nu ți-e voia – după cum spunea *tot* Dandy – așa că...

– Frezii, zice Lisey, și bucata de pânză spălăcită, cu colțurile înnodate, coboară ascultătoare cu un metru de la punctul ei de planare de sub tavanul spitalului. Lisey se uită pe ușa deschisă și-l vede pe Scott, trecut deja cam cu cinci ore de operație, zăcând într-un pat îngust, dar surprinzător de frumos, cu tăbliile de la căpătâi și picioare grațios curbate. Niște monitoare scot sunete ca de robot

telefonic. Două pungi cu un lichid transparent atârnă pe un stâlp între el și perete. Pare că doarme. De cealaltă parte a patului, Lisey din 1988 șade într-un scaun cu spătar drept, cu mâna soțului împletită într-a sa. În cealaltă mână a lui Lisey din 1988 se află romanul în ediție de masă pe care l-a adus cu ea în Tennessee – nu s-a așteptat nicio clipă să citească atât de mult din el. Scott citește autori ca Borges, Pynchon, Tyler și Atwood; Lisey citește Maeve Binchy, Colleen McCullough, Jean Auel (deși au început s-o cam calce pe nervi pisălogii oameni preistorici ai doamnei Auel), Joyce Carol Oates și, doar în ultima vreme, Shirley Conran. Ceea ce are cu ea în camera 319 este *Sălbatice*, cel mai recent roman al celei din urmă, iar lui Lisey îi place mult. A ajuns la partea unde femeile pierdute în junglă învață să-și folosească sutienele ca praștii. Atâta lycra. Lisey nu știe dacă cititorii americani ai romanelor de dragoste sunt pregătiți pentru această ultimă ispravă a doamnei Conran, dar ea, una, crede că este un gest curajos și cât se poate de frumos, într-un fel aparte. Nu e oare curajul întotdeauna de o frumusețe aparte?

Ultima lumină a zilei pătrunde prin fereastra încăperii într-o revărsare de roșu și auriu. E sinistru și captivant. Lisey din 1988 e foarte obosită: emoțional, fizic și de perioada șederii sale în Sud. Crede că, dacă le va mai auzi încă o dată accentul meridional, o să strige. Partea bună? Nu crede că va mai rămâne acolo așa de mult cum cred *ei*, pentru că... ei bine... să spunem doar că are motive să știe că Scott e o persoană care se vindecă repede.

Nu peste mult timp, se va întoarce la motel și va încerca să închirieze aceeași cameră pe care o ocupaseră la începutul zilei (Scott aproape întotdeauna închiriază o adevărată ascunzătoare, chiar dacă motivul șederii lor nu e decât ceea ce el numește „vechiul du-te-vino"). Are o bănuială că nu va reuși s-o facă – te tratează cu totul altfel când ești însoțită de un bărbat, fie că acesta e celebru, fie că nu – însă locul e destul de aproape de spital, dar și de colegiu, și, atâta vreme când va primi *ceva* acolo, nimic altceva n-o mai interesează. Doctorul Sattherwaite, cel care se ocupă de cazul lui Scott,

i-a promis că poate scăpa de reporteri dacă iese prin spate în seara aceasta şi-n următoarele câteva zile. El spune că doamna McKinney de la Recepţie îi va chema un taxi, care-o va aştepta în spate lângă rampa de încărcare a cantinei „de-ndată ce îi veţi da undă verde". Ar fi plecat deja, dar Scott a fost agitat în ultima oră. Sattherwaite a spus că se va afla sub efectul anesteziei cel puţin până la miezul nopţii, însă doctorul nu-l cunoaşte pe Scott aşa cum îl cunoaşte ea, iar Lisey nu e foarte surprinsă când el începe să-şi revină în simţiri pentru scurte intervale de timp încă de când se apropie apusul. De două ori a recunoscut-o, de două ori a întrebat-o ce s-a întâmplat şi de două ori ea i-a spus că l-a împuşcat o persoană cu probleme mentale. A doua oară, el a spus: „Di-i-dă-i-bice-Silver-fotat" înainte să închidă iarăşi ochii, iar asta chiar a făcut-o să râdă. Acum îşi doreşte să-şi mai revină o dată, ca să-i poată spune că nu se întoarce în Maine, ci doar la motel, şi că se vor vedea dimineaţă.

Toate acestea, Lisey din 2006 le ştie. Şi le aminteşte. Le intuieşte. Cum o fi. De unde stă ea pe covorul fermecat CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY, îşi spune: *Deschide ochii. Se uită la mine. Zice: „Eram pierdut în întuneric şi tu m-ai găsit. Mi-era cald – aşa de cald – şi tu mi-ai dat gheaţă."*

Dar chiar asta spune el? Chiar asta s-a întâmplat? Sau asta a fost mai târziu? Iar dacă ea ascunde ceva – le ascunde de ea însăşi – *de ce* le ascunde?

În pat, în lumina roşie, Scott deschide ochii. Se uită la soţia sa în vreme ce aceasta îşi citeşte cartea. Respiraţia lui nu mai şuieră, dar încă se mai aude un foşnet atunci când trage aer în piept cât de adânc poate şi-i rosteşte numele jumătate hârşâit şi jumătate în şoaptă. Lisey din 1988 lasă jos cartea şi se uită la el.

– Hei, te-ai trezit din nou, zice ea. Uite o întrebare încuietoare. Ţi-aminteşti ce ţi s-a întâmplat?

– Împuşcat, şopteşte el. Puşti. Tub. Spate. Doare.

– Poţi lua ceva pentru durere peste puţin timp, spune ea. Pentru moment, ai vrea...

El o strânge de mână, spunându-i că se poate opri. *Acum o să-mi spună că era pierdut în întuneric și că eu i-am dat gheață*, gândește Lisey din 2006.

Însă ceea ce-i spune el soției sale – care cu câteva ore în urmă i-a salvat viața lovind un nebun în cap cu o lopată de argint – este doar asta:

– A fost cald, nu-i așa?

Pe un ton normal. Nicio privire aparte; face doar conversație. Omoară doar timpul în vreme ce lumina roșie se îndesește și mașinăriile bipăie, iar din locul unde planează în cadrul ușii, Lisey din 2006 vede fiorul – slab, dar prezent – care o străbate pe copia sa mai tânără; vede arătătorul de la mâna stângă a copiei sale mai tinere pierzând semnul din ediția cu coperte necartonate a *Sălbaticelor.*

Gândesc: „Fie nu-și aduce aminte, fie se preface *că nu-și aduce aminte ce a spus când era la pământ – despre cum îl poate chema dacă vrea, despre cum îl poate chema pe lungan dacă vrea să pună capăt poveștii – și ce i-am răspuns eu, că trebuie să-și țină gura și să-l lase în pace... că, dacă-și ține gura aia fotată, acesta va pleca. Mă întreb dacă ăsta-i un caz adevărat de uitare – felul cum a uitat că a fost împușcat – sau dacă nu-i mai degrabă un fel* special *de uitare, care seamănă mai mult cu strângerea lucrurilor neplăcute într-o cutie și apoi încuierea a cutiei. Mă întreb dacă are vreo importanță, atâta vreme cât își amintește cum să se însănătoșească.“*

Stând întinsă în pat (și stând pe covorul fermecat în eternul prezent al visului), Lisey fremăta și încerca să-i strige copiei sale mai tinere, încerca să țipe că *avea* importanță, *avea. Nu-i da voie să scape basma curată!* încercă ea să strige. *Nu poți uita la nesfârșit!* Dar îi veni în gând o altă vorbă de duh din trecut, din timpul infinitelor lor jocuri de *hearts* și *whist* la Sabbarth Day Lake, vara, cea strigată întotdeauna când un jucător voia să se uite la cărțile ieșite din joc: *Jos mâna! Nu poți dezgropa morții!*

Nu poți dezgropa morții.

Totuși, ea mai încearcă încă o dată. Cu toată considerabila sa forță mintală și cu toată voința, Lisey din 2006 se aplecă în față pe

covorul fermecat şi-i transmite copiei sale mai tinere: *Se preface! SCOTT ÎŞI AMINTEŞTE TOTUL!*

Şi, preţ de o clipă aiuritoare, crede că reuşeşte să se facă auzită... *ştie* că se face auzită. Lisey din 1988 se foieşte în scaun şi cartea chiar îi alunecă din mână şi cade pe podea cu un pocnet surd. Dar, înainte ca acea versiune a ei înseşi să poată întoarce capul, Scott Landon se uită direct la femeia care pluteşte în cadrul uşii, versiunea soţiei sale care va ajunge văduva sa. Îşi ţuguie din nou buzele, dar în loc să scoată pufăitul acela neplăcut, *suflă*. Nu-i cine ştie ce suflare; cum ar putea să fie, având în vedere prin ce a trecut? Dar e suficient de puternică să trimită înapoi covorul fermecat CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY, făcându-l să se clatine şi să plonjeze prin aer ca o păstaie într-un uragan. În vreme ce pereţii spitalului trec ameţitor pe lângă ea, Lisey se ţine pe covor cu toată forţa, dar blestemăţia aia se înclină şi ea cade şi

9

Lisey se trezi şezând dreaptă ca varga în pat cu transpiraţia uscându-i-se pe frunte şi la subsuori. Era destul de răcoros acolo, graţie ventilatorului din tavan, însă ei îi era cald de parcă s-ar fi aflat într-un...

Ei bine, de parcă s-ar fi aflat într-un cuptor aspirant.

– Orice ar mai fi şi *asta*, zise ea, şi râse tremurat.

Visul se pierdea deja în mii de fâşii – singurul lucru pe care şi-l putea aminti cu o urmă oarecare de claritate era acea suprarealistă lumină roşie împrăştiată de un soare la apus – dar se trezise cu un nebunesc sentiment de certitudine implantat în centrul minţii, o imperativă aiuritoare: trebuia să găsească lopata aceea fotată. Cazmaua aceea de argint.

– De ce? adresă ea întrebarea încăperii goale. Luă ceasul de pe noptieră şi-l ţinu aproape de faţă, convinsă că-i va spune că trecuse

o oră, poate chiar două. Fu uluită să vadă că dormise preț de exact douăsprezece minute. Puse ceasul înapoi pe noptieră și își șterse mâinile pe pieptul bluzei, de parcă ar fi luat de jos ceva murdar și plin de microbi. De ce tocmai *aia?*

Nu contează. Era vocea lui Scott, nu a ei. Rareori o auzea în zilele acelea cu atâta claritate, dar, măiculiță, cât de bine o auzea acum. Puternică și clară. *Asta nu-i treaba ta. Tu doar găsește-o și pune-o acolo unde... ei bine, știi tu.*

Sigur că știa.

– Acolo unde o pot prinde-n chingi, murmură ea, și-și frecă fața cu mâinile, după care râse scurt.

Așa-i, iubimeu, confirmă soțul mort. *Oricând ți se va părea că e timpul potrivit.*

III. LISEY ȘI CĂZMAUA DE ARGINT

(Așteaptă să se schimbe vântul)

1

Acel vis atât de viu n-o ajută deloc să scape de amintirile legate de Nashville și de o amintire în mod deosebit: Gerd Allen Cole care schimba ținta de la lovitura în plămân, căreia Scott i-ar fi putut supraviețui, la lovitura în inimă, care fără doar și poate că avea să-i fie fatală. Atunci, întreaga lume își încetinise mișcarea, iar lucrul la care continua să i se întoarcă gândul – așa cum limba se tot întoarce la un dinte ciobit – era cât de incredibil de *lină* fusese mișcarea aceea, de parcă pistolul ar fi fost instalat pe un cardan.

Lisey dădu cu aspiratorul prin salon, unde nu era nevoie de asta, apoi spălă un rând de rufe care nu umplu mașina nici pe jumătate; coșul de rufe se umplea atât de *încet* acum, că rămăsese doar ea. Trecuseră doi ani și încă nu se putea obișnui cu asta. În cele din urmă își trase pe ea vechiul costum de baie și ieși în spatele casei să dea câteva ture de piscină: cinci, apoi zece, apoi cincisprezece, apoi șaptesprezece, cu răsuflarea tăiată. Stătu agățată de marginea piscinei în

partea cu apă mică, lovind din picioarele care-i pluteau în spate, gâfâind, părul negru stându-i lipit de obraji, de frunte și de gât ca o cască lucioasă, și totuși continua să vadă mâna cu degete lungi și palide rotindu-se, văzu Ladysmith-ul (era imposibil să te gândești la el doar ca la un pistol odată ce-i aflai numele acela mortal, de femeiușcă) rotindu-se și el, văzu gaura aceea mică și întunecată în care era pitită moartea lui Scott mișcându-se la stânga, iar lopata de argint era atât de *grea*. Părea imposibil să poată interveni la timp, s-o poată lua înaintea nebuniei lui Cole.

Lovi încet din picioare, ridicând în aer mici picături de apă. Lui Scott îi plăcuse mult piscina, însă înota în ea rareori; fusese genul de om reținut, care iubea cărțile și berea. Asta când nu era plecat în călătorii, desigur. Sau în birou, scriind cu muzica dată la volum maxim. Sau sus, în camera de oaspeți, șezând în balansoar în inima frântă a unei nopți de iarnă, încotoșmănat până la bărbie cu unul dintre pledurile bunei mame Debusher, la două dimineața și cu ochii largi-largi-largi în vreme ce un vânt teribil, coborând taman din Yellowknife, bubuia afară – acesta era celălalt Scott; una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, și, o, Doamne, ea-i iubise pe amândoi la fel, *totul* la fel.

– Încetează, zise ea pe un ton arțăgos. Am intervenit la timp, *chiar* am făcut-o, așa că las-o baltă. Mucosul ăla descreierat n-a reușit să tragă decât în plămân.

Și totuși, cu ochiul minții (cel pentru care trecutul e întotdeauna prezent), văzu Ladysmith-ul cum începe iarăși să se rotească, și atunci ieși repede din piscină, într-o încercare fizică de a alunga imaginea. Dădu roade, însă Blondinul se întoarse atunci când ea se afla în vestiar, uscându-se cu un prosop după ce făcuse un duș rapid, Gerd Allen Cole se întorsese, *s-a* întors, spunând *Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii*, și Lisey din 1988 avântă cazmaua de argint, dar de data aceasta aerul fotat din timpul perceput de Lisey este prea gros și ea va interveni cu doar o secundă prea târziu, va vedea *tot* al doilea corsaj de flăcări și nu

doar o frântură, și o gaură întunecată i se va deschide lui Scott și-n reverul stâng atunci când sacoul său sport îi va deveni giulgiu...

– *Terminal* mârâi Lisey, și aruncă prosopul în coș. Mai las-o *în pace!*

Mărșălui înapoi spre casă dezbrăcată, cu hainele la subraț – uite, la asta servea gardul înalt de scânduri instalat de jur împrejurul curții din spate.

2

După înot, i se făcuse foame – era lihnită, de fapt – și, chiar dacă încă nu era tocmai ora cinci, hotărî să-și facă o oală mare de mâncare. Ceea ce Darla, a doua ca vârstă dintre fetele Debusher, ar fi numit mâncare de consolare, iar Scott – cu mare poftă – ar fi numit *mâncare-infectă.* În frigider era jumătate de kilogram de carne tocată de vită și în cămară, pitit pe un raft din spate, un minunat preparat infect: versiunea Hamburger Helper a unei „plăcinte cheeseburger". O aruncă într-o cratiță împreună cu carnea tocată. Cât timp fierbea molcom, își pregăti o carafă de Kool-Aid cu lămâie verde și două linguriță de zahăr. Până la cinci treizeci, mirosurile din cratiță umpluseră bucătăria și orice gând la Gerd Allen Cole îi părăsise mintea, cel puțin pentru moment. Nu se gândea la nimic altceva decât la mâncare. Mâncă două porții mari de hamburger din cratiță și bău două pahare uriașe de Kool-Aid. După ce termină a doua farfurie și al doilea pahar (tot, mai puțin granulele albe de zahăr rămase pe fundul paharului), râgâi zgomotos și spuse:

– Ce n-aș da pentru o fotată de țigară.

Era adevărat; rareori își mai dorise una atât de tare. O Salem Light. Scott fusese fumător când se cunoscuseră la Universitatea Maine, unde el era deopotrivă proaspăt absolvent și, după propria-i definiție, *cel mai tânăr scriitor din lume cu domiciliu acolo.* Ea era studentă cu jumătate de normă *(asta* nu ținuse mult) și chelneriță cu

normă întreagă la *Pat's Café*, în centru, unde împărțea la mese pizza și hamburgeri. Luase obiceiul de la Scott, care era un fidel fumător de Herbert Tareyton. Renunțaseră la țigări împreună, luându-se la întrecere. Asta se întâmpla în '87, cu un an înainte ca Gerd Allen Cole să demonstreze cu asupra de măsură că țigările nu sunt singura problemă pe care o poate avea cineva la plămâni. În anii de atunci încoace, fuseseră zile întregi când Lisey nu se gândise la ele, apoi cădea în oribile crize de abstinență. Și totuși, într-un fel, a se gândi la țigări era o îmbunătățire. Era mult mai bine decât să se gândească la

(Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii, *spune Gerd Allen Cole cu o perfectă claritate nervoasă și răsucește ușor încheietura mâinii)*

Blondin

(lin)

și la Nashville

(așa încât țeava fumegândă a pistolului Ladysmith să fie îndreptată spre stânga pieptului lui Scott)

și, fotarea mă-sii, uite c-o făcea din nou.

Pentru desert avea chec de brutărie și frișcă la tub Cool Whip – poate culmea *mâncării infecte* – de pus peste el, dar Lisey era prea sătulă să se mai gândească măcar la ele. Și era îndurerată să vadă că amintirile acelea vechi și neplăcute continuau s-o necăjească, deși își umpluse stomacul cu mâncare caldă și bogată în calorii. Bănuia că acum avea o idee despre problemele cu care se confruntau veteranii de război, dar

(nu, Lisey)

– Termină, șopti ea și împinse farfuria

(nu, iubimeu)

cu violență din fața sa. *Hristoase*, dar își dorea

(știi că nu-i bine)

o țigară. Și chiar mai mult de atât, își dorea ca toate amintirile alea vechi să disp...

Lisey!

Asta era vocea lui Scott, în mijlocul minții sale, de data aceasta, și atât de clară încât ea îi răspunse cu voce tare peste masa de bucătărie și absolut fără nicio urmă de stânjeneală:

– Ce-i, dragule?

Găsește lopata de argint și toate rahaturile astea or să dispară... ca mirosul fabricii când se schimba vântul și va sufla dinspre sud. Ți-amintești?

Sigur că-și amintea. Apartamentul ei se aflase în orășelul Cleaves Mills, a doua localitate la est de Orono. Nu erau cu adevărat fabrici în Cleaves pe când locuise Lisey acolo, însă mai erau destule în Oldtown, iar când sufla vântul dinspre nord – mai ales dacă se întâmpla să fie o zi înnorată și umedă – putoarea era atroce. Apoi, dacă se schimba vântul... Doamne! Puteai simți mirosul oceanului, și era ca și când te-ai fi născut din nou. Pentru o vreme, *așteaptă să se schimbe vântul* devenise o parte a limbajului interior al căsniciei lor, ca și *strânge chingile* și *SCOPN* și *fotat* pentru *futut*. Apoi pierduse teren undeva pe parcurs și nu se mai gândise la ea mulți ani: *așteaptă să se schimbe vântul*, în sensul de „ține-te tare, iubire". În sensul de „nu te da încă bătută". Poate că fusese genul de atitudine dulce-optimistă pe care numai o căsătorie aflată la început o poate întreține. Nu știa. Scott i-ar fi putut oferi o opinie pertinentă; el ținuse un jurnal încă de pe atunci, în

(ANII DE ÎNCEPUT!)

zilele lor de confuzie, scriind în el vreme de cincisprezece minute seară de seară în timp ce ea urmărea la televizor seriale de comedie sau făcea socotelile casei. Și uneori, în loc să se uite la televizor sau să scrie cecuri, ea îl privea. Îi plăcea felul cum cădea lumina veiozei peste părul lui și-i proiecta adânci umbre triunghiulare pe obraji pe când stătea acolo cu capul aplecat peste carnețelul cu foi detașabile. Pe atunci avea părul deopotrivă mai lung și mai întunecat, neatins de cenușiul care începuse să-i apară spre capătul vieții. Îi plăceau poveștile lui, însă-i plăcea la fel de mult cum îi arăta părul în lumina împrăștiată de veioză. Era de părere că, atunci, părul lui avea de spus o poveste proprie, numai că el n-o

ştia. Îi plăcea şi cum îi simţea pielea la atingere. Aceea de la vedere şi aceea ascunsă, le iubea pe amândouă. N-ar fi dat-o pe una pentru cealaltă. Pe ea o punea pe jar tot pachetul.

Lisey! Caută lopata!

Eliberă masa, apoi puse la păstrare într-un recipient Tupperware ceea ce mai rămăsese din „plăcinta de cheesburger". Era convinsă că n-o va mai mânca, acum că-i trecuse furia, dar rămăsese prea multă ca s-o arunce pur şi simplu la gunoi; ce-ar mai fi strigat văzând o asemenea risipă mama-bună Debusher, care încă-i mai locuia mintea! Era mult mai bine s-o ascundă în frigider în spatele sparanghelului şi iaurtului, unde avea să se învechească în tihnă. Şi-n vreme ce făcea aceste operaţiuni simple, se întrebă cum, pentru numele lui Iisus, al Mariei şi al lui Jojo Dulgherul, cum o va putea ajuta să-şi afle pacea sufletească găsirea lopeţiiăleia festive. Ceva ce ţinea poate de proprietăţile magice ale argintului? Îşi amintea că urmărise cândva un film la televizor împreună cu Darla şi Cantata, ceva chipurile înfricoşător despre un licantrop... numai că Lisey nu fusese cine ştie cât de înfricoşată. Găsea că pricoliciul era mai degrabă o fiinţă tristă decât înfricoşătoare şi, pe deasupra, îţi puteai da seama când realizatorii filmului îi schimbau înfăţişarea, oprind din când în când aparatul de filmat, pentru a-i mai aplica puţin machiaj, după care-i dădeau din nou drumul să înregistreze. Trebuia să le dai note bune pentru efort, însă produsul finit nu era prea credibil, cel puţin după umila sa părere. *Povestea*, însă, era oarecum interesantă. Prima parte se desfăşura într-un *pub* englezesc şi unul dintre beţivanii bătrâni de acolo spunea că poţi omorî un licantrop numai cu un glonţ de argint. Şi nu fusese oare Gerd Allen Cole un fel de licantrop?

– Fii serioasă, puştoaico, zise ea, clătindu-şi farfuria şi vârând-o în maşina de spălat vase aproape goală, poate că Scott ar fi putut face asta să sune bine într-o carte a lui, dar tu nu te-ai priceput niciodată să inventezi poveşti de efect. Corect?

Închise uşa maşinii de spălat vase cu un bufnet. După ritmul în care se umplea, ar fi putut-o pune în funcţie cândva în jurul sărbătorii de 4 Iulie.

– Dacă vrei să cauți lopata, fă-o! Dar *vrei?*

Înainte să poată răspunde la această întrebare absolut retorică, vocea lui Scott se făcu din nou auzită – cea clară din centrul minții sale.

Ți-am lăsat un mesaj, iubimeu.

Lisey încremeni cu mâna întinsă după un prosop de bucătărie cu care voia să se șteargă. Cunoștea vocea aceasta, sigur că da. Încă o mai auzea de trei sau patru ori pe săptămână, vocea sa imitând-o pe a lui, puțină companie nevinovată într-o casă mare și goală. Numai că făcându-se auzită atât de repede după toată tărășenia aia despre lopată...

Ce mesaj?

Ce mesaj?

Se șterse pe mâini și puse prosopul înapoi să se usuce singur pe tija sa. Apoi se întoarse, așa încât să stea cu spatele la chiuvetă și să aibă bucătăria în față. Era plină de o încântătoare lumină văratică (și de aroma umpluturii pentru cheesburger, mult mai puțin apetisantă acum că-și satisfăcuse pofta animalică). Închise ochii, numără până la zece, apoi îi redeschise iute. Lumina văratică de după-amiază târzie *explodă* în jurul ei. Înăuntrul ei.

– Scott? zise, simțindu-se în mod absurd ca sora sa mai mare, Amanda. Pe jumătate nebună, cu alte cuvinte. Sper că nu faci pe fantoma cu mine, nu?

Nu se aștepta la un răspuns – nu micuța Lisey Debusher, care se bucurase de furtunile cu tunete și râsese de pricoliciul din film, respingându-l drept un simplu exercițiu neizbutit de efecte speciale. Însă neașteptatul val de aer care se revărsă prin fereastra deschisă deasupra chiuvetei – umflând perdelele, ridicându-i vârfurile încă ude ale părului și aducând cu el dureroasa mireasmă a florilor – aproape că putea fi luat drept un răspuns. Închise iarăși ochii și i se păru că aude o muzică vagă, nu aceea a sferelor, ci doar o veche melodie country a lui Hank Williams: *Good-bye Joe, me gotta go, me-oh-my-oh...*

I se făcu pielea de găină pe brațe.

Apoi adierea se pierdu și ea era din nou doar Lisey. Nu Mandy, nici Canty și nici Darla; cu siguranță nu

(una a zburat spre sud)

Jodi cea fugită la Miami. Era Întru Totul Moderna Lisey, Lisey din 2006, văduva Landon. Nu existau fantome. Era Lisey cea Singură.

Însă *chiar* voia să caute cazmaua aia de argint, cea care-i salvase soțul pentru încă șaisprezece ani și șapte romane. Fără a mai pomeni de coperta *Newsweek* din '92 pe care apăruse un Scott psihedelic cu REALISMUL MAGIC ȘI CULTUL LUI LANDON în stilul lui Peter Max[1]. Și cine știe cum reacționase *la asta* Roger „Iepurele" Dashmiel.

Se hotărî să caute numaidecât cazmaua, câtă vreme o mai ajuta lumina acelei seri de început de vară. Cu sau fără fantome, nu voia să se afle în grajd – sau în biroul de deasupra lui – odată ce se lăsa noaptea.

3

Boxele din partea opusă biroului ei niciodată terminat erau locuri întunecoase și mucegăite care odinioară, când casa Landon era încă ferma Sugar Top, adăposteau unelte, furaje și piese de schimb pentru vehiculele și mașinăriile agricole. În spațiul cel mai mare fuseseră ținuți pui de găină și, chiar dacă fusese curățat și sterilizat de o companie specializată în astfel de lucruri, iar apoi fusese văruit (de Scott, care o făcuse cu multe referiri la *Tom Sawyer),* încă mai păstra vagul iz de amoniac al orătăniilor de mult dispărute. Era un miros pe care Lisey și-l amintea din frageda ei copilărie și-l ura... probabil pentru că bunica D căzuse la pământ și murise în vreme ce dădea de mâncare la găini.

[1] Peter Max (născut Peter Finkelstein în 19 octombrie 1937) – bine cunoscut artist „popular" american de origine germană, reprezentant al mișcării psihedelice în arta grafică (n. tr.).

În două dintre compartimente erau stivuite până sus cutii – în cea mai mare parte foste cutii cu sticle – însă nu era nicio unealtă de săpat, nici de argint, nici de vreun alt fel. Era un pat matrimonial tras în husă în fostul țarc al puilor de găină, singura rămășiță a experimentului lor german care ținuse doar nouă luni. Îl cumpăraseră din Bremen și cheltuiseră o sumă exorbitantă pentru a le fi expediat în America – insistase Scott. Uitase complet de patul din Bremen.

Apropo de ceea ce a ieșit din curul câinelui! își spuse ea cu un soi de exultare nefericită, apoi rosti cu voce tare:

– Dacă crezi c-o să dorm într-un pat după ce a stat douăzeci și ceva de ani într-o afurisită de poiată, Scott...

...atunci ești nebun! avea ea de gând să încheie, dar nu putu. În schimb, izbucni în râs. Hristoase, blestemul banilor! Fotatul lor *blestem!* Cât costase patul ăla? Echivalentul a o mie de dolari? Să zicem o mie. Și cât costase transportul? Alte mii? Poate. Și uite-l unde stătea, salut-frumosule, ar fi spus Scott, în umbrele din poiată. Și salut-frumosule putea să rămână acolo până ce lumea avea să se sfârșească-n foc sau gheață, în ceea ce o privea pe ea. Toată povestea aia germană fusese un fiasco *total*, nicio carte pentru Scott, o ceartă cu proprietarul care ratase la mustață să devină o bătaie cu pumnii, până și conferințele lui Scott merseseră rău, în fața unui public care nu avea simțul umorului sau nu-l înțelegea pe al său, și...

Și-n spatele ușii de pe cealaltă parte, aceea pe care se afla anunțul cu **ÎNALTĂ TENSIUNE!**, telefonul începu să țipe din nou. Lisey încremeni acolo unde era, simțind că i se face iarăși pielea de găină. Și totuși, încerca de asemenea o senzație de inevitabilitate, ca și când pentru asta ar fi venit acolo, nici pe departe după lopata de argint, ci ca să primească un telefon.

Se întoarse când telefonul sună a doua oară și traversă culoarul central semiîntunecat al grajdului. Ajunse la ușă când începu al treilea țârâit. Apăsă clanța de modă veche și ușa se deschise cu ușurință, scârțâind numai puțin pe balamalele nefolosite, bun-venit în criptă,

micuță Lisey, *muream* de nerăbdare să te cunoaștem, hi-hi-hi[1]. O pală de vânt suflă în jurul ei, făcându-i bluza să fâlfâie la baza spatelui. Dibui după comutator și-l apăsă, neștiind sigur la ce să se aștepte, dar becul din tavan se aprinse. Sigur că se aprinse. Din punctul de vedere al Centralei de Electricitate Central Maine, toate acestea alcătuiau Sudioul RFD nr. 2, Sugar Top Hill Road. La etaj sau la parter, pentru CEM totul era un caz simplu de totul la fel.

Telefonul de pe masa de lucru sună a patra oară. Înainte ca Țârâitul nr. 5 să poată trezi din hibernare robotul telefonic, Lisey apucă receptorul.

– Alo?

Urmă un moment de tăcere. Era pe cale să spună alo din nou, când vocea de la celălalt capăt al firului o făcu în locul ei. Tonul era perplex, însă Lisey recunoscu cine era. Acel singur cuvânt fusese suficient. Îți cunoști rudele de sânge.

– Darla?

– Lisey... chiar *ești* tu?

– Sigur că eu sunt.

– Unde ești?

– În vechiul studio al lui Scott.

– Ba nu, nu ești. Am încercat deja acolo.

Lisey nu trebui să se gândească mult la asta. Lui Scott îi plăcuse să asculte muzica tare – de fapt, îi plăcuse la un nivel pe care o persoană normală l-ar fi considerat ridicol – și telefonul de acolo era instalat în zona izolată fonic pe care se distra s-o numească Celula Mea Capitonată. Nu era de mirare că nu-l auzise de jos. Nimic din toate acestea nu merita povestit surorii sale.

– De unde ai numărul ăsta, Darla, și de ce suni?

Urmă o altă pauză. Apoi Darla spuse:

– Sunt la Amanda. Am găsit numărul în agenda ei. Are trecute patru la numele tău. Le-am luat la rând. Ăsta era ultimul.

---

[1] Fraza de deschidere a celebrului serial radiofonic, de televiziune și desen animat *Povești din criptă* (n. tr.).

Lisey simți o slăbiciune în piept și stomac. În copilărie, Amanda și Darla fuseseră rivale de temut. Porneau tot soiul de bătăi cu zgârieturi – pentru păpuși, cărți de la bibliotecă, haine. Ultima și cea mai zgomotoasă dintre confruntări fusese pentru nu băiat pe nume Richie Stanchdield și fusese suficient de serioasă ca Darla să ajungă la secția de urgențe a Spitalului General Central Maine, unde fuseseră nevoie de șase copci pentru a închide zgârietura adâncă de deasupra ochiului stâng. Încă mai avea cicatricea, o linie subțire și albă. La maturitate, relația lor se stabilizase oarecum: mai avuseseră destule certuri, însă nu se mai vărsase deloc sânge. Încercau pe cât posibil să nu se întâlnească. Cinele duminicale (cu soți cu tot) care aveau loc o dată sau de două ori pe lună, sau prânzurile între surori de la *Olive Garden* sau *Outback* puteau fi dificile, chiar dacă Manda și Darla ședeau la distanță una față de cealaltă, iar Lisey și Canty jucau rolul mediatoarelor. Ca Darla să sune de la Amanda nu era un lucru bun.

– E vreo problemă cu ea, Darl?

Stupidă întrebare. Singura întrebare pertinentă era *cât* de gravă era problema.

– Doamna Jones a auzit-o cum striga și făcea ca toți dracii și spărgea tot soiul de lucruri. Avea unul dintre Marile ei AF-uri.

Unul dintre Marile ei Accese de Furie. S-a-nțeles.

– A încercat mai întâi la Canty, dar Canty și Rich sunt la Boston. Când doamna Jones a auzit mesajul de pe robotul lor telefonic, m-a sunat pe mine.

Asta avea logică. Canty și Rich locuiau cam la un kilometru și jumătate nord de Amanda pe Route 19; Darla locuia cam la trei kilometri spre sud. Într-un fel, semăna cu vechea cimilitură a tatălui lor: una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, una nu-și mai poate ține gura ce-o aud. Doamna Jones, care locuia vizavi de căsuța în stil Cape Cod a lui Mandy, ar fi avut cu siguranță buna inspirație de a o suna mai întâi pe Canty, și nu doar fiindcă aceasta era mai aproape ca distanță.

Striga și făcea ca toți dracii și spărgea tot soiul de lucruri.

– Cât de grav e de data asta? se auzi Lisey că întreabă pe un ton plat, ciudat de detașat. Să vin și eu?

Vrând să spună, desigur: *Cât de repede să vin?*

– E... cred că e bine pentru moment, zise Darla. Dar a făcut-o din nou. Pe brațe, dar și-n vreo două locuri sus pe coapse. Alea... știi tu.

Lisey știa, sigur că da. De trei ori înainte, Amanda căzuse în ceea ce Jane Whitlow, psihiatra ei, numea „semicatatonie pasivă". Era diferit de ceea ce i se întâmplase

(taci lasă asta)

(nu)

de ceea ce i se întâmplase lui Scott în 1996, dar chiar și așa al naibii de înfricoșător. Și, de fiecare dată, criza fusese precedată de răbufniri de emotivitate – genul acela pe care Manda îl demonstrase sus în studioul lui Scott, își dădu seama Lisey – urmate de isterie, apoi scurte crize de automutilare. În timpul uneia dintre acestea, Manda se pare că încercase să-și extirpe buricul. Rămăsese în jurul lui cu o cicatrice spectrală punctată, circulară. O dată, Lisey avansase ideea unei intervenții chirurgicale cosmetice, neștiind dacă asta era posibil, dar vrând ca Manda să știe că ea, Lisey, ar fi dispusă să-i dea banii dacă voia să încerce această posibilitate. Amanda refuzase cu un râs aspru. „Îmi place cercul ăla", spusese ea. „Dacă voi fi vreodată tentată să mă mai tai, poate că mă voi uita la el și n-o voi face."

Poate, se pare, fusese cuvântul-cheie.

– Cât de grav e, Darl? Sincer.

– Lisey... scumpo...

Lisey își dădu seama cu teamă (și cu o nouă senzație de slăbiciune în părțile vitale) că sora ei mai mare se lupta cu lacrimile.

– *Darla!* Inspiră adânc și spune-mi.

– Sunt bine. Doar că... a fost o zi lungă.

– Când se întoarce Matt de la Montreal?

– Peste două săptămâni. Și nici să nu te gândești să-mi cer să-l sun – ne câștigă excursia la St Bart din iarna viitoare și nu trebuie deranjat. Ne putem descurca singure cu asta.

– Putem?

– Categoric.

– Atunci, spune-mi cu ce ar trebui să ne descurcăm.

– Bun. De-acord.

Lisey o auzi pe Darla cum inspiră.

– Tăieturile de pe braţ erau superficiale. Se rezolvă cu nişte plasturi. Cele de pe coapse erau mai adânci şi o să lase cicatrice, dar s-au închis, slavă Domnului. N-a atins nicio arteră. Ăă, Lisey?

– Ce-i? Strânge doar chi... Spune pe şleau.

Aproape c-o îndemnase pe Darla să strângă doar chingile, ceea ce n-ar fi însemnat absolut nimic pentru sora ei mai mare. Orice voia să-i spună mai departe, avea să fie ceva neplăcut. Îşi dădea seama de asta după vocea ei, care-i intrase şi ieşise pe urechi încă din leagăn. Încearcă să-şi adune forţele. Se sprijini de birou, îşi mută privirea... şi, sfântă Maică Precistă, uite-o acolo, în colţ, proptită cu indiferenţă lângă o altă stivă de cutii (care erau într-adevăr etichetate **SCOTTI ANII DE ÎNCEPUTI**). În unghiul în care peretele nordic se întâlnea cu cel estic se afla cazmaua de argint de la Nashville, mare ca o zi de post. Era o minune celestă faptul că n-o văzuse când intrase; cu siguranţă ar fi văzut-o dacă nu s-ar fi grăbit să ridice receptorul înainte să se declanşeze robotul. Putea citi de unde stătea cuvintele săpate în lama de argint: **INAUGURAREA SANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN.** Aproape că-l putea auzi pe claponul sudist fript cum îi spune soţului ei că Toneh o să scrhie un text pentrhu anuarh şi că poate-şi dorea şi el un *exemplah.* Iar Scott răspunsese...

– Lisey?

Era Darla, părând cu adevărat afectată pentru prima oară. Aşa că Lisey se întoarse degrabă în prezent. *Sigur* că Darla părea afectată. Canty era la Boston pentru o săptămână sau poate mai mult, unde făcea cumpărături în timp ce soţul ei se ocupa de afacerea cu automobile angro – cumpăra maşini de serie, maşini scoase la licitaţie şi maşini ieşite din folosinţă de la firmele de închirieri auto în locuri precum Malden şi Lynn, Lynn, Oraşul de Pelin. Matt al Darlei, pe de altă parte, era în Canada, unde ţinea conferinţe despre

traseele de migrare ale diferitelor triburi indiene nord-americane. Asta, îi spusese cândva Darla lui Lisey, era o activitate surprinzător de profitabilă. Nu că banii le-ar fi putut ajuta în momentul acela. Atunci totul trebuia rezolvat doar de ele două. De forţa lor de surori.

– Lise, m-ai auzit? Mai eşti aco...

– Aici sunt, zise Lisey. Doar că te-am pierdut pentru câteva secunde, scuze. Poate că telefonul e de vină – pe ăsta nu l-a mai folosit nimeni de mult timp. E jos în grajd. Acolo unde trebuia să fie biroul meu, înainte să moară Scott...

– O, mda. Sigur.

Darla părea de-a dreptul dezorientată. *N-are nicio fotată de idee despre ce vorbesc*, gândi Lisey.

– Acum mă auzi?

– Clar ca pe un clopoţel.

Uitându-se la cazmaua de argint în timp ce vorbea. Gândindu-se la Gerd Allen Cole. Spunând: *Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii.*

Darla inspiră profund. Lisey o auzi, ca un vânt care sufla prin firul telefonic.

– Nu vrea s-o recunoască pe faţă, dar cred că... ei bine... cred că şi-a băut propriul sânge de data asta, Lise – avea buzele şi bărbia însângerate când am ajuns eu, dar nu e tăiată deloc în gură. Arăta cum arătam noi atunci când mama-bună ne lăsa să ne jucăm cu rujurile ei.

Ce-i veni lui Lisey în minte nu fură acele zile de demult când se machiau şi se îmbrăcau ca femei mature, zilele când făceau paradă prin casă încălţate cu pantofii cu tocuri înalte ai mamei-bune, ci după-amiaza aceea toridă din Nashville, Scott zăcând întins pe asfalt şi tremurând, cu buzele mânjite de sânge de culoarea acadelelor. Nimănui nu-i plac clovnii la miezul nopţii.

Ascultă, micuţă Lisey. O să fac aşa cum se aude când arătarea se uită-n jur.

Dar în colţ, cazmaua de argint scânteia... şi era oare *lovită?* Credea că da. Dacă se îndoia vreodată că nu intervenise la timp...

dacă se trezea vreodată în întuneric, transpirând, convinsă că reacționase cu doar o clipă prea târziu și că pierduse astfel anii rămași din căsnicia sa...

– Lisey, o să vii? Când e lucidă, întreabă de tine.

În mintea lui Lisey se declanșară clopote de alarmă.

– Ce vrei să spui, când e lucidă? Parcă ziceai că e bine.

– Este... *cred* că este.

O pauză.

– A întrebat de tine și a cerut ceai. I-am făcut și l-a băut. Ăsta-i un semn bun, nu?

– Da, admise Lisey. Darl, știi ce a declanșat asta?

– O, ba bine că nu. Cred că-i de domeniu public în oraș, deși eu n-am aflat decât după ce mi-a spus doamna Jones la telefon.

– Ce?

Dar Lisey avea o bănuială întemeiată.

– S-a întors în oraș Charlie Corriveau, zise Darla. Apoi, coborând vocea: Bunul și bătrânul Mațe Fripte. Bancherul preferat al tuturor. A adus cu el o fată. O franțuzoaică mititică de undeva din susul văii St John.

Pronunță aceasta cu accentul de Maine, așa că numele căpătase o inflexiune îngălată și lirică, aproape *Senjun*.

Lisey rămase cu ochii la cazmaua de argint, așteptând și cealaltă lovitură. De faptul că *exista* o altă lovitură nu se îndoia defel.

– Sunt căsătoriți, Lisey, zise Darla și prin telefon îi ajunseră la ureche câteva gâlgâieli sugrumate pe care le luă la început drept suspine înăbușite. O clipă după aceea își dădu seama că sora ei încerca să râdă fără să fie auzită de Amanda, care Dumnezeu știe pe unde era în casă.

– Ajung cât pot de repede, spuse ea. Și, Darl?...

Niciun răspuns, doar alte sunete din acelea sugrumate – *îh-îh-îh*, așa sunau prin telefon.

– Dacă te aude că râzi, ai șanse bune ca, data viitoare când o să ia cuțitul în mână, să vină drept la tine.

La aceasta, râsul înfundat încetă. Lisey o auzi cum trage aer în piept prelung și egal.

– Psihiatra ei nu mai e aici, știi? zise Darla într-un târziu. Whitlow aia. Cea care purta întotdeauna mărgele. S-a mutat în Alaska, mi se pare.

Lui Lisey i se părea că Montana, dar asta nu avea multă importanță.

– Ei, o să vedem cât e de grav. E locul ăla pe care l-a văzut Scott... Greenlawn, sus în Orașele Gemene...

– O, *Lisey!*

Vocea mamei-bune, chiar a ei.

– Lisey cum? întrebă ea tăios. Lisey *cum?* Vrei *tu* să te muți cu ea și s-o împiedici să-și scrijelească inițialele lui Charlie Corriveau pe țâțe data viitoare când o ia pe arătură? Sau poate că i-ai dat deja slujba asta lui Canty.

– Lisey, n-am vrut să...

– Sau poate c-o să vină Billy acasă de la Tufts ca să aibă grijă de ea. Ce poate însemna un student eminent în plus sau în minus?

– Lisey...

– Ei, dar *ce* propui?

Auzi tonul răutăcios din vocea sa și-l urî. Acesta era un alt efect neplăcut pe care-l produceau banii după zece sau doisprezece ani – te făceau să crezi că ai dreptul să ieși din situațiile neplăcute cu pumnii și picioarele. Își aducea aminte cum spunea Scott că oamenilor n-ar trebui să li se dea voie să aibă case cu mai mult de două toalete în care să se cace, fiindcă altfel li se urcă la cap iluzia grandorii. Aruncă încă o privire la lopată. Aceasta îi trimise o sclipire. O calmă. *L-ai salvat*, spunea. *Când erai în afara serviciului*, spunea. Era oare adevărat? Nu-și putea aminti. Să fie oare acesta încă unul dintre lucrurile pe care le uitase intenționat? Nici asta nu-și putea aminti. Ce aiurea! Aiurea de tot.

– Lisey, îmi pare rău... Eu nu...

– Știu.

Ceea ce știa ea era că era obosită și confuză și rușinată de răbufnirea sa.

– O rezolvăm noi cumva. Vin imediat. Bine?

– Da.

Uşurare în vocea Darlei.

– Bine.

– Franţuzul ăla..., făcu Lisey. Ce nemernic! Pagubă-n ciuperci!

– Vino cât poţi de repede.

– Promit. Pa!

Închise. Se duse în colţul nordic al încăperii şi apucă mânerul cazmalei de argint. Se simţi ca şi când ar fi făcut-o pentru prima oară, şi ce era aşa ciudat la asta? Când i-o dăduse Scott, o interesase doar lama lucioasă de argint cu mesajul ei gravat şi, pe când se pregătise s-o avânte prin aer, mâinile i se mişcau de la sine... sau aşa i se păruse; bănuia că o parte primitivă, orientată spre supravieţuire, a creierului său trebuia să le fi mişcat în numele restului fiinţei sale, în numele lui Lisey Întru Totul Modernă.

Îşi lăsă o mână să alunece în jos pe lemnul neted, bucurându-se de senzaţia încercată şi, când se aplecă, îi căzură din nou ochii pe cele trei cutii aşezate una peste cealaltă cu mesajul lor exuberant scris pe o latură a fiecăreia, în linii trase cu un Magic Marker: SCOTTI ANII DE ÎNCEPUTI Cutia de deasupra conţinuse cândva Gilbey's Gin şi clapele fuseseră împreunate, nu lipite. Lisey îndepărtă stratul de praf, minunându-se cât de gros era, minunându-se când îşi dădu seama că ultimele mâini care atinseseră cutia – care o umpluseră şi împreunaseră clapele şi o aşezaseră peste celelalte cutii – stăteau acum împreunate şi ele, dar sub pământ.

Cutia era plină de hârtii. Manuscrise, bănuia ea. Cuvintele de pe foaia de titlu uşor îngălbenită de deasupra erau scrise cu majuscule, subliniate şi centrate. Numele lui Scott apărea scris îngrijit dedesubt, tot centrat. Le recunoştea pe toate aşa cum ar fi recunoscut zâmbetul lui – fusese modul lui de a se prezenta când îl cunoscuse în tinereţe şi, de atunci, nu se schimbase niciodată. Ceea ce nu recunoştea era titlul:

IKE SE ÎNTOARCE ACASĂ

de Scott Landon

Era un roman? O povestire? Era imposibil să-ţi dai seama doar uitându-te în cutie. Însă trebuia ca acolo să se afle o mie sau mai mult de pagini, majoritatea aşezate într-un singur teanc sub pagina aceea de titlu, dar şi introduse lateral pe toate direcţiile, ca un material de umplutură într-un pachet. Dacă era un roman şi-n cutia aceea se afla tot, trebuia să fie mai mare ca *Pe aripile vântului*. Era posibil aşa ceva? Lisey bănuia că da. Scott îi arăta întotdeauna produsul muncii sale atunci când termina şi nu-l deranja să-i arate un manuscris în lucru dacă i-o cerea (privilegiu pe care nu-l oferea nimănui altcuiva, nici măcar vechiului său editor, Carson Foray), dar, dacă nu-i cerea, şi-l ţinea de obicei pentru el. Şi fusese prolific până-n ziua morţii. Pe drum sau acasă, Scott Landon *scria*.

Dar un volum de o mie de pagini? Cu siguranţă ar fi vorbit despre el. Pariez că nu-i decât o povestire şi, pe deasupra, una care nu i-a plăcut. Iar restul hârtiilor din cutia asta, cele de dedesubt şi cele îndesate pe margine? Copii ale primelor lui romane, probabil. Sau şpalturi. Cele pe care el le numea „maculatură".

Dar nu trimitea toată maculatura la Pitt atunci când termina cu ea, ca să fie introdusă în Colecţia Scott Landon de la biblioteca lor? Ca să aibă pe ce saliva incuncii, cu alte cuvinte? Iar dacă-n cutiile acelea se aflau copii ale manuscriselor sale timpurii, cum se făcea că mai erau copii (în mare parte, copii făcute la indigo în Evul Mediu) în dulapurile marcate ARHIVĂ de la etaj? Şi, acum că se gândea mai bine, ce se afla în separeurile aflate de pe o parte şi alta a fostei poiate?

Ridică privirea, de parcă ar fi fost Supergirl şi putea vedea răspunsul ajutată de ochii cu raze X, şi acela fu momentul când telefonul de pe birou reîncepu să sune.

4

Se întoarse la masă şi înşfăcă receptorul cu un amestec de teamă şi iritare... însă cu un procent semnificativ mai mare de iritare. Era

posibil – de ce nu? – ca Amanda să se fi hotărât să-şi reteze o ureche à la Van Gogh sau poate să-şi taie gâtul în loc să se mulţumească doar cu o crestare a unei coapse sau a unui antebraţ, însă Lisey se îndoia de asta. Toată viaţa ei, dintre toate surorile, Darla fusese cea mai înclinată să sune din nou după trei minute, începând conversaţia cu *Tocmai mi-am amintit* sau *Am uitat să-ţi spun*.

– Ce-i, Darl?

Urmă un moment sau două de tăcere, apoi o voce masculină – una care i se părea cunoscută – spuse:

– Doamnă Landon?

Fu rândul ei să facă o pauză cât timp căută printr-o listă a numelor de bărbaţi. O listă destul de scurtă, în ultimul timp; era uimitor cum moartea soţului îţi scurta repertoriul de cunoştinţe. Era un Jacob Montano, avocatul lor din Portland; Arthur Williams, contabilul din New York care nu renunţa la un dolar până ce vulturul nu implora îndurare (sau până nu murea asfixiat); Deke Williams – nu era rudă cu Arthur – contractorul din Bridgton care transformase podul pentru fân al grajdului în studioul lui Scott şi care remodelase şi primul etaj al casei lor, transformând camerele înainte obscure în minunate ţări ale luminii; Smiley Flanders, instalatorul din Motton cu nesfârşita lui rezervă de glume deopotrivă decente şi vulgare; Charlie Haddonfield, agentul lui Scott, care suna din când în când cu probleme de afaceri (drepturi de traducere şi antologii de proză scurtă, în cea mai mare parte); plus mâna de prieteni ai lui Scott care încă mai ţineau legătura. Dar niciunul dintre oamenii aceştia n-ar fi sunat la numărul acela, fără doar şi poate, nici dacă ar fi fost listat în cartea de telefon. *Era?* Nu-şi aducea aminte. În orice caz, niciunul dintre nume nu părea să se potrivească cu modul în care cunoştea vocea (sau credea că o cunoaşte). Dar, fir-ar să fie...

– Doamnă Landon?

– Cu cine vorbesc? întrebă ea.

– Numele meu n-are importanţă, domniţă, răspunse vocea, şi Lisey văzu trecător în minte imaginea lui Gerd Allen Cole mişcând din buze în ceea ce ar fi putut fi o rugăciune. Cu excepţia pistolului

din mâna-i cu degete lungi de poet. *Bunule Dumnezeu, te rog, fă să nu fie unul dintr-aceia*, își spuse. *Fă să nu fie încă un Blondin.* Și totuși, văzu că avea din nou cazmaua de argint în mână – apucase coada ei de lemn fără să se gândească atunci când ridicase receptorul – iar asta părea să-i promită că era, într-adevăr era.

– Are importanță pentru mine, zise ea, și fu uimită de tonul serios, ca de afaceri, al vocii sale. Cum putea să iasă o propoziție atât de tăioasă și de ritoasă dintr-o gură atât de uscată? După care, *vup*, pur și simplu, își dădu seama unde mai auzise vocea: chiar în după-amiaza aceea, pe înregistrarea robotului legat chiar la telefonul acela. Și nu era într-adevăr nicio mirare că nu reușise să facă legătura imediat, fiindcă atunci vocea rostise doar patru cuvinte: *O să mai încerc.*

– Spune-mi cine ești sau închid telefonul.

De la celălalt capăt al firului se auzi un suspin. Păru deopotrivă obosit și binevoitor.

– Nu îngreuna lucrurile, domniță; încerc să te ajut. Sincer zic.

Lisey se gândi la vocile opace din filmul preferat al lui Scott, *Ultimul spectacol;* se gândi din nou la Hank Williams[1] cântând „Jambalaya". *Dress in style, go hog-wile, me-oh-my-oh.* Zise:

– Închid chiar acum, la revedere, să ai o viață frumoasă.

Chiar dacă nu clinti nici măcar un milimetru receptorul de la ureche. Nu încă.

– Îmi poți spune Zack, domniță. E un nume la fel de bun ca oricare altul. Bine?

– Zack și mai cum?

– Zack McCool.

– Îhî, iar eu sunt Liz Taylor.

– Ai vrut un nume, ți-am dat unul.

O nimerise cu asta.

– Și cum ai făcut rost de numărul asta, Zack?

---

[1] Hank Williams (Hiram „Hank" King Williams, 1923–1953) – cântăreț, chitarist și compozitor american, recunoscut ca figură marcantă a muzicii country și rock'n'roll, unul dintre cei mai influenți muzicieni ai secolului XX (n. tr.).

– De la Informații.

Așadar, *era* listat – așa se explicau lucrurile. Poate.

– Acum, vrei s-asculți un minut?

– Ascult.

Ascultând... și strângând cazmaua de argint în mână... și așteptând să se schimbe vântul. Poate asta mai mult ca orice. Pentru că schimbarea era aproape. Asta-i spunea fiecare nerv din corp.

– Domniță, a venit un om la dumneata acu' o vreme ca s-arunce un ochi peste hârtiile răposatului dumitale soț, și dă-mi voie să zic că-mi pare rău de pierderea suferită.

Lisey ignoră această ultimă remarcă.

– Mulți oameni mi-au cerut să le dau voie să arunce un ochi peste hârtiile lui Scott, de la moartea lui încoace.

Spera ca bărbatul de la celălalt capăt al firului să nu poată bănui sau intui cât de tare-i bătea acum inima.

– Le-am spus tuturor același lucru: într-un sfârșit, o să ajung să le dau voie și lor să...

– Omu' ăsta-i de la vechiul colegiu al răposatului dumitale soț, domniță. El zice că-i alegerea cea mai logică, dat fiind că hârtiile astea or s-ajungă în cele din urmă tot acolo.

Preț de o clipă, Lisey nu spuse nimic. Reflectă asupra felului în care interlocutorul ei pronunțase *soț* – aproape *soaț*, de parcă Scott ar fi fost cine știe ce gustare exotică de la micul-dejun, acum consumată. La cum îi spunea ei *domniță*. Nu era un locuitor din Maine, nu era un yankeu și probabil nici un om educat, cel puțin nu în sensul în care ar fi folosit Scott cuvântul; credea că „Zack McCool" nu făcuse nicio zi de colegiu. Își făcu de asemenea socoteala că vântul într-adevăr se schimbase. Nu mai era speriată. Acum, cel puțin pentru moment, era furioasă. *Mai mult* decât furioasă. Era scoasă din țâțâni.

Cu o voce joasă, gâtuită, pe care o recunoscu cu greu, spuse:

– Woodbody. Despre el vorbești, nu? Joseph Woodbody. Incuncul ăla fiu de târfă.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză. Apoi, noul ei prieten spuse:

– Nu te-nțeleg, domniță.

Lisey își simți furia atingând cote maxime și asta o bucură.

– Cred că mă-nțelegi foarte bine. Profesorul Joseph Woodbody, Regele Incuncilor, te-a angajat ca să mă suni și să-ncerci să mă sperii ca să... ce? Ca să-i dau pur și simplu cheile studioului soțului meu, așa încât să poată cerceta manuscrisele lui Scott și să ia ce vrea? Asta-i ceea ce... crede el cu adevărat...

Se calmă. Nu-i fu ușor. Furia se ținea cu dinții, însă era o senzație plăcută și avea chef s-o mențină.

– Spune-mi sincer, Zack. Da sau nu. Lucrezi pentru profesorul Joseph Woodbody?

– Asta nu te privește pă tine, domniță.

Lisey nu putu răspunde la asta. Era stupefiată, cel puțin pentru scurt timp, de neobrăzarea lui sfruntată. Ceea ce Scott ar fi numit *absurditate*

(asta nu te privește pă tine)

de o perfectă enormitate.

– Și nimeni nu m-a angajat să-*ncerc* să fac ceva.

O pauză.

– Orice, adică. Ei, domniță, ține-ți gura și ascultă. M-asculți?

În picioare cu receptorul la ureche, Lisey cumpăni întrebarea – *M-asculți?* – și nu spuse nimic.

– Te aud cum respiri, așa că știu că ești acolo. Asta-i bine. Când mă angajează cineva, domniță, subsemnatul nu *încearcă*, ci *face*. Știu că nu mă cunoști, da' ăsta-i dezavantajul tău, nu al meu. N-o zic numa' ca să mă dau mare. Eu nu *încerc*, ci *fac*. O să-i dai omului ăsta ce vrea, bine? O să mă sune la telefon sau o să-mi trimită un e-mail în modul special pe care l-am stabilit și o să-mi zică: „Totu-i în ordine, am primit ce am vrut." Dacă asta nu... dacă nu să-ntâmplă într-o perioadă anume de timp, o să vin acolo unde locuiești și o să te fac să suferi. *O să-ți provoc durere-n locurile unde nu i-ai lăsat pe băieți să pună mână la dansurile din gimnaziu.*

Lisey închisese ochii într-un punct anume în cursul acestui lung discurs, care lăsa impresia unei replici memorate dinainte. Simțea cum i se scurg pe obraji lacrimi calde, și nu știa dacă era lacrimi de furie sau...

Rușine? Era oare posibil să fie lacrimi de rușine? Da, era ceva rușinos în a ți se vorbi în felul acela din partea unui străin. Era ca și când te-ai afla într-o școală nouă și profesoara te-ar face cu ou și cu oțet în prima zi.

Dă-l în fotare, iubirea mea, zise Scott. *Știi ce să faci.*

Sigur că știa. Într-o asemenea situație, fie strângeai chingile, fie nu. Nu se aflase *niciodată* cu adevărat într-o astfel de situație, însă lucrurile erau cât se poate de evidente.

– Domniță? Înțelegi ce ți-am zis?

Știa ce voia să-i spună, însă poate bărbatul nu avea să priceapă. Așa că Lisey se hotărî asupra unei versiuni mai rudimentare.

– Zack?

Vorbi foarte încet.

– Da, domniță.

Adoptă și el imediat același ton scăzut. Unul pe care probabil că-l luă drept conspirativ.

– Mă auzi?

– Ai vocea puțin cam slabă, da'... da, domniță.

Trase puternic aer în plămâni. Îl ținu acolo un moment, imaginându-și-l pe omul acela care spunea *domniță* și *soaț*. Și-l imagină cu telefonul lipit bine la ureche, străduindu-se să-i audă vocea. Când își formă bine imaginea în centrul minții, strigă în vocea aceea cu toată forța:

– *ATUNCI, DU-TE ȘI FUTE-TE SINGUR!*

Trânti receptorul înapoi în furcă atât de tare, încât se ridică praful de pe el.

5

Telefonul începu să sune din nou aproape imediat, dar pe Lisey n-o mai interesa continuarea discuției cu „Zack McCool". Bănuia că fusese spulberată orice șansă de a purta ceea ce vorbăreții de la

televizor numeau *dialog*. Nu că și-ar fi dorit să poarte unul. Și nu voia nici să-l asculte pe robotul telefonic și să afle dacă renunțase la tonul acela de falsă amabilitate și voia acum s-o facă târfă, pizdă sau descreierată. Urmări firul telefonului până la perete – priza era aproape de teancul acela de cutii – și-l deconectă. Telefonul tăcu la jumătatea celui de-al treilea țârâit. S-a zis cu „Zăck McCool", cel puțin deocamdată. Poate că mai târziu va avea din nou de-a face cu el – sau *despre* el – dar acum trebuia să se ocupe de Manda. Fără a mai pomeni de Darla, care o aștepta și se bizuia pe ea. Se va întoarce în bucătărie, va lua din cui cheile de la mașină... și va mai zăbovi doar două minute ca să încuie casa, un lucru de care rareori se sinchisea în timpul zilei.

Casa *și* grajdul *și* studioul.

Da, mai ales studioul, deși blestemată să fie dacă se va gândi la el scris cu literă mare așa cum făcea Scott, de parcă ar fi fost cine știe ce chestie de o importanță extremă. Dar, că tot veni vorba de chestiuni extra-importante...

Se trezi că se uită din nou în cutia de deasupra celorlalte. Nu închisese clapele, așa că-i era ușor să se uite înăuntru.

IKE SE ÎNTOARCE ACASĂ
de Scott Landon

Curioasă – și, în definitiv, asta nu avea să-i răpească decât o secundă – Lisey sprijini de perete cazmaua de argint, luă pagina de titlu și se uită sub ea. Pe a doua pagină erau scrise următoarele:

Ike se întoarse acasă cu un bum, și totul fu bine.
BULI SFÂRȘIT!

Nimic altceva.

Se uită la asta preț de aproape un minut, deși Dumnezeu îi era martor că avea lucruri mai importante de făcut. Simțea din nou pielea de găină, însă de data aceasta senzația era aproape plăcută...

și, la naiba, nici nu încăpea loc de „aproape", nu? Un zâmbet firav și perplex i se juca pe la colțurile buzelor. Încă de când începuse să curețe studioul – încă de când se dăduse bătută și începuse să curețe ceea ce Scott numea „ungherul amintirii", dacă vrem să fim exacți – îi simțise prezența... dar niciodată atât de aproape ca acum. Niciodată la fel de *fizică*. Întinse mâna în cutie și frunzări prin teancul gros de hârtii depozitate acolo, aproape convinsă de ceea ce avea să descopere. Și descoperi. Toate paginile erau albe. Frunzări câteva și dintre cele îndesate pe lateral, dar și acelea erau albe. În limbajul infantil al lui Scott, un bum era o excursie scurtă, iar un bul... ei bine, asta era puțin mai complicat, însă în contextul dat însemna aproape cu siguranță o glumă sau o poznă nevinovată. Acel uriaș roman inexistent era ideea lui despre o poantă irezistibilă.

Oare și celelalte două cutii din stivă erau doar buli? Iar cele din lăzile și compartimentele aflate de cealaltă parte a coridorului? Oare să fie chiar atât de elaborată gluma? Și dacă da, cui îi era adresată? Ei? Incuncilor precum Woodbody? Asta avea o logică destul de bună, dat fiind că lui Scott îi plăcea să-i ia peste picior pe cei pe care-i numea „biblionebuni", însă ideea indica o posibilitate mai degrabă înspăimântătoare: aceea că și-ar fi putut intui propriul

(deces precoce)

colaps iminent

(înainte de vreme)

și că nu-i spusese nimic. Și ducea la o întrebare: l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus? Primul ei impuls fu să răspundă nu – să spună, chiar și doar sieși: *Eu eram cea practică, cea care-i verificam bagajele ca să văd dacă avea destui chiloți, și sunam din timp ca să mă asigur că zborurile plecau conform programului.* Dar își aminti felul cum sângele de pe buze îi transformase zâmbetul într-un rânjet de clovn; își aminti cum îi explicase odată – cu ceea ce păruse o perfectă luciditate – că era periculos să mănânci orice fel de fruct după apus și că mâncarea de orice tip ar trebui evitată între miezul nopții și șase dimineața. După Scott, „mâncarea de noapte" era întotdeauna otrăvitoare, iar când o spusese, păruse logic. Pentru că...

(taci)

– L-aș fi crezut, să rămânem la atât, șopti ea, și lăsă bărbia în piept și închise din nou ochii pentru a împiedica lacrimile ce nu veniră. Ochii care lăcrimaseră la discursul exersat al lui „Zack McCool" erau acum uscați ca iasca. Stupizi ochi fotați!

Manuscrisele din sertarele burdușite ale meselor sale de scris și din fișetul principal de la etaj aproape cu siguranță nu erau buli; asta Lisey o știa. Unele erau copii ale poveștilor publicate, altele erau versiuni ale acelor povești. În biroul pe care Scott îl numise Marele Jumbo al lui Dumbo observase cel puțin trei romane neterminate și ceea ce părea a fi o nuvelă terminată – cât ar mai fi salivat Woodbody văzând asta. Erau de asemenea șase povestiri terminate pe care se părea că Scott nu se sinchisise să le trimită spre publicare, majoritatea, după cum erau bătute la mașină, vechi de câțiva ani buni. Ea nu avea căderea să spună ce era nonvaloare și ce era o comoară, chiar dacă era sigură că toate li s-ar fi părut interesante cercetătorilor operei lui Landon. Aceasta, însă... acest *bul*, ca să folosească termenul lui Scott...

Strângea – și încă puternic – coada cazmalei de argint. Era un lucru real în ceea ce părea brusc a fi o lume foarte confuză. Deschise din nou ochii și spuse:

– Scott, asta-i doar o poantă sau încă-ți mai faci de cap cu mine?

Niciun răspuns. Desigur. Și avea două surori de care trebuia să se îngrijească. Scott ar fi înțeles cu siguranță necesitatea de a pune pentru moment problema asta pe al doilea plan.

În orice caz, se hotărî să ia cazmaua cu ea.

Îi dădea o senzație plăcută s-o țină în mână.

6

Vârî telefonul în priză, după care plecă în grabă, înainte ca blestemăția să apuce să sune din nou. Afară, soarele apunea și se iscase un vânt puternic dinspre vest, explicând pala de aer care vâjâise pe

lângă ea atunci când deschisese ușa pentru a răspunde la primul dintre cele două neliniștitoare apeluri telefonice: nu-i nicio fantomă acolo, iubimeu. Ziua aceea părea lungă de cel puțin o lună, însă vântul acela, minunat și cumva fin granulat, asemenea celui din visul avut cu o noapte înainte, o calmă și-i dădu din nou puteri. Merse de la grajd spre bucătărie fără să se teamă că „Zack McCool" pândea de undeva de aproape. Știa cum se auzeau acolo apelurile date de la un telefon mobil: slabe și cu bruiaje. După Scott, de vină erau liniile de înaltă tensiune (pe care-i plăcea să le numească „stații de realimentare ale OZN-urilor"). Vocea amicului ei „Zack" se auzise clar ca un clopoțel. Acel cowboy din adâncul spațiului folosea un telefon fix, iar ea avea toate îndoielile de lume că vecinii ei de vizavi îi dăduseră voie să le folosească telefonul pentru a o putea amenința.

Își luă cheile de la mașină și le strecură în buzunarul lateral al jeanșilor (inconștientă că încă mai avea în cel din spate Carnețelul cu Obsesii al Amandei – deși avea să *devină* conștientă la timpul potrivit); luă de asemenea inelul mare pe care se aflau toate cheile domeniului regal al familiei Landon, fiecare încă etichetată cu scrisul de mână îngrijit al lui Scott. Încuie casa, apoi se întoarse cu pași mari ca să încuie ușile glisante ale grajdului și ușa studioului lui Scott din capul scărilor exterioare. Odată ce termină cu asta, se duse la mașină cu cazmaua pe umăr și însoțită de o umbră lungă, pe care lumina roșie a acelui apus de iunie o proiecta lateral în praful curții.

IV. LISEY ȘI BULUL DE SÂNGE

(Toată mălura aia)

1

Să conduci spre locuința Amandei de-a lungul recent lărgitei și reasfaltatei Route 17 era o chestiune de cincisprezece minute, chiar dacă încetineai la semaforul de avertizare acolo unde 17 se intersecta cu Deep Cut Road, la Harlow. Lisey petrecu mai mult decât își dorea din acest timp gândindu-se la buli în general și la un bul în particular: la primul. Acela nu fusese o glumă.

– Dar micuța idioată din Lisbon Falls a ținut-o drept și s-a măritat cu el, zise ea râzând, apoi luă piciorul de pe accelerație. Uite pe stânga Patel's Market – pompe Texaco cu autoservire pe asfaltul negru și curat sub luminile orbitor de albe – și simți o uimitor de puternică pornire de a intra ca să-și cumpere un pachet de țigări. Bunele și bătrânele Salem Lights. Și, dacă tot era acolo, putea cumpăra și câteva din acele gogoși Nissen care-i plăceau Mandei, din cele cu dovlecel, și poate niște HoHo pentru ea.

– Ești a mai nebună fetișcană, zise ea zâmbind, și călcă din nou pedala de accelerație. Patel's rămase în urmă. Deși mai era încă

destulă lumină afară, mergea acum cu luminile de poziție aprinse. Aruncă o privire în retrovizor, văzu caraghioasa lopată de argint de pe banchetă și o spuse din nou, de data aceasta râzând: Ești a mai nebună fetișcană, chiar așa!

Și ce dacă era? Chiar așa, *ce dacă?*

2

Parcă în spatele mașinii Darlei – un Prius – și străbătu doar jumătate din distanța până la ușa micuței și drăguței case în stil Cape Cod a Amandei, când Darla ieși, nu tocmai alergând și străduindu-se să nu plângă.

– Slavă Domnului că ai ajuns, zise ea și, când Lisey văzu sângele de pe mâinile Darlei, se gândi din nou la buli, se gândi la viitorul său soț ieșind din întuneric și ținând spre ea mâna *lui*, numai că aceasta nu mai arăta ca o mână.

– Darla, ce...

– A făcut-o din nou! Tâmpita aia s-a tăiat din nou! N-am făcut decât să merg până la baie... am lăsat-o bând ceai în bucătărie... „Te descurci, Manda", am spus... și...

– Stăpânește-te, îi zise Lisey, forțându-se să pară calmă. Ea *întotdeauna* fusese cea calmă sau cea care afișa fața aceea; fața care spunea lucruri precum *Stăpânește-te* sau *Poate că nu-i așa de rău*. Dar asta nu trebuia să fie datoria celui mai mare dintre copii? Ei bine, poate că nu, dacă acesta se dovedea a fi un descreierat cu totul fotat.

– O, n-o să *moară*, dar să vezi ce *dezastru*, zise Darla, începând totuși să plângă. *Sigur, acum că-s aici, dă-i drumul*, gândi Lisey. *Nu vă trece niciodată prin gând că micuța Lisey ar putea avea și ea problemele ei, nu-i așa?*

Darla își suflă mai întâi o nară și apoi pe cealaltă jos, pe peluza tot mai întunecată a Amandei, cu două sunete de trombon nu tocmai feminine.

– Ce *dezastru* înfricoșător, poate că ai dreptate, poate că răspunsul potrivit e un loc ca Greenlawn... dacă-i particular, desigur... și discret... Pur și simplu nu știu... poate reușești să faci tu ceva cu ea, probabil că poți, pe tine te ascultă, te-a ascultat întotdeauna, eu sunt la capătul puterilor...

– Hai, Darla, zise Lisey liniștitor.

Și iată o revelație: nu-și dorea de fapt câtuși de puțin țigări. Țigările erau meteahna zilei de ieri. Țigările erau la fel de moarte ca răposatul ei soț, căzut la pământ în timpul unei lecturi publice în urmă cu doi ani și decedat la scurt timp după aceea într-un spital din Kentucky, bul, sfârșit. Ce-și dorea să țină în mână nu era o Salem Light, ci mânerul cazmalei aceleia de argint.

Existau consolări pe care nici măcar nu trebuia să le aprinzi.

3

E un bul, Lisey!

O auzi din nou când aprinse lumina în bucătăria Amandei. Și-l văzu din nou, venind spre ea peste peluza umbroasă din spatele apartamentului ei din Cleaves Mills. Scott care putea fi nebun, Scott care putea fi curajos, Scott care putea fi amândouă în același timp, date fiind circumstanțele potrivite.

Și nu doar orice bul, ci un bul de sânge!

În spatele apartamentului unde ea-l învățase să fută și el o învățase să spună fotare și se învățaseră unul pe celălalt să aștepte, să aștepte, să aștepte să se schimbe vântul. Scott înaintând anevoie prin mirosul greu, greu de flori amestecate, pentru că aproape venise vara și nu foarte departe se aflau serele Parks și fantele de aerisire erau deschise pentru a lăsa să intre aerul de noapte. Scott ieșind din toată acea exalare parfumată, din noaptea aceea de primăvară târzie, și intrând în lumina revărsată prin ușa din spate, în cadrul căreia stătea ea. Nervoasă foc pe el, dar nu *chiar* atât de nervoasă; de fapt,

aproape pregătită să se împace. În definitiv, nu era prima oară când era lăsată să aştepte (deşi el n-o făcuse niciodată) şi i se mai întâmplase să-i vină iubiţii beţi la întâlnire (inclusiv el). Şi, oh, când îl *văzuse*...

Primul ei bul de sânge.

Iar acum uite încă unul. Bucătăria Amandei era drapată şi mânjită şi stropită cu ceea ce lui Scott îi făcea uneori plăcere să numească – de obicei într-o proastă imitaţie a lui Howard Cosell[1] – „vin de Bordeaux". Picături roşii se întindeau şi pe tejgheaua galbenă a mobilei de bucătărie Formica; o dâră împodobea sticla cuptorului cu microunde; pe linoleum erau pete mici şi mari şi chiar o urmă de picior. Un prosop de vase aruncat în chiuvetă era îmbibat de sânge.

Lisey se uită la toate acestea şi îşi simţi inima cum accelerează. Era normal, îşi spuse ea; aşa reacţionau oamenii la vederea sângelui. Plus, ea se afla la capătul unei zile lungi şi obositoare. *Lucrul pe care trebuie să-l ţii minte este că arată fără-ndoială mai rău decât este cu adevărat. Poţi fi sigură că a mânjit totul cu sânge intenţionat – simţul dramatic al Amandei n-a avut niciodată de suferit. Şi ai văzut lucruri şi mai rele, Lisey. Ceea ce şi-a făcut la buric, de pildă. Sau Scott demult, în Cleaves. Bine?*

– Poftim? întrebă Darla.

– N-am spus nimic, răspunse Lisey.

Stăteau în pragul uşii şi se uitau la nefericita lor soră mai mare, care şedea la masa din bucătărie – de asemenea acoperită cu folie galbenă stil Formica – cu capul aplecat şi cu părul căzut peste faţă.

– Ba da, ai spus „bine".

– Bine, am spus bine, replică Lisey ţâfnoasă. Mama-bună zicea că oamenii care vorbesc singuri au bani la bancă.

Iar ea avea. Mulţumită lui Scott, avea cu puţin peste sau cu puţin sub douăzeci de milioane, în funcţie de oscilaţiile bileţelor de trezorerie sau ale anumitor acţiuni.

---

[1] Howard William Cosell (născut Cohen, 1918–1995) – jurnalist sportiv american de televiziune, cunoscut pentru comentariile sale acide şi neobişnuit de elevate (n. tr.).

Totuși, gândul la bani nu părea să aibă multă consistență când te aflai într-o bucătărie mânjită cu sânge. Lisey se întrebă dacă Mandy nu folosise niciodată propriile excremente doar pentru că nu-i trecuse ideea prin minte. În cazul ăsta trebuia mulțumit cerului pentru un asemenea noroc, nu?

– Ai dus cuțitele de aici? o întrebă pe Darla, *sotto voce*.

– Sigur că da, zise aceasta cu indignare..., dar pe aceeași voce joasă. A făcut-o cu cioburi din *ceașcă*, Lisey. În vreme ce eu mă ușuram.

Lisey își dăduse singură seama de asta și-și făcuse deja o notiță mentală să meargă la Wal-Mart după un set nou imediat ce i se ivea ocazia. Galben-canar, dacă era posibil, ca să se asorteze cu restul bucătăriei, însă cea mai importantă cerință era să fie cești din plastic, cu mici abțibilduri lipite pe ele pe care să scrie INCASABIL.

Îngenunche lângă Amanda și dădu să-i ia mâna. Darla zise:

– Acolo s-a tăiat, Lise. Pe ambele palme.

Cu gesturi foarte blânde, Lisey scoase mâinile Amandei din poală. Le întoarse cu palmele în sus și se crispă. Tăieturile începeau să se închidă, însă tot îi făceau stomacul ghem. Și, sigur că da, o făceau să se gândească la Scott cum ieșea el din întunericul văratic și cum întindea mâna udă ca pe o ofertă de dragoste afurisită, un act de căință pentru teribilele păcate de a se fi îmbătat și de a fi uitat că aveau întâlnire. Pfui, și ziceau că nebun e Cole?

Amanda se tăiase pe diagonală de la baza degetelor mari spre baza degetelor mici, retezând liniile inimii, ale iubirii și toate celelalte linii de pe traseu. Lisey înțelegea cum își tăiase prima palmă, dar pe a doua? Aia trebuia să fi fost cu adevărat o provocare (după cum se spunea). Dar reușise s-o facă, iar apoi pornise într-un tur al bucătăriei ca o femeie care pune glazura pe un tort aiuritor – *Hei, uit' la mine! Uit' la mine! Nu* tu *ești a mai nebună fetișcană, ci* eu! Manda, *a mai nebună fetișcană, poți fi sigură!* Și-n tot acest timp, Darla fusese la toaletă, unde storsese puțină limonadă și-și tamponase bătrânul tufiș, bravo, Amanda, ești de asemenea a mai iute fetișcană, ca un diavol.

– Darla – pe astea nu le mai putem rezolva cu apă oxigenată și plasturi, dragă. Trebuie dusă la Urgențe.

– O, căcat împuțit, făcu Darla cu supărare și reîncepu să plângă.

Lisey se uită la fața Amandei, care era încă abia vizibilă prin aripile părului.

– Amanda, zise ea.

Nimic. Nicio mișcare.

– Manda.

Nimic. Capul Amandei căzu ca al unei păpuși. *Blestemat să fie Charlie Corriveau!* gândi Lisey. *Blestemat să fie fotatul ăla de franțuz Corriveau!* Dar sigur că dacă n-ar fi fost „Mațe Fripte", ar fi fost altcineva sau altceva. Pentru că Amandele din lumea asta pur și simplu așa erau făcute. Te tot așteptai să cadă și să ți se părea un miracol că n-o făceau și, în cele din urmă, miracolul se sătura să se repete și cădeau și făceau o criză și mureau.

– Manda-iepuraș!

Acel apelativ infantil fu cel care sparse în sfârșit gheața. Amanda ridică încet capul. Și ceea ce văzu Lisey pe fața ei nu era absența însângerată și ametită la care se așteptase (da, buzele Amandei *erau* complet roșii, iar asta cu siguranță nu se datora rujului Max Factor), ci mai degrabă expresia luminoasă, copilărească, șăgalnică de aroganță și rea-voință, cea care însemna că Amanda Luase Inițiativa și că cineva avea să se trezească în lacrimi.

– Bul, șopti ea, și temperatura interioară a lui Lisey Landon păru să scadă într-o clipă cu zece grade.

4

O duseră în sufragerie, Amanda umblând docilă între ele, și o așezară pe canapea. Apoi Lisey și Darla se duseră înapoi în ușa bucătăriei, de unde o puteau supraveghea și totuși să se consulte fără a fi auzite.

– Ce ți-a spus, Lisey? Ești albă ca o afurisită de fantomă.

Lisey își dorea ca Darla să fi spus „ca varul". Nu-i plăcea să audă cuvântul fantomă, mai ales acum, că apusese soarele. Stupid, dar adevărat.

– Nimic, zise ea. Ei bine... bu! Cum ar fi: „Bu! Lisey, sunt acoperită de sânge, ce zici de asta?" Uite, Darl, să știi că nu ești singura sub stres.

– Dacă o ducem la Urgențe, ce or să-i facă? Or s-o țină sub supraveghere ca pe sinucigași sau așa ceva?

– S-ar putea, recunoscu Lisey. Avea mintea limpede acum. Cuvântul acela, acel *bul*, avusese asupra ei ciudatul efect al unei palme, sau al unei adieri de săruri mirositoare. Sigur c-o și speriase de moarte, dar... dacă Amanda avea să-i spună ceva, Lisey voia să afle ce era. Avea senzația că toate lucrurile care i se întâmplaseră, poate chiar și telefonul lui „Zack McCool", erau cumva unite de... de ce? De fantoma lui Scott? Ridicol. De bulul de sânge al lui Scott, atunci? Ce zici de asta?

Sau de lunganul lui? Arătarea cu nesfârșita parte pestriță?

Nu există, Lisey, n-a existat niciodată în afara imaginației lui... care era uneori destul de puternică să se răsfrângă asupra celor apropiați lui. Destul de puternică să te facă să te simți neliniștită dacă mâncai fructe după lăsarea întunericului, de pildă, chiar dacă știai că nu era decât o superstiție copilărească de care el nu se lepădase niciodată pe de-a întregul. Iar lunganul era și el ceva asemănător. Știi asta, nu?

O știa? Atunci de ce, când încerca să ia ideea în calcul, i se părea că un fel de ceață i se furișează peste gânduri, întrerupându-le? De ce-i spunea vocea lăuntrică să tacă?

Darla se uita la ea cu o privire ciudată. Lisey își adună forțele și se întoarse la momentul prezent, la oamenii din prezent, la problema prezentă. Și observă pentru întâia oară cât de *obosită* arăta Darla: liniile săpate în jurul gurii și cearcănele întunecate de sub ochi. O prinse de brațe, neplăcându-i cât de osoase păreau și neplăcându-i nici ușurința cu care bretelele sutienului ei îi alunecară printre degetele mari și adânciturile prea mari dintre omoplații surorii sale. Își amintea invidia cu care își urmărise surorile mai mari cum plecau la liceul Lisbon, căminul Ogarilor Cenușii. Acum Amanda intra în șaizeci de ani, iar Darl o urma, nu la mare depărtare. Deveniseră hoațe bătrâne, într-adevăr.

– Dar ascultă, dragă, îi zise Darlei, ei nu-i spun supraveghere a sinucigașilor – asta ar fi o răutate. Îi spun pur și simplu observare.

Nu era sigură de unde o știa, însă era aproape convinsă de afirmație.

– Îi țin acolo douăzeci și patru de ore, cred. Poate patruzeci și opt.

– Pot s-o facă fără permisiune?

– Dacă persoana n-a comis o crimă și n-a fost adusă de polițiști, cred că nu.

– Poate ar fi mai bine să-ți suni avocatul și să te asiguri. Tipul din Montana.

– Îl cheamă Montano, nu-i din Montana, și probabil că acum e acasă. Numărul de acolo nu-i listat. Îl am în agenda personală, dar am lăsat-o acasă. Cred că dac-o ducem la Stephens Memorial în No Soapa, n-o să avem probleme.

No Soapa, așa făceau localnicii referire la Norway-South Paris din învecinatul district Oxford, orășele care se întâmpla de asemenea să se afle la distanță de o zi cu mașina de locuri cu nume exotice precum Mexic, Madrid, Gilead, China și Corint. Spre deosebire de spitalele orășenești din Portland și Lewiston, Stephens Memorial era un locșor liniștit.

– Cred c-or să-i bandajeze mâinile și să ne lase s-o aducem acasă fără prea multe probleme.

Lisey pregetă.

– *Dacă.*

– Dacă?

– Dacă *vrem* s-o aducem acasă. Și dacă *ea* vrea să vină. Adică, n-o să mințim sau n-o să născocim cine știe ce poveste complicată, bine? Dacă ne întreabă – și sunt sigură c-o vor face – o să le spunem adevărul. Da, a mai făcut-o înainte când s-a simțit deprimată, dar nu durează mult timp.

– Cinci ani nu e atât de...

– Totul e relativ, spuse Lisey. Și *ea* poate da explicații cum că iubitul cu care a fost mai mulți ani tocmai a venit în oraș cu o nevastă nou-nouță și că asta a făcut-o să se simtă de tot rahatul.

– Și dacă n-o să vorbească?

– Dacă n-o să vorbească, Darl, cred c-or s-o țină cel puțin pentru douăzeci și patru de ore, dar asta cu permisiunea *amândurora*. Adică, vrei s-o știi înapoi aici cât timp încă mai călătorește cu mintea pe alte planete?

Darla se gândi la asta, suspină și scutură din cap.

– Cred că multe dintre astea depind de Amanda, zise Lisey. Primul pas e s-o curățăm. O să intru eu însămi sub duș cu ea, dacă se ajunge până acolo.

– Mda, făcu Darla, trecându-și mâna prin părul tuns scurt. Cred că asta-i ceea ce trebuie să facem.

Pe nepusă masă, căscă. Fu o căscătură uluitor de mare, una care i-ar fi scos la vedere amigdalele dacă ar mai fi avut vreuna. Lisey mai aruncă o privire la cearcănele întunecate de sub ochii ei și-și dădu seama de ceva ce ar fi priceput mai devreme dacă n-ar fi fost telefonul lui „Zack".

O apucă din nou de brațe, ușor, dar insistent.

– Nu astăzi te-a sunat doamna Jones, nu-i așa?

Darla clipi spre ea cu surprindere, ca o bufniță.

– Nu, dragă, zise ea. *Ieri*. Ieri după-amiază târziu. Am venit, am bandajat-o cât de bine am putut și am stat trează cu ea aproape toată noaptea. Nu ți-am spus asta?

– Nu. Credeam că toate s-au întâmplat astăzi.

– Prostuța de Lisey, făcu Darla, și zâmbi fără vlagă.

– De ce nu m-ai sunat mai devreme?

– N-am vrut să te deranjez. Faci atât de multe pentru noi.

– Nu-i adevărat, ripostă Lisey.

O durea întotdeauna când Darla sau Canta (sau chiar Jodotha, la telefon) spuneau bazaconii din astea. Știa că era o nebunie, dar nebunie sau nu, așa se întâmpla.

– Sunt doar banii lui Scott.

– Nu, Lisey. Tu ești. Întotdeauna tu.

Darla ezită o secundă, apoi scutură din cap.

– Nu contează. Ideea e c-am crezut c-o s-o scoatem la capăt doar noi două. Am greșit.

Lisey își sărută sora pe obraz, o strânse în brațe, apoi se duse la Amanda și se așeză lângă ea pe canapea.

5

– Manda.

Nimic.

– Manda-iepuraș?

Ce mama mă-sii, înainte funcționase!

Și da, Amanda ridică fruntea.

– Ce. Ce vrei.

– Trebuie să te ducem la spital, Manda-iepuraș.

– Eu. Nu. Vreau. Să merg. Acolo.

Deja de la jumătatea scurtului, dar chinuitorului răspuns, Lisey începu să clatine din cap și să desfacă bluza pătată de sânge a Amandei.

– Știu, dar sărmanele tale mâini au nevoie de mai multă îngrijire decât le putem oferi eu și Darla. Întrebarea acum e dacă vrei sau nu să te întorci aici sau să rămâi peste noapte la spitalul din No Soapa. Dacă vrei să te întorci, te alegi cu mine pe post de colegă de cameră.

Și poate o să discutăm despre buli în general și despre bulii de sânge în particular.

– Ce spui, Manda? Vrei să te întorci acasă sau crezi c-ar trebui să stau o vreme la St Steve?

– Vreau. Să. Mă întorc. Aici.

Când Lisey o îndemnă să se ridice în picioare ca să-i poată da jos pantalonii, Amanda se ridică fără a se opune, însă părea să studieze plafoniera. Dacă asta nu era ceea ce psihiatra ei numise „semicatatonie", pentru Lisey era totuși mult prea aproape de așa ceva, și se simți profund ușurată când următoarele cuvinte ale Amandei semănară mai mult cu acelea ale unei ființe umane și mai puțin cu ale unui robot:

– Dacă mergem... undeva... de ce mă *dezbraci?*

– Pentru că trebuie să faci un duș, zise Lisey, conducând-o spre baie. Și-ți trebuie haine curate. Astea sunt... murdare.

Aruncă o privire în spate și o văzu pe Darla cum strânge de pe jos bluza și pantalonii. Amanda, între timp, pășea spre baie cu destulă docilitate, însă imaginea surorii sale care se îndepărta îi strânse inima lui Lisey. Reacția aceasta nu i-o trezi corpul plin de cicatrice și cruste, ci mai degrabă turul boxerilor albi și simpli pe care-i purta. Ani întregi Amanda purtase boxeri bărbătești; se potriveau cu corpul ei deșirat, erau chiar sexy. În seara aceea, pe partea stângă a boxerilor avea o pată de un maro noroios.

O, Manda, gândi Lisey. *O, draga mea.*

Apoi dispăru prin ușa băii, o radiografie antisocială îmbrăcată în sutien, chiloți și ciorapi albi înalți. Lisey se întoarse spre Darla. Darla era acolo. Pentru o clipă, se aflară acolo și toți anii și toate vociferările din casa Debusher. Apoi Lisey se întoarse și intră în baie după cea pe care cândva o numise „sor-mea a mare Manda-iepuraș", care nu făcea decât să stea pe covoraș cu privirea în pământ și cu mâinile lăsate moi pe lângă corp, așteptând să fie dezbrăcată până la capăt.

Când se întinse după încuietoarea sutienului ei, Amanda se întoarse brusc și o prinse de braț. Avea mâinile oribil de reci. Pentru o clipă, Lisey fu convinsă că Sor-mea a Mare Manda-iepuraș era pe cale să deșerte tot sacul, bulii de sânge și tot restul. În schimb, se uită la ea cu ochi de o claritate perfectă, perfect *prezenți,* și spuse:

– Charles al meu s-a însurat cu alta.

Apoi își lipi fruntea rece ca gheața de umărul lui Lisey și începu să plângă.

6

Restul acelei seri îi reaminti lui Lisey de ceea ce Scott obișnuia să numească Regula Landon a Vremii Rele: când hotărai să rămâi

acasă, aşteptându-te ca uraganul să se îndrepte către mare, acesta rămânea pe uscat şi-ţi lua acoperişul de pe casă. Când te trezeai devreme pentru a închide uşile şi geamurile pentru a te feri de viscol, cădea doar câte un fulg răzleţ de zăpadă.

Care-i ideea, atunci? întrebase Lisey. Stăteau împreună în pat – un pat anume, unul dintre cele de la început – îmbrăţişaţi şi epuizaţi după o partidă de amor, el cu una dintre Herbert Tareyton ale sale şi o scrumieră pe piept, în vreme ce afară şuiera un vânt puternic. Ce pat, ce vânt, ce furtună sau ce an, astea nu şi le mai amintea.

Ideea e SCOPN, răspunsese el – *asta* îşi amintea, deşi la început crezuse fie că auzise greşit, fie că înţelesese greşit.

Scoln? Ce-i scoln?

El îşi stinsese ţigara şi pusese scrumiera pe masa de lângă pat. Îi luase faţa în mâini, acoperindu-i urechile şi izolând-o pentru o clipă de lume cu palmele. O sărutase pe buze. Apoi îşi luase mâinile ca să-l poată auzi. Scott Landon voia întotdeauna să fie auzit.

SCOPN, iubimeu – Strânge Chingile Oricând Pare Necesar.

Ea răsucise asta în minte – nu era ageră în gândire ca el, dar de obicei ajungea la destinaţie – şi-şi dăduse seama că SCOPN era ceea ce el numea acronim. *Strânge Chingile Oricând Pare Necesar.* Îi plăcea. Era cam caraghios, ceea ce o făcuse să-i placă şi mai mult. Începuse să râdă. Scott râsese cu ea şi, nu peste mult timp, era înăuntrul ei la fel cum ei erau înăuntrul casei în vreme ce vântul înteţit bubuia şi se zbătea afară.

Cu Scott râsese întotdeauna mult.

7

Vorbele lui despre cum te ocolea viscolul când te pregăteai să-l întâmpini îi trecură prin gând de mai multe ori înainte ca scurta lor excursie la Urgenţe să se încheie şi ele să se întoarcă la căsuţa în stil Cape Cod a Amandei, dintre Castle View şi Harlow Deep Cut. Pentru început, Amanda ajutase la îmbunătăţirea situaţiei,

înseninându-se considerabil. Morbid sau nu, Lisey continuă să se gândească la felul cum uneori un bec aproape ars luminează puternic preț de o oră sau două înainte să se stingă definitiv. Schimbarea aceasta în bine începu sub duș. Lisey se dezbrăcă și intră alături de sora ei, care stătu la început cu umerii căzuți și cu brațele atârnându-i pe lângă corp, ca ale unei maimuțe. Apoi, cu toate că roti încet robinetul și manevră cu cea mai mare grijă dușul mobil, Lisey reuși să dea cu apă caldă direct pe palma stângă crestată a Amandei.

– Au! *Au!* strigă Manda, trăgându-și mâna. Asta m-a *durut*, Lisey! Ai grijă încotro îndrepți treaba aia, bine?

Lisey răspunse pe exact același ton – Amanda nu s-ar fi așteptat la altceva, chiar dacă erau amândouă în fundul gol – dar o bucură să audă furia din glasul surorii sale. Era un semn de *trezire*.

– Ei, te rog frumos să mă ierți, dar nu *eu* am încercat să-mi spăl mâna cu săpun făcut din sticlă.

– Păi, pe *el* chiar nu aveam cum să-l spăl, nu? întrebă Amanda, apoi declanșă o avalanșă de invective uluitoare îndreptate spre Charlie Corriveau și spre noua lui soție – un amestec de obscenități adulte și inocente înjurături infantile care o umplu pe Lisey de stupoare, amuzament și admirație.

Când făcu pauză să respire, Lisey zise:

– Un muist cu căcat la gură, nu? Măi să fie!

Amanda ripostă cu asprime:

– Du-te-n mă-ta și tu, Lisey.

– Dacă vrei să te întorci acasă, în locul tău n-aș folosi prea multe cuvinte din astea cu doctorul care-ți va trata mâinile.

– Crezi că-s proastă, nu?

– Nu. Nu cred. Doar că... ar ajunge să spui că-l urăști.

– Iar îmi sângerează mâinile.

– Mult?

– Numai puțin. Cred c-ar trebui să pui niște vaselină pe ele.

– Serios? N-o să doară?

– *Iubirea* doare, zise Amanda solemn... apoi scoase un râs fornăit care-i înseninâ lui Lisey sufletul.

Pe când ea și cu Darla o urcară în BMW-ul lui Lisey și porniră la drum spre Norway, Manda o întreba deja despre cum înainta cu munca la studio, aproape ca și când ar fi fost sfârșitul unei zile normale. Lisey nu pomeni de telefonul lui „Zack McCool", dar le povesti despre „Ike se întoarce acasă" și cită singurul rând de text: „Ike se întoarse acasă cu un bum, și totul fu bine. BUL! SFÂRȘIT!" Voia să folosească cuvântul acela, acel *bul*, în prezența lui Mandy. Voia să vadă cum va reacționa.

Darla răspunse prima.

– Te-ai măritat cu un bărbat foarte ciudat, Lisa, zise ea.

– Spune-mi ceva ce *nu* știu, iubire.

Lisey aruncă o privire în retrovizor și o văzu pe Amanda care ședea singură pe bancheta din spate. *Într-o splendoare solitară*, ar fi spus mama-bună.

– Tu ce crezi, Manda?

Amanda ridică din umeri și, la început, Lisey crezu că acela avea să fie singurul ei răspuns. Apoi veni avalanșa.

– Așa era *el*, atâta tot. Am mers odată cu el până-n oraș – el trebuia să treacă pe la papetărie și mie-mi trebuiau pantofi noi, știți, pantofi buni la mers pe care să-i pot purta în pădure la drumeții, pentru așa ceva. Și s-a întâmplat să trecem pe lângă Auburn Novelty. El nu-l mai văzuse și n-a mai fost cale de întoarcere, a trebuit neapărat să intre. Era ca un copil de zece ani! Mie-mi trebuiau tenișii Eddie Bauer ca să mă pot plimba prin pădure fără să mă umple urzicile de bășici, iar *el* nu voia decât să cumpere tot magazinul ăla afurisit. Pudră dătătoare de mâncărimi, aparate cu electroșocuri mici, din acelea pe care le pui în palmă ca să-i curentezi pe oameni când dai mâna cu ei, gumă de mestecat cu piper, vomă de plastic, ochelari cu raze X, tot ce-ți mai trece prin gând, le pusese pe toate morman pe tejghea lângă acadelele alea pe care, când le sugeai, ieșea la iveală o femeie dezbrăcată. Trebuie să fi dat o sută de dolari pe toate raheturile alea nebunești fabricate în Taiwan, Lisey. Ți-aduci aminte?

Își aducea. Cel mai mult își amintea cum arătase când se întorsese acasă-n ziua aceea, cu brațele pline de pungi pe care erau imprimate

desene cu fețe zâmbitoare și înscrisul DE RÂSU' LUMII. Cât de plini de culoare îi fuseseră obrajii. Și *raheturi* le spusese și el, nu *rahaturi* ci *raheturi*, acela era un cuvânt pe care-l împrumutase de la ea, dacă vă vine să credeți. Ei bine, trocu-i negoț cinstit, așa-i plăcuse mamei-bune să susțină, cu toate că *rahet* fusese cuvântul tatălui lor, la fel cum Dandy Dave fusese cel care le spunea uneori oamenilor că un lucru n-a fost bun de nimic, *așa că l-am dat cât colo*. Cât de mult îi plăcuse asta lui Scott, spunea că avea o greutate când îți ieșea pe gură, o greutate pe care *l-am aruncat* ori chiar *l-am azvârlit* nu puteau niciodată spera să aibă.

Scott cu capturile sale din balta cu cuvinte, din balta cu povești, din balta cu mituri.

Scott fotatul Landon.

Uneori, trecea o zi întreagă fără să se gândească la el sau să-i simtă lipsa. De ce nu? Avea o viață destul de plină și, sincer, deseori fusese greu de suportat și greu de înțeles. *Un proiect*, ar fi spus bătrânii yankei precum propriul ei tată. Și apoi, uneori venea o zi, una cenușie (sau una însorită), când îi simțea atât de crunt lipsa, încât se simțea goală pe dinăuntru, nici pe departe o femeie, ci un copac mort, plin de recea suflare de noiembrie. Așa se simțea și acum, îi venea să-i strige numele, să-i strige să se-ntoarcă acasă, și o durea sufletul la gândul anilor ce o așteptau și se întreba la ce era bună iubirea dacă acela era rezultatul, la numai zece secunde de o asemenea senzație.

8

Starea mai animată a Amandei fu primul lucru bun. Munsinger, doctorul de gardă, care nu era un veterinar încărunțit, fu al doilea. Nu părea la fel de tânăr ca Jantzen, medicul pe care-l întâlnise Lisey în ultimele faze ale bolii lui Scott, dar dacă ar fi fost trecut bine de treizeci de ani, ar fi fost surprinsă.

Al treilea lucru bun – deși n-ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus cineva înainte – fu sosirea victimelor accidentului auto petrecut la câțiva kilometri mai încolo, în Sweden.

Nu erau acolo când ea și cu Darla o escortară pe Amanda în secția de Urgențe a spitalului Stephens Memorial; atunci, sala de așteptare era goală, cu excepția unui puști de zece ani sau așa ceva și a mamei lui. Puștiul avea o iritație și mama îl tot apostrofa să nu se scarpine. Încă-l mai apostrofa când fură chemați amândoi în camera de consultație. Cinci minute mai târziu, puștiul reapăru cu bandaje pe brațe și o expresie sumbră pe față. Mama avea câteva tuburi cu mostre de unguent și încă mai bătea din gură.

Infirmiera strigă numele Amandei.

– Doctorul Munsinger te poate consulta acum, dragă.

Pronunță ultimul cuvânt în manieră Maine, așa încât ieși *d'agă*.

Amanda întoarse mai întâi spre Lisey, apoi spre Darla, cu privirea sa superioară și rumenă-n obrajii ca o adevărată regină Elizabeth.

– Prefer să merg singură, zise ea.

– Sigur că da, Eminența Ta Misterioasă, făcu Lisey și scoase limba.

În momentul acela nu-i păsa dac-o țineau pe nesuferita aia sfrijită o noapte, o săptămână sau un an și o zi. Cui îi păsa ce șoptise Amanda la masa din bucătărie atunci când Lisey se lăsase în genunchi lângă ea? Probabil că *fusese* bul, așa cum îi spusese Darlei. Și, chiar dacă fusese celălalt cuvânt, își dorea într-adevăr să se întoarcă acasă la Amanda, să doarmă în aceeași cameră cu ea și să-i respire aburii nebuniei când avea un pat comod acasă la ea? *Fotatul ăsta de caz e-nchis, iubimeu*, ar fi spus Scott.

– Adu-ți aminte doar ce trebuie să spui, o sfătui Darla. Te-ai enervat și te-ai tăiat fiindcă el nu era acolo. Acum te simți mai bine. Ți-a trecut.

Amanda îi oferi Darlei o privire pe care Lisey nu reuși s-o citească.

– Așa-i, zise ea. Mi-a trecut.

9

Victimele accidentului rutier din orășelul numit Sweden sosiră la scurtă vreme după aceea. Lisey nu l-ar fi considerat lucru bun dacă vreunul dintre ei ar fi fost grav rănit, însă nu părea să fie cazul. Toți umblau pe picioarele lor, iar doi dintre bărbați râdeau chiar din cine știe ce pricină. Numai unul dintre ei – o fată cam de șaptesprezece ani – plângea. Avea sânge în păr și muci pe buza de sus. Cu toții erau șase, aproape sigur din două vehicule diferite, și un iz de bere venea dinspre cei doi bărbați care râdeau, dintre care unul părea să aibă un braț scrântit. Sextetul era însoțit de doi tehnicieni medicali care purtau peste hainele civile jachete ale East Stoneham Rescue și de doi ofițeri: unul de la poliția statală și unul de la districtul Mounty. Dintr-odată, micuța sală de așteptare a secției de Urgențe păru plină până la refuz. Infirmiera care-i spusese *dragă* Amandei își iți capul afară ca să arunce o privire și, un moment mai târziu, tânărul doctor Munsinger făcu la fel. Nu la mult timp după aceea, adolescenta intră într-o criză zgomotoasă de isterie, anunțând lumea întreagă că mama ei vitregă o va ucidiza. Câteva clipe mai târziu, infirmiera veni s-o ia (nu-i spuse adolescentei isterice *dragă*, observă Lisey), apoi Amanda ieși din CAMERA DE CONSULTAȚII 2, ducând și ea neîndemânatic tuburi de mărimea unor mostre. Din buzunarul stâng al jeanșilor lălâi îi ieșeau două rețete împăturite.

– Cred că putem pleca, zise ea, tot pe tonul acela superior de Mare Doamnă.

Lui Lisey, asta i se părea prea bine ca să fie adevărat, chiar și punând la socoteală tinerețea doctorului de gardă și proaspătul aflux de pacienți, și avea dreptate. Infirmiera ieși pe jumătate din CAMERA DE CONSULTAȚII 2 ca un mecanic din cabina unei locomotive și spuse:

– Voi sunteți surorile doamnei Debusher?

Lisey și Darla aprobară din cap. Vinovate de faptele menționate, domnule judecător.

– Doctorul ar vrea să discute cu voi câteva minute înainte să plecați.

Cu aceasta, își trase capul înapoi în cameră, unde fata încă mai plângea cu suspine.

De cealaltă parte a sălii de așteptare, cei doi bărbați care miroseau a bere izbucniră din nou în râs, și Lisey își spuse: *Oricare ar fi problema lor, nu ei trebuie să fi provocat accidentul.* Și într-adevăr, polițiștii păreau să se concentreze asupra unui băiat cu fața palidă, cam de aceeași vârstă cu fata cu sânge în păr. Un alt băiat ocupase telefonul public. Avea un obraz adânc zgâriat, despre care Lisey era sigură că va avea nevoie de copci. Un al treilea își aștepta rândul să dea un telefon. Acesta nu avea nicio rană la vedere.

Palmele Amandei fuseseră date cu o cremă albicioasă.

– A zis că nu mă poate coase, pentru că s-ar desface imediat, le zise ea, aproape cu mândrie. Și bănuiesc că bandajele n-ar sta la locul lor. Trebuie să nu-mi șterg treaba asta de pe ele – pfui, așa-i că pute? – și să le înmoi de trei ori pe zi în următoarele trei zile. Am o rețetă pentru cremă și una pentru soluția de înmuiere. A zis să-ncerc să nu-ndoi prea mult mâinile. Să ridic lucrurile cu degetele, așa.

Ciupi un exemplar preistoric al revistei *People* între degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă, ridicându-l puțin, apoi îi dădu drumul.

Infirmiera apăru.

– Doctorul Munsinger poate discuta acum cu voi. Una sau amândouă.

Tonul ei spuse clar că nu era mult timp de irosit. Lisey ședea de o parte a Amandei, Darla de cealaltă. Se uitară una la alta peste ea. Amanda nu observă. Studia oamenii din celălalt capăt al camerei cu un interes nedisimulat.

– Du-te tu, Lisey, zise Darla. Rămân eu cu ea.

10

Infirmiera o conduse în CAMERA DE CONSULTAȚII 2, apoi se întoarse la fata care plângea cu suspine, cu buzele strânse

atât de tare încât aproape că-i dispăruseră. Lisey se așeză în singurul scaun din cameră și aruncă o privire prelungă la singura fotografie din cameră: un cocker spaniel flocos pe un câmp plin de narcise galbene. După doar câteva momente (era convinsă că ar fi așteptat mai mult, dacă n-ar fi fost un caz care trebuia rezolvat în doi timpi și trei mișcări), doctorul Munsinger intră în mare grabă. Închise ușa, izolând de cealaltă parte a ei suspinele zgomotoase ale adolescentei, și-și sprijini o fesă uscătivă pe masa de consultații.

– Eu sunt Hal Munsinger, spuse el.

– Lisa Landon.

Întinse mâna. Doctorul Hal Munsinger o scutură scurt.

– Aș vrea să aflu mai multe despre situația surorii dumneavoastră – pentru dosar, știți – dar, după cum sunt sigur că vedeți, sunt puțin prins în corzi. Am chemat întăriri, dar până atunci, am una dintre serile alea aglomerate.

– Vă sunt recunoscătoare pentru timpul pe care ni l-ați putut dedica, zise Lisey și ceea ce o făcea și mai recunoscătoare era vocea calmă pe care o auzi ieșindu-i pe gură. Era o voce care spunea *totul este sub control.* Sunt dispusă să declar că sora mea Amanda nu reprezintă un pericol pentru propria-i persoană, dacă asta vă îngrijorează.

– Ei bine, să știți că și asta mă îngrijorează puțin, mda, puțin, dar am să vă cred pe cuvânt în privința asta. Și am s-o cred și pe ea. Nu-i minoră și, în orice caz, e foarte clar că n-a fost o încercare de sinucidere.

Până acum, se uitase la ceva din dosarul său cu clemă. Acum ridică ochii spre Lisey, iar privirea lui era neliniștitor de pătrunzătoare.

– Sau a fost?

– Nu.

– Nu. Pe de altă parte, nu-i nevoie să fii Sherlock Holmes ca să-ți dai seama că acesta n-a fost primul caz de automutilare din partea surorii dumneavoastră.

Lisey suspină.

– Mi-a spus că urmează şedinţe de terapie, dar că terapeutul ei a plecat în Idaho.

Idaho? Alaska? Marte? Cui îi pasă unde? Ideea e că tâmpita aia cu mărgele la gât a plecat. Cu voce tare, spuse:

– Cred că acesta-i adevărul.

– Trebuie să reînceapă terapia, doamnă Landon, bine? Cât mai degrabă. Automutilarea nu-i o sinucidere mai mult decât este anorexia, dar amândouă sunt *tendinţe* sinucigaşe, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Scoase un carneţel din halatul alb şi începu să mâzgălească.

– Vreau să vă recomand o carte dumneavoastră şi surorii dumneavoastră. Se numeşte *Comportament tăios*, de un om pe nume...

– ...Peter Mark Stein, completă Lisey.

Doctorul Munsinger ridică privirea, surprins.

– A găsit-o soţul meu după ultima... după ceea ce domnul Stein numeşte...

(bulul ei ultimul ei bul de sânge)

Tânărul doctor Munsinger se uita la ea şi aştepta să-şi încheie propoziţia.

(dă-i drumu' Lisey spune-o spune bul de sânge)

Îşi puse stăpânire pe gândurile dezlănţuite cu o pură forţă a voinţei.

– După ceea ce Stein ar numi ultima ei *exteriorizare*. Ăsta-i cuvântul pe care-l foloseşte, nu-i aşa? Exteriorizare?

Vocea sa era mai departe calmă, însă simţea mici cuiburi de sudoare în adâncîturile tâmplelor. Pentru că vocea aceea lăuntrică avea dreptate. Fie că-i spuneai exteriorizare, fie bul de sânge, amândouă rezumau acelaşi lucru. *Totul* la fel.

– Aşa cred, spuse Munsinger, dar au trecut mulţi ani de când am citit cartea.

– Cum am apus, soţul meu a găsit-o şi a citit-o, după care m-a convins şi pe mine s-o citesc. O s-o caut prin casă şi o să i-o dau surorii mele, Darla. Şi mai avem o soră prin zonă. E la Boston acum, dar când se va întoarce, am să mă asigur c-o va citi şi ea. Şi o s-o ţinem sub supraveghere pe Amanda. Poate fi dificilă, dar o iubim.

– Bine, mă declar mulțumit.

Își coborî fesa uscățivă de pe masa de consultații. Hârtia care o acoperea foșni.

– Landon. Soțul dumneavoastră era scriitorul.

– Da.

– Vă transmit condoleanțele mele.

Acesta era unul dintre cele mai ciudate lucruri ale faptului că fusese căsătorită cu un om celebru, începea ea să descopere; trecuseră deja doi ani și oamenii încă-i mai ofereau condoleanțe. Bănuia că la fel avea să se întâmple peste alți doi ani. Poate chiar și peste zece. Ideea era deprimantă.

– Mulțumesc, domnule Munsinger.

Acesta clătină din cap, apoi se întoarse la chestiunile clinice, ceea ce era o ușurare.

– Cazuistica acestei afecțiuni la femeile mature este foarte slabă. Cel mai adesea întâlnim automutilare la...

Fu exact atât timp cât îi trebui lui Lisey ca să și-l imagineze că încheie cu: *fetele ca aceea care nu mai termină cu smiorcăiala în cealaltă cameră*, apoi se auzi un trosnet îngrozitor din sala de așteptare, urmat de strigăte confuze. Ușa CAMEREI DE CONSULTAȚII 2 fu dată de perete și apăru infirmiera. Părea cumva *mai mare*, de parcă problemele o făcuseră să se umfle.

– Doctore, puteți veni?

Munsinger nu se scuză, cu plecă pur și simplu valvârtej. Lisey îl respectă pentru asta: SCOPN.

Ajunse la ușă la timp să-l vadă pe bunul doctor fiind aproape doborât la pământ de adolescentă, care ieșise din CAMERA DE CONSULTAȚII 1 ca să vadă ce se întâmpla, apoi se lovi de o Amanda cu ochii mari cât cepele și o trimise în brațele surorii sale cu atâta forță, încât aproape că-și pierdură echilibrul amândouă. Polițistul statal și cel de la districtul Mounty stăteau în jurul băiatului aparent nerănit care așteptase să dea un telefon. Acesta zăcea acum întins pe podea fie inconștient, fie doar căzut. Băiatul cu obrazul tăiat continua să vorbească la telefon de parcă

nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta o făcu pe Lisey să se gândească la un poem pe care i-l citise cândva Scott – o poezie minunată și înfiorătoare despre cum continua lumea să se-nvârtă fără să dea niciun

(rahet)

semn de interes față de durerea pe care o îndurai. Cine-l scrisese? Eliot? Auden? Cel care scrisese și poezia despre moartea mitraliorului de pe tanc? Scott i-ar fi putut spune. În momentul acela, ar fi dat toți banii pe care-i avea numai să se poată întoarce spre el și să-l întrebe care dintre ei scrisese acea poezie despre suferință.

11

– Ești sigură c-o să te descurci? întrebă Darla.

Stătea în ușa deschisă a căsuței Amandei mai târziu cu o oră sau așa ceva, ușoara briză a nopții de iunie suflându-i în jurul gleznelor și frunzărind paginile unei reviste de pe măsuța din hol.

Lisey se încruntă.

– Dacă mă mai întrebi asta încă o dată, o să te arunc în cap. O să ne *descurcăm*. Puțină ciocolată caldă – pe care o voi ajuta s-o bea, dat fiind că-i va fi greu să țină cana în starea în ca...

– Bun, făcu Darla. Având în vedere ce a făcut cu ultima.

– Apoi, la culcare. Doar două fete bătrâne Debusher, fără un singur dildo pe care să-l împartă.

– Foarte comic.

– Mâine ne trezim odată cu soarele! Cafea! Cereale! Dă-m fuga-fuguța să-i cumpărăm medicamentele! Ne-ntoarcem să-i înmuiem mâinile! Apoi, draga mea Darla, intri *tu* în serviciu!

– Atâta vreme cât ești sigură...

– Sunt. Du-te acasă și dă-i de mâncare pisicii.

Darla îi aruncă o ultimă privire îndoielnică, urmată de un sărut scurt pe obraz și specifica-i îmbrățișare laterală. Apoi se îndreptă

de-a lungul trotuarului spre mașinuța ei. Lisey închise ușa, o încuie și se uită prelung la Amanda, care ședea pe canapea într-o cămașă de noapte din bumbac, părând liniștită și calmă. Titlul unui vechi roman gotic îi trecu prin minte... unul pe care era posibil să-l fi citit în adolescență. *Madam, vrei să vorbești?*[1]

– Manda? spuse ea cu blândețe.

Amanda ridică privirea spre ea și ochii ei albaștri de Debusher erau atât de larg deschiși și plini de încredere, încât Lisey nu crezu c-o va putea face să vorbească despre ceea ce ea, Lisey, voia să audă: Scott și buli, Scott și bulii de sânge. Dacă Amanda ajungea singură la subiectul acesta, poate când aveau să stea întinse amândouă în întuneric, asta era un lucru. Dar s-o facă ea să ajungă acolo, după ziua pe care tocmai o încheia?

Nici tu n-ai avut una mai prejos, micuță Lisey.

Asta era adevărat, dar nu credea că ajungea pentru a-i da dreptul să spulbere pacea pe care o vedea acum în ochii Amandei.

– Ce-i, micuță?

– *Ți-ar plăcea* o cană de ciocolată caldă înainte de culcare?

Amanda zâmbi. O făcu să întinerească mulți ani.

– O cană de ciocolată înainte de culcare ar fi minunat.

Așa că băură ciocolată caldă și, când Amanda întâmpină probleme cu cana, îi găsi un pai de plastic extrem de îndoit – ar fi fost întru totul acasă pe rafturile magazinului Auburn Novelty – într-unul dintre dulapurile din bucătărie. Înainte să-i scufunde un capăt în ciocolată, îl ridică spre Lisey (strâns între două degete, exact așa cum îi arătase doctorul să facă) și spuse:

– Uite, Lisey, e *creierul* meu.

Pentru o clipă, Lisey nu putu decât să stea cu gura căscată, nevenindu-i să creadă c-o auzise într-adevăr pe Amanda că face o glumă. Apoi izbucni în râs. Râseră amândouă.

---

[1] *Madam, Will You Talk?* – roman polițist publicat în 1955 de scriitoarea britanică Mary Stewart, cunoscută mai mult pentru trilogia despre Merlin, combinație a genului istoric și fantasy (n.tr).

12

Își băură ciocolata, se spălară pe dinți cu rândul întocmai cum făcuseră cu atât de mult timp în urmă la ferma unde crescuseră, apoi urcară în pat. Și odată ce veioza de pe noptieră fu stinsă și încăperea se cufundă în întuneric, Amanda rosti numele surorii sale.

O, măiculiță, uite că vine, își spuse Lisey neliniștită. *O nouă diatribă adresată bunului și bătrânului Charlie. Sau... să fie vorba de bul? Să fie totuși ceva despre asta? Și dacă este, chiar vreau să aud?*

– Ce-i, Manda?

– Mulțumesc că m-ai ajutat. Treaba aia cu care m-a dat doctorul pe mâini mi-a luat aproape toată durerea.

Apoi se rostogoli pe partea ei de pat.

Lisey fu din nou uluită – asta să fie chiar tot? Așa se părea, pentru că un minut sau două mai târziu, respirația Amandei scăzu până la ritmul mai lent și mai profund al răsuflării din timpul somnului. Poate că avea să se trezească în cursul nopții și să vrea Tylenol, dar pentru moment dormea.

Lisey nu se aștepta să fie așa norocoasă. Nu mai dormise împreună cu cineva din noaptea de dinaintea plecării soțului ei în ultima sa călătorie, și se dezobișnuise. De asemenea, îl avea pe „Zack McCool" la care să se gândească, fără a mai pomeni de angajatorul lui „Zack", incuncul fiu de târfă de Woodbody. Va vorbi cât de curând cu acesta. Mâine, de fapt. Până atunci, ar face bine să se resemneze cu câteva ore de veghe, poate chiar cu o noapte întreagă, cu cel puțin două sau trei ore petrecute în balansoarul Amandei de la parter... asta, desigur, dacă găsea în biblioteca surorii sale ceva ce să merite citit...

Madam, vrei să vorbești? gândi ea. *Poate că Helen MacInnes a scris cartea asta. Cu siguranță n-a fost scrisă de cel care a compus poezia despre mitraliorul de pe tanc...*

Și, cu acest gând, căzu într-un somn adânc. Nu avu parte de niciun vis cu covorul fermecat CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY. Sau cu orice altceva.

13

Se trezi în cea mai adâncă falie a nopții, când luna a apus și orele s-au dus. Abia dacă era conștientă că era trează, sau că se cuibărise lângă spatele cald al Amandei așa cum se cuibărea cândva lângă al lui Scott, sau că-și potrivise rotulele în adânciturile din spatele genunchilor Amandei, așa cum făcea odinioară cu Scott – în patul lor, într-o sută de paturi de motel. La naiba, în cinci sute, poate chiar șapte sute, am auzit cumva o mie, haideți o mie, să-mi dea cineva o mie. Se gândea la buli și la buli de sânge. La SCOPN și la cum, uneori, tot ce puteai face era să-ți lași bărbia în piept și să aștepți să se schimbe vântul. Se gândea că dacă întunericul îl iubise pe Scott, atunci aceea fusese o iubire adevărată, nu-i așa, pentru că și Scott îl iubise pe el; dansase cu el în salonul anilor până când întunericul îl dusese în cele din urmă cu el în pași de dans.

Gândi: *Eu mă întorc acolo.*

Iar acel Scott pe care-l păstra în minte (cel puțin *credea* că era acel Scott, dar cine putea fi sigur) zise: *Unde te duci, Lisey? Unde, iubimeu?*

Gândi: *Înapoi în prezent.*

Și Scott spuse: *Filmul era* Înapoi în viitor. *L-am văzut împreună.*

Gândi: *Asta n-a fost un film, asta e viața noastră.*

Și Scott spuse: *Iubire, ți-ai strâns chingile?*

Ea gândi: *De ce sunt îndrăgostită de un asemenea*

14

e un nerod atât de mare, gândește ea. *E un nerod și eu sunt la fel pentru că-mi pierd vremea cu el.*

Și totuși, stă acolo și continuă să se uite în întunericul peluzei din spatele casei, nevoind să-l strige, dar începând să se simtă acum agitată pentru că a ieșit pe ușa bucătăriei și a traversat peluza din

spatele casei printre umbrele de la ora unsprezece, cu aproape zece minute în urmă, și oare ce ar putea face? Nu-i nimic acolo în afară de tufișuri și...

De undeva, de la o distanță nu prea mare, se aud țipete de cauciucuri, sticlă spartă, un câine lătrând, strigătul de luptă al unui beţiv. Toate, sunetele unui oraș universitar într-o seară de vineri, cu alte cuvinte. Iar ea se simte tentată să-l strige, dar dacă face asta, chiar dacă-i strigă doar numele, Scott va ști că nu mai e supărată pe el. Nu *atât* de supărată, în orice caz.

Și nici nu e, de fapt. Dar ideea e că și-a ales o seară de vineri a naibii de rea ca să-și facă apariția beat pentru a șasea sau a șaptea oară și pentru prima oară cu adevărat târziu. Planul fusese să meargă la un film regizat de un suedez care-l interesa pe el în mod deosebit, iar ea sperase doar să fie dublat în engleză și nu subtitrat. Înfulecase repede o salată când se întorsese de la serviciu, crezând că Scott o va duce după film la Bear's Den să mănânce un hamburger. (Dacă n-o făcea, avea să-l ducă *ea.)* Apoi sunase telefonul și ea se așteptase să fie el, sperase că se răzgândise și că voia s-o ducă la filmul cu Redford care rula la mall-ul din Bangor (te rog, Doamne, fă să nu fie un dans la Anchorage după ce stătuse în picioare opt ore). Și-n schimb era Darla, care-i spuse „am sunat doar ca să discutăm" și apoi trecuse la adevărata problemă, care era să-i tragă un perdaf (din nou) pentru că fugise în Țara de Nicăieri (termenul Darlei) și le lăsase pe ea, Amanda și Cantata, să se ocupe de toate problemele (înțelegând prin asta mama-bună, care, până-n 1979, devenise mama-grasă, mama-oarbă și – cel mai rău – mama-senilă) în vreme ce ea „se dădea-n bărci cu studenții". De parcă să facă opt ore pe zi pe chelnerița ar fi fost o distracție. Pentru ea, Țara de Nicăieri era o pizzerie la cinci kilometri de campusul Universității Maine și Băieții Rătăciți erau în mare parte membri ai frăției Delta Tau, care încercau întruna să-i vâre mâinile sub fustă. Dumnezeu îi era martor că visurile ei vagi de a urma câteva cursuri – poate la seral – se uscaseră și fuseseră spulberate în cele patru zări. Nu inteligența-i lipsea, ci timpul și energia. O ascultase

pe Darla cum face spume și încercase să-și păstreze calmul și sigur că-n cele din urmă se pierduse cu firea și ajunseseră să strige una la cealaltă prin două sute treizeci de kilometri de fir telefonic și tot trecutul care se-ntindea între ele. Fusese ceea ce iubitul ei fără-ndoială ar fi numit o fotare totală, încheindu-se cu Darla care spunea ceea ce spunea întotdeauna: „Fă ce poftești – asta o să faci, oricum, asta faci întotdeauna."

După aceasta, n-a mai avut chef de felia de tort cu brânză pe care o adusese acasă de la restaurant ca desert și cu siguranță n-a mai avut chef să vadă cine știe ce film de Ingmar Bergman... dar avea chef de Scott. Da. Pentru că-n ultimele două luni, și mai ales în ultimele patru sau cinci săptămâni, ajunsese să depindă într-un fel ciudat de Scott. Poate că sună răsuflat – *probabil* – dar încearcă un sentiment de siguranță atunci când o cuprinde cu brațele, un sentiment pe care nu i l-a mai stârnit niciunul dintre ceilalți băieți; ceea ce simțise cu și față de majoritatea dintre aceștia fusese fie nervozitate, fie circumspecție. (Și, uneori, o dorință trecătoare.) Dar în Scott se citește bunătatea și, încă de la început, a simțit din partea lui un interes față de ea – față de *ea* – care i se părea incredibil, dat fiind că el e atât de *inteligent* și de talentat. (Pentru Lisey, bunătatea înseamnă mult mai mult decât oricare dintre acestea două.) Însă i se pare totuși *credibil*. Iar el vorbește o limbă pe care ea a pătruns-o cu lăcomie încă de la început. Nu e limba familiei Debusher, ci una pe care, chiar și așa, o cunoaște foarte bine – aproape ca și când ar fi vorbit-o până atunci în vise.

Dar la ce servește să vorbești și, mai mult de atât, să vorbești într-o limbă specială, dacă nu ai *cu cine* să vorbești? Cui să te *plângi*, chiar? Asta-i trebuia ei în seara aceasta. Nu-i spusese încă despre fututa ei familie de nebuni – o, scuze, *fotată* familie de nebuni, în vorbirea lui Scott – dar avea de gând s-o facă astă-seară. Simțea că *trebuie* s-o facă, altfel ar exploda de pură suferință. Așa că-i normal că a ales dintre toate tocmai seara aceasta ca să nu vină. Așteptând, încercă să-și spună că *Scott* nu avea cum să știe că tocmai avusese

cea mai cruntă ceartă din lume cu nemernica aia de soră mai mare a ei, însă când ora şase deveni şapte deveni opt, aud cumva nouă, haideţi, nouă, să-mi ofere cineva nouă, în vreme ce mai ciugulea puţin din tortul cu brânză şi apoi îl aruncă la gunoi pentru că simţea o furie prea fotată ca să... nu, prea *futută*, ca să mai aibă chef să-l mănânce, a oferit cineva nouă, să-mi ofere cineva zece, am primit ora zece şi încă nu se vede niciun Ford '73 cu un far pâlpâitor oprind în faţa apartamentului ei de pe North Main Street, deveni şi mai furioasă, îmi oferă cineva *furios?*

Stătea în faţa televizorului cu un pahar de vin abia gustat alături şi o emisiune despre natură neurmărită pe ecran, când nervii îi trecură într-o stare de furie şi acela fu de asemenea momentul când deveni convinsă că Scott n-o va abandona. Avea să *se facă văzut*, după cum se spunea. În speranţa că *se va umezi la un capăt*. Asta era o altă captură de-a lui Scott din balta cu cuvinte la care mergem cu toţii să ne aruncăm năvoadele, şi cât de fermecătoare era! Cât de fermecătoare erau toate! Mai erau şi *pune-ţi cenuşa în mişcare, înmoaie-ţi fitilul, fă vita cu două spinări, a pufnări* şi foarte elegantul *ciupeleşte păsăroiul*. Cât de bine se potriveau toate cu Ţara de Nicăieri şi, cum stătea ea acolo atentă să audă sunetul Ford-ului Fairlane '73 al Băiatului ei Rătăcit – nu puteai rata huruitul ăla gutural, avea o gaură în ţeava de eşapament sau aşa ceva – se gândi la Darla care spunea: *Fă ce poftești, asta faci întotdeauna.* Da, iat-o acolo, micuţa Lisey, regina lumii, făcând ce poftea, şezând în apartamentul acela dărăpănat şi aşteptându-şi iubitul care avea să se-ntoarcă şi beat, şi târziu – dar vrând totuşi o bucăţică, pentru că toţi voiau asta, era chiar şi o glumă: *Hei, chelneriță, adu-mi meniul special al păstorului, o cafea cu spumă la gură și o bucată de oiță bucălată.* Iat-o acolo, într-un fotoliu desfundat luat de la magazinul de vechituri, cu picioarele care o dureau la o extremitate şi cu capul care-i pulsa la cealaltă, în vreme ce la televizor – plin de purici, pentru că antena de cameră luată de la K-mart capta toate fotatele bruiaje din lume – urmărea o hienă cum mănâncă un popândău mort. Lisey Debusher, regina lumii, pe tronul vieţii sale de invidiat.

Şi totuşi, pe când acele ceasului se târau dincolo de zece, nu simţise ea oare cum se insinua şi o fericire oarecum reţinută, neclară? Acum, uitându-se cu inima strânsă de-a lungul peluzei umbrite, Lisey crede că răspunsul este da. *Ştie* că răspunsul este da. Pentru că stând acolo cu durerea de cap şi cu un pahar de vin roşu aspru, uitându-se la hienă cum se înfruptă din popândău pe când naratorul intona: „Prădătorul ştie că s-ar putea să nu mai mănânce atât de bine vreme de multe zile", Lisey fusese cât se poate de sigură că-l iubea şi că avea cunoştinţă de lucruri care i-ar fi putut face rău.

Şi c-o iubea şi el? Era ăsta unul dintre lucrurile acelea?

Da, dar, în momentul de faţă, iubirea lui pentru ea era secundară. Ceea ce conta era felul în care-l vedea: fără ascunzişuri. Ceilalţi prieteni ai lui îi vedeau talentul şi erau orbiţi de el. Ea vedea cum se străduia uneori să întâlnească ochii străinilor. Înţelegea că, dincolo de toată vorbăria lui isteaţă (şi uneori sclipitoare), în pofida celor două romane publicate, îl putea răni grav, dacă voia s-o facă. Folosind cuvintele tatălui ei, o *căuta cu lumânarea.* O căutase toată vrăjita şi fotata – nu, taie asta – toată vrăjita şi fututa lui de viaţă. Astă-seară, vraja avea să se spargă. Şi cine avea s-o spargă? Ea.

Micuţa Lisey.

Închisese televizorul, se dusese în bucătărie şi vărsase vinul în chiuvetă. Nu-i mai trebuia. Acum, pe lângă că era aspru, devenise şi amar pe limbă. *Tu-l amărăşti,* îşi spuse. *Atât eşti de nervoasă.* Nu se îndoia de asta. Pe pervazul geamului de deasupra chiuvetei era aşezat în echilibru precar un radio vechi, un bătrân Philco cu carcasa crăpată. Fusese al lui Dandy; îl ţinea în grajd şi-l asculta în timp ce lucra. E singurul lucru pe care-l mai are Lisey de la el şi-l ţine în geam pentru că e singurul loc de unde prinde posturile locale. Tatălui ei i-l dăduse Jodotha cu ocazia unui Crăciun şi era chiar şi atunci de mâna a doua, dar după ce-l despachetase şi văzuse ce este, rânjise până când păruse că i se va crăpa faţa şi cât de mult îi tot mulţumise! Iar şi iar! Întotdeauna Jodi fusese preferata lui şi Jodi era cea care se aşezase într-o duminică la masa de seară şi-şi

anunţase părinţii – la naiba, îi anunţase pe toţi – că era însărcinată şi că băiatul care o ajutase la asta fugise să se înroleze în Forţele Navale. Voia să ştie dacă, nu cumva, mătuşa Cynthia din Wolfeboro, New Hampshire, o poate primi la ea până când era *dat spre adopţie* copilul – aşa se exprimase Jodi, de parcă ar fi fost un vechi set de porţelanuri la o vânzare cu amănuntul. Vestea ei fusese întâmpinată la masa de seară cu o neobişnuită tăcere. Pentru unul dintre puţinele momente pe care şi le amintea Lisey – poate pentru *singurul* moment din câte-şi amintea ea – neîncetata rumoare a cuţitelor şi furculiţelor pe farfurii din timp ce înfometaţii Debusher mâncau friptura până la os încetase. Într-un târziu, mama-bună întrebase: *Ai discutat cu Dumnezeu despre asta, Jodotha?* Iar Jodi – ţine aici, mamă-bună: *Don Cloutier a fost cel care m-a ajutat să întemeiez o familie, nu Dumnezeu.* În momentul acela plecase tata de la masă şi-şi lăsase în urmă fiica preferată fără alte cuvinte şi fără a arunca măcar o privire în spate. Câteva clipe mai târziu, Lisey auzise sunetul radioului venind dinspre grajd, foarte vag. Trei săptămâni după aceea, avusese primul atac cerebral. Acum Jodi a plecat (deşi nu încă la Miami, asta se va întâmpla peste câţiva ani buni) şi Lisey e cea care îndură scandaloasele telefoane ale Darlei, micuţa Lisey, şi de ce? Pentru că de partea lui Darla e şi Canty şi s-o sune pe Jodi nu le ajută cu nimic. Jodi e diferită de celelalte fete Debusher. Darla spune că e rece, Canty spune că e egoistă şi amândouă spun că e nepăsătoare, însă Lisey crede că e altceva – ceva mai bun şi mai rafinat. Dintre cele cinci fete, Josi este singura supravieţuitoare adevărată, absolut imună la fumul vinovăţiei ce se ridică din vechiul cort indian al familiei. Bunica D pornise cândva acele fumuri, apoi mama lor, dar Darla şi Canty stau pe poziţie să preia ştafeta, înţelegând deja că dacă numeşti „datorie" fumul acela otrăvitor, dătător de dependenţă, nu-ţi va spune nimeni să stingi focul. Cât despre Lisey, ea îşi doreşte doar să semene mai mult cu Jodi, ca atunci când sună Darla să poată râde şi să spună: *Scoate năduful pe cur, Darla-dragă; ţi-ai făcut singură patul, aşa că du-te şi dormi în el.*

15

Stând în uşa bucătăriei. Uitându-se în curtea lungă şi înclinată din spatele casei. Aşteptând să-l vadă cum iese din întuneric. Aşteptându-l să-l strige înapoi – da, mai mult ca niciodată – dar ţinându-i cu încăpăţânare numele după buzele strânse. L-a aşteptat toată seara. Îl va mai aştepta încă puţin.

Dar numai puţin.

Începe să fie foarte speriată.

16

Radioul lui Dandy prinde cu stricteţe doar AM. WGUY se culcă odată cu găinile şi a trecut o bună bucată de vreme de când nu mai transmite, dar WDER emitea melodii vechi pe când ea îşi clătea paharul de vin – un erou din anii cincizeci care cânta despre iubiri din tinereţe – şi se duse înapoi în sufragerie şi bingo, uite-l acolo, stând în cadrul uşii cu o cutie de bere într-o mână şi pe faţă cu zâmbetu-i pieziş. Probabil că nu auzise sunetul Ford-ului din cauza muzicii. Sau a pulsaţiilor migrenei. Sau din cauza amândurora.

– Hei, Lisey, zise el. Scuze că am întârziat. Îmi pare *sincer* rău. Câţiva dintre noi cei care participăm la seminarul lui David am început să discutăm în contradictoriu despre Thomas Hardy şi...

Se întoarse cu spatele la el fără niciun cuvânt şi se duse înapoi în bucătărie, înapoi la muzica radioului Philco. Acum era un grup de băieţi care interpreta „Sh-Boom". El o urmă. Lisey ştia c-o va urma, aşa se desfăşurau lucrurile de felul acesta. Simţea cum toate lucrurile pe care avea să i le spună i se aglomerau în gât, lucruri acide, lucruri otrăvite, şi o voce singuratică, îngrozită, îi spunea să nu le rostească, nu în faţa bărbatului acestuia, iar ea o înlătură. În furia ei, n-ar fi putut face altceva.

El îndreptă degetul spre radio și, mândru în mod stupid de inutila sa cultură în materie muzicală, spuse:

– Ăștia-s The Chords. Versiunea originală, cântată de negri.

Ea se întoarse spre el și zise:

– Crezi că dau o ceapă degerată pe cine cântă la radio după ce-am muncit opt ore și te-am așteptat alte cinci? Și-n sfârșit îți faci apariția la unsprezece fără un sfert cu rânjetul pe față și c-o bere în mână și-mi debitezi o poveste despre cum un poet mort a ajuns să fie mai important pentru tine decât sunt eu?

Rânjetul de pe fața sa era încă prezent, însă scădea în dimensiuni, se ștergea, până ce nu mai rămase decât o strâmbătură a buzelor și o gropiță într-un obraz. Lacrimile, până una-alta, i se urcaseră în ochi. Vocea pierdută și speriată încercă să-și strige din nou avertismentul, dar ea o ignoră. Acum venise momentul răfuielii. Atât în rânjetul evanescent, cât și-n ochii lui tot mai răniți, Lisey vedea cât de mult o iubea și știa că asta-i sporea puterea de a-i face rău. Totuși, avea să-l lovească. Și de ce? Pentru că putea.

Stând în ușa bucătăriei și așteptându-l să se întoarcă acasă, nu-și poate aduce aminte toate lucrurile pe care le spusese, numai că fiecare în parte fusese mai crunt decât precedentul, puțin mai bine croit să rănească. La un punct anume, fusese îngrozită să se audă cât de mult semăna cu Darla în cea mai urâtă pasă a ei – doar o altă Debusher asupritoare – și deja zâmbetul lui nici măcar nu mai încerca să se mențină. Se uita la ea cu solemnitate și ea era îngrozită de cât de mari îi erau ochii, măriți de licărul lacrimilor care îi udau, până ce părură să-i înghită toată fața. Se opri în mijlocul unei tirade despre cât de murdare îi erau întotdeauna unghiile și despre cum și le rodea ca un șoarece atunci când citea. Se opri și-n clipa aceea nu se auzea niciun motor dinspre The Shamrock și The Mill, niciun țipăt de cauciucuri, nici măcar cel mai slab sunet produs de formația care cânta în weekendul acela la The Rock. Tăcerea era necuprinsă și ea își dădu seama că voia să deruleze timpul înapoi și habar nu avea cum s-o facă. Cel mai simplu lucru – *Eu tot te iubesc, Scott, vino în pat* – nu avea să-i treacă prin gând decât mai târziu. Numai după bul.

– Scott... eu...

Nu avea nici cea mai vagă idee cum să continue ceea ce începuse şi părea că nici nu era nevoie. Scott ridică arătătorul de la mâna stângă ca un profesor care vrea să sublinieze un lucru deosebit de important şi zâmbetul chiar îi reapăru pe buze. Un fel de zâmbet, în orice caz.

– Stai aşa, zise el.

– Să stau aşa?

Părea mulţumit, de parcă ea ar fi priceput un concept dificil.

– Stai aşa.

Şi înainte să poată spune altceva, el pur şi simplu ieşi în întuneric, drept de spate, umblând sigur (aburii alcoolului se risipiseră acum), cu şoldurile înguste mişcându-se agere în jeanşi. Îi rosti numele o dată – „Scott?" – însă el nu făcu decât să ridice din nou arătătorul acela: *stai aşa.* Apoi îl înghiţiră umbrele.

17

Acum stă şi se uită neliniştită de-a lungul peluzei. A stins becul în bucătărie, spunându-şi că asta ar putea s-o ajute să-l vadă mai bine, dar chiar şi cu ajutorul stâlpului de iluminat public din grădina de vizavi, umbrele ocupă jumătate din deal. În curtea de vizavi, un câine latră răguşit. Numele câinelui e Pluto, ştie pentru că i-a auzit pe oamenii de acolo strigându-l din când în când – nu că asta le-ar fi ajutat la ceva. Se gândeşte la sunetul de sticlă spartă pe care l-a auzit în urmă cu un minut: asemenea lătratului, sticla sunase aproape. Mai aproape decât celelalte sunete care populau noaptea plină şi nefericită.

De ce, o, de ce a trebuit să se repeadă aşa la el? Nici măcar nu-şi dorea să vadă filmul ăla suedez tâmpit! Şi atunci, de ce-i făcuse atât de multă plăcere să-l ia la refec? O plăcere răutăcioasă şi mizerabilă...

La asta nu are un răspuns. Noaptea de primăvară târzie respiră în jurul ei – şi de fapt *cât* timp a trecut de când a intrat el în întuneric? Doar două minute? Cinci, poate? Pare mai mult. Iar sunetul ăla de sticlă spartă, are oare vreo legătură cu Scott?

Acolo-s serele. Parks.

Ăsta nu-i un motiv ca inima să-i bată mai repede, dar asta face. Şi exact când simte acel ritm accelerat, vede mişcare dincolo de locul unde ochii ei îşi pierd puterea de a vedea cât de cât ceva. O secundă mai târziu, arătarea mişcătoare capătă formă omenească. Lisey simte uşurare, dar asta nu-i înlătură teama. Se gândeşte în continuare la sunetul de sticlă spartă. Şi ceva nu e-n ordine cu felul în care se mişcă. Mersul lui drept şi rigid a dispărut.

Acum *îi strigă* numele, dar ceea ce se aude e puţin mai mult de o şoaptă:

– Scott?

În acelaşi timp, mâna ei dibuie pe perete, căutând comutatorul care aprinde lumina din verandă.

Strigătul ei e slab, dar silueta umbroasă care-şi târşâieşte picioarele pe peluză – da, e un târşâit, chiar aşa, nu un mers, ci un târşâit – ridică fruntea exact când degetele ciudat de amorţite ale lui Lisey găsesc comutatorul şi-l acţionează.

– *E un bul, Lisey!* strigă el când se aprinde lumina, şi ar fi putut oare plănui totul mai bine dacă ar fi pregătit totul dinainte? Ea crede că nu. În vocea lui aude o nebunească uşurare triumfătoare, ca şi când ar fi îndreptat totul. *Şi nu doar orice bul, ci un bul de sânge!*

N-a mai auzit cuvântul până atunci, dar nu-l confundă cu altceva, cu *bu!* sau *bun* sau orice altceva. E *bul*, un alt cuvânt născocit de Scott, şi nu doar orice bul, ci un bul de sânge. Lumina din bucătărie se-ntinde pe peluză să-l ajungă şi el întinde mâna stângă spre ea ca un dar, e sigură că el asta vrea să fie, la fel cum e cât se poate de sigură că mai e o mână acolo pe undeva, o Iisuse, Maria şi Jojo atoateiubitorule Dulgher, vă rog să mai fie o mână acolo pe undeva, sau o să-şi termine cartea la care lucrează plus toate cele pe care le va mai scrie apoi bătând la maşină cu o singură mână.

Pentru că acolo unde fusese mâna lui stângă acum nu mai e decât o *masă* roşie şi picurătoare. Sângele îi curge printre tentaculele depărtate ale unei stele de mare care trebuie să fie degetele sale şi, chiar atunci când fuge în întâmpinarea lui, pe picioare care se împleticeau pe scările verandei, numără formele acelea roşii şi depărtate, unu doi trei patru şi o, slavă Domnului, al cincilea-i degetul mare. Totul e la locul lui, însă jeanşii sunt stropiţi cu roşu şi el tot continuă să ţină mâna brodată cu sânge întinsă spre ea, cea pe care a băgat-o printr-un panou de sticlă groasă al serei, croindu-şi drum cu umărul prin tufişul de la marginea peluzei doar ca să ajungă acolo. Acum îi întinde cadoul, actul său de căinţă pentru că a întârziat, bulul lui de sânge.

– E pentru tine, spune el atunci când ea îşi smulge bluza şi o înfăşoară în jurul masei roşii şi picurătoare, simţind-o cum îmbibă pe dată materialul, simţind căldura ei înnebunitoare şi ştiind – desigur! – de ce se temea atât de tare vocea aceea firavă de lucrurile pe care ea, Lisey, i le spunea lui Scott. Pentru că ştia de mult un lucru: bărbatul acela nu doar că e îndrăgostit de ea, ci e pe jumătate îndrăgostit şi de moarte şi e mai mult decât pregătit să fie de acord cu orice lucru răutăcios şi dureros i-ar spune cineva.

Oricine?

Nu, nu tocmai. Nu e chiar atât de vulnerabil. Doar cineva iubit de el. Şi Lisey îşi dă brusc seama că ea nu era singura care n-a spus aproape nimic despre trecutul său.

– E pentru tine. Ca să spun că-mi pare rău că am uitat şi că nu se va mai întâmpla niciodată. E un bul. Noi...

– Scott, taci. E-n ordine. Nu sunt...

– Noi îi spunem bul de sânge. E special. Tata ne-a spus mie şi lui Paul...

– Nu sunt nervoasă pe tine. N-am fost niciodată nervoasă pe tine.

El se opreşte la baza scărilor pline de aşchii ale verandei şi se uită la ea cu ochi mari. Expresia îl face să pară cu aproape zece ani mai bătrân. Bluza ei e înfăşurată nepriceput în jurul mâinii sale ca

mănușa unui cavaler; cândva galbenă, acum toată înflorită de sânge. Ea stă acolo pe peluză în sutienul ei feciorelnic, simțind cum iarba îi gâdilă gleznele goale. Lumina galbenă și prăfoasă care cade peste ei din bucătărie și îi proiectează între sâni o umbră adâncă și curbată.

– Vrei să-l accepți?

O privește cu ochi rugători de copil. A dispărut acum orice urmă a bărbatului din el. Ea vede durere în privirea sa prelungă și plină de dor și știe că nu se datorează mâinii rănite, dar nu știe ce să spună. O depășește. Se descurcase bine punându-i un fel de compresă pe dezastrul oribil pe care și l-a provocat mai jos de încheietura mâinii, dar acum e blocată. Există oare vreun lucru potrivit de spus? Mai important, există unul greșit? Unul care să-l pună din nou în acțiune?

El o ajută.

– Dacă accepți un bul – mai ales un bul de sânge – atunci se acceptă și scuzele. Așa spunea tata. Tata ne-o spuia mereu mie și lui Paul.

Nu *spunea*, ci *spuia*. A regresat la dicția din copilărie. O, mamă. Măiculiță.

Lisey spune:

– Atunci cred că-l accept, pentru că oricum nu aveam chef să merg să văd un film suedez plicticos cu subtitrări. Mă dor picioarele. Voiam doar să merg în pat cu tine. Și acum uite, trebuie să mergem în schimb la fotata de Urgență.

El scutură din cap, încet, dar cu fermitate.

– *Scott...*

– Dacă nu erai nervoasă, de ce ai strigat și mi-ai aruncat în față toată mălura aia?

Toată mălura aia. Desigur, încă o ilustrată din copilăria sa. Ea o observă și o pune deoparte pentru a o cerceta mai târziu.

– Pentru că n-am mai putut striga la sora mea, spune ea.

Asta i se pare haios și începe să râdă. Râde tare, iar sunetul o zguduie atât de rău, că începe să plângă. Apoi se simte amețită. Se așează pe scările verandei, temându-se să nu leșine.

Scott se așează lângă ea. Are douăzeci și patru de ani, părul îi cade aproape până pe umeri, are fața aspră de tuleiele de două zile și e slab ca un țâr. Pe mâna stângă are bluza ei, cu o mânecă acum desfăcută și atârnând în jos. Sărută adâncitura pulsatilă a tâmplei ei, apoi se uită la ea cu o perfectă înțelegere iubitoare. Când vorbește, pare din nou aproape întru totul el.

– Înțeleg, zice. Familiile-s o pacoste.

– *Mda*, sunt, șoptește ea.

El o cuprinde cu un braț – cel stâng, la care se gândește deja ca la brațul bul de sânge, darul său pentru ea, aiuritorul lui dar fotat din seara de vineri.

– Nu e obligatoriu să conteze, zice el.

Are o voce straniu de liniștită. De parcă nu tocmai își transformase mâna stângă într-un ghem de carne crudă și sângerândă.

– Ascultă, Lisey: oamenii pot uita orice.

Ea se uită la el cu neîncredere.

– Pot?

– Da. Acum e rândul nostru. Al tău și al meu. Asta contează.

Tu și eu. Dar își dorește ea asta? Acum că vede cât de precar e echilibrul său? Acum că și-a format o imagine despre cum ar putea fi viața alături de el? Apoi se gândește la ce senzație îi dăduseră buzele lui lipite de adâncitura tâmplei, atingând acel loc special, secret, și-și spune: *Poate că vreau. Orice uragan are un ochi, nu?*

– Adevărat? întreabă ea.

Preț de mai multe secunde, el nu spune nimic. Doar o ține aproape. Din centrul orașului se aud sunete de motoare și țipete și râsete sălbatice, necontrolate. E vineri seară și Băieții Rătăciți își fac jocul. Dar asta nu-i aici. Aici e tot mirosul curții lungi și povârnite din spatele casei ei, dormind în așteptarea verii, aici e lătratul lui Pluto sub stâlpul de iluminat public de vizavi și aici e brațul lui care o cuprinde. Până și apăsarea umedă și caldă a mâinii sale rănite e reconfortantă, marcându-i pielea goală a abdomenului ca un stigmat.

– Iubire, spune el într-un târziu.

Face o pauză.

Apoi:

– Iubimeu.

Pentru Lisey Debusher, douăzeci şi doi de ani, ostenită de propria-i familie şi la fel de sătulă să fie singură, asta e suficient. În sfârşit, suficient. El a strigat-o spre casă şi, în întuneric, ea se dăruieşte celui care e Scott. De atunci încolo nu se va mai uita niciodată în spate.

18

Când sunt din nou în bucătărie, ea îi desface bluza şi vede dezastrul. Uitându-se la el, simte un alt val de leşin cum mai întâi o ridică spre plafonieră şi apoi o aruncă spre întuneric; trebuie să se lupte ca să-şi păstreze cunoştinţa şi reuşeşte s-o facă spunându-şi: *Are nevoie de mine. Are nevoie să-l duc la Urgenţe la Derry Home.*

Cine ştie cum a reuşit să nu-şi taie venele care se află atât de aproape sub încheietura mâinii – un miracol celest – însă palma e tăiată în cel puţin patru locuri diferite, o bucată de piele atârnă ca tapetul şi trei dintre cele pe care tatăl ei le numea „degetele grase" erau şi ele tăiate. *Pièce de résistance* este o oribilă despicătură pe antebraţ din care se iţeşte, ca o înotătoare de rechin, un triunghi de iarbă verde şi deasă. Se aude cum scoate un *au!* atunci când el o trage afară – aproape cu nepăsare – şi o aruncă în coşul de gunoi. În tot acest timp, Scott ţine bluza sa îmbibată de sânge sub palmă şi braţ, încercând grijuliu să nu-i păteze de sânge podeaua bucătăriei. Scapă *totuşi* câteva picături pe linoleum, dar sunt surprinzător de puţine şi se pot curăţa mai târziu. Acolo e un taburet înalt pe care ea şade uneori când curăţă legume sau chiar atunci când spală vase (după ce stai în picioare opt ore pe zi, stai pe scaun oricând ţi se iveşte ocazia), şi Scott îl trage spre el cu un picior ca să se poată aşeza în aşa fel încât sângele de pe mână să-i picure în chiuvetă. Spune că-i va explica el ce să facă.

– Trebuie să mergi la Urgențe, îi spune ea. Scott, fii cu capul pe umeri! Mâinile sunt pline de tendoane și alte treburi! Vrei să-i pierzi mâna? Fiindcă s-ar putea întâmpla! Dacă-ți faci griji despre ce vor spune, poți născoci o poveste, că doar cu asta *te ocupi*, iar eu îți voi ține iso...

– Dacă mâine o să mai vrei să merg, o să mergem, îi spune el.

Acum este *întru totul* el însuși, rațional și fermecător și aproape hipnotic de convingător.

– N-o să mor din cauza asta la noapte, sângerarea aproape că s-a oprit și, pe deasupra, știi cum e la Urgențe într-o seară de vineri? Plouă cu bețivi! Sâmbătă dimineață la prima oră o să fie *mult* mai bine.

Acum îi surâde, acel surâs de încântare care spune *iubito, sunt pe val* și care aproape că-ți cere să-i surâzi înapoi, iar ea încearcă să n-o facă, însă aceasta e o bătălie pe care o pierde.

– Pe deasupra, toți Landonii se vindecă repede. A trebuit s-o facem. Acum o să-ți arăt exact ce ai de făcut.

– Te porți de parcă toată viața n-ai făcut altceva decât să spargi sere cu mâna.

– Nu, spune el, surâsul tremurându-i puțin. N-am mai făcut-o până-n seara asta. Dar am învățat câteva lucruri despre cum e să te rănești. Amândoi am învățat, eu și Paul.

– El era fratele tău?

– Mda. E mort. Adu un lighean cu apă caldă, Lisey, bine? Caldă, dar nu foarte caldă.

Ea vrea să-i pună tot soiul de întrebări despre fratele

(tata ne-o spuia mereu mie și lui Paul)

pe care nu știa că-l avusese, dar acum nu era momentul. Și nici nu-l va mai bate la cap să meargă la Urgențe, nu acum. Pentru început, dacă se arăta de acord să meargă, va trebui să-l ducă ea, și nu e sigură dacă ar putea-o face, căci a-nceput să tremure cu totul pe dinăuntru. Iar el are dreptate despre sângerare, a scăzut simțitor. Slavă Domnului pentru micile favoruri.

Lisey ia de sub chiuvetă ligheanul alb de plastic (Mammoth Mart, șaptezeci și nouă de cenți) și-l umple cu apă călduță. El își scufundă

mâna. La început, ea nu are nimic – fuioarele de sânge care se ridică leneşe la suprafaţă n-o deranjează atât de tare – dar când el îşi scufundă şi cealaltă mână şi începe să se spele cu grijă, apa se înroşeşte şi ea se întoarce în cealaltă parte, întrebându-l de ce, pentru numele lui Dumnezeu, îşi face tăieturile să sângereze din nou în felul acela.

– Vreau să fiu sigur că sunt curate, spune ea. Trebuie să fie curate când voi merge...

Face o pauză, apoi încheie:

– ...la culcare. Pot rămâne aici, nu-i aşa? Te rog!

– Da, spune ea, sigur că poţi.

Şi gândeşte: *Nu asta aveai de gând să spui.*

După ce a terminat să-şi îmbăieze mâna, varsă singur apa însângerată ca să nu fie nevoită s-o facă ea, apoi îi arată mâna. Ude şi strălucitoare, tăieturile par mai puţin periculoase şi totuşi cumva mai îngrozitoare, ca nişte branhii zigzagate, rozul închizându-se spre roşu în adâncime.

– Pot folosi cutia ta de ceai, Lisey? O să-ţi cumpăr alta, promit. Trebuie să-mi vină un cec cu drepturi de autor. Peste cinci miare. Agentul mi-a promis pe onoarea mamei lui. I-am spus că-i o noutate pentru mine să aflu că are o mamă. Apropo, asta-i o glumă.

– Ştiu că-i o glumă, nu-s *atât* de toantă...

– Nu eşti toantă deloc.

– Scott, de ce-ţi trebuie o cutie întreagă de ceai la pliculeţe?

– Adu-mi-o şi o să afli.

Ea îi aduce ceaiul. Încă aşezat pe taburetul ei şi folosindu-se cu grijă de o singură mână, Scott umple ligheanul cu nişte apă caldă-dar-nu-foarte-tare. Apoi deschide cutia cu pliculeţe de ceai Lipton.

– Paul a născocit asta, zice el surescitat.

E surescitarea unui copil, crede ea. *Uite ce avion frumos de hârtie am făcut singur, uită-te la cerneala invizibilă pe care-am făcut-o cu soluţiile din setul de chimie.* Aruncă pliculeţele în apă, pe toate optsprezece sau cam aşa ceva. Scufundându-se pe fundul ligheanului, acestea încep imediat să păteze apa într-o culoare chihlimbarie mată.

– Înțeapă puțin, dar funcționează foarte-foarte bine. Privește!

Foarte-foarte bine, observă Lisey.

Scott își coboară mâna în ceaiul slab pe care l-a făcut și, doar pentru o clipă, întinde tare din buze, scoțând la iveală dinții, care sunt strâmbi și puțin decolorați.

– Doare puțin, anunță el, dar funcționează. Chiar-chiar funcționează, Lisey.

– Da, zice ea.

E bizar, dar presupune că ar putea într-adevăr să dea vreun rezultat – în ideea preîntâmpinării unei infecții, sau să ajute la vindecare, sau amândouă. Chuckie Gendron, un bucătar de la restaurant, e un mare fan al revistei *Insider*, și mai aruncă și ea câte o privire uneori. În urmă cu doar două săptămâni, a citit un articol pe una dintre paginile din spate despre cât de bun s-ar zice că este ceaiul pentru tot soiul de lucruri. Desigur, era pe aceeași pagină cu un articol despre oasele lui Bigfoot care fuseseră găsite în Minnesota.

– Da, cred că ai dreptate.

– Nu eu, ci Paul.

E surescitat și i-a revenit toată culoarea. *Arată aproape ca și când nici nu s-ar fi rănit*, gândește ea.

Scott smucește din bărbie spre buzunarul de la piept.

– Țigărește-mă, iubimeu.

– Dar ai voie să fumezi cu mâna toată...

– Sigur, sigur.

Așa că-i scoate țigările din buzunarul de la piept și-i pune una în gură și i-o aprinde. Un miros înmiresmat (îi va plăcea întotdeauna foarte mult mirosul acela) se ridică într-un nor albastru spre tavanul pătat de apă al bucătăriei. Ea vrea să-l întrebe mai multe lucruri despre buli, despre bulii de sânge în mod special. Începe să-și formeze o imagine.

– Scott, tu și cu fratele tău ați fost crescuți de părinți?

– Nu.

Ține țigara la colțul gurii și un ochi închis ca să-l ferească de fum.

– Mama a murit când m-a născut pe mine. Tata a zis întotdeauna că am omorât-o pentru că eram așa un somnoros și pentru că mă făcusem prea mare.

Râde la aceasta ca și când ar fi cea mai comică glumă din lume, însă râsul e de asemenea crispat, râsul unui copil la o glumă obscenă pe care n-o înțelege prea bine.

Ea nu spune nimic. Se teme s-o facă. Se uită-n jos la locul unde-i dispare mâna în lighean, care acum e plin de ceai însângerat. Pufăie repede din a sa Herbert Tareyton și scrumul se lungește. Încă-și mai ține ochiul strâns închis și asta-l face să arate cumva diferit. Nu tocmai ca un străin, dar *diferit*. Ca...

O, să spunem ca un frate mai mare. Unul care a murit.

– Dar tata a spus că n-a fost vina mea c-am dormitat și atunci când era timpu' să vin pe lume. A zis c-ar fi trebuit să mă trezească ea cu câteva palme, dar n-a făcut-o, așa că m-am făcut prea mare și ea a murit din cauza asta, bul sfârșit.

Râde. Scrumul îi cade din țigară pe poliță. Nu pare să observe. Se uită la mâna sa în ceaiul întunecat, dar altceva nu mai spune.

Ceea ce o lasă pe Lisey într-o dilemă delicată. Oare trebuie sau nu să mai pună o întrebare? Se teme că nu-i va răspunde, că se va răsti la ea (se *poate* răsti, asta știe bine; l-a ascultat de câteva ori la seminarul lui despre Moderni). Se teme de asemenea că-i *va* răspunde. Crede c-o va face.

– Scott?

Rostește asta foarte încet.

– Mmm?

Țigara e deja pe trei sferturi consumată spre ceea ce pare a fi un filtru, dar care, la o Herbert Tareyton, nu este decât un fel de mușțiuc.

– Tatăl tău făcea buli?

– Buli de sânge, sigur. Pentru când n-aveam curaj sau pentru a scoate afară toată mălura aia. Paul făcea buli *buni*. Buli de râs. Ca niște goane după comori. Urmărește indiciile. „Bul! Sfârșit!" Și primești un premiu. Cum ar fi o bomboană sau o Royal Crown.

Iar îi cade scrumul din țigară. Își ține ochii ațintiți la ceaiul însângerat din lighean.

– Dar tată dă un pupic.

Se uită la ea și ea înțelege pe dată că el știe tot ceea ce ea a fost prea timidă să întrebe și că-i răspunde cât poate mai bine. Cât îndrăznește de mult.

– Ăsta-i premiul lui tata. Un pupic atunci când trece durerea.

19

Lisey nu are în trusa medicală niciun pansament care să-i fie pe plac, așa că ajunge să rupă fâșii lungi dintr-un cearșaf. Cearșaful e vechi, însă ea-i deplânge dispariția – dintr-un salariu de chelneriță (suplimentat de bacșișurile zgârcite primite de la Băieții Rătăciți și de cele doar cu puțin mai bune primite de la cadrele universitate care luau prânzul la Pat's) nu-și permite să arunce pe fereastră cu lenjeria de pat. Dar când se gândește la tăieturile zigzagate de pe mâna lui – și la branhia mai adâncă și mai lungă de pe antebrat – nu mai pregetă.

Scott adoarme aproape înainte să atingă perna pe cealaltă parte a patului ei ridicol de îngust; Lisey crede că se va simți stânjenită o vreme, cumpănind lucrurile pe care i le spusese el. În schimb, adoarme aproape imediat.

Se trezește de două ori în timpul nopții, prima dată pentru că simte nevoia să urineze. Patul e gol. Se duce ca prin somn la toaletă, ridicând din mers pe șolduri tricoul supradimensionat imprimat cu Universitatea Maine, spunând:

– Scott, grăbește-te, trebuie să fac pi...

Dar când intră în baie, lumina de noapte pe care o lasă întotdeauna aprinsă îi arată o încăpere goală. Scott nu e acolo. Și nici colacul toaletei nu e ridicat, așa cum îl lasă el întotdeauna după ce-și golește vezica.

Dintr-odată, Lisey nu mai simte nevoia să urineze. Dintr-odată, e îngrozită de gândul că l-a trezit durerea, că și-a amintit toate

lucrurile pe care i le-a spus și c-a fost zdrobit de – oare cum le spuneau în revista *Insider* a lui Chuckie? – de amintirile recuperate.

Sunt ele oare recuperate, sau să fie doar lucruri pe care și le ținea pentru sine? Nu știe cu siguranță, dar știe că felul acela copilăresc în care vorbise pentru o vreme fusese foarte înfricoșător... Și dacă s-a întors la serele Parks ca să termine treaba? Să-și taie de data asta gâtul, nu mâna?

Se întoarce spre burdihanul slab luminat al bucătăriei – apartamentul e format doar din aceasta și dormitor – și-l zărește încolăcit în pat. Doarme în obișnuita lui poziție semifetală, cu genunchii aproape lipiți de piept, atingând cu fruntea peretele (când vor pleca din casă la toamnă, acolo se va afla o urmă vagă, dar observabilă – urma lui Scott). I-a spus de mai multe ori că ar avea mai mult loc dacă ar dormi pe exterior, dar nu voia să doarmă acolo. Acum își schimbă ușor poziția, arcurile scârțâie și, în strălucirea luminii stradale care intră pe fereastră, Lisey vede o aripă întunecată de păr cum îi cade peste obraz.

Nu era în pat.

Dar uite-l acolo, pe interior. Dacă se îndoiește, își poate strecura mâna sub șuvița de păr la care se uită, ca s-o ridice și să-i simtă greutatea.

Atunci, poate că am visat doar că a plecat?

Asta are logică – oarecum – dar, când se întoarce la baie și se așază pe vasul de toaletă, își spuse din nou: *Nu era acolo. Când m-am ridicat, fotatul ăla de pat era* gol.

După ce termină, ridică atentă colacul, pentru că, dacă se trezește *el* noaptea, va fi prea adormit ca s-o facă singur. Apoi se întoarce în pat. Până să ajungă, plutește deja pe aripi de vis. E lângă ea acum și asta e tot ce contează. Sigur, asta e tot ce contează.

20

A doua oară nu se trezește din proprie voință.

– Lisey.

E Scott, și o scutură.

– Lisey, micuță Lisey!

Ea se împotrivește, a avut o zi grea – la naiba, o *săptămână* grea – dar el e insistent.

– Lisey, trezește-te!

Se așteaptă ca lumina dimineții să-i săgeteze ochii, dar e încă întuneric.

– Scott. Șeiii?

Vrea să întrebe dacă sângerează din nou sau dacă i-a alunecat bandajul pe care i l-a făcut, însă ideile acestea par prea mari și prea complicate pentru mintea sa încețoșată. *Șeiii* va trebui să ajungă.

Fața lui se profilează peste a ei, complet trează. Pare surescitat, dar nu înspăimântat sau suferind. Spune:

– Nu putem continua să trăim așa.

Asta o trezește aproape de tot, pentru că o sperie. Ce tot îndrugă acolo? Că vrea s-o rupă cu ea?

– *Scott?*

Dibuie pe podea, dă peste ceasul ei Timex, se uită la el cu ochii mijiți.

– E patru și un sfert dimineața!

Părând deranjată, părând exasperată, și *chiar* așa se simte, însă se simte de asemenea înfricoșată.

– Lisey, ar trebui să ne luăm o casă adevărată. S-o cumpărăm.

Scott scutură din cap.

– Na, am pus carul înaintea boilor. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Ea simte un val de ușurare și se lasă moale pe spate. Ceasul îi cade din degetele relaxate și zdrăngăne pe podea. Nu face nimic; Timex-urile ticăie mai departe și dacă dai cu ele de ciment. După ușurare vine uimire; tocmai a fost cerută în căsătorie, ca o domnișoară într-un roman de dragoste. Și după ușurare vine un slab zvâcnet roșu de teroare. Tipul care o cere în căsătorie (la patru și un sfert dimineața, nu altcândva) este același tip care a lăsat-o să aștepte în acea seară, cel care și-a făcut mâna ferfeniță când s-a răstit

la el din cauza asta (și din alte câteva motive, mda, bine, așa-i), apoi a traversat peluza ținând mâna rănită întinsă spre ea ca pe un fotat cadou de Crăciun. Acesta-i bărbatul cu fratele mort despre care ea a aflat doar în seara asta și cu mama moartă pe care se presupune c-a ucis-o el pentru că – dar cum se exprimare oare marele scriitor? – se făcuse prea mare.

– Lisey?

– Taci din gură, Scott, gândesc.

O, dar e greu să gândești când luna a apus și orele s-au dus, orice ar spune vrednicul tău Timex.

– Te iubesc, spune el cu blândețe.

– Știu. Și eu te iubesc. Nu asta-i idea.

– S-ar putea să fie, zice el. Faptul că mă iubești, adică. S-ar putea ca tocmai asta să fie ideea. Nu m-a mai iubit nimeni după Paul.

O pauză lungă.

– Și după tata, cred.

Ea se ridică în cot.

– Scott, *mulți* oameni te iubesc. Când citești fragmente din cartea ta cea mai recentă – și din cea pe care o scrii acum...

Își încrețește nasul. Romanul de acum se numește *Diavoli goi*, iar părțile pe care le-a citit singură sau l-a auzit pe el citindu-le nu-i plac.

– Când ai ținut lectura aia publică, au venit aproape cinci sute de oameni! A trebuit să te transfere din Salonul Principal în Aula Hauck! Când ai terminat, s-au ridicat în picioare și te-au aplaudat!

– Asta nu-i iubire, spune el, asta e curiozitate. Și, între noi fie vorba, e o treabă de bâlci ambulant. Când îți publici primul roman la douăzeci și unu de ani, afli tot ce e de știut despre bâlciurile astea, chiar dacă afurisenia cu pricina nu se vinde decât bibliotecilor și n-ai parte de o ediție de masă. Dar pe tine nu te interesează copilul-minune, Lisey...

– Ba da, mă interesează...

Acum e complet trează. Sau aproape.

– Da, dar... țigărește-mă, iubimeu.

Ţigările lui sunt pe podea, în scrumiera-ţestoasă pe care ea o păstrează pentru el. I-o dă, îi pune o ţigară în gură şi i-o aprinde. El reia:

– Dar pe tine te interesează şi dacă mă spăl sau nu pe dinţi...

– Păi, *mda*...

– Şi dacă şamponul pe care-l folosesc mă scapă de mătreaţă sau îmi face doar şi mai multă...

Asta-i aminteşte de ceva.

– Am cumpărat o sticlă de Tegrin din ăla despre care ţi-am povestit. E-n cabina de duş. Vreau să-l încerci.

El izbucneşte în râs.

– Vezi? Vezi? Un exemplu perfect. Ai o abordare holistică.

– Nu cunosc cuvântul ăsta, zice ea, încruntându-se.

El stinge ţigara fumată pe un sfert.

– Înseamnă că, atunci când te uiţi la mine, mă vezi de sus până jos şi de la stânga la dreapta şi pentru tine totul are aceeaşi greutate.

Ea se gândeşte la asta, apoi clatină din cap.

– Presupun că aşa-i, sigur.

– Nu ştii ce efect are. Am avut o copilărie în care am fost doar... doar un lucru. În ultimii şase ani am fost altul. E ceva mai bine, dar pentru majoritatea oamenilor de aici şi a celor de la Pitt, Scott Landon nu e decât un... tonomat dat dracului. Bagi în el doi gologani şi imediat debitează o poveste fotată.

Nu pare mânios, însă ea simte că *s-ar putea* mânia. Cu timpul. Dacă nu-şi va găsi un loc unde să meargă şi unde să fie în siguranţă, unde să trăiască după propriile lui dimensiuni. Şi da, ea ar putea fi persoana aceea. Ea ar putea crea locul acela. Ar ajuta-o şi el la asta. Până la un anumit punct, l-au creat deja.

– Tu eşti altfel, Lisey. Am ştiut-o de când te-am întâlnit prima oară, la Seara Blues din Salonul Principal... Îţi aminteşti?

Iisuse, Marie şi Jojo Dulgherule, îşi aminteşte şi încă foarte bine. Se dusese la universitate în seara aceea pentru a vedea expoziţia lui Hartgen, auzise muzică din salon şi intrase împinsă de ceva ce fusese mai mult decât un impuls de moment. El intrase câteva minute mai târziu, uitându-se de jur împrejurul încăperii pline

aproape până la refuz și întrebase dacă celălalt capăt al canapelei pe care ședea ea era ocupat. Aproape că ratase concertul. Ar fi putut ajunge înapoi în Cleaves cu autobuzul de opt treizeci, dacă-l rata. Atât de aproape fusese de a fi singură-n pat în noaptea aceea. Gândul o face să se simtă ca atunci când se uită în jos pe fereastră de la un etaj înalt.

Nu rostește nimic din toate acestea, ci clatină doar din cap.

– Pentru mine ești ca...

Scott ezită, apoi zâmbește. Are un zâmbet divin, cu tot cu dinții aceia strâmbi.

– Ești ca balta la care mergem cu toții să ne ostoim setea. Ți-am povestit despre baltă?

Ea clatină iarăși din cap, zâmbind la rândul ei. Nu i-a povestit – nu direct – dar l-a auzit vorbind despre ea în timpul lecturilor publice și-n conferințele la care participase și ea la invitația lui entuziastă, șezând în ultimul rând din Sala de Consiliu 101 sau în Sala Mică 112. Când vorbește despre baltă, întotdeauna întinde mâinile, de parcă și le-ar fi vârât în ea dacă ar fi putut, sau ar fi scos din ea tot soiul de lucruri – pești-ai-limbii, poate. Ei i se pare un gest afectuos, copilăresc. Uneori îi spune balta cu mituri; alteori, balta cu cuvinte. Spune că de fiecare dată când numești pe cineva bun ca pâinea caldă sau rău ca merele stricate bei de fapt din balta aceea sau prinzi mormoloci pe marginea ei; că de fiecare dată când trimiți un fiu la război și pericol de moarte pentru că ție-ți place steagul și l-ai învățat pe fiu să-i placă și lui, înoți de fapt în balta aceea... în larg, unde e adâncă și unde înoată și peștii cei mari cu dinți înfometați.

– Mă arăt ție și tu mă vezi ca un întreg, spune. Mă iubești de jur împrejurul ecuatorului și nu doar pentru vreo poveste pe care am scris-o. Când se închide ușa ta și lumea rămâne afară, suntem ochi în ochi.

– Ești mult mai înalt ca mine, Scott.

– Știi ce vreau să spun.

Crede că știe. Și e prea mișcată de asta ca să fie de acord în crucea nopții cu ceva ce dimineață ar putea regreta.

– O să discutăm mâine, spune ea.

Ia scrumiera și o pune la loc pe podea.

– Întreabă-mă dimineață, dacă încă o să mai vrei.

– O, sigur c-o să vreau, zice el cu o încredere desăvârșită.

– O să vedem. Acum, culcă-te la loc.

El se întoarce pe partea sa. Stă acum întins aproape drept, dar pe măsură ce-l va cuprinde somnul, va începe să se adune. Genunchii îi vor urca spre pieptul îngust, iar fruntea, în spatele căreia înoată toți acei exotici peștișori ai poveștilor, se va duce spre perete.

Îl cunosc. Încep să-l cunosc, cel puțin.

La aceasta, simte un nou val de iubire față de el, și trebuie să-și închidă buzele ca să nu rostească acele cuvinte periculoase. Cele care sunt greu de retractat odată ce au fost rostite. Poate chiar imposibil. Se mulțumește să-și apese sânii de spatele lui și stomacul de fundul lui gol. Câțiva greieri întârziați cântă dincolo de fereastră și Pluto își vede mai departe de o altă tură de lătrături. Lisey începe să alunece din nou spre somn.

– Lisey?

Vocea lui aproape că vine dintr-o altă lume.

– Hmm?

– Știu că nu-ți plac *Diavolii*...

– 'lurăsc, îngaimă ea, nefiind capabilă, dată fiind starea ei de atunci, de o apreciere critică mai articulată; continuă să alunece, alunece, alunece...

– Mda, și n-o să fii singura. Dar editorul meu îl adoră. Spune că cei de la Sayler House au hotărât că e un roman de groază. N-am nimic împotrivă. Cum se spune? „Cheamă-mă cum poftești, numai să nu mă chemi târziu la cină."

Alunecă. Vocea lui venind pe un coridor lung și întunecat.

– N-am nevoie să-mi spună Carson Foray sau agentul că *Diavolii goi* or să-mi achite o grămadă de cumpărături la supermagazin. Am terminat cu vagabondările, Lisey. Mi-am ales drumul, dar nu vreau să-l parcurg singur. Vreau să vii cu mine.

– 'aci in gu'ă. Cu'căte.

Nu știe dacă se culcă sau nu, dar, ca prin minune (o minune *cerească),* Scott Landon tace într-adevăr din gură.

21

Lisey Debusher se trezește duminică dimineața la imposibil de prețioasa oră nouă, învăluită în mirosul șuncii care se prăjește. Lumina soarelui se întinde pe podea și pe pat în fâșii sclipitoare. Se duce la bucătărie. În chiloți, el prăjește șuncă, iar ea e îngrozită să vadă că și-a dat jos bandajul pe care i-l legase cu atâta grijă. Când vrea să-l mustre, el îi spune pur și simplu că-i dădea mâncărimi.

– Pe deasupra, zice el, întinzând mâna spre ea (asta-i amintește atât de mult de momentul când ieșise dintre umbre în seara trecută, încât trebuie să-și reprime un tremur), nu arată așa de rău la lumina zilei, nu?

Ea îi ia mâna, se apleacă deasupra ei de parcă ar vrea să-i citească în palmă și se uită până când el se ferește, spunând că, dacă nu întoarce șunca, se va arde. Lisey nu e uluită, nu e buimăcită; acestea sunt sentimente pe care e mai bine poate să le păstreze pentru nopțile întunecate și încăperile umbrite, nu pentru diminețile însorite de weekend, când radioul Philco din fereastră cântă acel cântec *(Lowrider)* pe care nu l-a înțeles niciodată, dar i-a plăcut întotdeauna. Nu uluită, nu buimăcită... dar *este* perplexă. Nu se poate gândi decât că trebuie să fi crezut că tăieturile erau cu mult mai grave decât se dovedeau acum a fi. Că intrase în panică. Pentru că rănile acestea, chiar dacă nu tocmai niște zgârieturi, sunt departe de a fi grave, așa cum le crezuse. Nu doar că s-au închis, dar încep chiar *să prindă crustă.* Dacă l-ar fi dus la Urgențele de la Derry Home, probabil că oamenii de acolo i-ar fi spus să se lase de glume.

Toți Landonii se vindecă repede. A trebuit s-o facă.

Până una-alta, Scott scoate cu furculița din tigaie bucăți crocante de șuncă și le răstoarnă într-un prosop din hârtie împăturit

în două. În ceea ce o privește pe Lisey, poate că Scott e un scriitor bun, însă e un bucătar *excelent.* Cel puțin atunci când își pune asta-n cap. Îi trebuie însă o pereche nouă de chiloți; turul acesteia atârnă destul de comic și betelia elastică e ținută-n viață de aparate. Va vedea ce poate face ca să-l convingă să-și cumpere câteva perechi noi când îi va veni cecul promis cu drepturile de autor și, desigur, mintea nu-i stă la chiloți, nu tocmai; mintea ei vrea să compare ceea ce a văzut seara trecută – branhiile acelea adânci și dezgustătoare, rozul umbrindu-se spre un roșu întunecat – cu ceea ce i se oferă spre vedere în dimineața aceasta. E o diferență ca între niște simple tăieturi și niște spintecări, dar chiar e dispusă să creadă că cineva, *oricine*, se poate vindeca atât de repede, și asta nu într-o parabolă biblică? Chiar e dispusă? În definitiv, nu-și vârâse mâna printr-o sticlă de *geam*, ci printr-un panou de *seră*, ceea ce-i aduce aminte că vor trebui să facă ceva în privința asta, Scott va trebui să...

– Lisey!

E scoasă din reverie pentru a se trezi așezată la masa de bucătărie, strângând agitată tricoul între coapse.

– Ce-i?

– Un singur ou sau două?

Se gândește.

– Două. Cred.

– Prăjite ușor pe ambele părți sau vrei să se uite la tine?

– Prăjite ușor, alege ea.

– O să ne căsătorim? întreabă el exact pe același ton, spărgând ambele ouă în mâna dreaptă, cea teafără, și lăsându-le să cadă în tigaie, patapuf.

Ea zâmbește slab, nu la tonul lui nepăsător, ci la întorsătura ușor arcuită a frazei, și descoperă că nu e câtuși de puțin surprinsă. S-a așteptat la această... această cum-îi-spune, această reluare a discuției; trebuie să-i fi răsucit propunerea într-o parte lăuntrică a minții chiar în timp ce dormea.

– Ești sigur? întreabă ea.

– Mai sigur nu se poate, zice el. Tu ce crezi, iubimeu?

– Iubimeu crede că ar putea fi un plan.

– Bun, zice el. Asta-i bine.

Face o pauză. Apoi:

– Mulțumesc.

Preț de un minut sau două, niciunul nu spune nimic. Pe pervazul geamului, vechiul Philco crăpat cântă genul de muzică pe care tata Debusher nu-l ascultase niciodată. În tigaie, ouăle pocnesc. Ei îi e foame. Și e fericită.

– La toamnă, spune ea.

El clatină din cap, întinzându-se după o farfurie.

– Bun. Octombrie?

– Poate-i prea repede. Să zicem în jurul Zilei Recunoștinței. Ție ți-au mai rămas ouă?

– Am unul pus deoparte și mai mult de unul nu-mi trebuie.

Ea spune:

– Nu mă mărit cu tine dacă nu-ți cumperi niște chiloți noi.

El nu râde.

– Atunci o să fac din asta o prioritate.

Îi așază farfuria în față. Șuncă și ouă. Ei îi e atât de foame! Începe să mănânce și el sparge ultimul ou în tigaie.

– Lisa Landon, spune el. Ce crezi?

– Cred că-i perfect. E... cum se spune atunci când toate cuvintele încep cu același sunet?

– Aliterație.

– Mda, asta.

Acum îl spune ea:

– Lisa Landon.

Ca și ouăle, are un gust bun.

– Micuța Lisa Landon, spune el și răsucește oul în aer. Acesta se rotește de două ori și aterizează în untura lăsată de șuncă, *pleosc*.

– Promiți tu, Scott Landon, să strângi chingile și să ții fotatul închingat? întreabă ea.

– Închingat la bine, închingat la rău, se arată el de acord, și încep să râdă ca nebunii în vreme ce radioul cântă în bătaia soarelui.

22

Cu Scott, întotdeauna a râs mult. Și o săptămână mai târziu, tăieturile de la mână, chiar și cea de pe antebraț, erau aproape complet vindecate.

Nici măcar nu lăsaseră cicatrice.

23

Când se trezește din nou, Lisey nu mai știa *când* era – atunci sau acum. Însă suficientă lumină a dimineții se furișase în cameră ca să poată vedea tapetul de un albastru rece și peisajul marin de pe perete. Așadar era dormitorul Amandei, iar asta părea corect, dar și greșit; i se pare că acesta-i un vis al viitorului pe care-l are în patul îngust din apartamentul său, cel pe care încă-l mai împarte cu Scott în cele mai multe nopți, și va continua s-o facă până la nunta din noiembrie.

Ce o fi trezit-o?

Amanda stătea cu spatele la ea și Lisey era încă mulată pe ea ca o lingură, cu sânii lipiți de spatele surorii sale, cu pântecele lipit de fundul ei osos, dar ce a trezit-o mai exact? Nu simte nevoia să urineze... nu o nevoie presantă, în tot cazul, așa că, totuși, *ce?*...

Amanda, ai spus ceva? Vrei ceva? Un pahar de apă, poate? O bucată de sticlă de seră cu care să-ți tai încheieturile mâinilor?

Aceste lucruri i-au trecut prin gând, însă nu-și dorea cu adevărat să spună ceva, pentru că i-a venit o idee ciudată. Ideea e că, deși poate vedea chica tot mai cenușie a Amandei și volănașul de la gâtul cămășii ei de noapte, era de fapt în pat cu Scott. Da! Că la un moment anume din timpul nopții, Scott a... Ce? S-a furișat prin lentila amintirilor lui Lisey și s-a strecurat în corpul Amandei? Ceva de felul acesta. E o idee ciudată, sigur, și totuși ea nu vrea să spună nimic, pentru că se teme că, dacă ar face-o,

Amanda i-ar putea răspunde cu vocea lui Scott. Şi ce s-ar face ea atunci? Ar striga? Ar striga *să scoale morţii*, după cum se spune? Sigur, ideea e absurdă, dar...

Dar uită-te la ea. Uite cum doarme, cu genunchii traşi sus şi cu capul plecat. Dacă ar fi un perete, l-ar atinge cu fruntea. Nu-i de mirare că te gândeşti...

Şi atunci, în acea falie dinaintea răsăritului, la ora cinci, cu faţa întoarsă aşa încât Lisey n-o poate vedea, Amanda vorbi.

– *Iubire*, spune ea.

Urmează o pauză.

Apoi:

– *Iubimeu.*

Dacă temperatura interioară a lui Lisey a părut să scadă cu zece grade cu o seară în urmă, acum pare să scadă cu douăzeci, căci, chiar dacă vocea care a rostit cuvântul a fost fără-ndoială feminină, este de asemenea vocea lui Scott. Lisey a trăit cu el vreme de peste douăzeci de ani. Îl recunoaşte pe Scott atunci când îl aude.

Ăsta-i un vis, îşi spuse. *Din cauza asta nu-mi pot da seama nici măcar dacă e atunci sau acum. Dacă mă uit în jur, o să văd covorul CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY cum pluteşte în colţul camerei.*

Dar nu se poate uita în jur. Mult timp nu se poate mişca deloc. Ceea ce o face în sfârşit să vorbească este lumina tot mai puternică. Noaptea aproape s-a sfârşit. Dacă s-a întors Scott – dacă ea era într-adevăr trează şi nu făcea decât să viseze toate astea – trebuie să existe un motiv. Şi acela n-ar fi să-i facă rău. Să-i facă rău ei, niciodată. Cel puţin... nu intenţionat. Dar descoperă că nu poate rosti nici numele lui, nici pe cel al Amandei. Niciunul nu pare corect. Amândouă par greşite. Se văzu apucând-o pe Amanda de umăr şi rostogolind-o pe spate. Faţa cui ar vedea-o sub şuviţele cărunte ale Mandei? Dacă ar fi a lui Scott? O, bunule Dumnezeu, *dacă?*

Se crapă de ziuă. Şi ea fu pe dată sigură că, dacă lăsa soarele să răsară fără să vorbească, uşa dintre trecut şi prezent se va închide şi orice şansă de a primi răspunsuri va dispărea.

Lasă naibii numele, atunci. Lasă încolo cine naiba-i în cămașa aia de noapte.

– De ce a spus Amanda bul? întreabă ea.

Vocea ei în dormitor – încă semiîntunecat, dar tot mai luminat, tot mai luminat – sună răgușită, prăfuită.

– Ți-am lăsat un bul, răspunde cealaltă persoană din pat, persoana de al cărei fund stă lipit pântecele lui Lisey.

O Doamne o Doamne o Doamne asta-i o mălură, dac-a existat vreodată așa ceva, asta-i...

și apoi: *Stăpânește-te. Strânge fotatele alea de chingi. Fă-o chiar acum.*

– Asta-i...

Vocea ei era mai uscată și mai prăfuită ca niciodată. Și acum, încăperea pare să se lumineze prea repede. Soarele va apărea la orizont din clipă-n clipă.

– Ăsta-i un bul de sânge?

– E-n drum spre tine un bul de sânge, îi spune vocea cu o vagă urmă de regret. Și, o, cât de mult seamănă cu aceea a lui Scott. Dar acum semănase și cu a Amandei și asta o sperie pe Lisey și mai mult.

Apoi vocea se însenină.

– Cel pe care-l ai acum e un bul *bun*, Lisey. Trece de violet. Ai găsit deja primele trei stații. Încă puțin și-ți vei primi premiul.

– Care-i premiul meu? întreabă ea.

– Ceva de băut.

Răspunsul fu prompt.

– O Cola? O Royal Crown?

– Taci. Trebuie să privim nalba.

De data aceasta e o dorință ciudată și infinită în voce și ceva familiar, dar ce? De ce i se pare că e vorba despre numele unei persoane, nu despre o plantă? Să mai fie ceva ascuns în spatele cortinei purpurii care-i acoperă uneori amintirile? Nu avea timp să se gândească la asta, darămite să mai și întrebe, fiindcă o dâră piezișă de lumină roșie pătrunse prin fereastră. Lisey simți cum timpul își recapătă cursul normal și, speriată cum fusese, simți o înțepătură puternică de regret.

– Când va veni bulul de sânge? întreabă ea. Spune-mi asta.

Nu primi niciun răspuns. Știa că nu va primi niciunul și totuși îi crescu frustrarea, umplând locul în care se aflaseră teroarea și perplexitatea înainte ca soarele să-și arate fața de după linia orizontului, pentru a risipi totul cu razele sale.

– *Când va veni? Blestemăție, când?*

Acum striga și scutura umărul înfășurat în cămașa albă de noapte destul de tare ca să facă părul să tresalte... și tot nu primi un răspuns. Furia se declanșă în ea.

– *Nu te juca așa cu mine, Scott, când?*

De data aceasta *smuci* umărul în loc să-l scuture doar, și celălalt corp din pat se rostogoli flasc pe spate. Era Amanda, desigur. Avea ochii deschiși și încă mai respira, avea până și o urmă palidă de culoare în obraji. Lisey recunoștea însă privirea aceea fixă, ca de la o mie de metri depărtare, din celelalte pierderi ale contactului cu realitatea ale Mandei-iepuraș. Și nu doar ale ei. Lisey nu mai avea idee dacă i se arătase într-adevăr Scott sau dacă nu se păcălise ea cumva pe când se afla într-o stare de semitrezie. De un lucru era însă cât se poate de sigură: cândva în timpul nopții, Amanda abandonase din nou realitatea. De data asta poate pentru totdeauna.

Partea a doua:
SCOPN

„Se întoarse şi văzu o lună mare şi albă care se uita la ea de peste deal. Şi i se deschise pieptul spre aceasta, ea însăşi răsfrângându-se în lumina ei ca o bijuterie transparentă. Stând aşa, se oferi lunii şi se lăsă umplută de ea. I se deschiseră sânii ca să-i facă loc, i se deschise larg corpul ca o anemonă tremurândă, o blândă şi dilatată invitaţie atinsă de lună."

D.H. LAWRENCE, *Curcubeul*

V. LISEY ȘI LUNGA, LUNGA ZI DE JOI
(Popasurile bulului)

1

Nu-i luă mult lui Lisey să-și dea seama că această detașare de realitate a Amandei era mult mai gravă decât cele trei precedente – perioadele ei de „semicatatonie pasivă", pentru a folosi expresia psihiatrei. Era ca și când sora ei de obicei nesuferită și uneori dificilă s-ar fi transformat într-o uriașă păpușă însuflețită. Lisey reuși (cu un efort considerabil) s-o tragă într-o poziție așezată și s-o rotească așa încât să șadă pe marginea patului, însă femeia în cămașă de noapte din bumbac alb – care era posibil sau nu să fi vorbit cu vocea soțului mort al lui Lisey cu doar câteva momente înaintea zorilor – nu reacționă la numele ei atunci când acesta fu rostit, sau îi fu strigat ori țipat, aproape cu disperare, în față. Nu făcu decât să stea acolo cu mâinile în poală, uitându-se fix la sora ei mai tânără. Și când Lisey se îndepărtă, Amanda continuă să se uite fix în locul gol de unde plecase ea.

Lisey se duse în baie să ude o cârpă cu apă rece și, când se întoarse, Amanda recăzuse într-o poziție culcată, cu trunchiul pe pat

și cu picioarele pe podea. Lisey dădu s-o tragă înapoi sus, apoi se opri când fesele Amandei, deja aproape de marginea patului, începură să alunece. Dacă mergea mai departe, Amanda avea să ajungă pe podea.

– Manda-iepuraș!

Niciun răspuns de data aceasta la porecla din copilărie. Lisey se hotărî să apeleze la toate resursele.

– Sor-mea a *mare* Manda-iepuraș!

Nimic. În loc să fie înspăimântată (asta avea să vină în scurt timp), Lisey fu cotropită de genul acela de furie pe care Amanda cu greu reușise vreodată să i-l provoace atunci când încercase înadins.

– *Termină cu asta! Termină și mișcă-ți fundu' înapoi pe pat ca să poți ședea!*

Nimic. Zero barat. Se aplecă, șterse fața inexpresivă a Amandei cu cârpa îmbibată în apă rece și primi același răspuns: nimic. Ochii nu clipiră nici atunci când cârpa trecu peste ei. Acum Lisey *chiar* începea să fie speriată. Se uită la radioul cu ceas digital de pe noptieră și văzu că tocmai se făcuse șase. O putea suna pe Darla fără să riște să-l trezească pe Matt, care dormea la ora aceea somnul celor drepți în Montreal, însă nu voia să facă asta. Nu încă. A o suna pe Darla ar fi fost o acceptare a înfrângerii, iar ea nu era pregătită să facă asta.

Dădu ocol patului, o apucă pe Amanda de subsuori și o trase în spate. Era mai greu decât se așteptase, având în vedere cât de uscățiv era corpul surorii sale.

Asta pentru că acum are greutatea mortului, iubimeu. Așa se explică.

– Taci, zise ea, fără nicio idee cui se adresa. Tu doar să taci.

Urcă și ea în pat cu genunchii de o parte și alta a coapselor Amandei și cu mâinile strânse pe ambele părți ale gâtului. În poziția aceea, aproape a misionarului, se putea uita direct la fața inexpresivă a surorii sale. În timpul precedentelor detașări, Manda fusese receptivă... aproape așa cum e o persoană sub hipnoză, își spusese Lisey la vremea aceea. Acum părea ceva foarte diferit. Nu

putea decât să spere să nu fie așa, pentru că sunt anumite lucruri pe care o persoană trebuie să le facă dimineața. Asta, desigur, dacă persoana respectivă vrea să trăiască mai departe o viață independentă în căsuța ei în stil Cape Cod.

– *Amanda!* țipă ea în fața surorii sale. Apoi, pentru a-i pune capac și simțindu-se doar puțin ridicolă (nu erau decât ele două, în definitiv): *Sor-mea... a mare... Manda-iepuraș! Vreau... să te ridici... să te RIDICI... și să te duci la căcăstoare... și să folosești BUDA! Folosește BUDA, Manda-iepuraș! La trei! UNU... și DOI!... și TREI!*

La *TREI*, Lisey o smuci din nou pe Amanda în poziție de șezut, însă nici de data aceasta femeia nu vru să rămână așa.

Cândva, cam pe la șase și douăzeci de minute, reuși s-o coboare din pat și s-o facă să stea într-o poziție semighemuită. Se simțea ca atunci când avusese prima mașină, o Pinto model 1974, când după două minute nesfârșite de forțat starterul, motorul prindea în sfârșit viață și funcționa chiar înainte să cedeze bateria. Dar, în loc să se îndrepte și s-o lase pe Lisey s-o conducă la toaletă, Amanda căzu înapoi pe pat – căzu strâmb, pe deasupra, așa încât Lisey trebui să se avânte, s-o prindă de la subsuori și s-o împingă, înjurând, ca să nu cadă la podea.

– *Te prefaci, nemernico!* strigă la Amanda, știind foarte bine că aceasta nu se prefăcea. *Ei bine, dă-i drumul! Dă-i drumul și...*

Se auzi cât de tare striga – avea s-o trezească pe doamna Jones de peste drum – și se convinse singură să coboare vocea.

– Dă-i drumul și stai acolo cât vrei. Mda. Dar dacă te gândești că-mi voi petrece toată dimineața slugărindu-te, faci o mare greșeală. Merg la parter să fac niște cafea și terci de ovăz. Dacă-ți va mirosi bine ceva, Maiestatea Ta Regală, urlă și dă-mi un semn. Sau, știu eu, trimite-ți fotatul de valet ca să-ți aducă mâncarea la pachet.

Nu știa dacă-i mirosea bine Mandei-iepuraș, dar ei îi mirosea excelent, mai ales cafeaua. Bău o cană neîndulcită înainte de bolul cu terci, o alta cu două linguri de frișcă și zahăr după aceea. Sorbind-o pe aceasta, își spuse: *Acum nu-mi mai trebuie decât o țigărușă și aș avea ziua asta la degetul mic. O Salem Light fotată.*

Mintea încercă să i se întoarcă spre visele și amintirile din noaptea tocmai încheiată *(SCOTT ȘI LISEY ANII DE ÎNCEPUT cu siguranță*, gândi ea), dar nu vru s-o lase. Așa cum nu vru s-o lase să analizeze nici ceea ce i se întâmplase la trezire. Poate că avea să fie timp mai târziu pentru asta, dar nu acum. Acum trebuia să se îngrijească de „sor-mea a mare".

Și să presupunem că sor-mea a mare a găsit o frumoasă cutie roz cu lame de ras deasupra dulapului cu medicamente și s-a hotărât să-și taie încheieturile mâinilor? Sau gâtul?

Se ridică numaidecât de la masă, întrebându-se dacă se gândise Darla să golească baia de la etaj de toate obiectele tăioase... sau oricare dintre camerele de la etaj, dacă tot vorbim despre asta. Urcă scările aproape în fugă, temându-se de ce ar fi putut descoperi în dormitorul principal, pregătindu-se să nu vadă nimic în pat în afară de două perne șifonate.

Amanda era tot acolo și continua să se uite țintă la tavan. Nu părea să se fi mișcat nici măcar un centimetru. Ușurarea lui Lisey fu înlocuită de o presimțire rea. Se așeză pe pat și luă mâna surorii sale. Era caldă, dar inertă. Îi îndemnă degetele să se închidă peste ale sale, dar rămaseră flasce. Ca de ceară.

– Amanda, ce o să ne facem cu tine?

Nu veni niciun răspuns.

Și apoi, pentru că erau singure cu excepția reflexiilor din oglindă, Lisey spuse:

– Nu Scott a făcut asta, nu-i așa, Manda? Te rog, spune că n-a făcut-o Scott cu... nu știu... cu apariția lui.

Amanda nu spuse nimic, nici da și nici ba, și după câteva clipe, Lisey se duse în baie în căutare de obiecte tăioase. Bănuia că Darla făcuse într-adevăr asta înaintea ei, pentru că nu găsi decât o singură pereche de foarfeci pentru unghii în fundul sertarului de jos al micii și nu foarte pretențioasei măsuțe de toaletă a Mandei. Sigur, și aceea ar fi fost de ajuns, într-o mână abilă. Păi, tatăl lui Scott

(taci Lisey nu Lisey)

– Bine, zise ea, alarmată de panica ce-i umplu gura cu un gust de cupru, de lumina purpurie care părea să-i înflorească în spatele ochilor și de felul în care i se încleștă mâna pe micuța pereche de foarfeci. Bine, nu contează. S-o lăsăm baltă.

Ascunse foarfecile în spatele unui mănunchi de mostre prăfuite de șampon din dulapul cu prosoape al Amandei, apoi – pentru că altceva nu-i trecu prin minte – făcu un duș. Când ieși din baie, văzu că în jurul șoldurilor Amandei se întinsese o pată mare de umezeală și înțelese că asta era ceva de care surorile Debusher nu aveau să se poată ocupa singure. Puse un prosop sub fundul jilav al Amandei. Apoi aruncă o privire la ceasul de pe noptieră, suspină, ridică receptorul și formă numărul Darlei.

2

Lisey îl auzise în gând pe Scott cu o zi în urmă, îl auzise puternic și clar: *Ți-am lăsat un mesaj, iubimeu.* O alungase, spunându-și că nu e decât vocea ei interioară, care o imita pe a lui. Poate că asta fusese – *probabil* că fusese – dar, până la ora trei în acea după-amiază lungă și caniculară de joi, când stătea în *Pop's Café* din Lewiston cu Darla, știa sigur un lucru: Scott îi lăsase un cadou postum dat naibii. Un premiu-bul dat naibii, ca să se exprime ca el. Fusese o zi extrem de obositoare, dar ar fi fost și mai obositoare fără Scott Landon, mort sau nu de doi ani.

Darla arăta la fel de obosită cum se simțea Lisey. Cândva, își găsise timp să se fardeze puțin, însă nu avea suficientă muniție în poșetă ca să ascundă cearcănele de sub ochi. Cu siguranță nu mai era nicio urmă a furioasei de treizeci de ani care-și făcuse un obicei la sfârșitul anilor șaptezeci s-o sune pe Lisey o dată pe săptămână ca să-i țină predici despre datoriile ei față de familie.

– Face un bănuț, micuță Lisey, spuse ea acum.

Lisey se întindea după zaharnița în care erau pliculețele de Sweet'n Low. La auzul vocii Darlei, schimbă direcția, se întinse după zaharnița tradițională cu zahăr tos și turnă un șuvoi zdravăn în ceașcă.

– Mă gândeam că asta a fost Joia Cafelei, zise ea. Joia Cafelei cu Zahăr Adevărat, în cea mai mare parte. Asta trebuie că e a zecea ceașcă.

– La fel și la mine, zise Darla. M-am dus la budă de șase ori și am de gând să merg încă o dată înainte să plecăm din stabilimentul ăsta fermecător. Slavă Domnului pentru Pepcid AC[1].

Lisey amestecă în cafea, făcu o grimasă, apoi sorbi din nou.

– Ești sigură că vrei să-i faci valiza?

– Păi, cineva trebuie s-o facă, iar tu arăți ca moartea în vacanță.

– Mulțumesc frumos.

– Dacă nu-ți spune adevărul sora ta, n-o să ți-l spună nimeni.

Lisey auzise asta din partea ei de multe ori, la fel ca și *Datoria nu cere permisiunea* și, Numărul Unu din Topul General Darla al Tuturor Timpurilor: *Viața nu-i corectă.* De data aceasta n-o deranjă. Îi trezi chiar fantoma unui surâs.

– Dacă vrei s-o faci, Darla, n-o să-ți întorc brațul la spate ca să-ți fur privilegiul.

– N-am spus că vreau, am spus doar c-o s-o fac. Tu ai stat cu ea toată noaptea și te-ai trezit dimineață alături de ea. Părerea mea-i că ți-ai făcut partea. Iartă-mă, trebuie să mai dau un bănuț.

Lisey o urmări cum pleacă, spunându-și: *Uite încă una.* În familia Debusher, în care exista câte o vorbă de duh pentru orice, când urinai însemna că *cheltuiești un bănuț,* iar când îți goleai intestinele – ciudat, dar adevărat – *îngropai un quaker.* Lui Scott îi plăcea asta mult, spunea că trebuia să fie o derivație a unei vechi zicale scoțiene. Lisey bănuia că era posibil; majoritatea membrilor familiei Debusher proveneau din Irlanda și toți Andersonii veneau din Anglia,

[1] Tabletă pe bază de histamină care reduce aciditatea stomacală, deseori folosită în tratamentul ulcerului peptic (n. tr.).

sau așa spunea mama-bună, însă-n fiecare familie există câțiva câini hoinari, nu-i așa? Iar asta n-o prea interesa. Ce o interesa pe ea era că *cheltuirea unui bănuț* și *îngroparea unui quaker* erau capturi de baltă, balta lui Scott, și că de o zi încoace lui Lisey i se părea, fotarea mă-sii, că-l simte atât de aproape...

Ăla de dimineață era un vis, Lisey... știi asta, nu?

Nu era sigură ce știa sau nu știa despre ceea ce se întâmplase în dormitorul Amandei în acea dimineață – totul părea să fi fost un vis, chiar și încercarea de a o ridica pe Amanda și a o duce la toaletă – însă de un lucru putea fi sigură: că Amanda avea acum un loc rezervat pentru cel puțin o săptămână la Centrul de Recuperare și Reabilitare Greenlawn, că totul fusese mai ușor decât speraseră ea și Darla și că trebuia să-i mulțumească lui Scott. În clipa aceea și

(uraaa-trăiască)

și-n locul acela, asta părea destul.

3

Darla ajunsese la confortabila căsuță Cape Cod a Mandei înainte de șapte dimineața, cu părul – de obicei coafat cu stil – abia pieptănat, cu un nasture al bluzei desfăcut, așa încât prin deschizătură trăgea obraznic cu ochiul rozul sutienului. Pe atunci, Lisey aflase și că Amanda nu voia să mănânce. Îi permise să-i îndese în gură o lingură plină cu omletă de ou doar după ce fu forțată să stea în șezut, sprijinită de căpătâiul patului, iar asta îi dădu lui Lisey puțină speranță – în definitiv, Amanda înghițea, așa că poate avea să înghită și ouăle – însă era o speranță deșartă. După ce nu făcu decât să stea acolo preț de treizeci de secunde cu oul ițindu-i-se printre buze (pentru Lisey, acel galben care se vedea avea un aspect cât se poate de grotesc, de parcă sora ei ar fi încercat să mănânce un canar), Amanda împinse pur și simplu omleta cu limba. Câteva bucăți i se lipiră de bărbie. Restul căzu pe pieptul cămășii de noapte. Ochii ei

continuară să se uite fix în depărtare. Sau în mistic, dacă erai admirator al lui Van Morrison. Scott ar fi fost, desigur, chiar dacă pasiunea lui pentru Van cel Mare se cam risipise la începutul anilor nouăzeci. Aceea fusese perioada când Scott începuse să asculte din nou Hank Williams și Loretta Lynn.

Darla refuzase să creadă că Amanda nu voia să mănânce până ce nu încercă singură experimentul cu omleta. Trebui să pregătească una nouă; Lisey aruncase la gunoi rămășițele primelor două ouă. Privirea ca de la o mie de metri a Amandei îi răpise orice urmă de apetit pentru ceea ce rămăsese din mâncarea acesteia.

Când Darla intră valvârtej în cameră, Amanda alunecase din poziția ei sprijinită – se *prelinsese* – și Darla o ajută pe Lisey s-o ridice la loc. Lisey fu recunoscătoare pentru ajutor. Deja o durea spatele. Nu reușea să-și imagineze sporitul cost fizic al îngrijirii unei persoane aflate în starea aceea zi după zi, pentru o perioadă de timp nedeterminată.

– Amanda, vreau să mănânci asta, zise Darla pe tonul acela peremptoriu, care nu admitea obiecții, pe care Lisey și-l amintea din multele apeluri telefonice primite în anii de mult trecuți. Tonul, combinat cu bărbia împinsă în față și întreaga poziție a corpului Darlei, spunea clar că, după părerea ei, Amanda se prefăcea. *Se prefăcea ca un frânar*, ar fi spus Dandy; doar una dintre cele o sută sau așa ceva de vorbe vesele, colorate și absurde pe care le avea în dotare. Dar (cugetă Lisey) oare asta nu fusese întotdeauna judecata Darlei atunci când nu făceai ceea ce voia ea să faci? Că *te prefăceai ca un frânar*?

– Vreau să mănânci ouăle astea, Amanda – *chiar acum!*

Lisey deschise gura ca să spună ceva, apoi se răzgândi. Aveau să ajungă la destinație mult mai repede dacă Darla se convingea singură. Și care era destinația lor? Greenlawn, foarte probabil. Centrul de Recuperare și Reabilitare Greenlawn din Auburn. Instituția pe care ea și Scott o vizitaseră la scurt timp după ultima exteriorizare a Amandei, în primăvara lui 2001. Numai că se dovedise că raporturile lui Scott cu Greenlawn ajunseseră puțin mai departe decât bănuise soția lui, și slavă Domnului pentru asta.

Darla reuși să vâre ouăle în gura Amandei și se întoarse spre Lisey cu un început de zâmbet triumfător pe buze.

– Poftim! Cred că-i trebuia doar de un...

În acel moment, limba Amandei apăru printre buzele moi, împingând din nou afară ouăle de culoarea canarului, și *pleosc*. Pe pieptul cămășii de noapte, încă umedă de la ultima curățare cu buretele.

– Ce spuneai? întrebă Lisey pe un ton blând.

Darla aruncă o privire lungă, lungă spre sora ei mai mare. Când întoarse din nou ochii la Lisey, hotărârea care-i împingea bărbia în față dispăruse. Redevenise ea însăși: o femeie de vârstă mijlocie care fusese scoasă prea devreme din pat de o urgență în familie. Nu plângea, dar era pe aproape; ochii ei albaștri luminoși, culoarea pe care o împărțeau toate fetele Debusher, înotau în lacrimi.

– Nu e ca altă dată, nu?

– Nu.

– S-a întâmplat ceva noaptea trecută?

– Nu.

Lisey nu ezită.

– Nicio criză de plâns sau crize de isterie?

– Nu.

– O, dragă, ce o să ne facem?

Lisey avea un răspuns practic la asta, și nu era de mirare; poate că Darla era de altă părere, însă Lisey și Jodi fuseseră întotdeauna cele cu spirit practic.

– O întindem pe spate, așteptăm începerea programului, apoi sunăm la locul acela, zise ea. La Greenlawn. Și să sperăm că între timp să n-o să ude din nou patul.

4

Cât așteptară, băură cafea și jucară cribbage, joc pe care-l învățase fiecare dintre fetele Debusher de la Dandy cu mult înainte să

facă primul drum cu autobuzul şcolar mare şi galben din Lisbon Falls. La fiecare a treia sau a patra mână, una dintre ele mergea să vadă ce făcea Amanda. Aceasta era întotdeauna la fel: stătea întinsă pe spate şi se uita ţintă la tavan. La prima partidă, Darla îşi bătu sora mai mică; la a doua, închise cu un şir de trei, lăsând-o pe Lisey cu buzele umflate. Faptul că asta o bine-dispunea chiar dacă Manda stătea la etaj cu minţile aiurea îi dădu de gândit lui Lisey... însă nu vru să spună nimic cu voce tare. Avea să fie o zi lungă, iar dacă Darla o începea cu zâmbetul pe buze, bravo ei. Lisey refuză o a treia partidă şi urmăriră amândouă evoluţia unui cântăreţ de country în ultima parte a emisiunii *Today*. Lisey aproape că-l auzea pe Scott cum spune: *Ăsta n-o să-l scoată de pe piaţă pe Babacu' Hank*. Referindu-se, desigur, la Hank Williams. Când venea vorba de muzică country, pentru Scott exista întâi Babacu' Hank... şi apoi toţi ceilalţi.

La nouă şi cinci minute, Lisey se aşeză în faţa telefonului şi află de la Informaţii numărul Centrului Greenlawn. Îi oferi Darlei un zâmbet şters şi nervos.

– Urează-mi noroc, Darl.

– O, sigur că-ţi urez. Crede-mă, din toată inima.

Lisey formă numărul. Telefonul sună de cealaltă parte a firului o singură dată.

– Alo, spuse o voce feminină plăcută. Aici Centrul de Recuperare şi Reabilitare Greenlawn al Fedders Health Corporation of America.

– Bună, numele meu este...

Lisey reuşi să spună doar atât înainte ca plăcuta voce feminină să înceapă să enumere toate interioarele posibile la care puteai avea acces... asta, desigur, dacă erai deţinătorul unui telefon cu sistem de apelare ton. Era o voce înregistrată. Lisey fusese bulată.

Mda, dar s-au perfecţionat atât de mult, îşi spuse ea, apăsând 5 pentru informaţii despre internarea pacienţilor.

– Vă rugăm să aşteptaţi până ce este procesat apelul, îi spuse plăcuta voce feminină, urmată de Orchestra Prozac care cânta ceva ce semăna de departe cu „Homeward Bound" al lui Paul Simon.

Lisey întoarse privirea ca să-i spună Darlei că era pusă pe așteptare, dar Darla se dusese sus pentru a vedea ce făcea Amanda.

Rahat cu ochi, gândi ea. *Pur și simplu n-a suportat susp...*

– Alo, aici Cassandra, cu ce vă pot ajuta?

Un nume rău prevestitor, iubimeu, opină Scott, cel care-și făcuse culcuș în mintea sa.

– Mă numesc Lisa Landon... Doamna Scott Landon.

Probabil că se prezentase ca Doamna Scott Landon de mai puțin de șase ori de-a lungul întregii sale vieți de femeie căsătorită și niciodată în timpul celor douăzeci și șase de luni de văduvie. Nu era greu de înțeles de ce o făcuse acum. Era ceea ce Scott numise „cartea celebrității", cea pe care el însuși o jucase rareori. În parte, spunea, pentru că a o juca îl făcea să se simtă ca un nemernic îngâmfat, și-n parte pentru că se temea că nu va da roade; că, dacă murmura cine știe ce versiune a *Nu știi cine sunt eu?* în urechea șefului de sală, acesta i-ar murmura înapoi: *Non, monsieur – șine drhacu sunteț'?*

În timp ce vorbea, povestind episoadele anterioare de automutilare și semicatatonie ale surorii sale și marele salt înainte din dimineața aceea, Lisey auzi păcănitul slab al tastelor de computer. Când făcu o pauză, Cassandra spuse:

– Vă înțeleg îngrijorarea, doamnă Landon, dar Greenlawn e plin la ora actuală.

Lisey simți i cum îngreunează inima. Și-o imagină imediat pe Amanda într-o cameră cât un dulap la Stephens Memorial din No Soapa, îmbrăcată într-o pijama mânjită de mâncare și uitându-se pe o fereastră zăbrelită la semaforul de atenționare instalat la intersecția dintre Route 117 cu 19.

– O. Înțeleg. Hm... sunteți sigură? Nu-i o chestiune de Medicaid sau Blue Cross sau altă asigurare medicală... Aș plăti cu bani lichizi, înțelegeți...

Se agăța de un pai. Cu tonul acela de toantă. Când le-ai încercat pe toate, aruncă cu bani.

– Dacă are vreo importanță, încheie ea jalnic.

– Nu are, doamnă Landon.

De data aceasta, i se păru că depistează în vocea Cassandrei un văl de gheață, și i se îngreună și mai mult inima.

– E o problemă de regulament și de locuri disponibile. Vedeți dumneavoastră, avem doar...

Lisey auzi atunci un *bing!* slab. Era foarte aproape de sunetul pe care-l scotea cuptorul ei electric atunci când erau coapte tartinele de la micul dejun.

– Doamnă Landon, puteți aștepta puțin?

– Dacă e necesar, da.

Se auzi un clic slab și Orchestra Prozac se întoarse, de data asta interpretând ceva ce putea fi tema muzicală din *Shaft*. Lisey ascultă cu un vag sentiment de irealitate, gândindu-se că, dacă l-ar fi auzit pe Isaac Hayes[1], probabil că s-ar fi târât înapoi în cada de baie cu o pungă de plastic trasă peste cap. Așteptarea se prelungi de data aceasta până ce ea începu să bănuiască că fusese uitată – Dumnezeu îi era martor că i se mai întâmplase asta, mai ales când încerca să cumpere bilete de avion sau să modifice înțelegerea făcută cu compania de închirieri auto. Darla coborî la parter și întinse brațele într-un gest care spunea *Ce se întâmplă? Spune-mi!* Lisey scuturâ din cap, indicând deopotrivă *Nimic* și *Nu știu*.

În clipa aceea dispăru muzica oribilă și pe fir reveni Cassandra. Tonul înghețat îi dispăruse din voce și, pentru prima oară, lui Lisey i se părea că vorbea ca o ființă umană. De fapt, părea cumva *familiară*.

– Doamnă Landon?

– Da?

– Regret că v-am făcut să așteptați atât de mult, dar aveam un mesaj pe computer care îmi cerea să iau legătura cu doctorul Alberness dacă sunați dumneavoastră sau soțul dumneavoastră. De fapt, doctorul Alberness se află chiar acum în biroul dânsului. Să vă fac legătura?

– Da, îi spuse Lisey.

---

[1] Isaac Lee Hayes (n. 1942) – actor, cântăreț de soul, compozitor, muzician și aranjor, care a câștigat în 1972 un Oscar pentru cel mai bun cântec original (n. tr.).

Acum știa unde se afla, știa exact unde se afla. Știa că înainte să-i spună orice altceva, doctorul Alberness avea să-i transmită condoleanțe, de parcă Scott ar fi murit luna sau săptămâna trecută. Iar ea avea să-i mulțumească. De fapt, dacă doctorul Alberness avea să-i promită că le-o va lua de pe cap pe dificila Amanda în pofida faptului că la Greenlawn nu mai erau locuri libere, Lisey avea probabil să fie gata să se lase-n genunchi și să-i ofere o felație suculentă, așa cum scrie la carte. La gândul acesta, se pomeni invadată de un râs sălbatic și trebui să strângă tare din buze câteva secunde. Și știa de ce i se păruse brusc atât de familiară Cassandra: așa vorbeau oamenii atunci când îl recunoșteau pe Scott, când își dădeau seama că vorbeau cu cineva care apăruse pe coperta fotatei ăleia de *Newsweek*. Iar dacă persoana aceea celebră își ținea brațul celebru petrecut pe după umerii cuiva, ei bine, și *ea* trebuia să fie celebră, chiar dacă numai prin asociere. Ori, după cum spusese cândva Scott, prin injecție.

– Alo? spuse o voce masculină aspră într-un mod plăcut. Aici Hugh Alberness. Vorbesc cu doamna Landon?

– Da, doctore, zise Lisey, făcându-i semn Darlei să stea jos și să nu mai bată pasul pe loc în fața ei. Aici Lisa Landon.

– Doamnă Landon, dați-mi voie să încep prin a vă transmite condoleanțele mele. Soțul dumneavoastră mi-a autografiat cinci dintre romanele sale și acestea se numără printre cele mai de preț lucruri ale mele.

– Mulțumesc, doctore Alberness, zise ea, iar Darlei îi arătă un cerc format din degetul mare și arătător care spunea: *Suntem pe cai.* Sunteți foarte amabil.

5

Când se întoarse Darla de la toaleta femeilor din *Pop's Café*, Lisey spuse că poate ar fi bine să-și rezolve și ea nevoile fiziologice – erau treizeci de kilometri până la Castle View și, deseori, traficul

de după-amiază era intens. Pentru Darla, acela avea să fie doar primul pas. După ce-i făcea o valiză Amandei – lucru pe care-l uitaseră amândouă dimineață – urma să plece înapoi la Greenlawn cu ea. Odată ce o livra, o aștepta un nou drum spre Castle View. Avea să oprească în parcarea casei sale cam pe la opt treizeci, doar dacă norocul – și traficul – era de partea sa.

– În locul tău, aș trage adânc aer în piept și m-aș ține de nas cât aș sta acolo, zise Darla.

– E rău?

Darla ridică din umeri, apoi căscă.

– Am fost și-n locuri mai rele.

La fel și Lisey, mai ales în timpul călătoriilor cu Scott. Se ușură cu coapsele încordate și cu fundul plutind deasupra vasului de WC – vechea Poziție a Turneelor de Promovare – trase apa, se spălă pe mâini, își dădu cu apă peste față, își pieptănă părul, apoi se uită în oglindă.

– O femeie nouă, îi spuse reflexiei sale. O frumusețe americană.

Dezgoli spre imaginea sa o lucrătură dentară extrem de costisitoare. Ochii de deasupra rânjetului aceluia de aligator păreau însă neîncrezători.

„Domnul Landon a spus că, dacă vă voi întâlni vreodată, să vă întreb..."

Ține-ți gura despre asta, las-o în pace.

„Să vă întreb despre cum a păcălit-o el pe infirmieră..."

Taci, micuță Lisey!

„...cum a păcălit-o pe infirmieră atunci, în Nashville."

– Scott a spus *bulit*. Nu-i așa?

Simțea din nou în gură gustul acela de cupru, gustul de monede și de panică. Da, Scott spusese *bulit*. Sigur. Scott îi spusese doctorului Alberness s-o întrebe pe Lisey (dacă avea s-o întâlnească vreodată) cum o bulise el pe infirmieră atunci în Nashville, știind foarte bine că ea va pricepe mesajul.

Îi trimisese oare mesaje? Îi *trimisese* chiar și atunci?

– Las-o *baltă*, îi șopti ea reflexiei sale și ieși din toaletă.

Ar fi fost bine să lase vocea aceea blocată înăuntru, însă acum părea să fie necontenit acolo. Mult timp fusese tăcută, fie dormind, fie arătându-se de acord cu partea conștientă a minții lui Lisey că sunt unele lucruri despre care pur și simplu nu se vorbește, nici măcar între diferitele versiuni ale propriului sine. Cum ar fi ceea ce spusese infirmiera în ziua aceea, după ce fusese împușcat Scott. Sau

(taci acum taci)

ceea ce se întâmplase în

(Taci!)

iarna lui 1996.

(TACI ACUM!)

Și, miracol al miracolelor, vocea tăcu... însă o simți cum privește și ascultă, și Lisey se sperie.

6

Ieși din toaleta femeilor chiar la timp ca s-o vadă pe Darla cum pune receptorul în furcă.

– Sunam la motelul de vizavi de Greenlawn, zise ea. Părea curat, așa că mi-am rezervat o cameră pentru la noapte. Nu am de gând să conduc tot drumul până la Castle View și în felul ăsta o pot vizita pe Manda mâine la prima oră. N-o să trebuiască decât să trec strada ca o găină.

Se uită la sora ei mai tânără cu o expresie neliniștită, pe care Lisey o găsi cât se poate de ireală, având în vedere toți anii pe care-i petrecuse ascultând-o cum emitea legi, de obicei pe un ton strident, implacabil.

– Crezi că-i o prostie asta?

– Cred că-i o idee minunată.

O strânse de mână și zâmbetul de ușurare al Darlei îi frânse puțin inima. Gândi: *Și ăsta-i un efect al banilor. Te fac să fii cel deștept. Te fac să fii șeful.*

– Vino, Darl... Conduc eu, ce zici?
– E bine, zise Darla şi-şi urmă sora mai tânără afară, în ziua târzie.

7

Drumul de întoarcere la Castle View se dovedi atât de încet cum se temuse Lisey că va fi; ajunseră în spatele unui camion supraîncărcat cu buşteni şi, din cauza tuturor curbelor de pe deal, nu reuşiră să-l depăşească. Tot ce putut face Lisey a fost să rămână în urmă, aşa încât să nu inhaleze prea mult din gazele de eşapament arse doar pe jumătate ale camionului. Asta-i dădu timp să reflecteze asupra zilei. Măcar atât putea face.

Să discute cu doctorul Alberness fusese ca şi când ar fi ajuns la un meci de baseball la sfârşitul celei de-a patra reprize, însă asta nu era ceva nou; să se joace de-a prinderea din urmă fusese întotdeauna o parte din viaţa cu Scott. Îşi amintea de ziua când îşi făcuse apariţia o furgonetă cu o sofa modulară în valoare de două mii de dolari. Scott era în biroul lui, scria cu muzica dată la obişnuitul ei volum asurzitor – ea îl auzea vag pe Steve Earle cum cânta „Guitar Town", cu tot cu sistemul de antifonare al studioului – şi a-l întrerupe ar fi însemnat, după opinia ei, să producă pagube de alte două mii de dolari. Tipii cu mobila au informat-o că „domnul" le spusese că le va arăta ea unde să pună cele două piese noi de mobilier. Lisey îi îndrumase numaidecât să ducă sofaua cea veche – sofaua cea veche aflată într-o stare *perfectă* – în grajd şi s-o pună în locul ei pe cea nouă, modulară. Cel puţin se potrivea cât de cât la culoare cu restul încăperii, iar asta fusese o uşurare. Ştia că Scott nu discutase niciodată cu ea despre o sofa nouă, modulară sau altfel, la fel cum ştia că Scott avea să declare – o, da, şi cu câtă vehemenţă – că de fapt *discutaseră*. Era sigură că asta se petrecuse, sigur că da, numai că doar în gândurile sale; Scott pur şi simplu uita uneori să dea glas acelor discuţii. Uitarea era o abilitate pe care el şi-o rafinase.

Din aceeași categorie putea foarte bine să facă parte și prânzul său cu Hugh Alberness. Poate că avusese intenția să-i spună despre el și, dacă l-ai fi întrebat șase luni sau un an mai târziu, se putea chiar să-ți spună că *te anunțase: Prânzul cu Alberness? Sigur, i-am povestit despre el chiar în seara cu pricina.* Când tot ce făcuse în seara cu pricina fusese să se ducă în studio, să pună un nou CD cu Bob Dylan și să lucreze la o nouă povestire.

Sau poate că de data aceasta fusese altfel – nu în sensul că Scott nu și-ar fi adus aminte (și, pe deasupra, mai uitase o dată că aveau întâlnire, așa cum uitase să-i povestească despre copilăria lui *extrem de* fotată), ci că-i ascunsese indicii pe care să le găsească după moartea pe care și-o prevăzuse; prefirând ceea ce el însuși ar fi numit „popasuri ale bulului".

În orice caz, Lisey îl mai prinsese din urmă cu alte ocazii și completase mare parte din spațiile goale la telefon, spunând *Îhî* și *O, chiar așa?* și *Să știi că am uitat de asta!* întotdeauna în momentele potrivite.

Când încercase Amanda să-și extirpe buricul în primăvara lui 2001 și apoi căzuse pentru o săptămână în starea aceea de abulie pe care psihiatra ei o numea semicatatonie, familia discutase eventualitatea de a o trimite la Greenlawn (sau în *orice* institut de boli mentale) în timpul unei lungi, emoționante și de câteva ori tensionate cine în familie pe care Lisey și-o amintea bine. Își amintea de asemenea că Scott fusese neobișnuit de tăcut aproape tot timpul cât durase discuția și că-n ziua aceea nu făcuse decât să ciugulească din mâncare. Când începuseră să se potolească lucrurile, el spusese că, dacă nu avea nimeni nimic împotrivă, va face el rost de câteva pliante și broșuri peste care să se uite cu toții.

– O zici de parcă ar fi vorba de o croazieră de vacanță, intervenise Cantata – destul de sfidător, crezuse Lisey.

Scott ridicase din umeri, își aminti Lisey pe când mergea în spatele camionului cu lemne și trecea de indicatorul găurit de gloanțe ce anunța DISTRICTUL CASTLE VĂ UREAZĂ BUN-VENIT.

– E deja plecată în vacanță, răspunsese el. Poate că e important să-i arate cineva drumul spre casă înainte să-i treacă cu totul voința de a se întoarce.

La asta, soțul lui Canty pufnise. Faptul că Scott câștigase milioane de pe urma cărților sale nu-l împiedicase niciodată pe Richard să-l privească drept un visător cu ochii umezi, iar când Richard emitea o opinie, Canty Lawlor îl seconda cu toată încrederea. Nu-i trecuse niciodată prin gând lui Lisey să le spună că Scott știa despre ce vorbea, dar, acum că se gândea mai bine, nici ea nu mâncase prea mult în ziua aceea.

În orice caz, Scott adusese acasă mai multe broșuri și pliante de la Greenlawn; Lisey își amintea că le găsise împrăștiate pe tejgheaua din bucătărie. Una, care avea imprimată fotografia unei clădiri uriașe care semăna cam mult cu Tara din *Pe aripile vântului*, era intitulată *Boala mentală, voi și familia voastră*. Dar nu-și amintea de o altă discuție despre Greenlawn și, sincer, de ce să-și amintească? Odată ce Amanda începuse să-și revină, starea i se îmbunătățise repede. Și Scott cu siguranță nu-i pomenise de prânzul luat cu doctorul Alberness, lucru care se întâmplase în octombrie 2001 – la câteva luni bune după ce Amanda își reluase ceea ce în privința ei trecea drept normalitate.

Potrivit doctorului Alberness (asta Lisey o află la telefon, ca răspuns la micile ei *Îhî*-uri și *O*-uri și *Uitasem*-uri apreciative), Scott îi spusese la prânzul acela că era convins că Amanda Debusher se îndrepta spre o mult mai gravă detașare de realitate, poate una permanentă, și că, după ce citise broșurile și făcuse un tur al azilului alături de doctorul cel bun, credea că Greenlawn ar fi tocmai locul potrivit pentru ea, dacă se întâmpla asta. Faptul că Scott reușise să scoată de la doctorul Alberness promisiunea unui loc pentru cumnata sa atunci când și dacă venea timpul – și asta doar în schimbul unui prânz plus cinci cărți autografiate – n-o surprindea câtuși de puțin. Nu și după anii pe care-i petrecuse observând efectul înduplecător pe care-l avea celebritatea asupra anumitor oameni.

Se întinse spre radioul din mașină, simțind nevoia să audă niște muzică country la volum ridicat (alt obicei pe care i-l inculcase Scott în ultimii câțiva ani de viață, unul la care nu renunțase încă), apoi aruncă o privire spre Darla și văzu că sora ei adormise

cu capul sprijinit de geamul portierei. Nu era momentul potrivit pentru Shooter Jennings sau Big & Rich. Cu un suspin, puse din nou mâna pe volan.

8

Doctorul Alberness voise să-şi povestească pe larg amintirile legate de prânzul acela cu marele Scott Landon şi Lisey fusese dispusă să-l lase s-o facă, în pofida neîncetatelor semne pe care Darla le făcea din mâini, majoritatea însemnând *Nu-l poţi zori?*

Probabil că l-ar fi putut zori, dar credea că a face asta ai fi dăunat cauzei lor. Pe deasupra, era curioasă. Mai mult, era înfometată. De ce? Veşti despre Scott. Într-un fel, să-l asculte pe doctorul Alberness fusese ca atunci când se uitase la acele vechi amintiri ascunse în şarpele de cărţi din studio. Nu ştia dacă *toate* amintirile lui Alberness constituiau unul dintre „popasurile bulului" născocite de Scott – bănuia că nu – dar ştia că stârneau în ea o durere aspră şi totuşi convingătoare. Oare asta rămânea din suferinţa sufletească după doi ani? Tristeţea aceea dură şi cenuşie?

Mai întâi, Scott îi telefonase lui Alberness. Ştiuse oare dinainte că doctorul era unul dintre admiratorii săi de o perfectă *enormitate* sau fusese o coincidenţă? Lisey nu credea că fusese o coincidenţă, deşi asta era puţin cam prea, hm!, întâmplător, dar dacă Scott ştiuse, *de unde* ştiuse? Nu reuşise să găsească un fel de a întreba asta fără să intervină în fluxul amintirilor doctorului, dar nu făcea nimic; probabil că nu conta. În orice caz, Alberness se simţise profund flatat să primească telefonul acela (fusese *dat peste cap*, după cum se spune) şi se arătase mai mult decât receptiv deopotrivă la întrebările lui Scott cu privire la cumnata sa şi la propunerea lui de a lua prânzul împreună. Nu avea nimic împotrivă, întrebase doctorul Alberness, dacă aducea cu el câteva dintre romanele sale

preferate ca să i le autografieze? Absolut nimic, răspunsese Scott, va fi bucuros s-o facă.

Alberness adusese Landon-urile lui preferate; Scott adusese fişa medicală a Amandei. Ceea ce o făcu pe Lisey, acum la mai puţin de un kilometru şi jumătate de micuţa casă Cape Cod a Amandei, să-şi pună altă întrebare: oare cum făcuse Scott rost de ea? S-o fi fermecat pe Amanda ca să i-o dea? S-o fi fermecat pe Jane Whitlow, psihiatra cu mărgele? Să le fi fermecat pe amândouă? Lisey ştia că era posibil. Puterea lui Scott de a fermeca nu era universală – Dashmiel, claponul sudist fript, era un exemplu grăitor – dar mulţi oameni îi căzuseră pradă. Cu siguranţa, Amanda o făcuse, cu toate că Lisey era sigură că sora ei nu avusese niciodată pe de-a întregul încredere în Scott (Manda *îi citise* toate cărţile, chiar şi *Diavolii goi*... după care, zisese ea, dormise cu becurile aprinse o săptămână întreagă). În privinţa lui Jane Whitlow, Lisey nu avea nicio idee.

Felul cum obţinuse Scott fişa medicală putea fi un alt caz în care curiozitatea ei nu avea niciodată să fie satisfăcută. Trebuia să se mulţumească ştiind c-o făcuse şi că doctorul Alberness o studiase de bunăvoie şi că se arătase de acord cu opinia lui Scott: pe Amanda Debusher probabil c-o aşteptau şi mai multe probleme. Şi, la un moment anume (probabil cu mult înainte să-şi termine desertul), Alberness îi promisese scriitorului său favorit că, dacă avea să se producă ruptura, va găsi un loc pentru doamna Debusher la Greenlawn.

– A fost un lucru minunat din partea dumneavoastră, îi spusese Lisey cu căldură, iar acum – intrând pe aleea din faţa casei Amandei pentru a doua oară pe ziua aceea – se întrebă în ce moment al conversaţiei îl întrebase doctorul pe Scott de unde-i veneau ideile. Să fi fost oare la început sau mai spre sfârşit? Odată cu aperitivele sau cu cafeaua?

– Trezeşte-te, Darla-dragă, zise ea, oprind motorul. Am ajuns.

Darla se ridică în şezut, se uită la casa Amandei şi spuse:

– O, rahat.

Lisey izbucni în râs. Nu se putu abţine.

9

Să strângă lucrurile Mandei se dovedi a fi o activitate extrem de tristă pentru amândouă. Îi găsiră genţile în cămăruţa de la etajul al doilea, care ţinea loc de mansardă. Nu erau decât două valize Samsonite, jerpelite şi purtând încă etichetele MIA de la drumul în Florida pe care-l făcuse ca s-o viziteze pe Jodotha... când? Cu şapte ani în urmă?

Nu, îşi spuse Lisey, *zece*. Se uită la ele cu tristeţe, apoi o scoase pe cea mai mare.

– Poate ar trebui să le luăm pe amândouă, propuse Darla cu îndoială, apoi se şterse pe faţă. Uf! Ce cald e aici!

– Hai s-o luăm doar pe cea mare, zise Lisey. Aproape că adăugă şi că nu credea că Amanda se va duce la Balul Catatonicilor din anul acela, apoi îşi muşcă limba. O singură privire aruncată la chipul obosit şi asudat al Darlei îi spuse că acesta era fără-ndoială momentul nepotrivit să facă glume.

– Încap în ea destule lucruri pentru o săptămână, cel puţin. N-o să meargă departe. Ţi-aminteşti ce a spus doctorul?

Darla aprobă din cap şi-şi şterse din nou faţa.

– O să stea aproape numai în cameră, cel puţin la început.

În împrejurări obişnuite, Greenlawn ar fi trimis un medic s-o consulte pe Amanda în ambulatoriu, dar, graţie lui Scott, Alberness renunţase la aceasta. După ce se lămurise că doctoriţa Whitlow se transferase şi că Amanda fie nu putea, fie nu voia să umble (şi că era imprevizibilă), îi spusese lui Lisey că va trimite o ambulanţă a stabilimentului – fără semne distinctive, ţinuse să specifice. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta semăna cu o furgonetă obişnuită de livrări. Lisey şi Darla o urmaseră spre Greenlawn în BMW-ul lui Lisey şi amândouă fuseseră extrem de recunoscătoare – Darla doctorului Alberness, Lisey lui Scott. Aşteptarea cât timp o consultase Alberness, însă, păruse mult mai lungă de patruzeci de minute, iar raportul lui nu fusese nici pe departe încurajator. Singura parte a lui asupra căreia Lisey voia să se concentreze acum era aceea pe care tocmai

o menționase Darla: Amanda avea să-și petreacă mare parte din prima săptămână sub o atentă observație, în camera ei sau pe micuța terasă a camerei ei dacă putea fi convinsă să meargă până acolo. Nu avea să viziteze nici măcar sala de recreere de la capătul coridorului, decât numai dacă manifesta neașteptate semne ale unui serios reviriment.

– Lucru la care nu mă aștept, le spusese doctorul Alberness. Se poate întâmpla, dar foarte rar. Mie-mi place să spun adevărul, doamnelor, și adevărul este că pe doamna Debusher probabil o așteaptă o ședere îndelungată.

– Pe deasupra, zise Lisey, examinând cea mai mare dintre cele două valize, vreau să-i cumpăr câteva genți noi. Astea-s ca vai de ele.

– Dă-mi voie s-o fac eu, interveni Darla.

Vocea i se îngroșase și tremura.

– Faci atât de multe, Lisey. Scumpă, micuță Lisey.

Luă mâna surorii sale, o duse la buze și o sărută.

Lisey fu surprinsă – aproape șocată. Ea și Darla dăduseră uitării vechile neînțelegeri, dar genul acela de afecțiune era foarte puțin caracteristic surorii sale mai mari.

– Chiar vrei asta, Darl?

Darla aprobă vehement din cap, dădu să vorbească și se mulțumi să-și șteargă din nou fața.

– Te simți bine?

Darla dădu să nege din cap, dar apoi aprobă.

– Bagaje noi! strigă ea. Ce ironie! Crezi c-o să aibă vreodată nevoie de bagaje noi? Ai auzit ce a spus doctorul – n-a reacționat la pocnitul din degete, nici la bătaia din palme și nici măcar la înțepătura cu acul! Știu cum îi numesc infirmierele pe oamenii ca ea, îi numesc *comatoși*, și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce spune doctorul despre terapie și miracolul medicației; dac-o să-și mai revină vreodată, o să fie un miracol celest!

După cum se spune, gândi Lisey și zâmbi... dar numai în sinea sa, unde putea zâmbi fără riscuri. Își conduse sora obosită, aproape în pragul lacrimilor, în jos pe scara scurtă și abruptă a mansardei, ducând-o din căldura aceea zăpușitoare. Apoi, în loc să-i spună că atât

timp cât e viaţă e şi speranţă..., că trebuie să iei viaţa în piept cu surâsul pe buze, sau că e întotdeauna întuneric înaintea zorilor, sau orice altceva mai ieşise-n ultima vreme din fundul câinelui, o ţinu doar în braţe. Pentru că uneori o îmbrăţişare e cel mai nimerit lucru. Acesta era unul dintre lucrurile pe care i le demonstrase bărbatului al cărui nume de familie îl luase – că uneori e mai bine să taci; uneori e mai bine să-ţi ţii gura aia ca o meliţă şi să rezişti, să rezişti, să rezişti.

10

Lisey o mai întrebă o dată pe Darla dacă nu voia s-o însoţească în al doilea drum spre Greenlawn şi Darla scutură din cap. Avea un vechi roman de Michael Noonan înregistrat pe casete audio, spuse, şi asta ar fi o ocazie bună să-l asculte. Pe atunci îşi spălase deja faţa în toaleta Amandei, îşi refăcuse machiajul şi-şi prinsese părul la spate. Arăta bine şi, din experienţa lui Lisey, o femeie care arăta bine de obicei aşa se şi simţea. O strânse uşor de mână, îi spuse să conducă cu grijă şi o urmări cu privirea până ce dispăru. Apoi făcu un scurt tur al casei Amandei, mai întâi înăuntru şi apoi pe afară, asigurându-se că totul era încuiat: ferestre, uşi, chepengul pivniţei, garajul. Lăsă două geamuri de la garaj uşor întredeschise ca să nu se adune căldura înăuntru. Acesta era un lucru pe care, de data aceasta, îl învăţase *ea* de la Scott, care, la rândul lui, îl învăţase de la tatăl său, formidabilul Sparky Landon... pe lângă a citi (la precocea vârstă de doi ani), a face socoteli pe micuţa tablă neagră care era ţinută în bucătărie lângă sobă, a sări de pe banca din anticameră strigând *Geronimo!*... şi tot ce era de ştiut despre bulii de sânge, desigur.

„Popasuri ale bulului – un fel de opriri pe drumul crucii, am impresia."

Spune asta şi apoi râde. E un râs crispat, un râs care spune: „Îmi păzesc spatele." Râsul unui copil la o glumă obscenă.

– Mda, exact aşa, murmură Lisey şi se cutremură în pofida căldurii de după-amiază târzie. Felul cum continuau să iasă la suprafaţă

amintirile alea vechi, exprimate la prezent, era neliniştitor. Era ca şi când trecutul n-ar fi murit niciodată; ca şi când, la un anumit nivel al marelui turn al timpului, totul se afla încă în desfăşurare.

Ăsta-i un fel rău de a gândi, o astfel de gândire te trimite drept în mălură.

– Mă îndoiesc, zise Lisey, şi emise şi ea un râs crispat. Se îndreptă spre maşina sa cu inelul cu chei al Amandei – surprinzător de greu, mai greu ca al ei, deşi casa ei era mult mai mare – agăţat pe arătătorul de la mâna dreaptă. Trăia impresia că *deja* intrase în mălură. Amanda la casa de nebuni nu era decât începutul. Mai erau şi „Zack McCool" şi incuncul ăla detestabil, profesorul Woodbody. Întâmplările din ziua aceea îi scoseseră pe amândoi din gândurile ei, însă asta nu însemna că încetaseră să mai existe. Se simţea prea obosită şi abătută ca să se mai gândească la Woodbody în seara aceea, prea obosită şi abătută ca să-l urmărească măcar până la bârlog... însă credea că era bine s-o facă, fie şi numai pentru că amicul ei de la telefon, „Zack", păruse a reprezenta un real pericol.

Urcă în maşină, puse cheile Mandei-iepuraş în torpedou şi ieşi cu spatele de pe aleea casei. Când făcu asta, soarele coborât la apus aruncă o reţea luminoasă de raze peste ceva din spatele ei şi se răsfrânse pe acoperiş. Uimită, Lisey apăsă frâna, se uită peste umăr – şi văzu cazmaua de argint. **INAUGURAREA ŞANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN.** Se întinse în spate, atinse coada de lemn şi simţi cum îşi regăseşte puţin calmul interior. Se uită în ambele direcţii ale drumului, nu văzu nimic şi vira spre casă. Doamna Jones şedea pe veranda din faţă şi ridică mâna într-un gest de salut. Lisey o ridică şi ea. Apoi întinse din nou braţul printre scaunele din faţă ale maşinii, ca să apuce mânerul cazmalei.

11

Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, îşi spuse când porni pe scurtul drum spre casă, atunci trebuia să recunoască faptul că era mai

speriată de amintirile acelea recurente – de senzația că lucrurile acelea se întâmplau *din nou*, că se întâmplau *acum* – decât de ceea ce era posibil să se fi întâmplat sau nu în pat cu puțin înaintea zorilor. Aceea era o experiență pe care o putea considera (ei bine... aproape) visul unei minți neliniștite și pe jumătate adormite. Dar nu se mai gândise de mult timp la Gerd Allen Cole și, dacă o întreba cineva care era numele tatălui lui Scott sau unde lucrase acesta, ar fi spus că sincer nu-și mai amintea.

– La U.S. Gypsum, zise ea. Numai că Sparky îi spunea U.S. Gyppum.

Și apoi, în barbă și crâncen, aproape mârâind:

– Încetează chiar acum. Ajunge. Oprește-te.

Dar *putea*? Asta era întrebarea. Și era o întrebare *importantă*, pentru că răposatul ei soț nu era singurul care care-și reprimase anumite amintiri dureroase și înspăimântătoare. Și ea ridicase un fel de cortină mentală între **LISEY DE ACUM** și **LISEY! ANII DE ÎNCEPUT!**, și crezuse întotdeauna că era o cortină din stofă rezistentă, însă-n seara aceea pur și simplu nu mai era așa sigură. Fără îndoială erau câteva găuri în ea și, dacă te uitai prin ele, te supuneai riscului de a vedea în negura purpurie din cealaltă parte lucruri pe care poate nu voiai să le vezi. Era mai bine să nu te uiți, așa cum era mai bine să nu te uiți în oglindă după lăsarea întunericului, decât dacă erau aprinse toate becurile din cameră, sau să mănânci

(mâncare de noapte)

o portocală sau un bol de căpșune după apus. Unele amintiri erau inofensive, însă altele erau periculoase. Era mai bine să trăiești în prezent. Pentru că, dacă prindeai amintirea greșită, riscai să...

– Riscai să *ce?* se întrebă Lisey pe o voce furioasă și tremurată, după care, imediat: Nu vreau să știu.

Din soarele la apus ieși pe celălalt sens de circulație un PT Cruiser și omul de la volan o salută cu o fluturare din mână. Lisey îl salută numaidecât înapoi, deși nu-și amintea ca vreo cunoștință de-a ei să aibă un PT Cruiser. Nu conta; când locuiești în Agroburg saluți întotdeauna, era un gest se simplă politețe rurală. Ea era oricum cu

mintea în altă parte. Ideea era că nu-şi permitea luxul să-şi refuze *toate* amintirile doar fiindcă existau unele lucruri

(Scott în balansoar, tot numai ochi în vreme ce afară şuieră vântul, o vântoasă ucigaşă coborâtă taman din Yellowknife)

pe care nu se simţea în stare să le privească în faţă. Şi nu toate erau pierdute în purpuriu; unele erau pur şi simplu pitite în propriu-i şarpe mental de cărţi, mult prea accesibile. Treaba cu bulii, de pildă. Scott îi făcuse o dată o prezentare completă a bulilor, nu-i aşa?

– Da, zise ea, coborând parasolarul ca să se ferească de soarele ajuns aproape de linia orizontului. În New Hampshire. Cu o lună înainte să ne căsătorim. Dar nu-mi amintesc exact unde.

Se numeşte Antlers.

Bine, excelent, mare scofală. *Antlers*. Şi Scott o numise luna lor de miere timpurie sau ceva de felul ăsta...

Luna de miere anticipativă. El îi spune luna lor de miere anticipativă. Spune: „Vino, iubimeu, adună-te şi strânge chingile."

– Iar când iubimeu a întrebat unde mergem..., murmură ea.

...iar când întreabă Lisey unde merg, el spune: „O să ştim când o să ajungem." Şi aşa este. Deja cerul este alb şi la radio se spune că vine ninsoarea, oricât de incredibil ar părea asta cu frunzele încă în copaci şi abia începând să capete o...

Se duseseră acolo ca să sărbătorească vânzarea drepturilor de publicare în ediţie de masă a *Diavolilor goi*, cartea aceea oribilă, de groază, care-l adusese pentru prima dată pe Scott Landon pe lista autorilor de bestselleruri şi-i făcuse bogaţi. Se dovedise că ei erau singurii musafiri. Şi se produsese un înfricoşător viscol de toamnă timpurie. Sâmbătă încălţaseră ghetele de zăpadă şi străbătuseră o potecă în pădure şi se aşezaseră sub

(copacul miam-miam)

un copac, un copac special, şi el îşi aprinsese o ţigară şi spusese că avea ceva să-i zică, ceva neplăcut, şi că, dacă ea se răzgândea în privinţa căsătoriei, lui îi va părea rău... la naiba, o să i se frângă fotata de *inimă*, dar...

Lisey trase brusc pe marginea lui Route 17 și opri, ridicând un nor de praf în spate. Lumina era încă puternică, dar începea să-și schimbe calitatea, îndreptându-se încet spre extravaganta nuanță catifelată a viselor, care aparține în exclusivitate serilor de iunie în Noua Anglie, acea strălucire estivală pe care adulții născuți la nord de Massachusetts și-o amintesc cel mai bine din copilărie.

Nu vreau să mă întorc la Antlers *și la weekendul acela. Nu la zăpada care ni se părea atât de magică, nu sub copacul miam-miam unde am mâncat sandviciuri și am băut vin, nu în patul pe care l-am împărțit în noaptea aceea și la poveștile pe care mi le-a spus – bănci și buli și tați lunatici. Mă tem atât de tare că tot ce voi reuși să ating mă va duce la tot ce nu îndrăznesc să văd. Te rog, nu mai vreau.*

Lisey deveni conștientă că rostea astea cu voce tare pe un ton scăzut, iar și iar:

– Nu mai vreau. Nu mai vreau. Nu mai vreau.

Însă începuse o vânătoare de buli și poate că deja era prea târziu să spună că nu mai vrea. Potrivit arătării cu care se trezise în pat dimineață, găsise deja primele trei popasuri. Mai avea câteva și-și putea pretinde premiul. Uneori un baton de ciocolată! Uneori ceva de băut, o Cola sau o Royal Crown! Întotdeauna un cartonaș pe care stă scris **BUL! Sfârșit!**

Ți-am lăsat un bul, spusese arătarea îmbrăcată în cămașa de noapte a Amandei... iar acum, că soarele mergea spre apus, îi venea din nou greu să creadă că arătarea aceea *fusese* într-adevăr Amanda. Sau *doar* Amanda.

E-n drum spre tine un bul de sânge.

– Dar mai întâi un bul *bun*, murmură Lisey. Încă puține popasuri și-mi primesc premiul. Ceva de băut. Aș vrea un whisky dublu, te rog.

Râse. Un pic frenetic.

– Dar dacă popasurile trec dincolo de purpuriu, cum naiba putea fi *bun?* Nu *vreau* să trec dincolo de purpuriu.

Oare *amintirile* erau popasuri ale bulului? Dacă da, putea număra trei foarte realiste în ultimele douăzeci și patru de ore: lovitura

cu care-l doborâse la pământ pe nebun, scena în care era îngenuncheată cu Scott pe cimentul încins și momentul când îl văzuse ieșind din întuneric cu mâna însângerată întinsă spre ea ca un dar... adică exact ce voise el.

E un bul, Lisey! Nu și orice bul, ci un bul de sânge!

Stând întins pe asfalt, îi spusese că lunganul său – arătarea cu o nesfârșită parte pestriță – era foarte aproape. *Nu-l văd, dar îl aud cum își înfulecă mâncarea*, spusese.

– *Nu vreau să mă mai gândesc la lucrurile astea!* se auzi că strigă aproape, însă vocea ei păru să vină de la o mare depărtare, peste o prăpastie amețitoare; pe dată, lumea reală i se păru subțire ca gheața. Sau ca o oglindă în care nu îndrăznești să te uiți mai mult de o secundă sau două.

L-aș putea chema în felul ăsta. Și ar veni.

Stând la volanul BMW-ului, Lisey se gândi cum ceruse soțul ei gheață și cum venise aceasta – parcă printr-un miracol – și-și acoperi fața cu palmele. Improvizația fusese punctul forte al lui Scott, nu al ei, dar când doctorul Alberness întrebase despre infirmiera din Nashville, Lisey făcuse tot ce-i stătuse în puteri, inventând ceva despre Scott care-și ținuse răsuflarea și deschisese ochii – făcând pe mortul, cu alte cuvinte – și Alberness râsese ca și când ar fi fost cel mai comic lucru din câte auzise. Asta n-o făcuse pe Lisey să invidieze personalul din subordinea lui, însă cel puțin o determinase să plece de la Greenlawn și să ajungă în cele din urmă acolo, oprită pe marginea unei șosele de țară, înconjurată de amintiri vechi ca de niște câini înfometați, și trăgând încet de cortina sa purpurie... odioasa, prețioasa sa cortină purpurie.

– Măiculiță, da' știu că sunt pierdută, zise și-și lăsă mâinile să cadă.

Reuși să râdă slab.

– Sunt pierdută în cea mai adâncă și mai întunecată pădure fotată.

Nu, cred că cea mai adâncă și mai întunecată pădure este încă înainte – unde copacii sunt deși și mirosul lor e dulce și unde trecutul încă

se desfășoară. Se desfășoară continuu. *Ți-amintești cum l-ai urmărit în ziua aia? Cum l-ai urmărit prin ciudata ninsoare de octombrie până în pădure?*

Sigur că-și amintea. El abandonase cărarea și ea îl urmase, încercând să calce cu ghetele de zăpadă pe urmele lăsate de bizarul ei iubit. Iar acum situația era asemănătoare, nu? Numai că, dacă avea de gând s-o facă, trebuia mai întâi să facă altceva. Un alt fragment din trecut.

Lisey vârî schimbătorul în viteză, se uită în retrovizor pentru a se asigura că nu venea nicio mașină, apoi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade și porni înapoi pe drumul pe care venise, fără a mai ridica piciorul de pe pedala de accelerație.

12

Naresh Patel, proprietarul Magazinului lui Patel, era el însuși de serviciu când intră Lisey, puțin după ora cinci în acea lungă, lungă zi de joi. Bărbatul ședea pe un scăunel scund în spatele casei de marcat, mânca *curry* și o urmărea pe Shania Twain cum făcea piruete la Country Music Television. Puse *curry*-ul deoparte și, din polițe, se ridică în picioare pentru ea. Pe tricoul lui scria I ♥ DARK SCORE LAKE.

– Un pachet de Salem Lights, vă rog, ceru Lisey. De fapt, dați-mi mai bine două.

Domnul Patel lucra în branșă – mai întâi ca angajat al tatălui său într-un magazinaș din New Jersey, apoi ca proprietar al propriului magazin – de aproape patruzeci de ani și nu și-ar fi permis niciodată să-și spună părerea despre aparenții abstinenți care începeau brusc să cumpere băuturi alcoolice sau despre aparenții nefumători care începeau brusc să cumpere țigări. Găsi otrava preferată a doamnei în bine aprovizionatul său stativ cu tutunuri, o puse pe tejghea și făcu un comentariu cu privire la cât de frumoasă era ziua.

Se prefăcu că nu observă expresia aproape şocată a doamnei Landon când văzu preţul veninului ales. Asta era doar o mărturie a lungii perioade scurse între abandonarea obiceiului şi reluarea lui. Măcar ea îşi permitea veninul acela; domnul Patel avea clienţi care, ca să-l cumpere, luau mâncarea de la gura copiilor.

– Mulţumesc, zise ea.

– Cu mare plăcere, vă rog să mai veniţi, spuse domnul Patel şi se întoarse pe scaun să-l urmărească pe Darryl Worley cum cânta „Awful, Beautiful Life". Era una dintre preferatele lui.

13

Lisey parcase aproape de magazin ca să nu blocheze accesul la vreuna dintre pompele de benzină – erau paisprezece, dispuse pe şapte insule sclipind de curăţenie – şi, odată ce se văzu din nou la volanul maşinii, porni motorul ca să poată coborî geamul. Radioul XM de sub bord (ce mult i-ar fi plăcut lui Scott toate posturile acelea muzicale) porni imediat, cântând încet. Era reglat pe un post dedicat anilor cincizeci şi Lisey nu fu tocmai surprinsă să audă „Sh-Boom". Nu versiunea cântată de The Chords, însă; acesta era un *cover* înregistrat de un cvartet pe care Scott insistase să-l numească Cei Patru Băieţi Albi. Mai puţin când era beat. Atunci le spunea Cele Patru Feţe Palide.

Desfăcu unul dintre noile ei pachete şi vârî o Salem Light între buze pentru prima dată după... oare când cedase ultima dată? Cu cinci ani în urmă? Cu şapte? Când sări bricheta BMW-ului, o lipi de vârful ţigării şi trase precaută o gură de fum mentolat. Tuşi imediat şi-l dădu afară, umezindu-i-se ochii. Mai încercă o dată. Acum îi reuşi mai bine, însă deja începea să i se învârtă capul. Un al treilea fum. Nu tuşi deloc, doar că avea impresia c-o să leşine. Dacă va cădea cu capul peste volan, va suna claxonul şi domnul Patel va da fuga într-un suflet afară ca să vadă ce se întâmplase. Poate că ar fi

ajuns destul de repede ca s-o împiedice să-şi dea singură foc – să moară în felul acela se chema jertfire sau defenestrare? Scott ar fi ştiut să-i răspundă, aşa cum ar fi ştiut şi cine cântase versiunea originală a melodiei „Sh-Boom" – The Chords – şi cine era proprietarul sălii de biliard din *Ultimul spectacol* – Sam Leul.

Dar Scott, The Chords şi Sam Leul nu mai erau.

Stinse ţigara în scrumiera până atunci imaculată. Nu-şi amintea numele motelului din Nashville, cel la care se dusese când plecase în cele din urmă de la spital ("Mda, întorsu-te-ai ca un beţiv la al său vin şi ca un câine la a sa vomă", îl auzi intonând pe Scott cel din a sa minte), îşi amintea doar că recepţionerul îi dăduse una dintre camerele mizerabile din spate, de unde nu te puteai uita decât la un gard înalt de scânduri. I se păruse că dincolo de el se află toţi câinii din Nashville şi lătrau, lătrau, lătrau întruna. Câinii aceia îl făceau pe Pluto cel de demult să pară un papă-lapte. Stătuse întinsă în unul dintre paturile duble ştiind că nu va putea adormi, că de fiecare dată când va fi cât pe ce s-o facă îl va vedea pe Blondin rotind gura pistolaşului ăluia de femeiuşcă spre inima lui Scott, că îl va auzi pe Blondin cum spune: *Trebuie să pun capăt dangătelor astora pentru frezii* şi că atunci se va trezi complet. Însă-n cele din urmă *chiar* adormise, se odihnise destul cât să poată sta în picioare toată ziua următoare – trei ore, poate patru – şi cum reuşise acea remarcabilă ispravă? Cu ajutorul cazmalei de argint, uite cum. O pusese pe podea lângă pat, aproape, unde s-o poată atinge ori de câte ori începea să-şi spună că nu intervenise la timp şi că fusese prea lentă. Sau că Scott va suferi o complicaţie în timpul nopţii. Iar ăsta era un alt lucru la care nu se mai gândise în toţii anii de atunci încoace. Întinse mâna şi atinse cazmaua. Aprinse încă o Salem Light cu mâna liberă şi îşi impuse să-şi aducă aminte cum mersese în vizită la el a doua zi dimineaţa, cum urcase la secţia de terapie intensivă de la etajul al doilea în căldura deja opresivă, nevoită să folosească scările pentru că în faţa singurelor două lifturi pentru pacienţi din partea aceea de spital se afla un anunţ care spunea DEFECT. Se gândi la ceea ce se întâmplase pe când se apropia de camera lui. Un lucru ridicol, în fond, una dintre acele

14

E una dintre acele situații ridicole când sperii de moarte pe cineva fără voia ta. Lisey vine de-a lungul coridorului dinspre scările de la capătul secției și infirmiera iese din camera 319 cu o tavă în mâini, uitându-se peste umăr în cameră cu o încruntare pe față. Lisey o salută, ca infirmiera (care nu poate avea cu o zi mai mult de douăzeci și trei de ani și arată chiar mai tânără) să știe că e acolo. E un salut moderat, un „bună" tipic pentru micuța Lisey, însă infirmiera scoate un scurt strigăt ascuțit și scapă tava. Ceașca de cafea și farfurioara supraviețuiesc amândouă – sunt vechi și rezistenți cai de bătaie la cantină – dar paharul de suc se face țăndări, împroșcând cu oranjadă linoleumul și pantofii albi, până atunci imaculați, ai infirmierei. Aceasta îi aruncă lui Lisey o privire cu ochi mari, de căprioară surprinsă în lumina farurilor, pare pentru o clipă pe cale s-o rupă la sănătoasa, apoi își recapătă controlul și răspunde în cel mai convențional mod:

– O, scuze, m-ați luat prin surprindere.

Se lasă pe vine, tivul uniformei sale trăgându-se în sus peste genunchii înfășurați în ciorapi albi de infirmieră, și așază ceașca și farfurioara înapoi pe tavă. Apoi, mișcându-se cu o grație deopotrivă ageră și precaută, începe să strângă cioburile de sticlă. Lisey se lasă pe vine și începe s-o ajute.

– O, doamnă, nu e nevoie, zice infirmiera. Are un puternic accent sudist. A fost doar vina mea. Nu mă uitam pe unde umblu.

– Nu face nimic, spune Lisey.

Reușește să adune înaintea infirmierei câteva cioburi și le așază pe tavă. Apoi folosește șervetul ca să șteargă sucul vărsat.

– Asta-i tava cu micul dejun al soțului meu. M-aș simți vinovată dacă nu aș da o mână de ajutor.

Infirmiera îi aruncă o privire ciudată – înrudită cu privirea *Sunteți soția LUI?* cu care Lisey s-a obișnuit mai mult sau mai puțin – însă nu e *tocmai* privirea aceea. Apoi își coboară ochii înapoi la podea și începe să pipăie după cioburile care i-ar fi putut scăpa.

– A mâncat, nu-i așa? spuse Lisey, zâmbind.

– Da, doamnă. A mâncat foarte bine, având în vedere prin ce a trecut. O jumătate de ceașcă de cafea – mai mult nu are voie acum – un ou omletă, niște gem de mere și o cană de Jell-O. Sucul nu l-a terminat. După cum puteți vedea.

Se ridică în picioare cu tava.

– O să aduc un prosop din sala infirmierelor și o să șterg ce a mai rămas.

Tânăra infirmieră ezită, apoi râde crispat.

– Soțul dumneavoastră e un fel de magician, nu-i așa?

Fără niciun motiv aparent, Lisey gândește: *SCOPN: Strânge Chingile Oricând Pare Necesar.* Dar nu face decât să zâmbească și spune:

– Are o tolbă întreagă de trucuri, sigur că da. Că-i bolnav, că-i sănătos. Pe care ți l-a arătat?

Și cumva, adânc în sinea ei, își amintește seara primului bul, atunci când umblase în somn la baia din apartamentul ei din Cleaves Mills, spunând din mers *Scott, grăbește-te.* Spunând-o pentru că acolo înăuntru trebuie să fie, fiindcă în pat cu siguranță nu mai e.

– Am intrat să văd ce face, zice infirmiera, și aș fi putut jura că era gol patul. Adică, stativul de perfuzie era acolo și pungile încă erau agățate de el, dar... Am crezut că și-a scos acul și s-a dus la baie. Pacienții fac tot felul de lucruri ciudate când sunt sedați, să știți.

Lisey aprobă din cap, sperând să aibă pe buze așteptatul zâmbet interesat. Cel care spune: *Am mai auzit povestea asta, dar încă nu m-am săturat de ea.*

– Așa că m-am dus la baie, dar *și* baia era goală. Apoi, când m-am întors...

– El era acolo, încheie Lisey în locul ei.

Vorbește încet, păstrând pe buze zâmbetul firav.

– Un, doi, abracadabra.

Și bul, sfârșit.

– Da, de unde știți?

– Păi, face ea, continuând să zâmbească, Scott are puterea de a se confunda cu mediul înconjurător.

Asta ar trebui să sune ca o bazaconie de zile mari – ca o minciună nereuşită a unei persoane cu puţină imaginaţie – dar nu e aşa. Pentru că nu e câtuşi de puţin o minciună. Îl pierde întotdeauna din vedere în supermarketuri şi-n magazinele universale (locuri unde el, din cine ştie ce motiv, nu e niciodată recunoscut) şi, o dată, l-a căutat preţ de aproape o jumătate de oră în Biblioteca Universităţii Maine înainte să-l zărească în Camera Periodicelor, pe care o verificase de două ori până atunci. Când îl luase la rost că o făcuse să aştepte şi să-l caute într-o loc unde nu putea nici măcar să ridice vocea ca să-i strige numele, Scott ridicase din umeri şi susţinuse că se aflase tot timpul la Periodice, frunzărind noile reviste de poezie. Mai rău e că ea nici n-a crezut că răstălmăcea realitatea, darămite s-o mintă. Ea pur şi simplu... îl trecuse cumva cu vederea.

Infirmiera se luminează la faţă şi-i spune:

– Exact asta a spus şi Scott – că se confundă.

Apoi roşeşte.

– Ne-a spus să-i zicem Scott. Ne-a pretins-o, de-a dreptul. Sper că nu vă deranjează, doamnă Landon.

Rostit de acea tânără infirmieră venită din Sud, *doamnă* sună ca *d'amnă*, însă accentul ei n-o indispune pe Lisey aşa cum o făcuse accentul lui Dashmiel.

– Absolut deloc. Le spune asta tuturor fetelor, mai ales celor drăguţe.

Infirmiera zâmbeşte şi roşeşte şi mai tare.

– A zis că m-a văzut când am trecut pe lângă el şi că l-am privit drept în ochi. A spus ceva de genul: „Întotdeauna am fost unul dintre cei mai albi dintre albi, dar, după ce-am pierdut atât sânge, trebuie că mă număr printre primii zece."

Lisey râde politicos şi simte cum i se face ghem stomacul.

– Şi, desigur, cu cearşafurile alea albe şi cu pijamalele albe pe care le poartă...

Tânăra infirmieră începe să încetinească. *Vrea* să creadă, iar Lisey nu se îndoiește că *a crezut* atunci când Scott îi vorbea și se uita la ea cu ochii lui migdalați luminoși, dar acum începe să simtă absurditatea care pândește dincolo de cuvintele pe care le spune.

Lisey intervine și-i dă o mână de ajutor.

– Și mai are și un fel de a rămâne perfect *nemișcat*, zice ea, deși Scott e poate cel mai *agitat* om pe care-l cunoaște. Chiar și atunci când citește o carte se foiește fără încetare în scaun, rozându-și unghiile (obicei la care a renunțat o vreme după tirada sa, dar l-a reluat mai apoi), scărpinându-și brațele ca un drogat care are nevoie de doza zilnică, uneori făcând chiar exerciții cu micile gantere de două kilograme și jumătate pe care le ține întotdeauna sub fotoliul său preferat. L-a văzut cu adevărat liniștit numai când doarme profund și când scrie și scrisul îi merge excepțional de bine. Însă infirmiera pare încă nesigură, așa că Lisey continuă să dezvolte subiectul, vorbind pe un ton vesel care sună îngrozitor de fals în propriile-i urechi: Uneori jur că-i ca o piesă de mobilier. Am trecut și eu pe lângă el, și încă de nenumărate ori.

Atinge mâna infirmierei.

– Sunt sigură că asta s-a întâmplat, draga mea.

Nu e deloc sigură de un asemenea lucru, dar infirmiera îi oferă un zâmbet recunoscător și subiectul absenței lui Scott e abandonat. *Sau mai degrabă îl trecem cu vederea*, gândește Lisey. *Ca pe un mic calcul renal.*

– Se simte mult mai bine azi, spune infirmiera. Dimineață devreme a trecut doctorul Wendlestadt să-i facă o vizită și a fost absolut *uimit*.

Lisey nu se îndoiește deloc de asta. Și-i spune infirmierei ceea ce-i spusese Scott cu atât de mulți ani în urmă, în apartamentul ei din Cleaves Mills. Pe atunci crezuse că era un lucru dintre acelea care se spun de dragul vorbei, dar acum crede în el. O, da, acum îl crede până la capăt.

– Toții Landonii se vindecă repede, spune ea, apoi intră să-și vadă soțul.

15

Stă întins acolo cu ochii închiși și cu capul întors pe o parte, un om foarte alb într-un pat foarte alb – măcar asta e cu siguranță adevărat – dar e imposibil să nu vezi chica aceea de păr negru, lung până la umeri. Scaunul în care a stat ieri e acolo unde l-a lăsat, și Lisey își reia locul lângă pat. Își scoate cartea – *Sălbatice* de Shirley Conran. Înlătură semnul de carte făcut dintr-o bucată de cutie de chibrituri, când simte ochii lui Scott asupra ei și ridică privirea.

– Cum te simți în dimineața aceasta, scumpul meu? îl întreabă.

El nu spune nimic timp îndelungat. Respirația îi șuieră, însă nu mai *strigă* așa cum a făcut atunci când stătea întins pe asfaltul parcării și cerea niște gheață. *Este într-adevăr mai bine*, gândește ea. Apoi, cu puțin efort, își mișcă mâna până ce ajunge peste a ei. O strânge. Buzele sale (care par înfiorător de uscate; mai târziu, Lisey îi va aduce niște Chap Stick sau Carmex) se depărtează într-un zâmbet.

– Lisey, zice el. Micuță Lisey.

Adoarme la loc cu mâna încă peste a ei, iar Lisey nu are absolut nimic împotrivă. Poate întoarce paginile cărții cu o singură mână.

16

Lisey tresări ca trezită din moțăială, se uită pe geamul din partea șoferului și văzu că umbra BMW-ului ei se alungise mult pe asfaltul negru și curat al domnului Patel. În scrumieră nu era doar un chiștoc de țigară sau două, ci trei. Se uită prin parbriz și văzu un chip care o privea de la una dintre ferestrele mici din spatele magazinului, din ceea ce trebuia să fie spațiul de depozitare. Dispăru înainte să-și poată da seama că era soția domnului Patel sau una dintre cele două fiice adolescente, însă avu timp să observe expresia: curiozitate și îngrijorare. Oricare ar fi fost, era timpul să plece. Ieși cu spatele din

locul pe care-l ocupase, bucuroasă că stinsese cel puțin țigările în propria scrumieră în loc să le arunce afară pe asfaltul straniu de curat, și porni pentru a doua oară spre casă.

Amintirea acelei zile la spital – și a ceea ce a spus infirmiera – a fost un alt popas al bulului.

Da? Da.

În dimineața aceea fusese *ceva* în pat cu ea și, pentru moment, va continua să creadă că fusese Scott. Din cine știe ce motiv, o trimisese într-o vânătoare de bul, ca acelea pe care le organiza fratele lui mai mare Paul când erau doi băieți nefericiți ce creșteau în zona rurală a statului Pennsylvania. Doar că în loc să fie îndrumată de la un popas la altul cu ajutorul ghicitorilor, era îndrumată...

– Mă îndrumi în trecut, zise ea pe o voce joasă. Dar de ce faci asta? *De ce*, din moment ce acolo e toată mălura?

Cel spre care te îndrepți tu e un bul bun. *Trece dincolo de purpuriu.*

– Scott, nu vreau să trec dincolo de purpuriu.

Se apropia acum de casă.

– *Fotată* să fiu dacă vreau să trec dincolo de purpuriu.

Dar nu cred că am de ales.

Dacă asta era adevărat, și dacă următorul popas al bulului însemna să retrăiască vizita lor de weekend la *Antlers* – luna de miere anticipativă a lui Scott – atunci voia cutia de cedru a mamei-bune. Asta era tot ce-i mai rămăsese de la mama ei acum, că păturile

(africane)

afgane nu mai erau, iar Lisey bănuia că aceasta era versiunea ei mai umilă a ungherului memoriei din biroul lui Scott. Era un loc unde-și depozitase tot soiul de amintiri din

(SCOTT ȘI LISEY! ANII DE ÎNCEPUT!)

primii zece ani ai căsniciei lor: fotografii, vederi, șervețele, cutii de chibrituri, meniuri, sugative pentru pahare, lucruri prostești de felul acesta. Cât timp strânsese treburile acelea? Zece ani? Nu, nu așa de mult. Șase, cel mult. Probabil mai puțin. După *Diavolii goi*, schimbările surveniseră într-un ritm rapid – nu doar experimentul german, ci *totul*. Viața lor împreună devenise într-un fel asemenea

caruselului bezmetic (parcă era un joc de cuvinte, își spuse ea – car-u-sel, car-u-sel) de la sfârșitul filmului lui Alfred Hitchcock *Vice-versa*. Renunțase să mai strângă șervețele de cocktail și cutii de chibrituri pentru că erau deja prea multe saloane și prea multe restaurante în prea multe hoteluri. Mai lipsise puțin să nu mai strângă nimic. Iar cutia de cedru a mamei-bune care mirosea atât de dulce când o deschideai oare unde era? *Undeva* în casă, era sigură de asta, și avea de gând s-o găsească.

Poate că se va dovedi a fi următorul popas al bulului, își spuse ea, apoi văzu cutia poștală. Ușița era coborâtă și de ea era legat cu bandă elastică un mănunchi de scrisori. Curioasă, opri lângă ea. Deseori când era în viață, Scott găsea cutia poștală plină când se întorcea acasă, dar după aceea corespondența scăzuse drastic și cel mai adesea avea ca destinatar TITULARUL sau DL ȘI DNA PROPRIETARI. Sinceră să fie, nici teancul de acum nu părea mai voluminos: patru plicuri și o vedere. Domnul Simmons, poștașul arondat acelei zone, trebuia să fi îndesat un pachet în cutie, deși în zilele mai senine era înclinat să le lege și pe acestea cu o bandă elastică de rezistentul steguleț metalic. Lisey aruncă o privire la scrisori – facturi, anunțuri publicitare, o vedere de la Cantata – apoi vârî mâna în cutie. Atinse ceva moale, păros și ud. Îi scăpă un strigăt de surprindere, trase mâna înapoi, văzu sângele de pe degete și strigă din nou, de data aceasta de oroare. Pentru o clipă fu convinsă că fusese mușcată: ceva urcase pe stâlpul de cedru al cutiei poștale și apoi se culcușise înăuntru. Poate un șobolan, poate ceva și mai rău – ceva turbat, cum ar fi o marmotă sau un pui de raton.

Își șterse mâna pe bluză, respirând cu icnete zgomotoase ce nu erau tocmai gemete, apoi ridică mâna fără tragere de inimă ca să vadă câte răni avea. Și cât de adânci. Preț de o clipă, convingerea sa că trebuia să fi fost mușcată fu atât de puternică, încât chiar văzu urmele. Apoi clipi și realitatea își recâștigă supremația. Erau dâre de sânge, însă nicio tăietură sau mușcătură sau leziuni ale pielii. Era ceva în cutia poștală, sigur că da, o oribilă surpriză păroasă, dar apuseseră zilele când mai putea mușca pe cineva.

Lisey deschise torpedoul şi din el căzu pachetul nedesfăcut de ţigări. Scotoci până ce găsi o micuţă lanternă de unică folosinţă pe care o mutase din torpedoul ultimei sale maşini, un Lexus pe care îl condusese vreme de patru ani. Fusese o maşină bună acel Lexus. Renunţase la el doar fiindcă o asocia cu Scott, care îl numea Sexy Lexus-ul lui Lisey. Era surprinzător cât de multe lucruri neînsemnate te puteau răni atunci când murea cineva apropiat; ce să mai zici atunci de prinţesă şi de mazărea aia fotată? Acum spera doar să mai fi rămas ceva în bateria lanternei.

Mai rămăsese. Raza străluci puternic şi constant şi sigur. Lisey se întoarse pe jumătate, inspiră profund şi o îndreptă spre interiorul cutiei poştale. Era doar vag conştientă că îşi închisese buzele peste dinţi şi că strângea atât de tare din ele, că o durea. La început văzu doar o formă întunecată şi o scânteiere verzuie, ca lumina reflectată pe o bilă de marmură. Şi un lichid pe fundul metalic al cutiei. Bănuia că acela era sângele care-i mânjise degetele. Se mişcă mai spre stânga, sprijinindu-se cu toată partea aceea a corpului de portiera şoferului şi, încet, împinse lanterna tot mai mult înăuntrul cutiei poştale. Pe forma negricioasă apărură blană şi urechi şi un nas care probabil ar fi fost roz la lumina zilei. Era imposibil să nu recunoască ochii aceia; chiar şi opacizaţi de moarte, forma lor era caracteristică. În cutia ei poştală se afla o pisică moartă.

Lisey începu să râdă. Nu era tocmai un râs normal, însă nu era nici întru totul isteric. Se simţea în el un real umor. Nu avea nevoie să-i spună Scott că o pisică măcelărită într-o cutie poştală mirosea prea, prea mult a *Atracţie fatală.* Acela nu fusese o bazaconie de film suedez cu subtitrare, şi-l văzuse de două ori. Partea mai comică era că Lisey *nu* avea pisică.

Lăsă ca râsul să-şi urmeze cursul, apoi aprinse o Salem Light şi intră pe aleea din faţa casei.

VI. LISEY ȘI PROFESORUL

(Asta ți-e răsplata)

1

Nu simțea pic de teamă în clipa aceea și scurta ei alunecare în ilaritate fusese înlocuită de un puternic și precis sentiment de furie. Lăsă BMW-ul parcat în fața ușilor încuiate ale grajdului și se duse cu pași mari spre casă, întrebându-se dacă va găsi misiva noului său prieten la ușa bucătăriei sau la cea din față. Nici nu se îndoia că n-ar exista o misivă, și avea dreptate. Era în spate, un plic oficial alb ițindu-se dintre ușa cu plasă și canat. Cu țigara strânsă între dinții din față, Lisey desfăcu plicul și despături o singură foaie de hârtie. Mesajul era scris la mașină.

Doamnă: Îmi pare rău să fac asta că-mi plac animalele da mai bine să fie Pisica ta decât Tu. Nu vreau să-ți fac Ție rău. Nu vreau da trebuie să suni la 412-298-8188 și să-i zici „Omului" că donezi hârtiile despre care am discutat bibliotecii școlii prin El. Nu vrem

să lăsăm iarba să ne crească sub picioare cât aşteptăm, aşa că sunăl până la 8 seara şi iel o să mă contacteze. Hai să punen capăt trebii ăsteia fără să păţească nime nimic înafara sărmanei tale Pisici pentru care-mi PARE FOARTE RĂU.

Pretinu tău,

Zack

PS: Nu-s deloc jignit că mi-ai zis să mă duc să mă „F" singur. Ştiu că erai supărată.

Z

Lisey se uită la Z-ul cu care-şi încheiase „Zack McCool" mesajul pentru ea şi se gândi la Zorro, galopând prin noapte cu pelerina fluturându-i în spate. I se umeziseră ochii. Crezu o clipă că plângea, apoi îşi dădu seama că era din cauza fumului. Ţigara dintre dinţi arsese până la filtru. O scuipă pe cărămizile trotuarului şi o sfărâmă sub călcâi. Ridică ochii spre gardul înalt de scânduri care împrejmuia curtea din spate... deşi numai de dragul simetriei, căci singurii lor vecini se aflau pe partea dinspre sud, la stânga ei aşa cum stătea lângă uşa bucătăriei, în mână cu misiva enervantă şi plină de greşeli a lui „Zack McCool" – fotatul lui de ultimatum. De cealaltă parte a gardului locuia familia Galloway, iar aceştia aveau şase pisici – ceea ce se chema „pisici de curte" în fundătura aia de lume. Se întâmpla uneori să se mai aventureze câte una în curtea Landonilor, mai ales când nu era nimeni acasă. Lisey nu se îndoia deloc că-n cutia poştală era una dintre pisicile de curte ale vecinilor săi, exact aşa cum nu se îndoia deloc nici că-n PT Cruiser-ul care trecuse pe lângă ea nu la mult timp după ce încuiase casa Amandei şi plecase fusese Zack. Domnul PT Cruiser se îndrepta spre est, aproape ieşind din soarele la apus, aşa că nu reuşise să se uite bine la el. Nemernicul avusese tupeul chiar s-o salute cu o fluturare din mână. *Sal'tare, domniţă, ţ-am lăsat un cadouaş în cutia poştală!* Iar ea îi răspunsese la salut, pentru că asta făceai acolo, în Agroburg.

– Nemernicule, murmură ea, atât de înfuriată încât nici nu știa pe cine înjura, pe Zack sau pe incuncul nebun care-l asmuțise pe Zack asupra ei. Dar, dat fiind că Zack se arătase atât de amabil și-i oferise numărul de telefon al lui Woodbody (recunoscuse imediat prefixul de Pittsburgh), știa cu cine avea de gând să se răfuiască mai întâi și descoperi că abia aștepta s-o facă. Dar, înainte să se ia la răfuială cu cineva, avea de rezolvat o neplăcută problemă domestică.

Îndesă scrisoarea lui „Zack McCool" în buzunarul de la spate, atingând în treacăt Carnețelul cu Obsesii al Amandei fără să fie măcar conștientă de asta, și scoase cu o mișcare ageră cheile casei. Era încă prea furioasă ca să-și poată da seama de mare lucru, inclusiv de eventualitatea existenței pe plic a amprentelor expeditorului. Nu se gândea nici să sune la biroul șerifului districtual, deși asta se aflase pe lista priorităților mai devreme. Furia îi îngustase gândirea coerentă până la ceva ce semăna cu raza micuței lanterne pe care o folosise ca să se uite în cutia poștală, iar pentru moment, asta o limita la numai două gânduri: să vadă ce face cu pisica, apoi să-l sune pe Woodbody și să-i spună să se ocupe de „Zack McCool". Să-i ordone depunerea armelor. Altminteri...

2

Din dulapul de sub chiuveta din bucătărie luă două găleți pentru spălat podele, câteva cârpe curate, o pereche veche de mănuși Playtex din cauciuc și o pungă de gunoi pe care o îndesă în buzunarul de la spate al jeanșilor. Turnă niște soluție Top Job într-una dintre găleți, după care o umplu cu apă caldă, folosind dușul manual al chiuvetei pentru ca soluția să facă spumă mai repede. Apoi se duse afară, oprindu-se doar ca să ia o pereche de clești din ceea ce Scott numise Sertarul cu de Toate din bucătărie – cleștii lungi pe care îi folosea rareori, când făcea câte un grătar în grădină. Și, în vreme ce făcea aceste mici pregătiri pentru o misiune macabră, se

auzi cum cânta refrenul din „Jambalaya": *Son of a gun, we'll have big fun on the bayou!*

O distracție de pomină. Fără-ndoială.

Afară, umplu a doua găleată cu apă rece de la robinetul din grădină, apoi străbătu aleea cu câte o găleată în fiecare mână, cu cârpele agățate pe umăr, cu cleștii cei lungi ițindu-i-se dintr-un buzunar de la spate, în vreme ce din celălalt ieșea punga Hefty. Când ajunse la cutia poștală, puse gălețile jos și strâmbă din nas. Simțea oare miros de sânge sau de vină să fie doar imaginația sa? Se uită în cutie cu ochii mijiți. Nu se vedea nimic; lumina bătea din cealaltă parte. *Trebuia să aduc lanterna*, gândi, dar blestemată să fie dacă avea de gând să se întoarcă după ea. Nu acum, când era deja închingată și gata de luptă.

Dibui înăuntru cu cleștii, oprindu-se când atinse ceva ce nu era moale, însă nu era nici foarte tare. Îi deschise cât de mult putu, îi strânse la loc și trase. La început nu se întâmplă nimic. Apoi, pisica – de fapt doar senzația unei greutăți la capătul brațului său – începu să se miște cu greu.

Cleștii pierdură priza și se închiseră cu un clic. Îi trase afară. Urme de sânge și câteva fire de păr cenușiu se vedeau pe capetele spatulate – ceea ce Scott numise întotdeauna „apucătoarele". Își aminti că-i spusese că *apucătoare* trebuia să fie un pește pe care-l găsise plutind mort la suprafața neprețuitei sale bălți. Asta-l făcuse să râdă.

Se aplecă și se uită cu atenție în cutie. Pisica venise cam până la jumătate și acum se vedea destul de bine. Era de o nedefinită culoare fumurie, fără-ndoială o pisică de curte a vecinilor Galloway. Strânse cleștii de două ori – în semn de noroc – și fu pe cale să-i vâre din nou înăuntru, când auzi o mașină care se apropia dinspre est. Se întoarse cu o neașteptată senzație de gol în stomac. Nu *credea* că era Zack, care se întorcea la volanul micuței și sportivei sale PT Cruiser; știa asta. Avea să tragă la marginea drumului și să se aplece pe geam și s-o întrebe dacă nu voia o mână d-ajutor. Așa ar fi spus el: d-ajutor. *Domniță*, ar fi spus, *vrei o mână d-ajutor cu aia?* Însă era un SUV de un fel sau altul și la volan era o femeie.

Începi să fii paranoică, micuță Lisey.

Probabil că așa era. Și, date fiind împrejurările, avea dreptul să fie.

Termină odată treaba. Ai venit aici s-o faci, așa că fă-o.

Vârî cleștii înapoi în cutie, de data aceasta uitându-se la ceea ce făcea și, când depărtă apucătoarele și le poziționă așa încât să apuce una dintre labele înțepenite ale nefericitei pisici de curte, se gândi la Dick Powell într-un vechi film alb-negru, nu mai știa care, tăind un curcan și întrebând: *Cine vrea un picior?* Și da, simțea mirosul de sânge al cadavrului. Icni puțin, își lăsă bărbia în piept, scuipă printre genunchi.

Termină odată treaba.

Strânse apucătoarele (nu era totuși un cuvânt atât de rău, nu odată ce te împrieteneai cu el) și trase. Cu cealaltă mână desfăcu punga verde de gunoi și aruncă pisica înăuntru, cu capul în jos. Răsuci gura pungii și o înnodă la gât, dat fiind că micuța Lisey cea aiurită uitase să aducă și o bandă galbenă de plastic. Apoi începu cu hotărâre să curețe cutia poștală de sânge și păr.

3

Când termină de frecat cutia, străbătu iarăși anevoie aleea cu gălețile în mâini, în lumina slabă a serii. La mic-dejun băuse cafea și mâncase terci de ovăz, la prânz gustase puțin mai mult de o lingură de ton cu maioneză pe o frunză de salată și, cu sau fără pisica moartă, era lihnită. Se hotărî să amâne telefonul către Woodbody până după ce-și va fi pus cât de cât burta la cale. Ideea de a suna la biroul șerifului – sau la oricine în uniformă albastră, la o adică – nu-i revenise încă în minte.

Se spălă pe mâini vreme de trei minute, folosind apă foarte caldă și asigurându-se că nu-i mai rămâne niciun pic de sânge sub unghii. Apoi găsi recipientul Tupperware în care erau rămășițele plăcintei de cheesburger, le răsturnă într-o farfurie și le încălzi în cuptorul cu microunde. Cât așteptă clinchetul, luă din frigider un

Pepsi. Își aminti că-și spusese că nu va termina niciodată mâncarea aia odată ce i se va potoli pofta de la-nceput. Asta putea fi adăugată pe lunga, lunga listă a Lucrurilor din Viață în Privința Cărora Lisey s-a Înșelat, dar și ce dacă? Mare budincă, după cum îi plăcuse Cantatei să spună în primii ani ai adolescenței.

– N-am susținut niciodată că aș fi deșteapta echipei, vorbi Lisey în bucătăria goală și cuptorul cu microunde *blipăi* parcă pentru a se arăta de acord.

Amestecătura reîncălzită era aproape prea caldă ca să poată fi mâncată, însă Lisey o înfulecă așa, răcindu-și gura cu înghițituri acidulate de Pepsi rece. Când termină ultima îmbucătură, își aminti sunetul slab ca o șoaptă pe care-l făcuse blana pisicii când se frecase de interiorul cutiei poștale și ciudata senzație de *rezistență* pe care o simțise atunci când cadavrul începuse, greoi, să iasă. *Trebuie să-l fi îndesat tare bine acolo*, își spuse, și gândul îi zbură din nou la Dick Powell, un Dick Powell în alb-negru, de data aceasta spunând: *Ia și puțină umplutură!*

Se ridică și dădu fuga la chiuvetă atât de repede, încât își răsturnă scaunul, convinsă că va vomita tot ce tocmai mâncase, că *va da la rațe, va chema cerbii, își va întoarce stomacul pe dos, va da o probă de canto*. Rămase aplecată deasupra chiuvetei, cu ochii închiși, cu gura deschisă, cu stomacul blocat și încleștat. După o pauză grea de cinci secunde, scoase o monstruoasă râgâială acidulată, care bâzâi ca o cicadă. Mai rămase acolo o clipă, vrând să se convingă bine că asta era tot. Când se convinse, își clăti gura, scuipă și scoase scrisoarea lui „Zack McCool" din buzunarul jeanșilor. Era timpul să-l sune pe Joseph Woodbody.

4

Se aștepta să fie numărul biroului de la Pitt – cine i-ar da unui descreierat ca noul ei prieten Zack numărul de acasă? – și era pregătită să lase pe robotul telefonic al lui Woodbody ceea ce Scott ar

fi numit „un mesaj provocator de o *perfectă enormitate*". În schimb, i se răspunse la al doilea țârâit și o voce feminină, cât se poate de plăcută și poate unsă cu acel atotimportant pahărel de băutură de dinaintea cinei, îi spuse că sunase la reședința Woodbody și apoi o întrebă cine era. Pentru a doua oară în ziua aceea, Lisey se prezentă ca doamna Scott Landon.

– Aș vrea să discut cu profesorul Woodbody, zise ea.

Vorbi pe un ton blând și plăcut.

– Vă pot întreba în ce privință?

– În privința hârtiilor răposatului meu soț, spuse Lisey, răsucind pachetul desfăcut de Salem Lights pe măsuța de cafea din fața ei. Își dădu seama că din nou avea țigări, nu însă și foc. Poate era un avertisment că ar trebui totuși să renunțe iarăși la obicei înainte ca acesta să-și prindă din nou cârligele mici și galbene în trunchiul cerebral. Se gândi să adauge: *Sunt sigură că va dori să stea de vorbă cu mine*, dar nu se deranjă. Soția lui o știa cu siguranță.

– O clipă, vă rog.

Lisey așteptă. Nu-și pregătise ceva de spus, iar asta era în concordanță cu o alta dintre Legile Landon: te pregătești dinainte numai atunci când ai de gând să exprimi un *dezacord*. Când ești cu adevărat furios – când voiai, după cum se spune, să *croiești cuiva o a doua gaură a curului* – de obicei e mai bine să strângi totul în tine și să lași explozia să se producă.

Așa că rămase acolo, cu mintea atent golită, răsucind pachetul de țigări. *Vâj-vâj*, făcea aceasta.

În cele din urmă, o voce masculină fără inflexiuni puternice, pe care i se păru c-o recunoaște, spuse:

– Bună ziua, doamnă Landon, ce surpriză plăcută.

SCOPN, gândi ea. *SCOPN, iubimeu.*

– Nu, zise Lisey, n-o să fie deloc plăcută.

Urmă o pauză. Apoi, cu precauție:

– Poftim? Vorbesc cu Lisa Landon? Doamna Scott L...

– Ascultă-mă bine, fiu de târfă ce ești. Mă hărțuiește un om. Cred că-i un om periculos. Ieri m-a amenințat că mă va face să sufăr.

– Doamnă Landon...

– O să-mi provoace durere-n locurile unde nu i-am lăsat pe băieți să pună mâna la dansurile din gimnaziu, așa s-a exprimat, cred. Și-n seara asta...

– Doamnă Landon, nu...

– *În seara asta* mi-a lăsat o pisică moartă în cutia poștală și o scrisoare prinsă la ușă, iar în scrisoare apărea un număr de telefon, numărul *ăsta* de telefon, așa că nu-mi spune că nu știi despre ce vorbesc, fiindcă știu că *știi!*

La ultimul cuvânt, Lisey lovi pachetul de țigări cu latul palmei. Îl lovi ca pe un fluturaș de badminton. Acesta zbură până în cealaltă parte a camerei, împrăștiind Salem Lights pe drum. Ea respira apăsat și repede, însă cu gura larg deschisă. Nu voia ca Woodbody s-o audă și să-i confunde furia cu teama.

Profesorul nu răspunse nimic. Lisey îi dădu timp. Când tot nu spuse nimic, ea întrebă:

– Mai ești acolo? Ai face bine să fii.

Știu că-i răspunse același om, însă tonul rotunjor și fără inflexiuni inutile, de aulă universitară, îi dispăruse din voce. Omul acesta părea deopotrivă mai tânăr și mai bătrân.

– Aveți bunăvoința să așteptați, doamnă Landon, până ce preiau apelul în birou.

– Acolo unde să nu te poată auzi soția, îmi imaginez.

– Așteptați, vă rog.

– Ai face bine să te grăbești, Fotatbody, altfel...

Se auzi un clic, apoi tăcere. Lisey își dori să fi folosit telefonul fără fir din bucătărie; avea poftă să se plimbe prin cameră, poate chiar să ia o țigară și s-o aprindă de la aragaz. Dar poate că era mai bine așa. În felul acesta nu-și putea risipi niciun pic din furie. În felul acesta trebuia să rămână închingată atât de tare, c-o durea.

Trecură zece secunde. Douăzeci. Treizeci. Era cât pe ce să pună receptorul în furcă, când se auzi un alt clic pe fir și Regele Incuncilor i se adresă din nou pe noua sa voce tânăr-bătrână. Căpătase un slab tremur comic, ca de sughiț. *Sunt bătăile inimii sale*, își spuse ea.

Fu gândul ei, însă putea fi o intuiție de-a lui Scott. *Îi bate inima atât de tare, că o pot auzi. Voiam să-l sperii? L-am speriat. Atunci, de ce asta mă sperie* pe mine?

Și da, dintr-odată, *era* speriată. Era ca un fir de ață galbenă care intra și ieșea din pătura de un roșu-intens a furiei sale.

– Doamnă Landon, omul ăsta se numește poate Dooley? James sau Jim Dooley? Înalt și uscățiv, cu un ușor accent rural? De West Vir...

– Nu știu cum îl cheamă. La telefon s-a prezentat drept Zack McCool, și cu numele ăsta și-a semnat...

– Futu-i! făcu Woodbody. Numai că-l lungi – *Fuuutu-i* – și-l transformă în ceva aproape incantatoriu. Urmat de un sunet ce ar fi putut fi un geamăt. În mintea lui Lisey, un al doilea fir galben se alătură primului.

– Ce-i? întrebă ea tăios.

– El e, zise Woodbody. Trebuie să fie. Adresa de e-mail pe care mi-a dat-o e Zack991.

– I-ai spus să mă sperie ca să-ți dau scrierile nepublicate ale lui Scott, nu-i așa? Asta a fost învoiala.

– Doamnă Landon, nu înțelegeți...

– Ba cred că înțeleg. După moartea lui Scott am avut de-a face cu destui oameni săriți de pe fix, și-n privința asta universitarii îi fac de râs pe colecționari, dar tu-i faci pe ceilalți universitari să pară normali, Fotatbody. Probabil că de asta ai reușit să te prefaci la început. Oamenii cu adevărat nebuni *trebuie* să poată face asta. E o tehnică de supraviețuire.

– Doamnă Landon, dacă m-ați lăsa doar să vă expl...

– Am primit o amenințare și de vină ești tu, nu e nevoie să-mi explici asta. Așa că deschide urechile și ascultă-mă bine: potolește-ți imediat omul. Încă nu le-am dat autorităților numele tău, dar sunt convinsă că asta este ultima dintre grijile tale. Dacă mai primesc un singur telefon, o singură scrisoare sau un singur animal mort din partea cowboy-ului ăsta din adâncul spațiului, am să mă adresez direct ziarelor.

O lovi inspirația.

– O să încerc cu cele din Pittsburgh. O să le placă la nebunie. UNIVERSITAR NEBUN AMENINȚĂ VĂDUVA UNUI SCRIITOR CELEBRU. Când o să apară titlul ăsta pe prima pagină, câteva întrebări din partea polițiștilor din Maine vor fi cea mai mică dintre problemele tale. Adio, catedră!

I se păru că toate astea sunaseră bine și că ascunseseră firele alea galbene ale fricii – cel puțin pentru moment. Din nefericire, ceea ce spuse Woodbody apoi le făcu să reapară, mai la vedere ca niciodată.

– Nu înțelegeți, doamnă Landon. Nu-l pot potoli.

5

Pentru o clipă, Lisey fu prea năucită ca să poată vorbi. Apoi spuse:

– Ce vrei să *spui* cu nu poți?

– Vreau să spun că am încercat deja.

– Ai adresa lui de e-amil! Zack999 sau cum naiba era...

– Zack991 la Sail-punct-com, dacă are vreo importanță. La fel de bine ar putea fi trei de zero. Nu funcționează. A funcționat de primele două ori când am folosit-o, dar de-atunci e-mailurile mi se întorc cu mesajul DESTINATAR NECUNOSCUT.

Începu să se bâlbâie cum că mai încercase de atunci, dar Lisey nu-i mai dădu nicio atenție. Rechema în gând discuția purtată cu „Zack McCool" – sau Jim Dooley, dacă acesta era numele lui adevărat. Spusese că Woodbody fie avea să-i telefoneze, fie...

– Ai o adresă e-amil specială? întrebă ea, întrerupându-l pe profesor la jumătatea tiradei. Mi-a spus că-i vei trimite un e-mail într-un mod special ca să-i spui dacă ai primit ce voiai. Așadar, unde e? La biroul tău de la Universitate? La un internet café?

– *Nu!* aproape că gemu Woodbody. Ascultați-mă... *Sigur* că am o adresă de e-mail la Pitt, dar nu i-am dat-o niciodată lui Dooley!

Ar fi fost o nebunie! Au acces la ea în mod regulat doi studenți ai mei, fără a mai vorbi de secretara Catedrei de Engleză!

– Și acasă?

– I-am dat adresa de e-mail de acasă, da, dar n-a folosit-o niciodată.

– Și numărul lui de telefon pe care-l ai?

Fu un moment de tăcere pe fir și, când Woodbody vorbi din nou, părea sincer nedumerit. Asta o sperie cel mai mult pe Lisey. Se uită la geamul panoramic al sufrageriei și văzu că la nord-est cerul prindea o nuanță violacee. În curând se va lăsa noaptea. Avea o bănuială că urma să fie una lungă.

– Numărul de telefon? zise Woodbody. Nu mi-a dat un număr de telefon. Doar o adresă de e-mail care a funcționat de două ori, apoi s-a blocat. Fie mințea, fie delira.

– Tu ce-ai alege dintre astea două?

Woodbody spuse aproape în șoaptă:

– Nu știu.

Lisey credea că acesta era felul laș al profesorului de a încerca să nege ceea ce gândea cu adevărat: că Dooley era nebun.

– Așteaptă un minut.

Dădu să pună receptorul pe sofa, apoi se răzgândi:

– Ai face bine să fii pe fir când mă întorc, profesore.

Nu fu nevoie totuși să folosească un ochi al aragazului. Într-o scuipătoare de bronz, lângă vatraie, erau lungi chibrituri decorative pentru aprinderea focului în șemineu. Luă o Salem Light de pe podea și aprinse un chibrit frecându-l de fundul vetrei. În chip de scrumieră folosi una dintre vazele de ceramică, punând deoparte florile din ea și reflectând (nu pentru prima dată, desigur) că fumatul e una dintre cele mai urâte metehne din lume. Apoi se întoarse la sofa, se așeză și ridică receptorul.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Doamnă Landon, eu și soția mea avem în plan să ieșim în oraș...

– Tocmai v-ați schimbat planul, zise Lisey. Începe cu începutul.

6

Desigur, la început au fost incuncii, acei păgâni veneratori ai textelor originale și ai manuscriselor inedite, și mai-mare printre ei era profesorul Joseph Woodbody care, în ceea ce o privea pe Lisey, le era rege. Numai Dumnezeu știa câte articole academice publicase despre operele lui Scott Landon sau câte dintre ele adunau chiar atunci praf, în tăcere, în șarpele de cărți de deasupra grajdului. Și nici nu-i păsa de cruntele chinuri prin care trecea profesorul Woodbody la gândul operelor nepublicate care puteau strânge și ele praful în studioul lui Scott. Ceea ce conta era că Woodbody își făcuse un obicei din a bea două sau trei beri în două sau trei seri pe săptămână când se întorcea acasă de la campus, întotdeauna la același bar, un local pe numele lui *Localul*. Pe lângă Pitt existau o sumedenie de stabilimente dedicate universitarilor cu gust pentru alcool, dintre care unele erau berării unde se turna direct în halbă, iar altele erau baruri cu fițe, frecventate de cadre universitare și absolvenți sensibili la politica instituției pe care o reprezentau – genul acela de localuri cu plante-păianjen în vitrină și Bright Eyes[1] la tonomat în loc de My Chemical Romance[2]. *Localul* era un bar muncitoresc la distanță de un kilometru și jumătate de campus și, la tonomat, piesa cea mai apropiată de rock era un duet între Travis Tritt și John Mellencamp. Woodbody spuse că-i plăcea să meargă acolo pentru că era liniștit în după-amiezile și-n primele ore ale serilor de weekend, dar și pentru că ambientul îl ducea cu gândul la tatăl lui, care lucrase într-o uzină de laminare a U.S. Steel. (Lui Lisey nu-i păsa nici cât o ceapă degerată de tatăl lui Woodbody.) În barul acela îl întâlnise pe omul care-și spunea Jim Dooley. Acesta era și el un băutor de după-amiază/seară timpurie, un individ cu vorbă mieroasă și o slăbiciune pentru

[1] Bright Eyes – formație muzicală americană fondată în 1980 care adoptă stilul „indie rock" și „folk rock" (n. tr.).

[2] My Chemical Romance – formație americană de rock alternativ fondată în anul 2001 (n. tr.).

cămăşile albastre de muncă şi genul acela de plastroane cu manşete pe care le purtase tatăl lui Woodbody. Profesorul îl descrise pe Dooley ca pe un bărbat înalt de un metru optzeci, deşirat, uşor adus de spate, cu păr negru rărit care-i cădea deseori peste frunte. Credea că ochii lui erau albaştri, dar nu era sigur, deşi băuseră împreună vreme de şase săptămâni şi deveniseră ceea ce el numea „un fel de amici". Nu făcuseră schimb de poveşti ale vieţilor lor, ci doar de frânturi din ele, aşa cum fac bărbaţii în baruri. Din partea lui, Woodbody susţinea că spusese adevărul. Acum însă avea motive să se îndoiască de faptul că Dooley făcuse şi el la fel. Da, era posibil ca Dooley să fi venit din West Virginia cu doisprezece sau paisprezece ani în urmă, şi probabil *era* adevărat că avusese de atunci o serie de slujbe necalificate prost plătite. Da, era posibil să fi fost la închisoare; avea aerul acela de prizonier, părând întotdeauna să ridice ochii spre oglinda barului atunci când se întindea după bere, să se uite peste umăr cel puţin o dată când se ducea la toaleta bărbaţilor. Şi da, era foarte posibil să se fi ales cu cicatricea de pe antebraţ, puţin mai sus de încheietura mâinii, în timpul unei scurte, dar violente lupte în spălătoria închisorii. Sau nu. Hei, poate că se împiedicase doar cu tricicleta în copilărie şi căzuse nu tocmai bine. Tot ce ştia Woodbody cu certitudine era faptul că Dooley citise toate cărţile lui Scott Landon şi era în stare să poarte o discuţie inteligentă despre ele. Şi că ascultase cu o ureche înţelegătoare dureroasa poveste a lui Woodbody despre intransigenta Văduvă Landon care, potrivit zvonurilor, şedea călare pe o comoară intelectuală de manuscrise inedite ale soţului, printre care se afla şi un roman complet. Însă solidaritate era un cuvânt banal. Ascultase cu o indignare crescândă.

Potrivit lui Woodbody, Dooley fusese cel care începuse s-o numească Yoko[1].

Profesorul caracteriză întâlnirile lor din *Local* drept „ocazionale, cu înclinaţie spre regulate". Lisey supuse la o analiză gramaticală

[1] Yoko Ono Lenon (n. 1933) - văduva celebrului membru al formaţiei *The Beatles*, John Lennon (n.tr).

această porcărie intelectuală și ajunse la concluzia că era un eufemism pentru niște întreceri de bălăcării Woodbody-Dooley având-o ca subiect pe Yoko Landon cu o ritmicitate de patru sau uneori cinci după-amiezi pe săptămână, și că atunci când Woodbody spunea „o bere sau două", probabil că se referea la o halbă sau două. Așadar îi și vedea, acești Oscar și Felix în versiune intelectuală îmbătându-se de-a dreptul în fiecare după-amiază de weekend, discutând la început despre cât de măreț erau cărțile lui Scott și apoi trecând în mod firesc la lamentații despre zgârcenia incomensurabilă a otrepei care era văduva lui.

Potrivit lui Woodbody, Dooley fusese cel care întorsese firul discuției pe direcția aceasta. Lisey, care știa cum vorbea Woodbody când i se refuza ceea ce-și dorea, se îndoia că nebunul fusese nevoit să depună prea mult efort.

Și, la un moment anume, Dooley îi spusese lui Woodbody că el, Dooley, ar putea-o convinge pe văduvă să se răzgândească în privința acelor manuscrise inedite. În definitiv, cât de greu putea fi să-i bage mințile în cap din moment ce hârtiile omului aveau aproape cu siguranță să ajungă oricum la Biblioteca Universității din Pittsburgh, alături de restul Colecției Landon? Era *priceput* să-i facă pe oameni să se răzgândească, spusese Dooley. Avea fler pentru asta. Regele Incuncilor (uitându-se la noul lui prieten cu viclenia încețoșată a unui bețiv, Lisey nu avea nicio îndoială) îl întrebase cât ar cere pentru un asemenea serviciu. Dooley spusese că nu-l interesa să scoată *profit*. Era vorba despre un serviciu adus omenirii, nu-i așa? Să smulgă o mare comoară de la o femeie care era prea prostănacă să înțeleagă pe ce anume ședea, ca o cloșcă burzuluită peste ouăle sale. Ei bine, da, răspunsese Woodbody, dar o muncă făcută merita oricum o răsplată. Dooley se gândise la asta și spusese că va ține socoteala cheltuielilor. Apoi, când aveau să se întâlnească și el îi va da hârtiile, puteau discuta și problema plății. Și cu asta, Dooley întinsese mâna peste bar spre noul său prieten, exact ca și când ar fi încheiat o tocmeală care chiar avea sens. Woodbody o strânsese, simțindu-se deopotrivă încântat și plin de dispreț. Se tot gândise la Dooley în cele cinci sau șapte săptămâni cât îl cunoscuse, îi spuse lui Lisey. Erau zile când îl considera un

om dintr-o bucată, un fost deținut autodidact ale cărui înfiorătoare povești cu răpiri și bătăi și spintecări cu coada lingurii erau adevărate până la ultima. Apoi erau zile (ziua când pecetluiseră învoiala cu o strângere de mână se număra printre ele) când era convins că de Jim Dooley nu era decât gura și că cea mai periculoasă crimă pe care o comisese vreodată era să fure un galon sau două de diluant din Wal-Mart-ul din Monroeville la care lucrase vreme de șase luni sau așa ceva, în 2004. Prin urmare, pentru Woodbody aceea fusese doar o glumă făcută la semibeție, având mai ales în vedere că Dooley îi spusese mai mult sau mai puțin că o va convinge pe Lisey să renunțe la hârtiile defunctului ei soț, de dragul Artei. Asta, cel puțin, fu ceea ce Regele Incuncilor îi spuse lui Lisey în acea după-amiază de iunie, însă, sigur că da, era vorba de același Rege al Incuncilor care șezuse pe jumătate beat într-un bar cu un bărbat pe care abia-l cunoștea, un om care singur recunoscuse că „fusese la răcoare", amândoi numind-o Yoko și căzând de acord că Scott trebuia s-o fi ținut pe lângă el numai și numai pentru un singur lucru, pentru că... ce altceva și-ar fi putut dori de la ea? Woodbody spuse că, în ceea ce-l privea pe el, întreaga tărășenie nu fusese decât o glumă, nimic altceva decât doi bărbați care se băteau cu pumnii în piept la bar. *Era* adevărat că împricinații făcuseră schimb de adrese de e-mail, însă-n ziua de azi toată lumea are așa ceva, nu? Regele Incuncilor își mai întâlnise loialul supus doar o singură dată după ziua strângerii de mână. Asta se întâmpla cu două după-amiezi mai târziu. Dooley se limitase atunci la o bere, spunându-i lui Woodbody că era „în antrenament". După acea bere, coborâse de pe scaunul de la bar, motivând că are întâlnire cu „un individ". Îi spusese profesorului că probabil se vor întâlni a doua zi, dacă nu, săptămâna viitoare cu siguranță. Dar Woodbody nu-l mai văzuse pe Jim Dooley de atunci. După vreo două săptămâni, nici nu-l mai așteptase. Iar adresa de e-mail Zack911 încetase să mai funcționeze. Într-un fel, crezuse el, faptul că pierduse urma lui Jim Dooley era un lucru bun. Îl făcea să bea prea mult și, pe lângă asta, era ceva *greșit* în privința lui. *(De asta ți-ai dat seama puțin mai târziu, nu-i așa?* gândi Lisey cu amărăciune.) Woodbody se întorsese la rația

sa normală de una sau două beri pe săptămână şi, fără s-o facă neapărat cu intenţie, se mutase la un bar aflat la distanţă de vreo două străzi faţă de *Local*. Nu-i trecuse prin gând decât mai târziu *(până ce mi s-a curăţat mintea* – fu modul în care se exprimă) că mărea inconştient distanţa dintre el şi ultimul loc unde-l văzuse pe Dooley; că, într-un fel, regreta întreaga tărăşenie. Asta dacă, desigur, fusese vreodată altceva decât doar o fantezie, unul dintre multele castele de aer ale lui Jim Dooley pe care Joe Woodbody îl ajutase să-l mobileze pe când îneca în băutură ultimele săptămâni ale unei alte triste ierni din Pittsburgh. Şi asta era ceea ce *crezuse* el, conchise cu pasiunea unui avocat pe al cărui client, dacă el o dă în bară, îl paşte injecţia letală. Ajunsese la concluzia că majoritatea poveştilor pe care i le spusese Jim Dooley despre fapte de banditism şi supravieţuire la Brushy Mountain fuseseră invenţii de la un capăt la altul şi că ideea lui de a o convinge pe doamna Landon să renunţe la manuscrisele răposatului său soţ nu era decât una dintre acestea. Pactul lor nu fusese nimic altceva decât un joc infantil de „Să zicem că".

– Dacă-i adevărat, spune-mi un lucru, interveni Lisey. Dacă Dooley ţi-ar fi adus un camion plin cu poveşti scrise de Scott, ai fi refuzat să le iei?

– Nu ştiu.

Asta, gândi Lisey, o spusese cu sinceritate, aşa că-l mai întrebă ceva:

– Îţi dai seama ce ai făcut? Ce ai pus în mişcare?

La aceasta, profesorul Woodbody nu spuse nimic, iar ea gândi că şi-n privinţa aceasta era sincer. Atât de sincer, poate, cât era în stare să fie.

7

După o pauză de gândire, Lisey spuse:

– Tu i-ai dat numărul la care m-a sunat? Şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc tot ţie?

– Nu! Categoric, nu! Nu i-am dat *niciun* număr, jur!

Lisey îl credea.

– O să faci ceva pentru mine, profesore, zise ea. Dacă o să te mai contacteze Dooley, poate doar ca să-ţi spună că e pe cai şi că lucrurile stau bine, tu o să-i spui că treaba a căzut. A căzut de tot.

– Aşa am să fac.

Înflăcărarea omului era aproape abjectă.

– Credeţi-mă, am să...

Fu întrerupt de o voce feminină – a soţiei sale, Lisey nu avea nicio îndoială – care întreba ceva. Se auzi un foşnet când bărbatul acoperi cu mâna microfonul receptorului.

Pe Lisey n-o deranjă. Ea făcea adunarea situaţiei şi nu-i plăcea totalul. Dooley îi spusese că putea scăpa de probleme dacă-i dădea lui Woodbody hârtiile şi manuscrisele inedite ale lui Scott. Profesorul avea apoi să-l sune pe nebun, avea să-i spună că totul era în ordine şi cu asta, basta. Numai că fostul Rege al Incuncilor susţinea că nu mai avea niciun mijloc de a-l contacta pe Dooley, iar Lisey îl credea. Să fi fost oare o omisiune din partea lui Dooley? Un defect de planificare? Nu credea. Credea că Dooley avea într-adevăr o vagă intenţie de a veni la biroul lui Woodbody (sau în castelul lui suburban) cu hârtiile lui Scott... dar, înainte să facă asta, plănuia s-o terorizeze şi apoi să-i provoace durere-n locurile unde nu-i lăsase pe băieţi să pună mână la dansurile din gimnaziu. Şi de ce s-o facă după ce se deranjase atât de mult să-i asigure deopotrivă pe ea şi pe profesor că, dacă ar colabora, exista un sistem foarte simplu de a evita să se întâmple lucruri neplăcute?

Poate pentru că are nevoie să-şi dea permisiunea.

Asta-i părea un lucru realist. Şi, mai târziu – poate după ce ea avea să fie moartă sau mutilată atât de grotesc încât să-şi *dorească* să fie moartă – conştiinţa lui Jim Dooley s-ar fi liniştit cu gândul că Lisey însăşi o ceruse. *Eu i-am oferit toate şansele*, ar fi gândit prietenul ei „Zack". *N-a fost decât vina ei. A trebui să fie Yoko până la sfârşit.*

Bine. Bine, atunci. Dacă-şi făcea apariţia, avea să-i dea cheile de la grajd şi de la studio şi să-i spună să ia ce voia. *O să-i spun să-şi facă de cap, să se satur*e.

Dar, la gândul acesta, buzele i se subţiară în zâmbetul lipsit de umor, ca o semilună, pe care poate doar surorile şi răposatul ei soţ, care-l numise Figura de Tornadă a lui Lisey, l-ar fi recunoscut.

– Nici *moartă*, bâigui ea şi se uită în jur după cazmaua de argint. Nu era acolo. O lăsase în maşină. Dacă o voia, ar fi fost bine să se ducă după ea înainte să se facă întu...

– Doamnă Landon?

Era profesorul, părând mai tulburat ca niciodată. Uitase complet de el.

– Mai sunteţi acolo?

– Mda, zise ea. Asta ţi-e răsplata, să ştii.

– Poftiţi?

– Ştii despre ce vorbesc. Toate lucrurile pe care ţi le-ai dorit atât de mult, lucrurile care ai crezut că trebuie să le ai... Asta ţi-e răsplata. Felul cum te simţi acum. Plus întrebările la care va trebui să răspunzi după ce o să închid telefonul, desigur.

– Doamnă Landon, nu...

– Dacă te sună de la poliţie, vreau să le spui tot ce mi-ai spus mie. Ceea ce-nseamnă că ai face bine să răspunzi mai întâi la întrebările soţiei tale, nu crezi?

– Doamnă Landon, *vă rog!*

Woodbody părea panicat acum.

– Tu ai născut problema asta. Tu şi prietenul tău Dooley.

– Nu-i mai spuneţi *prietenul* meu!

Figura de Tornadă a lui Lisey se accentuă, buzele subţiindu-se până ce-i scoaseră la iveală vârfurile dinţilor. În acelaşi timp, ochii i se îngustară până ce nu mai rămaseră decât nişte scânteieri albastre. Era o figură feroce şi era întru totul Debusher.

– Dar *este!* exclamă ea. Tu eşti cel care a băut cu el şi i-ai plâns pe umăr din cauza mea şi ai râs când mi-a spus Yoko Landon. Tu eşti cel care l-a asmuţit asupra mea, fie c-ai spus-o în atât de

multe cuvinte, fie că nu, iar acum se dovedește că-i nebun de legat și că nu-l poți potoli. Așa că *da*, profesore, o să sun la biroul șeriful districtual și *da dom'le*, o să le dau numele tău, o să le dau orice-i va ajuta să-ți găsească prietenul, pentru că nu a *terminat* încă, o știi la fel de bine ca mine, pentru că nu *vrea* să termine, se *distrează ca un fotat ce e*, și asta ți-e *răsplata.* Ai nășit-o, e a ta! Bine? *Bine?*

Niciun răspuns. Însă putea auzi o respirație jilavă și atunci știu că fostul Rege al Incuncilor se străduia să nu plângă. Închise telefonul, mai luă o țigară de pe podea, o aprinse. Se întoarse la telefon, apoi scutură din cap. O să sune la biroul șerifului într-un minut. Mai întâi voia să recupereze cazmaua de argint din mașină și voia s-o facă fără întârziere, înainte să se ducă toată lumina și partea ei de lume să dea ziua pe noapte.

8

Curtea laterală – pe care bănuia c-o va numi până la ultima suflare curtea de la intrare – era deja prea întunecată pentru gustul ei, chiar dacă Venus, steaua dorințelor, nu-și făcuse încă apariția. Umbrele acolo unde grajdul se îmbina cu magazia de unelte erau mult prea adânci, iar BMW-ul era parcat la mai puțin de șase metri distanță. Desigur, Dooley nu se ascundea la adăpostul umbrelor, iar dacă *era* în zonă, se putea afla oriunde: sprijinit de garderoba piscinei, trăgând cu ochiul de după colțul casei, unde era bucătăria, ghemuit în spatele chepengului de la pivniță...

Lisey se roti pe călcâie la această idee, însă mai era încă destulă lumină ca să vadă că nu era nimic de nicio parte a chepengului. Iar ușile acestuia erau încuiate, așa că nu trebuia să-și facă griji că Dooley s-ar putea ascunde în pivniță. Doar dacă, desigur, nu intrase cumva în casă și se pitise acolo jos înainte să ajungă ea acasă.

Termină Lisey te înfricoșezi singură de...

Ezită cu degetele strânse pe mânerul portierei din spate a BMW-ului. Rămase aşa preţ de cinci secunde, apoi lăsă ţigara să-i cadă din mâna liberă şi călcă chiştocul sub talpă. În unghiul adânc de la îmbinarea grajdului cu magazia de unelte stătea cineva. Cineva foarte înalt şi nemişcat.

Lisey deschise portiera din spate şi recuperă cazmaua de argint. Lumina din maşină rămase aprinsă când închise portiera la loc. Uitase de asta, felul cum rămânea aprinsă pentru scurt timp lumina în maşină, lumina de curtoazie, îi spunea, însă nu găsi nimic curtenitor în ideea că Dooley o putea vedea în vreme ce ea nu-l mai putea observa, graţie felului în care lumina aia fotată îi reducea la zero câmpul vizual. Se îndepărtă de maşină, ţinând coada cazmalei pe diagonala pieptului. Lumina din BMW se stinse în sfârşit. Preţ de o clipă, asta înrăutăţi lucrurile. Putea vedea doar o lume de forme purpurii indistincte sub cerul vioriu la apus şi se aştepta cu toată fiinţa ca bărbatul să-i sară în spate, spunându-i *domniţă* şi întrebând de ce nu-i dăduse ascultare în timp ce o strângea de gât şi ea îşi simţea respiraţia devenind convulsivă înainte să se oprească de tot.

Nu se întâmplă aşa şi, în aproximativ trei secunde, ochii i se readaptară la lumina scăzută. Acum îl putea vedea din nou, înalt şi drept, grav şi nemişcat, stând acolo în unghiul dintre clădirea cea mare şi clădirea cea mică. Cu ceva la picioare. Un fel de pachet pătrat. Putea fi o valiză.

Dumnezeule mare, doar nu crede că poate duce cu aia toate hârtiile lui Scott, nu-i aşa? îşi spuse şi mai făcu un pas precaut la stânga, ţinând atât de strâns cazmaua de argint, încât îi pulsau pumnii.

– Zack, tu eşti?

Încă un pas. Doi. Trei.

Auzi apropierea unei maşini şi înţelese că farurile ei aveau să măture curtea, scoţându-l complet la iveală. Când avea să se întâmple asta, bărbatul urma să sară spre ea. Ridică deasupra umărului cazmaua de argint exact aşa cum făcuse în august 1988, încheind mişcarea în clipa în care vehiculul ajungea sus, pe Sugar Top Hill, inundând curtea cu o lumină trecătoare şi scoţând la iveală maşina

de tuns iarbă pe care ea însăşi o lăsase în unghiul format de grajd şi magazie. Umbra mânerului ei sări în sus pe peretele grajdului, apoi dispăru odată cu dispariţia farurilor. Din nou, maşina de tuns iarba putea fi un om cu o valiză la picioare, bănuia ea, deşi odată ce văzuseşi adevărul...

e un film de groază, gândi, *ăsta-i momentul în care din întuneric ar sări un monstru şi m-ar apuca. Exact când încep să mă relaxez.*

Nu sări nimic s-o apuce, dar Lisey nu credea că era ceva rău în a lua cazmaua de argint cu ea în casă, fie şi numai pentru a-i purta noroc. Strângând mânerul mai de jos, din locul unde acesta se îmbina cu lama de argint, se duse să-l sune pe Norris Ridgewick, şeriful districtului Castle.

VII. LISEY ȘI LEGEA

(Obsesia și mintea epuizată)

1

Femeia care răspunse la telefon se prezentă drept Soames, ofițer de comunicații, și spuse că nu-i putea face legătura cu șeriful Ridgewick, pentru că șeriful Ridgewick se căsătorise cu o săptămână în urmă. Proaspeții însurăței se aflau pe insula Maui și acolo aveau să rămână și-n următoarele zece zile.

– Atunci, cu *cine* pot vorbi? întrebă Lisey. Nu-i plăcu sunetul aproape strident al vocii sale, dar îl înțelegea. O, Doamne, cum îl înțelegea! Fusese o zi a naibii de lungă.

– Rămâneți la telefon, doamnă, zise Soames.

Apoi Lisey fu abandonată alături de McGruff Câinele Polițist, care vorbea despre grupurile de supraveghere a cartierelor. Lisey considera asta o îmbunătățire considerabilă față de Cele Două Mii de Corzi Comatoase. După aproximativ un minut de McGruff, pe fir intră un polițist al cărui nume i-ar fi plăcut mult lui Scott.

– Aici adjunctul Andy Clutterbuck, doamnă, cu ce vă pot ajuta?

Pentru a treia oară în ziua aceea – *a treia e cu noroc*, ar fi spus mama-bună, *a treia le răscumpără pe toate* – Lisey se prezentă ca doamna Scott Landon. Apoi îi prezentă adjunctului Clutterbuck o versiune ușor modificată a poveștii cu Zack McCool, începând cu telefonul pe care-l primise în seara precedentă și încheind cu cel pe care-l dăduse în seara aceea, cel din care pescuise numele Jim Dooley. Clutterbuck se mulțumi să scoată îhî-uri și alte variațiuni pe această temă până când ea termină, apoi o întrebă cine-i dăduse celălalt nume al lui „Zack McCool", cel care era probabil numele adevărat.

Cu o strângere de conștiință

(stai la coadă colorată pentru o poveste gogonată)

care-i provocă un sentiment trecător de amuzament neplăcut, Lisey îl denunță pe Regele Incuncilor. Nu-i spuse Fotatbody.

– Ai de gând să discuți cu el, adjunct Clutterbuck?

– Cred că ar fi bine, nu?

– Așa cred, făcu Lisey, întrebându-se ce ar putea – *dacă* ar putea – scoate de la Woodbody înlocuitorul de șerif al districtului Castle și nu reușise ea să afle. Bănuia că trebuia să fie ceva – pe ea o cam îngrădise furia. Își dădu seama însă că nu asta era ceea ce o tulbura.

– Va fi arestat?

– Pe baza celor ce mi-ați spus? Nici pe departe. S-ar putea să aveți temei pentru o acțiune civilă – va trebui să vă consultați avocatul – dar în sala de judecată sunt sigur că ar spune că, în ceea ce-l privește *pe el*, tot ce voise să facă acest Dooley era să vă bată la ușă și să încerce o normală învoială comercială. Va susține că nu știe nimic despre pisici moarte în cutii poștale și amenințări la adresa integrității corporale... și ar spune adevărul, având în vedere ceea ce tocmai mi-ați spus. Corect?

Lisey fu de acord, însă fără tragere de inimă, că *era* corect.

– Voi avea nevoie de scrisoarea pe care v-a lăsat-o acest persecutor, zise Clutterbuck, și voi avea nevoie de pisică. Ce ați făcut cu rămășițele pământești?

– Avem lipită de casă o boxă de lemn, zise Lisey.

Luă o țigară, stătu în cumpănă, apoi o puse la loc.

– Soțul meu avea un cuvânt pentru ea – soțul meu avea câte un cuvânt pentru aproape *toate* lucrurile – dar nu-mi amintesc pentru nimic în lume care era. În orice caz, rolul ei e de a nu lăsa ratonii să ajungă la reziduuri. Am pus cadavrul pisicii într-o pungă de gunoi și am pus punga în tachet.

Acum că nu se mai străduia să-l găsească, cuvântul lui Scott îi veni în minte fără niciun efort.

– Îhî, îhî, aveți un congelator?

– Da..., făcu ea, temându-se deja de ceea ce avea să-i spună mai departe.

– Vreau să puneți pisica în congelator, doamnă Landon. E absolut în regulă s-o lăsați în pungă. O să vină cineva după ea mâine ca s-o ducă la Kendall sau Jepperson. Aceștia sunt veterinarii pe care-i avem trecuți pe statul de plată. Vor încerca să determine cauza morții...

– N-ar trebui să fie greu, zise Lisey. Cutia poștală era plină de sânge.

– Îhî. Păcat că n-ați făcut câteva polaroiduri înainte s-o curățați.

– A, îmi cer umil scuze că mi-am luat libertatea s-o fac! strigă Lisey, afectată.

– Calmați-vă, zise Clutterbuck. Cu calm. Înțeleg că ați fost tulburată. Oricine ar fi fost.

Nu și tu, gândi Lisey cu iritare. *Tu ai fi rămas rece ca... ca o pisică moartă în congelator.*

Zise:

– Cu asta am rezolvat problema profesorului Woodbody și a pisicii moarte; cum rămâne cu mine?

Clutterbuck îi spuse că va trimite numaidecât un ajutor de șerif – adjunctul Boeckman sau adjunctul Alson, care era mai aproape – să preia scrisoarea. Acum, că se gândea mai bine, spuse el, ofițerul care va trece pe la ea ar putea face și câteva poze cu pisica moartă. Toți ofițerii aveau aparate Polaroid în mașină. Apoi ofițerul (și, mai târziu, cel care avea să-i ia locul la începutul turei de după-amiază) se va instala pe Route 19 într-un loc de unde să-i poată ține casa sub supraveghere. Doar dacă, desigur, nu aveau să primească un apel de urgență – un accident sau ceva de soiul ăsta. Dacă Dooley

„trecea prin zonă" (aceasta fu formula pe care o alese Clutterbuck cu o neașteptată delicatețe), avea să vadă patrula poliției și nu se va opri.

Lisey spera doar ca înlocuitorul de șerif să aibă dreptate.

Indivizii ca Dooley, continuă Clutterbuck, mai degrabă lătrau decât să muște. Dacă nu reușeau să sperie pe cineva ca să capete ce-și doreau, aveau înclinația să dea uitării toată tărășenia.

– Bănuiala mea e că nu-l veți mai vedea niciodată.

Lisey spera să aibă dreptate și-n privința asta. Ea însă avea unele îndoieli. Nu înceta să se gândească la modul în care „Zack" plănuise întreaga acțiune. Modul în care eliminase posibilitatea de a fi oprit... cel puțin de omul care-l angajase.

2

La nici douăzeci de minute după ce încheiase discuția cu adjunctul Clutterbuck (pe care mintea sa ostenită ținea acum morțiș să-l numească fie adjunctul Butterhug[1] sau – cu trimitere la aparatele Polaroid – adjunctul Shutterbug[2]), la ușa ei se înființă un bărbat subțirel îmbrăcat în uniformă kaki și purtând un pistol la șold. Se prezentă drept ofițerul Dan Boeckman și-i spuse că primise ordin să ia în grijă „o anumită scrisoare" și să fotografieze „un anumit animal decedat". Lisey rămase serioasă la aceasta, deși trebui să-și muște peretele interior al obrajilor pentru a o face. Boeckman puse scrisoarea (împreună cu plicul alb simplu) într-o pungulită oferită de ea, apoi întrebă dacă pusese „animalul decedat" în congelator. Lisey o făcuse îndată ce isprăvise discuția cu Clutterbuck, depozitând punga verde de gunoi în colțul stâng din spate al Trawlsen-ului uriaș, unde nu se afla nimic altceva în afară de câteva pungi brumate

[1] *Butterhug* – aprox. „îmbrățișare unsuroasă" (n. tr.).

[2] *Shutterbug* – aprox. gândac-obturator (de la *shutter* – obturatorul aparatelor de fotografiat) (n. tr.).

de plastic cu carne de vânat puse una peste alta și de mult date uitării, un cadou primit de ea și Scott de la electricianul lor, Smiley Flanders. Smiley câștigase un permis de vânătoare la Loteria Elanului din 2001 sau 2002 – Lisey nu-și mai amintea ce an – și doborâse „unu' dă talie relativ mare" în St John Valley. Acolo unde Charlie Corriveau își găsise noua soție, dacă se gândea mai bine. Lângă carne (pe care aproape sigur nu va ajunge niciodată s-o mănânce – decât poate în eventualitatea izbucnirii unui război nuclear) era singurul loc pentru o pisică de curte moartă, și-i spuse adjunctului Boeckman să aibă grijă s-o pună înapoi acolo și niciunde altundeva după ce va fi terminat s-o fotografieze. Acesta promise cu o perfectă seriozitate că va „îndeplini cerința", iar Lisey găsi că era din nou nevoie să-și muște interiorul obrajilor. Chiar și așa, fu cât pe ce să-i scape. Când îi auzi pașii grei coborând scările pivniței, se întoarse, își lipi fruntea de perete ca un copil neascultător, își acoperi gura cu mâinile și râse emițând sunete ascuțite din fundul gâtului.

După ce trecu acest acces veni momentul când reîncepu să se gândească la cutia de cedru a mamei-bune (era a ei de peste treizeci și cinci de ani, dar niciodată n-o *considerase* ca aparținându-i). Faptul că-și aminti de cutie și de toate micile amintiri puse la păstrare înăuntru o ajută să potolească isteria care creștea în ea. Ceea ce o ajută și mai mult fu certitudinea tot mai pronunțată pe care o simțea că pusese cutia în pod. Lucru absolut logic, desigur. Rămășițele muncii de o viață a lui Scott se aflau afară, în grajd și-n studio; rămășițele vieții pe care o trăise ea în vreme ce el muncea se aflau acolo, în casa pe care o alesese ea și pe care ajunseseră amândoi s-o iubească.

În pod se aflau cel puțin patru covoare turcești scumpe pe care ea le adorase cândva și care, la un punct anume, din motive pe care nu le înțelegea, începuseră să-i dea fiori...

Cel puțin trei seturi de valize care transportaseră de toate în aparatele de zbor de la cel puțin douăzeci de companii aeriene, dintre care multe fuseseră avioane mici și cochete, dar atât de lente

încât puteai să arunci cu pietre în ele atunci când treceau pe deasupra ta; războinici târşâiţi care meritau medalii şi parade, dar care trebuia să se mulţumească cu o pensie de onoare în pod (hei, băieţi, e oricum mai bine decât la gunoi)...

Mobila de sufragerie în stil danez modern despre care Scott spusese că arăta pretenţios, şi cât de nervoasă fusese pe el, mai ales pentru că adânc în sinea ei se temea că trebuie să-i dea dreptate...

Pupitrul cu tăblie basculantă, un „chilipir" care se dovedise că avea un picior mai scurt decât celelalte şi avusese nevoie de un ic, numai că icul se tot desprindea şi apoi, într-o zi, tăblia basculantă îi basculase peste degete şi asta-i *ajunsese*, amice, sus cu tine, în podul ăla fotat...

Scrumiere cu stativ din zilele când încă mai fumau...

Vechea maşină de scris IBM Selectric a lui Scott, pe care ea o folosise la corespondenţă până când începuse să-i fie greu să mai găsească panglică şi bandă corectoare...

Lucruri *d-un* fel, lucruri *d-alt* fel, lucruri de *tăte* felurile. O altă lume, de fapt, şi totuşi era o *bucurie*, ori cel puţin aşa părea *să fie*. Şi undeva – probabil în spatele unui teanc de reviste sau pe balansoarul cu spătar rupt – trebuia să fie cutia de cedru. Să se gândească la ea era ca şi când s-ar fi gândit la apă rece într-o zi toridă, care-ţi usucă gura. Nu ştia prea bine de ce era aşa, dar aşa era.

Când se întoarse adjunctul Boeckman din pivniţă cu polaroidurile, ea abia aştepta să-l vadă plecat. În schimb, acesta trase de timp *(îndărătnic ca o durere de dinţi*, ar fi spus tata Debusher), spunându-i mai întâi că, la o primă vedere, se părea că pisica fusese înjunghiată cu o unealtă de un fel sau altul (probabil cu o şurubelniţă), apoi asigurând-o că va rămâne în maşina parcată în faţa casei. Poate că pe unităţile lor (el le spuse unităţi) nu scria PENTRU A SLUJI ŞI PROTEJA, însă ei la asta se gândeau în fiece clipă şi voia să se simtă absolut în siguranţă. Lisey spuse că se simţea într-o atât de mare siguranţă, că se gândea chiar să meargă la culcare – fusese o zi lungă, trebuise să se ocupe şi de o urgenţă de familie pe lângă toată treaba asta cu urmăritorul şi era frântă de

oboseală. Adjunctul Boeckman prinse în sfârșit aluzia și plecă după ce-i mai spuse o ultimă dată că era absolut în siguranță și că nu era nevoie să doarmă cu un ochi deschis sau altceva de felul ăsta. Apoi coborî scările din față cu pași la fel de grei ca atunci când coborâse scările pivniței, trecând o ultimă dată în revistă fotografiile cu pisica moartă, cât încă mai era destulă lumină să vadă ceva. Două minute mai târziu, Lisey auzi ceea ce i se păru a fi un motor de o *perfectă enormitate* cum se turează de două ori. Farurile măturară peluza și casa, apoi se stinseră imediat. Și-l imagină pe adjunctul Daniel Boeckman stând de cealaltă parte a drumului în mașina parcată cu totul la vedere lângă bordură. Zâmbi. Apoi urcă în pod, fără să aibă cea mai mică idee că, două ore mai târziu, avea să stea întinsă în pat complet îmbrăcată, epuizată și în lacrimi.

3

O minte epuizată este cea mai ușoară pradă a obsesiei și, după o jumătate de oră de căutări zadarnice în pod, unde aerul era încins și stătut, lumina slabă și umbrele viclene păreau hotărâte să ascundă fiecare ungher pe care ea voia să-l examineze, Lisey se abandonă în brațele obsesiei fără să-și dea măcar seama ce face. Încă de la început nu știuse bine de ce-i trebuia cutia aceea, avusese doar o puternică intuiție că ceva înăuntrul ei, vreun suvenir din primii ani ai căsniciei, era următorul popas al bulului. După o vreme, însă, cutia deveni un scop în sine, cutia de cedru a mamei-bune. La naiba cu bulii, dacă nu punea mâinile pe cutia aia de cedru – lungă de treizeci de centimetri, lată de douăzeci și cinci și adâncă de cincisprezece – nu avea să mai reușească să pună geană peste geană. Avea doar să stea întinsă în pat și să se lase torturată de gândul la pisici moarte și soți morți și paturi goale și războinici incunci și surori care se taie singure și tați care taie...

(taci Lisey taci)

Avea doar să stea întinsă în pat, să ne limităm la asta.

O oră de căutări ajunse ca s-o convingă de faptul că râvnita cutie de cedru nu se afla totuşi în pod. Dar atunci era deja sigură că se afla în dormitorul de oaspeţi. Era absolut logic să creadă că migrase acolo... numai că alte patruzeci de minute (inclusiv o cercetare a raftului de sus din dulap cu ajutorul instabilei scări verticale) o convinseră că încăperea de oaspeţi era o altă gaură în apă. Aşadar, cutia era în pivniţă. *Trebuia* să fie. Era foarte probabil să fi ajuns în spatele scărilor, unde se aflau mai multe cutii de carton conţinând draperii, bucăţi de stofă, vechi componente stereo şi câteva piese de echipament sportiv: patine, un set de crochet, un fileu găurit de badminton. Coborând în grabă scările pivniţei (fără a se gândi deloc la pisica moartă care zăcea acum lângă pungile cu carne pietrificată din congelator), Lisey începu să creadă chiar că *văzuse* cutia acolo jos. Deja era foarte obosită, însă era doar vag conştientă de asta.

Îi luă douăzeci de minute să tragă toate cutiile de carton din locul lor de odihnă pe termen lung. Unele erau ude şi rupte. Când termină de scotocit printre lucrurile din ele, membrele îi tremurau de epuizare, hainele i se lipeau de piele şi-n spatele craniului începuse să-i pulseze o migrenă supărătoare. Împinse la loc cutiile ce se mai ţineau încă laolaltă şi le lăsă unde erau pe cele care se rupseseră. Cutia mamei-bune se afla totuşi în pod. Trebuia să fie aşa, acolo se aflase tot timpul. Cât îşi pierdea ea timpul acolo jos printre patine ruginite şi piese uitate de puzzle, cutia de cedru aştepta răbdătoare acolo sus. Îi veneau acum în minte cel puţin zece locuri pe care nu le inspectase, inclusiv spaţiul îngust de până sub streşini. Uite, acela era locul potrivit. Probabil că pusese cutia acolo şi uitase complet de...

Gândul i se întrerupse brusc atunci când îşi dădu seama că în spatele ei era cineva. Îl vedea cu coada ochiului. Indiferent că-l chema Jim Dooley sau Zack McCool, adevărul era că într-o clipită avea să-i pună mâna pe umărul asudat şi să-i spună *domniţă*. Atunci *chiar* ar fi avut de ce să-şi facă probleme.

Senzaţia aceasta era atât de reală, încât Lisey chiar auzi târşâitul picioarelor lui Dooley. Se întoarse ridicând mâinile ca să-şi apere

faţa şi avu doar o clipă pentru a vedea aspiratorul Hoover, pe care ea însăşi îl scosese de sub scări. Apoi se împiedică de cutia de carton în care era îndesat vechiul fileu de badminton. Flutură din mâini după echilibru, aproape îl găsi, avu timp să-şi spună *mama mă-sii* şi căzu. Rată la mustaţă să dea cu creştetul de dedesubtul scărilor şi asta fu spre binele ei, pentru că s-ar fi ales cu o lovitură de toată frumuseţea, poate una dintre cele care te fac să-ţi pierzi cunoştinţa. Te fac să-ţi pierzi şi viaţa, dacă aterizezi destul de tare pe podeaua de ciment. Lisey reuşi să amortizeze căderea cu mâinile depărtate, un genunchi ajungând în siguranţă pe plasa elastică a fileului de badminton, celălalt având însă parte de o aterizare mai dureroasă pe podeaua de ciment. Norocul ei că încă purta jeanşii.

Căderea fu cu noroc şi din alt motiv, gândi ea cincisprezece minute mai târziu, când stătea întinsă în pat, încă îmbrăcată şi cu cele mai amare lacrimi deja plânse şi uscate; trecuse deja la faza suspinelor rare şi a icnetelor aspre şi apoase care reprezintă reminiscenţa unei emoţii puternice. Căderea – şi sperietura care urmase, bănuia ea – îi limpezise mintea. Ar fi putut continua cu căutarea cutiei pentru încă două ore – mai mult, dacă ar fi ţinut-o puterile. Înapoi în pod, înapoi în dormitorul de oaspeţi, înapoi în pivniţă. *Înapoi în viitor*, ar fi adăugat cu siguranţă Scott; soţul ei avea fler pentru a face glume exact când nu era momentul. Sau, după cum se dovedea mai târziu, exact când era.

În orice caz, ar fi putut foarte bine să continue până la prima lumină a zorilor şi s-ar fi ales doar cu plămânii plini de aer cald şi cu mâinile pline de răbdări prăjite. Concluzia la care ajunse acum era că mult dorita cutie se afla fie într-un loc atât de evident încât trecuse deja pe lângă el de multe ori, fie pur şi simplu *dispăruse*, furată poate de una dintre menajerele care lucraseră pentru ei de-a lungul anilor sau de un muncitor care o ginise şi-şi spusese că soţiei sale i-ar plăcea o cutie aşa frumoasă şi că domniţa domnului Landon (ciudat cum îţi rămâne-n minte cuvântul acela) nu-i va simţi niciodată lipsa.

Las-o-n plata Domnului, micuţă Lisey, zise Scott cel care i se culcuşise în cap. *Gândeşte-te mâine la asta, căci e şi mâine o zi.*

– Mda, făcu ea, apoi se ridică în şezut, dintr-odată conştientă că era o femeie asudată şi urât mirositoare care stătea îmbrăcată în nişte haine asudate şi urât mirositoare. Se descotorosi de ele cât de repede putu, le lăsă într-un maldăr la picioarele patului şi se duse la duş. Se zgâriase la ambele palme când amortizase căzătura în pivniţă, dar ignoră înţepăturile şi-şi săpuni de două ori părul, lăsând clăbucii să-i curgă pe o parte şi pe cealaltă a feţei. Apoi, după ce aproape aţipi sub apa caldă cinci minute, roti hotărâtă robinetul duşului complet spre R, clătindu-se în ploaia ca de ace îngheţate, după care ieşi respirând sacadat. Folosi unul dintre prosoapele cele mari şi, când îl aruncă în coşul de rufe, îşi dădu seama că se simţea din nou în pielea sa, stăpână a propriei minţi şi pregătită să pună capăt zilei.

Se duse în pat şi ultimul gând înainte s-o lovească somnul fu la ajutorul de şerif Boeckman care stătea de pază. Era un gând reconfortant, mai ales după sperietura din pivniţă, şi dormi adânc, fără vise, până când o trezi ţipătul telefonului.

4

Era Cantata, care telefona din Boston. Desigur. O sunase Darla. Darla o suna întotdeauna pe Canty când erau probleme, de obicei mai devreme decât mai târziu. Canty voia să ştie dacă ar trebui să se întoarcă acasă. Lisey o asigură că nu era absolut niciun motiv să vină mai repede de la Boston, oricât de tulburată trebuia să fi părut Darla. Amanda se odihnea liniştită şi Canty chiar nu avea de ce să vină.

– Îi poţi face o vizită, dar, dacă nu are loc o schimbare majoră – la care doctorul Alberness ne-a spus să nu ne aşteptăm – n-o să-ţi poţi da seama nici măcar dacă e conştientă de prezenţa ta.

– Iisuse, făcu sora ei. E-ngrozitor, Lisa.

– Da. Dar e alături de persoane care-i înţeleg starea – sau înţeleg cel puţin care e modul de îngrijire al celor aflaţi în starea ei. Iar eu şi cu Darla n-o să uităm să te ţinem la cu...

Lisey se plimba prin dormitor cu telefonul fără fir. Acum se opri, uitându-se țintă la carnețelul care alunecase aproape complet din buzunarul drept din spate al jeanșilor aruncați pe jos. Era Carnețelul cu Obsesii al Amandei, numai că acum Lisey era cea care simțea că are o obsesie.

– Lisa?

Canty era acum singura care i mai adresa așa în mod regulat și întotdeauna o făcea să se simtă ca una dintre femeile acelea care arătau premiile la jocurile televizate – *Lisa, arată-le lui Hank și Marthei ce au câștigat!*

– Lisa, mai ești acolo?

– Mda, dragă.

Cu ochii la carnețel. Micile cercuri ale spiralei scânteiau în bătaia soarelui. Cercuri mici de oțel.

– Am spus că eu și cu Darla n-o să uităm să te ținem la curent.

Carnețelul păstrase curbura fesei de care stătuse lipit atât de multe ore și, uitându-se la el, vocea lui Canty păru să se estompeze. Lisey se auzi cum spune că e sigură că, dacă ea ar fi fost în locul lor, ea, Canty, ar fi făcut același lucru. Se aplecă și scoase carnețelul cu totul din buzunarul jeanșilor. Îi spuse Cantatei c-o va suna spre seară, îi spuse Cantatei c-o iubea, îi spuse Cantatei rămas-bun și aruncă telefonul fără fir pe pat, fără să-i acorde măcar o privire. Avea ochi doar pentru carnețelul mototolit, șaptezeci și cinci de cenți la orice Walgreen's sau Rexall. Și de ce era oare așa de fascinată? De ce, acum că se făcuse dimineață și era odihnită? Curată și odihnită? În noua lumină a soarelui, căutarea ei obsesivă după cutia de cedru din seara trecută părea o prostie, nimic altceva decât o externalizare comportamentală a tuturor neliniștilor din acea zi, însă carnețelul acesta nu părea o prostie, nu, nici pe departe.

Și ca distracția să fie și mai mare, vocea lui Scott îi vorbi mai clară ca niciodată. Doamne, cât de clară era! Și de puternică!

Ți-am lăsat un mesaj, iubimeu. Ți-am lăsat un bul.

Se gândi la Scott sub copacul miam-miam, la Scott în strania ninsoare de octombrie, spunându-i că Paul îl tachina uneori cu câte

un bul greu... dar niciodată unul *prea* greu. Nu se mai gândise la asta de ani întregi. Dăduse amintire la o parte, desigur, alături de celelalte lucruri la care nu voia să se gândească; o pusese dincolo de cortina purpurie. Dar ce era atât de rău la asta?

– N-a fost niciodată rău, zisese Scott. Avea lacrimi în ochi, însă vocea îi era perfect stăpânită; vocea îi fusese clară și sigură. Ca întotdeauna când avea de spus o poveste, voia să se facă auzit.

– Când eram mic, Paul n-a fost niciodată rău cu mine și eu n-am fost niciodată rău cu el. Eram o echipă. Trebuia să fim. Îl iubeam, Lisey. Îl iubeam atât de tare!

Acum trecuse deja de paginile cu numere – numerele sărmanei Amanda, toate înghesuite laolaltă. Nu găsi nimic mai departe decât pagini goale. Le frunzări tot mai repede, simțind cum îi slăbește certitudinea că acolo se afla ceva ce trebuia să găsească, apoi ajunse la o pagină aproape de capăt, pe care era scris un singur cuvânt:

nalba

De ce-i era familiar? La început îi scăpă, apoi își aminti. *Care-i premiul meu?* întrebase arătarea în cămașa de noapte a Amandei, arătarea întoarsă cu spatele la ea. *Ceva de băut*, spusese aceasta. *O Cola? O Royal Crown?* întrebase ea, iar arătarea spusese...

– A spus... el sau ea a spus... „Taci, trebuie să privim nalba", murmură ea.

Da, așa era, sau aproape așa; destul de aproape, în orice caz. Nu-i spunea nimic, și totuși aproape că-i spunea. Se mai uită o clipă sau două la cuvânt, apoi întoarse paginile până la ultima. Toate erau goale. Fu cât pe ce să lase carnețelul deoparte, când văzu niște cuvinte fantomatice *dincolo* de ultima pagină. Îl ridică și, pe suprafața interioară îndoită a copertei din spate, găsi următoarea însemnare:

Al 4-lea Popas: Uită-te sub pat

Dar, înainte să se aplece pentru a se uita sub pat, Lisey întoarse paginile mai întâi la cele de la început cu numerele și apoi la cea cu **NALBĂ**, care se afla cam la zece pagini numărate din spate în față, confirmând ceea ce deja știa: Amanda scria cifrele de patru cu un unghi drept și o linie verticală, așa cum învățai în școala primară: **4.** *Scott* era cel care le scria ca pe un caracter tipografic: **4.** *Scott* fusese cel scria litera „l" fără să-i facă buclă și el fusese cel care avea obiceiul să-și sublinieze notițele. Și fusese întotdeauna obiceiul Amandei de a scrie cu majuscule mici... cu litere rotunjite și ușor înclinate: C-urile, G-urile, Y-urile și S-urile.

Continuă să întoarcă paginile între **NALBĂ** și *Al 4-lea Popas: Uită-te sub pat*. Era sigură că, dacă le-ar fi arătat Darlei și lui Canty cele două mostre de scris, ar fi identificat fără ezitare mâna Amandei în cazul primeia și pe a lui Scott în cea de-a doua.

Iar arătarea care fusese în pat cu ea cu o dimineață în urmă...

– Avea vocea *amândurora*, șopti ea.

Avea impresia că-i mișună ceva pe sub piele. Habar nu avea că exista și o asemenea senzație.

– O să mi se spună că-s nebună, dar într-adevăr a avut vocea amândurora.

Uită-te sub pat.

În cele din urmă, făcu ceea ce-i cerea mesajul. Și singurul bul pe care-l zări acolo fu o pereche veche de papuci din stofă.

5

Lisey Landon ședea în jerba de lumină a soarelui de dimineață cu picioarele încrucișate la nivelul gleznelor și cu mâinile așezate pe genunchi. Dormise fără haine și acum ședea acolo așa; umbra draperiilor trase peste fereastra dinspre est i se proiecta pe corpul subțire ca umbra unui ciorap de damă. Se uită din nou la mesajul

care o îndruma spre al patrulea popas al bulului – un bul scurt, un bul bun, mai avea doar câțiva și-și va câștiga premiul.

Paul mă tachina uneori cu câte un bul greu... dar niciodată unul prea *greu.*

Niciodată prea greu. Păstrând asta în gând, închise carnețelul cu un pocnet și se uită la coperta din spate. Acolo, cu litere mici și negre sub sigla producătorului – Dennison – scria:

mein gott

Se ridică și începu să se îmbrace cu mișcări iuți.

6

Copacul îi închide în lumea lor. Dincolo de el se află zăpada. Și sub copacul miam-miam se află vocea lui Scott, vocea hipnotică a lui Scott, iar ea credea că *Diavolii goi* era romanul lui de groază? *Aceasta* e povestea lui de groază și, cu excepția lacrimilor care-i curg când vorbește despre Paul și despre cum au rămas ei uniți pentru a înfrunta toate tăieturile și teroarea și sângele de pe jos, narațiunea lui e fluentă.

– Nu organizam niciodată vânători de bul când era acasă tata, spune el, ci numai când era la muncă.

Scott a pierdut aproape complet accentul de Pennsylvania vestică, dar acum acesta își face din nou loc – mult mai pronunțat ca accentul ei yankeu – și cumva într-o variantă copilărească: nu *acasă,* ci *acas',* nu *muncă,* ci o stranie distorsiune care sună ca *mancă.*

– Paul îl punea întotdeauna pe primul mai aproape. Putea fi ceva de genul „5 popasuri până la bul" – ca să te anunțe câte indicii erau toate – și apoi ceva cum ar fi „Du-te și uită-te în dulap". Primul nu era aproape niciodată o ghicitoare, însă următoarele erau întotdeauna. Mi-amintesc una care spunea „Du-te unde a făcut-o

tata lată" şi, desigur, se referea la vechea fântână. Alta spunea „Du-te la cel care trage, dar nu cu puşca". Şi, după o vreme, mi-am dat seama că se referea la bătrânul tractor Farmall de pe câmp, în spate, la est, lângă zidul de piatră, şi, sigur că da, un popas al bulului era chiar acolo, pe scaun, ţinut de o piatră. Pentru că un popas al bulului nu era decât o bucată de hârtie, ştii, cu ceva scris pe ea şi împăturită. Aproape întotdeauna descifram ghicitorile, dar dacă rămâneam blocat, Paul îmi mai dădea indicii până ce o rezolvam. Şi-n cele din urmă îmi primeam premiul, care era o Cola sau o Royal Crown cola sau un baton de ciocolată.

Se uită la ea. În spatele lui nu e nimic decât alb – un zid alb. Copacul miam-miam – este de fapt o salcie – se apleacă în jurul lor într-un cerc magic, izolându-i de lumea exterioară.

El spune:

– Uneori când îl apuca pe tata mălura, nu ajungea să se taie ca s-o scoată afară, Lisey. Într-o zi când era în starea aia m-a pus

7

sus pe banca din hol, asta spusese el mai departe, acum îşi amintea (fie c-o voia, fie că nu), dar, înainte să poată urmări amintirea mai adânc în purpuriul unde zăcuse ascunsă tot acest timp, văzu un om care stătea pe veranda din spatele casei. Şi *era* un om, nu o maşină de tuns iarba sau un aspirator, ci un om în carne şi oase. Din fericire, avu timp să observe că, deşi nu era ajutorul de şerif Boeckman, era îmbrăcat tot în uniforma kaki a poliţiei districtului Castle. Asta o scuti de stânjeneala de a striga precum Jamie Lee Curtis în unul dintre filmele din seria *Halloween*.

Vizitatorul se prezentă drept adjunctul Alston. Venise să ia pisica moartă din congelatorul ei, dar şi s-o asigure că locuinţa sa va fi ţinută sub supraveghere toată ziua. O întrebă dacă are telefon mobil şi Lisey spuse că are. Era în BMW şi credea că s-ar putea

chiar să funcţioneze. Adjunctul Alston îi sugeră să-l ţină tot timpul cu ea şi să regleze numărul de la biroul şerifului pe comanda rapidă. Îi văzu expresia facială şi-i spuse că o putea face el, dacă ea nu era „familiarizată cu opţiunea aceea".

Lisey, care rareori folosea micuţul telefon mobil, îl conduse pe adjunctul Alston la BMW. Aparatul se dovedi a fi încărcat doar pe jumătate, însă încărcătorul era în compartimentul consolei dintre scaune. Alston se întinse pentru a scoase buşonul brichetei, văzu cele câteva fire de scrum din jurul lui şi se opri.

– Dă-i drumul, îi spuse Lisey. Mă gândeam să mă apuc din nou, dar cred că m-am răzgândit.

– O alegere înţeleaptă, doamnă, zise adjunctul Alston fără a zâmbi.

Scoase bricheta şi puse în locul ei încărcătorul telefonului. Lisey habar nu avea că puteai face asta; când îşi aducea totuşi aminte, încărca de obicei micuţul Motorola în bucătărie. Trecuseră doi ani şi încă nu se obişnuise cu ideea că nu mai avea lângă ea un bărbat care să citească instrucţiunile şi să descâlcească semnificaţiile desenelor de la Fig. 1 şi Fig. 2.

Îl întrebă pe ofiţer cât de mult va dura încărcarea.

– Completă? Nu mai mult de o oră, poate mai puţin. O să fiţi în acest timp prin apropierea unui telefon?

– Da, am ceva de lucru în grajd. Am unul şi acolo.

– Bun. Odată ce se încarcă acesta, prindeţi-l la curea sau agăţaţi-l la betelia pantalonilor. Dacă se iveşte vreun motiv de îngrijorare, apăsaţi butonul 1 şi bam, vorbiţi cu un poliţist.

– Mulţumesc.

– Pentru puţin. Cum am spus, voi supraveghea casa. Dan Boeckman va trece din nou pe aici deseară, dacă nu va trebui să meargă în altă parte. Şi e posibil să trebuiască – în oraşele mici ca acesta, serile de vineri sunt seri pline – dar aveţi telefonul la îndemână şi butonul de apelare rapidă şi oricum el tot aici o să revină.

– E-n ordine. Aţi aflat ceva despre omul care mă deranjează?

– Nimic, doamnă, răspunse adjunctul Alston cu o dezinvoltură suficientă... dar, desigur, el îşi putea *permite* să fie dezinvolt, nimeni

nu amenințase să-l rănească pe *el*, și foarte probabil n-avea s-o facă nimeni. Era înalt de un metru nouăzeci și cântărea probabil o sută de kilograme. *O sută zece cu toate podoabele pe el*, ar fi adăugat tatăl ei; în Lisbon, Dandy Debusher fusese celebru pentru asemenea vorbe de duh.

– Dacă Andy aude ceva– adjunctul Clutterbuck, adică, el e la cârmă până la întoarcerea șerifului Ridgewick din luna de miere – sunt sigur că vă va anunța numaidecât. Tot ce trebuie să faceți între timp este să vă luați câteva mici măsuri de precauție. Încuiați ușile când sunteți în casă, bine? Mai ales după lăsarea întunericului.

– Bine.

– Și țineți telefonul acela la îndemână.

– Așa voi face.

O salută cu degetul mare ridicat și zâmbi când ea îi răspunse cu același gest.

– Mă duc acum să iau pisicuța aia. Pun pariu că veți fi bucuroasă să n-o mai aveți în casă.

– Da, recunoscu Lisey, dar, cel puțin pentru moment, își dorea mai mult să nu-l mai aibă în casă pe adjunctul Alston. Ca să se poată duce în grajd și să se uite sub pat. Cel care în ultimii aproximativ douăzeci de ani stătuse în poiata văruită. Cel pe care-l cumpăraseră

(mein gott)

din Germania. În Germania unde

8

tot ce poate să meargă prost merge prost.

Lisey nu-și amintește unde a auzit vorbele astea și sigur că nici nu contează, dar îi revin în gând tot mai frecvent în cele două luni petrecute de ei în Bremen: *Tot ce* poate *să meargă prost* merge *prost.*

Tot ce *poate merge.*

Casa de pe Bergenstrasse e plină de curenți de aer toamna, răcoroasă iarna și atacată de infiltrații atunci când în sfârșit vine sezonul acela umed și cețos pe care localnicii îl numesc primăvară. Ambele dușuri se încăpățânează să nu funcționeze. Toaleta de la parter scoate un gâlgâit ca un râs oribil. Proprietarul face promisiuni, apoi nu mai răspunde la telefoanele lui Scott. În cele din urmă, Scott angajează o firmă nemțească de avocatură pentru un comision de speriat - mai mult, îi spune el lui Lisey, pentru că nu suportă să-l lase pe nemernicul ăla de proprietar să scape basma curată, nu suportă să-l lase să câștige. Nemernicul de proprietar, care-i face uneori cu ochiul într-un fel cu subînțeles atunci când nu se uită Scott (ea n-a îndrăznit niciodată să-i spună lui Scott, care nu are simț al umorului când vine vorba de proprietari nemernici), nu poate câștiga. Amenințat cu acțiuni legale, acesta face câteva reparații: apa nu mai intră prin acoperiș și toaleta de la parter își încetează oribilul râs la miezul nopții. Ajunge chiar să schimbe cazanul. Un miracol celest. Apoi își face apariția într-o noapte, beat, și strigă la Scott într-un amestec de germană și engleză, făcându-l *țigan american comunist*, expresie pe care soțul ei o păstrează ca pe o comoară până la capătul zilelor sale. Scott, și el departe de a fi sobru (în Germania, Scott și sobrietatea fac rareori schimb de ilustrate), la un punct anume îi oferă proprietarului nemernic o țigară și-i spune *Currhaj! Currhaj, mein Führer, bitte, bitte!* În anul acela Scott bea, Scott glumește și Scott asmute avocați asupra proprietarilor nemernici, însă Scott nu scrie. Nu scrie pentru că e întotdeauna beat sau e întotdeauna beat pentru că nu scrie? Lisey nu știe. E o șesime dintr-una, jumătate de duzină din cealaltă. Până-n mai, când seria de conferințe ajunge în sfârșit și, slavă Domnului, la capăt, ei nu-i mai pasă. Până-n mai, își dorește doar să se afle în altă parte, unde discuțiile din supermarket sau din prăvăliile de pe marginea drumului principal nu i se pare că seamănă cu cele ale omanimalelor din *Insula doctorului Moreau*. Știe că nu e drept, dar mai știe și că n-a reușit să-și facă nici măcar o prietenă în Bremen, niciuna dintre soțiile universitarilor care vorbesc engleza, iar soțul

ei e plecat prea mult timp la Universitate. Ea-şi petrece prea mult timp în casa vântoasă, înfăşurată într-un şal, însă fiindu-i tot neobişnuit de frig, aproape întotdeauna singură şi tristă, urmărind programe de televiziune pe care nu le înţelege şi ascultând camioanele care urcă dealul huruind. Cele mari, Peugeot-urile, fac tavanul să se zdruncine. Faptul că şi Scott e trist, că-i merge rău cursul şi că prelegerile sunt aproape un dezastru n-o ajută deloc. Şi de ce ar ajuta-o, pentru numele lui Dumnezeu? Cel care zisese că *tristeţea iubeşte compania* vorbea fără el. *Orice poate să meargă rău va merge rău*, însă... uite unul care ştia ce zice.

Când Scott *este* acasă, e-n ochii ei mult mai mult decât e obişnuită, pentru că nu dă fuga pe nesimţite în cămăruţa sumbră care i-a fost oferită ca birou unde să-şi scrie poveştile. *Încearcă* să le scrie la început, dar până-n decembrie eforturile sale au devenit sporadice şi până-n februarie a renunţat complet. Omul care poate scrie într-un Motel 6 pe lângă care maşinile trec pe şase benzi de circulaţie şi la etajul căruia se află-n plină desfăşurare o petrecere studenţească s-a deschingat complet şi irecuperabil. Dar nu se vaită din cauza asta, din câte-şi dă ea seama. În loc să scrie, petrece lungi, comice şi-n cele din urmă epuizante weekenduri alături de soţia sa. Deseori, ea bea cu el şi se îmbată cu el, pentru că în afară de a-l fute nu vede ce altceva ar mai putea face. Sunt zile toropite şi mahmure de luni când Lisey este de-a dreptul bucuroasă să-l vadă că iese pe uşă, chiar dacă atunci când vine ora zece seara şi el încă nu s-a întors, stă neclintită la fereastra sufrageriei, cea care dă spre şosea, aşteptând cu sufletul în gât să vadă Audi-ul închiriat pe care-l conduce, întrebându-se unde o fi şi cu cine o fi bând. Şi *cât de mult* o fi bând. Sunt sâmbete când o convinge să joace epuizante jocuri de de-a v-aţi ascunselea în casa mare şi vântoasă; spune că aşa măcar se vor încălzi, şi are dreptate. Sau fug unul după celălalt, urcând şi coborând scările în goană ori tropăind pe coridoare îmbrăcaţi în acei ridicoli *lederhösen*, râzând ca doi copii tembeli (şi excitaţi, desigur) şi strigând în gura mare puţinele cuvinte pe care le ştiu în germană: *Achtung!* şi *Jawohl!* şi *Ich habe Kopfschmerzen!* şi – cel mai

adesea – *Mein Gott!* De cele mai multe ori, aceste jocuri prosteşti se sfârşesc cu o partidă de sex. Cu sau fără băutură la bord (dar de obicei cu), Scott vrea mereu sex în iarna şi primăvara aceea, iar ea crede că, înainte să părăsească locuinţa de pe Bergenstrasse, o vor fi făcut în toate camerele, în majoritatea băilor (inclusiv în cea cu toaleta care râde hidos) şi chiar în unele dintre dulapuri. Toate acele partide de sex sunt unul dintre motivele pentru care nu-şi face niciodată (ei bine, *aproape* niciodată) griji că el ar avea o aventură cu altcineva, în pofida lungilor ore când e plecat, în pofida puternicei aplecări spre băutură, în pofida faptului că nu face ceea ce a fost *făcut* să facă, adică să scrie poveşti.

Dar sigur că nici ea nu face ceea ce a fost făcută să facă, şi sunt momente când acest lucru îi revine în minte. Nu poate spune c-a mințit-o sau că măcar a îndrumat-o pe o pistă greşită; nu, nu poate spune asta deloc. I-a zis doar o dată, dar cu acea ocazie a fost cât se poate de direct: nu puteau avea copii. Dacă ea simţea că trebuie să-i aibă – şi el ştia că provenea dintr-o familie numeroasă – atunci nu se puteau căsători. I-ar fi frânt inima, dar dacă aşa simţea ea, aşa trebuia să fie. I-a spus asta sub copacul miam-miam, unde au stat înconjuraţi de acea ciudată ninsoare de octombrie. Îşi îngăduie să-şi amintească discuţia aceea doar în după-amiezile singuratice din cursul săptămânilor petrecute în Bremen, când cerul pare întotdeauna să fie alb şi când orele s-au dus şi camioanele huruie la infinit şi patul se scutură sub ea. Patul pe care l-a cumpărat el şi mai târziu va insista să-i fie expediat în America. Stă deseori întinsă acolo cu braţul peste ochi, spunându-şi că a fost o idee cu adevărat *groaznică*, în ciuda weekendurilor pline de veselie şi a partidelor de amor pline de pasiune şi uneori de zbucium. Au făcut unele lucruri în timpul acelor partide de amor pe care, cu doar şase luni în urmă, nu le-ar fi crezut posibile, şi ştie că aceste variaţiuni au puţină legătură cu amorul; au legătură cu plictisul, dorul de casă, alcoolul şi melancolia. Scott a băut întotdeauna mult, dar acum asta începe s-o sperie. Vede inevitabilul dezastru final, dacă nu se opreşte la timp. Iar golul din pântece a început s-o deprime. Au încheiat un pact, mda, sigur, dar

sub copacul miam-miam ea n-a înțeles pe deplin că anii trec și că timpul are greutate. Poate că el va reîncepe să scrie după întoarcerea lor în America, dar *ea* ce va face? *Nu m-a mințit niciodată*, gândește ea pe când stă întinsă pe patul din Bremen cu brațul peste ochi, dar vede un timp – și nu e deloc îndepărtat – când acest fapt n-o va mai satisface, iar perspectiva o înspăimântă. Uneori își dorește să nu fi șezut niciodată sub salcia aceea fotată alături de Scott Landon.

Uneori își dorește să nu-l fi întâlnit niciodată.

9

– Nu-i adevărat, șopti în grajdul plin de umbre, dar simți ca o negație greutatea moartă a studioului de deasupra sa – toate cărțile acelea, toate poveștile acelea, toată viața aceea scursă. Nu-și regreta căsnicia, dar uneori *își dorea* să nu-și fi întâlnit niciodată bărbatul, atât de dificil și de obositor. Să fi întâlnit pe altcineva. Un programator liniștit și sigur, de pildă, un om care să fi câștigat șaptezeci de mii pe an și să-i fi oferit trei copii. Doi băieți și o fată, unul deja ajuns la maturitate și căsătorit, doi încă la școală. Însă nu aceasta era viața pe care o găsise. Sau cea care o găsise pe ea.

În loc să se întoarcă imediat spre patul din Bremen (i se părea prea mult prea devreme), se întoarse spre cămăruța ce ar fi trebui să-i fie birou, deschise ușa și se uită înăuntru. Oare ce avusese de gând să facă acolo cât timp își scria Scott poveștile sus? Nu-și aducea aminte, dar știa ce o atrăsese acolo acum: robotul telefonic. Se uită la 1 roșu care strălucea pe ecranul de afișaj, sub care scria MESAJE NEASCULTATE, și se întrebă dacă n-ar trebui să-l cheme pe ajutorul de șerif Alston ca să asculte și el. Se hotărî să n-o facă. Dacă era Dooley, i-l putea da să-l asculte mai târziu.

Sigur că e Dooley – cine altcineva?

Se pregăti să primească din nou amenințări proferate pe tonul acela calm și la suprafață rațional și apăsă butonul PLAY. O clipă

mai târziu, o femeie tânără pe nume Emma îi explică *extraordinarele* reduceri de cost de care ar beneficia dacă trece la MCI[1]. Lisey întrerupse la mijloc mesajul entuziast, apăsă butonul ȘTERGE și gândi: *Halal intuiție feminină.*

Ieși din birou râzând.

10

Se uită fără durere sau nostalgie la forma acoperită cu cearșaf a patului din Bremen, deși bănuia că ea și Scott făcuseră dragoste în el – sau se futuseră, în orice caz; nu-și amintea cât de multă *dragoste* fusese de fapt la mijloc în timpul perioadei SCOTT ȘI LISEY ÎN GERMANIA – de sute de ori. *Sute?* Era oare posibil în cursul a doar nouă luni, mai ales când fuseseră zile, uneori săptămâni întregi, că nu-l vedea de când ieșea aproape adormit pe ușă la șapte dimineața cu servieta lovindu-i-se de genunchi și până când se întorcea târșâit, de obicei pe jumătate beat, la zece seara sau la unsprezece fără un sfert? Da, bănuia că era, dacă-ți petreceai toate weekendurile având ceea ce Scot numea uneori „fotafesturi". De ce să întrețină vreo afecțiune pentru monstruozitatea aceea drapată și tăcută, indiferent de câte ori se hârjoniseră în el? Avea, din contră, motiv s-o urască, pentru că înțelegea într-un fel care nu ținea de intuiție, ci mai degrabă de mecanismul logicii subconștiente *(Lisey e deșteaptă foc, dar totu-i să nu gândească,* îl auzise o dată pe Scott că spunea la o petrecere, și nu știuse dacă să se simtă flatată sau rușinată) că mariajul lor aproape se rupsese în patul acela. Nu mai conta cât de urât-plăcut fusese sexul sau că o făcuse să ajungă fără efort la orgasme multiple și că i-o trăsese până ce ea crezuse că-și va ieși din minți datorită neîncetatei plăceri resimțite; nu mai conta locul pe care-l găsise, cel pe care-l atingea înainte ca el să ajungă la

[1] MCI, Inc. – companie americană de telecomunicații (n. tr.).

orgasm şi uneori doar îl treceau fiorii, dar alteori striga şi asta-i încreţea ei pielea din cap până-n picioare, chiar şi atunci când Scott era adânc în ea şi ardea ca un... ei bine, ardea ca un cuptor aspirant. Credea că era bine că patul ăla blestemat era înfăşurat ca un cadavru uriaş, pentru că – cel puţin în amintirea ei – tot ceea ce se petrecuse între ei acolo fusese greşit şi violent, o sugrumare după alta a gâtului căsniciei lor. Dragoste? A face *dragoste?* Poate. Poate de câteva ori. Dar ea-şi amintea mai mult futaiuri urâte, unul după altul. Sugrumă... şi dă drumul. Sugrumă... şi dă drumul. Şi de fiecare dată era nevoie de mai mult timp pentru ca fiinţa care era Scott-şi-Lisey să respire din nou. În cele din urmă, plecaseră din Germania. Făcuseră drumul de la Southampton la New York cu *Queen Elizabeth 2* şi-n a doua zi pe mare ea se întorsese de la o plimbare pe punte şi se oprise în faţa cabinei lor cu cheia în mână, cu capul înclinat, ascultând. Dinăuntru se auzea păcănitul slab, dar constant al maşinii lui de scris, iar Lisey zâmbise.

Nu şi-ar fi permis să creadă că totul era bine, dar stând în faţa acelei uşi şi ascultând sunetul revenirii lui la viaţă, ştiuse că *putea* fi. Şi fusese. Când o anunţase că făcuse toate cele necesare pentru expedierea spre America a ceea ce el numea Patul Mein Gott, ea nu spusese nimic, ştiind că nu vor mai dormi niciodată şi nu vor mai face niciodată dragoste în el. Dacă ar fi propus asta Scott – *Doarh o datăn, kleine Lizzy, de dagu' vemurilor tecuten!* – ea ar fi refuzat. De fapt, i-ar fi spus să de ducă să se foteze singur. Dacă existase vreodată o piesă de mobilier blestemată, patul acela era.

Se apropie de el, se lăsă în genunchi, trase de tivul cearşafului care-l acoperea şi aruncă o privire dedesubt. Şi acolo, în spaţiul acela muced şi închis, unde se întorsese pe furiş mirosul de găinaţ *(ca un câine la a sa vomă*, gândi), se afla ceea ce căuta.

Acolo, între umbre, era cutia de cedru a mamei-bune Debusher.

VIII. LISEY ȘI SCOTT

(Sub copacul miam-miam)

1

Abia intră în bucătăria însorită, cu cutia de cedru strânsă în brațe, când începu să sune telefonul. Puse cutia pe masă și răspunse cu un alo absent, nemaitemându-se de vocea lui Jim Dooley. Dacă era el, avea să-i spună doar că chemase poliția și apoi să închidă. Acum era prea ocupată ca să mai fie și speriată.

Era Darla, nu Dooley, care suna din salonul vizitatorilor de la Greenlawn, și Lisey nu fu tocmai surprinsă să afle că Darla se simțea vinovată pentru că o sunase pe Canty în Boston. Și dacă lucrurile ar fi stat invers, Canty în Maine și Darla în Boston? Lisey credea că ar fi fost cam la fel. Nu știa cât de mult se mai iubeau Canty cu Darla, însă cele două se foloseau reciproc așa cum se folosesc bețivii de băutură. Când erau mici, mama-bună obișnuia să spună că, dacă făcea Cantata guturai, Darlanna făcea febră.

Lisey încercă să dea toate răspunsurile potrivite, așa cum făcuse mai devreme când vorbise la telefon cu Canty, și exact din același motiv: ca să poată scăpa de rahatul ăsta și să-și vadă mai departe de

treabă. Bănuia că va reîncepe să țină la surorile sale mai târziu – așa spera – dar în momentul de față conștiința vinovată a Darlei conta pentru ea la fel de puțin ca absența mentală a Amandei. La fel de puțin ca locul unde se afla în clipa aceea Jim Dooley, la o adică, atâta vreme cât nu era în cameră cu ea, agitând un cuțit în aer.

Nu, o asigură pe Darla, nu greșise că o sunase pe Canty. Da, făcuse bine că-i spusese lui Canty să rămână liniștită în Boston. Și da, într-adevăr, Lisey va trece să-i facă o vizită Amandei mai târziu.

– E oribil, zise Darla și, în ciuda preocupării sale, Lisey auzi suferința din vocea ei. *Amanda* e oribilă.

Apoi, imediat, pe fugă:

– Nu asta vreau să zic, nu e oribilă, sigur că nu e, dar e oribil s-o *văd* așa. Nu face decât să *stea*, Lisey. Când am fost la ea, îi cădea soarele pe o parte a feței, soarele de dimineață, și are pielea atât de cenușie și de *bătrână*...

– Ia-o ușurel, dragă, făcu Lisey, plimbându-și buricele degetelor pe suprafața netedă, lăcuită, a cutiei mamei-bune. Și când era închisă îi simțea mirosul dulce. Când o va deschide, se va apleca în față spre acea aromă și va fi ca și când ar inhala trecutul.

– O hrănesc printr-un tub, zise Darla. I-l pun și i-l iau. Dacă nu începe să mănânce singură, cred că o să-l lase tot timpul înfipt în ea.

Își trase nasul prelung, apos.

– O hrănesc printr-un *tub* și deja e atât de *slabă* și nu vrea să *vorbească* și am discutat cu o infirmieră care a zis că rămân așa *ani întregi*, că uneori nu-și revin *niciodată*, o, Lisey, nu cred că pot *îndura!*

Lisey zâmbi slab la aceasta și degetele i se mutară la balamalele din spatele cutiei. Era un zâmbet de ușurare. O asculta pe Darla Regina Dramei, Darla Diva, iar asta însemna că erau din nou pe teren sigur, două surori cu scenarii zdrențuite în mâini. La un capăt al firului se află Darla cea Sensibilă. Aplaudați-o, doamnelor și domnilor. La celălalt capăt, Lisey, Mică Dar Puternică. Să auzim ce are de spus.

– O să vin după-amiază, Darla, și o să mai discut o dată cu doctorul Alberness. Atunci o aibă deja să o imagine mai clară a stării ei...

Darla, nesigură:

– Chiar crezi asta?

Lisey, fără nicio fotată de idee:

– Categoric. Iar *tu* trebuie să te duci acasă și să te întinzi puțin. Să tragi poate un pui de somn.

Darla, pe tonul unei declarații dramatice:

– O, Lisey, n-aș putea dormi deloc!

Lui Lisey nu-i păsa dacă Darla mânca, își rupea ceva sau se căca în stratul de begonii. Voia doar să încheie convorbirea.

– Întoarce-te acasă, dragă, și încearcă măcar să te odihnești puțin. Trebuie să închid – am ceva în cuptor.

Darla fu pe dată încântată.

– O, Lisey! *Tu?*

Lisey găsi asta extrem de iritant, de parcă toată viața n-ar fi gătit nimic mai complicat decât... ei bine, plăcintă de cheesburger.

– E pâine cu banane?

– Pe aproape. Pâine cu afine. Trebuie să merg s-o verific.

– Dar o să vii în vizită la Manda mai târziu, nu?

Lui Lisey îi veni să strige. În schimb, spuse:

– Sigur. După-amiază.

– Păi, atunci...

Nesiguranța se întorsese. *Convinge-mă*, spunea ea. *Mai rămâi la telefon încă cinșpe minute și convinge-mă.*

– Atunci, cred c-o să merg acasă.

– Bună idee. Pa, Darl.

– Și crezi într-adevăr că n-am greșit sunând-o pe Canty?

Nu! Sună-l pe Bruce Springsteen! Sună-l pe Hal Holbrook! Sun-o pe fotata de Condirice! Numai LASĂ-MĂ ÎN PACE!

– N-ai greșit deloc. Cred că ai făcut bine. Ține-o...

Lisey se gândi la Carnețelul cu Obsesii al Amandei.

– Ține-o la curent, știi tu.

– Păi... bine. Pa, Lisey. Ne vedem mai târziu, cred.

– Pa, Darl.

Clic.

În sfârșit.

Închise ochii, deschise cutia și inhală mireasma puternică a cedrului. Preț de o clipă, se întoarse de bunăvoie la vremea în care avea cinci ani și purta o pereche de pantaloni scurți care-i rămăseseră de la Darla și o pereche de cizme scâlciate de cowboy Li'l Rider, cele care-i aparțineau doar ei și aveau cusături roz pe margine.

Apoi se uită în cutie ca să vadă ce era și unde o va duce.

2

Deasupra găsi un pachet învelit în folie de aluminiu, lung cam de cincisprezece centimetri, lat de zece și înalt de cinci. Avea două umflături, care rotunjeau folia. Îl luă fără să știe ce este înăuntru, simți un vag iz de mentă – oare îi simțise deja mirosul, odată cu mireasma de cedru a cutiei? – și-și aminti încă înainte să-i desfacă o parte și să vadă felia tare ca piatra din tortul de nuntă. În ea erau înfipte două figurine de plastic: un bărbat în frac și joben, o fată într-o rochie albă de nuntă. Avusese de gând s-o păstreze un an și apoi s-o împartă cu Scott la prima lor aniversare. Nu așa era superstiția? Ba da, dar trebuia s-o fi pus în congelator. În schimb, ajunsese acolo.

Rupse o bucată de glazură cu unghia și o puse în gură. Aproape că nu mai avea gust, doar o dulceață fantomatică și o ultimă șoaptă diafană de mentă. Se căsătoriseră în Capela Newman de la Universitatea Maine, cu o ceremonie civilă. Veniseră toate surorile ei, până și Jodi. Lincoln, fratele tatălui Debusher care mai era încă în viață, venise tocmai din Sabbatus ca să conducă mireasa la altar. Prietenii lui Scott de la Pitt și UMO fuseseră și ei prezenți, iar agentul lui literar făcuse onorurile de cavaler de onoare. Nimeni din familia Landon, desigur; familia lui Scott plecase în lumea drepților.

Sub felia pietrificată de tort erau două invitații de nuntă. Ea și cu Scott le scriseseră de mână, fiecare completând câte o jumătate, iar ea păstrase una de-a lui Scott și una de-a ei. Sub acestea era o

cutie de chibrituri suvenir. Discutaseră dacă să tipărească atât invitațiile, cât și cutiile de chibrituri – era o cheltuială pe care probabil și-ar fi permis-o chiar dacă nu începuseră încă să vină banii din ediția de masă a *Diavolilor goi*, dar în cele din urmă ajunseseră la concluzia că ar fi fost mai personalizate (dar și mai moderne) dacă le scriau de mână. Își amintea că luase un bax cu cincizeci de cutii de chibrituri neinscripționate de la supermarketul IGA din Cleaves Mills și că le inscripționase ea de mână pe toate, folosind un pix roșu cu vârf subțire. Cutia din mâna ei era foarte probabil ultima din acel trib, și o examină animată de curiozitatea unui arheolog și de suferința sufletească a unui amant.

Scott și Llea Landon
19 noiembrie 1979
„Acum suntem doi."

Simți înțepătura lacrimilor în ochi. *Acum suntem doi* fusese ideea lui Scott, zisese că era o frază dintr-o poveste cu Ursulețul Winnie. Își amintise imediat la care se referea – de câte ori nu le bătuse la cap pe Jodotha sau pe Amanda să-i citească înainte de culcare *Pădurea de o sută de acri?* – și fusese de părere că *Acum suntem doi* era sclipitor, perfect. Îl sărutase pentru asta. Acum îi venea greu și numai să se uite la cutia de chibrituri cu motorul ei prostesc de curajos. Acum se afla la celălalt capăt al curcubeului, acum era unu, și ce număr stupid, unu. Vârî cutia de chibrituri în buzunarul de la piept al bluzei și apoi își șterse lacrimile de pe obraji – vărsase totuși câteva. Din câte se părea, investigarea trecutului era o treabă lacrimogenă.

Ce se întâmplă cu mine?

Ar fi plătit prețul prețiosului său BMW și altceva pe deasupra ca să afle răspunsul la întrebarea aceasta. I se păruse că totul îi mergea atât de bine! Îi plânsese dispariția și mersese mai departe; lăsase deoparte suferința și mersese mai departe. Deja de doi ani vechiul cântec părea să spună adevărul: Mă descurc foarte bine fără tine. Apoi începuse să-i curețe studioul, iar asta îi trezise fantoma, nu în cine

știe ce lume spirituală și eterică, ci în *ea*. Știa până și când și unde începuse totul: la finele primei zile, în colțul acela nu tocmai triunghiular pe care lui Scott îi plăcea să-l numească ungherul memoriei. Acolo atârnau pe perete premiile literare, onorurile lui sub sticlă: Premiul Național pentru Literatură, Pulitzer pentru ficțiune, World Fantasy Award pentru *Diavolii goi*. Și ce se întâmplase?

– M-am frânt, zise ea pe o voce firavă și speriată, și trase folia înapoi peste felia fosilizată din tortul de nuntă.

Nu exista alt cuvânt pentru asta. Se *frânsese*. Amintirea pe care o păstra despre acel moment nu era teribil de clară, doar începuse pentru că i se făcuse sete. Se dusese după un pahar de apă în acel stupid și fotat bar-alcov – stupid pentru că Scott nu mai bea alcoolice, chiar dacă aventurile sale cu alcoolul duraseră cu câțiva ani buni mai mult decât relația amoroasă cu țigările – și apa nu venise, nu venise nimic în afara înnebunitorului sunet al țevilor pufăitoare care transportau doar bule de aer, și ar fi putut aștepta apa, ar fi venit într-un sfârșit, dar închisese în schimb robinetele și se întorsese la ușa dintre alcov și așa-numitul ungher al memoriei, și plafoniera era aprinsă, însă era din aceea cu reostat și lumina era diminuată. Într-o așa semiobscuritate, totul părea normal – totul la fel, ha-ha. Aproape că te așteptai ca el să deschidă ușa dinspre scările exterioare, să intre, să dea drumul la muzică la maximum și să înceapă să scrie. De parcă niciodată nu s-ar fi deschingat. Și ea ce se așteptase să simtă? Tristețe? *Nostalgie*? Adevărat? Ceva atât de politicos – o, draga mea – ca *nostalgia*? Dacă da, atunci era o poantă de să te tăvălești pe jos de râs, pentru că ceea ce o năpădise atunci, deopotrivă cald ca focul și rece ca gheața, fusese

3

Ceea ce o năpădește – pe ea, Lisey cea practică, Lisey care-și păstrează întotdeauna calmul (mai puțin poate în ziua când a trebuit să rotească prin aer cazmaua de argint, și chiar și-n ziua aceea se

flatează că s-a stăpânit destul de bine), micuța Lisey care-și menține cumpătul atunci când toți cei din jurul ei și-l pierd – ceea ce o năpădește este un fel de furie pură și umflată, o furie divină care pare să-i dea mintea la o parte și să preia controlul corpului său. Și totuși (nu știe dacă acesta e sau nu un paradox) această furie pare de asemenea să-i clarifice gândirea, *așa trebuie să fie*, pentru că în sfârșit înțelege. Doi ani reprezintă o perioadă lungă, însă *fisa îi cade în sfârșit.* Ea *pricepe conceptul.* Ea *vede lumina.*

El a *întins copita*, după cum se spune. (Îți place expresia?)

El a *dat ortul popii.* (Asta-ți place mai mult?)

El *se uită la margarete de la rădăcină-n sus.* (Asta-i una mare pe care am prins-o din balta la care mergem cu toții să bem și să pescuim.)

Și când o reduci la esență, ce rămâne? Păi, a lăsat-o cu buzele umflate. I-a dat papucii. Și-a luat picioarele la spinare și a șters-o, întinde-te la drum, Jack, a plecat din oraș cu Expresul de Noapte. A glisat în Teritorii. A părăsit-o pe femeia care-l iubea cu toate celulele corpului și cu toate mințile din capul său nu-foarte-deștept, și tot ce i-a rămas ei e o nenorocită... fotată... de *carapace.*

Se frânge. Lisey se frânge. Când se avântă înainte în stupidul și fotatul lui ungher al memoriei, i se pare că-l aude cum spune *SCOPN, iubimeu – Strânge Chingile Oricând Pare Necesar*, după care nu mai aude nimic și începe să-i rupă de pe pereți plăcuțele și fotografiile și onorurile înrămate. Ia în mână bustul lui Lovecraft pe care i l-a dat juriul World Fantasy Award pentru *Diavolii goi*, cartea aceea odioasă, și-l aruncă până de cealaltă parte a studioului, strigând „Să te *fut*, Scott, să te *fut*!" E una dintre puținele dăți când a folosit cuvântul în forma lui nealterată, din seara când el a spart cu mâna un panou de sticlă al serei, din seara bulului de sânge. Era nervoasă pe el atunci, dar niciodată de când se știe n-a fost așa nervoasă pe el cum este acum; dacă ar fi acolo, l-ar omorî a doua oară. E-ntr-un acces de furie la intensitate maximă, rupe toate porcăriile alea nefolositoare și vanitoase de pe pereți până ce aceștia rămân goi (datorită covorului gros, puține dintre lucrurile pe care le aruncă pe jos se sparg – spre norocul ei, își va spune mai târziu, când își va

recăpăta luciditatea). Se învârte necontenit, o tornadă în toată puterea cuvântului, îi strigă numele iar și iar, strigă *Scott* și *Scott* și *Scott*, plângând de inimă rea, plângând sentimentul pierderii, plângând de furie; implorându-l cu lacrimi să-i explice cum de-a putut-o părăsi așa, implorându-l să se întoarcă, o, să se întoarcă. La naiba cu *totul la fel*, *nimic* nu e la fel fără el, îl urăște, îi e dor de el, are un gol în ea, un vânt chiar mai rece decât cel care sufla în jos de pe Yellowknife suflă acum prin *ea*, lumea e atât de goală și de lipsită de iubire atunci când nu e nimeni în ea care să-ți strige numele și care să te strige spre casă. Într-un sfârșit, apucă monitorul computerului din ungherul memoriei și, când îl ridică, ceva îi cedează la spate, dar *fotat* să fie și spatele, pereții goi îi râd în nas și ea și-a ieșit din minți. Se rotește nesigură pe picioare cu monitorul în brațe și-l dă de perete. Se aude un sunet surd de spargere – *PUMP!*, așa sună – și apoi se lasă din nou tăcerea.

Nu, se aud greierii afară.

Lisey se prăbușește pe covorul plin de premii și onoruri, plângând încet cu suspine, epuizată. Și-l *cheamă* oare cumva înapoi? Îl cheamă oare înapoi în viața sa prin simpla forță a durerii întârziate și furioase pe care o simte? Iar el a venit ca apa printr-o țeavă rămasă mult timp goală? Lisey crede că răspunsul la această întrebare este

4

– Nu, murmură ea. Pentru că – oricât ar părea de nebunesc – după toate aparențele, Scott instalase popasurile pentru această vânătoare de bul gândită pentru ea *cu mult înainte să moară*. Luând legătura cu doctorul Alberness, de pildă, care se întâmpla să fie un admirator al său de o așa *perfectă enormitate*. Găsind cine știe cum modul de a pune mâna pe fișa medicală a Amandei, pentru numele lui Dumnezeu, ca să i-o arate acestuia în timpul prânzului pe care îl iau împreună. Și apoi lovitura sub centură: *Domnul Landon a*

spus că, dacă vă voi întâlni vreodată, să vă întreb cum a păcălit-o pe infirmieră atunci în Nashville.

Și... când pusese oare cutia de cedru a mamei-bune sub patul din Bremen, din grajd? Deoarece cu siguranță el o făcuse, știa că n-o pusese ea.

În 1996?

(taci)

În iarna lui 1996, când mintea lui Scott cedase și ea

(TACI ACUM LISEY!)

Bine... bine, o să tacă despre iarna lui '96 – pentru moment – dar acela i se părea momentul corect. Și...

O vânătoare de bul. Dar *de ce?* Cu ce scop? Pentru a-i permite să vadă pe etape ceva ce n-ar putea vedea deodată? Poate. *Probabil.* Scott ar fi fost expert în astfel de lucruri, ar fi simpatizat fără-ndoială cu o minte care ar vrea să ascundă după cortină amintirile ei cele mai îngrozitoare sau să le pună la păstrare în cutii cu miros dulce.

Un bul bun.

O, Scott, ce-i bun în asta? Ce-i bun în toată durerea și tot chinul ăsta?

Un bul scurt.

În cazul ăsta, cutia de cedru era fie pasul final, fie unul dintre ultimii pași, și avea o bănuială că, dacă ar continua să caute, n-ar mai fi cale de întoarcere.

Iubire, suspină el... dar numai în mintea ei. Nu existau fantome. Doar amintiri. Doar vocea soțului ei mort. Asta credea ea; asta *știa* ea. Putea închide cutia. Putea trage cortina. Putea lăsa trecutul să rămână trecut.

Iubimeu.

El voia mereu să-și spună ultimul cuvânt. Chiar și mort, voia să-și spună ultimul cuvânt.

Lisey suspină – în propriile-i urechi se auzi ca o expresie a singurătății și nemângâierii – și se hotărî să meargă mai departe. Să joace totuși rolul Pandorei.

5

Singurul suvenir de la căsătoria lor cu costuri scăzute și fără accente religioase (și totuși stătuse în picioare, stătuse bine de tot în picioare) pe care-l mai dosise în acea cutie era o fotografie făcută la petrecerea care se ținuse la *The Rock* – cel mai trivial, mai zgomotos și mai mizerabil bar rock-and-roll din Cleaves Mills. Îi înfățișa pe ea și Scott pe ringul de dans, când dădeau tonul petrecerii. Ea era îmbrăcată în rochia albă, dantelată, iar Scott într-un costum albastru simplu – *Costumul meu de gropar*, îi spunea el – pe care-l cumpărase special pentru acea ocazie (și pe care-l purtase în repetate rânduri în timpul turneului de promovare a *Diavolilor goi* din iarna aceea). În planul secund le vedea pe Jodotha și Amanda, amândouă imposibil de tinere și de frumoase, cu părul coafat sus, cu palmele încremenite la jumătatea unei aplaudări. Ea se uita la Scott și el îi zâmbea, cu mâinile pe mijlocul ei, și, o, Doamne, uite ce lung îi era părul, aproape că-i atingea umerii, uitase asta.

Mângâie suprafața fotografiei cu buricele degetelor, plimbându-le peste imaginea participanților la SCOTT ȘI LISEY, ÎNCEPUTUL! și descoperi că-și amintea chiar și numele formației din Boston (The Swinging Johnsons, destul de haios) și cântecul pe care dansaseră în fața prietenilor: o prelucrare a piesei „Too Late to Turn Back Now" aparținând celor de la Cornelius Brothers and Sister Rose.

– O, Scott, făcu ea. Îi mai alunecă o lacrimă pe obraz și o șterse fără să-și dea seama. Apoi așeză fotografia pe masa însorită a bucătăriei și își continuă cercetările. Găsi un teanc subțire de meniuri, șervețele de bar și cutii de chibrituri de la motelurile din Midwest, dar și un program de la Universitatea Indiana din Bloomington, în care se anunța o lectură publică din *Diavolii goi*, de Scott Linden. Își aminti că îl păstrase pentru acea greșeală de tipar, spunându-i că o să valoreze o avere într-o zi, iar Scott îi răspunsese: *Nu te baza prea mult pe asta, iubimeu.* Data de pe program era 19 martie 1980... Așadar, unde erau suvenirele strânse de la Antlers? Să nu fi luat

nimic? În zilele acelea aproape întotdeauna lua *ceva*, era un fel de hobby, ar fi putut *jura*...

Ridică programul cu „Scott Linden" și acolo, sub el, găsi un meniu purpuriu-închis pe care, cu litere aurii, erau imprimate cuvintele: **The Antlers** și **Roma, New Hampshire.** Și-l auzi pe Scott la fel de clar ca și când i-ar fi vorbit în ureche: *Când ești în Roma, fă ce fac romanii.* O spusese în seara aceea în sala de mese (goală cu excepția lor și a unei singure chelnerițe), comandând pentru amândoi Meniul Special al Bucătarului. Și din nou, mai târziu, în pat, când îi acoperise corpul gol cu corpul său.

– Am vrut să-l cumpăr, murmură ea, ridicând meniul ca pentru a-l arăta bucătăriei sale goale și însorite, dar tipul a spus că-l pot lua pur și simplu. Pentru că noi eram singurii oaspeți. Și datorită viscolului.

Viscolul acela ciudat de octombrie. Rămaseseră două nopți în loc de una singură, așa cum era planul, și-n a doua ea stătuse trează cu mult după ce adormise Scott. Frontul de aer rece care adusese neobișnuita ninsoare se îndepărta deja și ea auzea zăpada cum se topea, cum picura de la streșini. Stătuse întinsă în patul acela străin (primul dintre atât de multele paturi străine pe care le împărțise cu Scott), gândindu-se la Andrew „Sparky" Landon și la Paul Landon și la Scott Landon – Scott supraviețuitorul. Gândindu-se la buli. La buli buni și la buli de sânge.

Gândindu-se la purpuriu. Gândindu-se și la asta.

La un moment dat, norii se risipiseră și camera fusese inundată de lumina vântoasă a lunii. În lumina aceea, în sfârșit adormise. A doua zi, o duminică, conduseseră prin zonele rurale care reveniseră de la iarnă la toamnă, și nu mai trecuse nici o lună până când dansaseră pe melodia „Too Late to Turn Back Now", interpretată de The Swinging Johnsons.

Deschise meniul inscripționat cu litere aurii ca să vadă care fusese Recomandarea Bucătarului în acea seară de demult, și căzu o fotografie. Lisey și o aminti pe dată. Le-o făcuse proprietarul cu micuțul aparat Nikon al lui Scott. Tipul scosese cine știe de unde o

pereche de rachete pentru zăpadă (schiurile lui de fond se aflau încă în depozit sus, în North Conway, spusese el, împreună cu cele patru snowmobile ale sale) și insistase ca Scott și Lisey că facă o plimbare pe poteca din spatele hanului. *Pădurea e magică atunci când ninge*, își amintea Lisey că le spusese, și o *să fiți singuri-singurei – nici măcar un schior sau vreo mașină de zăpadă. E șansa vieții voastre.*

Le pregătise până și merinde, cu o sticlă de vin roșu din partea casei. Și uite-i acolo, încotoșmănați în pantaloni de schi și canadiene și apărătoarele de urechi pe care le găsise amabila soție a proprietarului (canadiana lui Lisey era prea mare și-i stătea comic în ea, poalele îi ajungeau până la genunchi), stând pentru poză în fața hanului de țară cu regim de demipensiune în ceea ce părea a fi un viscol datorat efectelor speciale hollywoodiene, încălțați în rachete de zăpadă și rânjind ca doi tolomaci voioși. Rucsacul pe care-l purta Scott și-n care se aflau merindele și sticla de *vino* era tot de împrumut. Lisey și Scott, pornind spre copacul miam-miam, deși niciunul nu știa asta atunci. Pornind într-o excursie de-a lungul Potecii Amintirilor. Numai că pentru Scott Landon, Poteca Amintirilor era Aleea Spaimelor, și nu era de mirare că nu alegea s-o parcurgă prea des.

Totuși, gândi ea, mângâind cu buricele degetelor fotografia așa cum făcuse și cu poza dansului de nuntă, *trebuie să fi știut că vei fi nevoit s-o faci cel puțin o dată înainte să mă căsătoresc cu tine, că-ți place au ba. Aveai să-mi spui ceva, nu? Povestea care ar fi justificat singura ta condiție nenegociabilă. Trebuie că ai căutat locul potrivit luni întregi. Iar când ai văzut copacul acela, salcia aia atât de apăsată de zăpadă încât forma o grotă lângă trunchi, ai știut că l-ai găsit și că nu mai puteai amâna momentul. Cât de agitat ai fost, mă întreb? Cât de speriat că te voi asculta și apoi îți voi spune că nu vreau totuși să mă căsătoresc cu tine?*

Lisey credea că fusese într-adevăr agitat. Își amintea tăcerea din mașină. Nu crezuse ea oare că-i stătea mintea la ceva? Da, pentru că Scott era de obicei foarte vorbăreț.

– Dar trebuie că mă cunoșteai deja foarte bine atunci..., începu ea, apoi se întrerupse. Lucrul plăcut atunci când vorbești singur e că-n cele mai multe rânduri nu ești nevoit să termini ce ai de spus. Până-n octombrie 1979, Scott trebuia să o fi cunoscut destul de bine ca să știe că nu-l va lăsa. La naiba, când nu-i spusese să se ducă unde o vedea cu ochii după ce-și făcuse mâna ferfeniță într-un panou de sticlă al Serei Parks, trebuia să fi înțeles că avea de gând să rămână mult timp alături de el. Însă fusese oare agitat din cauza expunerii acelor amintiri vechi, îl tulbura să atingă nervii aceia antici, dar încă vii? Bănuia că-n privința aceea fusese *mai mult* decât doar agitat. Bănuia că-n privința aceea fusese speriat de fotata moarte.

Și totuși îi luase mâna înmănușată în mâna sa, arătase cu degetul și spusese:

– Hai să mâncăm acolo, Lisey... hai să mergem sub

6

– Hai să mâncăm sub salcia aia, spune el, și Lisey e mai mult decât dispusă să-i accepte planul. În primul rând, are o foame de lup. În al doilea, o dor picioarele – mai ales gambele – din pricina exercițiului fizic cu rachetele de zăpadă cu care nu e obișnuită: ridică, rotește și *scutură*... ridică, rotește și *scutură*. Cel mai mult însă vrea să scape de imaginea ninsorii care cade. Plimbarea a fost până în cel mai mic detaliu la fel de frumoasă cum a promis hangiul, iar liniștea e ceva ce crede că-și va aminti tot restul vieții, singurele sunete fiind scrâșnetul rachetelor pe zăpadă, șuieratul respirației lor și pocănitul neobosit al unei ciocănitori de departe. Și totuși, neîncetata aversă (pur și simplu altfel nu i se poate spune) de fulgi uriași a început s-o scoată din fire. E prea deasă și prea rapidă, i-a distrus abilitatea de concentrare, iar asta o face să se simtă dezorientată și puțin ametită. Salcia se află la marginea unui luminiș, cu ramurile pline de frunzișoare încă verzi apăsate la pământ de chiciura groasă și albă.

Oare frunze să fie acelea? se întreabă Lisey și își spune că-l va întreba pe Scott în timpul mesei. Scott va ști. Dar nu-l întreabă. Intervin alte probleme.

Scott se apropie de salcie și Lisey îl urmează, ridicând picioarele și răsucindu-le ca să scuture rachetele de zăpadă, călcând pe urmele logodnicului ei. Când ajunge la copac, Scott dă la o parte crengile pline de – frunze, frunzișoare, orice ar fi ele – zăpadă ca pe o cortină și aruncă o privire înăuntru. Fundul lui îmbrăcat în jeanși stă ațintit ademenitor în direcția ei.

– Lisey! zice el. E foarte frumos! Stai să ve...

Ea ridică Racheta de Zăpadă A și o proiectează în Fund în Jeanși B. Logodnicul C dispare numaidecât în Salcia Acoperită de Zăpadă D (cu o înjurătură de surprindere). E uimitor, cât se poate de uimitor, și Lisey începe să chicotească în ninsoarea deasă. E acoperită de zăpadă din cap până-n picioare; până și genele îi sunt împodobite.

– Lisey?

Dinăuntrul umbrelei albe.

– Da, Scott.

– Mă vezi?

– Nu, face ea.

– Vino puțin mai aproape, atunci.

Ea se apropie, călcându-i pe urme, știind la ce să se aștepte, dar când brațul lui iese prin cortina acoperită de zăpadă și o prinde de încheietura mâinii, o ia totuși prin surprindere și izbucnește într-un râs puternic, pentru că e puțin mai mult decât doar surprinsă; e chiar puțin speriată. O trage spre el și peste față o lovește o albeață rece, orbind-o pentru o clipă. Are gluga canadienei lăsată pe spate și zăpada îi alunecă pe lângă gât, înghețându-i pielea caldă. Apărătorile pentru urechi sunt mișcate din loc. Aude un *pfum* înfundat când bucăți mari de zăpadă cad din copacul din spatele ei.

– Scott! icnește ea. Scott, m-ai speria...

Dar se oprește aici.

El stă în genunchi înaintea ei, cu gluga canadienei dată pe spate pentru a scoate la iveală o revărsare de păr negru aproape la fel de

lung ca al ei. Poartă apărătoarele de urechi în jurul gâtului ca pe niște căști. Rucsacul e lângă el, sprijinit de trunchiul copacului. Se uită la ea, zâmbește, așteaptă să înțeleagă. Și Lisey înțelege. Înțelege fără doar și poate. *Oricine ar înțelege*, își spune.

E într-un fel ca și când i s-ar fi dat voie în clubul în care sora ei mai mare Manda și prietenele ei se jucau de-a fetele pirat...

Dar nu. E mai bine de atât, pentru că nu miroase a lemn străvechi și a reviste umede și a rahat vechi și mucegăit de șoarece. E ca și când ar fi dus-o într-o cu totul altă lume, a tras-o într-un cerc secret, un dom cu acoperiș alb care nu le aparține decât lor. Are un diametru cam de șapte metri. În mijloc se află trunchiul salciei. Iarba care le crește în jur are încă verdele perfect al verii.

– O, Scott, zice ea, și nu-i ies deloc aburi din gură. E *cald* acolo înăuntru, își dă ea seama. Zăpada oprită pe crengile lăsate la pământ a izolat spațiul de dedesubt. Ea își desface fermoarul jachetei.

– Super, nu-i așa? Acum ascultă liniștea.

El rămâne tăcut. La fel și ea. La început, crede că nu se aude absolut niciun sunet, dar nu e chiar așa. Se aude unul. Aude o tobă mică învelită în mătase. E inima sa. El întinde mâinile, îi dă jos mănușile, îi ia palmele. Le sărută pe amândouă pe rând, chiar în adâncul căușului. Preț de o clipă, niciunul nu spune nimic. Lisey e cea care sparge tăcerea; îi chiorăie stomacul. Scott izbucnește în râs, pășind în spate, lângă trunchiul copacului, și arătând-o cu degetul.

– Și eu, zice el. Vreau să-ți dau jos pantalonii ăia de schi și să ți-o trag aici, Lisey – e destul de cald – dar după atât exercițiu, mi-e prea foame.

– Poate mai târziu, zice ea. Știind că mai târziu va fi aproape cu siguranță prea plină ca să și-o mai tragă, dar asta nu face nimic; dacă ninsoarea nu încetinește, aproape cu siguranță își vor mai petrece o noapte la Antlers, iar asta n-o deranjează deloc.

Deschide rucsacul și întinde prânzul. Sunt două sandviciuri groase cu carne de pui (și cu multă maioneză), salată și două felii zdravene din ceea ce se dovedește a fi plăcintă cu stafide.

– Miam, face el când ea îi dă una dintre farfuriile de hârtie.

– Sigur că miam, zice ea. Doar suntem sub copacul miam-miam.

El râde.

– Sub copacul miam-miam. Îmi place.

Apoi zâmbetul i se şterge şi se uită la ea cu o privire solemnă.

– Nu-i aşa că-i frumos aici?

– Da, Scott. Foarte frumos.

El se apleacă peste mâncare; se apleacă şi ea; se sărută deasupra salatei.

– Te iubesc, micuţă Lisey.

– Şi eu te iubesc.

Şi-n clipa aceea, ascunşi departe de lume în acel cerc verde şi secret de tăcere, ea nu l-a iubit niciodată mai mult. Asta e acum.

7

În pofida a ceea ce a declarat, Scott mănâncă doar jumătate din sandvici şi ia câteva guri de salată. De plăcinta cu stafide nici nu se atinge, însă bea mai mult decât îi este porţia de vin. Lisey mănâncă însă cu mai multă poftă, chiar dacă nu aşa de mult cât a crezut. O roade pe dinăuntru viermele neliniştii. Oricare era gândul care-l preocupa pe Scott, transpunerea lui în cuvinte va fi dificilă pentru el şi poate şi mai dificilă pentru ea. Ceea ce o neliniştește şi mai mult e faptul că nu-şi dă seama ce ar putea fi. Vreo problemă cu legea în sătucul din vestul Pennsylvaniei, în care a crescut? Să fi adus pe lume un copil pe undeva? Să fi avut loc poate chiar o căsătorie în adolescenţă, o aventură trecătoare care se sfârşise cu un divorţ sau cu o anulare două luni mai târziu? Paul să fie, fratele care a murit? Orice este, acum vine. *Aşa cum după tunete vine ploaia*, ar fi spus mama-bună. El se uită la felia sa de plăcintă, pare să se gândească să ia o muşcătură, apoi îşi scoate ţigările.

Lisey îşi aminteşte cum a zis că *Familiile-s o pacoste*, şi-şi spune: *E vorba de buli. M-a adus aici ca să-mi vorbească despre buli.* Nu e surprinsă să descopere că acest gând o sperie rău.

– Lisey, începe el. Am să-ți explic ceva. Și dacă te va face să te răzgândești în privința căsătoriei...

– Scott, nu-s sigură că vreau să aud...

Surâsul lui e deopotrivă obosit și speriat.

– Pun pariu că nu vrei. Și știu că nici eu nu vreau să-ți spun. Dar e ca și când ai face o injecție la cabinetul doctorului... nu, mai rău, ca și când ți-ar deschide un chist sau ți-ar stoarce un furuncul. Dar unele lucruri pur și simplu trebuie făcute.

Sclipitorii lui ochi castanii sunt fixați asupra ei.

– Lisey, dacă ne vom căsători, nu putem avea copii. Asta-i. Nu știu cât de mult ți-i dorești acum, dar provii dintr-o familie numeroasă și bănuiesc că ar fi un lucru normal să vrei să umpli o casă mare cu propria ta familie mare într-o bună zi. Trebuie să știi că, dacă ești cu mine, asta nu se poate întâmpla. Și nu vreau să te uiți la mine de la depărtare cândva, peste cinci sau zece ani, și să strigi: „Nu mi-ai spus niciodată că asta face parte din înțelegere."

El trage din țigară și scoate fumul pe nări. Acesta se ridică într-un norișor albastru-cenușiu. Fața lui e foarte palidă, ochii – enormi. *Ca niște nestemate*, gândește Lisey, fascinată. Pentru întâia și singura oară îl vede nu ca pe un om chipeș (nici nu este, deși într-o lumină potrivită poate fi izbitor), ci ca pe unul frumos, așa cum sunt frumoase unele femei. Asta o fascinează și, din cine știe ce motiv, o îngrozește.

– Te iubesc prea mult ca să te mint, Lisey. Te iubesc din tot ceea ce am în chip de inimă. Bănuiesc că genul ăsta de iubire atotcuprinzătoare devine în timp o povară pentru o femeie, dar e singurul gen de iubire pe care-l pot oferi. Cred că vom fi un cuplu destul de bogat în privința banilor, însă eu voi fi aproape cu siguranță sărac emoțional toată viața. Banii sunt pe drum, cât despre rest am destul cât să-ți ofer ție, și niciodată n-o să murdăresc sau să diluez relația noastră cu minciuni. Nici cu vorbele pe care le rostesc, nici cu cele pe care le țin în mine.

Suspină – un sunet prelung, cutremurat – și își așază podul mâinii în care ține țigara în mijlocul frunții, de parcă l-ar durea capul. Apoi o ia de acolo și se uită din nou la ea:

– Fără copii, Lisey. Nu putem. *Eu* nu pot.

– Scott, vrei să spui că ești... doctorii ți-au...

El scutură din cap.

– Nu ține de partea fizică. Ascultă, iubimeu. E-aici.

Se lovește cu degetul în frunte, între ochi.

– Nebunia și Landonii se potrivesc ca piersicile și frișca, și nu vorbesc despre ceva ca-n povestirea lui Edgar Allan Poe sau în mai știu eu ce roman victorian blânduț, pentru domnițe de pension, cu mătușica încuiată în pod; vorbesc despre nebunia aia periculoasă din lumea reală, care curge prin sânge.

– Scott, tu nu ești nebun...

Dar se gândește la felul în care a ieșit el din întuneric cu mâna însângerată întinsă în față, cu vocea jubilând de ușurare. Ușurare *nebunească*. Își amintește propriul gând avut atunci când a înfășurat cu bluza sa ruina aceea de mână: că putea fi îndrăgostit de ea, dar că era de asemenea pe jumătate îndrăgostit de moarte.

– Ba *sunt*, zice el încet. *Sunt* nebun. Am halucinații și viziuni. Totu-i că le pun pe hârtie. Le pun pe hârtie și oamenii mă plătesc ca să le citească.

Pentru o clipă, Lisey e prea năucită de asta (sau poate e vorba de amintirea mâinii hăcuite, pe care a înlăturat-o în mod voit) ca să mai răspundă. Scott vorbește despre meșteșugul său – așa se referă întotdeauna la el în discursuri, nu spune niciodată *artă*, ci *meșteșug* – ca despre o halucinație. Iar asta *este* o nebunie.

– Scott, zice ea într-un târziu, scrisul e *meseria* ta.

– Crezi că înțelegi asta, spune el, dar nu înțelegi partea *trecută*. Sper să-ți păstrezi norocul acesta, micuță Lisey. Și n-o să stau aici sub copacul ăsta și să-ți ofer istoria Landonilor, pentru că nu cunosc decât puține lucruri. Am făcut cercetări doar până la a treia generație, m-am speriat de tot sângele de pe pereți și am abandonat. Am văzu destul sânge – o parte chiar sângele meu – în copilărie. Pentru restul l-am crezut pe cuvânt pe tata. Când eram mic, tata spunea că Landonii – și Landreau-ii înaintea lor – se împărțeau în două tipuri: momâile și mălurile. Era mai bine să ai mălură, pentru

că puteai scăpa de ea tăindu-te. *Trebuia* să te tai, dacă nu voiai să-ţi petreci tot restul vieţii la balamuc sau la răcoare. Spunea că e singura soluţie.

– Vorbeşti despre automutilare, Scott?

El ridică din umeri, de parcă n-ar fi sigur. Nici ea nu e sigură. Doar l-a văzut fără haine. Are câteva cicatrice, dar numai câteva.

– Buli de sânge? întreabă ea.

De data aceasta, Scott e mai convins.

– Buli de sânge, mda.

– În seara aia, când ai băgat mâna prin panoul de sticlă al serei, lăsai să iasă din tine mălura?

– Aşa cred. Sigur. Într-un fel.

Îşi stinge ţigara în iarbă. Nu se grăbeşte şi nu se uită la ea cât timp o face.

– E complicat. Trebuie să-ţi aminteşti cât de mizerabil m-am simţit în seara aia, o mulţime de lucruri se adunaseră...

– Nu trebuia să fi...

– Nu, întrerupe el, lasă-mă să termin. O pot spune doar o dată.

Ea închide gura.

– Eram beat, mă simţeam mizerabil şi n-o mai lăsasem să iasă de mult. Nu fusese nevoie s-o fac. În mare parte datorită ţie, Lisey.

Lisey are o soră care a suferit o alarmantă criză de automutilare cu puţin după ce a împlinit douăzeci de ani. Amanda a lăsat acum totul în urmă – slavă Domnului – însă i-au rămas cicatricele, cele mai multe sus pe braţe şi pe coapse.

– Scott, dacă te-ai tăiat singur, n-ar trebui să ai cicatrice...

Parcă nici n-ar fi auzit-o.

– Apoi, primăvara trecută, cu mult după ce am crezut că a tăcut pentru totdeauna, al naibii să fiu dacă n-a reînceput să vorbească. „O ai în tine, Scott", îl auzeam că spune. „Îţi curge prin sânge ca o târâtură de femeie. N-am dreptate?"

– Cine, Scott? Cine a început să-ţi vorbească?

Ştiind că trebuie să fie ori Paul, ori tatăl lui, şi probabil nu Paul.

– Tata. Spune: „Scooter, dacă vrei să fii drept, trebuie să scoți mălura din tine. Fă-o chiar acum, nu mai trage de timpul acesta fotat." Și am făcut-o. Puțin... puțin...

Face mici gesturi de tăiere – unul pe obraz, unul pe braț – ca să exemplifice.

– Apoi în seara aia, când erai nervoasă...

Ridică din umeri.

– Am scos și restul. Am încheiat conturile. A ieșit tot. Și acum totu-i bine. Noi doi suntem *bine*. Îți spun un lucru: mai bine aș sângera ca un porc în seara de ajun decât să-ți fac un rău. Decât să-ți fac *vreodată* rău.

Fața i se lasă în jos într-o expresie de dispreț pe care ea n-a mai văzut-o până atunci.

– Încă n-am devenit ca *el*. Ca tatăl meu.

Și apoi, aproape scuipând vorbele:

– Cretinul de Domn *Sparky*.

Ea nu spune nimic. Nu îndrăznește. Oricum, nu e sigură că ar putea-o face. Pentru prima oară în destul de multe luni, se întreabă cum e posibil ca el să se taie la mână atât de rău și să-i rămână cicatrice atât de mici. Cu siguranță nu e posibil. Gândește: *Mâna lui nu era doar tăiată; era ciopârțită.*

Scott, între timp, și-a aprins o altă Herbert Tareyton cu mâini care-i tremură aproape imperceptibil.

– Să-ți spun o poveste, reia el. Doar o poveste, și ajunge pentru toate poveștile copilăriei unui anumit om. Pentru că poveștile sunt specialitatea mea.

Se uită la fumul de țigară care se înalță în aer.

– Le pescuiesc din baltă. Ți-am spus despre baltă, nu?

– Da, Scott. La care mergem cu toții să bem.

– Mda. Și să ne aruncăm năvoadele. Uneori, pescarii cu adevărat curajoși – Austenii, Dostoievskii, Faulknerii – urcă în bărci și se duc acolo unde înoată cele mari, dar balta e înșelătoare. E mai mare decât pare, e mai adâncă decât își poate da seama orice om și-și schimbă aspectul, mai ales după lăsarea întunericului.

Ea nu spune nimic la asta. Mâna lui o apucă pe după gât. La un punct anume, se furișează pe sub canadiana desfăcută și-i prinde sânul în palmă. Nu din poftă trupească, e sigură; pentru confort.

– Bine, zice el. Acum povestea. Închide ochii, micuță Lisey.

Ea îi închide. Pentru o clipă, totul e întunecat și tăcut sub copacul miam-miam, însă nu se teme; simte mirosul lui și-i simte apropierea corpului; îi simte atingerea mâinii, care acum i se odihnește pe claviculă. Ar putea-o sugruma fără probleme cu mâna aceea, dar ea nu are nevoie să-i spună el că nu i-ar face niciodată rău, cel puțin nu fizic; ăsta-i un lucru pe care Lisey îl știe pur și simplu. Îi va provoca durere, da, dar în mare parte cu gura. Cu gura lui ca o *meliță*.

– Bun, zice bărbatul cu care se va căsători în mai puțin de o lună. Povestea asta s-ar putea să aibă patru părți. Prima parte se numește „Scooter pe plajă".

A fost odată ca niciodată un băiat, un băiețel slăbănog și speriat pe nume Scott, numai că atunci când pe tatăl lui îl apuca mălura și nu-l ajuta cu nimic să se taie, îi spunea Scooter. Și într-o zi – o zi rea, nebună – băiețelul s-a urcat într-un loc la înălțime și de acolo s-a uitat la o întindere de lemn lăcuit, unde sângele fratelui său

8

curge încet prin crăpătura dintre două scânduri.

„*Sari*", îi spune tatăl lui. Și nu pentru prima oară. „*Sari, nemernic mic, fiu de târâtură fricos ce ești, sari chiar acum!*"

„*Tată, mi-e teamă! E prea sus!*"

„*Nu-i, și mă doare-n cur dacă ți-e teamă sau nu, sari în fotarea mă-tii sau o să te fac să-ți pară rău și o să-l fac pe tovarășul tău să-i pară mai rău ca ție, iar acum jos, parașutiști!*"

Tata face pauză o clipă, uitându-se în jur, globii oculari mișcându-se așa cum fac atunci când îl apucă mălura, aproape *ticăind* dintr-o parte în cealaltă, apoi se uită la băiatul de trei ani care stă

tremurând pe banca lungă din holul principal al vechii și dărăpănatei case de fermă cu milioanele de curenți învârtejiți care o străbat. Stă acolo cu spatele lipit de frunzele desenate pe peretele roz al acelei case din inima ținutului, acolo unde oamenii își văd de treburile lor.

„Poți, spune Geronimo, dacă vrei, Scoot. Se zice că uneori te ajută. Dacă-l strigi cu adevărat puternic atunci când sari din avion."

Așa că Scott o face, e dispus să accepte orice ajutor, strigă GEROMINO! – ceea ce nu-i tocmai bine și oricum nu-l ajută, pentru că tot nu poate sări de pe bancă pe podeaua de lemn lustruit atât de îndepărtată, acolo jos.

„Aaaa, pe toți fiii căcăcioși de târâturi!"

Tata îl trage în față pe Paul. Paul are șase ani acum, merge spre șapte, e înalt și are părul de un blond-închis, lung în față și la tâmple, trebuie să se tundă, trebuie să meargă la domnul Baumer la frizeria din Martensburg. Domnul Baumer cu capul de elan agățat pe perete și cu decalcul acela șters din vitrină în care se vede steagul American și pe care scrie AM SLUJIT, dar va mai trece o vreme până să se apropie măcar de Martensburg și Scott o știe. Nu merg la oraș când tata e stăpânit de mălură și tata nu va merge nici măcar la muncă o vreme, pentru că acum e-n concediu de la U.S. Gyppum.

Paul are ochi albaștri și Scott îl iubește mai mult ca pe oricine, mai mult decât se iubește pe el însuși. În dimineața aceasta, brațele lui Paul sunt acoperite de sânge, sunt străbătute în toate direcțiile de tăieturi, iar acum tata scoate din nou briceagul, odiosul briceag care a băut atât de mult din sângele lor, și-l ridică în lumina soarelui de dimineață. Tata a coborât la parter strigând după ei, strigând – *Bul! Bul! Treceți aici amândoi!* Dacă bulul îl privește pe Paul îl taie pe Scott și dacă bulul îl privește pe Scott îl taie pe Paul. Chiar și cuprins de mălură, tata înțelege iubirea.

„Ai de gând să sari, lașule, sau să-l mai tai o dată?"

„Nu, tată!" țipă Scott. *„Te rog, nu-l mai tăia, sar!"*

„Atunci, fă-o!" Tata întinde buza de sus și-și arată dinții. Ochii i se rotesc în orbite, se rotesc rotesc rotesc de parcă ar căuta oameni

în colțuri, și poate că asta face, *probabil* că asta face, pentru că uneori îl aud cum vorbește cu oameni care nu există. Uneori, Scott și fratele lui îi numesc Oamenii Mălurii și alteori Oamenii Bulului de Sânge.

„Fă-o, Scooter! Fă-o, Scoot, bătrâne! Țipă Geronimo și apoi parașutează-te! Nu-i loc pentru lași și fricoși în familia asta! Sari acum!"

„GEROMINO!" țipă el și, deși-i tremură picioarele, tot nu se poate convinge să sară. Picioare lașe, picioare lașe și fricoase. Tata nu-i mai oferă o a doua șansă. Tata taie adânc brațul lui Paul și sângele curge râu. O parte ajunge pe papucii lui Paul și o parte ajunge pe tenișii lui și cea mai mare parte ajunge pe podea. Paul face o grimasă, dar nu strigă. Ochii lui îl imploră pe Scott să-l facă să înceteze, însă gura îi rămâne închisă. Gura lui nu va implora.

La U.S. Gypsum (pe care băieții o numesc U.S. Gyppum, pentru că așa-i zice tatăl lor) oamenii îi spun lui Andrew Landon Sparky uneori Domnul Sparks. Acum, fața lui atârnă deasupra umărului lui Paul și chica lui de păr albicios stă dreaptă-n sus de parcă ar fi intrat în el toată electricitatea cu care lucrează și dinții i se văd într-un rânjet de Halloween și are ochii goi pentru că tata e dus, e *pierdut*, nu mai e nimic în locul lui, în pantofii lui, decât mălură, nu mai e om sau tată, ci doar un bul de sânge cu ochi.

„Dacă mai rămâi acolo sus, data viitoare o să-i tai o ureche", spune arătarea pe vocea electrică a lui tata, arătarea care stă în pantofii lui. *„Dacă mai stai acolo sus, data viitoare o să-i tai gâtu-n fotarea mă-sii, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Depinde de tine, Scooter Scooter bătrâne Scoot. Spui că-l iubești, da' nu-l iubești destul ca să mă faci să nu-l mai tai, nu? Când tot ce tre' să faci e să sari de pe o bancă fotată de un metru! Ce spui despre asta, Paul? Ce ai să-i spui acum frățiorului tău laș ca un iepure?"*

Dar Paul nu spune nimic, se uită doar la fratele lui, ochi albaștri-închis lipiți de ochi căprui, și iadul acesta va mai continua preț de încă două mii cinci sute de zile; șapte ani interminabili. *Fă ceea ce poți și lasă restul deoparte*, îi spun lui Scott ochii lui Paul, și asta-i frânge inima, iar când sare în sfârșit de pe bancă (spre ceea ce o parte din el e ferm convinsă că este moartea sa) n-o face din cauza

amenințărilor tatălui său, ci pentru că ochii fratelui i-au dat permisiunea să rămână acolo unde este, dacă simte că totuși nu are curajul să sară.

Să rămână pe bancă și dacă Paul Landon este omorât.

Aterizează și cade pe genunchi în sângele de pe podele și începe să plângă, șocat să descopere că este încă în viață, și apoi îl cuprinde brațul tatălui, brațul puternic al tatălui îl ridică, într-un gest acum mai mult de iubire decât de furie. Buzele tatălui îi ating mai întâi gâtul și apoi se apasă cu fermitate pe colțul gurii sale.

„Vezi, Scooter bătrâne Scooter bătrânul meu Scott? Știam c-o poți face."

Apoi tata spune că s-a sfârșit, că bulul de sânge s-a sfârșit și că Scott se poate îngriji de fratele lui. Tata îi spune că e curajos, un fiu mic de curvă curajos, tata spune că-l iubește și-n clipa aceea de victorie pe Scott nici nu-l mai deranjează sângele de pe podea, își iubește tatăl deși știe, știe, chiar și la trei ani, că lucrurile nu se opresc acolo.

9

Scott se oprește, se uită în jur, soarbe din vin. Nu-și face de lucru cu paharul, ci bea direct din sticlă.

– N-a fost de fapt cine știe ce săritură, zice și ridică din umeri. Dar în ochii unui copil de trei ani părea o distanță mare.

– Scott, Dumnezeule! exclamă Lisey. Cât de des se comporta așa?

– Destul de des. Pe multe le-am șters din memorie. Dar atunci când am stat pe bancă... momentul acela e limpede ca lumina zilei. Și, cum am spus, poate ține locul tuturor celorlalte dăți.

– Era... era beat?

– Nu. Nu bea aproape niciodată. Ești pregătită pentru Partea a doua a poveștii, Lisey?

– Dacă seamănă cu Prima parte, nu-s sigură dacă sunt.

– Nu-ți face griji. Partea a doua se cheamă „Paul și bulul cel bun". Nu, retrag asta; se cheamă „Paul și bulul *cel mai* bun", și s-a petrecut doar la câteva zile după ce m-a făcut babacul să sar de pe bancă. A fost chemat la serviciu și, îndată ce camioneta a dispărut din vedere, Paul mi-a spus să fiu cuminte cât timp el mergea la Mulie.

Se oprește, râde și scutură din cap așa cum fac oamenii când își dau seama că au făcut o greșeală.

– *Mueller.* Așa se chema, de fapt. Ți-am povestit despre ziua când m-am întors în Martensburg pentru că banca scosese la licitație casa, nu? Cu puțin înainte să ne întâlnim?

– Nu, Scott.

El pare nedumerit – preț de o clipă, aproape înspăimântător de uluit.

– Nu?

– Nu.

Nu e momentul potrivit să-i spună că nu i-a povestit aproape nimic despre copilăria sa...

Aproape nimic? Absolut nimic. Până în ziua aceasta, sub copacul miam-miam.

– Ei bine, zice el (cu puțină îndoială), am primit o scrisoare de la banca lui tata – Prima Bancă Rurală din Pennsylvania... știi, de parcă ar exista și o *A Doua* Bancă Rurală pe acolo, pe undeva... Și au spus că în sfârșit, după atâția ani, tribunalul a emis actul de succesiune și că îmi revenea o parte din beneficiu. Așa că mi-am zis ce fotarea mă-sii și m-am dus. Pentru prima oară în șapte ani. La șaisprezece ani, terminasem Liceul Orășenesc din Martensburg. Am susținut o grămadă de teste, am obținut o dispensă papală. Sunt sigur că ți-am spus *asta.*

– Nu, Scott.

El râde nesigur.

– Ei bine, asta s-a întâmplat. Haideți, Corbilor, ciuguliți-i și aruncați-i.

Scoate un croncănit, mai râde puțin (tot nesigur), apoi ia o dușcă mare de vin. Aproape că s-a terminat.

– Casa părintească a fost evaluată la şaptezeci de miare, ceva de felul ăsta, din care mie îmi reveneau trei mii două sute, mare fotată scofală, nu? Dar oricum, am făcut o tură prin partea noastră de Martensburg înainte de licitaţie şi magazinul era încă acolo, la un kilometru şi jumătate de casa părintească, dar dacă mi-ai fi spus în copilărie că nu era decât un kilometru jumate, ţi-aş fi zis că eşti plină de rahat pân' la tic-toc. Era gol, cu scânduri bătute în ferestre, cu un anunţ DE VÂNZARE în faţă, dar atât de şters, că abia-l puteai citi. Anunţul de pe acoperiş era, la drept vorbind, într-o stare mai bună, iar acela spunea MAGAZINUL GENERAL MUELLER. Numai că noi îi spuneam întotdeauna Mulie, înţelegi, pentru că aşa-i spunea tata. Aşa cum la oţelărie îi spunea oţetărie... iar la Pittsburgh îi spunea Cacaburgh... şi... o, blestemăţie, Lisey, chiar plâng?

– Da, Scott.

Vocea sună îndepărtată până şi pentru urechile ei.

El ia unul dintre şerveţelele de hârtie din punga cu merinde şi se şterge la ochi. Când lasă şerveţelul jos, zâmbeşte.

– Paul mi-a spus să fiu cuminte cât timp e plecat la Mulie şi am făcut aşa cum mi-a zis. Întotdeauna făceam. Înţelegi?

Ea aprobă cu o mişcare a capului. Eşti cuminte pentru cei pe care-i iubeşti. *Vrei* să fii cuminte pentru ei, fiindcă eşti conştient că timpul pe care-l petreci alături de ei se va dovedi a fi prea scurt, oricât de lung ar fi de fapt.

– Oricum, când s-a întors am văzut că avea două sticle de Royal Crown şi am ştiut pe dată că va face un bul bun, iar asta m-a bucurat. Mi-a spus să merg în dormitor şi să mă uit o vreme la cărţile mele, ca să apuce să-l pregătească. I-a luat mult timp şi am ştiut că va fi un bul bun *lung*, şi m-a bucurat şi asta. Într-un târziu, a strigat după mine să-mi spună să vin în bucătărie şi să mă uit la masă.

– El îţi spunea vreodată Scooter? întreabă Lisey.

– El nu, niciodată. Pe cân' am ajuns în bucătărie, el dispăruse. S-ascundea. Da' ştiam că stă cu ochii pă mine d-undeva. Pe masă era o bucată dă hârtie pe care scria BUL! Şi apoi mai scria...

– Stai o secundă, zice Lisey.

Scott se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

– Tu aveai trei ani... el avea șase... sau mergea pe șapte...

– Așa-i...

– Dar *el* știa să scrie mici ghicitori și *tu* știai să le citești. Nu doar să le citești, ci să le și descifrezi.

– Da?

Întrebând cu sprâncenele ridicate care era marea scofală.

– Scott... nebunul ăla de taică-tău știa că abuzează de doi copii-minune?

Scott o surprinde lăsându-și capul pe spate și râzând.

– Asta ar fi fost ultima lui grijă! Ascultă bine, Lisey. Pentru că aia-i cea mai bună zi pe care mi-o amintesc din copilărie, poate pentru c-a fost o zi atât de *lungă*. Probabil c-o dăduse în bară careva de la fabrica Gypsum și babacul a trebuit să facă multe ore suplimentare, știu eu? Ideea e c-am avut casa numai pentru noi de la opt dimineața și până la apus...

– Fără dădacă?

El nu răspunde, se uită doar la ea de parcă Lisey ar avea un șurub desfăcut.

– Nu trecea nicio vecină să vadă ce faceți?

– Cea mai apropiată familie era la șase kilometri de noi. Mai aproape era *Mulie*. Așa-i plăcea lui tata și, crede-mă, așa le plăcea și oamenilor din oraș.

– Bine. Spune-mi Partea a doua. „Scott și bulul cel bun."

– „*Paul* și bulul cel bun. Marele bul. *Excelentul* bul."

La această amintire, i se destinde fața. Asta echilibrează balanța cu oribilul episod al băncii.

– Paul avea un caiet cu linii albastre, un caiet Dennison, iar când făcea popasuri ale bulului, rupea câte o foaie și o împăturea ca s-o poată rupe în fâșii. În felul ăsta îi ajungea caietul mai mult, înțelegi tu?

– Da.

– Numai că-n ziua aia trebuie să fi rupt două foi sau poate chiar *trei* – Lisey, a fost un bul *atât* de lung!

În plăcerea provocată de amintire, Lisey întrevede copilul care era.

– Pe fâșia de pe masă scria BUL! – pe prima și pe ultima asta scria întotdeauna – și apoi, chiar dedesubt...

10

Chiar sub BUL!, cu majusculele mari și îngrijite ale lui Paul, stă scris:

1 GĂSEȘTE-MĂ APROAPE ÎN CEVA DULCE! 16

Dar, înainte să se gândească la ghicitoare, Scott se uită la cifră, savurând acel **16.** Șaisprezece popasuri! Simte cum îl umple o surescitare plăcută, gâdilitoare. Partea cea mai bună e că știe că Paul nu-l ia niciodată peste picior. Dacă promite șaisprezece popasuri, vor fi cu siguranță cincisprezece ghicitori. Și dacă Scott nu descifrează vreuna, Paul îl va ajuta. Paul va striga din ascunzătoarea sa pe o voce groasă, înfricoșătoare (e o vocetati, chiar dacă Scott nu-și va da seama de asta decât peste câțiva ani buni, când va scrie o poveste înfricoșătoare pe nume *Diavolii goi),* oferindu-i indicii până ce el *o va* descifra. Din ce în ce mai des, însă, Scott nu are nevoie de indicii. Devine tot mai priceput la arta descifrării, așa cum Paul devine tot mai priceput la arta conceperii.

Găsește-mă aproape în ceva dulce.

Scott se uită în jur și aproape imediat își fixează privirea pe bolul mare și alb care stă pe masă într-o trâmbă prăfuită de lumină a dimineții. Trebuie să se urce pe un scaun ca să ajungă la el și chicotește când Paul strigă pe înfricoșătoarea lui vocetati: *Nu-l vărsa, fiu de târâtură!*

Scott ia capacul și deasupra zahărului este o altă fâșie de hârtie cu un alt mesaj scris cu majusculele îngrijite ale fratelui său:

2 SUNT ACOLO UNDE SE JUCA CLYDE
CU MOSOARELE LA SOARE

Până să dispară în primăvara aceea, Clyde fusese pisoiul lor și amândoi băieții îl iubiseră, dar *Tati* nu-l iubea pentru că Clyde făcea *miau* întruna ca să fie lăsat înăuntru sau afară și, chiar dacă niciunul dintre ei n-o spune cu voce tare (și niciunul n-ar îndrăzni *vreodată* să-l întrebe pe tati), au o bănuială că ceva mult mai mare și mult mai rău ca o vulpe sau un pescar i-a făcut felul lui Clyde. În orice caz, Scott știe foarte bine unde se juca Clyde la soare și se grăbește acum încolo, bocănind din picioare de-a lungul holului principal spre veranda din spate fără să arunce măcar o privire (ei bine, poate doar una) la petele de sânge de pe jos sau la banca aceea teribilă. Pe veranda din spate se află o canapea mare și desfundată care emană mirosuri ciudate atunci când te așezi pe ea. *„Miroase a băşini prăjite"*, a spus Paul într-o zi, și Scott a râs până ce și-a udat pantalonii. (Dacă ar fi fost tati acolo, să-și ude pantalonii ar fi fost o MARE PROBLEMĂ, dar tati era la muncă.) Scott se duce acum la canapeaua aceasta, acolo unde îi plăcea lui Clyde să stea pe spate și să se joace cu mosoarele pe care le clătinau Paul și Scott deasupra lui, întinzându-se după ele cu labele din față și dând naștere pe perete unei uriașe umbre a unei pisici care boxa. Acum Scott se lasă în genunchi și se uită sub pernele noduroase una după alta până, când găsește a treia fâșie de hârtie, al treilea popas al bulului, iar aceasta îl trimite...

Nu contează unde îl trimite. Ceea ce contează este acea lungă zi suspendată. Sunt doi băieți care-și petrec dimineața alergând în și în jurul unei case părăginite în inima sălbăticiei, în vreme ce soarele urcă încet pe cer către amiaza fără umbre și fără profunzime. Aceasta e o poveste simplă despre strigăte și râsete și praf de curte și șosete care alunecă pe picior până ce rămân adunate în jurul gleznelor murdare; aceasta e o poveste despre băieți care sunt prea ocupați ca să mai facă pișu' înăuntru, așa că udă mărăcinii din partea de miazăzi a casei. E despre un băiețel care n-a scăpat de mult de scutece și care acum strânge bucăți de hârtie de la baza unei scări ce urcă în podul grajdului, de sub scările verandei, din spatele carcasei mașinii de spălat Maytag din curtea din spate și de sub o piatră de

lângă vechea fântână secată. („*Să nu cazi înăuntru, mucos mic!*" spune înfricoşătoarea vocetati, venind acum dintre buruienile înalte de la marginea câmpului cu fasole, care-n anul acesta a fost lăsat la înţelenit.) Şi-n cele din urmă, Scott ajunge până aici:

15 SUNT SUB TOATE VISELE TALE

Sub toate visele mele, îşi spune el. *Sub toate visele mele... unde-i asta?*

„*Ai nevoie de ajutor, mucos mic?*" intonează vocea înfricoşătoare. „*Pentru că mi se face foame.*"

Şi lui Scott i se face. E după-amiază acum, a fugit după popasuri *ore întregi*, dar mai cere un minut. Înfricoşătoarea vocetati îi dă de veste că mai poate avea treizeci de secunde.

Scott se gândeşte cu furie. *Sub toate visele mele... sub toate visele mele...*

Din fericire, e încă nevizitat de gânduri privitoare la subconştient sau iad, dar a început deja să gândească în metafore şi răspunsul îi vine într-o străfulgerare divină, fericită. Aleargă pe scări în sus cât de repede îl ţin picioarele, cu părul fluturându-i în spate de pe fruntea bronzată şi murdară. Se duce la patul său din camera pe care o împarte cu Paul, se uită sub pernă şi, sigur că da, acolo e sticla de Royal Crown Cola – una *înaltă!* – împreună cu o ultimă fâşie de hârtie. Mesajul de pe ea e acelaşi dintotdeauna:

16 BULI SFÂRŞIT!

Ridică sticla aşa cum mult mai târziu va ridica o anumită cazma de argint (ca un erou, aşa se simte acum), apoi se răsuceşte pe călcâie. Paul intră pe uşă cu pas şăgalnic, ţinând în mână sticla sa de RC şi desfăcătorul din Sertarul cu de Toate din bucătărie.

„*Nu-i rău, Scott-O. Ţi-a luat un pic, dar ai priceput-o.*"

Paul desface mai întâi sticla sa, apoi pe a lui Scott. Ciocnesc gâturile lungi ale sticlelor. Paul zice că asta înseamnă „a ţine un toast" şi că, atunci când o faci, trebuie să-ţi pui o dorinţă.

„Ce-ți dorești tu, Scott?"

„Îmi doresc să treacă în vara asta pe aici Librăria Ambulantă. Tu ce-ți dorești, Paul?"

Fratele lui îl privește cu calm. Peste puțin timp, va coborî la parter și va pregăti pentru amândoi sandviciuri cu unt de arahide și jeleu, luând taburetele de pe veranda din spate, acolo unde cândva dormea și se juca pisica lor prea zgomotoasă, pentru a ajunge la borcanul neînceput de Shedd's de pe raftul de sus al cămării. Și spune.

11

Dar aici Scott cade în tăcere. Se uită la sticla de vin, dar sticla de vin e goală. El și Lisey și-au dat jos canadienele și le-au pus deoparte. S-a făcut mai mult decât cald sub copacul miam-miam; aerul e încins, de fapt mai are puțin să fie zăpușitor, și Lisey gândește: *Curând va trebui să plecăm. Dacă n-o facem, zăpada de pe crengi o să se topească destul cât să se prăbușească peste noi.*

12

Stând în bucătărie cu meniul de la Antlers în mâini, Lisey gândi: *Curând va trebui să părăsesc și* amintirile *astea. Dacă n-o fac, ceva mult mai greu ca zăpada se va prăbuși peste mine.*

Dar oare nu asta voise Scott? Nu asta plănuise? Și vânătoarea asta de bul nu era oare șansa ei de a strânge chingile?

O, dar mi-e teamă. Pentru că acum sunt atât de aproape.

Aproape de ce? Aproape de ce?

– Taci, șoptește ea și tremură cuprinsă parcă de un vânt rece. Unul coborât taman de pe Yellowknife, poate. Dar apoi, pentru că avea două minți și două suflete: Doar încă puțin.

E periculos. Periculos, micuță Lisey.

Știa că este, putea vedea deja frânturi de adevăr strălucind prin găurile din cortina ei purpurie. Strălucind ca niște ochi. Putea auzi voci care șopteau că există *motive* pentru care nu te uiți în oglindă decât dacă n-ai încotro (mai ales după lăsarea întunericului și *niciodată* la asfințit), *motive* pentru care să ocolești fructele proaspete după apus și să nu mănânci nimic între miezul nopții și șase dimineața.

Motive pentru a nu dezgropa morții.

Dar nu voia să părăsească pomul miam-miam. Nu încă.

Nu voia să-l părăsească *pe el.*

El își dorise să vină Librăria Ambulantă, ceea ce era, chiar și la vârsta de trei ani, o dorință specifică pentru Scott. Dar Paul? Paul își dorise

13

– Care, Scott? îl întreabă ea. Care a fost dorința lui Paul?

– A spus: „Îmi doresc să moară tati la serviciu. Să fie lectecutat și să moară."

Ea îl privește mută de groază și milă.

Brusc, Scott începe să pună lucrurile înapoi în rucsac.

– Hai să plecăm de aici până nu ne prăjim, spune. Credeam că-ți pot spune mult mai multe, Lisey, dar nu pot. Și să nu zici că nu semăn cu babacul, pentru că nu asta-i ideea, bine? Ideea e că *toți* din familia mea s-au ales cu puțin din asta.

– Și Paul?

– Nu știu dacă mai pot discuta acum despre Paul.

– Bine, spune ea. Să ne întoarcem. O să tragem un pui de somn, apoi o să facem un om de zăpadă sau așa ceva.

Privirea de intensă recunoștință pe care i-o aruncă o face să se simtă rușinată, pentru că, sincer, era *pregătită* ca el să se oprească – a auzit tot ce poate îndura, cel puțin pentru moment. Într-un

singur cuvânt, e înfricoşată. Dar nu poate abandona cu totul ideea, pentru că are o bănuială despre cum trebuie să fie restul poveştii. Aproape că are impresia că ar putea-o termina ea *în locul* lui. Dar mai întâi are o întrebare.

– Scott, când s-a dus fratele tău după sucuri în dimineaţa aia... după premiile pentru bulul cel bun...

El clatină din cap, zâmbind.

– Bulul cel *mare*.

– Îhî. Când s-a dus la magazinaşul ăla... la Mulie... nu i s-a părut nimănui ciudat să vadă că intră un puşti de şase ani plin de tăieturi? Chiar dacă tăieturile erau acoperite cu plasturi?

El se opreşte din închisul cataramelor de la rucsac şi se uită la ea foarte serios. Încă mai zâmbeşte, dar roşeaţa din obraji s-a stins aproape complet; pielea sa pare palidă aproape ca varul.

– Landonii se vindecă repede, spune el. Nu ţi-am mai spus asta?

– Ba da, recunoaşte ea. Mi-ai spus.

Şi apoi, înfricoşată sau nu, insistă încă puţin pe subiect:

– Încă şapte ani, zice.

– Şapte, da.

Se uită la ea, cu rucsacul între genunchii îmbrăcaţi în jeanşi. Ochii lui o întreabă cât de mult vrea să afle. Cât de mult *îndrăzneşte* să afle.

– Şi Paul avea treisprezece ani când a murit?

– Treisprezece. Da.

Vocea îi e destul de calmă, dar acum i-a dispărut toată roşeaţa din obraji. Ea însă vede cum i se scurge transpiraţia şi-i lipeşte părul de piele.

– Aproape paisprezece.

– Iar tatăl vostru... L-a omorât el cu cuţitul?

– Nu, zice Scott cu aceeaşi voce calmă. Cu puşca. Arma lui de calibru 30-06. În pivniţă. Dar, Lisey, nu-i ceea ce gândeşti tu.

Nu într-un acces de furie, asta crede ea că încearcă să-i spună. Nu într-un acces de furie, ci cu sânge rece. Asta crede ea acolo, sub copacul miam-miam, când încă mai vede Partea a treia a poveştii logodnicului său drept „Uciderea bunului frate mai mare".

14

Taci, Lisey, taci, micuță Lisey, își spuse ea în bucătărie – speriată tare acum, și nu doar pentru că greșise atât de mult în ceea ce crezuse despre moartea lui Paul Landon. Era speriată pentru că-și dădea seama – prea târziu, prea târziu – că ceea ce s-a făcut nu mai poate fi desfăcut și că ceea ce ți-ai adus aminte trebuie purtat cumva cu tine până la capătul zilelor.

Chiar dacă amintirile sunt înnebunitoare.

– Nu sunt *obligată* să-mi amintesc, zise ea, îndoind meniul dintr-o parte în alta în mâini. Nu sunt *obligată*, nu sunt *obligată*, nu sunt *obligată* să dezgrop morții, raheturi nebunești de felul acesta nu se întâmplă, nu

15

– Nu e ceea ce crezi tu.

Dar ea va gândi ce va dori; chiar dacă-l iubește pe Scott Landon, nu e legată de roata îngrozitorului lui trecut, și va gândi ce va dori. Va ști ce va ști.

– Și tu aveai zece ani când s-a întâmplat? Când tatăl tău?...

– Da.

Doar zece ani când tatăl l-a omorât pe iubitul său frate mai mare. Când tatăl l-a *ucis* pe iubitul său frate mai mare. Iar Partea a patra a poveștii ăsteia are propria ei inevitabilitate obscură, nu-i așa? În mintea ei, nu încape loc de îndoială. Știe ceea ce știe. Faptul că avea doar zece ani nu schimbă nimic. În definitiv, era un copil-minune în alte feluri.

– Și l-ai omorât, Scott? L-ai omorât pe tatăl tău? Ai făcut-o, nu?

Scott stă cu fruntea în jos. Părul îi atârnă, ascunzându-i fața. Apoi, de sub cortina aceea întunecată se aude un singur suspin

uscat. E urmat de tăcere, însă ea-i vede pieptul cum tresaltă, încercând să înlăture nodul din gât. Apoi:

– L-am lovit cu târnăcopul în cap în timp ce dormea, după care l-am aruncat în vechea fântână secată. Se întâmpla în martie, în timpul furtunii aleia urâte de zăpadă. L-am tras afară de picioare. Am încercat să-l duc unde era îngropat Paul, da' n-am putut. Am înce'cat, am înce'cat şi am tot înce'cat, da', Lisey, nu voia s' vină. Era ca prima lopată de pământ. Aşa că l-am aruncat în fântână. Din câte ştiu, tot acolo e şi acum, deşi când au scos ferma la licitaţie mi-a fost... mi-a... Lisey... mi-a... mi-a... fost *teamă*...

Întinde orbeşte mâinile după ea şi, dacă ea n-ar fi fost acolo, Scott ar fi căzut drept în nas, însă ea *este* acolo şi amândoi sunt

Amândoi sunt

Cumva, amândoi sunt

16

– *Nu!* mârâi Lisey.

Aruncă meniul – acum atât de tare îndoit că aproape forma un tub – înapoi în cutia de cedru şi trânti capacul. Dar era prea târziu. Mersese prea departe. Era prea târziu fiindcă

17

Cumva, amândoi sunt afară în ninsoarea înteţită.

L-a luat în braţe sub copacul miam-miam, iar apoi

(bum! bul!)

sunt afară în ninsoare.

18

Cu ochii închiși, Lisey stătea în bucătărie cu cutia de cedru pe masă, în fața ei. Lumina soarelui care se revărsa prin fereastra estică îi pătrundea prin pleoape și forma o supă de sfeclă de un roșu întunecat care se mișca pe ritmul inimii sale – un ritm care acum era mult prea rapid.

Gândi: *Bun, asta a scăpat afară. Dar cred că pot trăi cu una singură. Una singură nu mă va ucide.*

Am înce'cat și am înce'cat.

Deschise ochii și se uită la cutia de cedru de pe masă. Cutia pe care o căutase cu atâta râvnă. Și se gândi la ceva ce-i spusese tatăl lui Scott fiului său. *Landonii – și Landreau-ii înaintea lor – se împărțeau în două tipuri: momâile și mălurile.*

Mălura era – printre alte lucruri – un soi de manie ucigașă.

Dar momâile? Scott îi explicase cum stătea treaba chiar în seara aceea. Momâile erau catatonicii clasici, cum era sora ei, închisă la Greenlawn.

– Dacă toate astea țin de salvarea Amandei, Scott, șopti Lisey, o poți lăsa baltă. E sora mea și o iubesc, dar nu chiar atât de mult. M-aș întoarce în acel... în acel *iad*... pentru tine, Scott, nu însă pentru ea sau pentru oricine altcineva.

În camera de zi, telefonul începu să sune. Lisey tresări în scaun de parcă ar fi fost înjunghiată și strigă.

IX. LISEY ȘI PRINȚUL NEGRU AL INCUNCILOR

(Datoria iubirii)

1

Dacă Lisey nu păru în apele ei, Darla nu-și dădu seama. Era prea vinovată. Dar și prea fericită și ușurată. Canty se întorcea din Boston ca să „ajute cu Mandy". De parcă ar fi putut. *De parcă ar putea cineva, inclusiv Hugh Alberness și tot personalul de la Greenlawn*, gândi Lisey, ascultând-o pe Darla cum își vede mai departe de flecăreală.

Poți ajuta tu, murmură Scott – Scott, care își spune întotdeauna cuvântul. Părea că nici măcar moartea nu-l putea opri. *Poți tu, iubimeu.*

– ...în întregime ideea ei.

– Îhî, făcu Lisey.

I-ar fi putut atrage atenția că sora lor s-ar bucura încă de excursia alături de soțul ei, neștiind absolut nimic de problema Amandei, dacă Darla n-ar fi simțit nevoia s-o sune (dacă nu *și-ar fi vârât*

coada, după cum se spune), însă ultimul lucru pe care şi-l dorea Lisey în momentul acela era o ceartă. Ce-şi dorea ea e să pună cutia aia afurisită de cedru înapoi sub patul *mein gott* şi să vadă dacă reuşeşte să uite c-a găsit-o vreodată. În timp ce discuta cu Darla, îi veni în minte o altă maximă a lui Scott: cu cât trebuia să depui mai mult efort ca să desfaci un pachet, cu atât mai puţin ajungeai să-ţi pese de ce era înăuntrul lui. Era convinsă că puteai adapta asta şi la obiectele pierdute – cutiile de cedru, de pildă.

– Zborul ei ajunge la aeroportul din Portland cu puţin după prânz, spunea Darla cu răsuflarea tăiată. A zis c-o să închirieze o maşină şi eu am zis nu, asta-i o prostie, am zis c-o să merg eu după ea.

Aici făcu o pauză, adunându-se pentru ultima tiradă.

– Ai putea să vii şi tu, Lisey. Dacă vrei. Am putea lua prânzul la Snow Squall – doar noi fetele, ca-n vremurile bune. Apoi am putea merge să-i facem o vizită Amandei.

Ei, despre ce zile bune vorbeşti acum? gândi Lisey. *Cele de când mă trăgeai de păr sau cele când Candy mă fugărea şi-mi spunea Domnişoara Lisa Fără Ţâţe?* Ceea ce spuse fu:

– Du-te tu şi am să vin şi eu dacă pot, Darl. Am de rezolvat nişte lucruri aici...

– Mai ai de gătit?

Acum, că mărturisise c-o făcuse pe Cantata să se simtă vinovată, convingând-o astfel să se întoarcă acasă, Darla părea de-a dreptul veselă.

– Nu, e vorba de vechile hârtii ale lui Scott pe care trebuie să le donez Universităţii.

Şi, într-un fel, era adevărat. Pentru că, oricum s-ar fi rezolvat problema cu Dooley/McCoole, voia să *golească* studioul lui Scott. Gata cu trândăvia. Fie ca hârtiile să ajungă la Pitt, acela *era* fără-ndoială locul lor, dar cu menţiunea ca amicul ei profesor să nu aibă nimic de-a face cu ele. Fotatbody să-şi pună ştreangul de gât.

– O! făcu Darla, părând moderat impresionată. Păi, în cazul *ăsta*...

– O să vin dacă pot, repetă Lisey. Dacă nu, ne vedem toate după-amiază, la Greenlawn.

Darla declară că era bine și așa. Îi dictă datele despre zborul lui Canty și Lisey le notă cuminte. La naiba, bănuia chiar că va merge la Portland. În cel mai rău caz, așa mai scăpa din casă – scăpa de telefon, de cutia de cedru și de cele mai multe amintiri care păreau acum să-i atârne deasupra capului precum conținutul unei teribile *piñata*[1] ce stă să se crape.

Apoi, înainte s-o poată opri, mai căzu una. Își spuse: *N-ai ieșit pur și simplu de sub salcie în zăpadă, Lisey. A fost puțin mai mult de atât. El te-a dus...*

– *NU!* strigă ea și lovi cu palma în masă.

Sunetul propriului său strigăt era înfricoșător, dar își făcu efectul, întrerupse precis și complet acel periculos șir al gândurilor. Putea însă să se reînnoade – asta era problema.

Își întoarse privirea la cutia de cedru de pe masă. Era privirea pe care o femeie i-ar oferi-o unui cățel mult-iubit care a mușcat-o din senin. *Înapoi sub pat cu tine*, gândi ea. *Înapoi sub patul* mein gott, *și apoi ce?*

– Bul-sfârșit, uite ce, zise.

Apoi ieși din casă și traversă spre grajd curtea de la intrare, ținând cutia de cedru înaintea sa de parcă ar fi conținut fie ceva casabil, fie un explozibil instabil.

2

Ușa biroului ei era deschisă. De la baza ei se întindea pe podeaua grajdului un dreptunghi de lumină artificială, puternică. Ceea ce *nu-și* amintea ea era dacă lăsase ușa deschisă sau închisă. *Credea* că lumina era stinsă, credea că nici n-o aprinsese. Pe de altă

[1] Cutie viu colorată agățată de obicei într-un copac sau de tavan la sărbători, plină cu dulciuri și jucării, pe care încearcă s-o spargă folosind bețe copiii legați la ochi – tradiție a popoarelor latine (n. tr.).

parte, într-un timp fusese absolut convinsă că mult râvnita cutie de cedru a mamei-bune se afla în pod, nu-i așa? Era oare posibil ca unul dintre polițiști să fi intrat acolo să arunce o privire și să fi lăsat lumina aprinsă? Lisey bănuia că era. Bănuia că orice era posibil.

Strângând cutia de cedru la pântece într-un gest aproape protector, se duse la ușa deschisă a biroului și se uită înăuntru. Era gol... *părea* să fie gol... dar...

Fără cea mai slabă reținere, își lipi ochiul de crăpătura dintre canat și ușă. „Zack McCool" nu era dincolo de ea. Nu era nimeni. Dar când se uită din nou în birou, văzu că ferestruica robotului telefonic era iarăși luminată de un 1 roșu. Intră, puse cutia la subsuoară și apăsă butonul PLAY. Urmă o clipă de liniște, apoi vorbi vocea calmă a lui Jim Dooley.

– Domniță, credeam c-am căzut de acord pentru ieri seară la ora opt, spuse el. Acu' văd polițiști pe lângă casă. Mi se pare că nu pricepi cât de importantă-i treaba asta, deși aș zice c-o pisică moartă într-o cutie poștală ar fi dăstul dă greu dă-nțeles greșit.

O pauză. Lisey coborî privirea la robotul telefonic, fascinată. *Îl aud cum respiră*, gândi.

– O să ne mai vedem noi, domniță, zise el.

– Du-te-n fotarea mă-tii, șopti ea.

– Ei, domniță, asta nu-i frumos – *nu-i* deloc, zise Jim Dooley și, preț de o clipă Lisey crezu că robotul telefonic îi, ei bine, îi răspunsese. Apoi își dădu seama că această a doua versiune a vocii lui Dooley era una în culori vii, cum s-ar zice, și că se auzise din spatele ei. Simțindu-se din nou ca o locatară într-unul dintre propriile sale vise, Lisey Landon se întoarse cu fața spre el.

3

Fu deconcertată de aspectul lui banal. Chiar și stând în cadrul ușii micuțului ei birou cu un pistol într-o mână (în cealaltă ținea

ceva ce semăna cu o pungă pentru mâncare), nu era sigură că l-ar fi putut identifica la o înfățișare în secția de poliție, presupunând că și ceilalți bărbați alături de care ar fi apărut ar fi fost subțiri, îmbrăcați în haine de lucru kaki și că purtau șepci de baseball Portland Sea Dogs. Fața lui era îngustă și neridată, ochii de un albastru luminos – fața a un milion de yankei, cu alte cuvinte, fără a mai pomeni de cele șase sau șapte milioane de țărani din Sudul mijlociu. Putea fi înalt de un metru optzeci. Ciuful de păr care-i scăpase de sub bentița rotundă a șepcii era de un castaniu-deschis, cu nimic ieșit din comun.

Lisey se uită în ochiul negru al pistolului din mâna lui și simți cum i se înmoaie picioarele. Nu era un pistolaș ieftin de calibru 22, cumpărat de la un „munte de pietate", ci un pistol automat (credea că era automat) în toată regula și-n mărime naturală, care ar fi făcut o gaură uriașă. Se așează pe marginea mesei de lucru. Dacă n-ar fi fost acolo masa, era cât se poate de sigură că ar fi căzut la podea. Pentru o clipă, fu aproape convinsă că-și va uda pantalonii, dar reuși să-și țină sfincterele. Pentru moment, cel puțin.

– Ia ce dorești, șopti ea printre buzele care i se păreau amorțite cu novocaină. Ia-le pe toate.

– Vino sus, domniță, zise el. Discutăm despre asta sus.

Ideea de a se afla în biroul lui Scott cu omul acela o umplu de oroare și repulsie.

– Nu. Ia-i doar hârtiile și du-te. Lasă-mă în pace.

Bărbatul se uită la ea răbdător. La o primă privire, părea să aibă treizeci și cinci de ani. Apoi îi vedeai micile evantaie de riduri de la colțurile ochilor și de la gură și-ți dădeai seama că avea cu cinci mai mult, cel puțin cinci.

– Sus, domniță, numa' dacă nu vrei să-ncepem treaba c-un glonț în picior. Ar fi cam dureros să discutăm așa despre afaceri. Îs o grămadă de oase și tendoane într-un picior.

– N-o să... nu îndrăznești tu... zgomotul...

Vocea îi suna tot mai pierită cu fiecare cuvânt. Era ca și când vocea ei s-ar fi aflat într-un tren, iar trenul tocmai pleca din gară;

vocea se apleca afară pe geam ca să-i ureze din tot sufletul rămas-bun. *Pa-pa, micuță Lisey, vocea trebuie să te părăsească acum, în curând o să rămâi mută.*

– O, zgomotu' n-o să mă deranjeze deloc, zise Dooley, părând amuzat. Vecinii tăi de vizavi s-au dus – au plecat la serviciu, mi-nchipui – iar poliţau' care te-ajută are treabă-n altă parte.

Zâmbetul îi pieri, însă reuşi să pară amuzat.

– Te-ai făcut pământie la faţă. Am impresia c-ai primit o lovitură cam grea. Am impresia c-o să cazi leşinată, domniţă. Poate c-aşa m-ai scuti de multe probleme.

– Încetează... nu-mi mai spune...

Domniţă, aşa ar fi vrut să încheie, însă avea impresia c-o învăluie o serie de aripi, aripi de un cenuşiu din ce în ce mai închis. Înainte să devină prea întunecate şi prea groase ca să mai poată vedea, fu vag conştientă că Dooley îndesă pistolul la betelia pantalonilor *(trage-ţi un glonţ în coaie*, îşi spuse ea ca prin vis, *fă lumii o favoare)* şi sări înainte, s-o prindă. Nu ştiu dacă-i reuşi manevra. Înainte să se clarifice lucrurile, Lisey deja leşinase.

4

Deveni conştientă de ceva ud care-i mângâia faţa şi, la început, crezu că o lingea un câine – Louise, poate. Numai că Lou fusese collie-ul lor pe când locuiau în Lisbon Falls, iar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Ea şi Scott nu avuseseră niciodată câine, poate pentru că nu avuseseră nici copii, iar cele două lucruri pur şi simplu păreau să meargă laolaltă ca untul de arahide şi jeleul sau ca piersicile şi fr...

Vino sus, domniţă... numa' dacă nu vrei să-ncepem treaba c-un glonţ în picior.

Asta o făcu să revină numaidecât la realitate. Deschise ochii şi-l văzu pe Dooley stând pe vine în faţa ei cu o cârpă umedă într-o mână şi privind-o: ochii aceia de un albastru luminos! Încercă să se

ferească de ei. Se auzi un zăngănit metalic, apoi o bufnitură surdă de durere în umăr când o apucă ceva strâns și o opri.

– *Au!*

– Nu te smuci și n-o să te doară, zise Dooley, de parcă asta ar fi fost cel mai logic lucru din lume. Lisey bănuia că pentru un descreierat ca el așa și era.

În sistemul de amplificare al lui Scott se auzea muzică pentru prima oară de Dumnezeu știe cât timp, poate din aprilie sau mai 2004, ultima dată când el fusese acolo și scrisese. „Waymore's Blues". Nu Babacu' Hank, ci o versiune preluată de cineva – The Crickets, poate. Volumul nu era dat la maxim, nu la cote asurzitoare cum îi plăcea lui Scott, dar era destul de tare. Avea o bănuială foarte întemeiată

(o să-ți provoc durere)

despre motivul pentru care domnul Jim „Zack McCool" pornise sistemul de amplificare. Nu voia

(în locurile unde nu i-ai lăsat pe băieți să pună mâna)

să se gândească la asta – își dorea de fapt doar să fie din nou inconștientă – dar părea incapabilă s-o facă. „Mintea e o maimuță", obișnuia să spună Scott, și Lisey își amintea sursa acelei vorbe și acum, când stătea pe podea în alcovul barului cu o încheietură a mâinii aparent încătușată de o țeavă de apă de sub chiuvetă: *Dog Soldiers* de Robert Stone.

Du-te în fața clasei, micuță Lisey! Asta, desigur, dacă acum mai poți merge undeva.

– N-așa că-i ăl mai fain cântec? zise Dooley, așezându-se în pragul ușii de la alcov. Își încrucișă picioarele turcește. Punga maro pentru mâncare stătea în gaura romboidală formată de genunchi. Pistolul era pe podea lângă mâna sa dreaptă. Se uita la ea cu sinceritate.

– Și-i mult adevăr în el. Ți-ai făcut singură un serviciu, să știi, c-ai leșinat așa – asta ți-o zic eu.

Acum îi auzea accentul sudist în voce, nu pretențios, ca la claponul fript din Nashville, ci ca un simplu fapt al vieții: *Serviciu... asta ț-o zâc io.*

Bărbatul scoase din pungă un borcan mare de maioneză cu eticheta Hellmann's încă pe el. Înăuntru, plutind într-un lichid transparent, se afla o bucată de cârpă albă făcută ghem.

– Cloroform, zise el, părând la fel de mândru cum fusese Smiley Flanders de elanul lui. Mi-a zis cum să-l folosesc un tip care susținea că știe cum, da' a zis că-i ușor și să-l aplici greșit. În cel mai rău caz ți-ai fi putut reveni cu o durere crâncenă de cap, domniță. Da' am știut că n-o să vrei să vii acilea sus. Am avut o entuiție.

Îndreptă un deget spre ea ca un pistol, zâmbind, și-n sistemul de amplificare începu să cânte Dwight Yoakam „A Thousand Miles from Nowere". Probabil că Dooley găsise unul dintre CD-urile lui Scott cu compilații honky-tonky.

– Pot bea o gură de apă, domnule Dooley?

– Hă? O, *sigur!* Ți-e puțin uscată gura, nu? Când suferi un șoc, așa se-ntâmplă mereu.

Se ridică, lăsând pistolul unde era – probabil prea departe ca să ajungă Lisey la el, chiar dacă se întindea cât îi dădea voie lanțul cătușelor... iar să încerce figura și să nu-i reușească era într-adevăr o idee rea.

Bărbatul deschise robinetul. Țevile gâlgâiră și pufăiră. După o clipă sau două, Lisey auzi apa cum începe să curgă. Da, probabil că nu putea ajunge la pistol, însă mădularul lui Dooley era direct deasupra ei, la nu mai mult de treizeci de centimetri. Și avea o mână liberă.

Citindu-i parcă gândurile, Dooley zise:

– Mi-ai putea sparge nucile dac-ai vrea, bănuiesc. Da' ce vezi la mine-n picioare-s bocanci Doc Marten, iar mătăluță nu porți nimic pe mâini.

Din partea lui Dooley, *nimic* sună mai mult ca *nimicuț*.

– Fii deșteaptă, domniță, și mulțumește-te c-o gură de apă rece. N-o mai curs demult apă pe robinetu' ista, da' începe să se curețe binișor.

– Clătește paharul înainte să-l umpli, spuse ea.

Vocea îi răsună răgușit, pe punctul de a se frânge.

– Nici ele n-au fost folosite demult.

– Recepționat, trec la acțiune.

Mai simpatic de atât nu putea fi. I-ar fi putut aminti de oricine din oraș. Îi amintea de tatăl ei, la o adică. Sigur, Dooley îi amintea și de Gerd Allen Cole, descreieratul primordial. Pentru o clipă, aproape că întinse mâna și-i rupse boașele, numai pentru că îndrăznise s-o pună în poziția aceea. Pentru o clipă, abia se putu reține.

Apoi Dooley se aplecă, întinzându-i unul dintre grelele pahare Waterford. Era plin pe trei sferturi și, deși apa nu se limpezise complet, părea destul de limpede ca să fie potabilă. Arăta minunat.

– Încetișor, zise Dooley pe un ton de îngrijorare. Te las să ții tu paharul, da' dacă-l arunci în mine, o să fiu nevoit să-ți rup o gleznă. Dacă mă *lovești* cu el, o să ți le rup pe amândouă, chiar dacă nu-mi dă sângele. Vorbesc serios, înțelegi?

Ea clătină din cap și sorbi din paharul de apă. La combina stereo, Dwight Yoakam îi făcu loc însuși Babacului Hank, care punea eterna întrebare: De ce nu mă mai iubești ca odinioară? De te comporți cu mine ca și c-o para chioară?[1]

Dooley se lăsă pe glezne, aproape atingând cu fundul călcâiele ridicate ale bocancilor, strângându-și genunchii cu un braț. Ar fi putut fi un fermier care se uita la o vacă cum se adapă dintr-un pârâu de pădure. Lisey socotea că bărbatul era în alertă, dar nu în alertă *roșie*. Nu se aștepta din partea ei să arunce cu paharul și, sigur că da, avea dreptate să se aștepte la asta. Lisey nu voia să-i rupă cineva gleznele.

Păi, cum, n-am luat nici măcar acea importantă primă lecție de patinaj, gândi ea, *iar serile de joi sunt dedicate celor fără parteneri la Centrul de Patinaj Oxford.*

După ce își potoli setea, îi întinse paharul. Dooley îl luă, îl examină.

– Ești sigură că nu-ți trebe și ăștia – *astea* – ultime două înghițituri, domniță?

---

[1] Primele versuri din melodia lui Hank Williams „Why Don't You Love Me" (n. tr.).

Nu erau nici pe departe *înghiţituri*, iar Lisey avu şi ea o bruscă entuiţie: Dooley făcea exces de maniere. Poate intenţionat, poate fără să-şi dea seama. În ceea ce privea limbajul, se corecta pe loc pentru că ar fi fost o dovadă de preţiozitate s-o facă mai târziu. Avea asta vreo importanţă? Probabil că nu.

– Mi-a ajuns.

Dooley goli paharul, cu mărul lui Adam mişcându-i-se pe gâtul uscăţiv. Apoi o întrebă dacă se simţea mai bine.

– O să mă simt mai bine după ce o să pleci.

– Mi se pare corect. Nu-ţi voi răpi mult timp.

Vârî pistolul înapoi la betelia pantalonilor şi se ridică în picioare. Îi pocniră genunchii, şi Lisey îşi spuse din nou (sincer minunată): *Ăsta nu-i un vis. Chiar mi se întâmplă toate astea.* Lovi nepăsător paharul cu piciorul şi acesta se rostogoli puţin pe covorul alb-stridie, care acoperea podeaua biroului principal de la un perete până la celălalt. Îşi trase pantalonii în sus.

– Oricum nu-mi permit să trag de timp, domniţă. Poliţau' o să se-ntoarcă, el sau altul, şi am o bănuială că ai şi un fel de întâlnire-ntre surori, sau mă-nşel?

Lisey nu răspunse.

Dooley ridică din umeri ca pentru a spune *Fie cum vrei tu*, apoi se aplecă afară din alcovul barului. Pentru Lisey fu un moment ireal, pentru că-l văzuse pe Scott făcând exact acelaşi lucru de multe ori, ţinându-se cu mâinile de canaturile intrării fără uşă, cu picioarele pe podeaua goală de lemn a alcovului, cu capul şi trunchiul afară din studio. Numai că pe Scott nu l-ar fi surprins nimeni într-o salopetă kaki; fusese un purtător de jeanşi până la capătul vieţii. De asemenea, Scott nu avea chelie în creştetul capului. *Soţul meu a murit cu tot părul pe cap*, îşi spuse ea.

– Un loc al naibii de frumos, zise el. Ce-i? Un porumbar transformat? Asta tre' să fie.

Ea nu spuse nimic.

Dooley continuă să rămână aplecat în afară, acum legănându-se încet înainte şi-napoi, uitându-se mai întâi la stânga, apoi la dreapta. *Stăpân asupra tot ce vede cu ochii*, gândi ea.

– Un loc *chiar* frumos, insistă el. Exact la ce m-aş fi aşteptat. Trei camere – camere le zic io – şi trei lucarne, aşa că-i destulă lumină naturală. Prin părţile noastre, locuinţele cu toate camerele-n şir le numim case stil vagon şi uneori barăci stil vagon, da' asta nu-i nici pe departe o baracă, am dreptate?

Lisey nu spuse nimic.

Bărbatul se întoarse spre ea cu o privire serioasă.

– Nu că l-aş invidia, domniţă – sau pe mătăluţă, acum că el e mort. Am stat o vreme la Închisoarea Statală Brushy Mountain. Poate că ţi-a zis profu' asta. Şi soţu' tău e al de m-a făcut să trec prin ce a fo' mai rău. I-am citit toate cărţile, şi ştii care mi-a plăcut al mai mult?

Sigur că da, gândi Lisey. Diavolii goi. *Probabil c-ai citit-o de nouă ori.*

Dar Dooley o surprinse:

– *Fata cabotierului.* Şi nu mi-a plăcut aşa, pur şi simplu, domniţă, mi-a plăcut *la nebunie*. Mi-am făcut un obicei s-o citesc o dată la doi sau trei ani încă de cân' am găsit-o la biblioteca închisorii, ş-aş putea să-ţi citez pasaje întregi din ea, din alea lungi. Ştii ce parte mi-a plăcut al mai mult? Aia unde Gene în sfârşit rispostează şi-i spune lu' tac-su că pleacă, fie că-i place lui, fie că nu. Ştii ce-i spune căcatului ăla de boşorog bigot, iartă-mi fineţurile?

Că n-a înţeles niciodată datoria iubirii, gândi Lisey, dar nu spuse nimic. Pe Dooley nu păru să-l deranjeze; era pornit acum, era fermecat.

– Gene zice că bătrâne-su' n-a înţeles niciodată datoria iubirii. *Datoria iubirii!* Nu-i aşa că sună frumos? Câţi dintre noi am *simţit* ceva de felu' ăsta, da' n-am avut cuvintele ca s-o *zicem*? Da' soţu' mătăluţă a făcut-o. Pentru noi toţi care, altfel, am fi rămas muţi. Dumnezeu trebuie să-l fi iubit pe soţu' mătăluţă, domniţă, de i-a dat o aşa limbă.

Dooley ridică ochii spre tavan. Îi ieşiră în relief odgoanele gâtului.

– *DATORIA! IUBIRII!* Iar pe ăi de-i iubește Domnul cel mai mult îi ia mai repede la El, să fie cu El. Amin.

Își coborî capul pentru câteva secunde. Din buzunarul din spate i se ivea portmoneul. Era prins cu lanț. Sigur că era. Oamenii ca Jim Dooley își legau întotdeauna portmoneele cu lanțuri de găicile pentru curea. Ridică apoi privirea și spuse:

– Merita un loc frumos ca ista. Sper că s-a bucurat de el, atunci când nu suferea pentru creațiile lui.

Lisey se gândi la Scott cum stătea la masa de scris pe care o numea Marele Jumbo al lui Dumbo, cum stătea în fața Mac-ului cu monitor mare și cum râdea de ceva ce tocmai scrisese. În timp ce mesteca fie un pai de plastic sau își rodea unghiile. Cum făcea sunete de bășini cu subsuorile dacă era vară și era cald și nu purta tricou. Așa suferea el pentru fotatele lui de creații. Dar ea tot nu spuse nimic. La combina stereo, Babacu' Hank îi făcu loc fiului său. Junior începu să cânte „Whiskey Bent and Hell Bound".

Dooley spuse:

– Îmi aplici vechiu' tratament al tăcerii? Ei, să-ți fie de bine, da' să știi că n-o să te ajute cu nimic, domniță. Te paște o mică pedeapsă. N-o să-ncerc să-ți vând vechea poveste despre cum o să mă doară pe mine mai mult decât o să te doară pe tine, da' *o să zic* că-n scurtu' timp când – *de când* – te cunosc a-nceput să-mi placă ce vână ai și c-o să ne doară pe amândoi. Vreau să mai zic și c-o să fiu cât de blând pot, fiin'că nu vreau să-și distrug elanu' ăsta. Totuși... am avut o înțelegere, iar mătăluță nu te-ai ținut de ea.

O înțelegere? Lisey simți c-o trece un fior rece. Pentru prima dată își formă o imagine clară a profunzimii și complexității nebuniei lui Dooley. Aripile cenușii amenințară să-i coboare peste ochi și de data asta se luptă din toate puterile cu ele.

Dooley auzi zăngănitul lanțului de la cătușe (trebuia să fi avut cătușele în punga de hârtie, împreună cu borcanul de maioneză) și se întoarse către ea.

Ușurel, iubimeu, ușurel, murmură Scott. *Vorbește cu omul – dă-i drumul la gura aia ca o meliță a ta.*

Acesta era un sfat de care Lisey nu avea nevoie. Atâta vreme cât discuția era ținută vie, pedeapsa rămânea doar o amenințare.

– Ascultă-mă, domnule Dooley. N-am avut nicio învoială, te înșeli în privința asta...

Îi văzu fruntea cum începe să se încrunte, ochii cum încep să i se întunece – și se grăbi să continue:

– Uneori e greu să pui lucrurile cap la cap prin telefon, dar acum sunt pregătită să cooperez cu tine.

Înghiți și auzi în gât un clic ușor perceptibil. Îi mai trebuia niște apă, câteva înghițituri lungi, reci și bune, dar nu părea a fi momentul potrivit pentru a cere. Se aplecă în față, îi fixă ochii cu ochii săi, albastru pe albastru, și vorbi cu toată convingerea și sinceritatea de care putea da dovadă.

– Spun doar că, în ceea ce mă privește pe mine, ți-ai definit bine scopul. Și știi ce? Tocmai te uitai la manuscrisele pe care le vrea... ăă... colegul tău. Ai observat fișetele negre din culoarul de pe mijloc?

Acum bărbatul se uita la ea cu sprâncenele ridicate și cu un zâmbet sceptic jucându-i-se pe buze... dar asta poate că nu era decât expresia lui de târguială. Lisey își permise să spere.

– Mi s-a părut că tot jos sunt și câteva cutii, zise el. Alte cărți ale lui, după cum arătau.

– Alea sunt...

Ce avea de gând să-i spună? *Alea sunt buli, nu cărți?* Cel puțin, ea credea că asta sunt în cea mai mare parte, dar Dooley n-ar fi înțeles. *Sunt doar niște glume, versiunea lui Scott a pudrei dătătoare de mâncărimi și a vomei de plastic?* Asta poate că ar fi înțeles, dar probabil n-ar fi crezut.

Încă se uita la ea cu privirea aceea sceptică. Nu era deloc o privire de târguială. Nu, era o privire care spunea: *Dacă tot ai ajuns la asta, de ce nu-mi mai spui încă una din aia bună, domniță?*

– În cutiile de jos nu-s altceva decât copii la indigo și xerocopii și foi albe, zise ea, și sună ca o minciună pentru că *era* o minciună, dar ce ar fi trebuit să spună? *Ești prea nebun ca să înțelegi adevărul, domnule Dooley?* În schimb, se grăbi să continue: Materialul pe care-l

vrea Fotatbody – materialul important – se află tot aici. Povești inedite... copii ale scrisorilor către alți scriitori... răspunsurile acestora...

Dooley lăsă capul pe spate și râse.

– Fotatbody! Domniță, te pricepi la cuvinte la fel de bine ca soțu' tău.

Apoi râsul se stinse și, chiar dacă-i rămase zâmbetul pe buze, nu i se mai citea pic de amuzament în ochi. Ochii lui păreau de gheață.

– Atunci, ce crezi c-ar trebui să fac? Să dau o fugă pân' la Oxford sau Mechanic Falls și să-nchiriez un camion, apoi să mă-ntorc ca să încarc toate fișetele alea? I-auzi, poate c-ai convinge mătăluță pă unu dintre copoii ăia să-mi dea o mână d-ajutor!

– Eu...

– Taci.

Îndreptând un deget spre ea. Zâmbetul dispăru acum complet.

– Păi, dac-ar fi să plec și apoi să mă-ntorc, ai chema o duzină dă polițai de la statală ca să m-aștepte aici, aș crede io. M-ar arunca-n pârnaie și, domniță, să-ți zic io ceva: aș merita zece ani la răcoare și numai pen'c-aș crede un așa lucru.

– Dar...

– Și, pe deasupra, asta n-a fo' – *fost* – învoiala la care am căzut. Învoiala a fost c-o să-l suni pe prof, pe bătrânu' Fotatbody – mamă, ce-mi *place* asta – și că el o să-mi trimită un e-mail în felu' ăla special al nostru, după care *el* va rezolva treburile cu hârtiile.

O parte din el chiar credea asta. *Trebuia* s-o creadă, altfel de ce ar mai fi insistat când nu erau de față decât ei doi?

– Doamnă? întrebă Dooley, părând îngrijorat. Domniță?

Dacă exista o parte din el care trebuia să continue cu minciunile când nu erau decât ei doi de față, poate însemna că exista o altă parte din el care trebuia mințită. Dacă așa stăteau lucrurile, *aia* era partea din Jim Dooley la care trebuia să ajungă ea. Partea care putea fi încă rațională.

– Domnule Dooley, ascultă-mă.

Coborî mult vocea și vorbi răspicat. Așa obișnuia să-i vorbească lui Scott atunci când el era pregătit să dea pe de lături din

te miri ce, de la o recenzie nefavorabilă și până la o țeavă de apă prost reparată.

– Profesorul Woodbody nu are cum lua legătura cu tine și, adânc înăuntrul tău, știi asta. Dar *eu* pot lua legătura cu el. Am făcut-o deja. L-am sunat aseară.

– Minți, zise el, dar de data aceasta Lisey nu mințea, iar el *știa* asta și, din cine știe ce motiv, îl deranja. Reacția fu exact contrară celei scontate de ea – voise să-l liniștească – însă era de părere că trebuia să continue, sperând că partea rațională din Jim Dooley era acolo pe undeva și asculta.

– Ba nu mint, zise ea. Mi-ai lăsat numărul lui și eu l-am sunat.

Îi ținea privirea cu a sa. Dând dovadă de toată sinceritatea de care era în stare, îndreptându-se înapoi spre Tărâmul Măsluirii:

– I-am promis manuscrisele și i-am cerut să te anunțe că s-a terminat totul, dar el a spus că *nu poate* face asta pentru că nu mai are cum să ia legătura cu tine, a spus că a reușit să-ți trimită doar două e-mail-uri, după care toate i-au fost resp...

– Unul minte și celălalt jură că-i adevărat, zise Jim Dooley și, după aceea, lucrurile se petrecură cu o viteză și o ferocitate cărora Lisey cu greu le putea da crezare, deși fiecare clipă a bătăii și mutilării care urmară îi rămase vie în minte pentru tot restul vieții, în cel mai mic detaliu, până la sunetul respirației lui uscate și accelerate, până la felul în care i se întindea cămașa kaki acolo unde o închideau nasturii, făcând să se vadă câte puțin din maioul alb pe care-l purta pe dedesubt, în timp ce o lovea peste față cu dosul palmei și apoi cu palma însăși, cu dosul și cu palma, cu dosul și iarăși cu palma. Opt lovituri de toate, *opt pe opt supra opt* cântau în copilărie pe când săreau coarda în praful curții, iar sunetul pielii lui atingându-se de pielea ei era ca un vreasc uscat rupându-se pe un genunchi și, chiar dacă pe mâna pe care o folosea nu avea niciun inel – măcar pentru atât era recunoscătoare – a patra și a cincea lovitură îi făcură buzele să sângereze, a șasea și a șaptea îl făcu să țâșnească într-o ploaie fină, iar ultima o nimeri mai sus, în nas, făcându-l și pe acesta să se umple de sânge. Pe atunci plângea deja de teamă

și durere. Se lovi ritmic cu capul de partea de jos a chiuvetei și începură să-i țiuie urechile. Se auzi cum strigă la el să înceteze, că poate lua orice vrea, numai să se oprească. Apoi, bărbatul *chiar* se opri, iar ea se auzi că spune: Îți pot da manuscrisul unui nou roman, ultimul lui roman, e complet, l-a terminat cu o lună înainte să moară și n-a mai apucat să-l revizuiască, e o adevărată comoară, lui Fotatbody o să-i placă la nebunie.

Avu timp să-și spună: *Asta-i o minciună dată naibii, ce o să te faci dacă o ia de bună*, însă Jim Dooley nu luă nimic de bun. Era în genunchi în fața ei, gâfâia aspru – era deja cald acolo sus, dacă ar fi știut că va încasa o bătaie în studioul lui Scott în ziua aceea, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost fără-ndoială să pornească aerul condiționat – și scotocea din nou prin punga de hârtie. La subsuori i se întindeau cercuri mari de transpirație.

– Domniță, îmi pare tare rău că tre' să fac asta, da' cel puțin nu-i păsărica, zise el, și ea avu timp să observe două lucruri înainte ca Dooley să-i treacă mâna stângă prin față și să-i rupă bluza, făcând să i se desfacă închizătoarea din față a sutienului și să-i iasă la iveală sânii mici. Primul era că lui nu-i părea câtuși de puțin rău. Al doilea era că obiectul din mâna lui dreaptă provenea aproape cu siguranță din Sertarul ei cu de Toate. Scott îl numise *desfăcătorul yuppie al lui Lisey*. Era tocmai desfăcătorul ei de conserve, cel cu mânere înfășurate în cauciuc, pentru o priză mai bună.

X. LISEY ȘI ARGUMENTELE ÎMPOTRIVA NEBUNIEI

(Fratele cel bun)

1

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foșnet moale.

Această frază a continuat să i se repete în minte în timp ce se târa afară din ungherul memoriei și apoi traversa încet culoarul din mijloc al lungului și întortocheatului studio al defunctului ei soț, lăsând în urmă o dâră urâtă: pete de sânge scurs din nas, gură și pieptul mutilat.

N-o să iasă niciodată sângele din covorul ăsta, gândi ea, și fraza reveni ca un răspuns: *Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foșnet moale.*

Era nebunie în povestea aceasta, sigur că era, dar singurul sunet pe care își amintea că-l auzise ultima dată nu era un bâzâit, un tors *sau* un foșnet; ci sunetul propriilor ei strigăte atunci când Jim Dooley îi prinsese desfăcătorul de conserve la sânul stâng ca pe o lipitoare mecanică. Strigase și apoi leșinase și apoi el o pălmuise,

readucând-o în simțiri, pentru a-i mai spune un singur lucru. După aceea o lăsase să recadă în leșin, dar îi prinsese un bilețel de cămașă – asta după ce, atent, îi dăduse jos sutienul distrus și-i încheiase cămașa la loc – ca să se asigure că nu va uita. Nu avusese nevoie de bilet. Își amintea perfect ce-i spusese.

– Ar fi bine să primesc vești de la prof până la opt în seara asta, altfel, data viitoare, suferința o să fie mult mai mare. Și îngrijește-te *singură*, domniță, mă auzi? Dacă anunți pe cineva c-am fost aici, te omor.

Asta spusese Dooley. Pe lângă acestea, biletul prins de cămașă mai spunea: *Să punem capăt trebii ăstea, ca apoioșă fim amândoi mai fericiți. Semnat, bunu tău pretin, „Zack"!*

Nu avea nici cea mai vagă idee cât de mult fusese inconștientă a doua oară. Tot ce știa era că, atunci când își revenise, sutienul rupt era în coșul de gunoi și biletul era prins de partea dreaptă a cămășii sale. Partea stângă era îmbibată în sânge. Se descheiase doar cât să arunce o privire fugară, apoi gemuse și-și ferise ochii. Arăta mai rău decât orice-și făcuse vreodată Amanda singură, inclusiv treaba cu buricul. Cât despre durere... tot ce-și putea aminti era ceva enorm și nimicitor.

Îi desfăcuse cătușele și-i lăsase chiar și un pahar cu apă. Lisey îl băuse cu lăcomie. Dar când încercase să se ridice, picioarele îi tremurau prea tare ca s-o poată susține. Se târâse afară din alcov în patru labe, picurând în drum sânge și transpirație însângerată pe covorul lui Scott (a, dar ei oricum nu-i plăcuse niciodată albul ăla ca de stridie, se vedea pe el fiecare fir de praf), cu părul lipit de frunte, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji, cu sângele făcându-i crustă pe nas, pe buze și pe bărbie.

La început crezu să se ducea la telefon, probabil ca să-l sune pe ajutorul de șerif Buttercluck în pofida avertismentelor lui Dooley și a nereușitei biroului șerifului din districtul Castle de-a o apăra încă de la prima tentativă. Apoi fraza aceea, versul acela

(argumentele împotriva nebuniei)

începuse să i se repete în minte și văzuse cutia de cedru a mamei-bune zăcând întoarsă cu susul în jos pe covor între scările care coborau în grajd și biroul pe care Scott îl numea Marele Jumbo al lui Dumbo. Obiectele din cutie erau împrăștiate pe covor. Înțelesese că acea cutie și lucrurile vărsate din ea îi fuseseră încă de la început destinația. Voia în mod special lucrul cel galben pe care-l vedea tras peste silueta îndoită și purpurie a meniului de la Antlers.

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foșnet moale.

Dintr-una dintre poeziile lui Scott. Nu scrisese multe, iar pe cele pe care *le scrisese* nu le publicase niciodată – spunea că nu sunt bune și că le scria doar pentru el. Însă ei aceea i se păruse *foarte* bună, chiar dacă nu fusese prea sigură ce voia să spună sau măcar despre ce era vorba în ea. Îi plăcuse în special acel prim vers, pentru că uneori pur și simplu auzi cum *merg* lucrurile, nu-i așa? Cum cad, nivel după nivel, lăsând în urmă o gaură prin care te poți uita. Sau în care să cazi și tu, dacă nu ai grijă.

SCOPN, iubimeu. Vizuina iepurelui te paște, așa că strânge bine chingile.

Dooley trebuia să fi adus cutia mamei-bune în studio pentru că crezuse că-n ea se afla ce voia el. Tipii precum Dooley și Gerd Allen Cole, alias Blondinul, alias Monsieur Dangăt pentru Frezii, credeau că *totul* are legătură cu ceea ce vor ei, nu? Coșmarurile lor, fobiile lor, inspirațiile de la miezul nopții. Oare ce crezuse Dooley că se află în cutia de cedru? O listă secretă a manuscriselor lui Scott (poate codificată)? Dumnezeu știa. În orice caz, o golise, nu văzuse decât un amalgam de lucruri neinteresante (neinteresante pentru el, cel puțin), apoi o târâse pe văduva Landon mai înăuntrul studioului, căutând un loc unde s-o poată încătușa înainte să-și recapete cunoștința. Țevile de sub chiuveta din bar fuseseră numai bune.

Lisey se târî fără oprire spre lucrurile vărsate din cutie, cu ochii ațintiți spre pătratul de tricot galben. Se întrebă dacă l-ar fi descoperit singură. Bănuia că răspunsul era nu, își făcuse plinul de amintiri. Acum însă...

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foșnet moale.

Așa se părea. Iar dacă nepreţuita sa cortină purpurie avea în sfârşit să cadă, ar fi scos oare sunetul acela moale şi trist? N-ar fi fost deloc surprinsă să fie aşa. Încă de la început nu fusese nimic mai mult decât un văl ţesut din pânze de păianjen; uite câte-şi amintise deja.

Gata, Lisey, nu te hazarda, taci.

– Ba să taci tu, ricană ea. Sânul sfârtecat îi pulsa şi o ardea. Scott se alesese cu o rană la piept; acum o avea şi ea pe a ei. Se gândi cum venise el în seara aceea pe peluza ei, cum ieşise dintre umbre în timp ce Pluto lătra şi lătra şi lătra în vecini. Scott întinzând ceea ce fusese o mână şi acum nu mai era decât un cheag de sânge din care ieşea ceva care semăna vag cu nişte degete. Scott care-i spunea că e un bul de sânge şi că era pentru ea. Scott care-şi ţinea mai târziu la înmuiat bucata ceea de carne tăiată într-un lighean plin cu ceai slab, spunându-i că era un lucru

(*Paul a născocit asta*)

pe care i-l arătase fratele lui. Spunându-i că toţii Landonii se vindecau repede, că trebuia s-o facă. Amintirea aceasta căzu până la cea de dedesubt, în care ea şi Scott şedeau sub copacul miam-miam patru luni mai târziu. *Sângele a curs într-un val*, i-a spus Scott, iar ea a întrebat dacă Paul şi-a înmuiat tăieturile în ceai după aceea şi Scott spusese...

Taci, Lisey – n-a spus niciodată asta. Tu n-ai întrebat niciodată şi el n-a spus niciodată.

Dar *întrebase*. Îl întrebase tot soiul de lucruri şi Scott îi răspunsese. Nu atunci, nu sub copacul miam-miam, ci mai târziu. În noaptea aceea, în pat. A doua noapte la Antlers, după ce făcuseră dragoste. Cum de putuse uita?

Lisey zăcu o clipă pe covorul alb-stridie, odihnindu-se.

– N-am uitat niciodată, zise ea. A fost în purpuriu. În spatele cortinei. E o mare diferenţă.

Îşi fixă ochii asupra pătratului galben şi reîncepu să se târască.

Sunt destul de sigur că tratamentul cu ceai a fost mai târziu, Lisey. Mda, ştiu că-i aşa.

Scott stând întins lângă ea, fumând, privind fumul de țigară cum urcă și tot urcă, până-n locul acela unde dispărea. Așa cum dispăreau dungile în spirală de pe un „stâlp al bărbierului"[1]. Așa cum Scott însuși dispărea uneori.

Știu, pentru că pe atunci făceam deja fracții.

La școală?

Nu, Lisey. Zisese asta pe un ton care spunea mai multe, care spunea că ar trebui să știe cum stau lucrurile. Sparky Landon nu fusese niciodată genul acela de tată. *Eu și Paul, noi doi am fo' școliți acasă. Tati zicea că școala publică-i Țarcul Măgarilor.*

Dar tăieturile lui Paul din ziua aia – ziua când ai sărit de pe bancă – erau tăieturi grave? Nu doar superficiale?

Urmase o pauză lungă cât el privise fumul care se ridica și plutea și dispărea, lăsând în urmă doar o urmă de iz dulce-amărui. În cele din urmă, plat: *Tati tăia adânc.*

La acea certitudine seacă nu părea să existe vreun răspuns, așa că ea păstrase tăcerea.

Apoi Scott zisese: *În orice caz, nu asta voiai să întrebi. Întreabă ce vrei, Lisey. Dă-i drumul, o să-ți spun. Dar trebuie să întrebi.*

Ea fie nu-și putea aminti ce urmase, fie nu era pregătită s-o facă, însă acum își amintea cum își părăsiseră refugiul de sub copacul miam-miam. El o luase în brațe sub acea umbrelă albă și, o clipă mai târziu, se aflau afară în ninsoare. Iar acum, târându-se pe mâini și genunchi către cutia de cedru răsturnată, amintirea

(nebunia)

căzu

(cu un foșnet moale)

și Lisey în sfârșit își permise să creadă ceea ce al doilea suflet al său, al doilea suflet secret al său, știuse tot timpul. Pentru un moment, nu se aflaseră nici sub copacul miam-miam, nici afară în ninsoare,

---

[1] Stâlp rotitor cu dungi roșii și albe, folosit ca semn distinctiv de bărbierii din vechime, atunci când aceștia făceau și unele intervenții chirurgicale, printre care și transfuzii; prin rotire, dungile roșii simbolizau extragerea sângelui (n. tr.).

ci într-un *alt* loc. Fusese cald și plin de o lumină roșie cețoasă. Fusese plin de cântecul îndepărtat al păsărilor și de mirosuri tropicale. Pe unele dintre acestea, Lisey le cunoștea – frangipani[1], iasomie, bougainvillea[2], mimoză, pământul umed și afânat pe care stăteau îngenuncheați precum amanții care fără-ndoială că erau – însă cele mai dulci îi erau necunoscute și tânjea să le afle numele. Își amintea că deschisese gura să vorbească și că Scott îi pusese latul palmei

(taci)

la gură. Își amintea că gândise cât de ciudat era să fie îmbrăcați de iarnă într-un loc atât de călduros, și văzuse că el se temea. Apoi se aflau afară în ninsoare. Acea nebunească ninsoare întețită de octombrie.

Cât stătuseră oare în locul din mijloc? Trei secunde? Poate chiar mai puțin. Dar acum, târându-se pentru că era prea slăbită și șocată ca să stea în picioare, Lisey era cel puțin dispusă să recunoască adevărul. Pe când se întorseseră înapoi la Antlers în ziua aceea, făcuse mult pentru a se convinge că asta nu se întâmplase, însă se întâmplase.

– Și s-a repetat, zise ea. S-a repetat în noaptea aia.

Simțea o sete atât de fotată! Își dorea cu disperare o gură de apă, dar pentru că alcovul barului era în spatele ei, se îndrepta în direcția greșită și își amintea cum cânta Scott unul dintre cântecele Bătrânului Hank pe când se întorceau acasă în duminica aceea, cum cânta *Toată ziua am stat într-un deșert sterp, Fără să beau un strop de apă, apă rece.*

O să bei, iubimeu.

– Adevărat?

Încă era doar un croncănit ca de cioară.

– O gură de apă m-ar ajuta cu siguranță. Mă doare atât de tare!

---

[1] Arbust tropical american cu sevă lăptoasă și flori aromate sub formă de pâlnie, în diferite culori (n. tr.).

[2] Arbust sud-american cu bractee dispuse în grupuri de câte trei, sub formă de petale, în diferite culori (n. tr.).

La aceasta nu primi niciun răspuns, și poate că nici nu-i trebuia unul. Ajunsese în sfârșit la obiectele împrăștiate în jurul cutiei de cedru răsturnate. Se întinse după pătratul galben, îl desprinse de pe meniul purpuriu și-l strânse tare în mână. Se lăsă pe o parte – pe cea care n-o durea – și se uită la el de aproape: liniile mici de tricot și broderie, buclele acelea minuscule. Avea sânge pe degete și mânji cu el lâna, dar abia dacă observă. Mama-bună tricotase zeci de pleduri afgane din pătrate precum acela, afgane trandafirii și cenușii, afgane albastre și aurii, afgane verzi și oranj-intens. Erau specialitatea mamei-bune și îi curgeau din andrele, unul după celălalt, când stătea seara în fața televizorului deschis. Lisey își amintea cum, în copilărie, crezuse că pledurile acelea tricotate se numeau „africane". Verișoarele lor (Angleton, Darby, Wiggens și Washburn, la fel ca și nenumărate Debusher) primiseră toate în dar africane când se măritaseră; fiecare dintre fetele Debusher primise cel puțin trei. Și cu fiecare africană primeau câte un pătrat în plus în aceeași nuanță sau desen. Mama-bună numea pătratele acelea în plus „delicii". Erau în intenție decorațiuni de masă sau puteau fi înrămate și agățate pe perete. Deoarece africana galbenă fusese darul de nuntă al mamei-bune pentru Lisey și Scott și deoarece lui Scott îi plăcuse întotdeauna, Lisey păstrase deliciul însoțitor în cutia de cedru. Acum zăcea sângerând pe covor, ținând pătratul în mână, și renunță să mai încerce să uite. Își spuse: *Bul! Sfârșit!* și începu să plângă. Înțelegea că era incapabilă de gânduri coerente, dar poate că asta nu era o problemă; ordinea avea să vină mai târziu, dacă era nevoie de ea.

Și, desigur, dacă exista un mai târziu.

Momâile și mălurile. Pentru Landonii și Landreau-ii de dinaintea lor, a fost întotdeauna unul sau celălalt. Și întotdeauna iese afară.

Nu era deloc de mirare că Scott o recunoscuse pe Amanda drept ceea ce era – știa el din proprie experiență cum stau lucrurile cu automutilarea. De câte ori se tăiase oare singur? Lisey nu știa. Nu-i puteai citi cicatricele așa cum i le citea pe ale Amandei, pentru că... ei bine, pentru că. Singurul incident de automutilare despre care știa ea cu siguranță – seara serei – fusese totuși spectaculos. Iar Scott

învățase despre autotăiere de la tatăl său, care întorcea cuțitul spre băieții lui doar când propriu-i corp nu mai ajungea pentru a lăsa mălura să iasă afară.

Momâi și măluri. Întotdeauna unul sau celălalt. Întotdeauna iese afară.

Iar dacă Scott scăpase de ce era mai rău în mălură, ce mai rămânea?

În decembrie 1995, vremea se răcise puternic. Și ceva începuse să meargă prost cu Scott. În primele săptămâni ale noului an avea planuite câteva conferințe în diferite școli din Texas, Oklahoma, New Mexico și Arizona (ceea ce el însuși numise Turneul Rural din Vest al lui Scott Landon din 1996), dar își sunase agentul literar și-l pusese să anuleze toată afacerea. Cei de la agenția de prenotări săriseră până la cer (nu era de mirare, când venea vorba de niște conferințe care ar fi adus trei sute de mii de dolari și pe care el voia să le arunce pe gârlă), dar Scott rămăsese ferm pe poziție. Spusese că turneul era imposibil, spusese că era bolnav. Bolnav era într-adevăr; pe măsură ce iarna aceea își afunda ghearele tot mai adânc, Scott Landon devenea un om tot mai bolnav, chiar așa. Lisey își dăduse seama încă de la începutul lui noiembrie că ceva

2

Știe că *ceva* nu e bine cu el și că nu e vorba de bronșită, așa cum a susținut el. Nu tușește deloc și are pielea rece la atingere, astfel încât, chiar dacă n-o lasă să-i ia temperatura, nu vrea s-o lase nici măcar să-i aplice pe frunte o drăcovenie din aceea autoadezivă care măsoară febra, ea e cât se poate de convinsă că nu suferă de febră. Problema pare să fie mentală mai degrabă decât fizică, iar asta o sperie de moarte. Singura dată când își adună destul curaj ca să-i propună să meargă pentru un consult la doctorul Bjorn, el aproape că-i *sare la beregată*, o acuză că e dependentă de doctori „ca restul surorilor tale țăcănite".

Şi cum s-ar presupune că trebuie să răspundă la asta? Care sunt, mai exact, simptomele pe care le manifestă el? Le-ar lua oare vreun doctor – chiar şi unul înţelegător ca Rick Bjorn – în serios? A încetat să mai asculte muzică atunci când scrie, ăsta e un lucru. Şi nici nu scrie prea mult, ăsta e altul, mult mai mare. Progresul la noul său roman – pe care Lisey Landon, deşi e prima care recunoaşte că nu e cine ştie ce mare critic literar, se-ntâmplă să-l adore – a încetinit de la obişnuitul său sprint la un mers târâş, anevoios. Şi mai mult ca orice... Hristoase, unde i-a dispărut simţul umorului? Acea stare de bună-dispoziţie explozivă poate fi obositoare, dar brusca ei absenţă, aşa cum toamna face loc vremii reci, este de-a dreptul înfricoşătoare; e ca momentul într-unul dintre acele vechi filme cu oamenii junglei, când tobele sălbaticilor se reduc brusc la tăcere. Şi bea mai mult, şi până la ore tot mai târzii. Ea întotdeauna s-a dus la culcare mai devreme decât el – de obicei mult mai devreme – dar aproape întotdeauna ştie când vine şi el şi ce-i simte atunci în respiraţie. Ştie de asemenea ce-i vede în coşurile de gunoi din studio şi, pe măsură ce-i sporesc grijile, îşi face un obicei special din a se uita o dată la două sau trei zile. E obişnuită să vadă cutii de bere, uneori destul de multe, lui Scott i-a plăcut întotdeauna berea, dar în decembrie 1995 şi începutul lui ianuarie 1996 începe să vadă şi sticle de Jim Beam. Iar Scott suferă de mahmureli. Din cine ştie ce motiv, asta o deranjează mai mult ca orice altceva. Uneori el rătăceşte prin casă – palid, tăcut, bolnav – până în toiul după-amiezii, când reuşeşte în sfârşit să-şi revină puţin. De mai multe ori l-a auzit cum vomita în spatele uşii închise de la toaletă şi ştie după viteza cu care dispare aspirina că suferă de migrene foarte rele. Nu-i nimic neobişnuit la asta, ai putea spune; bea o ladă de bere sau o sticlă de Beam înainte de nouă şi la miezul nopţii şi o să simţi rezultatele, Patrick. Şi poate că asta-i tot ce se întâmplă, însă Scott a fost un băutor rezistent încă din seara când l-a întâlnit în salonul acela de la Universitate, când avea o sticlă pitită în buzunarul sacoului (a împărţit-o cu ea) şi n-a suferit niciodată mai mult decât de nişte migrene uşoare. Acum, când vede sticlele goale din coşul de gunoi şi

că numai o pagină sau două s-au mai adunat la manuscrisul *Lunii de miere a proscrisului* de pe masa cea mare (în unele zile nu e absolut nicio pagină), se întreabă oare cu cât bea mai mult decât ceea ce știe ea.

Pentru o vreme, în preajma sărbătorilor de sfârșit de an, reușește să dea uitării grijile cuprinsă de nebunia vizitelor și a cumpărăturilor de Crăciun. Scott n-a fost niciodată prea entuziasmat de cumpărături nici atunci când magazinele nu sunt pline, însă de data aceasta se aruncă trup și suflet. Iese cu ea în fiecare fotată de zi, luptându-se fie la Auburn Mall, fie în magazinele de pe Strada Principală din Castle Rock. E deseori recunoscut, dar refuză cu veselie frecventele cereri de autografe din partea oamenilor care simt mirosul unui cadou unic, spunându-le că dacă nu rămâne lângă soția sa, probabil că n-o va mai revedea până la Paști. Poate că și-a pierdut simțul umorului, însă ea nu-l vede niciodată pierzându-și cumpătul, nici atunci când unii dintre cei care vor autografe devin insistenți, așa că, pentru o vreme, pare *oarecum* în ordine, oarecum el însuși în pofida băuturii, a turneului anulat și a progresului lent la noul roman.

Crăciunul în sine e o zi fericită, cu o mulțime de cadouri schimbate și o tăvăleală energică în toiul zilei. Cina de Crăciun are loc la Canty și Rich acasă, și la desert Rich îl întreabă când va produce unul dintre filmele făcute după romanele lui.

– Acolo sunt banii *adevărați*, spune Rich, părând să nu știe că din cele patru adaptări de până acum, trei au fost eșecuri. Numai versiunea cinematografică a *Diavolilor goi* (pe care Lisey n-a văzut-o încă) a scos profit.

Pe drumul de întoarcere, simțul umorului îi revine în forță ca un vechi bombardier B-1 și execută o imitație extraordinară a lui Rich care o face pe Lisey să râdă până ce-i vin crampe la stomac. Iar când ajung înapoi pe Sugar Top Hill, urcă scările pentru *o a doua* tăvăleală. În clipele de tăcere care urmează, Lisey se trezește că-și spune că, dacă Scott e bolnav, poate ar trebui să se molipsească mai mulți oameni de la el, că lumea ar fi atunci un loc mai bun.

Se trezește în jurul orei două noaptea în a doua zi de Crăciun, simțind nevoia să folosească toaleta și – ca să vezi *déjà-vu* – el nu

e-n pat. Dar de data aceasta nu *a dispărut*. Lisey a început să cunoască diferența fără a-și permite măcar să știe la ce se referă când se gândește la

(dispărut)

lucrurile la care se gândește uneori, la locul acela în care merge el uneori.

Urinează cu ochii închiși, ascultând vântul de afară. Pare rece vântul acela, însă ea nu știe ce înseamnă răceala. Nu încă. Să mai treacă vreo două săptămâni și va ști. Să mai treacă vreo două săptămâni și va ști tot soiul de lucruri.

Când a terminat cu toaleta, aruncă o privire pe geamul băii. Acesta dă spre grajd și spre studioul lui Scott din porumbarul transformat. Dacă ar fi acolo – iar când devine agitat în mijlocul nopții, acolo se duce de obicei – ar vedea lumina aprinsă, poate chiar ar auzi sunetele vesele de carnaval ale muzicii rock-and-roll, foarte slab. În noaptea aceasta grajdul e întunecat și singura muzică pe care o aude este șuieratul vântului. Asta o neliniștește puțin; dă naștere unor gânduri în spatele creierului ei

(infarct atac cerebral)

prea neplăcute pentru a le lua în seamă, și totuși puțin prea puternice, având în vedere... cât de *dus* a fost el în ultima vreme... pentru a le înlătura cu totul. Așa că în loc să se ducă somnambulic înapoi în dormitor, se duce la cealaltă ușă a băii, cea care dă spre holul de la etaj. Îi strigă numele și nu primește niciun răspuns, dar vede un fir de lumină aurie răzbătând pe sub ușa închisă din celălalt capăt. Și acum, foarte slab, aude sunet de muzică venind dintr-acolo. Nu rock-and-roll, ci country. E Hank Williams. Babacu' Hank cântă „Kaw-Liga".

– Scott? strigă ea din nou, și când nu primește niciun răspuns, se duce încolo înlăturându-și părul din ochi, cu picioarele goale șoptind pe covorul care mai târziu va ajunge în pod, speriată dintr-o pricină pe care n-o poate articula, știind doar că are legătură cu

(dispărut)

lucruri ce sunt fie terminate, fie ar trebui să fie. *Totu-i gata și cu nasturii închiși*, ar fi spus tata Debusher; era o expresie pe care bătrânul Dandy o prinsese din baltă, balta la care mergem cu toții să bem, cea în care ne aruncăm năvoadele.

– Scott?

Rămâne pentru o clipă în fața ușii camerei de oaspeți și are o oribilă premoniție: Scott stă mort în balansoar în fața televizorului, mort de mâna lui, de ce n-a prevăzut ea asta, n-au fost la vedere simptomele vreme de o lună sau mai mult? A rezistat până la Crăciun, a rezistat de dragul ei, dar acum...

– Scott?

Apasă clanța și împinge ușa în lături, iar el stă în balansoar exact așa cum și l-a imaginat ea, dar e cât se poate de viu, înfășurat în preferata lui africană a mamei-bune, cea galbenă. La televizor, cu sunetul dat la minim, rulează filmul lui preferat: *Ultima reprezentație*. Nu-și mută ochii de la el la ea.

– Scott? Te simți bine?

Ochii lui nu se clintesc, nu clipesc. Ea începe atunci să fie foarte speriată, și-n spatele minții, unul dintre cuvintele ciudate ale lui Scott

(momâie)

pune în mișcare o malignă linie de asamblare, iar ea îl alungă înapoi în subconștient cu o abia articulată

(Fote-te!)

înjurătură. Pășește în cameră și-i rostește din nou numele. De data aceasta el *clipește* – slavă Cerului – și întoarce capul pentru a se uita la ea, și zâmbește. E zâmbetul de care ea s-a îndrăgostit încă de prima oară când l-a văzut. În mare parte datorită felului cum îi face colțurile ochilor să se ridice.

– Hei, Lisey, zice el. Cum de ești trează?

– Te-aș putea întreba același lucru, face ea.

Caută din priviri urme de alcool – o cutie de bere, poate o sticlă pe jumătate goală de Beam – și nu vede nimic. Asta e bine.

– E târziu, nu știi, târziu.

Urmează o pauză lungă în care el pare să cugete foarte atent la asta. Apoi spune:

– M-a trezit vântul. Făcea un burlan să se lovească de peretele casei și n-am putut adormi la loc.

Ea dă să vorbească, dar n-o face. Când ai fost căsătorită mult timp – bănuiește că durata avută în vedere variază de la o căsătorie la alta, lor le luase în jur de cincisprezece ani – se instalează un soi de telepatie. În momentul de față, aceasta îi comunică faptul că soțul ei mai are ceva de spus. Așa că tace, așteptând să vadă dacă are dreptate. La început, pare că are. El deschide gura. Apoi vântul se întețește afară și ea îl aude – un zăngănit slab și iute precum clănțănitul unor dinți de metal. El înclină capul spre fereastră... zâmbește ușor... nu un zâmbet plăcut... zâmbetul cuiva care are un secret... și închide gura la loc. În loc să spună orice ar fi fost ceea ce voia să spună, se uită înapoi la ecranul televizorului, unde Jeff Bridges – un Jeff Bridges foarte *tânăr* – și prietenul lui cel mai bun conduc spre Mexic. Când se vor întoarce, Sam Leul va fi mort.

– Crezi că acum ai putea adormi la loc? îl întreabă ea, iar când el nu-i răspunde, începe să se simtă din nou speriată. Scott! zice puțin mai tăios decât ar fi vrut, iar când el întoarce ochii spre ea (fără tragere de inimă, crede Lisey, cu toate că a văzut filmul acela de cel puțin douăzeci de ori), repetă întrebarea mai încet: Crezi că acum ai putea adormi la loc?

– Poate, admite el, iar ea vede ceva ce e deopotrivă îngrozitor și trist: Scott se teme. Dacă stau cu spatele și tu mă ții în brațe.

– La cât e de frig în noaptea asta? Glumești? Hai, închide televizorul și vino în pat.

El vine, iar ea rămâne trează și ascultă vântul și se bucură de căldura lui masculină.

Începe să-și vadă fluturii. Asta se întâmplă aproape întotdeauna când începe să alunece spre somn. Vede mari fluturi roșii și negri cum își deschid aripile în întuneric. S-a gândit că-i va vedea și-n clipa morții. Gândul o sperie, dar numai puțin.

– Lisey?

E Scott, care vorbește parcă de departe. Și el e aproape adormit. Lisey simte asta.

– Hmm?

– Nu-i place să vorbesc.

– Cui nu-i place?

– Nu știu.

Foarte slab și îndepărtat.

– Poate că-i din cauza vântului. Vântului rece din nord. Cel care suflă dinspre...

Ultimul cuvânt ar putea fi *Canada*, poate că și este, dar nu e sigură pentru că deja e pierdută pe tărâmul somnului și la fel e și el, iar când merg acolo nu merg niciodată împreună, și ea se teme că și asta-i o imagine preliminară a morții, un loc unde s-ar putea să existe vise, dar niciodată iubire, niciodată acasă, niciodată o mână care s-o țină pe a ta când, la capătul zilei, escadrile de păsări trec în stol peste soarele oranj-ars.

3

E o perioadă – două săptămâni, poate – când ea continuă să încerce să creadă că lucrurile merg spre bine. Mai târziu se va întreba cum a putut fi atât de credulă, atât de voluntar oarbă, cum a putut confunda lupta lui frenetică de a se agăța de lume (și de ea!) cu un fel, orice fel, de îmbunătățire, dar sigur că atunci când tot ce ai sunt niște paie, te ții de ele.

Și sunt câteva destul de groase de care să se țină. În primele zile ale anului 1996, Scott pare să renunțe complet la băutură, cu excepția unui pahar de vin la cină cu vreo două ocazii, și a reînceput să meargă zilnic la studio. Doar mai târziu – *târziu, târziu, flămânziu,* obișnuiau să cânte când erau copii și construiau primele castele de nisip pe marginea bălții – își va da ea seama că n-a mai adăugat nicio pagină la manuscrisul romanului în zilele acelea, că

n-a făcut altceva decât să bea whisky în secret şi să mănânce bomboane mentolate Certs şi să-şi ia notiţe dezlânate. Sub tastatura calculatorului Mac pe care-l foloseşte în prezent îi găsea câte o bucată de hârtie – o foaie dictando, de fapt, în capul căreia stă scris DIN PARTEA BIROULUI LUI SCOTT LANDON – pe care a mâzgălit *Lanţul tractorului spune că ai întârziat, Scoot bătrânul meu fugar*[1], *chiar şi acum*. Numai când vântul acela rece, cel care suflă dinspre Yellowknife, bubuie în jurul casei, va vedea ea tăieturile adânci sub formă de semilună din palmele sale. Tăieturi pe care era posibil să şi le fi făcut cu unghiile când se lupta să-şi păstreze viaţa şi sănătatea mintală ca un căţărător care încearcă să se ţină de o stâncă fotată într-o furtună de zăpadă. Doar mai târziu îi va găsi lotul de sticle goale de Beam, mai bine de o duzină cu toatele, şi măcar în privinţa asta va putea fi indulgentă cu ea însăşi, pentru că erau bine ascunse.

4

Primele două zile din 1996 sunt neobişnuit de călduroase; este ceea ce bătrânii numesc „dezgheţul de ianuarie". Dar încă din 3 ianuarie, prognozele meteo încep să prevestească o mare schimbare, un masiv val de aer rece care coboară dinspre ţinuturile albe şi pustii ale Canadei Centrale. Locuitorilor din Maine li se spune să se asigure că au rezervoarele de combustibil pline până la refuz, că şi-au izolat ţevile de apă şi că au destul „loc călduros" pentru animale. Temperaturile vor scădea până la treizeci de grade sub zero, însă asta va fi cea mai mică problemă. Frigul va fi însoţit de vânturi puternice care vor duce factorul de răcire până la minus cincizeci sau cincizeci şi cinci de grade.

Lisey e suficient de speriată încât, după ce nu reuşeşte să trezească în Scott nicio urmă de îngrijorare, sună la firma care le-a

[1] *Scoot* înseamnă şi „a spăla putina", „a o lua la sănătoasa" (n. tr.).

renovat casa. Gary o asigură că Landonii au cea mai solidă casă de pe Castle View, îi spune că va sta cu un ochi pe rudele ei (în special pe Amanda, se înțelege aproape de la sine) și-i reamintește că vremea friguroasă face parte din traiul în Maine. Câteva nopți de îngheț și o să pornim voioși spre primăvară, spune el.

Dar în 5 ianuarie, când temperaturile sub zero și vânturile întețite își fac apariția, e mai rău decât orice-și poate aminti Lisey, chiar și mergând pe firul memoriei înapoi până-n copilărie, când cel mai slab bubuit de tunet care o umplea de atâta bucurie părea amplificat într-o mare furtună și fiecare fulguială era un viscol. Ține toate termostatele din casă reglate la douăzeci și cinci de grade și noul cazan funcționează fără încetare, dar între 6 și 9 ianuarie, temperatura înăuntru nu trece niciodată peste șaptesprezece grade. Vântul nu șuieră pe la streșini, ci strigă ca o femeie sfârtecată câte un centimetru o dată de un nebun: unul cu un cuțit tesit. Zăpada rămasă pe jos de la dezghețul de ianuarie e ridicată în aer de vânturile acelea de șaptezeci de kilometri pe oră (rafalele ajung la o sută, destul de puternice ca să doboare la pământ șase turnuri radio în partea centrală a statelor Maine și New Hampshire) și e suflată peste câmpii ca niște fantome dansatoare. Când se lovesc de obloanele împotriva furtunii, particulele granulate zăngănesc ca grindina.

În a doua noapte a acestui extravagant frig canadian, Lisey se trezește la ora două și Scott lipsește iarăși din pat. Îl găsește în camera de oaspeți, din nou înfășurat în africana galbenă a mamei-bune, urmărind din nou *Ultima reprezentație*. Hank Williams susură „Kaw-Liga"; Sam Leul e mort. Întâmpină dificultăți să-l readucă la realitate, însă reușește într-un târziu. Îl întreabă dacă se simte bine și Scott spune mda, se simte. Îi spune să se uite pe fereastră, îi spune că e frumos, dar să aibă grijă, să nu se uite prea mult.

– Tata zicea că-ți arzi ochii dacă te uiți la atâta lumină, o previne el.

Ei i se taie răsuflarea. Pe cer se văd uriașe cortine mișcătoare, care-și schimbă culorile sub ochii ei: verdele devine purpuriu, purpuriul devine roșu-aprins, roșul-aprins devine o stranie nuanță

sângerie căreia nu-i găsește nume. Roșcat probabil că e pe aproape, dar nu-i tocmai așa; crede că n-a dat nimeni un nume nuanței pe care o vede ea. Când Scott o trage de cămașa de noapte și-i spune că ajunge, că nu trebuie să se mai uite, e uluită să vadă ceasul digital încorporat în aparatul video și să descopere că a privit aurora boreală prin geamul înghețat pe margini vreme de zece minute.

– Nu te mai uita, zice el pe tonul sâcâitor și insistent al cuiva care vorbește în somn. Întoarce-te în pat cu mine, micuță Lisey.

Se bucură să meargă, se bucură să oprească filmul ăla înfiorător, să-l ia din balansoar și din acea cameră răcoroasă. Dar, când îl duce de mână de-a lungul holului, el spune ceva care-i face pielea de găină:

– Vântul sună ca lanțul de tractor și lanțul de tractor sună ca tata, zice el. Și dacă nu e mort?

– Scott, asta-i o prostie, răspunde ea, dar astfel de lucruri nu sună a prostii în toiul nopții, nu-i așa? Mai ales când țipă vântul și cerul e plin de atâtea culori, încât pare să strige și el.

Când se trezește în noaptea următoare, vântul încă mai urlă și de data aceasta, când se duce în camera de oaspeți, televizorul nu e deschis, dar el tot acolo e și se uită la el. Stă în balansoar înfășurat în africană, africana galbenă a mamei-bune, dar nu vrea să-i răspundă, nu vrea nici măcar să se uite la ea. Scott e prezent, însă Scott e de asemenea absent.

E absent ca o momâie.

5

Lisey se rostogoli pe spate în studioul lui Scott și se uită la lucarna de deasupra ei. Îi pulsa sânul. Fără să se gândească la asta, apăsă pe el pătratul galben de tricot. La început, durerea fu și mai crâncenă... dar apoi simți o oarecare alinare. Se uită la lucarnă, gâfâind. Simte mirosul amestecului acru de sudoare, transpirație și sânge în care se marina corpul ei. Geme.

Toții Landonii se vindecă repede, a trebuit s-o facem. Dacă era adevărat – și avea motive să creadă că era – atunci nu-și dorise niciodată să fie o Landon mai mult ca acum. Gata cu Lisa Debusher din Lisbon Falls, gândul de pe urmă al părinților, micuța a cincea roată la căruță.

Ești cine ești, răspunse răbdătoare vocea lui Scott. *Ești Lisey Landon. Micuța mea Lisey.* Însă era foarte cald și o durea atât *de tare,* acum *ea* era cea care voia gheață și, cu sau fără voce, Scott Landon nu i se păruse niciodată atât de mort, foterea mă-sii.

SCOPN, iubimeu, insistă el, dar vocea era îndepărtată.

Departe.

Până și telefonul de pe Marele Jumbo al lui Dumbo, de la care teoretic ar fi putut chema ajutoare, părea departe. Dar ce părea aproape? O întrebare. Una simplă, de fapt. Cum de-și putuse găsi propria *soră* în starea aia și nu-și amintise că-și găsise *soțul* la fel în timpul valului de frig din 1996?

Dar mi-am amintit, îi șopti mintea sa minții sale în vreme ce ea se uită în sus la lucarnă cu pătratul galben de tricot înroșit lipit de sân. *Mi-am amintit. Dar a-mi aduce aminte de Scott în balansoar însemna să-mi amintesc de* Antlers; *a-mi aminti de* Antlers *însemna să-mi amintesc ce s-a întâmplat când am ieșit de sub copacul miam-miam în ninsoare; a-mi aminti asta însemna să dau piept cu adevărul despre fratele lui, Paul; a da piept cu adevărata amintire despre Paul însemna să mă întorc la camera aia rece de oaspeți când aurora borealǎ a umplut cerul în vreme ce vântul se rostogolea dinspre Canada, dinspre Manitoba, taman din Yellowknife. Nu pricepi, Lisey? Totul era legat, întotdeauna a fost, și odată ce ți-ai fi permis să faci prima legătură, să dobori prima piesă de domino...*

– Aș fi *înnebunit,* scânci ea. Ca *ei.* Ca Landonii și ca Landreau-ii și ca toți cei care mai știu despre asta. Nu-i de mirare că și-au pierdut mințile, să știe că există o lume chiar alături de asta... și că zidul dintre ele e atât de *subțire...*

Însă nici măcar asta nu era cel mai rău. Cel mai rău era lucrul care-l bântuise atât de mult pe el, *arătarea* bălțată, cea cu o nesfârșită parte pestriță...

– *Nu!* țipă ea în studioul gol. Țipă chiar dacă o duru până-n adâncul ființei sale. *O, nu! Încetează! Fă-o să înceteze! Fă toate lucrurile astea să ÎNCETEZE!*

Dar era prea târziu. Și prea adevărat pentru a continua să nege, oricât de mare ar fi fost riscul de a înnebuni. Chiar exista un loc unde mâncarea se strica, unde uneori devenea de-a dreptul otrăvitoare după lăsarea întunericului și unde arătarea aia pestriță, lunganul lui Scott

(o să fac așa cum se aude când arătarea se uită-n jur)

putea fi real.

– O, e real, sigur că da, șopti Lisey. L-am văzut cu ochii mei.

În aerul gol și încărcat al studioului mortului, începu să plângă. Nici acum nu știa sigur dacă asta era adevărat și când anume îl văzuse dacă era... dar *părea* real. Genul acela de sfârșit al speranței pe care-l observă bolnavii de cancer în paharele de apă cețoase de lângă pat atunci când și-au luat toate medicamentele și pompa de morfină arată 0 și orele s-au dus și durerea e încă prezentă, croindu-și neabătută drum tot mai adânc prin oasele treze. Și *vie*. Vie, pizmașă și înfometată. Genul de lucru pe care era convinsă că soțul ei încercase, dar eșuase, să-l înlăture cu băutura. Și cu râsul. Și cu scrisul. Lucrul pe care aproape că-l văzuse ea în ochii lui goi când stătea în camera răcoroasă de oaspeți cu televizorul de data aceea închis și tăcut. Ședea în

6

Șade în balansoar, înfășurat până la ochii bulbucați în africana de un galben diabolic de vesel a mamei-bune. Se uită deopotrivă la ea și prin ea. Nu reacționează la repetările tot mai frenetice ale numelui său și ea nu știe ce să facă.

Cheamă pe cineva, își spune, *asta trebuie să faci*, și dă fuga înapoi de-a lungul holului spre dormitor. Canty și Rich sunt în Florida și

acolo vor rămâne până la mijlocul lui februarie, dar Darla și Matt locuiesc la doar câteva case depărtare și numărul Darlei are de gând să-l formeze, nu-i mai pasă deja de mult dacă-i va trezi în crucea nopții, trebuie neapărat să discute cu cineva, are nevoie de *ajutor*.

Nu-l primește. Vântul amarnic, cel care o face să-i fie frig chiar și în cămașa de noapte din flanel peste care și-a tras un pulover ca să fie sigură, cel care face cazanul din pivniță să funcționeze fără oprire în vreme ce casa pârâie și geme și uneori chiar *trosnește* grozav, vântul acela puternic și rece venit din Canada a doborât undeva un cablu pe View și tot ce aude când ridică receptorul este un *mmm* idiot. Apasă clapeta telefonului de două ori cu vârful degetului, pentru că asta faci într-o asemenea situație, dar știe că nu-i va ajuta la nimic, și nici nu-i ajută. E singură în acea casă victoriană mare și veche, transformată, de pe Sugar Top Hill, în vreme ce tăriile înfloresc în cortine de culori nebunești și temperaturile scad până la ce mai bine nu ți le închipui. Dacă ar încerca să meargă în vecini, la familia Galloway, știe că riscă să-și piardă un lob al urechii sau un deget – poate două – din cauza degerăturii. Ar putea chiar să moară înghețată pe veranda lor înainte să-i poată măcar trezi din somn. E genul acela de frig cu care pur și simplu nu te pui.

Așază receptorul inutil înapoi în furcă și se grăbește de-a lungul coridorului spre el, cu papucii de casă șoptind pe pardoseală. El e așa cum l-a lăsat. Tânguitoarea coloană sonoră de ani cincizeci a *Ultimei reprezentații* în toiul nopții a fost neliniștitoare, dar tăcerea e și mai neplăcută, neplăcută, cea mai neplăcută. Și chiar înainte ca o rafală uriașă de vânt să lovească și să amenințe casa c-o scoate din temelii (lui Lisey nu-i vine să creadă că nu s-a luat deja curentul, cu siguranță se va lua nu peste mult timp), își dă seama de ce până și vântul năprasnic este o ușurare: nu-l aude pe Scott cum respiră. Nu pare mort, are chiar și puțină culoare în obraji, dar de unde să știe că nu e?

– Iubitule? murmură ea, ducându-se la el. Iubi, poți vorbi cu mine? Te poți uita la mine?

El nu spune nimic și nici nu se uită la ea, dar când ea îi pune degetele reci pe gât, descoperă că pielea de acolo e caldă și simte

bătaia inimii în vena cea mare sau artera aflată acolo sub piele. Și încă ceva. Îl simte cum se întinde spre ea. La lumina zilei, chiar și la o lumină rece și vântoasă a zilei (precum cea care pare să domine toate cadrele exterioare din *Ultima reprezentație*, acum că se gândește mai bine), e sigură că ar râde de asta, nu însă și acum. Acum ea știe ce știe. Soțul ei are nevoie de ajutor, are nevoie la fel de mult cum a avut în ziua aceea în Nashville, mai întâi când l-a împușcat nebunul și apoi când stătea întins pe asfaltul încins și tremura, implorând gheață.

– Cum să te ajut? murmură ea. Cum să te ajut acum?

Cea care-i răspunde e Darla, Darla de când era adolescentă – „Toată numai țâțe și răutate", a spus cândva mama-bună, o vulgaritate necaracteristică pentru ea, așa că trebuia să fi fost exasperată la culme.

N-ai să-l ajuți, *cum vrei tu să-l* ajuți? întreabă Darla și vocea ei e atât de reală, încât Lisey aproape că poate simți mirosul pudrei de față Coty pe care Darla avea voie s-o folosească (din cauza petelor) și aude pocnetul gumei ei de mestecat. Și ia auzi! A fost pe la baltă și și-a aruncat năvodul și s-a întors cu o captură pe cinste! *A deraiat de pe șine, Lisey, i-a plecat mintea la plimbare, și-a pierdut neuronii, călărește tricicleta de cauciuc, și singurul fel în care-l poți ajuta e să chemi oamenii în alb îndată ce reîncepe să funcționeze telefonul.* Lisey o aude pe Darla că râde – râsul acela de perfect dispreț adolescentin – adânc în miezul minții sale când se uită-n jos la soțul ei, care stă cu ochii căscați în balansoar. *Să-l ajuți!* pufnește Darla. *Să-l AJUȚI? Fugi de aici!*

Și totuși, Lisey crede c-o poate face. Lisey crede că există o cale.

Problema e că felul în care l-ar putea ajuta este probabil periculos. E destul de sinceră să recunoască faptul că ea însăși a fost sursa unora dintre probleme. A pus deoparte anumite amintiri, cum ar fi uimitoarea lor ieșire de sub copacul miam-miam, și ascunsese adevăruri de nesuportat – adevărul despre Paul Fratele cel Bun, de pildă – în spatele unui fel de cortină din mintea sa. Se aude un sunet anume

(pufăitul, bunule Dumnezeu, mormăitul acela gros și dezgustător) în spatele ei, dar și anumite suspine.

(crucile cimitirul crucile în lumina sângerie)

Se întreabă uneori dacă toată lumea are o cortină ca aceea în minte, una în spatele căreia se află zona *nu te gândi.* Ar trebui să aibă. E utilă. Te scutește de multe nopți nedormite. Sunt tot soiul de vechi lucruri vechi și prăfuite în spatele cortinei sale; lucruri *d-un* fel, lucruri *d-alt* fel, lucruri de *tăte* felurile. Una peste alta, e un adevărat labirint. *O, Kleine Liizy, cât mă poți uimirăn,* mein gott... și ce spun copiii?

– Nu te ducen acolon, murmură ea, dar crede că se va duce totuși; crede că dacă e să aibă vreo șansă de a-l salva pe Scott, de a-l aduce înapoi, *trebuie* să se ducăn acolon... oriunde ar fi *acolon.*

O, dar e chiar alături.

Asta-i marea oroare.

– Știi, nu-i așa? spune ea începând să lăcrimeze, însă nu pe Scott îl întreabă, Scott s-a dus acolo unde se duc momâile. A fost odată ca niciodată, sub copacul miam-miam unde au stat ei apărați de lumea înconjurătoare de strania ninsoare de octombrie, el s-a referit la meseria sa de a scrie povești ca la un fel de nebunie. Ea a protestat – ea, Lisey cea practică, pentru care totul era la fel – iar el a spus: *tu nu înțelegi partea* dusă. *Sper să-ți păstrezi norocul acesta, micuță Lisey.*

Dar în noaptea aceasta, în timp ce vântul se rostogolește dinspre Yellowknife și cerul înflorește în culori sălbatice, norocul a părăsit-o.

7

Zăcând întinsă pe spate în studioul soțului ei mort, strângând la piept deliciul însângerat, Lisey spuse:

– M-am așezat lângă el și i-am scos mâna de sub africană, ca să i-o pot ține.

Înghiți. I se auzi un clic în gât. Îi mai trebuia apă, dar nu avea încredere că se putea ridica în picioare, nu încă.

– Mâna lui era caldă, dar am simțit podeaua

8

Simte podeaua rece în pofida cămășii de noapte din flanel și-a ciorapilor lungi tot de flanel pe sub care are chiloții de mătase. Camera aceasta, asemenea tuturor camerelor de la etaj, are încălzire pe la marginea pardoselii și poate ajunge la ea dacă întinde mâna în care nu ține mâna lui Scott, dar asta n-o ajută prea mult. Cazanul care funcționează fără oprire trimite căldura în sus, încălzitoarele o împrăștie în aerul care se târăște pe o distanță cam de cincisprezece centimetri... apoi, puf! Dispare. Ca dungile de pe „stâlpul bărbierului". Ca fumul de țigară când se ridică spre tavan. Ca soții, uneori.

Lasă podeaua rece. Nu băga în seamă dacă ți se albăstrește curul. Dacă poți face ceva pentru el, fă-o.

Dar ce să fie acel ceva? Cum ar trebui să înceapă?

Răspunsul pare să vină adus de următoarea rafală de vânt. *Începe cu tratamentul ceaiului.*

– Nu-mi-a-spus-niciodată-despre-el-pentru-că-nu-l-am-întrebat-niciodată.

Asta-i iese pe gură atât de repede, că aproape ar putea fi un singur cuvânt lung și exotic.

Dacă e așa, este un cuvânt exotic și mincinos. Scott i-a răspuns la întrebarea despre tratamentul cu ceai în noaptea aceea la Antlers. În pat, după ce au făcut dragoste. Ea i-a pus două sau trei întrebări, însă singura care conta, întrebarea-*cheie*, s-a dovedit a fi prima. Și cea mai simplă. I-ar fi putut răspunde cu vechea variantă da sau nu, dar când oare dădea Scott Landon un răspuns cu da sau nu la ceva, *orice*? Și s-a dovedit că era dopul din gâtul

sticlei. De ce? Pentru că i-a adus înapoi la Paul. Iar povestea lui Paul era, în esență, povestea morții lui. Iar moartea lui Paul ducea la...

– Nu, te rog, șoptește ea și-și dă seama că-i strânge mâna mult prea tare. Scott, desigur, nu schițează niciun gest de protest. Folosind limbajul familiei Landon, s-a dus unde se duc momâile. Suna ciudat când o formulai în felul ăsta, aproape ca o glumă de la *Hee-Haw*[1].

Ia spune, Buck, unde-i Roy?

Păi, îți spun eu unde, Minnie – Roy s-a dus unde se duc momâile! (Publicul izbucnește în hohote de râs.)

Însă Lisey nu râde și nu are nevoie să-i spună vreuna dintre vocile ei lăuntrice că Scott s-a dus în Țara Momâilor. Dacă vrea să-l aducă înapoi, mai întâi trebuie să-l urmeze.

– O, Doamne, *nu*, geme ea, pentru că semnificația acestui lucru se profilează deja amenințător în spatele minții sale, o formă uriașă înfășurată în multe cearșafuri. O, Doamne, o, Doamne, chiar trebuie s-o fac?

Dumnezeu nu-i răspunde. Și Lisey nici nu are nevoie să-i răspundă. Știe ce trebuie să facă sau cel puțin cum să înceapă: trebuie să-și aducă aminte cea de-a doua noapte petrecută de ei la Antlers, după ce-au făcut dragoste. Erau pe cale să adoarmă și ea își spusese: *Ce rău poate face, vrei să afli doar câteva lucruri despre Fratele cel Bun, nu despre Tatăl Diabolic. Dă-i drumul și întreabă-l.* Așa că l-a întrebat. Șezând pe podea cu mâna lui (acum începe să se răcească) strânsă într-a ei, în vreme ce vântul bubuie afară și cerul e plin de culori nebunești, aruncă o privire după cortina pe care a ridicat-o pentru a-și ascunde cele mai rele și mai deconcertante amintiri și se vede pe sine cum îl întreabă despre tratamentul cu ceai. Cum îl întreabă

[1] Spectacol de televiziune american și canadian, cu tentă rurală, prezentat de muzicienii country Buck Owens și Roy Clark – un rol aparte îl aveau scheciurile interpretate de grupul umoristic „Kornfield Kounty" (n. tr.).

9

– După treaba aia cu banca, Paul şi-a înmuiat tăieturile în ceai, aşa cum ai făcut-o tu în seara aia la mine în apartament?

El stă în pat lângă ea, cu cearşaful tras până peste şolduri, aşa încât ea poate vedea câteva bucle ale părului său pubian. Fumează ceea ce el numeşte *mereu fabuloasa ţigară postcoitum* şi singura lumină din cameră e împrăştiată pe ei de veioza de pe partea lui de pat. Din semiîntunericul acela opac şi roşiatic, fumul se înalţă şi dispare, făcând-o să se întrebe în treacăt

(s-a auzit oare un sunet, un pocnet al căderii aerului sub copacul miam-miam atunci când ne-am dus, când am plecat)

ceva ce încearcă deja să-şi alunge din gând.

Între timp, tăcerea se prelungeşte. Tocmai ajunge la concluzia că nu-i va răspunde, când el o face. Şi tonul pe care vorbeşte o îndeamnă să creadă că era bine ales şi că nu reţinerea îl făcuse să ezite.

– Sunt destul de sigur că tratamentul cu ceai a fost mai târziu, Lisey.

Mai cade puţin pe gânduri, clatină din cap.

– Mda, ştiu că aşa a fost, pentru că pe atunci făceam deja fracţii. O treime plus o pătrime egal şapte douăsprezecimi, lucruri d-astea.

Surâde... dar Lisey, care începe să-i cunoască bine repertoriul de expresii, crede că e un surâs nervos.

– La şcoală? întreabă ea.

– Nu, Lisey.

Tonul lui spune c-ar trebui să ştie asta, iar când vorbeşte din nou, aude cum i se insinuează ceva copilăresc în voce

(am înce'cat şi am înce'cat)

– Eu şi Paul, noi doi am fo' şcoliţi acasă. Tati zicea că şcoala publică-i Ţarcul Măgarilor.

Pe noptieră, alături de veioză, e o scrumieră aşezată peste un exemplar al *Abatorului cinci*[1] (Scott ia o carte cu el oriunde s-ar

[1] Roman de Kurt Vonnegut, Jr (n. tr.).

duce, fără nicio excepție), iar el scutură scrumul țigării în ea. Afară, vântul suflă viforos și bătrânul han pârâie din încheieturi.

Lui Lisey îi trece brusc prin minte că asta poate nu e totuși o idee bună, că o idee bună ar fi să se întoarcă pe o parte și să se culce, însă ea are două suflete și curiozitatea îi dă ghes mai departe.

– Și tăieturile lui Paul din ziua aia – ziua când ai sărit de pe bancă – erau tăieturi grave? Nu doar superficiale? Adică, știi cum văd copiii lucrurile... orice țeavă spartă pare o inundație...

Se oprește. Urmează o pauză foarte lungă cât timp el urmărește fumul de țigară cum iese din lumina veiozei și dispare. Când vorbește din nou, vocea lui e uscată și plată și sigură.

– Tati tăia adânc.

Ea deschide gura să spună ceva banal care să pună capăt discuției (tot soiul de clopote de avertizare i se declanșează acum în minte; pâlcuri întregi de lumini roșii se aprind), dar înainte s-o poată face, el merge mai departe:

– În orice caz, nu asta voiai să întrebi. Întreabă ce vrei, Lisey. Dă-i drumul. O să-ți spun. N-am de gând să păstrez secrete față de tine – nu după ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta – dar trebuie să întrebi.

Mai precis, ce *s-a întâmplat în această după-amiază?* Asta părea întrebarea logică, însă Lisey înțelege că nu poate duce la discuție logică, pentru că-n jurul nebuniei ar urma să se desfășoare, al *nebuniei*, iar acum și ea e o parte din ea. Pentru că Scott a *dus-o* undeva, *știe* asta, *n-a fost doar în imaginația sa.* Dacă întreabă ce s-a întâmplat, el îi va spune, aproape c-a și făcut-o deja... însă nu acesta-i modul potrivit de a aborda problema. Amețeala ei postcoitum s-a risipit și niciodată nu s-a simțit mai trează ca acum.

– După ce ai sărit de pe bancă, Scott...

– Tati m-a sărutat, premiul lui tati era un sărut. Ca să-mi arate că bulul de sânge s-a terminat.

– Da, știu, mi-ai spus asta. După ce ai sărit de pe bancă și s-a sfârșit cu tăieturile, Paul a... s-a dus undeva să se trateze? Așa a putut la doar câteva ore după aceea să meargă la magazin să

cumpere suc și apoi să fugă de colo-colo prin casă pentru a pregăti vânătoarea de bul?

– Nu.

Își stinge țigara în scrumiera de pe carte.

La acea negație simplă, Lisey simte cea mai stranie combinație de sentimente: o dulce ușurare și o profundă dezamăgire. E ca și când ar avea un nor de furtună în piept. Nu știe cu precizie la ce se gândea, dar acel *nu* înseamnă că nu va mai trebui să se gân...

– Nu putea.

Scott vorbește cu aceeași voce uscată și plată. Cu aceeași siguranță.

– Paul nu putea. Nu se putea duce.

Accentul pe ultimul cuvânt este slab, dar inconfundabil.

– A trebuit să-l iau eu și să-l duc.

Se întoarce spre ea și o *ia*... dar numai în brațe. Fața lui lipită de gâtul ei este încinsă de emoția reprimată.

– Există un loc. Noi îi spuneam Bu-Luna, am uitat de ce. Cel mai des e frumos. *(Flumos.)* Îl duceam când era rănit și l-am dus când a fost mort, da' nu-l puteam duce când avea mălură. După ce l-a omolât tati, l-am dus acolo, în Bu-Luna, și l-am înglopat.

Digul cedează și el începe să plângă cu suspine. Reușește să înăbușe puțin sunetele strângând din buze, dar forța suspinelor cutremură patul și, o vreme, ea nu poate decât să-l țină în brațe. La un moment dat, el îi cere să stingă veioza și, când îl întreabă de ce, îi spune:

– Pentru că ăsta e restul poveștii, Lisey. Cred că-l pot spune, atât timp cât mă ții în brațe. Însă nu cu lumina aprinsă.

Și cu toate că Lisey e mai speriată ca niciodată – mai speriată chiar și ca-n seara când Scott a ieșit din întuneric cu mâna tăiată și plină de sânge – își eliberează un braț și-l întinde atât cât trebuie pentru a stinge veioza, atingându-i fața cu sânul care va suferi mai târziu de pe urma nebuniei lui Jim Dooley. La început, în cameră e întuneric, apoi, când i se acomodează ochii, mobila reapare vag; prinde chiar și o strălucire slabă, halucinantă, care anunță ieșirea lunii de după norii care se risipesc.

– Tu crezi că tati l-a omorât pe Paul, nu? Crezi că așa se sfârșește partea asta a poveștii.

– Scott, ai spus c-a făcut-o cu pușca...

– Dar n-a fost crimă. Așa i s-ar fi spus dacă ar fi fost judecat vreodată la tribunal, dar eu am fost de față și știu că n-a fost asta.

Face o pauză. Ea crede că-și va aprinde o altă țigară, dar nu o face. Afară, vântul suflă puternic și clădirea veche geme. Pentru o clipă, mobila se luminează, dar numai puțin, apoi întunecimea se reîntoarce.

– Tati *l-ar fi putut* omorî, sigur. De multe ori. Știu asta. Au fost momente când *ar fi* făcut-o, dacă n-aș fi fost eu acolo să-l ajut, dar în cele din urmă nu așa au decurs lucrurile. Știi ce înseamnă eutanasie, Lisey?

– Ucidere din milă.

– Mda. Asta i-a făcut tati lui Paul.

În cameră, în fața patului, mobila tremură din nou apărând în vedere, apoi se retrage iarăși în umbre.

– Din cauza mălurii, nu înțelegi? Paul o avea exact ca tati. Numai că Paul avea prea multă pentru ca tati s-o poată scoate afară tăindu-l.

Lisey înțelege, oarecum. De fiecare dată când tatăl îi tăia pe fii – dar și pe el însuși, bănuiește ea – practica de fapt un soi de medicină preventivă deviantă.

– Tati a zis că-n general sale peste două genelații și c-apoi se-ntoalce de două oli mai putelnică. „Îți cade în spinare cum ți-a căzut peste picior lanțul ăla de tractor, Scoot", a zis el.

Ea scutură din cap. Nu știe despre ce vorbește el. Și o parte din ea nici nu vrea să știe.

– Era luna decembrie, spune Scott, și a venit un frig puternic. Primul din iarnă. Noi trăiam la ferma aia din inima sălbăticiei înconjurați de câmpii deschise și eram legați de Magazinul lui Mulie și apoi de Martensburg doar printr-un singur drum. Eram în linii mari izolați de lume. Eram cam pe cont propriu, vezi tu?

Ea înțelege. Vede. Își imaginează că poștașul venea din când în când pe acel drum și, desigur, „Sparky" Landon trebuia să-l străbată pentru a merge la

(U.S. Gyppum)

muncă, dar asta era cam toată activitatea. Nu se punea problema autobuzului şcolar, pentru că eu şi Paul, noi doi am fo' şcoliţi acasă. Autobuzele şcolare se duceau la Ţarcul Măgarilor.

– Ninsoarea a îngreunat lucrurile şi frigul le-a făcut aproape imposibile – frigul ne-a ţinut în casă. Totuşi, anul acela n-a fost aşa de rău la început. Am avut un brad de Crăciun, cel puţin. Erau ani când pe tati îl apuca mălura... sau pur şi simplu marasmul... şi nu aveam nici brad şi nici cadouri.

Râse scurt şi lipsit de umor.

– De un Crăciun trebuie că ne-a ţinut treji până la trei noaptea, citind din Cartea Apocalipsei despre cupe ce se golesc şi molimi şi călăreţi pe cai de diferite culori şi, la un punct anume, a aruncat Biblia în bucătărie şi a răcnit: *„Cine scrie căcaturile astea fotate? Şi cine-s dobitocii care le cred?"* Când avea chef de răcnit, Lisey, putea răcni ca Ahab în ultimele zile ale lui *Pequot*[1]. Însă Crăciunul acela a părut destul de plăcut. Ştii ce-am făcut? Am mers cu toţii la Pittsburgh la cumpărături şi tati ne-a dus chiar şi la un film – Clint Eastwood juca rolul unui poliţist şi trăgea cu pistolul în nu ştiu ce oraş. Mi-a dat dureri de cap şi floricelele de porumb mi-au dat dureri de stomac, dar mi s-a părut cea mai frumoasă blestemăţie pe care am văzut-o vreodată. M-am dus acasă şi am început să scriu o poveste exact ca aia şi i-am citit-o lui Paul noaptea. Probabil că era o bazaconie de zile mari, însă el a spus că-i bună.

– Trebuie c-a fost un frate extraordinar, zice Lisey cu precauţie.

Prudenţa ei nu-şi găseşte rostul. El nici măcar n-a auzit-o.

– Ce vreau să-ţi spun e că ne înţelegeam bine cu toţii, ne înţelegeam de câteva luni bune, eram aproape ca o familie normală. Dacă există aşa ceva, lucru de care mă îndoiesc. Dar... *dar.*

Se opreşte, se gândeşte. În cele din urmă, reîncepe:

---

[1] Nava căpitanului Ahab din romanul lui Herman Melville *Moby Dick*, numită după tribul amerindian vorbitor al limbii *algonquine* (n. tr.).

– Apoi, într-o zi nu cu mult înainte de Crăciun, eram la etaj în camera mea. Era frig – mai frig ca-n curul unui urs polar – și se pregătea să ningă. Eram în pat, îmi citeam lecția la istorie, când m-am uitat pe geam și l-am văzut pe tati în curte că se apropie de casă cu brațul plin de lemne. Am coborât scările din spate ca să-l ajut să le așeze în ladă și să nu se umple toată podeaua de bucăți de scoarță – asta-l înfuria întotdeauna. Iar Paul stătea

10

Paul stă la masa din bucătărie când fratele lui mai mic, doar de zece ani și cu părul mult prea mare, coboară scările din spate cu șireturile tenișilor desfăcute. Scott se gândește să-l întrebe pe Paul dacă nu vrea să iasă la săniuș pe dealul din spatele grajdului odată ce termină treaba cu lemnele. Asta dacă tati nu mai are și alte treburi de făcut.

Paul Landon, slab și înalt și deja chipeș la treisprezece ani, are o carte deschisă în față. Cartea e *Introducere în algebră* și Scott nu are motive să creadă că Paul nu face altceva decât să-l afle pe *x* până când Paul întoarce capul pentru a se uita la el. Scott mai are încă trei pași până la baza scărilor când Paul face asta. Trece doar o clipă până ca Paul să dea fuga spre fratele lui cel mic, asupra căruia n-a ridicat niciodată mâna de când se știu amândoi, însă e un răstimp destul de lung ca să vadă că nu, Paul nu stă doar acolo. Nu, Paul nu citește doar. Nu, Paul nu învață.

Paul *stă în așteptare.*

Nu golul e ceea ce vede în ochii fratelui său atunci când Paul sare din scaun destul de repede ca să-l facă să alunece în perete, ci mălură pură. Ochii aceia nu mai sunt albaștri. Ceva a explodat în creierul din spatele lor și i-a umplut de sânge. La coada lor îi scânteiază semințe roșii.

Un alt copil ar fi încremenit locului și ar fi fost ucis de monstrul care cu o oră în urmă fusese un frate normal care nu se gândea decât la tema de acasă sau poate la ce să-i ia, el și Scott, lui tati de Crăciun dacă puneau amândoi la bătaie banii strânși. Dar Scott nu e un copil normal mai mult decât este Paul. Copiii normali nu i-ar fi putut niciodată supraviețui lui Sparky Landon și aproape cu siguranță n-ar fi putut supraviețui experienței de a trăi cu nebunia tatălui, cea care-l salvează acum pe Scott. Recunoaște mălura atunci când o vede și nu-și irosește timpul cu lipsa de încredere. Se întoarce pe dată și încearcă să fugă pe scări în sus. Face doar trei pași și Paul îl apucă de picioare.

Mârâind ca un câine căruia i-a fost călcată curtea, Paul își încolăcește brațele în jurul gambelor lui Scott și-i trage picioarele de sub el. Scott se apucă de balustradă și se ține bine. Scoate un singur țipăt compus din două cuvinte – *„Tati, ajutor!"* – și apoi tace. Pierde energie cu țipetele. Și are nevoie de toată forța pentru a se ține de balustradă.

Dar sigur că nu are destulă putere pentru a se ține. Paul e mai mare cu trei ani, mai greu cu vreo douăzeci de kilograme și mult mai puternic. Pe lângă astea, a înnebunit. Dacă-l desprinde de balustradă, Scott va fi grav rănit sau ucis în pofida reacției sale iuți, dar, în loc să-l apuce pe Scott, ceea ce apucă Paul sunt pantalonii de catifea cord ai lui Scott și ambii tenișI, pe care băiatul a uitat să-i lege când a sărit din pat.

(„Dacă mi-aș fi legat tenișii", îi va spune el soției sale mult mai târziu, pe când vor sta în pat la primul etaj al hanului Antlers din New Hampshire, „cel mai probabil că nu ne-am afla aici în noaptea asta. Uneori cred că de asta a depins toată viața mea, Lisey – de o pereche de Keds mărimea treizeci și nouă cu șireturile dezlegate.")

Arătarea în care s-a transformat Paul răcnește, se împleticește în spate strângând în brațe o pereche de pantaloni și se împiedică de scaunul în care, cu o oră în urmă, un băiat tânăr și chipeș a șezut și a trasat coordonate carteziene. Un tenis cade pe linoleumul umflat și moale. Scott, între timp, se luptă să se pună din nou în mișcare,

să ajungă la etaj cât mai e timp, însă picioarele în șosete alunecă de sub el pe scările netede și el cade imediat într-un genunchi. Cu chiloții franjurați pe jumătate trași în jos, simte un curent de aer rece cum îi suflă în despicătura feselor și are timp să-și spună: *Te rog, Doamne, nu vreau să mor așa, cu fundulețul în vânt.* Apoi arătarea-frate e din nou în picioare, mugind și aruncând pantalonii în lături. Aceștia alunecă pe masa din bucătărie, ocolind manualul de algebră, dar doborând bolul cu zahăr – *făcându-l să se ducă de-a berbeleacu'*, ar fi spus tatăl lor. Arătarea care a fost Paul sare după el și Scott se pregătește să-și simtă mâinile și unghiile cum i se afundă în piele când aude un îngrozitor *tronc!* lemnos și un strigăt răgușit, furios:

„*Lasă-l în pace, bastard fotat! Mălură* cretină!"

A uitat complet de tati. Curentul de aer care i-a lovit fundul a fost iscat de tati care venea cu lemnele. Apoi, mâinile lui Paul *chiar* îl prind, unghiile *chiar* i se afundă în piele și e tras în spate, mâinile cu care strânge balustrada se desfac la fel de ușor ca și când ar fi ale unui bebeluș. Într-o clipă va simți dinții lui Paul. O știe, asta e mălura reală, mălura *profundă*, nu ceea ce i se întâmplă lui tati atunci când tati vede oameni inexistenți sau când își face singur ori unuia dintre ei un bul de sânge (lucru pe care i-l face din ce în ce mai puțin lui Scott pe măsură ce el crește în vârstă), ci răul și ura în toată măreția lor, cele la care se gândea tati ori de câte ori nu făcea decât să râdă și să scuture din cap atunci când îl întrebau de ce plecaseră Landreau-ii din Franța chiar dacă asta a însemnat să-și lase acolo toți banii și toate pământurile, când erau o familie bogată, Landreau-ii erau bogați, și *acum* o să mă muște, o să mă muște *chiar acum*, *IUPIII*...

Nu apucă să simtă dinții lui Paul. Simte o răsuflare caldă pe pielea descoperită de pe partea stângă deasupra șoldului și apoi aude un alt *tronc!* lemnos când tati îl lovește din nou în cap pe Paul cu o bucată de lemn pentru sobă – ținându-l cu ambele mâini, lovind cu toată puterea. Sunetul e urmat de o serie de sunete dezarticulate atunci când corpul lui Paul se prăvălește pe linoleumul din bucătărie.

Scott se răsucește. Stă lățit pe primele trepte ale scărilor, îmbrăcat doar într-o cămașă veche de flanel, chiloți și șosetele albe cu găuri la călcâie. Aproape atinge podeaua cu un picior. E prea buimăcit ca să plângă. Simte în gură gust de monede. Acea ultimă lovitură a sunat îngrozitor și, pentru o clipă, imaginația lui puternică vopsește bucătăria cu sângele lui Paul. Încearcă să strige, dar plămânii șocați și goliți de aer nu pot scoate decât un sunet pițigăiat, de uimire. Clipește și vede că nu e nicio urmă de sânge, doar Paul care zace cu fața în jos în zahărul din bolul acum defunct, care stă spart în patru bucăți mari și câteva mai mici. *Ăla n-o să mai danseze tangou niciodată*, spune tati când se sparge câte ceva, un pahar sau o farfurie, dar n-o spune și acum, stă doar deasupra fiului său inconștient, îmbrăcat în salopeta sa galbenă. Are zăpadă pe umeri și-n părul ciufulit, care începe să încărunțească. Într-o mână înmănușată ține o bucată de lemn. În spatele lui, împrăștiate la intrare ca niște piese de puzzle, sunt celelalte lemne. Ușa e încă deschisă și curentul rece încă suflă înăuntru. Iar acum Scott vede că *este* sânge, doar puțin, șiroind încet de la urechea stângă a lui Paul, pe obraz.

„*Tati, e mort?*"

Tati aruncă bucata de lemn în lada de lângă sobă și-și netezește părul lung și negru. Are zăpadă topită în țepii de pe obraji.

„*Nu-i. Ar fi prea ușor să fie.*"

Tropăie până la ușa din spate și o închide violent, întrerupând curentul de aer. Fiecare mișcare a sa exprimă dezgust, însă Scott l-a mai văzut comportându-se așa înainte – când primește Scrisori Oficiale cu privire la taxe sau școlarizare sau lucruri de astea – și e aproape sigur că, de fapt, este speriat.

Tati se întoarce și se oprește lângă băiatul căzut la podea. O vreme, se leagănă de pe un picior pe celălalt. Apoi ridică ochii spre celălalt băiat.

„*Ajută-mă să-l duc în pivniță, Scoot.*"

Nu-i înțelept să i te opui lui tati atunci când îți spune să faci ceva, dar Scott e înspăimântat. De asemenea, e aproape gol-pușcă. Vine în bucătărie și începe să-și tragă pantalonii pe el.

„De ce, tati? Ce o să facem cu el?"

Și, mare minune, tati nu-l lovește. Nici măcar nu strigă la el.

„Fotat să fiu dacă știu. Să-l legăm acolo fedeleș mai întâi, până o să mă mai gândesc. Grăbește-te. N-o să rămână leșinat mult timp."

„Chiar mălura să fie? Ca și cu Landreau-ii? Și cu unchiul tău Theo?"

„Tu ce crezi, Scoot? Apucă-l de cap, dacă nu vrei să dea cu el de fiecare treaptă. N-o să fie mult timp leșinat, îți zic, și dacă o ia de la capăt, s-ar putea să n-ai același noroc. Și nici eu. Mălura-i puternică.*"*

Scott face așa cum îi spune tatăl lui. Sunt anii șaizeci, sunt în America, oamenii vor călca în scurt timp pe lună, dar ei au acolo un băiat de care să se ocupe și care, din câte se pare, a turbat cât ai zice pește. Tatăl acceptă pur și simplu faptul. După primele întrebări șocate, fiul îl acceptă și el. Când ajung la baza scărilor pivniței, Paul începe să se miște și scoate sunete groase, guturale. Sparky Landon pune mâinile în jurul gâtului fiului său cel mare și începe să-l sugrume. Scott strigă de groază și încearcă să-l oprească.

„Tati, nu!"

Sparky Landon ia o mână de la ceea ce făcea, destul cât să-i administreze fiului cel mic o lovitură absentă cu dosul palmei. Scott se bălăbănește în spate și se lovește de masa din mijlocul încăperii cu podea din pământ bătucit. Pe aceasta se află o străveche presă tipografică manuală, pe care Paul a reușit cumva s-o convingă să funcționeze din nou. La ea a tipărit câteva dintre povestirile lui Scott; acestea sunt primele materiale publicate de fratele lui cel mic. Manivela mastodontului de un sfert de tonă îl izbește dureros pe Scott în spate și el se schimonosește la față, face o grimasă, uitându-se la tatăl său cum reîncepe să-i strângă fratele de gât.

„Tati, nu-l omoli! TE LOG NU-L OMOLÎ!"

„Nu-l omor", spune Landon fără să întoarcă privirea, *„ar trebui s-o fac, dar n-o fac. Nu încă, oricum. E prostia mea, da' ăsta-i fiul meu, primul meu născut fotat, și n-o s-o fac decât dacă sunt nevoit. Și mă tem c-o să fiu. Sfântă mamă Mchree! Dar nu încă. Afurisit să fiu de oi face-o. Numa' că nu ne ajută dacă se trezește. Tu n-ai văzut nimic ca asta, da' io am văzut. Am avut noroc acolo sus, pen'c-am fost în spatele lui. Aici*

jos aș putea fugi după el două ore și nu l-aș prinde niciodată. S-ar urca pe pereți și pe jumătate din tavanu' ăsta. Apoi, când m-ar obosi..."

Landon ia mâinile de pe gâtul lui Paul și se uită fix la fața albă, nemișcată. Scurgerea aceea de sânge de la urechea lui pare să se fi oprit.

„*Așa. Ce zici d-asta, fiu de târâtură? A leșinat din nou. Da' n-o să rămână așa mult timp. Adă colacu' de frânghie de sub scări. O să ajungă asta pân' ce aducem niște lanț din hambar. Apoi nu șt'u. Apoi depinde.*"

„*De ce depinde, tati?*"

Speriat. A fost vreodată așa de speriat? Nu. Și tata se uită la el într-un fel care-l sperie și mai mult. Pentru că-i o privire *știutoare*.

„*Ei, bănuiesc că depinde de tine, Scoot. L-ai însănătoșit de multe ori... și de ce te uiți la mine cu ochii ăia de vacă bleagă? Crezi că nu știu? Iisuse, și s-ar zice că ești un băiat isteț?*" Întoarce capul și scuipă pe podeaua de pământ. „*L-ai însănătoșit de multe lucruri. Poate-l poți însănătoși și d-asta. N-am auzit de cineva care să-și fi revenit după mălură... nu după mălura* adevărată... *da' n-am auzit nici de cineva ca tine, așa că poate ai să reușești. Râzi până-ți crapă obrajii, ar fi zis babacu' meu. Da' acu' adă numa' colacu' de frânghie de sub scări. Și grăbește pasu', nenorocit mic și împiedicat ce ești, pentru că*

11

– Deja se mișcă, zise Lisey, stând întinsă pe covorul alb-stridie din studioul soțului ei mort. Deja se

12

– Deja se mișcă, spune Lisey, șezând pe podeaua rece din camera de oaspeți și ținându-și soțul de mână – o mână caldă, dar înfiorător de moale și de albicioasă. Scott a spus

13

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foşnet moale;
acestea sînt sunetele vocilor moarte pe discuri moarte
ce planează-n jos în puţul spart al memoriei.
Când mă-ntorc spre tine să te-ntreb dacă-ţi aminteşti,
Când mă-ntorc spre tine în patul nostru

14

În pat cu el e locul în care ea aude aceste lucruri; în pat cu el la Antlers, după o zi când s-a întâmplat ceva ce nu poate explica sub nicio formă. El îi vorbeşte în vreme ce norii se răsfiră şi luna se apropie ca un anunţ şi mobila înoată până la marginea vizibilităţii. Ea îl ţine-n braţe în întuneric şi ascultă, nedorind să creadă (neputând să n-o facă), atunci când tânărul care în scurt timp îi va deveni soţ spune:

– Tati mi-a spus s-aduc colacu' de flânghie de sub scăli. „Şi-ai face bine să grăbeşti pasu', nenorocit mic şi împiedicat ce eşti", zice el, „pentru că n-o să rămână mult timp leşinat. Şi când o să-şi revină

15

„Când o să-şi revină o să fie un bărzăun urât."

Bărzăun urât. Ca *Scooter bătrâne Scoot* şi *mălură, bărzăun urât* e un idiom al familiei sale, care-i va bântui visele (şi vorbirea) pentru tot restul productivei, dar prea scurtei sale vieţi.

Scott ia colacul de frânghie de sub scări şi i-l aduce lui tati. Tati îl leagă pe Paul cu gesturi rapide, experte şi precise, şi umbra sa se profilează şi dansează pe pereţii de piatră ai pivniţei în lumina

celor trei becuri de șaptezeci și cinci de wați, controlate de un comutator din capul scărilor. Leagă brațele lui Paul atât de tare la spate, încât articulațiile umerilor îi ies în evidență până și prin cămașă. Scott se simte împins să vorbească din nou, oricât ar fi de speriat de tati.

„*Tati, e prea strâns!*"

Tati aruncă o privire spre Scott. E una rapidă, dar Scott vede teama din ea. Îl sperie. Mai mult de atât, îl *înfricoșează*. Până-n ziua de azi ar fi spus că tati nu se teme de nimic, decât de Consiliul Școlar și de afurisitele lor scrisori recomandate.

„*Tu nu știi, așa că să taci! Nu vreau să se elibereze! De se-ntâmplă, s-ar putea să nu ne omoare înainte să-i treacă, da' io cu siguranță o să trebuiască să-l omor. Știu ce fac!*"

Ba nu știi, își spune Scott, privindu-l pe tati cum leagă laolaltă picioarele lui Paul mai întâi la genunchi, apoi la glezne. Paul a reînceput deja să se miște și să bolborosească gutural. *Îți zici doar părerea.* Dar înțelege că dragostea lui tati pentru Paul e adevărată. Poate că este o dragoste urâtă, dar e adevărată și puternică. Dacă n-ar fi așa, tati nu și-ar zice nici măcar părerea. Ar fi continuat să-l lovească pe Paul cu bucata de lemn până ce ar fi murit. Pentru doar o clipă, o parte din mintea lui Scott (o parte rece) se întreabă dacă tati ar înfrunta același risc și pentru *el*, pentru Scooter bătrânul Scott care nici măcar n-a îndrăznit să sară de pe o bancă de un metru până ce fratele lui n-a fost tăiat și n-a sângerat în fața lui, dar apoi învăluie gândul în întuneric. Nu *el* e cel pe care l-a apucat mălura.

Cel puțin, nu încă.

Tata termină să-l lege pe Paul de mijloc de unul dintre stâlpii de oțel vopsiți care susțin tavanul pivniței.

„*Gata*", spune el, dându-se în spate, gâfâind ca un om care tocmai a terminat un rodeo. „*Asta o să-l țină o vreme. Tu du-te la hambar, Scott. Adu lanțu' ușor de pe ușă și lanțu' ăla mare și greu de tractor care-i în boxa de pe stânga, alături de piesele de mașină. Știi unde zic?*"

Paul stă aplecat peste frânghia care-i strânge bustul. Acum se îndreaptă de spate atât de repede, că se lovește cu capul de stâlp cu o forță înfricoșătoare. Scott nu-și poate reține o grimasă. Paul ridică spre el ochii ce erau albaștri cu doar o oră în urmă. Rânjește și colțurile gurii i se ridică mult mai mult decât ar trebui s-o poată face... aproape până la lobii urechilor, așa pare.

„*Scott*", zice tatăl lui.

Pentru prima oară în viață, Scott nu-i dă atenție. E hipnotizat de masca de Halloween care era fața fratelui său. Limba lui Paul iese cu mișcări frenetice dintre dinții depărtați și execută o fluturare în aerul jilav al pivniței. În același timp, prohabul i se întunecă la culoare când își udă panta...

Lovit pe nepusă masă peste cap, Scott se bălăbănește în spate și se izbește din nou de masa tiparniței.

„*Nu te uita la el, tolomacule, uită-te la mine! Bărzăunul ăla urât o să te hipnotizeze așa cum face un șarpe c-o pasăre! Ai face bine să te trezești în fotarea mea, Scooter – ăla nu mai e frate-tu'.*"

Scott se uită la tatăl său cu gura deschisă. În spatele lor, ca pentru a sublinia ideea lui tati, arătarea legată de stâlp scoate un răcnet mult prea puternic ca să fi ieșit din pieptul unui om. Dar asta nu face nimic, pentru că nu e un sunet omenesc. Nici măcar pe departe.

„*Du-te și adă lanțurile alea, Scotty. Pe amândouă. Și grăbește-te. Legăturile alea n-or să-l țină. Io mă duc sus să-mi iau pușca. De se desface-nainte să te-ntorci cu lanțurile alea...*"

„*Tati, te rog să nu-l împuști! Nu-l împușca pe Paul!*"

„*Adă lanțurile. Atunci om vedea ce putem face.*"

„*Lanțul de tractor e prea lung! Prea greu!*"

„*Adă-l cu roaba, tolomacule. Roaba a mare. Du-te acu' și grăbește pasu'.*"

Scott se uită peste umăr o dată și-și vede tatăl mergând cu spatele spre scări. O face încet, ca un îmblânzitor de lei care iese din cușcă după ce s-a sfârșit numărul. Jos, luminat de un singur bec suspendat, se află Paul. Se lovește cu spatele capului atât de repede de

stâlp, încât Scott se gândește la un ciocan pneumatic. În același timp, se smucește dintr-o parte în cealaltă. Lui Scott nu-i vine să creadă că Paul nu sângerează sau că nu-și pierde cunoștința, și totuși așa este. Și vede că tatăl lui are dreptate. Frânghiile nu vor rezista. Nu, dacă o ține tot așa cu smuciturile acelea.

N-o să reușească, își spune pe când tatăl lui se duce într-o direcție (să-și ia pușca din dulapul din hol) și el în cealaltă (să-și tragă bocancii în picioare). *O să se omoare dacă o ține tot așa.* Dar apoi se gândește la răcnetul pe care l-a auzit ieșind din pieptul fratelui său – răcnetul acela imposibil de criminal – și nu crede asta până la capăt.

Și, când aleargă fără haină în frig, crede că s-ar putea chiar să știe ce se întâmplă cu Paul. Există un loc unde se poate duce când îl rănește tati și l-a dus acolo pe Paul atunci când tati l-a rănit și *pe el.* Da, de o mulțime de ori. Sunt lucruri bune în locul acela, copaci frumoși și apă vindecătoare, dar sunt și lucruri rele. Scott încearcă să nu meargă acolo noaptea, iar când merge, păstrează tăcerea și se întoarce *repede*, pentru că puternica intuiție a sufletului său de copil îi spune că noaptea e momentul când ies cel mai des afară lucrurile rele. Noaptea e momentul când vânează.

Dacă se poate duce *acolo*, e oare atât de greu de crezut că ceva – o ceva de mălură – poate intra în Paul și apoi să vină *aici?* Ceva care l-a văzut și l-a marcat sau doar un microb prostesc care i s-a strecurat în nas și i-a rămas în creier?

Și dacă da, a cui este vina? Cine l-a dus pe Paul?

În magazie, Scott aruncă lanțul ușor în roabă. Asta e floare la ureche, durează doar câteva secunde. Să pună acolo și lanțul de tractor e mult mai greu. Acela e un lanț de o perfectă *enormitate*, care nu încetează niciodată să-și vorbească limba zornăitoare, formată doar din vocale de oțel. De două ori, buclele grele îi alunecă printre brațele tremurânde, a doua oară ciupindu-i pielea și crăpând-o, făcând sângele să apară în cerculețe roșii. A treia oară aproape că-l pune în roabă, când zece kilograme de inele aterizează aiurea și toată încărcătura, cu roabă cu tot, îi cade peste

picior, îngropându-l în oțel și făcându-l să scoată, de durere, un strigăt perfect de soprană.

„*Scooter, vii înainte de anu' două mii?*" urlă tati din casă. „*Dacă vii, mișcă-ți curu' ăla de târâtură și* vino!"

Scott se uită într-acolo cu ochii larg deschiși și îngroziți, apoi ridică roaba și se apleacă peste mormanul mare și soios de inele. Va avea piciorul încă umflat și învinețit peste o lună și va simți durere acolo până la finele vieții (asta-i o problemă pe care un drum în locul secret nu o poate rezolva), dar în momentul acela nu simte nimic după primul val de durere. Reia de la început operațiunea de a pune lanțul în roabă, simțind transpirația încinsă cum i se rostogolește pe spate și pe coaste, simțindu-i mirosul înțepător și sălbatic, știind că dacă aude o împușcătură va însemna că creierii lui Paul sunt împrăștiați pe podeaua pivniței și că e doar vina lui. Timpul devine un lucru fizic cu greutate, ca pământul. Ca lanțul. Se tot așteaptă ca tati să strige din nou la el din casă și, când încă n-o face, în vreme ce împinge roaba spre lumina gălbuie a becurilor din bucătărie, începe să simtă o altfel de teamă: că Paul a reușit până la urmă să se dezlege. Că nu creierii lui Paul sunt împrăștiați pe pământul cu miros acru, ci viscerele lui tati, smulse din stomac de arătarea care a pus stăpânire pe fratele lui în după-amiaza aceea. Că Paul a urcat la etaj și se ascunde în casă și, îndată ce el va intra, va începe vânătoarea de bul. Numai că de data aceasta *el* va fi premiul.

Toate astea sunt rodul imaginației sale, desigur, imaginația lui afurisită care gonește ca un bidiviu sălbatic noaptea, însă până când tatăl lui iese afară pe verandă, și-a făcut destul de mult efectul așa încât Scott îl vede nu pe Andrew Landon, ci pe Paul, rânjind ca un drăcușor, și țipă din toți rărunchii. Când ridică mâinile pentru a-și apăra fața, roaba aproape că se răstoarnă din nou. S-ar fi răsturnat dacă tati n-ar fi sărit s-o prindă. Apoi ridică o mână pentru a-și plesni fiul, dar o coboară aproape imediat. Mai târziu poate că-l va plesni, dar acum nu. Acum are nevoie de el. Așa că, în loc să-l lovească, tati își scuipă doar în palma dreaptă și o freacă de cea stângă.

Apoi se apleacă, nepăsându-i de frigul de pe verandă, îmbrăcat așa cum este în cămașă subțire, și apucă partea din față a roabei.

„O s-o trag în sus, Scooter. Tu ține-o doar de coarne și ghideaz-o și n-o lăsa să se-ncline. I-am mai dat o porție – a trebuit s-o fac – da' n-o să-l țină leșinat mult timp. Dacă scăpăm lanțurile astea, nu cre' c-o să treacă viu de noaptea asta. N-o să-l pot lăsa s-o facă. Înțelegi?"

Scott înțelege că viața fratelui său depinde acum de o roabă încărcată până la refuz cu lanțuri care cântăresc de trei ori mai mult ca el. Preț de un moment incredibil, se gândește serios să fugă pur și simplu în întunericul vântos, și asta cât de repede îl țin picioarele. Apoi apucă mânerele. Nu e conștient de lacrimile care-i curg pe obraji. Clatină din cap spre tati și tati îi răspunde cu aceeași mișcare. Ceea ce se-ntâmplă între ei doi nu e altceva decât viață și moarte.

„La trei. Unu... doi... ține-o dreaptă acu', pui mic de cățea... trei!"

Sparky Landon ridică roaba de jos pe verandă cu un strigăt de efort care iese într-un nor de aburi albi. Cămașa subțire i se rupe sub un braț și un smoc de păr roșcat iese la iveală. Cât roaba supraîncărcată e în aer, afurisenia se înclină mai întâi pe stânga și apoi pe dreapta, și băiatul gândește: *rămâi sus, târâtură fotată.* Corectează fiecare înclinare, strigându-și în sinea sa să nu împingă prea tare, să nu exagereze, târâtură fotată de mălură. Și funcționează, dar Sparky Landon nu irosește timpul cu laude la adresa lui. Ceea ce face Sparky Landon e să intre cu spatele în casă, trăgând roaba după el. Scott șchiopătează în urma lui, pe piciorul umflat.

În bucătărie, tati întoarce roaba și o împinge anevoie drept spre ușa pivniței, pe care a închis-o și a zăvorât-o. Roata trasează o dâră în zahărul vărsat. Scott nu uită niciodată asta.

„Deschide ușa, Scott."

„Tati, dacă e... acolo?"

„Atunci o să-l dau de-a berbeleacu' cu treaba asta. Dacă vrei să-ncerci să-l salvezi, taci cu prostiile astea și deschide ușa aia fotată!"

Scott trage zăvorul și deschide ușa. Paul nu e acolo. Scott vede umbra umflată a fratelui său încă legată de stâlp și ceva ce a fost încordat puternic în ființa sa se relaxează puțin.

„Dă-te la o parte, fiule."

Scott se dă. Tatăl lui împinge roaba până în capul scărilor de la pivniță. Apoi, cu un icnet puternic, o dă peste cap, ținând roata cu un picior când aceasta încearcă să vină spre el. Lanțurile se lovesc de scări cu un zăngănit zdravăn și neplăcut la auz, crăpând două trepte și apoi prăvălindu-se aproape până jos. Tati aruncă roaba într-o parte și o ia în jos, ajungând la locul unde s-a oprit lanțul cel mare și lovindu-l cu piciorul până jos. Scott îi vine pe urme și tocmai a călcat pe prima treaptă ruptă, când îl vede pe Paul cum atârnă pe o parte a stâlpului, cu latura stângă a feței acoperită de sânge. Colțul gurii îi tresare spasmodic. Un dinte îi stă pe umărul cămășii.

„Ce i-ai făcut?" aproape că strigă.

„L-am plesnit c-o scândură, a trebuit s-o fac", răspunde tatăl lui, părând ciudat de defensiv. *„Își revenea în simțiri și tu încă te jucai cu puța-n țărână-n hambar. O să fie-n regulă. Nu-i poți răni prea tare când îi ia mălura."*

Scott abia dacă-l aude. Văzându-l pe Paul acoperit de sânge în felul acela i-a alungat din minte ce s-a întâmplat în bucătărie. Încearcă să țâșnească pe după tati și să ajungă la fratele său, dar tati îl prinde.

„N-o face, dacă vrei să mai trăiești", zice Sparky Landon, și ceea ce-l oprește pe Scott nu e atât mâna de pe umărul său, cât teribila blândețe pe care o aude în vocea tatălui. *„Pentru c-o să te miroasă dacă te apropii de el. Chiar și inconștient. O să te miroasă și o să-și revină."*

Își vede fiul cel mic cum se uită în sus și clatină din cap.

„O, da! E ca un animal sălbatic acu'. Un mâncător de oameni. Și dacă nu găsim un mod de a-l ține, o să trebuiască să-l omorâm. Înțelegi ce-ți spun?"

Scott aprobă din cap, apoi scoate un suspin puternic care sună ca strigătul unui măgar. Cu aceeași blândețe teribilă, tati întinde mâna, îi șterge mucii de la nas și-i scutură pe podea.

„Atunci termină cu smiorcăiala și ajută-mă cu lanțurile astea. O să folosim stâlpu' ăla de susținere din mijloc și masa pe care-i presa. Drăcovenia aia tre' să cântărească cel puțin două sute de kile."

„Și dacă astea nu-s de ajuns ca să-l țină?"
Sparky Landon scutură încet din cap.
„Atunci nu șt'u."

16

Stând în pat cu soția sa, ascultând hanul cum pârâie suflat de vânt, Scott spune:

– Au *fost* de ajuns. Pentru trei săptămâni, cel puțin, au fost de ajuns. Acolo și-a serbat fratele meu Paul ultimul Crăciun, ultima zi de Anul Nou, acolo și-a trăit ultimele trei săptămâni de viață – în pivnița aia puturoasă.

Scutură încet din cap. Ea îi simte mișcarea părului pe piele, simte cât de umed e. A transpirat. I-a transpirat și fața; sudoare amestecată cu lacrimi atât de bine, încât nu-și mai poate da seama care-i care.

– Nu-ți poți imagina cum au fost alea trei săptămâni, Lisey, mai ales când s-a dus tati la muncă și am rămas doar eu cu el, eu cu... *arătarea* aia...

– Tatăl tău s-a dus la *muncă*?

– Trebuia să mâncăm, nu? Și trebuia să plătim pentru benzină, pentru că nu puteam încălzi toată *casa* cu lemne, deși Dumnezeu știe c-am încercat. Mai mult ca orice, nu ne permiteam să le dăm oamenilor motiv de bănuială. Mi-a explicat tati totul.

Pun pariu c-a făcut-o, gândește Lisey cu asprime, dar nu spune nimic.

– I-am zis lu' tati să-l taie și să lase otlava să iasă așa cum făcea întotdeauna, da' tati a zis că n-ar ajuta la nimic, că să-l taie n-ar ajuta deloc-deloc, pentru că i-a ajuns mălura la creier. Și știam că așa era. Însă arătarea aia putea încă să gândească – măcar puțin. Când era plecat tati, îmi striga numele. Spunea că mi-a pregătit un bul, un bul *bun*, și că premiul e un baton de ciocolată *și* o Royal

Crown. Uneori semăna la glas destul de mult cu Paul încât să merg la uşa pivniţei, să lipesc urechea de lemn şi să ascult, chiar dacă ştiam că e periculos. Tati *a spus* că e periculos, a spus să nu ascult şi nu mă apropii niciodată de pivniţă când sunt singur, şi să-mi bag degetele în urechi şi să spun rugăciuni cât pot de tare şi să ţip: *„Să te fot, târâtură, să te fot, târâtură împuţită, să te fot pe tine şi pe calu' care te-a adus aici"*, pentru că asta şi rugăciunile sunt unul şi acelaşi lucru şi că cel puţin îl vor face să tacă, dar să nu ascult, pentru că a zis că Paul nu mai e şi că nu e nimic în pivniţă decât un diavol-bul din Ţara Bulilor de Sânge, şi a spus: „Diavolu' te poate fascina, Scott, nimeni nu ştie mai bine ca Landonii cât de mult te poate fascina diavolu'. Şi ca Landreau-ii de dinaintea lor. Mai întâi îţi vrăjeşte mintea şi apoi îţi soarbe sufletu'." Cel mai adesea am făcut ce a zis el, dar uneori m-am apropiat şi am ascultat... şi m-am prefăcut că e Paul... pentru că-l iubeam şi-l voiam înapoi, nu pentru c-aş fi crezut cu adevărat... şi n-am tras niciodată zăvorul...

Aici intervine o pauză lungă. Părul lui greu îi mângâie neîncetat gâtul şi pieptul şi-n cele din urmă spune cu o voce firavă şi reţinută de copil:

– Ei bine, *o dată* am clezut... şi n-am deschis uşa... n-am deschis niciodată uşa aia de la pivniţă decât când era tati acasă, iar când era tati acasă el nu făcea decât să strige şi să zornăie lanţurile şi uneori urla ca bufniţa. Şi când făcea asta, uneori tati urla înapoi... era ca o glumă, ştii, cum urlau aşa unul la celălalt... tati în bucătărie şi celălalt... ştii tu... înlănţuit în pivniţă... şi io elam speliat chial dacă ştiam că ela o glumă fiin'că parcă amândoi erau nebuni... nebuni şi vorbeau între ei pe limba bufniţelor de iarnă... şi-mi spuneam: „A mai rămas doar unul şi ăla-s eu. Numai unul care nu-i mălură şi ăla n-are nici măcar unşpe ani şi ce ar spune oamenii dacă m-aş duce la Mulie şi aş povesti?" Da' n-ajuta la nimic să mă gândesc la asta, pentru că, dacă era acasă, ar fi venit numa' după mine şi m-ar fi târât înapoi. Şi dacă nu era... dacă m-ar fi crezut şi ar fi venit cu mine acasă, mi-ar fi omolât flatele... dacă flatele meu mai era pe acolo pe undeva... şi m-ar fi dus de acolo... şi m-ar fi trimis la Casa

Săracilor. Tati a zis că fără el, care să ne-ngrijească, eu și cu Paul ar trebui să mergem la Casa Săracilor unde-ți pun ceva-n băutură dacă faci pipi-n pat... și copiii cei mari... trebuie să le dai muie copiilor cei mari cât e noaptea de lungă...

Se oprește, gâfâind, blocat cumva între unde se află și unde s-a aflat. Dincolo de pereții hanului, vântul suflă în rafale și clădirea geme. Lisey vrea să creadă că ceea ce-i spune nu poate fi adevărat – că e o halucinație bogată și îngrozitoare din copilărie – dar știe că este adevărat. Până la ultimul înfricoșător cuvânt. Când el reia, îl aude cum încearcă să-și recapete vocea de adult, *sinele* de adult.

– În institutele pentru bolnavii mintali sunt persoane, de obicei cele care au suferit catastrofice traume la lobii frontali, care regresează la stadiul animalic. Am citit despre asta. Dar e un proces care survine de obicei de-a lungul mai multor ani. Fratelui meu i s-a întâmplat asta *dintr-odată*. Și din clipa aceea, din clipa în care a trecut linia...

Scott înghite. Pocnetul din gât e puternic ca pocnetul unui comutator când e apăsat.

– Când coboram scările pivniței cu mâncarea – carne și legume pe o farfurie întinsă, așa cum ai duce hrană unui câine mare precum un rottweiler sau un ciobănesc german – alerga imediat până la capătul lanțurilor care-l țineau legat de stâlp, unul pe după gât și unul pe după mijloc, cu saliva zburându-i de la colțurile gurii, și apoi era smucit de lanțuri și sărea în aer, continuând să urle și să latre ca un diavol-bul, numai că oarecum sugrumat, până ce-și recăpăta suflul, știi?

– Da, zice ea fără vlagă.

– Trebuia să pui farfuria pe podea – încă-mi mai amintesc mirosul acru al pământului ăluia când mă aplecam, n-o să-l uit niciodată – și apoi s-o împingi până unde putea ajunge la ea. Aveam o coadă de greblă stricată pentru asta. Nu era deloc bine să te apropii prea mult. Te-ar fi zgâriat, poate te-ar fi și înhățat. Nu trebuia să-mi spună tati că, dacă mă prindea, ronțăia din mine atât cât putea, viu și urlând din toți bojocii. Și el era fratele care făcea buli.

Cel care mă iubea. Fără el n-aș fi rezistat niciodată. Fără el, tati m-ar fi omorât înainte să ajung la cinci ani, nu pentru că asta voia, ci pentru că îl apuca și pe el mălura. Eu și cu Paul am rezistat împreună. Formând o echipă. Știi?

Lisey clatină din cap. Știe.

– Numai că-n acel ianuarie colegul meu de echipă era înlănțuit în pivniță – de stâlp și de masa pe care era tiparnița – și puteai măsura granița lumii lui după arcul... după arcul rahatului lui... unde se ducea la capătul lanțurilor... și se lăsa pe vine... și se căca.

O clipă își ține podul palmelor la ochi. Mușchii i se reliefează pe gât. Respiră pe gură – respirații lungi, aspre și tremurate. Lisey nu trebuie să-l întrebe de unde a învățat trucul de a-și reprima suferința; știe acum asta. După ce și-a revenit, îl întreabă:

– Cum a reușit tatăl tău să-l lege în lanțuri? Îți mai amintești?

– Mi-amintesc totul, Lisey, dar asta nu înseamnă că și *știu* totul. De vreo șase ori i-a pus ceva în mâncare, de asta sunt sigur. Cred că era un fel de tranchilizant pentru animale, dar habar nu am cum de i-a încăput pe mână. Paul înfuleca tot ce-i dădeam în afară de verdețuri și, de obicei, mâncarea îi dădea forțe. Urla și lătra și sărea în jur; fugea până la capătul lanțurilor – încercând să le rupă, cred – sau sărea și lovea cu pumnii în tavan până ce-i sângerau încheieturile degetelor. Poate că-ncerca să treacă de el sau poate că o făcea doar de distracție. Uneori stătea jos în praf și se masturba.

Dar, din când în când, era activ doar pentru zece sau cincisprezece minute, după care se oprea. Acelea erau momentele când tati trebuie că-i dădea tranchilizante. Se ghemuia, bolborosea, apoi cădea pe o parte, își vâra mâinile între picioare și adormea. Când a făcut prima oară asta, tati l-a legat cu cele două curele de piele pe care le-a făcut, deși cred că aleia care-l prindea de gât i-aș putea spune zgardă, nu? Aveau inele mari de metal la spate. A trecut lanțurile prin ele: lanțul de tractor prin inelul curelei de la brâu, lanțul mai ușor prin inelul zgărzii de la baza gâtului. Apoi a folosit o lampă cu acetilenă ca să le sudeze. Și așa a fost legat Paul. Când s-a trezit, și-a ieșit din minți pomenindu-se așa. S-a zdruncinat toată casa.

Accentul plat, nazal, de Pennsylvania i s-a strecurat deja în voce, așa încât *zdruncinat* sună aproape ca *sdrunșinat.*

– Am stat în capul scărilor și l-am privit, iar eu l-am rugat pe tati să-l dezlege înainte să-și rupă gâtul sau să se sufoce, dar tati a zis că n-o să se sufoce și tati a avut dreptate. După trei săptămâni a început să tragă de masă și chiar de stâlp – stâlpul central din oțel care susținea podeaua bucătăriei – dar nu și-a rupt niciodat' gâtu' și nici nu s-a sufocat.

Data următoare când l-a tranchilizat tati a fo' ca să vadă de-l pot duce în Bu-Luna – ți-am zis că așa-i ziceam eu și cu Paul celuilalt loc?

– Da, Scott.

Acum plânge și ea. Lasă lacrimile să-i curgă, fiindcă nu vrea ca el s-o vadă când le șterge, fiindcă nu vrea s-o vadă că-i e milă de băiețelul acela de la fermă.

– Tati a vlut să vadă dacă-l pot duce să-l însănătoșesc ca atunci când tati l-a tăiat sau ca atunci când tati i-a împuns ochiu' cu cleștele și i l-a scos puțin în afală și Paul a p'âns și a tot p'âns, pen'că nu putea să vadă bine, sau o dată când tati a țipat la *mine* și a zis: „Scoot, fiu de tâlâtulă, plostovan tolomac ce ești!" pen'c-am adus d-afală noloi plimăvala și m-a-mpins și mi-am lupt noada și n-am mai putu' merge așa bine. Numa' după ce am luat un bul... știi tu, un plemiu... nu m-a mai dulut noada.

Clatină din cap la pieptul ei.

– Iar tati a văzut și m-a sălutat și-a zis: „Scott, ești unu' dint'-un milion. Te iubesc, mucos mic ce ești." Și io l-am sălutat și am zis: „Tati, *tu* ești unu' dint'-un milion. Te iubesc, mucos mare ce ești." Și el a lâs.

Se desprinde de la pieptul ei și, chiar și-n semiîntuneric, ea vedea că fața lui a devenit aproape ca fața unui copil. Și-i vede sincera uimire.

– A lâs atât de tale c-aploape a căzut de pe scaun – mi-am făcut tatăl să *lâdă!*

Lisey are o mie de întrebări și nu îndrăznește să-i pună nici măcar una. Nu e sigură că *ar putea* să-i pună măcar una singură.

Scott își duce o mână la față, se freacă la ochi, se uită din nou la ea. Și și-a revenit. Pur și simplu.

– Hristoase, Lisey, zice el. N-am vorbit niciodată despre treaba asta, niciodată, nimănui. Sigur nu te deranjează?

– Sigur, Scott.

– Ești o femeie a naibii de curajoasă, atunci. N-ai început încă să-ți spui că-i o porcărie?

Surâde chiar puțin. E un surâs nesigur, dar e suficient de sincer, și ea îl găsește destul de simpatic încât să-l sărute: mai întâi un colț, apoi celălalt, doar de dragul simetriei.

– O, am încercat, spune ea. N-a funcționat.

– Din cauza felului cum am făcut bum de sub copacul miam-miam?

– Așa-i spui tu?

– Așa numea Paul o excursie scurtă. Un salt dintr-un loc în altul. Ăsta era un bum.

– Ca un bul, numai că se termină în *m*.

– Așa-i, zice el. Sau ca bun, un roman bun, de pildă. Un roman bun e un bul, numai că se termină în *n*.

17

Bănuiesc că depinde de tine, Scoot.

Acestea sunt cuvintele tatălui său. Persistă și nu vor să plece.

Bănuiesc că depinde de tine.

Dar el nu are decât zece ani și responsabilitatea de a salva viața și sănătatea mintală – poate chiar și sufletul – fratelui său îl apasă și-i fură somnul în vreme ce Crăciunul și Anul Nou trec și începe răcorosul și înzăpezitul ianuarie.

L-ai însănătoșit de multe ori, l-ai însănătoșit de multe lucruri.

E adevărat, dar niciodată n-a fost ceva de felul acesta și Scott descoperă că nu mai poate mânca decât dacă stă tati lângă el și-l

convinge să ia fiecare îmbucătură. Cel mai slab și confuz strigăt scos de arătarea din pivniță îi spulberă somnul superficial, dar în cele mai multe cazuri asta nu-i o problemă, pentru că-n cele mai multe cazuri ceea ce lasă în urmă sunt coșmaruri înfricoșătoare vopsite în roșu. În multe dintre acestea se găsește singur în Bu-Luna după lăsarea întunericului, uneori într-un cimitir anume de lângă o baltă anume, o sălbăticie din lespezi de piatră și cruci de lemn, ascultând cum bubuie râsetele și simțind cum mirosul înainte dulce al brizei prinde un iz de mizerie acolo unde suflă jos, acolo unde trece prin încâlceala de ierburi. Poți veni în Bu-Luna după lăsarea întunericului, dar nu-i o idee bună, și dacă te trezești acolo când luna s-a înălțat de tot, e mai bine să păstrezi tăcerea. O tăcere de mormânt. Dar, în coșmarurile sale, Scott uită întotdeauna asta și e îngrozit să descopere că, atât cât îl ține vocea, cântă „Jambalaya".

Poate-l poți însănătoși și d-asta.

Dar, prima oară când încearcă, Scott știe că e probabil imposibil. Știe îndată ce-și petrece reținut brațul pe după arătarea sforăitoare, urât mirositoare și plină de rahat care stă încovrigată la baza stâlpului de oțel. La fel de bine ar putea încerca să ridice-n spinare un pian mare și apoi să danseze cha-cha cu el. Înainte, el și Paul s-au dus fără probleme în cealaltă lume (care este de fapt lumea *asta*, doar că întoarsă pe dos ca un buzunar, îi va spune mai târziu lui Lisey). Dar arătarea sforăitoare din pivniță este o nicovală, un seif de bancă... un pian uriaș agățat de spatele unui băiat de zece ani.

Se retrage lângă tati, convins că va fi plesnit și nepărându-i rău. Simte că merită să fie plesnit. Sau mai rău. Dar tati, care stă la picioarele scărilor cu o bucată de lemn de sobă într-o mână și supraveghează întreaga scenă, nu-l plesnește și nici nu-l lovește cu pumnul. Ceea ce face e să-i înlăture de pe gât părul murdar și încâlcit și să-i aplice un sărut acolo cu o gingășie care-l face să se cutremure.

„*Nu-s tocma' surprins, Scott. Mălurii îi place unde se află.*"

„*Tati, dar mai este Scott acolo, undeva?*"

„*Nu șt'u.*" Acum îl ține pe Scott între picioarele depărtate, așa încât de o parte și cealaltă a băiatului se vede verdele salopetei sale.

Mâinile lui tati sunt strânse lejer în jurul pieptului lui Scott și bărbia e așezată pe umărul băiatului. Se uită împreună la arătarea care doarme încovrigată la baza stâlpului. Se uită la lanțuri. Se uită la arcul de fecale ce marchează granița lumii sale din beci. *„Tu ce crezi, Scott? Ce simți?"*

Băiatul se gândește să-și mintă tatăl, dar numai pentru un moment. N-o să facă asta când e în brațele lui, nu atunci când simte atât de clar iubirea lui tati, ca un post de radio noaptea. Iubirea lui tati este întru totul adevărată cum sunt și furia și nebunia lui, chiar dacă iese la iveală mai rar și este și mai rar demonstrată. Scott nu simte nimic și, fără tragere de inimă, asta spune.

„Micuțule, nu putem continua așa."

„De ce nu? Mănâncă, cel puțin..."

„Mai devreme sau mai târziu, o să vină cineva și o să-l audă aicea jos. Un vânzător ambulant fotat, unu' jigărit trimis de Fuller Brush, ajunge numa' unu."

„O să-și țină gura. Mălura o să-l facă să-și țină gura."

„Poate da, poate nu. N-ai de unde ști ce o să facă mălura, nu foarte bine. Și mai e și mirosu'. Pot presăra var până m-albăstresc la față și putoarea asta de căcat tot o să răzbată prin podeaua din bucătărie. Dar mai mult ca orice... Scooter, nu vezi ce a făcut cu masa aia fotată pe care-i tiparnița? Și cu stâlpu'? Cu stâlpu' ăla fotat?"

Scott se uită. La început abia poate pricepe ceea ce vede și, desigur, nu *vrea* să creadă ceea ce vede. Masa aceea mare, chiar și cu o străveche tiparniță Stratton manuală de două sute de kilograme pe ea, a fost trasă cel puțin un metru din poziția inițială. Vede urmele pătrate din pământul tasat, acolo unde se aflase. Mai rău e însă stâlpul de oțel, care e fixat într-o flanșă metalică plată în partea de sus. Flanșa vopsită în alb se sprijină la rândul ei de grinda ce trece direct pe sub masa din bucătărie. Scott vede un colț drept întunecat, tatuat pe piesa aceea albă de metal și știe că acolo se sprijinea înainte stâlpul de susținere. Scott măsoară stâlpul din priviri, încercând să stabilească gradul de înclinare. Dar nu poate, nu încă. Însă dacă arătarea va continua să tragă de el cu toată forța ei inumană... zi și noapte...

„Tati, mai pot încerca o dată?"

Tati suspină. Scott lungește gâtul pentru a se uita la fața lui detestată, temută, iubită.

„Tati?"

„Încearcă până-ți crapă obrajii", spune tati. *„Încearcă și mult noroc."*

18

Tăcere în studioul de deasupra grajdului, acolo unde era zăpușeală și ea era rănită și soțul ei era mort.

Tăcere în camera de oaspeți, acolo unde e frig și soțul ei e *dus*.

Tăcere în dormitorul de la Antlers, acolo unde stau împreună în pat, Scott și Lisey, **Acum suntem doi.**

Apoi Scott cel aflat în viață vorbește pentru cel care e mort în 2006 și *dus* în 1996, iar argumentele împotriva nebuniei fac mai mult decât să cadă; pentru Lisey Landon, acestea se prăbușesc în sfârșit: totul la fel.

19

Dincolo de pereții dormitorului de la Antlers, vântul suflă și norii se risipesc. Înăuntru, Scott face o pauză destul de lungă ca să bea o gură de apă din paharul pe care-l ține întotdeauna pe noptieră. Pauza aceasta întrerupe regresiunea care a început din nou să pună stăpânire pe el. Când reia, pare să povestească în loc să *trăiască*, iar ea găsește că asta e o uriașă ușurare.

– Am mai încercat de încă două ori, spune el.

Încercat, nu *înce'cat*.

– Mereu am crezut că l-am omorât atunci când am încercat acea ultimă oară. Asta am crezut până-n noaptea asta, dar să vorbesc

despre ea – *să mă aud* că vorbesc despre ea – m-a ajutat mai mult decât aș fi crezut vreodată. Se pare că psihoterapeuții știu totuși ce fac atunci când aplică tratamentul prin discuție, nu?

– Nu știu.

Și nici nu-i pasă.

– Tatăl tău a dat vina pe tine?

Gândind: *Sigur că da.* Dar pare din nou să fi subestimat complexitatea micului triunghi care a existat o vreme la o fermă izolată dintre dealurile Martensburgului, statul Pennsylvania. Pentru că, după ce ezită o clipă, Scott scutură din cap.

– Nu. M-ar fi ajutat dacă m-ar fi luat în brațe – cum a făcut după prima încercare – și mi-ar fi spus că nu e vina mea, că n-a fost vina *nimănui*, că doar mălura e de vină, așa cum e cancerul sau paralizia cerebrală sau mai știu eu ce, dar n-a făcut nici asta. M-a împins doar în lături cu o mână... am rămas acolo ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile... și după aceea pur și simplu am...

În întunecimea tot mai luminoasă, Scott își explică tăcerea pe care a ținut-o față de trecutul său cu un singur gest teribil. Duce un deget la buze o secundă – e un palid semn de exclamare între ochii larg căscați – și-l ține acolo: *Ssst.*

Lisey se gândește cum a fost după ce a rămas Jodi însărcinată și a plecat, și clatină înțelegătoare din cap. Scott îi oferă o privire recunoscătoare.

– Am încercat de trei ori, reia el. A doua oară a fost la trei sau patru zile după prima tentativă. Am încercat cât am putut de tare, dar am avut același rezultat ca prima dată. Doar că atunci *puteai* să vezi înclinarea stâlpului de care era înlănțuit și apăruse un al doilea arc de excremente, pentru că mutase puțin masa și lanțul îi permitea acum să ajungă mai departe. Tati începea să fie speriat că ar putea rupe un picior al mesei, chiar dacă și ele erau de metal.

După a doua încercare, i-am spus lui tati că-s aproape sigur care e problema. N-o puteam face – nu-l puteam *lua* – pentru că era întotdeauna inconștient când mă apropiam de el. Și tati a zis: „Ei, și care-i planul tău, Scooter, vrei să-l apuci când e treaz și face spume

la gură? Ți-ar smulge fotatu' ăla de cap de pe umeri." Am spus că știu. Știam mai mult de atât, Lisey – știam că, dacă nu-mi smulgea capul de pe umeri în pivniță, mi-l va smulge de cealaltă parte, în Bu-Luna. Așa c-apoi l-am întlebat pe tati dacă nu-l poate amorlți numa' puțin – știi, să-l amețească doar. Destul cât să m-apropii și să-l țin așa cum te țineam pe tine sub copacul miam-miam.

– O, Scott, zice ea.

Lisey se teme pentru băiatul de zece ani, chiar dacă știe că trebuie să fi ieșit totul bine; știe că a supraviețuit ca să devină tânărul care stă acum lângă ea în pat.

– Tati a zis că-i periculos. „Te joci cu focu', Scott", a zis. Știam că așa este, dar nu exista altă cale. Nu-l mai puteam ține mult îl pivniță; înțelegeam și eu asta. Și atunci tati... mi-a ciufulit într-un fel părul și-a zis: „Ce s-a-ntâmplat cu pișăciosu' ăla mic care se temea să sară de pe banca din hol?" Am fost surprins că-și amintea aia, pentru că atunci era atât de copleșit de mălură, și m-am simțit mândru.

Lisey se gândește la ce viață sumbră trebuie să fi fost, când a-i face pe plac unui asemenea om îl putea ajuta pe un copil să se simtă mândru, și-și amintește că nu avea decât zece ani. Zece ani și era singur cu un monstru în pivniță mare parte din timp. Și tatăl era un monstru, însă era cel puțin unul rațional, uneori. Un monstru capabil să ofere din când în când câte un sărut.

– Apoi...

Scott se uită-n sus în întuneric. Pentru o clipă, luna iese la iveală. Aruncă peste fața lui o undă palidă și jucăușă, după care se retrage dincolo de nori. Când reîncepe să vorbească, Lisey aude cum copilul preia din nou controlul:

– Tati... vezi tu, tati n-a întlebat niciodat' ce vedeam sau unde melgeam sau ce făceam când melgeam acolo și nu cre' că l-a întlebat vreodată nici pe Paul – nu șt'u dacă Paul și-a amintit vleodată male lucru – da' atunci a fost cât pe ce s-o facă. A zis: „Și dacă-l iei în felul ăsta, Scott... Ce se-ntâmplă dacă se trezește? O să se simtă brusc bine? Pen'că dacă nu, n-o să fiu acolo să te ajut."

Da' eu mă gândisem la asta, vezi tu? M-am gândit şi m-am tot gândit pân-am crezut c-o să-mi explodeze creierii.

Scott se ridică într-un cot şi se uită la ea.

– Ştiam că trebuia să se sfârşească, aşa cum ştia şi tati, poate chiar mai bine. Din cauza stâlpului. Şi a mesei. Da' şi datolită felului în cale pieldea în gleutate şi-i apăleau băşici pe faţă fiin'că nu mânca ce tlebuia – îi dădeam legume, da' alunca totu' în afară de caltofi şi ceapă şi la un ochi – ăla la care-l lovise tati înainte – îi apăruse o pojghiţă alb-lăptoasă peste roşu' lui. Îi mai cădeau şi dinţii şi un cot îi ieşise din încheietulă. Se descompunea cum stătea aşa acolo jos, Lisey, şi ce nu se descompunea de la lipsa soalelui şi din cauza mâncării proaste, îşi distrugea el singur. Înţelegi ce zic?

Ea clatină din cap.

– Aşa că mi-a venit o idee şi i-am zis-o şi lu' tati. El a zis: „Crezi că eşti un fiu de târâtură de zece ani destul de deştept, nu?" Şi am zis că nu, nu sunt deştept aproape în nicio privinţă, şi că dacă ştie el vreo altă cale mai sigură şi mai bună, atunci bine. Numa' că nu ştia. A zis: „*Io* cred că eşti un fiu de târâtură de zece ani destul de deştept, asta ţi-o zic sincer. Şi se pare că ai totuşi o ţâră de curaj în tine. Asta dacă nu te dai în spate."

„N-o să mă dau în spate", am spus.

Şi el a zis: „N-o să fie nevoie, Scooter, pen'că o să stau chiar la baza scărilor cu puşca mea fotată de vânătoare

20

Tati stă la baza scărilor cu puşca lui de vânătoare, cea de calibru 30-06, în mâini. Scott stă lângă el şi se uită la arătarea înlănţuită de stâlpul metalic şi de masa cu tiparniţa, încercând să nu tremure. În buzunarul drept are instrumentul subţire pe care i l-a dat tati, o seringă cu ac hipodermic protejat de o teacă din plastic. Nu trebuie să-i spună tati că-i un mecanism fragil. Dacă are loc o luptă, s-ar

putea rupe. Tati s-a oferit să i-o pună într-o cutie de carton în care a fost cândva un stilou, dar să scoată seringa din cutie i-ar lua câteva secunde în plus – cel puțin – și asta ar putea însemna diferența dintre viață și moarte dacă reușește să ducă arătarea legată de stâlp dincolo, în Bu-Luna. În Bu-Luna nu va fi niciun tati cu o pușcă de vânătoare calibru 30-06. În Bu-Luna vor fi doar el și arătarea care s-a strecurat în Paul ca o mână într-o mănușă furată. Doar ei doi pe culmea Dealului Sufletbun.

Arătarea care era fratele său stă tolănită cu spatele lipit de stâlpul central și cu picioarele depărtate. E goală cu excepția cămășii de corp a lui Paul. Are picioarele murdare de sus până jos. Șalele îi sunt acoperite cu o crustă de excremente. Farfuria întinsă, linsă complet de grăsime, se află lângă o mână soioasă. Hamburgerul mare care a fost pe ea a dispărut pe gâtlejul arătării-Paul în doar câteva secunde, dar Andrew Landon s-a muncit cu năzdrăvănia aia aproape jumătate de oră, aruncând afară în noapte rezultatul primei tentative după ce a ajuns la concluzia că a pus prea multe „d-alea" în el. „Alea" sunt niște pastile albe care arată exact ca pansamentele gastrice pe care le ia tati uneori. Singura dată când l-a întrebat Scott de unde le are, tati a zis: *„Ce-ar fi să-ți ții închisă gura aia spurcată, curiosule, înainte să ți-o închid eu?"* și când tati spune ceva de felul ăsta, dacă ai minte în cap, prinzi aluzia. Tati a măcinat pastilele cu fundul unui pahar de sticlă. A vorbit în timp ce lucra, poate cu el însuși, poate cu Scott, în vreme ce-n pivniță arătarea înlănțuită de tiparniță răcnea monoton după mâncare. *„E destul de ușor să calculezi când vrei să-l faci să-și piardă cunoștința"*, a spus tati, uitându-se la grămăjoara de pudră albă. *„Da-i și mai ușor dacă vrei să-l omori pe netrebnicu' ăla fotat, nu? Dar nu, nu vreau să fac asta, vreau numa' să-i dau* lui *o șansă să-l omoare pe celălalt care-i încă sănătos tun, uite ce prost sunt. Ei, fote-l și arde-l, Dumnezeu urăște lașii."* A folosit degetul mic cu o surprinzătoare delicatețe pentru a extrage din grămăjoara de pudră albă o dâră mică. A luat câteva fire între degete, le-a presărat peste carne ca pe sare, a amestecat totul, apoi a mai luat câteva granule și le-a amestecat și pe

acestea. Nu-şi bătea cine ştie cât capul cu ceea ce el numea *artă curinală* când venea vorba de arătarea din pivniţă, spunea că ea s-ar mulţumi să mănânce carnea şi crudă – caldă încă şi tremurând pe os, la o adică.

Acum Scott stă lângă tatăl său, cu seringa în buzunar, şi priveşte arătarea aceea periculoasă cum se bălăngăneşte lângă stâlp, sforăind cu buza de sus răsfrântă. Scoate scâncete pe la colţurile gurii. Ochii îi sunt pe jumătate deschişi, dar nu e nici urmă de irişi; Scott vede doar albul gol şi strălucitor... *Numai că albul nu mai e alb*, îşi spune el.

„Dă-i drumu', blestemat să fii", zice tati, aplicându-i o lovitură peste umăr. *„Dacă vrei s-o faci, fă-o înainte să-mi ies din răbdări sau să mă răpună un infarct fotat... sau crezi că-i un truc? Că se preface numa' că doarme?*

Scott scutură din cap. Arătarea nu încearcă să-i păcălească, ar simţi asta – apoi se uită întrebător spre tatăl său.

„Ce-i?", întreabă acesta cu iritare. *„Ce-ai în minte în afară de un pic de prostie?"*

„Chiar ţi-e?..."

„Dacă mi-e frică? Asta vrei să ştii?"

Scott aprobă din cap, pe dată timid.

„Mda, am o teamă fotată. Credeai că numa' tu te temi? Acu' închide gura şi fă-o dacă ai de gând s-o faci. Hai să punem capăt tărăşeniei ăsteia."

Nu va şti niciodată de ce faptul că tata îşi recunoaşte teama îl face să se simtă mai curajos; tot ce ştie e că asta se întâmplă. Se duce spre stâlpul central. Atinge încă o dată seringa din buzunar. Ajunge la arcul exterior de excremente şi calcă peste el. Următorul pas îl duce peste cerul interior şi în ceea ce s-ar putea numi bârlogul arătării. Acolo, mirosul e înnebunitor: nu putoarea de rahat ori chiar de păr şi piele, ci mai degrabă de blană. Arătarea are un penis mai mare decât al lui Paul. Părul ca puful de piersică de pe pubisul lui Paul s-a împletit cu firele groase şi dese de păr pubian ale arătării, iar labele picioarelor lui Paul (picioarele acelea sunt singurele lucruri care par încă neschimbate) au căpătat un aspect straniu, ca

rotite spre interior, de parcă i s-ar fi deformat oasele gleznelor. *Scânduri lăsate afară-n ploaie*, își spune Scott; nu e un gând tocmai ilogic.

Apoi întoarce ochii spre fața arătării – spre ochii ei. Pleoapele sunt încă aproape închise și nu se vede nici urmă de irișii, ci doar albul însângerat. Respirația e și ea neschimbată; mâinile murdare continuă să stea inerte, cu palmele în sus parcă-n semn de predare. Și totuși Scott știe că a intrat în zona roșie. Acum nu e indicat să ezite. Arătarea îi va simți mirosul și se va trezi în orice clipă. Asta se va întâmpla în pofida „treburilor ălora" pe care le-a pus tati în hamburger, așa că dacă o poate face, dacă poate *lua* arătarea care i-a furat fratele...

Scott înaintează și mai mult, pășind pe picioare pe care acum abia dacă le simte. O parte a minții sale e absolut convinsă că se duce la moarte. Nu va putea nici măcar să facă bum înapoi, nu odată ce-l va prinde arătarea-Paul. Cu toate acestea, pășește în raza de acțiune a unui posibil atac, în cea mai intimă concentrare a damfului său sălbatic, și pune mâinile pe corpul lui gol și lipicios. Gândește

(Paul vino cu mine acum)

și

(Bul Bu-Lu Bu-Luna apă dulce balta)

și, pentru un singur moment sfâșietor, aproape că se întâmplă. Încearcă familiara senzație a lucrurilor care încep să fugă; apar zumzetul insectelor și deliciosul parfum de zi al copacilor de pe Dealul Sufletbun. Apoi mâinile cu unghii lungi ale arătării îl prind pe Scott de gât. Arătarea deschide gura și răcnește alungând sunetele și mirosurile din Bu-Luna pe un val de răsuflare putredă. Scott simte ca și când cineva tocmai a aruncat un bolovan în flăcări peste delicata rețea care se formează din... din ce? Nu mintea e cea care-l duce în celălalt loc, nu tocmai *mintea*... și nu are timp să se mai gândească la asta pentru că arătarea l-a înșfăcat, l-a *înșfăcat*. Tot ce a crezut tati s-a adeverit. Gura ei s-a dezarticulat într-un fel coșmaresc care sfidează rațiunea, cu maxilarul căzut aproape până la

(rapace)

torace, contorsionând fața murdară în ceva din care toate vestigiile lui Paul – și umanitatea însăși – au dispărut. Aceasta e mălura fără mască. Scott are timp să-și spună: *O să-mi rupă capul dintr-o singură mușcătură, ca o bomboană pe băț.* Gura aceea monstruoasă se cască, ochii roșii scânteiază în strălucirea goală a becurilor din tavan și Scott nu se îndreaptă spre nimic altceva decât spre moarte. Capul arătării se trage pe spate destul de mult ca să se lovească de stâlp, apoi se avântă înainte.

Dar Scott a uitat din nou de tati. Mâna lui tati iese din semiîntuneric, apucă arătarea-Paul de păr și îi smucește cumva capul în spate. Apoi apare și cealaltă mână a lui tati, cu degetul mare îndoit peste patul puștii de vânătoare acolo unde acesta e mai subțire, cu arătătorul strâns pe trăgaci. Vâră capătul țevii în gâtul expus de bărbia ridicată.

„*Tati, nu!*" strigă Scott.

Andrew Landon nu-i dă atenție, nu-și *permite* să-i dea atenție. Chiar dacă a apucat-o bine de păr pe arătare, simte că aceasta îi alunecă din strânsoare. Acum urlă, iar urletele ei sună îngrozitor de mult ca un singur cuvânt.

Sună ca *tati.*

„*Du-te-n iad, mălură blestemată*", spune Sparky Landon și apasă pe trăgaci. Detunătura e asurzitoare în spațiul închis al pivniței; lui Scott îi va răsuna în urechi vreme de două ore și mai mult. Masa informă de păr de la ceafa creaturii zboară ca ridicată de o bruscă pală de vânt și o ploaie purpurie vopsește stâlpul central înclinat. Picioarele arătării execută un singur zvâcnet nebunesc de desen animat și rămân nemișcate. Mâinile de pe gâtul lui Scott se strâng o clipă și mai mult, apoi cad cu palmele în sus, *puf*, la pământ. Brațul lui tati îl cuprinde pe Scott și-l ridică în picioare.

„*Ești teafăr, Scoot? Poți respira?*"

„*Sunt bine, tati. A trebuit să-l omori?*"

„*Ț-ai pierdut mințile?*"

Scott se lasă moale în cercul format de brațul tatălui său, nevenindu-i să creadă că s-a întâmplat, chiar dacă știa că s-ar putea

întâmpla. Își dorește să poată leșina. Își dorește – puțin, în orice caz – să poată muri și el.

Tati îl scutură.

„Avea de gând să te omoare, nu?"

„D-d-da."

„Poți fi sigur d-asta. Hristoase, Scotty, își smulgea părul din rădăcină numa' s-ajungă la tine. Numa' s-ajungă la gâtu' tău fotat!"

Scott știe că așa este, dar mai știe încă ceva.

„Uită-te la el, tati – uită-te la el acuma!"

Încă o clipă sau două mai rămâne agățat de cercul brațului tatălui său ca o păpușă de cârpe sau ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate, apoi Landon îl coboară încet și Scott știe că tatăl lui vede ceea ce Scott vrea ca el să vadă: doar un băiat. Doar un băiat nevinovat care a fost înlănțuit în pivniță de tatăl lui descreierat și de prăpăditul de frate mai mic, și apoi înfometat până ce a ajuns slab ca varga și plin de bășici; un băiat care s-a luptat cu atâta forță pentru a se elibera, încât a reușit chiar să miște stâlpul de oțel și masa crunt de grea de care a fost legat în lanțuri. Un băiat care a trăit trei săptămâni de coșmar ca prizonier acolo, jos, până ce a fost în cele din urmă împușcat în cap.

„Îl văd", spune tati și singurul lucru mai sumbru ca vocea e expresia de pe fața sa.

„De ce nu arată ca înainte, tati? De ce..."

„Pentru că s-a dus *mălura, tolomacule."* Și aici e o ironie pe care până și un băiat de unsprezece ani puternic zdruncinat o poate aprecia, cel puțin unul inteligent cum e Scott: acum că Paul e mort, înlănțuit de un stâlp în pivniță și cu creierii spulberați, tati pare cea mai lucidă și mai rațională persoană din lume. *„Și dacă-l vede cineva așa, o s-ajung fie la închisoarea statală din Waynesburg, fie or să mă-ncuie în casa aia fotată de nebuni din Reedville. Asta dacă nu mă linșează înainte. O să trebuiască să-l îngropăm, deși n-o să fie prea ușor, așa cum e acu' pământu', tare ca piatra."*

Scott spune:

„Îl duc eu, tati."

„Cum o să-l duci? Nu l-ai putut duce când era viu!"

Nu are limbajul necesar pentru a explica faptul că acum ar fi doar ca și când s-ar duce acolo îmbrăcat în hainele sale, lucru pe care-l face oricum de fiecare dată. Greutatea aceea de nicovală, de seif bancar, de pian, a dispărut din arătarea înlănțuită de stâlp; arătarea înlănțuită de stâlp nu-i acum altceva decât o foaie verde pe care o rupi de pe un știulete de porumb. Scott spune doar:

„Acum o pot face."

„Ești o piticanie lăudăroasă și cu vânturi", răspunde tati, dar sprijină pușca de vânătoare de masa pe care se află tiparnița. Își trece o mână prin păr și suspină. Pentru prima oară, lui Scott i se pare că arată ca un om care ar putea îmbătrâni.

„Dă-i drumu', Scott, nu strică să faci o încercare. Nu doare pe nimeni."

„Întoarce-te cu spatele, tati."

„CE mama DRACU' zici?"

În vocea lui tati se simte o potențială bătaie, dar Scott nu cedează. Pe el nu-l deranjează partea cu *dusul;* nu-i pasă dacă vede tati asta. Ce nu-i convine defel e să-l vadă tati cum își ia în brațe fratele mort. Pentru că va plânge. Simte deja lacrimile că vin, ca o ploaie într-o după-amiază târzie de primăvară, când ziua a fost încălzită de o primă prevestire a verii.

„Te rog", zice el pe cea mai conciliantă voce. *„Te rog, tati."*

Pentru o clipă, Scott e aproape convins că tatăl va veni valvârtej acolo unde se află fiul său rămas în viață, cu umbra triplă gonind odată cu el pe peretele de piatră, și că-l va plesni cu dosul palmei – poate chiar să-l facă să cadă în poala fratelui său mort. A fost plesnit cu dosul palmei de o mulțime de ori și, de obicei, numai gândul acesta îl face să se crispeze, dar acum rămâne ferm între picioarele lăbărțate ale lui Paul, uitându-se în ochii tatălui său. Îi vine greu s-o facă, dar reușește. Pentru că au supraviețuit împreună unui episod teribil și pentru că vor trebui să-l păstreze între ei pentru totdeauna: *Ssst.* Așa că merită să-i ceară asta și merită să se uite în ochii tatălui cât timp așteaptă răspunsul.

Tati nu vine la el. În schimb, inspiră adânc, expiră și se întoarce cu spatele.

„Cred că urmează să-mi zici și când să spăl podelele și când să frec buda", bodogănește el. *„O să număr până la treizeci, Scott*

21

– O să număr până la treizeci și apoi o să mă-ntorc cu fața, îi spune Scott. Sunt destul de sigur că așa a încheiat, dar n-am auzit restul pentru că dispărusem deja de pe fața pământului. Dispăruse și Paul, scăpase din lanțuri. Odată mort, l-am luat cu mine la fel de ușor ca-ntotdeauna; poate și mai ușor. Pun pariu că tati nici n-a terminat să numere până la treizeci. La naiba, pun pariu că nici n-a început și a și auzit zornăitul lanțurilor sau poate sunetul aerului dând buzna să umple locul în care ne aflaserăm noi și s-a întors și a văzut că era singur în pivniță.

Scott s-a abandonat lângă ea; transpirația de pe față și brațele și corpul lui se usucă. A povestit-o, a scos din el partea cea mai rea, a vomitat-o.

– Sunetul, zice ea. M-am întrebat despre asta, să știi. Dacă s-a auzit un sunet sub salcie când am... știi tu... când am ieșit.

– Când am făcut bum.

– Da, când am... aia.

– Când am făcut bum, Lisey. Spune-o.

– Când am făcut bum.

Întrebându-se dacă e nebună. Întrebându-se dacă *el* este, și dacă e molipsitor.

Acum el *chiar* își mai aprinde o țigară și, la lumina chibritului, chipul său e sincer curios.

– Ce ai văzut, Lisey? Ți-amintești?

Nesigură, ea spune:

– Era mult purpuriu, întins pe toată panta unui deal... şi am avut o senzaţie de umbră, ca şi cum ar fi fost copaci imediat în spatele nostru, dar totul s-a petrecut aşa de *repede*... nu mai mult de o secundă sau două...

El râde şi o îmbrăţişează cu un singur braţ.

– Cel de care vorbeşti e Dealul Sufletbun.

– Sufletbun?...

– Aşa l-a numit Paul. E numai pământ în jurul copacilor – moale, adânc, nu cred că-i vreodată iarnă acolo – şi-n locul acela l-am îngropat. Acolo mi-am îngropat fratele.

Se uită solemn la ea şi spune:

– Vrei să mergem ca să vezi cu ochii tăi, Lisey?

22

Lisey adormise pe podeaua studioului în pofida durerii...

Nu. Nu adormise, pentru că *nu poţi* adormi cu o asemenea durere. Nu fără ajutorul unor pilule. Atunci, în ce stare fusese?

Hipnotică.

Probă cu vântul pentru a vedea dacă se potrivea şi ajunse la concluzia că era aproape perfect. Alunecase într-un fel de rememorare dublă (poate chiar triplă). Rememorare *totală*. Dincolo de acest punct, amintirile legate de dormitorul rece în care l-a găsit în stare catatonică şi acelea legate de ei amândoi în patul scârţâitor de la primul etaj al hanului Antlers (acestea, deşi vechi de şaptesprezece ani, se dovediseră mai clare) erau estompate. *Vrei să mergem ca să vezi cu ochii tăi, Lisey?* o întrebase el – da, da – dar ce urmase după aceea era cufundat în strălucitoarea lumină purpurie, era ascuns în spatele cortinei aceleia şi, când încercă să ajungă la ele, voci cu autoritate din copilărie (a mamei-bune, a lui Dandy, ale surorilor mai mari) se treziră într-o rumoare de alarmă. *Nu, Lisey! Ajunge atât, Lisey! Opreşte-te aici, Lisey!*

I se tăie răsuflarea. (I se tăiase oare și atunci când stătuse în pat cu iubitul ei?)

Deschise ochii. (Erau larg deschiși atunci când o luase în brațe, de asta era sigură.)

Lumina puternică de dimineață de iunie – un iunie din secolul douăzeci și unu – înlocui purpuriul orbitor al unui milion de plante de lupin. Durerea sânului mutilat dădu buzna odată cu lumina. Dar înainte ca Lisey să poată reacționa la lumină ori la vocile panicate care-i comandau să nu meargă mai departe, cineva o strigă din grajdul de jos, speriind-o atât de tare, încât lipsi puțin să nu țipe. Dacă l-ar fi auzit spunând *domniță*, ar fi țipat.

– Doamnă Landon?

O scurtă pauză.

– Sunteți acolo sus?

Nicio urmă de accent sudist în vocea aceea, doar o tărăgănare plată de yankeu care transforma cuvintele în *Suunteț' acool suu*, și Lisey știu cine era *acool joo:* ajutorul de șerif Alston. Îi spusese că va mai trece în vizită și uite-l că trecea, așa cum promisese. Acum era momentul să-i zică, la naiba, că da, era acolo sus, zăcea pe podea și sângera pentru că Prințul Negru al Incuncilor o rănise, Alston trebuia s-o ducă la No Soapa cu girofarurile și sirena pornite, avea nevoie de copci la sân, de multe copci, și avea nevoie de protecție, avea nevoie de ea non-stop...

Nu, Lisey.

Propria ei minte fu cea care trimise acest gând (de asta era convinsă) ca pe o rachetă de semnalizare în cerul nopții (ei bine... *aproape* convinsă), însă la ea ajunse cu vocea lui Scott. De parcă așa ar fi câștigat autoritate.

Și trebuie să fi dat roade, pentru că „Da, aici sunt, domnule polițist!" fu tot ce-i răspunse.

– Totu-i bine?

– Afirmativ, zise ea, uimită să descopere că într-adevăr *vorbea* ca și când ar fi fost totul bine. Mai ales pentru o femeie a cărei bluză

era îmbibată cu sânge și al cărei sân stâng pulsa ca... ei bine, de fapt nu exista nicio comparație potrivită. Pur și simplu îi *pulsa.*

Jos – chiar la baza scărilor, calculă Lisey – adjunctul Alston râse apreciativ.

– Am trecut pe aici în drum spre Cash Corners. A avut loc un mic incendiu la o casă. *(Iiinșendiiu.)* Se bănuiește c-a fost provocat intenționat. *(Iiintenziionat.)* Vă descurcați singură vreo două ore?

– Da.

– Aveți mobilul?

Avea într-adevăr mobilul și-și dorea să vorbească la el chiar în clipa de față. Dacă mai continua să strige ca s-o audă, probabil că avea să leșine.

– Iupi! răspunse ea cu o sforțare.

– Aii?

Puțin neîncrezător. Doamne, și dacă venea sus și o vedea? Atunci chiar că va fi neîncrezător, neîncrezător la puterea *n.* Dar când vorbi din nou, vocea se îndepărta. Lui Lisey nici nu-i venea să creadă că era bucuroasă, dar era. Acum că începuse povestea, voia s-o termine.

– Ei, să sunați dacă vă trebuie ceva. O să trec mai târziu pe aici. Dacă plecați de acasă, lăsați un bilet ca să știu că sunteți bine și când vă întoarceți, da?

Și Lisey, care vedea acum – vag – un curs viitor al evenimentelor, strigă:

– Recepționat!

Va trebui să înceapă prin a se întoarce în casă. Dar mai întâi, înainte de orice altceva, un pahar de apă. Dacă nu bea niște apă, și încă repede, îi va lua *foo'* gâtul precum casa aceea din Cash Corners.

– La întoarcere o să trec pe la Patel, doamnă Landon. Vreți să vă iau ceva?

Da! Șase cutii de Cola rece ca gheața și un cartuș de Salem Lights!

– Nu, mulțumesc.

Dacă trebuia să mai vorbească mult, avea să-i cedeze vocea. Și chiar dacă nu-i ceda, polițistul avea să audă în ea că ceva nu era bine.

– Nici măcar gogoşi? Au nişte gogoşi nemaipomenite.

I se citea un surâs în voce.

– Sunt la cură!

Mai mult nu îndrăzni să spună.

– Oho, am mai auzit *d-astea*, zise el. Să aveţi o zi bună, doamnă Landon.

Te rog, Doamne, ajunge, se rugă ea, şi strigă înapoi:

– La fel!

Clop-clop-clopa-clop, şi dus fu.

Lisey trase cu urechea la sunetul unui motor şi, după o vreme, i se păru că aude unul, dar foarte încet. Probabil că parcase lângă cutia poştală şi apoi venise pe jos pe aleea din faţa casei.

Rămase unde era încă o clipă, adunându-şi forţele, după care se ridică în şezut. Dooley îi tăiase sânul pe diagonală, până sus, sub golul subsuorii. Rana adâncă, zigzagată, se întărise şi se închisese puţin, dar mişcarea o redeschise. Durerea fu enormă. Lisey strigă şi asta înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Simţi cum i se scurge sânge proaspăt pe cutia toracică. Aripile acelea întunecate începură din nou să-i acopere vederea, dar le alungă cu un efort de voinţă, repetând aceeaşi mantră fără oprire până când lumea redeveni solidă: *Trebuie să termin asta, trebuie să trec dincolo de purpuriu. Trebuie să termin asta, trebuie să trec dincolo de purpuriu. Trebuie să termin asta şi să trec dincolo de purpuriu.*

Da, dincolo de purpuriu. În coasta dealului fuseseră plantele de lupin; în mintea ei era cortina grea pe care ea însăşi o fabricase – poate cu ajutorul lui Scott, fără-ndoială cu aprobarea lui tacită.

Am mai trecut dincolo de ea.

Mai trecuse? Da.

Şi o pot face din nou. Să trec dincolo de ea sau să rup toată blestemăţia dacă n-am încotro.

Întrebare: Mai vorbiseră ea şi Scott despre Bu-Luna după noaptea de la Antlers? Lisey credea că nu. Aveau cuvintele lor codificate, sigur, şi Dumnezeu ştia că acele cuvinte ieşiseră din purpuriu în momentele în care nu reuşea să-l găsească în mall-uri şi

băcănii... fără a mai pomeni de data aceea când infirmiera îl pierduse din vedere în patul ăla fotat de spital... şi mai fuseseră vorbele lui bolborosite despre lungan pe când stătea întins pe jos în parcare, după ce-l împuşcase Gerd Allen Cole... şi-n Kentucky... la Bowling Green, în agonia morţii...

Opreşte-te, Lisey! spuseră vocile în cor. *Nu trebuie s-o faci, micuţă Lisey!* strigară ele. Mein gott, *nici zã nu-ncercen!*

Încercase să dea uitării Bu-Luna, chiar după iarna lui '96, când...

– Când m-am dus acolo din nou.

Vocea ei era uscată, dar clară în studioul soţului mort.

– În iarna lui 1996 m-am dus din nou. M-am dus ca să-l aduc înapoi.

Uite c-o spusese şi nu se sfârşise lumea. Nu se materializaseră din pereţi oameni îmbrăcaţi în alb pentru a o duce de acolo. De fapt, avea impresia chiar că se simţea puţin mai bine, şi poate că asta nu era aşa surprinzător. Poate că atunci când puneai degetul pe rană adevărul era un bul şi tot ce voia era să iasă la suprafaţă.

– Bine, acum a ieşit – o parte din el, partea cu Paul – aşa că pot să beau un fotat pahar de apă?

Nu-i spuse nimeni nu şi, folosindu-se de marginea Marelui Jumbo al lui Dumbo ca suport, reuşi să se ridice în picioare. Aripile întunecate se reîntoarseră, dar ea lăsă capul în jos, încercând să păstreze cât mai mult sânge posibil în scuza aia mizerabilă de creier al ei, şi de data aceasta senzaţia de leşin trecu mai repede. Porni la drum spre alcovul barului, mergând pe urma propriei sale dâre de sânge, făcând paşi înceţi cu picioarele foarte depărtate şi spunându-şi că seamănă cu o bătrână căreia i s-a furat cadrul ajutător.

Ajunse la destinaţie, făcând rabat doar de la o singură privire aruncată după paharul de pe covor. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Scoase altul din dulăpior, folosind şi de data aceasta mâna dreaptă – stânga încă strângea pătratul însângerat de tricot – şi roti maneta de apă rece. Apa curgea acum din nou şi ţevile abia dacă mai gâlgâiau. Deschise uşiţa-oglindă a dulăpiorului de deasupra

chiuvetei şi-năuntru se afla ceea ce sperase: un flacon de Excedrin al lui Scott. Nu avea nici măcar capac de siguranţă care să-i încetinească mişcările. Strâmbă din nas când simţi mirosul înţepător ce ieşi din flacon şi verifică data de expirare: **IUL 05.** *O, asta e,* îşi zise, *o fată tre' să facă tot ce tre' să facă.*

– Cred că Shakespeare a spus asta, cârâi şi înghiţi trei pastile de Excedrin. Nu ştia cât bine îi vor face, însă apa era o binecuvântare şi bău până ce simţi crampe la stomac. Rămase aşa, strângând marginea chiuvetei din barul soţului mort, şi aşteptă să treacă crampele. În cele din urmă, trecură. Îi mai rămaseră doar durerea de la faţa lovită şi pulsaţiile mult mai profunde de la sânul sfâşiat. În casă avea ceva mult mai puternic decât analgezicele lui Scott (deşi termenul de valabilitate era cu siguranţă la fel de expirat): Vicodin rămas de la ultima aventură a Amandei în lumea automutilării. Şi Darla avea ceva, iar lui Canty îi rămăsese sticla de Percocet a Mandei-iepuraş. Căzuseră toate de acord – fără să discute vreodată cu adevărat problema – că Amandei nu i se putea permite accesul la medicamentele puternice; exista riscul ca într-o zi, dintr-o uşoară senzaţie de ameţeală, să se hotărască să le ia pe toate o dată. Să-i zicem Tequila Sunset[1].

În curând se va aventura spre casă – şi spre Vicodin – dar nu încă. Umblând în acelaşi fel cu picioarele larg depărtate, cu un pahar pe jumătate plin cu apă într-o mână şi cu pătratul de africană îmbibat în sânge în cealaltă, îşi croi drum spre şarpele de cărţi şi se aşeză acolo, aşteptând să vadă ce vor face cu durerea sa trei pastile matusalemice de Excedrin. Şi-n vreme ce aşteptă, gândurile i se întoarseră din nou la noaptea când îl găsise în camera de oaspeţi – în camera de oaspeţi, dar *dus.*

Mă tot gândeam că suntem pe cont propriu. Vântul ăla, vântul ăla fotat

---

[1] Cocteil pe bază de alcool care, după turnarea în pahar, prin sedimentarea componentelor solide (rodii, portocale etc.), capătă diferite nuanţe asemănătoare cu apusul (*sunset* – apus) (n. tr.).

23

Ascultă vântul acela criminal cum strigă în jurul casei, ascultă cum loveşte în geamuri zăpada întărită, ştiind că sunt pe cont propriu – că *ea* e pe cont propriu. Şi-n vreme ce ascultă, gândurile i se întorc din nou la noaptea aceea în New Hampshire când orele se duseseră şi luna continua să tachineze umbrele cu lumina ei schimbătoare. Îşi aminteşte cum a deschis gura să întrebe dacă într-adevăr o poate face, dacă o poate într-adevăr duce, şi apoi a închis-o la loc, ştiind că este genul de întrebare pe care o pui doar când vrei să tragi de timp... şi nu tragi oare de timp doar atunci când nu sunteţi amândoi de aceeaşi parte a baricadei?

Suntem de aceeaşi parte a baricadei, îşi aminteşte că a gândit atunci. *Dacă avem de gând să ne căsătorim, ar fi bine să fim.*

Dar *era* o întrebare care trebuia rostită, poate pentru că-n noaptea aceea la Antlers era rândul *ei* să sară de pe bancă.

– Şi dacă-i noapte acolo? Ai spus că sunt lucruri rele acolo noaptea.

El i-a zâmbit.

– Nu sunt, iubito.

– De unde ştii?

El a scuturat din cap, încă zâmbind.

– Pur şi simplu ştiu. Aşa cum ştie căţelul unui copil că e timpul să se aşeze lângă cutia poştală pentru că-n scurt timp va veni autobuzul şcolar. Acum e aproape ora apusului acolo. Aşa e de cele mai multe ori.

N-a înţeles asta, dar nici n-a întrebat – o întrebare ducea întotdeauna la alta, aşa ştia ea din experienţă, şi timpul întrebărilor trecuse. Dacă voia să aibă încredere în el, timpul întrebărilor trecuse. Aşa că inspirase adânc şi spusese:

– Bine. E luna noastră de miere anticipativă. Du-mă într-un loc care să nu fie New Hampshire. De data asta vreau să mă uit mai bine.

El şi-a stins în scrumieră ţigara pe jumătate fumată şi a apucat-o uşor de partea superioară a braţelor, în vreme ce ochii ei dansau de

surescitare și bună dispoziție – cât de bine-și amintește atingerea degetelor lui pe pielea sa în noaptea aceea.

– Ai curaj cu ghiotura, micuță Lisey – o să zic asta tuturor. Ține-te bine și să vedem ce se întâmplă.

Și m-a dus, gândește Lisey pe când stă în camera de oaspeți, acum ținând mâna rece și albă ca varul a însuflețitei păpuși-bărbat din balansoar. Dar simte zâmbetul de pe fața sa – Lisey cea mică, zâmbetul cel mare – și se întreabă de cât timp este acolo. *M-a dus, știu c-a făcut-o. Dar asta a fost acum șaptesprezece ani, când eram amândoi tineri și curajoși și el era prezent și toți vedeau asta. Acum* s-a dus.

Numai că *trupul* lui e încă aici. Oară să însemne asta că nu se mai poate duce și fizic, așa cum făcea când era copil? Așa cum știe că a făcut-o uneori de când îl cunoaște ea? Așa cum a făcut în spitalul din Nashville, de exemplu, când nu l-a mai găsit infirmiera?

În clipa aceea Lisey simte o strângere ușoară a mâinii lui într-a sa. E aproape imperceptibilă, însă el e iubirea ei și o simte. Ochii lui se uită încă-n gol spre fața întunecată a televizorului, pe deasupra pliurilor africanei galbene, dar da, mâna lui o strânge pe a ei. E un fel de strângere *îndepărtată*, și de ce nu? Scott e foarte departe, chiar dacă trupul lui *este* aici, iar acolo unde se află poate că strânge cu toată puterea.

Lisey are o bruscă intuiție sclipitoare: Scott ține deschis pentru ea un canal de comunicare. Dumnezeu știe cât îl costă s-o facă sau cât de mult îl poate ține așa, dar exact asta face. Îi dă drumul la mână și se ridică în genunchi, ignorând împunsăturile gâdilătoare ale acelor pe care le simte în picioarele care aproape că i-au amorțit complet, ignorând la fel o altă pală puternică de vânt ce cutremură casa. Trage de africană doar atât cât să-și poată strecura brațele între corpul lui Scott și brațele lui docile, așa încât să-și poată uni palmele la mijlocul spatelui său și să-l țină în brațe. Își pune chipul speriat în calea privirii lui goale.

– Trage-mă, îi șoptește ea și-i scutură corpul moale. Trage-mă acolo unde ești tu, Scott.

Nu se întâmplă nimic, iar ea ridică vocea și strigă:

– Trage-mă, afurisit să fii! Trage-mă acolo unde eşti tu ca să te pot aduce înapoi! Fă-o! DACĂ VREI SĂ TE ÎNTORCI ACASĂ, DU-MĂ ACOLO UNDE EŞTI TU!

24

– Şi ai făcut-o, murmură Lisey. *Tu* ai făcut-o şi am făcut-o şi *eu*. Fotată să fiu dacă ştiu cum s-ar presupune că funcţionează treaba asta, acum că eşti mort şi dus, nu doar o momâie în camera de oaspeţi, dar despre asta a fost vorba tot timpul, nu-i aşa? *Tot* timpul.

Şi *avea* totuşi o idee despre cum ar putea funcţiona. Era departe în mintea sa, doar o formă în spatele acelei cortine, dar era acolo.

Între timp, Excedrinul începuse să-şi facă efectul. Nu mult, dar destul cât să coboare în grajd fără să leşine şi să-şi rupă gâtul. Dacă putea ajunge acolo, putea ajunge în casă, unde erau depozitate calmantele cu adevărat *bune*... presupunând că încă-şi mai păstrau proprietăţile. Ar fi fost *bine* să şi le fi păstrat, pentru că avea treabă de făcut şi drumuri de bătut. Dintre care unele duceau în locuri într-adevăr îndepărtate.

– O călătorie de o mie de kilometri începe cu un pas mic, Lisey-san, zise ea şi se ridică de lângă şarpele de cărţi.

Mergând din nou cu paşi înceţi şi târşâiţi, porni către scări. Îi luă aproape trei minute să le coboare, agăţându-se de balustradă la fiecare pas şi oprindu-se de două ori când simţi o senzaţie de leşin, dar le coborî fără să cadă, şezu puţin timp pe patul *mein gott* acoperit cu cearşaf pentru a-şi recăpăta suflul, după care începu lunga expediţie către uşa din spatele casei.

XI. LISEY ȘI BALTA

(Ssst – acum trebuie să taci)

1

Teama ei cea mai mare, c-o va copleși căldura de dimineață târzie și că-și va pierde cunoștința la jumătatea distanței dintre grajd și casă, se dovedi neîntemeiată. Soarele îi făcu pe plac ascunzându-se după un nor și o adiere de vânt se materializă pentru a-i răcori în trecere pielea supraîncălzită și fața înroșită și umflată. Când ajunse la veranda din spate, tăietura adâncă de la sân bubuia din nou, însă aripile întunecate păstrară distanța. Fu o clipă neplăcută când nu-și găsi cheia de la ușă, dar, în cele din urmă, atinse brelocul – un spiriduș mic de argint – cu degetele agitate sub pachetul de șervețele Kleenex pe care-l ținea de obicei în buzunarul drept din față, așa că *asta* era în regulă. Iar în casă era răcoare. Răcoare și liniște și, slavă Domnului, era *a ei.* Acum, dacă ar fi rămas doar a ei cât timp se oblojea... Fără telefoane, fără vizitatori, fără polițiști de un metru optzeci care să-i bată la ușă pentru a vedea cum îi merge. De asemenea, te rog, Doamne (te rog *frumos),* fără alte vizite din partea Prințului Negru al Incuncilor.

Traversă bucătăria și scoase ligheanul alb de plastic de sub chiuvetă. O duru să se aplece, o duru *tare*, și simți din nou căldura sângelui care-i curgea pe piele și-i îmbiba rămășițele bluzei franjurate.

I-a plăcut s-o facă – știi asta, nu?

Sigur că știa.

Și o să se întoarcă. Orice i-ai promite tu – orice i-ai oferi *– o să se întoarcă. Știi și asta?*

Da, știa și asta.

Fiindcă pentru Jim Dooley, treaba cu Woodbody și cu manuscrisele lui Scott nu-i decât un dangăt pentru frezii. Există un motiv pentru care a ales să te rănească la sân și nu la lobul urechii ori poate la un deget.

– Sigur, rosti ea în bucătăria goală – și umbrită, apoi brusc luminată, când soarele ieși de după un nor. E versiunea lui Jim Dooley a unei partide bune de sex. Și data viitoare *o să fie* vorba de păsărica mea, dacă nu-l opresc polițiștii.

Oprește-l tu, Lisey. Tu.

– Nu vorbi prostii, *dăguță*, zise în bucătăria goală pe cea mai bună imitație a sa a vocii lui Zsa Zsa Gabor[1].

Folosind din nou mâna dreaptă, deschise dulapul de deasupra prăjitorului de pâine, scoase o cutie cu pliculețe de ceai Lipton și o puse în ligheanul alb. Adăugă pătratul însângerat de africană găsit în cutia de cedru a mamei-bune, deși habar nu avea de ce-l mai ținea încă în mână. Apoi porni cu pași grei către scări.

Care-i prostia în asta? Doar l-ai oprit pe Blondin, nu? Poate că n-ai primit tu meritele, dar tu ești cea care a făcut-o.

– Aia a fost altceva.

Rămase locului și se uită în susul scărilor cu ligheanul de plastic alb sub brațul drept, sprijinit de șold așa încât să nu cadă cutia de ceai și bucata de tricot. Scările păreau lungi de aproximativ treisprezece kilometri. Își spuse că, în capul lor, ar trebui să se învârtă și niște nori.

Dacă a fost altceva, de ce te duci la etaj?

[1] Zsa Zsa Gabor (născută Gábor Sári, 1917) – actriță americană de origine maghiară, cunoscută mai ales datorită frumuseții și numeroaselor sale căsătorii (n. tr.).

– Pentru că acolo sunt pastilele de Vicodin! strigă în casa pustie. Blestematele alea de pastile analgezice!

Vocea mai spuse doar un singur lucru și tăcu.

– SCOPN, iubimeu, așa-i, admise Lisey. Ai face bine s-o crezi.

Și începu lunga și anevoioasa urcare a scărilor.

2

La jumătatea urcușului se întoarseră aripile, mai întunecate ca niciodată și, preț de o clipă, Lisey fu sigură că-și va pierde cunoștința. Tocmai își spunea să cadă în față, *pe* scări, și nu-n spate, în gol, când i se limpezi din nou vederea. Se așeză cu ligheanul pe genunchi și rămase așa, cu privirea în pământ, până ce numără până la o sută cu câte un *Mississippi* după fiecare număr. Apoi se ridică iar în picioare și termină urcușul. Primul etaj era străbătut de curenți încrucișați de aer și era și mai răcoros decât bucătăria, dar, când ajunse acolo, transpira din nou abundent. Sudoarea i se scurse în tăietura de pe sân și curând, pe lângă durerea profundă, simți și o înnebunitoare înțepătură de sare. Și-i era iarăși sete. I se părea că n-are doar gâtul uscat, ci și stomacul. Asta, cel puțin, se putea remedia, și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Când trecu încet pe lângă camera de oaspeți, aruncă o privire înăuntru. Fusese redecorată din 1996 încoace – de două ori, de fapt – dar descoperi că era mult prea ușor să vadă balansoarul cu pecetea Universității Maine pe spătar... și ochiul gol al televizorului... și geamurile pline de gheață care-și schimbau culorile pe măsură ce se schimbau și culorile de pe cer...

Lasă asta, micuță Lisey, e-n trecut.

– Totul e în *trecut*, dar nimic nu e *terminat!* strigă ea cu iritare. Asta-i toată *problema* fotată!

La asta nu veni niciun răspuns, dar acolo, în sfârșit, erau dormitorul principal și toaleta anexată – pe care Scott, niciodată cunoscut pentru

delicatețea sa, o numise Il Grande Cacatorium. Lăsă ligheanul jos, goli paharul cu periuțele de dinți (încă două la număr, acum amândouă ale ei, ca să vezi) și-l umplu până la buză cu apă rece. O bău cu lăcomie, apoi își *permise* o clipă să se privească în oglindă. La față, cel puțin.

Ceea ce văzu nu fu încurajator. Ochii îi erau scântei albastre tremurânde care răzbăteau dinăuntrul unor caverne întunecoase. Pielea de sub ei căpătase un maroniu-închis. Nasul era înclinat pe stânga. Nu credea că era rupt, dar cine știe? Măcar putea respira pe el. Mai jos de nas era o crustă mare de sânge închegat care îi apăruse la stânga și la dreapta gurii, oferindu-i o grotescă mustață à la Fu Manchu[1]. *Uite, mamă, sunt motociclistă*, încercă să spună, dar cuvintele nu vrură să iasă. Oricum, era o glumă de tot rahatul.

Avea buzele atât de umflate, încât se răsuceau de-a dreptul dinăuntru și-i ofereau feței o expresie bosumflată, ca de caricatură grotesc exagerată.

Chiar mă gândeam să merg la Greenlawn, căminul faimosului Hugh Alberness, în condițiile astea? Chiar mă gândeam? Foarte distractiv – ar arunca o privire și apoi ar chema o ambulanță care să mă ducă la un spital adevărat, unul dintre cele care au secție de terapie intensivă.

Nu *la asta te gândeai. Te gândeai la...*

Dar reteză gândul, amintindu-și ceva ce obișnuia Scott să spună: *Nouăzeci și opt la sută din ceea ce se petrece în mintea oamenilor nu-i treaba lor.* Poate că era adevărat, poate că nu era, dar pentru moment era mai bine să aplice și-n privința asta tactica pe care o folosise la scări: cu bărbia în piept și câte un pas o dată.

Mai avu parte de un moment neplăcut când nu reuși să găsească flaconul de Vicodin. Aproape că renunță, crezând că una dintre cele trei menajere din primăvară îl luase cu ea, dar dădu peste el în spatele multivitaminelor lui Scott. Și, minunea minunilor, data expirării era chiar în luna aceea.

---

[1] Dr. Fu Manchu – personaj fictiv, geniu malefic, de origine chineză, apărut pentru întâia dată într-o serie de romane ale lui Sax Rohmer, în prima jumătate a secolului XX (n. tr.).

– Cine strânge când are nu rabdă apoi de lipsă mare, zise Lisey și dădu trei pastile pe gât. Apoi umplu ligheanul de plastic cu apă călduță și aruncă un pumn de pliculețe de ceai. Privi o clipă sau două cum apa curată începe să capete o tentă chihlimbarie, apoi ridică din umeri și aruncă și restul pliculețelor. Acestea se lăsară pe fundul apei tot mai închise la culoare și ea se gândi la un tânăr care spune: *Înțeapă puțin, dar funcționează foarte-foarte bine.* Într-o altă viață, atunci fusese asta. Acum va vedea pe pielea ei.

Luă un prosop curat de pe stativul de lângă chiuvetă, îl aruncă în lighean și-l stoarse încet. *Ce faci, Lisey?* se întrebă în sinea sa... dar răspunsul era evident, nu? Încă urmărea calea pe care i-o croise soțul ei mort. Cea care ducea în trecut.

Lăsă bluza zdrențuită să cadă pe pardoseala băii și, cu o grimasă de anticipare, lipi de sân cârpa îmbibată în ceai. O duru, sigur, dar în comparație cu înțepătura propriei sale sudori, era aproape plăcut, într-un fel astringent de „apă de gură pe rană deschisă".

Funcționează. Chiar funcționează, Lisey.

Odată ar fi crezut asta – oarecum – dar odată avusese douăzeci și doi de ani și era dispusă să creadă multe lucruri. Acum credea doar în Scott. Și Bu-Luna? Da, bănuia că și-n asta credea. O lume ce aștepta chiar alături, dincolo de cortina purpurie din mintea sa. Întrebarea era dacă putea sau nu să ajungă acolo tovarășa de viață a celebrului scriitor, acum că el era mort și ea era pe cont propriu.

Lisey stoarse sânge și ceai din cârpă, o înmuie din nou și o reașeză pe sânul rănit. De data aceasta înțepătura fu și mai slabă. *Dar nu-i un tratament*, gândi ea. *E doar o altă bornă pe calea spre trecut.* Cu voce tare spuse:

– Un alt bul.

Ținând cârpa apăsată delicat pe piele și luând pătratul însângerat de africană – deliciul mamei-bune – în mâna strânsă sub sân, se duse încet în dormitor și se așeză pe pat, uitându-se la cazmaua de argint pe a cărei lamă erau inscripționate cuvintele **INAUGURAREA ȘANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN.** Da, vedea într-adevăr o mică adâncitură acolo unde lovise cu ea mai întâi în pistolul și apoi în

capul Blondinului. Avea cazmaua și, deși africana galbenă în care se înfășurase Scott în nopțile acelea friguroase din 1996 nu mai era de mult, mai avea totuși acel vestigiu, acel deliciu.

Bul, sfârșit.

– Aș *vrea* eu să fie sfârșitul, zise și se lăsă pe spate cu cârpa încă la sân. Durerea se subția, însă asta se datora pastilelor de Vicodin ale Amandei, care preluau controlul, făcând ceea ce nici tratamentul cu ceai al lui Paul, nici aspirina expirată a lui Scott nu puteau face. Când avea să scadă efectul Vicodinului, durerea urma să se întoarcă. La fel și Jim Dooley, o altă durere. Întrebarea era: *ea* ce avea să facă între timp? *Putea* să facă ceva?

Singurul lucru pe care nu-l poți *face nici în ruptul capului e să adormi.*

Nu, asta ar fi rău.

Ar fi bine să primesc vești de la prof până la opt în seara asta, altfel data viitoare suferința o să fie mult mai mare, îi spusese Dooley și aranjase în așa fel lucrurile, încât ea să se afle într-o situație din care nu putea decât să iasă în pierdere. Îi spusese totodată să se îngrijească singură și să nu spună nimănui că el a fost acolo. Până acum făcuse asta, dar nu pentru că se temea c-o va ucide. Într-un fel, gândul că avea oricum intenția s-o ucidă îi dădea ei un avantaj. Nu mai trebuia, cel puțin, să-și bată capul încercând să-l facă să gândească logic. Dar dacă suna la biroul șerifului... ei bine...

– Nu poți porni într-o vânătoare de bul cu casa plină de Clutterbucki mari și împiedicați, zise ea. Deși...

Deși cred că Scott încă mai are un cuvânt de spus. Sau încearcă să-l aibă.

– Iubitule, rosti ea în camera goală, măcar dacă aș ști ce vrei.

3

Aruncă o privire spre ceasul digital de pe noptieră și fu uimită să vadă că era doar unsprezece fără douăzeci. Ziua părea deja lungă de o

mie de ani, dar bănuia că asta se întâmpla pentru că petrecuse atât de mult din ea retrăind trecutul. Amintirile dădeau peste cap perspectiva, iar cele mai vii puteau anihila complet timpul cât erau la conducere.

Dar ajunge cu trecutul; ce se întâmpla acum?

Ei bine, gândi Lisey, *să vedem. În Regatul Pittsburgh, fostul Rege al Incuncilor suferă fără-ndoială genul de teroare pe care răposatul meu soț obișnuia s-o numească Sindromul Testiculului Împuțit. Ajutorul de șerif Alston e în Cash Corners, unde inspectează un mic iiinșendiu domestic. Se bănuiește c-a fost provocat iiintezionat, daagă. Jim Dooley? Poate că-i prin pădure în apropiere, sprijinit de un băț cu desfăcătorul meu de conserve Oxo în buzunar, și așteaptă să trează ziua. PT Cruiser-ul lui ar putea fi pitit în unul dintre cele cam zece hambare sau magazii părăsite de pe View, sau pe Deep Cut, dincolo de granița orașului Harlow. Darla probabil că-i pe drum spre aeroportul din Portland pentru a o întâmpina pe Canty. Mama-bună ar zice că se duce în goana mare. Iar Amanda? O, Amanda e* dusă, *iubimeu. Așa cum știa Scott că va fi, mai devreme sau mai târziu. Nu-i rezervase aproape o cameră? Pentru că cine se aseamănă se adună. Cum se spune.*

Cu voce tare, zise:

– Oare trebuie să merg în Bu-Luna? Ăsta-i următorul popas al bulului? Este, nu-i așa? Scott, prostuțule, cum să fac asta când tu ești mort?

Pui din nou carul înaintea boilor, nu?

Sigur – își făcea probleme că nu va putea ajunge în locul pe care nu-și dăduse până acum voie să și-l amintească pe de-a întregul.

Nu ajunge să ridici cortina aia și să tragi cu ochiul pe sub tiv.

– Trebuie s-o rup, zise ea cu amărăciune. Nu-i așa?

Niciun răspuns. Lisey interpretă asta drept o confirmare. Se rostogoli pe o parte și luă cazmaua de argint. Inscripția străluci în lumina soarelui de dimineață. Înfășură bucata însângerată de africană în jurul mânerului, apoi îl strânse în mână.

– Bine, zise ea, o s-o rup. M-a întrebat dacă vreau să merg și am spus că da. Am spus Geronimo.

Făcu o pauză de gândire.

– Ba nu. N-am spus așa. Am spus-o ca el. Am zis *Geromino.* Și ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat atunci?

Închise ochii, văzu doar un purpuriu luminos și ar fi putut plânge de frustrare. În schimb, își spuse: *SCOPN, iubimeu: strânge chingile oricând pare necesar,* și încleștă mâna pe coada cazmalei. Se văzu răsucind-o prin aer. O văzu scânteind în soarele pâclos de august. Și purpuriul se despică în calea ei, deschizându-se ca pielea tăiată de un cuțit, iar ceea ce lăsă să iasă nu fu sânge, ci lumină: o uimitoare lumină portocalie care-i umplu inima și mintea cu un îngrozitor amestec de bucurie, teroare și durere. Nu era de mirare că-și reprimase atâția ani amintirea aceasta. Era prea mult. Mult prea mult. Lumina aceea părea să ofere aerului de seară o textură mătăsoasă, și strigătul unei păsări îi lovi auzul ca o pietricică din sticlă. O pală de vânt îi umplu nările cu o sută de parfumuri exotice: frangipani, bougainvillea, trandafiri prăfoși și, o, Dumnezeule mare, regina nopții. Ce o pătrunse cel mai mult fu amintirea pielii lui atingându-se de pielea ei, pulsul lui în contratimp cu pulsul ei, căci stătuseră goi în pat la Antlers și acum stăteau îngenuncheați, în plantele purpurii de lupin aproape de coama dealului, goi în umbrele tot mai dese ale copacilor sufletbun. Și deasupra orizontului se ridica portocaliul palat al lunii, o minge umflată de frig arzător, în vreme ce soarele cobora de cealaltă parte, fierbând într-o stacojie casă de foc. Crezu că amestecul acela de lumină furioasă o va ucide cu frumusețea lui.

Stând întinsă pe patul ei de văduvă cu cazmaua strânsă în mâini, o Lisey mult mai în vârstă strigă de bucurie pentru ceea ce-și aminti și de durere pentru ceea ce nu mai era. Sufletul i se vindeca în timp ce-i era din nou sfâșiat. Mușchii i se reliefau pe gât. Buzele umflate se răsfrânseră și se crăpară, arătându-i dinții și vărsând sânge proaspăt în rigolele gingiilor. Lacrimile îi curseră de la colțul ochilor și se prelinseră pe obraji spre urechi, unde rămaseră agățate ca niște bijuterii exotice. Și singurul gând clar din minte era: *O, Scott, n-am fost făcuți pentru o așa frumusețe, n-am fost făcuți pentru o așa frumusețe,* ar fi trebuit *să murim atunci, o, dragul meu,* ar fi trebuit, *goi și unul în brațele celuilalt, ca amanții într-o poveste.*

– Dar n-am murit, murmură ea. M-a ţinut în braţe şi a spus că nu putem rămâne mult timp, pentru că se întuneca şi nu mai era sigur după lăsarea întunericului, până şi unii dintre copacii sufletbun deveneau răi atunci. Dar a spus că era ceva ce voia

4

– Vreau să-ţi arăt ceva înainte să ne întoarcem, zice el şi o ridică în picioare.

– O, Scott, se aude ea că spune pe o voce foarte slabă. O, Scott.

Pare a fi singurul lucru pe care-l poate articula. Într-un fel, asta îi aminteşte de prima dată când a simţit apropierea unui orgasm, numai că în cazul acesta întârzie şi întârzie şi întârzie, totul e o apropiere fără însă o ajungere.

O conduce undeva. Simte iarba înaltă cum îi şopteşte pe lângă glezne. Apoi sunetul dispare şi-şi dă seama că sunt pe o potecă bine bătută care străbate valurile de lupin. Duce între ceea ce Scott numeşte copacii sufletbun, iar ea se întreabă dacă sunt oameni aici. *Dacă sunt, cum de suportă?* se miră Lisey. Vrea să se uite din nou la faţa maliţioasă a lunii care urcă pe cer, dar nu îndrăzneşte.

– Să nu faci gălăgie sub copaci, spune Scott. N-ar trebui să fim în pericol încă, dar prudenţa nu e niciodată în exces – uite o regulă bună de urmat la marginea Pădurii Fermecate.

Lisey nu crede că ar putea vorbi decât în şoaptă, chiar dacă el i-ar cere altceva. Abia reuşeşte să scoată acel: *O, Scott.*

El stă acum sub unul dintre copacii sufletbun. Seamănă cu un palmier, numai că trunchiul este ţepos, verde din cauza a ceea ce pare a fi blană mai mult decât muşchi.

– Doamne, sper să n-o fi doborât nimic, spune el. Era în bună regulă ultima dată când am fost aici, în seara când ai fost aşa nervoasă şi eu am băgat mâna prin sticla aia de seră... a, bun, uite-o!

O trage de pe potecă în dreapta. Şi aproape de unul dintre cei doi copaci aşezaţi în aşa fel încât par să apere locul prin care poteca intră în pădure vede o cruce simplă făcută din două scânduri. Par a fi luate dintr-o cabană de lemn. Nu e niciun tumul – dacă e ceva, în locul acela pământul e puţin afundat – dar crucea ajunge ca să-şi dea seama că e vorba despre un mormânt. Pe scândura orizontală se citeşte un singur cuvânt scris cu grijă: **PAUL.**

– Prima dată l-am scris cu creionul, spune el.

Vocea sa e clară, dar pare să vină de departe.

– Apoi am încercat cu pixul, dar, sigur, n-am reuşit, nu pe un lemn aspru ca ăsta. A mers mai bine cu carioca, dar s-a şters. În cele din urmă am scris cu vopsea neagră. Am luat-o de la una dintre vechile truse de desen ale lui Paul.

Lisey se uită la cruce în acea stranie lumină de zi în declin şi început de noapte, gândind (atât cât e *capabilă* să gândească): *Totul e adevărat. Ceea ce a părut să se întâmple când am ieşit de sub copacul miam-miam chiar* s-a întâmplat. *Se întâmplă acum, numai că pentru mai mult timp şi cu mai multă claritate.*

– Lisey!

E agitat de bucurie, şi de ce naiba nu? N-a putut împărtăşi locul acesta cu nimeni de la moartea lui Paul încoace. În puţinele rânduri când a venit aici, a trebuit să vină singur. Să jelească singur.

– Mai e ceva... stai să-ţi arăt!

Undeva sună un clopoţel, foarte slab – un clopoţel care pare familiar.

– Scott?

– Ce-i?

Scott îngenunchează în iarbă.

– Ce-i, iubimeu?

– Ai auzit?...

Dar s-a oprit. Şi cu siguranţă asta *a fost* în imaginaţia ei.

– Nimic. Ce voiai să-mi arăţi?

Gândind: *De parcă nu mi-ai arătat destul.*

El bate cu mâna prin iarba înaltă de la baza crucii, dar nu pare să fie nimic acolo și, încet, zâmbetul său prostesc de fericire începe să se șteargă.

– Poate c-a luat-o cine..., începe el, apoi se întrerupe.

Fața i se crispează o clipă, apoi se relaxează, și el râde pe jumătate isteric.

– Uite-o aici. Al naibii să fiu dacă n-am crezut că m-am înțepat în ea. Ar fi fost o ironie frumoasă – după atâția ani! Dar are capacul încă pus! Uite, Lisey!

Ar fi spus că nimic n-o putea face să lase deoparte mirarea provocată de locul în care se află – cerul roșu-portocaliu de la răsărit și apus întunecându-se într-o stranie nuanță de albastru-verzui, miresmele exotic amestecate și, undeva, totuși, un alt dangăt slab al unui clopoțel pierdut – însă ceea ce ridică Scott în ultima lumină a zilei le întrece pe toate. E seringa cu ac hipodermic pe care i-a dat-o tatăl lui, cea cu care trebuia să-l înțepe pe Paul odată ce s-ar fi aflat amândoi aici. Pe bordura metalică de la baza ei sunt mici puncte de rugină, dar în rest arată nou-nouță.

– Altceva n-am avut să las aici, zice Scott. N-am avut o poză. Copiilor care mergeau la Școala Măgarilor li se făceau măcar poze.

– Tu ai săpat mormântul... Scott, l-ai săpat cu mâinile goale?

– Am încercat. Și am reușit să fac o groapă mică – pământul e moale aici – dar iarba... să smulg iarba m-a încetinit mult... sunt buruieni tari și bătrâne, îți zic... Ș apoi a început să se întunece și au început râsetele...

– Râsetele?

– Ca niște hiene, cred, numai că rele. Trăiesc în Pădurea Fermecată.

– Pădurea Fermecată... așa a numit-o Paul?

– Nu, eu.

Gesticulă spre copaci.

– Eu și cu Paul nu le-am văzut niciodată de aproape pe râzătoare, le-am auzit doar. Dar am văzut alte lucruri... *eu* am văzut alte lucruri... este una...

Scott se uită spre masa tot mai solidă și întunecată a copacilor sufletbun, apoi spre drumeag, care se pierde repede din vedere când intră în pădure. Când vorbește din nou, precauția din vocea sa e inconfundabilă:

– În scurt timp trebuie să ne întoarcem.

– Dar ne poți duce, nu?

– Cu ajutorul tău? Sigur.

– Atunci, spune-mi cum l-ai îngropat.

– Îți pot spune asta când ne vom fi întors, dacă vrei...

Dar felul încet cum scutură ea din cap îl reduce la tăcere.

– Nu. Înțeleg de ce nu vrei să ai copii. Acum pricep asta. Dacă o să vii vreodată la mine și o să spui: „Lisey, m-am răzgândit, vreau să încercăm", am putea discuta, pentru că unul a fost Paul... și altul ai fost tu.

– Lisey...

– Vom putea discuta despre asta *atunci*. Altfel, n-o să mai discutăm niciodată despre momâi și măluri și despre locul ăsta, bine?

Vede felul cum se uită la ea și-și înmoaie tonul.

– Nu e vorba de tine, Scott – nu e vorba *doar* de tine, să știi. Se întâmplă să fiu și *eu* la mijloc. E frumos aici...

Se uită în jur. Și se cutremură.

– E *prea* frumos. Dacă stau prea mult timp aici – sau dacă mă gândesc prea mult la asta – cred că frumusețea mă face să înnebunesc. Așa că, dacă timpul nostru e scurt, măcar o dată în fotata asta de viață a ta, fii și *tu* scurt. Spune-mi cum l-ai îngropat.

Scott se întoarce pe jumătate în cealaltă parte. Lumina portocalie a soarelui la apus îi pictează linia corpului: proeminența omoplatului, scobitura mijlocului, curbura fesei, arcul lung și puțin adânc al unei coapse. Atinge brațul crucii. În iarba înaltă, abia vizibilă, sticla seringii scânteiază ca o bucată uitată dintr-o comoară fără valoare.

– L-am acoperit cu iarbă, apoi m-am dus acasă. Nu m-am putut întoalce vleme de aploape o săptămână. Am fo' bolnăvior. Am avut feblă. Tati-mi dădea fiertură de ovăz dimineața și supă când

se-ntorcea de la muncă. Eram speliat de fantoma lu' Paul, da' nu i-am văzut niciodată fantoma. Apoi m-am însănătoşit ş-am înce'cat să mă-ntolc aici cu lopata lu' tati din magazie, da' n-a vlut să *vină*. Am ajuns numa' eu. Am crezut că animalele – *animalele* – au mâncat deja din el – lăzătoarele şi altele ca ele – dar n-o făcuseră încă, aşa că m-am dus înapoi ş-am înce'cat să revin, de data asta cu o lopată de jucărie pe care am găsit-o într-o veche cutie cu jucării în pod. Asta s-a dus şi cu ea i-am săpat mormântul, Lisey, cu o lopată de jucărie din plastic roşu cu care ne jucam noi la nisip când eram foalte mici.

Soarele la apus a început să arunce o lumină roz. Lisey îl cuprinde cu un braţ şi-l strânge la piept. Braţele lui Scott o încercuiesc şi, pentru una sau două clipe scurte, el îşi ascunde faţa în părul ei.

– L-ai iubit atât de mult, zice ea.

– A fost fratele meu, îi răspunde el şi asta e suficient.

Pe când stau acolo în semiîntunericul tot mai profund, ea vede sau crede că vede ceva. O altă bucată de lemn? Asta pare a fi, o altă scândură aflată cu puţin mai încolo de locul unde poteca părăseşte dealul plin de lupin (acolo unde lavanda se transformă acum într-un purpuriu tot mai închis). Nu, nu doar una – două.

Să fie altă cruce, se întreabă ea, una care s-a desfăcut?

– Scott? Mai e şi *altcineva* îngropat aici?

– Hă?

Pare surprins.

– Nu! E un cimitir, sigur, dar nu-i aici, e lângă...

Observă lucrul la care se uită ea şi scoate un chicot scurt.

– O! Asta nu-i o cruce, ăla-i un *indicator!* L-a făcut Paul în timpul primelor vânători de bul, atunci când încă mai putea veni uneori singur. Am uitat complet de indicatorul ăla vechi!

Se eliberează din îmbrăţişarea ei şi se grăbeşte spre el. Parcurge grăbit o porţiune scurtă din potecă. Ajunge degrabă sub copaci. Lisey nu e sigură că-i place asta.

– Scott, se întunecă. Nu crezi c-ar trebui să plecăm?

– Într-un minut, iubimeu, într-un minut.

Ridică una dintre scânduri şi i-o aduce. Lisey distinge nişte litere, dar sunt şterse. Trebuie să apropie mult scândura de ochi ca să poată citit ce scrie pe ea:

SPRE BALTĂ.

– Baltă? întreabă ea.

– Baltă, aprobă el. Rimează cu bul, ştii?[1]

Şi râde. Numai că-n momentul acela, undeva adânc în ceea ce el numeşte Pădurea Fermecată (acolo unde noaptea a venit deja, cu siguranţă), primele râzătoare ridică vocea.

Doar două sau trei, dar sunetul tot o îngrozeşte pe Lisey mai mult ca tot ce a auzit în viaţa ei. Nu i se pare că fiinţele acelea râd ca hienele, ci ca *oamenii*, lunatici aruncaţi în abisurile unui ospiciu de secol nouăsprezece. Se prinde de braţul lui Scott, săpându-i în piele cu unghiile, şi-i spune cu o voce pe care abia o recunoaşte că vrea să meargă înapoi, că trebuie s-o ducă înapoi chiar *acum*.

Slab şi îndepărtat, clopoţelul sună.

– Da, zice el, aruncând indicatorul între buruieni.

Deasupra lor, o pală întunecată de vânt freamătă în copacii sufletbun, făcându-i să suspine şi să emane un parfum mai puternic decât al plantelor de lupin – dezgustător, aproape bolnăvicios.

– Ăsta chiar nu-i un loc sigur după lăsarea întunericului. Balta e sigură, la fel şi plaja... băncile... poate chiar şi cimitirul, dar...

Corului i se alătură alte râzătoare. În doar câteva clipe, sunt cu zecile. Unele râd parcurgând o scală nesigură şi hohotele se transformă în ţipete de sticlă spartă care o fac pe Lisey să vrea să strige şi ea. Apoi scad din nou, uneori în chicote guturale ce ies parcă din noroi.

– Scott, ce *sunt* fiinţele astea? şopteşte ea.

[1] Baltă – *pool* în limba engleză (n. tr.).

Deasupra umărului său, luna e un balon umflat cu gaz.

– Nu par deloc a fi animale.

– Nu știu. Fug în patru labe, dar uneori... nu contează. Nu le-am văzut niciodată de aproape. Nici eu și nici Paul.

– Uneori ce fac, Scott?

– Se ridică în două labe. Se uită în jur. Nu contează. Contează doar să ne întoarcem. Vrei să ne întoarcem acum, nu?

– Da!

– Atunci, închide ochii și imaginează-ți camera noastră de la Antlers. Vizualizeaz-o cât poți de bine. Asta o să mă ajute. O să ne dea un imbold.

Ea închide ochii și, preț de o secundă îngrozitoare, nu vine nimic. Apoi reușește să vadă cum biroul și noptierele de lângă pat au ieșit din întunecime când luna s-a eliberat de nori și asta o ajută să-și amintească tapetul (trandafiri agățători) și forma căpătâiului patului și scârțâitul de film comic al arcurilor de fiecare dată când se mișcă unul dintre ei. Brusc, îngrozitorul sunet al ființelor acelora care râd în

(Pădurea Fermecată Pădurea)

crângul întunecat pare să se estompeze. Și mirosurile se estompează și o întristează oarecum să plece din locul acesta, dar sentimentul predominant este totuși cel de ușurare. Pentru corp (desigur) și pentru minte (fără umbră de îndoială), dar mai mult ca orice pentru sufletul său, fotatul său de *suflet* nemuritor, fiindcă poate oamenii ca Scott Landon știu să sară în locuri precum Bu-Luna, însă asemenea stranietate și frumusețe nu sunt făcute pentru oamenii de rând ca ea, decât între copertele unei cărți sau în întunericul sigur al unui cinematograf.

Și n-am văzut decât puțin, își spune ea.

– Bun! îi zice el, iar Lisey aude în vocea lui deopotrivă ușurare și o încântare stupefiată. Lisey, ești o campioană...

Încheie cu *la jocul ăsta*, dar încă înainte s-o facă, înainte să-i dea drumul și ea să deschidă ochii, Lisey știe

5

– Știam că suntem acasă, încheie ea și deschise ochii. Intensitatea rememorării fusese atât de mare, încât pentru o clipă se așteptă să vadă nemișcarea luminată de lună a dormitorului pe care-l împărțiseră două nopți în New Hampshire, cu douăzeci și șapte de ani în urmă. Strângea cazmaua de argint atât de tare, că trebui să-și convingă conștient degetele să se desfacă, unul câte unul. Așeză pătratul galben al deliciului – acoperit cu o crustă de sânge, dar reconfortant – înapoi pe sân.

Și apoi ce? Vrei să-mi spui că după aceea, după toate astea, v-ați întors pe o parte și ați adormit?

În linii mari, cam asta se întâmplase, da. Ea fusese nerăbdătoare să dea totul uitării, iar Scott fusese și mai mult decât ea. Avusese nevoie de tot curajul pentru a scoate la iveală trecutul său, și nu era de mirare. Dar îi *mai* pusese totuși o întrebare în noaptea aceea, își amintea, și aproape că mai pusese una a doua zi, când se întorceau în Maine, dar își dăduse seama că nu era nevoie. Întrebarea pe care o pusese fusese despre ceva ce spusese el înainte să-și înceapă răzătorii corul, speriind-o și alungându-i toată curiozitatea din minte. Voise să știe la ce se referise Scott când spusese: *Pe atunci când încă mai putea veni uneori singur*. Referindu-se la Paul.

Scott a părut confuz.

– Au trecut mulți ani de când nu m-am mai gândit la asta, dar da, putea s-o facă. Era mai greu pentru el, așa cum pentru mine era întotdeauna mai greu să lovesc mingea de baseball. Așa că, de cele mai multe ori, mă lăsa pe mine s-o fac și cred că, după o vreme, și-a pierdut complet abilitatea.

Întrebarea pe care se gândise s-o formuleze în mașină ținea de balta spre care te îndruma indicatorul. Era cea despre care vorbea mereu în conferințele sale? N-o mai pusese pentru că răspunsul se afla, în definitiv, chiar în întrebare. Poate că publicul lui credea că balta cu mituri și balta cu cuvinte (la care mergem cu toții să bem, să înotăm sau poate să prindem câțiva pești) era ceva folosit cu sens

figurativ; ea însă știa că nu așa stăteau lucrurile. Exista o baltă adevărată. Știuse atunci pentru că-l știuse *pe el*. Știa acum pentru că fusese acolo. Ajungeai la ea de pe Dealul Sufletbun urmând poteca ce ducea în Pădurea Fermecată; ca să ajungi la ea trebuia să treci pe lângă Copacul Clopoțelului și pe lângă cimitir.

– M-am dus să-l aduc înapoi, șopti ea, ținând cazmaua. Apoi spuse brusc: O, Doamne, mi-amintesc *luna* – și pielea i se făcu de găină atât de dureros, încât Lisey se zvârcoli în pat.

Luna. Da, sigur. O lună sângeroasă, portocalie și toxică, atât de brusc diferită de aurora boreală și de frigul ucigaș pe care tocmai le lăsase în urmă. Fusese senzuală și nebună de vară luna aceea, întunecat delicioasă, luminând despicătura pietroasă a văii de lângă baltă mai bine decât și-ar fi dorit ea. O putea vedea acum aproape la fel de bine ca atunci, pentru că tăiase cortina purpurie, o rupsese cu toată forța, dar memoria era doar memorie și Lisey avea o bănuială că a ei o dusese aproape până acolo unde o putea duce. Poate mai era încă puțin de mers – încă o poză sau două din propriul ei șarpe de cărți – dar nu mult, și apoi chiar va trebui să se întoarcă acolo, în Bu-Luna.

Întrebarea era: o putea face?

Apoi îi veni în gând altă întrebare: *Dacă el e acum unul dintre înfășurați?*

Preț de o clipă, o imagine se luptă să iasă la lumină în mintea sa. Văzu sute de figuri tăcute ce ar fi putut fi cadavre înfășurate în lințolii de modă veche. Numai că stăteau în picioare. Și i se păru că respirau.

O străbătu un fior. Îi făcu sânul sfârtecat s-o doară în ciuda pastilelor de Vicodin pe care le avea la bord, dar nu avu cum să oprească fiorul înainte ca el să-și încheie traseul. Când o făcu, descoperi că e din nou capabilă să înfrunte considerații de natură practică. Cea mai importantă era dacă putea ajunge singură dincolo, în cealaltă lume... pentru că *trebuia* să meargă, cu sau fără înfășurați.

Scott putuse s-o facă singur și îl putuse lua și pe fratele lui, Paul. La maturitate, o dusese și pe ea, din Antlers. Întrebarea crucială era

ce se întâmplase şaptesprezece ani mai târziu, în noaptea aceea friguroasă de ianuarie 1996.

– N-a fost complet *dus*, murmură ea. Mi-a strâns mâna.

Da, şi-i trecuse prin minte gândul că undeva o strângea cu toată fiinţa sa, dar însemna asta oare că o dusese şi pe ea?

– Şi am ţipat la el.

Lisey chiar zâmbi.

– I-am spus că, dacă vrea să vină acasă, trebuie să mă ducă acolo unde este el... Şi am crezut întotdeauna că a făcut-o...

Aiurea, micuţă Lisey, nu te-ai gândit niciodată la asta. Nu-i aşa? N-ai făcut-o până astăzi, când te-ai văzut aproape literalmente prinsă la colţ şi n-ai avut încotro. Aşa încât, dacă te gândeşti la asta, gândeşte-te *cu adevărat. Te-a tras spre el în noaptea aia? Te-a* tras?

Fu pe cale să conchidă că era una dintre acele întrebări, ca treaba cu oul şi găina, la care nu exista un răspuns mulţumitor, când îşi aminti ce spusese Scott: *Lisey, eşti o campioană la jocul ăsta.*

Să spunem că *o făcuse* singură în 1996. Chiar şi aşa, Scott fusese *în viaţă*, iar acea strângere a mâinii sale, aşa slabă cum fusese, îi ajunsese ca să ştie că el era de cealaltă parte, de unde-i deschidea un canal de comunicare...

– E încă acolo, zise ea.

Strângea din nou coada cazmalei.

– Calea aceea de trecere e încă acolo, *trebuie* să fie, pentru că toate astea au fost aranjate de el. Mi-a lăsat o fotată vânătoare de bul ca să mă pregătească. Apoi, ieri dimineaţă, în pat cu Amanda... acela ai fost *tu*, Scott, ştiu că tu ai fost. Ai spus că mă aşteaptă un bul de sânge... şi un premiu... ceva de băut, ai spus tu... şi mi-ai zis iubimeu. Aşadar, unde eşti acum? Unde eşti când am nevoie de tine ca să mă duci dincolo?

Niciun răspuns, doar ticăitul ceasului de pe perete.

Închide ochii. Şi asta spusese. *Imaginează-ţi. Vizualizează cât de bine poţi. O să ajute. Lisey, eşti o campioană la jocul ăsta.*

– Ar fi bine să fiu, zise ea în dormitorul gol, însorit, fără Scott. O, dragul meu, ar fi bine să fiu.

Dacă Scott Landon avea un defect major, acesta era că gândea prea mult, dar asta nu fusese niciodată problema *ei.* Dacă s-ar fi oprit să cântărească situația în ziua aceea toridă în Nashville, Scott aproape cu siguranță ar fi murit. În schimb, ea pur și simplu acționase și-i salvase viața cu cazmaua pe care o ținea acum în mâini.

Am înce'cat să mă-ntolc aici cu lopata lu' tati din magazie, da' n-a vlut să vină.

Oare cazmaua de argint din Nashville va merge?

Lisey credea că da. Și asta era bine. Voia s-o țină la ea.

– Prieteni până la sfârșit, șopti ea și închise ochii.

Tocmai rechema în gând amintirile legate de Bu-Luna, acum într-adevăr vii, când o întrebare neliniștitoare îi întrerupse concentrarea tot mai puternică: un nou gând sâcâitor care să-i distragă atenția.

Oare ce timp e acolo, micuță Lisey? O, nu ora, nu mă refer la asta, dar e oare timp de zi sau timp de noapte? Scott știa întotdeauna – așa spunea, în orice caz – dar tu nu ești Scott.

Nu, dar își amintea una dintre piesele lui rock'n roll preferate: „Night Time Is the Right Time"[1]. În Bu-Luna, noaptea era timpul *nepotrivit*, când mirosurile deveneau damfuri și când mâncarea te putea otrăvi. Noaptea era timpul când ieșeau râzătoarele – ființe care alergau în patru labe, dar care uneori se ridicau în picioare, ca oamenii, și se uitau în jur. Și mai erau și alte lucruri, lucruri mai rele.

Lucruri precum lunganul lui Scott.

E foarte aproape, scumpa mea. Asta i-a spus pe când stătea sub soarele canicular din Nashville în ziua când ea fusese sigură că e pe moarte. *Îl aud cum își înfulecă mâncarea.* Încercase să-i spună că nu știe despre ce vorbește; el o ciupise și-i spusese să nu-i insulte inteligența. Și nici pe a ei.

---

[1] Aprox. *Noaptea e timpul potrivit* – piesă compusă în 1954 de cântărețul de blues Nappy Brown și preluată, printre alții, de Ray Charles în 1958 și de Creedence Clearwater Revival în 1969 (n. tr.).

Pentru că am fost acolo. Pentru că am auzit râzătoarele și l-am crezut când mi-a spus că sunt lucruri și mai rele care așteaptă. Și erau. Am văzut lucrul despre care vorbea. L-am văzut în 1996, când m-am dus în Bu-Luna ca să-l aduc acasă. I-am văzut doar o parte a corpului, dar mi-a ajuns.

– Era nesfârșită, murmură Lisey și fu îngrozită să-și dea seama că într-adevăr credea că ăsta era adevărul. Fusese noapte în 1996. Era noapte când se dusese din camera friguroasă de oaspeți, în cealaltă lume a lui Scott. Mersese de-a lungul potecii, intrase în crâng, în Pădurea Fermecată, și...

Undeva în apropiere, un motor prinse viață cu o explozie. Lisey deschise brusc ochii și aproape că strigă. Apoi se relaxă din nou, puțin câte puțin. Nu era decât Herb Galloway, sau poate copilul familiei Luttrell pe care-l angaja uneori Herb și care începea să tundă iarba din curtea casei alăturate. Acum era totul diferit față de noaptea aceea crâncen de friguroasă din ianuarie '96, când îl descoperise pe Scott în camera de oaspeți, prezent și încă respirând, dar *dus* din orice alt punct de vedere.

Gândi: *Chiar dacă aș putea-o face, n-o pot face așa – e prea multă gălăgie.*

Gândi: *Lumea e prea prezentă lângă noi.*

Gândi: *Cine a scris asta?* Și, cum se întâmpla atât de des, gândul acesta trase după el durerosul său vagonet roșu: *Scott ar ști.*

Da, Scott ar ști. Se gândi la el în toate camerele de motel, aplecat peste o mașină de scris portabilă (**SCOTT ȘI LISEY, PRIMII ANI!**) și apoi mai târziu, cu fața luminată de strălucirea laptopului. Uneori cu o țigară fumegând într-o scrumieră lângă el, alteori cu o băutură, întotdeauna cu o buclă de păr căzută și uitată peste frunte. Se gândi la el întins peste ea în patul acesta, la el urmărind-o ca un nebun prin casa aceea îngrozitoare din Bremen (**SCOTT ȘI LISEY ÎN GERMANIA!**), amândoi goi și râzând, excitați, dar nu tocmai fericiți, în vreme ce camioane și mașini huruiau pe șoseaua de centură din apropiere. Se gândi la brațele lui în jurul ei, la toate momentele când o ținuse în brațe, și la mirosul lui, și la foșnetul de

şmirghel pe care-l scotea obrazul lui când se freca de al ei, şi îşi spuse că şi-ar vinde sufletul, da, fotatul ei de suflet nemuritor, doar pentru a-l auzi cum trânteşte uşa la capătul coridorului şi apoi ţipă: *Hei, Lisey, am ajuns acasă – totul la fel?*

Taci şi închide ochii.

Aceasta era vocea ei, însă era *aproape* aceea a lui Scott, o foarte bună imitaţie, aşa că Lisey închise ochii şi simţi primele lacrimi calde, aproape reconfortante, cum îi alunecă prin perdeaua genelor. Erau multe lucrurile pe care nu ţi le spunea nimeni despre moarte, descoperise ea, şi unul dintre cele mai importante era cât de mult le iar celor pe care i-ai iubit să-ţi moară şi în suflet. *E un secret*, gândi Lisey, *şi aşa trebuie să fie, pentru că cine şi-ar mai dori să se apropie de altă persoană dacă ar şti cât de greu e să te desparţi de ea? În suflet moare doar puţin câte puţin, nu-i aşa? Ca o plantă atunci când pleci în concediu şi uiţi să rogi un vecin să treacă din când în când cu bătrâna cană de udat, şi e atât de* trist...

Nu voia să se gândească la tristeţea aceea şi nu voia să se gândească nici la sânul rănit, acolo unde durerea începuse din nou să se insinueze. În schimb, îşi întoarse iarăşi gândurile spre Bu-Luna. Îşi aminti cât de uimitor şi minunat fusese să treacă din amarnicul frig al nopţii de Maine în locul acela tropical, şi asta cât ai clipi. Textura cumva tristă a aerului şi aromele mătăsoase de frangipani şi bougainvillea. Îşi aminti formidabila lumină a soarelui la apus şi a lunii care răsărea şi cum suna, departe, clopoţelul acela. Exact acelaşi clopoţel.

Îşi dădu seama că sunetul maşinii de tăiat iarba din curtea familiei Galloway părea acum straniu de îndepărtat. La fel era şi huruitul unei motociclete în trecere. Se întâmpla ceva, era aproape sigură de asta. Un arc se strângea, o fântână se umplea, o roată se învârtea. Poate că, până la urmă, lumea nu era prea prezentă lângă ea.

Dar dacă ajungi acolo şi e noapte? Presupunând că ceea ce simţi nu e doar efectul unei combinaţii de narcotice cu dorinţe arzătoare, ce te faci dacă ajungi acolo şi e noapte, atunci când ies lucrurile rele? Lucruri precum lunganul lui Scott?

Atunci, o să vin înapoi aici.

Dacă ai timp, vrei să zici.

Da, asta vreau să zic, dacă am t...

Brusc, deconcertant, lumina care răzbătea prin pleoapele ochilor ei închiși se schimbă din roșu într-un purpuriu-închis, aproape negru. Era ca și când s-ar fi tras o draperie. Însă o draperie n-ar explica gloriosul amestec de mirosuri care-i umplu numaidecât nările: parfumul amestecat al tuturor acelor flori. Și nu putea explica nici iarba care simțea acum că-i gâdilă gambele și spatele gol.

Reușise. Trecuse dincolo. Răzbătuse.

– Nu, zise ea cu ochii încă închiși – însă fu o împotrivire slabă, doar simbolică.

Știi bine cum stau lucrurile, Lisey, șopti vocea lui Scott. *Iar timpul e scurt. SCOPN, iubimeu.*

Și pentru că știa că vocea aceea avea dreptate – timpul era într-adevăr scurt – Lisey deschise ochii și se ridică în șezut în refugiul din copilărie al talentatului ei soț.

Lisey se ridică în șezut în Bu-Luna.

6

Nu era nici noapte, *nici* zi, iar acum că ajunsese acolo, nu era surprinsă. În cele două excursii precedente venise cu puțin înainte de crepuscul; era de mirare că și acum tot înainte de crepuscul sosise?

Soarele, de un portocaliu sclipitor, stătea deasupra orizontului la capătul aparent al nesfârșitei câmpii de lupin. Uitându-se în cealaltă parte, Lisey putea vedea prima curbură în ascensiune a lunii – una cu mult mai mare decât cea mai mare lună plină pe care o văzuse vreodată.

Aia nu-i luna noastră, nu? Cum poate să fie?

Un vânticel îi zburli capetele transpirate ale firelor de păr și, undeva nu foarte departe, clopoțelul acela sună. Un sunet pe care și-l amintea, un clopoțel pe care și-l amintea.

Ai face bine să te grăbești, nu crezi?

Da, într-adevăr. Era sigur la baltă, sau așa spusese Scott, dar drumul până acolo ducea prin Pădurea Fermecată, iar acela nu era sigur. Distanța era mică, dar ar fi fost bine să se grăbească.

Aproape că alergă pe pantă în sus până la copaci, căutând din priviri indicatorul lui Paul. La început, nu-l văzu, apoi îl zări întors pe o parte. Nu avea timp să îndrepte crucea... dar întârzie totuși s-o facă, pentru că și Scott ar fi întârziat. Lăsă cazmaua de argint deoparte pentru o clipă (venise într-adevăr cu ea, așa cum venise și cu pătratul galben de tricot) ca să poată folosi ambele mâini. Trebuia să fie intemperii prin părțile acelea, pentru că singurul cuvânt imprimat cu greu – **PAUL** – se șterse și deveni doar o fantomă.

Cred că și data trecută am îndreptat-o, gândi. *În '96. Și am vrut să caut seringa hipodermică, numai că nu aveam timp.*

Și nici acum nu avea. Acesta era al treilea drum adevărat pe care-l făcea în Bu-Luna. Primul nu fusese atât de rău, pentru că venise cu Scott și nu merseseră mai departe de indicatorul rupt pe care scria **SPRE BALTĂ** înainte să se întoarcă în dormitorul de la Antlers. A doua oară însă, în 1996, trebuise să urmeze singură poteca în Pădurea Fermecată. Nu-și aducea aminte cât curaj fusese nevoită să-și adune, neștiind cât de departe era balta sau ce va găsi odată ajunsă acolo. Nu că drumul acesta n-ar fi avut propriile lui dificultăți. Nu purta nimic de la brâu în sus, sânul grav spintecat reîncepea să pulseze și numai Dumnezeu știa ce soi de lucruri ar putea atrage mirosul sângelui. Ei bine, era prea târziu să-și facă acum griji pentru asta.

Și dacă mă atacă totuși ceva, gândi, ridicând cazmaua de coada ei scurtă din lemn, *vreuna dintre râzătoarele alea, de pildă, o să-i trag una cu Zdravăna Armă Antimaniaci a Micuței Lisey, copyright 1988, În curs de brevetare, Toate drepturile rezervate.*

Undeva înainte, clopoțelul sună din nou. Cu picioarele goale, cu sânii goi, mânjită de sânge, îmbrăcată doar într-o veche pereche de pantaloni scurți din dril și ducând în mână o cazma cu lamă de argint, Lisey porni către sunet de-a lungul potecii peste care se lăsa

rapid întunericul. Balta era înaintea ei, fără îndoială nu la mai mult de opt sute de metri. Acolo era în siguranță după venirea întunericului, și acolo își va da jos puținele haine pe care încă le mai purta și se va spăla.

7

Se făcu întuneric foarte repede odată ce fu sub bolta copacilor. Simți impulsul de a se grăbi mai tare ca niciodată, dar când vântul mișcă din nou clopoțelul – era foarte aproape, acum, și ea știa că e agățat de o creangă cu o bucată de sfoară groasă – se opri, izbită de o suprapunere complexă de amintiri. Știa că clopoțelul era agățat de o bucată de sfoară, pentru că îl văzuse cu ocazia ultimului ei drum acolo, cu zece ani în urmă. Dar Scott îl furase cu mult timp înainte, chiar înainte să se căsătorească ei. Știa pentru că îl auzise în 1979. Până și atunci îi sunase familiar, într-un fel neplăcut. Neplăcut pentru că urâse sunetul acelui clopoțel cu mult înainte să fi venit aici, în Bu-Luna.

– Și i-am spus-o, murmură ea, mutând cazmaua în cealaltă mână și dându-și părul pe spate. Pătratul galben de deliciu stătea pe umărul său stâng. În jurul ei, copacii sufletbun foșniră ca niște voci șoptite. N-a zis mare lucru, dar cred că a pus-o la suflet.

Porni din nou. Poteca se afunda, apoi se ridica până în culmea unui deal unde copacii erau puțin mai rari și printre ei strălucea o lumină roșie. Așadar, nu era încă asfințitul. Bun. Și acolo stătea agățat clopoțelul, legănându-se dintr-o parte în alta pentru a produce cel mai slab clinchet. Cândva, stătuse lângă casa de marcat de la *Pat's Pizza & Café* în Cleaves Mills. Nu era de genul pe care să-l lovești cu palma, specia aceea discretă de recepție de hotel care făcea *ding!* o singură dată și apoi tăcea, ci un fel de miniatură a clopoțelului de școală cu mâner, care făcea *ding-a-ling* de câte ori îl scuturai. Iar Chuckie G., bucătarul care era de serviciu

aproape în toate serile în cursul anului cât Lisey fusese chelneriță la *Pat's, iubise* clopoțelul acela. Uneori, își amintea că-i spusese lui Scott, îi auzea supărătorul ding-a-ling de argint în vise, laolaltă cu strigătul gutural al lui Chuckie G.: *E gata comanda, Lisey! Hai, grăbirea! Oamenii-s înfometați!* Da, în pat îi spusese lui Scott cât de mult urâse sâcâitorul clopoțel al lui Chuckie G., în primăvara lui 1979 trebuia să fi fost, pentru că nu peste mult timp sâcâitorul clopoțel dispăruse. Nu făcuse niciodată legătura dintre Scott și dispariția lui, nici măcar atunci când îl auzise cu ocazia primei sale vizite aici – atunci se petreceau prea multe lucruri, fuseseră prea multe informații stranii de înregistrat – iar Scott nu suflase niciodată o vorbă despre el. Apoi, în 1996, în timp ce-l căuta, auzise din nou clopoțelul demult pierdut al lui Chuckie G., și atunci îl

(hai grăbirea oamenii-s înfometați gata comanda)

recunoscuse drept ceea ce era. Și totul avusese o logică perfectă. Scott Landon fusese făptașul, Scott care credea că Auburn Novelty Shop era capitala absolută a universului. De ce să nu fi crezut el că era o glumă bună să fure clopoțelul care-i sâcâia atât de tare prietena și să-l aducă în Bu-Luna? Să-l agațe – iupi! – lângă potecă, acolo unde să-l facă vântul să cânte?

Ultima dată era sânge pe el, șopti vocea adâncă a memoriei. *Sânge în 1996.*

Da, și o înfricoșase, însă își văzuse mai departe de drum... iar acum sângele nu mai era. Intemperiile care șterseseră numele lui Paul de pe cruce spălaseră și clopoțelul. Iar bucata de frânghie groasă de care-l agățase Scott în urmă cu douăzeci și șapte de ani (presupunând, desigur, că timpul curgea la fel și aici) aproape că se rosese de tot – curând, clopoțelul avea să cadă pe potecă. Și atunci gluma se va sfârși.

Dar acum intuiția îi vorbi mai puternic decât o făcuse vreodată, nu în cuvinte, ci în imagini. Se văzu pe sine lăsând cazmaua de argint la rădăcina Copacului Clopoțelului, și făcu asta fără să mai stea pe gânduri. Și nu se întrebă de ce; arăta perfect acolo, la

rădăcina copacului bătrân și noduros. Clopoțel de argint sus, cazma de argint jos. Cât despre *de ce* era perfect... la fel de bine se putea întreba de ce exista totuși Bu-Luna. Crezuse că, de data aceasta, cazmaua trebuia s-o apere *pe ea*. Evident, nu era așa. Îi mai aruncă o ultimă privire (nu-și permitea să irosească mai mult timp) și merse mai departe.

8

Poteca o duse într-o altă ramură a pădurii. Acolo, puternica lumină roșie a serii se estompase până la un portocaliu șters și, undeva înaintea ei, în porțiunile mai întunecate ale pădurii, se trezi prima dintre râzătoare și vocea ei oribil de umană urcă acea stridentă scală fonică, făcându-i de găină pielea de pe brațe.

Grăbește-te, iubimeu.

– Da, bine.

O a doua râzătoare se alătură primeia și, chiar dacă simți că i se face de găină și pielea de pe spate, își spuse că era în ordine. Puțin mai în față, poteca se curba pe după o mare stâncă cenușie pe care și o amintea foarte bine. Dincolo de ea se căsca o adâncitură mare – o, da, mare și de o perfectă *enormitate* – și balta. La baltă va fi în siguranță. Balta era un loc care-ți dădea fiori, dar era totodată un loc sigur. Era...

Avu pe dată neplăcuta certitudine că o urmărea ceva, așteptând să se stingă ultimele urme de lumină și apoi să-și facă mișcarea.

Să-și facă *săritura*.

Cu inima bubuindu-i atât de tare că-i rănea sânul mutilat, ocoli corpul masiv și cenușiu al stâncii proeminente. Și balta era acolo jos, ca un vis devenit realitate. Uitându-se la oglinda ei cu scânteieri fantomatice, ultimele amintiri își găsiră locul și aducerea aminte fu ca drumul către casă.

9

Ocolește stânca mare și cenușie și uită cu totul de sângele uscat de pe clopoțel, care a tulburat-o atât de mult. Uită de frigul vântos și șuierător, uită de aurora boreală pe care a lăsat-o în urmă. Pentru o clipă uită chiar și de Scott, cel pe care a venit să-l caute și să-l ducă înapoi... presupunând, desigur, că va dori să se întoarcă. Se uită la oglinda cu scânteieri fantomatice a bălții și uită tot restul. Pentru că e frumoasă. Și chiar dacă n-a mai fost aici niciodată, e ca o întoarcere acasă. Chiar și atunci când una dintre *ființele* acelea începe să râdă, ei nu-i e frică, pentru că acesta e un loc sigur. Nu are nevoie să-i spună cineva asta; o știe până în măduva oaselor, așa cum știe și că Scott a vorbit despre locul acesta în conferințele sale și a scris despre el în cărți ani la rând.

Știe de asemenea că acesta este un loc trist.

E balta la care mergem cu toții să bem, să înotăm, să prindem câțiva pești de pe mal; e de asemenea balta pe care se aventurează unii temerari în fragile bărci de lemn pentru a face capturi mari. Este balta vieții, cupa imaginației, iar ea bănuiește că fiecare om o vede într-un fel anume, dar că toți văd două lucruri în comun: că, pentru a ajunge la ea, trebuie să străbați Pădurea Fermecată pe o distanță de un kilometru și jumătate și că e întotdeauna tristă. Pentru că locul acesta nu ține doar de imaginație. Ține și de

(abandon)

așteptare. Să stai jos... și să te uiți peste apele acelea visătoare... și să aștepți. *Vine*, îți spui. *Vine în curând, știu că vine.* Dar nu știe exact ce și așa trec anii.

De unde știi asta, Lisey?

I-a spus-o luna, bănuiește; și aurora boreală care-ți arde ochii cu strălucirea ei rece; mirosul dulce-prăfos de trandafiri și frangipani de pe Dealul Sufletbun; mai mult ca orice, ochii lui Scott i-au spus-o atunci când se lupta să reziste, reziste, reziste. Să nu urmeze drumul ce duce la locul acesta.

În străfundul pădurii se fac auzite alte voci sporovăitoare, apoi ceva răcnește, reducându-le pentru o clipă la tăcere. În spatele ei, clopoțelul cântă, apoi tace și el.

Ar trebui să mă grăbesc.

Da, chiar dacă simte că graba e o antiteză a acestui loc. Trebuie să se întoarcă la casa lor de pe Sugar Top Hill cât mai repede posibil, și nu pentru că există pericolul fiarelor sălbatice, al căpcăunilor și trolilor și

(cuvinte și comparații)

al altor creaturi ciudate din Pădurea Fermecată, acolo unde e întotdeauna întuneric ca într-un donjon și soarele nu răzbate niciodată, ci pentru că, cu cât stă mai mult Scott aici, cu atât mai puține șanse va avea ea să-l aducă înapoi. De asemenea...

Lisey se gândește cum ar fi să vadă luna arzând ca o stâncă rece pe suprafața nemișcată a bălții de jos – și-și spune: *Aș putea fi fermecată.*

Da.

Pe partea aceasta a povârnișului duc în jos scări vechi de lemn. Lângă fiecare se află câte o bornă de piatră pe care e săpat un cuvânt. Le poate citi în Bu-Luna, dar știe că nu ar avea nicio semnificație în lumea de acasă; și nu și le va putea aminti decât pe cele mai simple: Xl înseamnă *pâine.*

La stânga ei, scările se sfârșesc într-o rampă care ajunge în cele din urmă la nivelul solului. Acolo, o plajă de nisip alb scânteiază în lumina ce scade într-un ritm accelerat. Deasupra plajei, săpate în trepte în peretele de rocă, sunt poate două sute de bănci lungi de piatră rotunjită, dispuse cu fața către baltă. Este loc poate pentru o mie sau chiar două mii de persoane dacă ar fi să șadă umăr lângă umăr, dar nu sunt atâția. Ea crede că nu pot fi mai mult de cincizeci sau șaizeci cu toții și cei mai mulți sunt ascunși în falduri de pânză subțire care seamănă cu niște lințolii. Dar dacă sunt morți, cum de pot ședea? Chiar vrea s-o știe?

Pe plajă, risipiți și în picioare, mai sunt poate alți douăzeci de indivizi. Și încă puțini – șase sau opt – se află în apă. Umblă în tăcere. Când ajunge la baza scărilor și începe să-și croiască drum

spre plajă, călcând uşor cu picioarele goale de-a lungul unei cărări desfundate pe care au umblat multe alte picioare înaintea ei, vede o femeie care se apleacă şi începe să se spele pe faţă. Face asta cu gesturile lente ale cuiva într-un vis, şi Lisey îşi aminteşte ziua aceea în Nashville, cum începuse totul să se desfăşoare cu încetinitorul când şi-a dat seama că Blondinul intenţiona să-i împuşte soţul. Şi atunci păruse totul ca un vis, dar nu era.

Apoi îl vede pe Scott. Şade pe o bancă de piatră pe al nouălea sau zecelea rând de jos. Încă are africana mamei-bune, numai că aici nu e înfăşurat în ea, pentru că e prea cald. E trasă doar peste genunchi, acoperindu-i picioarele. Nu ştie cum de poate fi africanul şi aici, şi în casa de pe View în acelaşi timp, şi-şi spune: *Poate pentru că unele lucruri sunt speciale. Aşa cum e special şi Scott.* Dar ea? Să fie oare o versiune a lui Lisey Landon încă în casa de pe Sugar Top Hill? Crede că nu. Crede că ea nu e aşa de specială, nu ea, nu micuţa Lisey. Crede că, la bine şi la rău, ea se află în întregime *aici*. Sau e în întregime *dusă*, asta în funcţie de lumea din care priveşti.

Trage aer în plămâni, intenţionând să-i strige numele, apoi n-o face. O împiedică o intuiţie puternică.

Ssst, gândeşte ea. *Ssst, micuţă Lisey, acum*

10

Acum trebuie să taci, gândi ea, aşa cum gândise şi în ianuarie 1996.

Totul era aşa cum fusese atunci, numai că acum vedea puţin mai bine pentru că venise puţin mai devreme; umbrele din valea de piatră care înconjura balta abia începeau să se adune. Oglinda apei avea, aproape, forma şoldurilor unei femei. La capătul plajei, acolo unde şoldurile s-ar fi unit cu talia, se afla un pinten de nisip alb şi fin. Pe el, stând la mare distanţă unul de celălalt, erau patru oameni, doi bărbaţi şi două femei, care se uitau vrăjiţi la baltă. În apă se găseau alţi şase. Nimeni nu înota. Celor mai mulţi le ajungea apa doar

până la glezne; un bărbat era scufundat până la brâu. Lisey își dori să poată citi expresia de pe fața acestuia, dar era încă prea departe de el. Dincolo de oamenii din apă și de cei de pe plajă – cei care nu-și găsiseră încă destul curaj să se ude, era convinsă ea – se afla versantul în care fuseseră săpate zeci sau poate sute de bănci de piatră. Pe ele, bine răspândiți, ședeau până la două sute de oameni. Își amintea numai cincizeci sau șaizeci, dar în seara aceasta erau fără-ndoială mai mulți. Și totuși, pentru fiecare persoană pe care o văzuse, fuseseră cel puțin patru înfășurate în acele oribile

(linţolii)

mantii.

Mai e și un cimitir. Ți-amintești?

– Da, șopti ea. O durea iarăși tare sânul, dar se uită la baltă și-și aminti palma tăiată a lui Scott. Își aminti totodată cât de repede își revenise după ce-l împușcase în plămân nebunul acela – o, doctorii fuseseră uluiți. Exista pentru ea un tratament mai bun ca Vicodin, și nu foarte departe.

– Da, făcu ea din nou și începu să-și croiască drum de-a lungul potecii înclinate, de data aceasta cu o singură diferență nefericită: Scott Landon nu mai ședea pe o bancă acolo jos.

Înainte ca poteca să se termine la plajă, văzu o alta care o tăia la stânga ei și se îndepărta de baltă. Lisey fu încă o dată aproape copleșită de amintire când văzu luna

11

Vede luna înălțându-se printr-un fel de fisură în masivul de granit care înconjoară balta. Luna e umflată și uriașă, exact așa cum era atunci când viitorul ei soț a dus-o în Bu-Luna din dormitorul lor de la Antlers, dar în luminișul amplu spre care dă fisura aceea, fața ei roș-portocalie infectată e frântă în segmente zimțate de siluetele copacilor și crucilor. Atât de multe cruci. Lisey se uită la ceea ce

aproape că ar putea fi un cimitir rustic. Asemenea crucii pe care a făcut-o Scott pentru fratele lui, Paul, și acestea par să fie confecționate din lemn și, chiar dacă unele sunt destul de mari și puține sunt împodobite, toate par făcute manual și multe sunt roase de vreme. Sunt și lespezi rotunde, iar unele dintre acestea ar putea fi din piatră, dar în obscuritatea tot mai mare, Lisey nu poate fi sigură. Lumina lunii în ascensiune împiedică mai mult decât ajută, pentru că toate lucrurile din cimitir sunt luminate din spate.

Dacă există un cimitir aici, *de ce l-a îngropat pe Paul* acolo? *Să fie pentru că a murit de mălură?*

Nu știe și nici nu-i pasă. Îi pasă doar de Scott. Șade pe una dintre băncile acelea ca un spectator la un eveniment sportiv cu public puțin și, dacă are intenția să facă ceva, ar fi bine să treacă la fapte. „Ține firu' întins", ar fi spus mama-bună – asta era una dintre capturile sale de baltă.

Lisey lasă în urmă cimitirul și crucile lui brute. Merge de-a lungul plajei către băncile de piatră pe care șade soțul ei. Nisipul e compact și, cumva, îi gâdilă picioarele. Simțindu-l pe tălpi și călcâie, își dă seama că are picioarele goale. Încă mai poartă cămașa de noapte și lenjeria de corp, însă papucii de casă n-au venit cu ea. Atingerea nisipului e deconcertantă și plăcută în același timp. E de asemenea ciudat de *familiară* și, când ajunge la primele bănci de piatră, reușește să facă legătura. În copilărie avea un vis recurent în care zbura în jurul casei pe un covor fermecat, invizibilă pentru toată lumea. Se trezea din visele acelea înviorată, înfricoșată și udă de transpirație până la rădăcina părului. Nisipul acesta îi dă aceeași senzație de covor magic... ca și când, dacă și-ar îndoi genunchii și apoi i-ar îndrepta repede, nu ar sări, ci ar zbura.

Aș țâșni peste balta aia ca o libelulă, trăgând poate cu degetele de la picioare prin apă... aș țâșni spre locul unde balta se scurge într-un pârâiaș... mai departe, acolo unde pârâiașul se lărgește și devine râu... aș coborî... simțind mirosul aerului umed care se ridică de pe apă, străpungând ceața diafană ca o eșarfă, până ce aș ajunge într-un final la mare... și apoi mai departe... da, mai departe și tot mai departe...

Să se smulgă din această puternică viziune este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-a făcut vreodată. E ca și cum ar încerca să se ridice în picioare după zile întregi de muncă istovitoare și doar câteva ore de somn greu și minunat de odihnitor. Descoperă că nu mai e pe nisip, ci șade pe o bancă din al treilea rând de la micuța plajă, uitându-se peste apă cu bărbia proptită în palmă. Și vede că lumina lunii își pierde strălucirea portocalie. A devenit albicioasă și curând se va arginta.

De cât timp sunt aici? se întreabă ea descumpănită. Are o bănuială că nu de foarte mult, undeva între cincisprezece minute și o jumătate de oră, dar până și asta e mult prea mult... deși înțelege acum foarte bine cum funcționează locul acesta, nu-i așa?

Simte că privirea îi e atrasă înapoi spre baltă – spre liniștea bălții, în care acum doar doi sau trei oameni (unul este o femeie care ține în brațe fie o desagă mare, fie un copil mic) stau în seara tot mai adâncă – și se forțează să se uite în altă parte, sus la orizonturile stâncoase ce încercuiesc locul acesta și la stelele ce trag cu ochiul prin albastrul întunecat de deasupra granitului și a rarilor copaci care rezistă acolo sus. Când începe să se simtă ceva mai mult în apele ei, se ridică în picioare, se întoarce cu spatele la apă și-l localizează din nou pe Scott. E ușor. Chiar și în întunericul aproape complet, africana aceea galbenă tricotată mai că nu strigă.

Se duce la el, pășind de pe un nivel pe următorul, așa cum ar face într-un stadion de fotbal. Face un ocol când întâlnește una dintre creaturile înfășurate... dar e suficient de aproape ca să vadă silueta umană sub pânza aceea diafană; orbite goale și o mână care se iețește afară.

E o mână de femeie, cu unghiile tăiate scurt, lăcuite.

Când ajunge la Scott, inima îi bate tare și se simte puțin cu răsuflarea tăiată, chiar dacă urcușul n-a fost dificil. În depărtare, râzătoarele au început să chicotească aspru în susul și-n josul povârnișului, împărțindu-și nesfârșita lor glumă. Înapoi pe unde a venit ea, slab, dar încă audibil, aude clinchetul întrerupt al clopoțelului lui Chuckie G., și se gândește: *E gata comanda, Lisey! Hai, grăbirea!*

– Scott? murmură, dar Scott nu se uită la ea. Scott se uită vrăjit la balta din care, în lumina lunii la răsărit, a început să se ridice o ceaţă extrem de rarefiată, aproape o exalare. Lisey îşi permite doar o singură privire fugară în acea direcţie înainte să-şi întoarcă ochii la soţul ei. Şi-a învăţat lecţia despre ceea ce se întâmplă când te uiţi prea mult timp la baltă. Sau aşa speră. Scott, e timpul să vii acasă.

Nimic. Absolut nicio reacţie. Îşi aminteşte cum a protestat ea că nu e nebun, că faptul că scrie poveşti nu face din el un *nebun*, iar Scott i-a răspuns: *Sper să-ţi păstrezi norocul acesta, micuţă Lisey.* Dar nu a fost aşa, nu? Acum ştie multe mai multe. Pe Paul Landon l-a prins mălura şi şi-a găsit cruntul sfârşit înlănţuit de un stâlp din pivniţa unei izolate case de fermă. Fratele lui mai mic s-a căsătorit şi a avut o carieră incontestabil strălucitoare, dar acum a sosit scadenţa.

Un alt caz clasic de catatonie, gândeşte ea şi se cutremură.

– Scott? murmură din nou, aproape direct în urechea lui. I-a luat ambele mâini într-ale ei. Sunt reci şi netede, palide şi flasce. Scott, dacă eşti acolo înăuntru şi vrei să te întorci acasă, strânge-mi mâinile.

Mult timp nu se aude nimic altceva decât sunetul fiinţelor râzătoare adânc în pădure şi, undeva în apropiere, ţipătul şocant, aproape femeiesc, al unei păsări. Apoi Lisey simte ceva ce e fie produsul dorinţelor sale înflăcărate, fie o tresărire aproape imperceptibilă a degetelor lui într-ale ei.

Încearcă să se gândească la ce să facă mai departe, dar singurul lucru de care e sigură e ceea ce *nu trebuie* să facă: să lase noaptea să-i înfăşoare, s-o orbească cu lumina argintie a lunii de sus chiar în timp ce o înfăşoară în umbrele de jos. Locul acesta e o capcană. E sigură că *oricine* stă prea mult la baltă va descoperi că-i e imposibil să plece. Înţelege că, dacă te uiţi la ea puţin timp, vei putea să vezi tot ce îţi doreşti. Iubiri pierdute, copii morţi, şanse ratate – orice.

Care e cel mai uimitor lucru legat de locul acesta? Că nu sunt mai mulţi oameni care să stea pe băncile de piatră. Că nu sunt îngrămădiţi umăr la umăr ca spectatorii la un fotat meci de fotbal din cadrul Cupei Mondiale.

Surprinde o mișcare cu coada ochiului și se uită de-a lungul potecii care duce de la plajă spre scări. Vede un domn îndesat îmbrăcat în pantaloni albi și o cămașă albă suflată de vânt, descheiată la toți nasturii din față. Pe partea stângă a feței are o tăietură roșie. Părul cenușiu îi stă ridicat la spatele capului ciudat aplatizat. Se uită în jur în treacăt, apoi calcă de pe potecă pe nisip.

Lângă ea, vorbind cu mare efort, Scott zice:

– Accident de mașină.

Inima lui Lisey face un salt sălbatic în piept, însă ea are grijă să nu întoarcă privirea sau să-i strângă mâinile prea tare, deși nu-și poate înfrâna o ușoară tresărire. Străduindu-se să-și păstreze vocea egală, spune:

– De unde știi?

Niciun răspuns din partea lui Scott. Domnul îndesat în cămașă umflată de vânt mai aruncă o privire disprețuitoare spre oamenii tăcuți care stau pe băncile de piatră, apoi le întoarce spatele și intră în baltă. Fuioare argintii de fum al lunii se înalță în jurul lui, și Lisey trebuie să-și forțeze din nou ochii în altă parte.

– Scott, de unde știi?

El ridică din umeri. Par să-i fie apăsați de o povară uriașă – cel puțin, așa i se pare ei – dar reușește s-o facă.

– Prin telepatie, presupun.

– Acum o să se însănătoșească?

Urmează o pauză lungă. Tocmai când Lisey crede că nu-i va răspunde, el zice:

– S-ar putea. E... adânc... aici.

Scott își atinge capul – arătând, crede Lisey, un fel de leziune cerebrală.

– Uneori, lucrurile pur și simplu... merg prea departe.

– Atunci vin și stau aici? Se înfășoară în cearșafuri?

Nimic din partea lui Scott. Ea se teme acum să nu piardă și puținul din el pe care l-a găsit. Nu are nevoie să-i spună cineva cât de ușor s-ar putea întâmpla; o simte. Fiecare terminație nervoasă din corpul ei știe asta.

– Scott, cred că vrei să te întorci. Cred că din cauza asta ai rezistat cu atâta îndârjire tot decembrie trecut. Și cred că din cauza asta ai adus africana cu tine. E greu să n-o observi, chiar și-n întuneric.

El coboară privirea, vazând-o parcă pentru prima oară, apoi chiar zâmbește puțin.

– Tu întotdeauna... mă salvezi, Lisey, zice el.

– Nu știu ce...

– Nashville. Eram pe ducă.

Cu fiecare cuvânt pare să câștige vlagă. Pentru întâia oară, ea își permite să spere cu adevărat.

– *Eram pierdut în întuneric și tu m-ai găsit. Mi-era cald – așa de cald – și tu mi-ai dat gheață.*

Își amintește de cealaltă Lisa

(am vărsat jumătate din Cola aia nenorocită până să ajung aici)

și cum s-a oprit Scott brusc din tremurat când i-a pus o bucată de gheață pe limba însângerată. Își amintește cum îi curgea de pe sprâncene apa colorată de Cola. Își amintește totul.

– Sigur că da. Acum, hai să plecăm de aici.

El scutură din cap, încet, dar ferm.

– E prea greu. Du-te tu, Lisey.

– Să plec fără tine?

Clipește necruțător din pleoape, dându-și seama doar când simte înțepătura că a început să plângă.

– N-o să fie greu – fă ca atunci, în New Hampshire.

Vorbește cu răbdare, dar încă foarte încet, de parcă fiecare cuvânt ar fi o mare greutate, și îi interpretează intenționat greșit cuvintele. Lisey e aproape sigură de asta.

– Închide ochii... concentrează-te pe locul de unde ai venit... *vizualizează-l...* și-n locul acela te vei întoarce.

– Fără *tine?* repetă ea cu furie, și mai jos, încet, ca un om care se mișcă sub apă, un individ în cămașă roșie de flanel se întoarce să se uite la ei.

Scott spune:

– Ssst, Lisey – aici trebuie să taci.

– Şi dacă nu *vreau*? Asta nu-i o fotată de *bibliotecă*, Scott!

Adânc în Pădurea Fermecată, râzătoarele hohotesc de parcă ăsta ar fi cel mai comic lucru pe care l-au auzit vreodată, o poantă de să te tăvăleşti pe jos de râs, demnă de Auburn Novelty Shop. Dinspre baltă se aude un singur pleoscăit neaşteptat. Lisey se uită într-acolo şi vede că domnul îndesat s-a dus... ei bine, în altă parte. Se hotărăşte că nu-i pasă nici cât negru sub unghie dacă a intrat sub apă sau s-a dus în Dimensiunea X; ea trebuie să se ocupe acum de soţul ei. Are dreptate, întotdeauna îl salvează, ar putea-o reboteza „Vine cavaleria!" Şi e-n ordine aşa, ştiuse când se căsătorise cu el că spiritul practic nu era punctul său forte, dar are dreptul să se aştepte la puţin ajutor, nu?

Privirea lui a alunecat din nou spre apă. Lisey are o bănuială că, atunci când va veni noaptea şi luna va începe să ardă acolo ca o lampă scufundată, îl va pierde pentru totdeauna. Asta o înspăimântă şi o înfurie. Se ridică în picioare şi trage de africana mamei-bune. A provenit din partea *ei* de familie, în definitiv, şi, dacă acesta trebuie să le fie divorţul, o vrea înapoi – *toată* – chiar dacă asta îi face lui rău. *Mai ales* dacă îi face rău.

Scott se uită la ea cu o expresie de surprindere adormită, care o înfurie şi mai mult.

– Bine, zice ea, vorbind cu o fragilă dezinvoltură. E un ton străin de ea şi, din câte se pare, şi de locul acela. Mai mulţi oameni întorc capul, evident deranjaţi şi – poate – iritaţi. Ei bine, ducă-se în fotare ei şi caii (sau dricurile, sau ambulanţele) care i-au adus acolo. Vrei să rămâi aici şi să mănânci lotuşi, sau cum naiba le zice? Bine. Eu o să mă-ntorc pe potecă...

Şi, pentru prima oară, vede o emoţie puternică pe chipul lui Scott. E vorba de teamă.

– Lisey, nu! zice el. Fă doar bum de aici! Nu poţi merge pe potecă! E prea târziu, e aproape *noapte!*

– *Ssst!* face cineva.

Bine. *Ssst* să fie. Cu africana galbenă împăturită şi ţinută în braţe, Lisey porneşte pe scări în jos. Când mai are două rânduri de

bănci până la plajă, aruncă o privire în spate. O parte din ea e sigură că îi va veni pe urme; e vorba de *Scott*, în definitiv. Oricât de ciudat ar fi locul acela, el e tot soțul ei, tot iubitul ei. Ideea divorțului i-a trecut prin gând, dar e cu siguranță absurdă, un lucru pentru alți oameni, nu pentru ea și Scott. Nu-i va da voie să plece singură. Dar când se uită peste umăr, el încă șade acolo în tricoul lui alb și pantalonii lungi verzi, cu genunchii uniți și mâinile strâns împreunate, ca și când i-ar fi frig chiar și acolo, în clima aceea tropicală. Nu vine și, pentru prima oară, Lisey își permite să creadă că asta s-ar putea datora faptului că *nu poate*. Dacă așa este, îi rămân doar două posibilități: să rămână acolo cu el sau să se ducă acasă fără el.

Ba nu, mai e una. Pot juca la cacealma. Pot pune totul la bătaie, cum se spune. Să scot ferma la mezat. Așa că, să te văd, Scott. Dacă e într-adevăr periculoasă poteca, ridică-te de pe fundu' ăla mort și fă-mă să nu merg.

Pe când traversează plaja ar vrea să se uite în spate, dar ăsta ar fi un semn de slăbiciune. Râzătoarele sunt mai aproape acum, ceea ce înseamnă că trebuie să fie mai aproape și toate celelalte prezențe pânditoare de-a lungul potecii ce duce înapoi la Dealul Sufletbun. Sub copaci trebuie să fie acum întuneric deplin și bănuiește că, nu după mulți pași, o va încerca acel sentiment că este urmărită; senzația aceea că se apropie ceva de ea. *E foarte aproape, scumpa mea*, i-a spus Scott în ziua aceea în Nashville pe când stătea întins pe asfaltul fierbinte, sângerând de la un plămân și aproape de moarte. Iar când ea a încercat să-i spună că nu știe despre ce vorbește, el i-a zis să nu-i insulte inteligența.

Și nici pe a ei.

Nu contează. O să mă ocup de orice s-ar afla în pădure atunci când – și dacă – va fi nevoie. Tot ce știu acum e că Lisey, fiica lui Dandy Debusher, și-a strâns în sfârșit chingile până la ultima gaură. „Lucrul" acela misterios pe care Scott a spus că nu-l poți niciodată defini pentru că se schimbă de la o situație la alta. De data aceasta treaba e completă, SCOPN, iubimeu, și știi ce? E o senzație fantastică.

Începe să-și croiască drum de-a lungul potecii înclinate care duce către scări și în spatele ei.

12

– M-a strigat, murmură ea.

Una dintre femeile care stăteau pe marginea bălții era acum până la genunchi în apa nemișcată, uitându-se cu ochi visători spre orizont. Însoțitoarea ei se întoarse către Lisey, cu sprâncenele împreunate într-o încruntătură dezaprobatoare. La început, Lisey nu înțelese, dar apoi își aminti că oamenilor nu le plăcea să vorbești acolo. Lucrul acesta nu se schimbase. Avea o bănuială că în Bu-Luna puține lucruri se schimbau.

Clătină din cap ca și când femeia încruntată ar fi cerut o clarificare.

– Soțul meu m-a strigat pe nume, a încercat să mă oprească. Dumnezeu știe cât l-a costat să facă asta, dar a făcut-o.

Femeia de pe bancă – avea păr blond, dar mai închis la culoare la rădăcină, ca și când ar fi avut nevoie de o vopsire – spuse:

– Nu... vorbi, te rog. Trebuie... să gândesc.

Lisey aprobă din cap – nu avea nimic împotrivă, deși se îndoia că blonda gândea atât de mult pe cât credea c-o face – și intră în apă. Crezuse că va fi rece, în schimb era aproape caldă. Căldura i se urcă pe picioare și-i făcu sexul s-o furnice așa cum n-o mai furnicase de mult timp. Merse mai departe, dar apa nu-i trecu mai mult de mijloc. Mai făcu încă vreo șase pași, se uită în jur și văzu că se afla la cel puțin zece metri de ultimul om din apă, și-și aminti că, în Bu-Luna, mâncarea bună se strica după lăsarea întunericului. Era oare posibil să se strice și apa? Și chiar dacă nu, nu era posibil să vină și acolo lucruri periculoase, așa cum veneau în pădure? Rechini de baltă, de pildă? Și-n cazul acesta, nu s-ar afla oare prea departe de mal ca să se mai poată întoarce înainte ca unul dintre ei să ajungă la concluzia că i se servea cina?

Acesta e un loc sigur.

Da, dar cât de sigură era oare *apa?* Simți un impuls urgent de a ajunge repede pe plajă, înainte ca un submarin ucigaș cu dinți să-i sfâșie un picior. Își reprimă teama. Bătuse mult drum, nu doar o dată, ci de două ori, sânul o durea înnebunitor și, pentru

numele lui Dumnezeu, nu avea de gând să se întoarcă acasă cu mâinile goale.

Trase adânc aer în piept, apoi, neştiind la ce să se aştepte, se aşeză încet în genunchi pe nisipul de pe fundul bălţii, lăsând apa să-i acopere sânii – cel care era teafăr şi cel care era grav rănit. Pentru o clipă, sânul drept o duru mai tare ca niciodată; crezu că durerea o va face să-şi piardă capul. Dar apoi

13

El îi strigă din nou numele, un strigăt puternic şi panicat:

– *Lisey!*

Străbate liniştea onirică a locului aceluia ca o săgeată cu vârful în flăcări. Ea aproape că se uită în spate pentru că, pe lângă panică, în strigătul acela se simte şi agonie, însă ceva adânc înlăuntrul său îi spune că nu trebuie s-o facă. Că, dacă vrea să aibă o şansă de a-l salva, nu trebuie cu niciun preţ să se uite în urmă. Şi-a făcut partea ei din învoială. Trece de cimitir, unde crucile scânteiază în lumina lunii ajunsă aproape la zenit, fără a-i arunca măcar o privire, şi urcă scările cu spatele drept şi cu fruntea sus, ţinând încă africana mamei-bune strânsă în braţe ca să nu se împiedice în ea, şi simte o exuberantă exaltare, de felul acela pe care ea crede că o încerci numai atunci când ai pus tot ce deţii – casa maşina contul bancar câinele familiei – pe o singură aruncătură de zar. Înaintea ei (şi nu departe) se află stânca mare şi cenuşie care marchează începutul potecii ce duce înapoi spre Dealul Sufletbun. Cerul e plin de stele ciudate şi constelaţii necunoscute. Undeva, aurora boreală arde în lungi cortine de culori. Poate că n-o va mai vedea niciodată, dar crede că asta n-o va deranja. Ajunge în capătul scărilor şi, fără ezitare, ocoleşte stânca şi acela e momentul când Scott o trage înapoi spre el. Mirosul lui familiar nu i-a plăcut niciodată mai mult lui Lisey. În aceeaşi

clipă, devine conştientă că se mişcă ceva în stânga ei, se mişcă repede, nu pe poteca spre dealul cu plante de lupin, ci pe lângă ea.

– Ssst, Lisey, şopteşte Scott.

Buzele lui sunt atât de aproape, că-i gâdilă pavilionul urechii.

– Pentru viaţa ta şi a mea, acum trebuie să taci.

E lunganul lui Scott. Nu e nevoie să-i spună el asta. Ani întregi i-a simţit prezenţa în colţurile îndepărtate ale vieţii sale, ca un lucru zărit în oglindă cu coada ochiului. Sau, să zicem, ca un secret urât ascuns în pivniţă. Acum secretul a ieşit la lumină. În golurile dintre copacii din stânga ei, alunecând cu ceea ce pare a fi viteza unui tren expres, se întinde un mare şi înalt val de carne. E-n mare parte neted, dar pe alocuri are pete întunecate sau scobituri ce ar putea fi negi sau chiar, bănuieşte ea (nu vrea să bănuiască, dar nu se poate abţine), cancer de piele. Mintea sa începe să vizualizeze un soi de vierme uriaş, apoi încremeneşte. Fiinţa din spatele copacilor nu e un vierme şi, orice ar fi, e o fiinţă simţitoare, *pentru că o simte cum gândeşte.* Gândurile ei nu sunt omeneşti, nu sunt nici pe departe inteligibile, însă e o teribilă fascinaţie chiar în stranietatea lor...

E mălura, gândeşte ea, înfrigurată până în măduva oaselor. *Gândurile ei sunt mălura şi nimic altceva.*

Ideea e îngrozitoare, dar şi *corectă*. Îi scapă un sunet, ceva între un ţipăt şi un geamăt. Nu e decât un sunet firav, însă vede sau simte că nesfârşita înaintare de tren expres a fiinţei a încetinit brusc, că e posibil s-o fi auzit.

O ştie şi Scott. Braţul cu care o ţine puţin de sub sâni se strânge mai tare. Din nou, buzele lui se mişcă lipite de pavilionul urechii sale.

– Dacă vrem să mergem acasă, trebuie să mergem chiar acum, murmură el.

E din nou trup şi suflet cu ea, trup şi suflet *acolo*. Lisey nu ştie dacă asta se datorează faptului că nu se mai uită la baltă sau că e îngrozit. Poate amândouă.

– Înţelegi?

Ea aprobă cu o mişcare a capului. Propria sa teamă e atât de mare, că o paralizează, şi orice sentiment de exaltare că-l are înapoi s-a dus.

Oare el a trăit cu asta toată viața? Dacă da, *cum* a trăit cu ea? Dar, chiar și acum, la limita terorii, bănuiește că știe. Două lucruri l-au ținut legat de pământ și l-au salvat de lungan. Scrisul e unu. Celălalt are un mijloc în jurul căruia să-și petreacă brațele și o ureche în care să șoptească.

– Concentrează-te, Lisey. Fă-o acum. Stoarce-ți mintea.

Ea închide ochii și vede camera de oaspeți din casa lor de pe Sugar Top Hill. Îl vede pe Scott stând așezat în balansoar. Se vede pe ea așezată lângă el pe podeaua răcoroasă, ținându-l de mână. El îi strânge mâna la fel de tare cum i-o strânge și ea. În spatele lor, panourile de sticlă înghețată ale geamurilor sunt pline de o fantastică lumină schimbătoare. Televizorul e pornit și *Ultima reprezentație* rulează din nou. Băieții sunt în sala de biliard alb-negru a lui Sam Leul și Hank Williams cântă la tonomat „Jambalaya".

Pentru o clipă simte că Bu-Luna licărește, dar apoi muzica din mintea sa – armonia ce a fost preț de un moment atât de clară și de fericită – se stinge. Lisey deschide ochii. Își dorește cu disperare să vadă casa, dar stânca mare și cenușie și poteca pierdută printre copacii sufletbun sunt amândouă acolo. Stelele acelea ciudate încă-și împrăștie lumina peste pământ, numai că acum râzătoarele au tăcut și șoapta aspră a tufișurilor a încetat și chiar clopoțelul lui Chuckie G. și-a întrerupt clinchetul neregulat, pentru că lunganul s-a oprit să asculte și toată lumea pare să-și țină răsuflarea și să asculte odată cu el. E acolo, la nu mai mult de douăzeci de metri în stânga lor; Lisey poate acum chiar să-i simtă *mirosul.* E mirosul de bășini stătute din toaletele popasurilor de pe marginea autostrăzii, sau izul otrăvit de bourbon și fum de țigară pe care-l simți uneori când răsucești cheia și intri într-o cameră ieftină de motel, sau acela al scutecelor pișate ale mamei-bune atunci când era bătrână și senilitatea era în floare; s-a oprit în spatele șirului cel mai apropiat de copaci sufletbun, și-a întrerupt alergarea tunelară prin pădure și, Dumnezeule mare, nu se *duc*, nu se *duc înapoi*, din cine știe ce pricină sunt blocați acolo.

Șoapta lui Scott e acum atât de joasă, încât abia mai pare că vorbește. Dacă n-ar fi vaga senzație a buzelor lui mișcându-se

pe pielea sensibilă a urechii sale, aproape că ar putea crede că *asta* e telepatie.

– E africana, Lisey – uneori, lucrurile trec într-o parte, dar nu și în cealaltă. De obicei, lucrurile pot merge în *ambele* sensuri. Nu știu de ce, dar așa e. O simt ca pe o ancoră. Aruncă africana.

Lisey desface brațele și o lasă să cadă. Sunetul pe care-l produce e doar un suspin moale (precum argumentele împotriva nebuniei care cad într-o pivniță primordială), însă lunganul îl aude. Ea simte o modificare a direcției gândurilor sale necunoscute; simte hidoasa prezență a privirii sale nebunești. Ființa de acolo începe să se întoarcă și unul dintre copaci se rupe cu un trosnet ca de explozie. Lisey închide din nou ochii și vede camera de oaspeți mai limpede decât a văzut orice altceva în viața sa, o vede cu o intensitate disperată și printr-o perfectă lupă a terorii.

– Acum, murmură Scott, și se întâmplă cel mai uluitor lucru. Ea simte aerul cum se întoarce pe dos. Cât ai clipi, Hank Williams cântă „Jambalaya". Cântă

14

Cânta pentru că era deschis televizorul. Acum își amintea asta cu o claritate absolută și se întrebă cum o putuse uita.

E timpul să părăsești Poteca Amintirilor, Lisey – e timpul să mergi acasă.

Toți afară din apă, cum se spune. Obținuse lucrul pentru care venise, îl obținuse cât timp fusese prinsă în acea teribilă ultimă amintire a lunganului. Încă o mai durea sânul, însă crâncena pulsație se redusese la o durere surdă. Suferise ea mai mult în adolescență, după ce stătuse o zi lungă și caniculară într-un sutien mult prea mic pentru ea. De unde stătea îngenuncheată în apa care-i ajungea până la bărbie, putea vedea că luna, acum mai mică și aproape de un argintiu pur, se ridicase deasupra tuturor copacilor din cimitir – mai

puțin a celor mai înalți. Iar acum apăru o nouă teamă care s-o neliniștească: dacă se întorcea lunganul? Dacă o auzea cum se gândește la el și se întorcea? Acela se presupunea că e un loc sigur și Lisey credea că probabil așa era – ferit cel puțin din calea râzătoarelor și a celorlalte ființe rele care puteau trăi în Pădurea Fermecată – dar avea o bănuială că lunganul nu se supunea niciuneia dintre legile care le țineau pe celelalte ființe departe de acolo. Avea o bănuială că lunganul era... diferit. Mai întâi îi veni în gând titlul unei vechi povești de groază, apoi îi răsună în minte ca un clopot de fier: „Fluieră și voi veni la tine, flăcăul meu"[1]. Acesta fu urmat de titlul singurei cărți de Scott Landon pe care o urâse vreodată: *Diavolii goi.*

Dar înainte să se poată întoarce pe plajă, înainte să se poată ridica măcar în picioare, fu asaltată de încă o amintire, de dată mult mai recentă. Era cea a momentului când se trezise în pat cu sora ei Amanda, cu puțin înaintea zorilor, și descoperise că trecutul și prezentul se încâlciseră unul în celălalt. Mai rău, ajunsese să creadă că, de fapt, nu era în pat cu sora ei, ci cu soțul mort. Și, într-un fel, asta fusese adevărat. Pentru că, deși arătarea din pat purta cămașa de noapte a Mandei și vorbise cu vocea acesteia, folosise limbajul interior al căsniciei lor și expresiile pe care numai Scott le putea ști.

Te așteaptă un bul de sânge, spusese arătarea din pat și uite că venise Prințul Negru al Incuncilor cu desfăcătorul ei de conserve Oxo în tolba lui afurisită cu trucuri.

Treci dincolo de purpuriu. Ai găsit deja primele trei popasuri. Încă puțin și-ți vei primi premiul.

Și ce premiu îi promisese arătarea din pat? Ceva de băut. Ea bănuise că era vorba despre o Cola sau o Royal Crown, pentru că acelea fuseseră premiile lui Paul, dar acum știa că nu asta era.

Coborî capul, își scufundă fața tumefiată în baltă și apoi, fără să-și dea voie să se gândească la ce făcea, luă două înghițituri iuți. Apa în care stătea era aproape caldă, însă ceea ce sorbi era rece și dulce și

[1] *Oh Whistle and I'll Come to You, My Lad* – povestire a prozatorului M.R. James (1862–1936), celebru pentru istorisirile sale cu fantome (n. tr.).

tonifiant. Ar fi putut să bea mult mai mult, dar o intuiție o sfătui să se oprească la două înghițituri. Două era numărul corect. Își atinse buzele și descoperi că umflătura aproape se retrăsese. Nu fu surprinsă.

Neîncercând să păstreze tăcerea (și nesinchisindu-se să fie recunoscătoare, cel puțin nu încă), se întoarse anevoie prin apă către plajă. Păru să dureze o veșnicie. Acum nu se îmbăia nimeni aproape de mal, iar plaja era goală. I se păru că o vede pe femeia cu care vorbise, șezând pe una dintre băncile de piatră cu tovarășa ei, dar nu era sigură pentru că luna nu răsărise încă destul. Se uită puțin mai sus și privirea i se fixă pe una dintre siluetele înfășurate, aflată cam la o duzină de bănci distanță față de apă. Lumina lunii acoperise o latură a capului înfășurat al acelei creaturi cu o subțire poleială argintie și Lisey avu în clipa aceea o inexplicabilă certitudine: acela era Scott și se uita la ea. Nu-i așa că era o logică nebunească în ideea aceea? Nu-i așa – dacă-și păstrase destulă conștiință și voință ca să vină la ea în momentele de dinaintea zorilor, pe când stătea în pat cu sora ei catatonică? Nu-i așa, dacă era hotărât să-și spună cuvântul o ultimă dată?

Simți pornirea de a-i striga numele, chiar dacă a face asta ar fi fost cu siguranță o nebunie periculoasă. Deschise gura și apa din părul ud îi curse în ochi, înțepându-i. Departe, auzi vântul cum smulge un clinchet de la clopoțelul lui Chuckie G.

Atunci fu momentul în care Scott îi vorbi, pentru ultima dată.

„Lisey."

De o blândețe infinită, vocea aceea. O chema pe nume, o chema acasă.

„Micuță

15

– Lisey, zice el. Iubimeu.

El e în balansoar și ea stă pe podeaua rece, însă el e cel care tremură. Lisey are o bruscă amintire limpede cu bunica D care spune:

Speriat și tremurând în beznă, și-și dă pe dată seama că-i e frig pentru că, acum, africana este în Bu-Luna. Dar asta nu e tot – în întreaga *cameră* afurisită e frig. Era răcoare înainte, dar acum e *frig*, iar luminile sunt stinse.

Neîncetata șoaptă vâjâită a cazanului a încetat și, când se uită la fereastra înghețată, vede doar culorile extravagante ale aurorei boreale. Felinarul soților Galloway de alături s-a stins. *Pană de curent*, își spune ea, dar nu – televizorul e încă deschis și afurisitul ăla de film încă rulează. Băieții din Anarene, Texas, pierd vremea în salonul de biliard, curând se vor duce în Mexic și, când se vor întoarce, Sam Leul va fi mort, va fi înfășurat în pânză diafană și va sta pe una dintre băncile acelea de piatră orientate cu fața spre ba...

– Ceva nu e în regulă, zice Scott.

Dinții îi clănțăne ușor, însă ea poate auzi perplexitatea din vocea lui.

– Eu n-am deschis televizorul pentru că am crezut c-o să te trezească, Lisey. Pe deasupra...

Ea știe că e adevărat, când a intrat acolo de data asta și l-a găsit, televizorul era închis, dar acum are ceva mult mai important în gând.

– Scott, o să vină după noi?

– Nu, iubire, zice el. Nu poate face asta decât dacă îți adulmecă bine de tot mirosul sau dacă te prinde în...

Se întrerupe. Ceea ce-l preocupă cel mai mult pe el e tot filmul, se pare.

– Pe deasupra, nu se auzea „Jambalaya" în scena asta. Am văzut *Ultima reprezentație* de cincizeci de ori, cu excepția *Cetățeanului Kane* s-ar putea să fie cel mai bun film făcut vreodată, și nu cântă „Jambalaya" în scena cu salonul de biliard. Cântă Hank Williams, sigur, dar cântă „Kaw-Liga", piesa despre șeful de trib. Și dacă funcționează televizorul și aparatul video, unde naiba-s luminile?

Se ridică și apasă comutatorul de pe perete. Nu se întâmplă nimic. Vântul acela mare și rece din Yellowknife le-a întrerupt în cele din urmă curentul electric, dar nu numai la ei, ci și în Castle

Rock, Castle View, Harlow, Motton, Tashmore Pond și în mare parte din vestul statului Maine. În același moment când Scott apasă inutil comutatorul, televizorul se închide. Imaginea se reduce la un punct alb și intens care strălucește preț de o clipă, apoi dispare. Data viitoare când își va încerca înregistrarea cu *Ultima reprezentație*, va descoperi că o porțiune de zece minute din mijlocul filmului este goală, ștearsă parcă de un puternic câmp magnetic. Niciunul dintre ei nu va vorbi vreodată despre asta, dar Scott și Lisey vor înțelege că, deși amândoi vizualizau camera de oaspeți, probabil că Lisey a fost cea care i-a rechemat acasă cu cea mai mare forță... și *cu siguranță* Lisey a fost cea care l-a vizualizat pe bătrânul Hank cântând „Jambalaya" în loc de „Kaw-Liga". Așa cum Lisey a fost cea care a vizualizat cu atâta râvnă aparatul video și televizorul deschise atunci când s-au întors, încât *chiar* au funcționat pentru aproape un minut și jumătate, chiar dacă alimentarea cu curent electric era întreruptă de la un capăt al districtului Castle și până la celălalt.

Scott încarcă soba din bucătărie cu bucăți de stejar luate din lada de lemne și ea încropește un pat – pături și o saltea gonflabilă – direct pe linoleum. Când se întinde acolo, el o ia în brațe.

– Mi-e frică să adorm, mărturisește ea. Mă tem că, atunci când mă voi trezi dimineața, soba va fi stinsă și tu te vei fi dus din nou.

El scutură din cap.

– Sunt bine... A trecut pentru o vreme.

Ea se uită la el cu speranță și îndoială.

– Asta-i ceva ce știi sau doar ceva ce spui ca să-ți liniștești soțioara?

– *Tu* care crezi că e?

Ea crede că acesta cu care stă de vorbă nu mai e Scott-fantoma cu care a trăit încă din noiembrie, dar încă-i vine greu să creadă în schimbări miraculoase.

– *Pari* a fi mai bine, dar nu mă încred în părerile mele.

În sobă, un nod trosnește și ea tresare. El o strânge mai tare în brațe. Ea se lipește de el aproape cu înverșunare. E cald sub cuverturi; cald în brațele lui. Scott e tot ce și-a dorit ea vreodată în întuneric.

El spune:

– Treaba asta... *lucrul* ăsta care mi-a chinuit familia... vine și pleacă. Când trece, e ca atunci când te lasă o crampă.

– Dar se va întoarce?

– Lisey, s-ar putea să nu.

Forța și siguranța din vocea lui o surprind atât de tare, încât ridică ochii pentru a-i scruta chipul. Nu vede nicio duplicitate acolo, nici măcar din aceea altruistă menită să liniștească sufletul unei soții îngrijorate.

– Și dacă vine, s-ar putea să nu mai vină niciodată atât de puternic ca acum.

– Tatăl tău ți-a spus asta?

– Tata nu știa prea multe despre partea *dusă*. Eu am simțit atracția asta spre... locul în care m-ai găsit... de două ori până acum. O dată în anul dinainte să te întâlnesc. De data aceea m-au ajutat alcoolul și muzica rock. A doua oară...

– În Germania, zice ea plat.

– Da, recunoaște el. În Germania. Atunci m-ai adus înapoi tu, Lisey.

– Cât de aproape, Scott? Cât de aproape a fost în Bremen?

– Aproape, răspunde el simplu și ea simte un fior de frig. Dacă l-ar fi pierdut în Germania, l-ar fi pierdut pentru totdeauna. *Mein gott.* Dar aceea a fost o briză în comparație cu asta. Acum a fost un uragan.

Ea vrea să-l mai întrebe unele lucruri, dar în mare parte vrea doar să-l țină în brațe și să-l creadă când spune că, poate, lucrurile vor fi în regulă. Așa cum vrei să crezi un doctor, bănuiește ea, când îți spune că e-n regresiune cancerul și că s-ar putea să nu recidiveze niciodată.

– Și tu ești bine.

Simte nevoia să-l audă că o mai spune o dată. Are *nevoie* de asta.

– Da. Sunt într-o formă de zile mari, cum se zice.

– Și... *ăla?*

Nu e nevoie să fie mai exactă. Scott știe despre cine vorbește.

– Mi-a prins mirosul de mult timp și-mi cunoaște forma gândurilor. După atâția ani, suntem practic vechi prieteni. Probabil că m-ar putea prinde dacă ar vrea, dar ar fi un efort, iar tipu' ăla-i cam leneș. Pe deasupra... ceva mă protejează. Ceva din partea luminoasă a ecuației. *Există* o parte luminoasă, să știi. *Trebuie* să știi, pentru că tu faci parte din ea.

– Cândva mi-ai spus că l-ai putea chema, dacă ai vrea.

Rostește acestea pe o voce foarte joasă.

– Da.

– Și uneori vrei s-o faci. Nu-i așa?

El nu neagă, iar afară vântul smulge o notă lungă și rece de-a lungul streșinilor. Și totuși, acolo, sub pături, în fața sobei din bucătărie, este cald. Este cald cu el.

– Rămâi cu mine, Scott, spune ea.

– O să rămân, îi spune el. O să rămân cât de mult

16

– O să rămân cât de mult pot, zice Lisey.

Își dădu seama de mai multe lucruri în același timp. Unul era că se întorsese în dormitorul și-n patul ei. Un altul era că așternuturile trebuia schimbate, pentru că se întorsese udă leoarcă, iar picioarele îi erau pline de nisip dintr-o altă lume. Un al treilea era că tremura chiar dacă în cameră nu era foarte frig. Un al patrulea era că nu mai avea cazmaua de argint; o lăsase în urmă. Ultimul era că, dacă silueta așezată fusese într-adevăr soțul ei, aproape cu siguranță îl văzuse pentru ultima oară; soțul ei era acum una dintre ființele înfășurate, un cadavru neîngropat.

Întinsă pe patul ud în pantalonii scurți jilavi, Lisey izbucni în lacrimi. Avea multe de făcut acum și se întorsese având foarte clari în minte aproape toți pașii de urmat – credea că și asta putea să fie o parte a premiului de la capătul ultimei vânători de bul a lui Scott –

dar, înainte de toate, simţea nevoia să termine de plâns moartea soţului. Îşi puse un braţ peste ochi şi rămase aşa următoarele cinci minute, plângând cu suspine până ce i se umflară ochii atât de tare că abia mai putea vedea şi până ce o duru gâtul. Nu crezuse niciodată că-l va dori atât de mult sau că-i va simţi atât de tare lipsa. Era un şoc. Şi totuşi, în acelaşi timp, deşi îi mai rămăsese încă puţină durere în sânul sfâşiat, credea că nu se simţise niciodată atât de bine, credea că nu fusese niciodată aşa bucuroasă că e în viaţă sau atât de pregătită să tragă şuturi în fund şi să facă prăpădul de pe lume.

După cum se spune.

XII. LISEY LA GREENLAWN

(Nalba)

1

Pe când își dădea jos pantalonii scurți jilavi, aruncă o privire la ceasul de pe noptieră și râse, dar nu pentru că ar fi fost ceva intrinsec comic la ora douăsprezece fără zece minute într-o dimineață de iunie, ci pentru că-i venise în gând o vorbă de-a lui Scrooge din *Colind de Crăciun:* „Spiritele le-au făcut pe toate într-o singură noapte." I se părea că *ceva* anume înfăptuise mai mult de o grămadă în viața ei, într-o perioadă foarte scurtă, cea mai mare parte în ultimele câteva ore.

Dar trebuie să ții minte că am trăit în trecut, iar asta ia surprinzător de mult timp din viața unei persoane, gândi ea... și, după o clipă de reflecție, scoase un hohot zdravăn de râs, care cuiva care ar fi tras cu urechea din celălalt capăt al holului i s-ar fi părut probabil hohotul unui nebun.

Nu face nimic, continuă să râzi, iubimeu, ici-șa nu suntem decât noi puicuțele, își spuse ea, îndreptându-se spre baie. Râsul acela mare și descătușat dădu să iasă iarăși din ea, dar se opri brusc când

îi trecu prin gând că *Dooley* ar putea fi acolo. Se putea ascunde în pivniță ori într-unul dintre multele dulapuri din casă; putea să transpire ca un cal atât de târziu dimineața în pod, chiar deasupra ei. Nu știa multe despre el și ar fi fost prima care s-o recunoască, însă ideea că bărbatul își găsise ascunziș în casă se potrivea cu ceea ce *știa*. Dovedise deja că era un nenorocit cu curaj.

Nu te gândi acum la el. Gândește-te la Darla și la Canty.

Bună idee. Putea ajunge la Greenlawn înaintea surorilor sale mai mari, n-ar fi trebuit să alerge contra cronometru, dar nu-și permitea nici să piardă vremea. *Ține firu' întins*, gândi ea.

Dar nu-și putu refuza un moment în fața oglinzii mari de pe spatele ușii dormitorului, stând cu mâinile pe lângă corp, uitându-se cu un ochi critic și fără prejudecăți la trupul său zvelt și banal de femeie de vârstă mijlocie – și la față, cea pe care Scott o descrisese odată ca aceea a unei vulpi vara. Era puțin umflată, nimic altceva. Arăta ca și când ar fi dormit un somn extrem de profund (și poate cu unul sau două pahare de băutură prea mult în organism) și avea buzele încă puțin răsfrânte în afară, ceea ce-i oferea o senzualitate ciudată care o făcu să se simtă deopotrivă neliniștită și puțintel veselă. Ezită, nesigură ce să facă în privința asta, apoi găsi în fundul sertarului cu rujuri un tub de Revolt Hothouse Pink. Își aplică un strat și clătină din cap, nu întru totul convinsă. Dacă aveau să se uite oamenii la buzele ei – și ea credea că o vor face – ar fi fost bine să le ofere ceva la care să se uite, decât să încerce să acopere ceea ce nu putea fi ascuns.

Sânul pe care Dooley intervenise chirurgical cu atâta preocupare maniacală era marcat de o urâtă adâncitură stacojie care începea de la subsuoară și se pierdea deasupra cutiei toracice. Arăta ca o tăietură destul de gravă ce i-ar fi putut fi provocată în urmă cu două sau trei săptămâni și care acum se vindeca bine. Cele două răni superficiale arătau doar ca niște urme roșii lăsate de două bretele elastice prea tare strânse. Sau poate – dacă aveai o imaginație vie – ca niște „arsuri de frânghii". Diferența dintre

ceea ce vedea acum şi oroarea pe care o observase când îşi recăpătase cunoştinţa era uluitoare.

– Toţi Landonii se vindecă repede, jigodie, zise Lisey şi intră sub duş.

2

Avu timp doar pentru o baie rapidă, iar sensibilitatea sânului era încă destul de mare ca să se hotărască să nu-şi pună sutien. Îmbrăcă o pereche de pantaloni de lucru şi un tricou larg. Trase peste acesta o vestă ca să nu i se holbeze lumea la sfârcuri, presupunând, desigur, că bărbaţii se mai deranjau să arunce ocheade la sfârcurile unei femei de cincizeci de ani. Potrivit spuselor lui Scott, se deranjau. Îşi aminti că-i zisese cândva, în vremuri mai fericite, că bărbaţii heterosexuali se holbau cam la toate femeile cu vârsta cuprinsă între aproximativ paisprezece şi optzeci şi patru de ani; susţinea că asta se datora pur şi simplu unui circuit direct între ochi şi penis, creierul neavând absolut nicio legătură în treaba asta.

Era ora prânzului. Coborî la parter, aruncă o privire în camera de zi şi văzu pe măsuţa de cafea ultimul pachet de ţigări. Acum nu simţea nevoia să fumeze. Luă în schimb din cămară un borcan nou cu unt de arahide Skippy (pregătindu-se să dea peste Jim Dooley ascuns în colţ sau în spatele uşii de la cămară) şi din frigider borcanul cu gem de căpşune. Întinse untul şi gemul pe o felie de pâine albă şi luă două muşcături delicioase şi cleioase înainte să-l sune pe profesorul Woodbody. Scrisoarea de ameninţare a lui „Zack McCool" se afla acum la biroul şerifului districtului Castle, însă memoria ei pentru numere fusese întotdeauna bună, iar numărul acesta era floare la ureche: prefixul de Pittsburgh la un capăt, optzeci şi unu şi optzeci şi opt la celălalt. Era dispusă să discute cu Regina Incuncilor aşa cum putea s-o facă şi cu Regele în persoană. Ar fi fost totuşi un inconvenient să-i răspundă robotul telefonic. Putea

lăsa un mesaj, însă nu avea cum să fie sigură că va ajunge la urechea potrivită la timp ca să fie util.

Griji nefondate. Răspunse Woodbody însuşi şi nu i se citea nimic regal în voce. Vorbea pe un ton vinovat şi precaut.

– Da? Alo?

– Bună, profesore Woodbody. Aici Lisa Landon.

– Nu vreau să stăm de vorbă. Am discutat cu avocatul meu şi a zis că nu trebuie să...

– Calmează-te, interveni ea şi se uită cu poftă la sandvici. Nu era momentul să vorbească cu gura plină. Pe de altă parte, prevedea că discuţia avea să fie scurtă. N-am să-ţi provoc nicio neplăcere. Nicio neplăcere cu poliţiştii, niciuna cu avocaţii, nimic de felul ăsta. Dacă-mi faci o favoare mică-mică.

– Ce favoare?

Woodbody părea suspicios. Lisey nu-l putea învinovăţi pentru asta.

– Există o vagă posibilitate ca prietenul tău Jim Dooley să te sune astăzi...

– Omu' ăla nu-i prietenul *meu!* behăi Woodbody.

Sigur, îşi spuse Lisey. *Şi aproape ai reuşit să te convingi singur că n-a fost niciodată.*

– Bine, amic de pahar. Cunoştinţă pasageră. Cum vrei tu. Dacă te sună, spune-i că m-am răzgândit, vrei să faci asta? Spune-i că mi-am regăsit bunul-simţ. Spune-i că-l aştept în seara asta la opt, în studioul soţului meu.

– Vorbiţi ca un om care se pregăteşte să intre într-o grămadă de probleme, doamnă Landon.

– Hei, ştii cum e, nu?

Sandviciul arăta din ce în ce mai bine. Stomacul ei chiorăi.

– Profesore, probabil n-o să te sune. Caz în care ai scăpat uşor. Dacă *totuşi* te sună, transmite-i mesajul meu şi o să scapi la fel de uşor. Dar dacă te sună şi *nu-i* transmiţi mesajul meu – doar „S-a răzgândit, vrea să vă întâlniţi diseară la opt, în studioul lui Scott" – şi aflu asta... atunci, dom'le, ai-ai, ce tămbălău o să-ţi pregătesc!

– Nu puteţi. Avocatul meu spune...

– Nu asculta ce spune el. Fii deştept şi ascultă ce-ţi spun *eu*. Soţul meu mi-a lăsat douăzeci de milioane de dolari. Cu atâţia bani, dacă mă hotărăsc să te fut în cur, o să caci sânge în următorii trei ani fără să te poţi aşeza pe colacul budei. Ai priceput?

Închise înainte ca el să apuce să mai spună ceva, luă o muşcătură din sandvici, scoase sucul de lămâie Kool-Aid din frigider, se gândi să ia şi un pahar, apoi bău direct din carafă.

Miam!

3

Dacă avea să telefoneze Dooley în următoarele câteva ore, n-ar fi fost în casă pentru a-i răspunde. Din fericire, Lisey ştia la ce număr ar fi sunat-o. Se duse în biroul său neterminat din grajd, din faţa cadavrului înfăşurat al patului din Bremen. Se aşeză în scaunul simplu de bucătărie (un scaun frumos de birou era unul dintre lucrurile pe care nu apucase să le comande), apăsă butonul ÎNREGISTREAZĂ UN MESAJ de pe aparatul telefonic şi vorbi fără să stea prea mult pe gânduri. Nu se întorsese din Bu-Luna cu un plan, ci mai degrabă cu o succesiune clară de paşi de urmat şi cu credinţa că, dacă-şi făcea partea ei, Jim Dooley va fi nevoit s-o facă pe a sa. *Voi fluiera şi vei veni la mine, flăcăul meu*, îşi spuse ea.

– Zack... domnule Dooley... aici Lisey. Dacă asculţi asta, înseamnă că sunt în vizită la sora mea, care se află la spital, în Auburn. Am vorbit cu profu' şi sunt *atât* de fericită că totul se va încheia cum e mai bine. Voi fi în studioul soţului meu diseară la opt, sau mă poţi suna aici la şapte pentru a stabili alt aranjament, dacă-ţi faci probleme din cauza poliţiei. S-a putea să fie un ajutor al şerifului parcat în faţa casei, poate chiar în tufişurile de peste drum, aşa că ai grijă. O să verific mesajele.

Se temea că banda nu va putea înregistra un mesaj atât de lung, dar se înşela. Şi ce va înţelege Jim Dooley din el, dacă suna la numărul

acela şi-l auzea? Dat fiind actualul nivel al nebuniei sale, era imposibil să ştie. Ar fi întrerupt tăcerea electronică şi l-ar fi sunat pe profesor în Pittsburgh? S-ar putea. Dacă-i transmitea sau nu profesorul mesajul – era de asemenea imposibil de prevăzut, şi poate că nu conta. Nu-i păsa cine ştie cât dacă Dooley credea că era cu adevărat pregătită să cadă la învoială sau îl lua doar peste picior. Voia doar să-l facă curios şi agitat, aşa cum îşi imagina că se simte un peşte când se uită în sus la o momeală ce alunecă pe suprafaţa unui lac.

Nu îndrăznea să lase un mesaj pe uşă – era mult prea probabil să-l citească adjunctul Boeckman sau adjunctul Alston cu mult înainte să aibă Dooley ocazia de a o face – iar asta însemna oricum să ducă lucrurile cu un pas prea departe. Pentru moment, făcuse tot ce putea.

Şi chiar te aştepţi să-şi facă apariţia diseară la opt, Lisey? Să urce voios scările spre biroul lui Scott, plin de încredere şi credinţă?

Nu se aştepta să vină voios şi nu se aştepta nici să fie plin de altceva în afară de nebunia pe care o simţise deja pe propria piele, dar *se aştepta* să vină. Va fi la fel de precaut ca orice animal sălbatic, atent la posibile capcane sau ambuscade, furişându-se probabil afară din pădure încă de la mijlocul după-amiezii, însă ea credea că va şti în adâncul sufletului că nu era vorba de un şiretlic pe care-l pusese ea la cale cu ajutorul biroului şerifului sau al poliţiei statale. O va şti datorită dorinţei ei de a-i face pe plac pe care i-o citise în voce şi pentru că, după ceea ce îi făcuse, avea toate motivele să se aştepte ca ea să fie mai speriată ca un iepure fricos. Ascultă mesajul de două ori şi clătină din cap. Mda. La suprafaţă se simţea vocea unei femei pur şi simplu dornice să pună capăt unui lucru neplăcut, însă era sigură că Dooley va auzi spaima şi durerea de dedesubt. Pentru că se aştepta să le audă şi pentru că era dus cu pluta.

Şi ea credea că mai era ceva la mijloc. Băuse ceea ce i se promisese. Avusese *bulul* promis şi acesta, într-un fel primitiv, îi dăduse putere. Poate că nu avea să dureze mult, dar asta nu conta, pentru

că puțin din puterea aceea – puțin din ciudățenia aceea primitivă – se găsea acum pe banda robotului telefonic. Credea că, dacă suna Dooley, avea s-o audă și să reacționeze în consecință.

4

Mobilul ei era încă în BMW, acum complet încărcat. Se gândi să se întoarcă în micuțul birou din grajd și să reînregistreze mesajul de pe robotul telefonic, să adauge și numărul de mobil, dar își dădu seama că nu-l știa. *Atât de rar mă sun pe mine însămi, draga mea*, își spuse și dădu din nou drumul acelui râs puternic.

Ieși încet de pe aleea din fața casei, sperând să dea în stradă de mașina lui Alston. Ajutorul de șerif era acolo și părea mai mare ca niciodată, cu un aer primitiv. Lisey coborî din mașină și-i oferi un salut scurt. Bărbatul nu chemă întăriri și nici nu o rupse la fugă văzându-i fața; rânji doar și-i întoarse salutul.

Desigur, lui Lisey îi trecuse prin gând să născocească o poveste dacă găsea vreun polițist de serviciu, ceva despre „Zack McCool" care o sunase și-i spusese că s-a hotărât să-și ducă hoitu' prăpădit în văgăuna lui prăpădită din West Virginia și s-o dea complet uitării pe văduva scriitorului; îs pur și simplu prea mulți *po*-lițai yankei prin părțile ăstea. Ar fi povestit asta fără accentul din *Deliverance*[1], desigur, și credea că ar putea fi destul de convingătoare, mai ales în starea actuală de grație spirituală în care se afla, dar în cele din urmă hotărâse să n-o facă. O astfel de poveste i-ar putea determina pe șeriful locțiitor Clusterfuck[2] și pe ajutoarele lui să intre și mai mult

[1] Film regizat de John Boorman în 1972, ecranizare a romanului omonim semnat de James Dickey, considerat un exemplu clasic al întâlnirii dintre civilizație și sălbăticie – acțiunea se desfășoară în statul Georgia (n. tr.).

[2] Stâlcire a numelui adevărat (Clutterbuck), care s-ar putea traduce, păstrând proporțiile, prin „Sex în grup" (n. tr.).

în alertă – ar putea crede că Jim Dooley încearcă să le abată atenția. Nu, era mult mai bine să lase lucrurile așa cum erau. Dooley găsise o dată drumul către ea; probabil c-o putea face din nou. Dacă l-ar fi prins, problemele ei s-ar fi rezolvat... deși, sinceră să fie, a-l vedea pe Jim Dooley prins nu mai era soluția ei preferată.

În orice caz, nu-i plăcea ideea de a-l minți pe Alston sau pe Boeckman mai mult decât era nevoită s-o facă. Erau polițiști, făceau tot posibilul s-o protejeze și, pe deasupra, erau doi tăntălăi simpatici.

– Cum vă merge, doamnă Landon?

– Bine. Am oprit doar ca să-ți spun că mă duc în Auburn. Sora mea e la spital acolo.

– Îmi pare rău să aud asta. La CMG sau la Kingdom?

– La Greenlawn.

Nu era sigură dacă-l știa, dar, după ușoara crispare care-i întinse mușchii feței, bănui că-i era totuși cunoscut.

– Ei, mare păcat ăsta... dar măcar e o zi frumoasă pentru condus. Să vă întoarceți înainte de seară. La radio se spune că vor fi furtuni puternice, mai ales în partea de vest.

Lisey se uită în jur și zâmbi, mai întâi spre ziua aceea, care era într-adevăr de o splendoare văratică (cel puțin până în momentul acela), apoi spre adjunctul Alston.

– O să fac tot ce pot. Mulțumesc pentru prevenire.

– Nicio problemă. Auziți, mi se pare că aveți nasul puțin umflat într-o parte. V-a mușcat ceva?

– Înțepăturile de țânțar au de obicei efectul ăsta asupra mea, zise Lisey. Am una și lângă buză. Nu se vede?

Alston se uită cu ochii mijiți la gura ei, cea peste care o lovise Dooley de nenumărate ori, nu cu mult timp în urmă.

– Nu, făcu el. N-aș spune.

– Bun, se pare că-și face efectul Benadryl-ul. Numai să nu-mi dea somnolență, atâta-mi doresc.

– Dacă se întâmplă, trageți pe dreapta, bine? Fiți prudentă.

– Da, tati, făcu Lisey și Alston râse. Se și înroși puțin.

– Apropo, doamnă Landon...

– Lisey.

– Da, doamnă. Lisey. A sunat Andy. Ar vrea să treceți pe la biroul șerifului când aveți timp și să depuneți o plângere oficială despre treaba asta. Știți, o declarație pe care s-o semnați și s-o punem la dosar. Puteți?

– Da. O să încerc să trec când mă întorc din Auburn.

– Păi, să vă spun un mic secret, doamnă Lan... Lisey. Amândouă secretarele noastre au tendința să șteargă putina cam devreme când e vorba de o ploaie serioasă. Locuiesc înspre Motton, iar drumurile de acolo se inundă și dacă te uiți urât la ele. E nevoie de noi canale de scurgere.

Lisey ridică din umeri.

– O să vedem, zise ea.

Își consultă ostentativ ceasul de la mână.

– O, uite cât e ora! Trebuie să fug neapărat. Folosește fără probleme toaleta dacă e nevoie, domnule polițist Alston, e o...

– Joe. Dacă vă spun Lisey, eu sunt Joe.

Ea făcu gestul cu degetul mare ridicat.

– Bine, Joe. E o cheie de la ușa din spate sub scările verandei. Dac-o să pipăi puțin pe acolo, cred c-o vei găsi.

– Aha, am urmat un curs de investigații, zise el cu seriozitate.

Lisey izbucni în râs și ridică o palmă în aer. Ajutorul de șerif Joe Alston, surâzând acum și el, dădu mâna cu ea în lumina soarelui, lângă cutia poștală în care ea găsise pisica moartă.

5

În drum spre Auburn, se gândi în treacăt la felul în care o privise ajutorul de șerif Alston când stătuseră de vorbă la capătul aleii. Trecuse destul timp de când nu mai atrăsese din partea unui bărbat o privire care să spună: *Ce bine arăți, scumpo*, dar i se întâmplase astăzi, cu nasul puțin umflat și tot restul. Uimitor. *Uimitor.*

– Miracolele Curei de Frumusețe Lasă-l-pe-Jim-Dooley-să-te-snopească-în-bătaie, zise ea și râse. Aș putea-o propune unei televiziuni importante.

Și-n gură simțea cea mai minunată dulceață. Ar surprinde-o dacă i-ar mai veni vreodată cheful să fumeze. Probabil c-ar putea propune și *asta* unei televiziuni importante.

6

Când ajunse la Greenlawn, era ora unu și douăzeci de minute. Nu se aștepta să vadă mașina Darlei, însă tot scoase un suspin de ușurare când se asigură că nu se număra printre cele aproximativ zece risipite în parcarea vizitatorilor. Îi plăcea ideea că Darla și Canty erau departe de ea, departe de nebunia periculoasă a lui Jim Dooley. Își amintea cum îl ajutase când era mică (ei bine, avea doisprezece sau treisprezece ani – nu era totuși atât de mică) pe domnul Silver să sorteze cartofii și cum acesta întotdeauna o avertiza să poarte pantaloni și să-și țină mânecile suflecate când se afla în preajma aparatului de sortat, din hambarul din spate. *De te agață năzdrăvănia aia, îți smulge toate hainele de pe tine*, spunea el, iar ea îi luase în serios avertismentul, pentru că înțelegea că bătrânul Max Silver nu vorbea despre ceea ce mașina lui de sortat cartofi ar fi făcut cu *hainele ei*, ci despre ce ar fi făcut cu *ea*. Amanda avea un rol în toate asta, îl avea încă din ziua când apăruse în vreme ce ea, Lisey, începea cu tragere de inimă să curețe studioul lui Scott. Lisey acceptase asta. Darla și Canty, însă, ar fi fost o complicație inutilă. Dacă Dumnezeu era bun, avea să le rețină la Snow Squall, unde să mănânce homari și să bea șprițuri pentru *mult* timp. Până la miezul nopții, să zicem.

Înainte să coboare din mașină, își atinse ușor sânul stâng cu mâna dreaptă, crispându-se înainte de a simți săgeata de durere la care se aștepta. Tot ce simți însă fu o pulsație slabă. *Uimitor*, își

spuse. *E ca și când aș atinge o vânătaie veche de o săptămână. Dacă ajungi vreodată să te îndoiești de existența reală a Bu-Lunii, Lisey, amintește-ți doar ce ți-a făcut cu sânul, în urmă cu nici măcar cinci ore, și cum îl simți acum.*

Coborî din mașină, o încuie de la telecomandă, apoi se opri o clipă pentru a se uita în jur, încercând să-și fixeze în minte parcarea. Nu avea niciun motiv clar pentru a o face; nimic pe care să pună degetul, chiar dacă ar fi vrut asta. Era doar o altă fază a înaintării aceleia pas cu pas, aproape ca și când ai coace pâine acasă pentru prima oară, urmând instrucțiunile unei rețete dintr-o carte de bucate, și se mulțumea cu asta.

Proaspăt asfaltată și marcată, parcarea vizitatorilor de la Greenlawn îi amintea puternic de parcarea în care căzuse soțul ei cu optsprezece ani în urmă, și auzi vocea fantomatică a profesorului asistent Roger Dashmiel, alias claponul sudist fript, spunând: *Vom trhaverhsa parhcarhea de acolo sprhe Clădirhea Nelson – care, norhocul nostru, arhe aerh condiționat.* Nu e nicio Clădire Nelson aici; Clădirea Nelson se afla în Țara de Atunci, la fel ca omul care se dusese acolo pentru a răsturna prima lopată de pământ și a inaugura șantierul Bibliotecii Shipman.

Ceea ce vedea ea profilându-se peste gardurile vii frumos tunse nu era o clădire a Departamentului de Engleză, ci fațada netedă de cărămidă și sticlă scânteietoare a unei case de nebuni de secol douăzeci și unu, genul acela de loc curat și bine luminat unde ar fi sfârșit și soțul ei dacă nu l-ar fi sfârșit pe el altceva înainte, un fel de spor pe care doctorii de la Bowling Green aleseseră într-un târziu să-l numească pneumonie (nimeni nu voia să scrie *Cauze necunoscute* pe certificatul de deces al unui om a cărui dispariție avea să fie anunțată pe prima pagină a ziarului *New York Times).*

De partea aceasta a gardului se afla un stejar; parcase în așa fel încât BMW-ul să stea la umbra lui, deși – da – vedea cum se strângeau norii spre sud, așa că poate adjunctul Joe Alston avusese dreptate în privința furtunilor de după-amiază. Copacul ar fi fost un reper excelent dacă ar fi fost singurul, dar nu era. De-a lungul gardului viu se

întindea un șir întreg de stejari, iar ei i se părea că toți erau la fel... dar ce importanță fotată avea asta, în definitiv?

Porni spre clădirea care ducea la corpul principal, dar ceva lăuntric – o voce care nu semăna cu niciuna dintre variațiunile propriei sale voci interioare – o reținu, insistând că trebuia să se mai uite o dată la mașină și la locul ei din parcare. Se întrebă dacă nu voia cumva să mute BMW-ul într-un alt loc. Dacă da, nu se făcea înțeleasă foarte bine. Se hotărî să facă un mic tur de recunoaștere, așa cum îi spusese tatăl ei că trebuie să faci întotdeauna înainte să pornești într-o călătorie lungă. Numai că atunci căutai un pneu ros prea mult pe o parte, un stop pe spate ars, o tobă de eșapament desprinsă, lucruri de genul acesta. Acum nu știa *ce* anume căuta.

Poate că amân doar momentul revederii ei. Poate că asta-i tot.

Dar nu. Mai era ceva. Și era important.

Observă plăcuța de înmatriculare a mașinii sale – 5761RD, cu pasărea aia stupidă, cufundarul ăla – și un abțibild *foarte* decolorat, un cadou în glumă din partea lui Jodi. Spunea MĂ IUBEȘTE IISUS, FLĂCĂUL DIN NAZARET, UITE DE CE NU CONDUC ÎNCET. Nimic altceva.

Nu ajunge, o sâcâi vocea aceea, apoi zări ceva interesant în celălalt colț al parcării, aproape sub gard. O sticlă verde goală. O sticlă de bere, era aproape sigură. Fie n-o văzuseră cei din echipa de întreținere, fie încă nu ajunseseră acolo cu curățenia. Se duse repede la ea, o ridică și simți din gâtul ei un damf de malț acrit. Pe eticheta ușor decolorată se vedea un bot rânjit de câine. Potrivit etichetei, sticla conținuse cândva bere premium Nordic Wolf. O duse înapoi la mașină și o așeză pe asfalt direct sub cufundarul de pe plăcuța de înmatriculare.

Un BMW de culoarea fildeșului – nu ajungea.

Un BMW de culoarea fildeșului stând în umbra unui stejar – tot nu ajungea.

Un BMW de culoarea fildeșului stând în umbra unui stejar cu o sticlă goală de bere Nordic Wolf sub o plăcuță de înmatriculare de Maine cu numărul 5761RD, puțin mai la stânga de abțibildul ghiduș... Acum ajungea.

Cât de cât.
Şi de ce?
Mai puţin nici c-o putea fota la melodie.
Grăbi pasul spre clădirea principală.

7

Nu întâmpină probleme cu intrarea la Amanda, chiar dacă programul vizitelor de după-amiază nu începea oficial decât la două, până când mai era încă o jumătate de oră. Graţie doctorului Hugh Alberness – şi lui Scott, desigur – Lisey era un fel de vedetă la Greenlawn. La zece minute după ce-şi dădu numele la biroul principal (simţindu-se mică în faţa unei uriaşe picturi murale New Age înfăţişând copii ţinându-se de mâini şi uitându-se vrăjiţi spre un cer de noapte), şedea cu sora ei în micuţa curticică din spatele camerei sale, sorbind punci incolor dintr-un pahar de hârtie cerată şi urmărind o partidă de crochet în desfăşurare pe peluza mare, de la care era evident că-şi trăgea numele stabilimentul[1]. Undeva în afara câmpului vizual, huruia monoton o maşină de tuns iarba cu motor. Infirmiera de serviciu o întrebase pe Amanda dacă nu vrea şi ea un pahar de suc şi îi interpretase tăcerea drept un răspuns afirmativ. Acum, băutura aştepta neatinsă pe masă lângă ea, în vreme ce Amanda, îmbrăcată într-o pijama verde ca menta şi cu o panglică asortată în părul proaspăt spălat, se uita cu ochi goi în depărtare – nu la jucătorii de crochet, credea Lisey, ci prin ei. Îşi ţinea mâinile împreunate în poală, însă Lisey putea vedea tăietura urâtă care-i încercuia mâna stângă, strălucind acoperită de un strat proaspăt de alifie. Încercase trei moduri diferite de a deschide discuţia şi Amanda nu scosese nici măcar o singură vorbă ca răspuns. Ceea ce, potrivit spuselor infirmierei, era un lucru întru totul normal.

[1] Greenlawn se traduce prin „peluză verde" (n. tr.).

Amanda era în prezent într-o stare de întrerupere a comunicării, nu prelua mesaje, ieșise să ia prânzul, plecase în vacanță, vizita centura de asteroizi. Toată viața fusese o pacoste, însă acesta era un nou salt calitativ, chiar și pentru ea.

Iar Lisey, care aștepta un musafir în studioul soțului ei peste doar șase ore, nu avea timp pentru asta. Sorbi o dată din băutura aproape insipidă, își dori o Cola – *verboten* în locul acela din cauza cofeinei – și o puse deoparte. Se uită în jur pentru a se asigura că erau singure, apoi se aplecă în față și luă mâinile Amandei din poală. Încercă să nu se crispeze la atingerea vâscoasă a alifiei și a liniilor umflate ale tăieturilor în curs de vindecare de sub ea. Dacă o durea pe Amanda să fie ținută așa, nu lăsă să se vadă. Fața îi rămase inexpresivă, de parcă-ar fi dormit cu ochii deschiși.

– Amanda, zise Lisey.

Încercă să prindă privirea surorii sale, dar era imposibil.

– Amanda, ascultă-mă acum. Voiai să mă ajuți să strâng ce-a lăsat Scott în urmă și am nevoie să mă ajuți. Am nevoie de ajutorul tău.

Niciun răspuns.

– E un om rău. Un om nebun. Seamănă puțin cu jigodia aia de Cole din Nashville – de fapt, seamănă mult – numai că nu pot rezolva singură problema asta. Trebuie să te întorci de acolo de unde ești și să mă ajuți.

Niciun răspuns. Amanda se uita țintă la jucătorii de crochet. Prin jucătorii de crochet. Mașina de tuns iarba huruia. Paharele de hârtie cu suc stăteau pe o masă de picnic fără colțuri; în locul acela colțurile erau *verboten* precum cofeina.

– Știi ce cred, Manda-iepuraș? Cred că șezi pe una dintre băncile alea de piatră împreună cu ceilalți muribunzi care se holbează la baltă. Cred că Scott te-a văzut acolo într-una dintre vizitele lui și și-a spus: „O, una care se taie singură. Îi recunosc pe cei care fac asta pentru că tata era și el membru al tribului lor. La naiba, și *eu* sunt un membru al tribului." Și-a spus: „Uite o doamnă care va intra în pensie timpurie, dacă nu-i vâră nimeni bățul la spițe, cum se spune." Ți se pare că am reprodus bine, Manda?

Nimic.

– Nu știu dacă l-a prevăzut pe Jim Dooley, dar a prevăzut că vei sfârși aici, la Greenlawn, la fel de sigur cum se lipește rahetul de o pătură. Ți-amintești cum obișnuia Dandy să spună asta uneori, Manda? La fel de sigur cum se lipește rahetul de o pătură? Și când striga la el mama-bună, zicea că rahet e ca naiba, că rahet nu-i înjurătură. Ți-amintești?

Tot nimic din partea Amandei. Doar privirea aceea goală, înnebunitoare.

Lisey se gândi la noaptea aceea friguroasă cu Scott în camera de oaspeți, când vântul bubuia și cerul ardea, și își apropie gura de urechea Amandei.

– Dacă mă auzi, strânge-mă de mâini, șopti ea. Strânge cât poți tu de tare.

Așteptă și secundele trecură. Aproape că renunțase, când simți un zvâcnet slab. Ar fi putut fi un spasm muscular involuntar sau doar imaginația ei, dar Lisey nu credea asta. Credea că undeva foarte departe, Amanda o auzise cum îi strigă numele. Cum o strigă spre casă.

– Bine, zise ea.

Îi bubuia inima atât de tare, încât avea impresia c-o va sugruma.

– Asta e bine. Ăsta e un început. Am să vin după tine, Amanda. Am să te aduc acasă și tu ai să mă ajuți. Auzi? *Trebuie să mă ajuți.*

Închise ochii și o strânse din nou mai tare de mâini, știind că s-ar putea s-o doară, dar nepăsându-i. Amanda se putea plânge mai târziu, când va avea o voce care s-o ajute la asta. Dacă va avea o voce care s-o ajute la asta. A, dar lumea era făcută toată din „dacă", așa-i spusese Scott cândva.

Lisey își adună voința și concentrarea și creă cea mai clară versiune a bălții pe care o putea crea, văzând căldarea de stâncă în care se afla, văzând pintenul alb și curat de plajă și băncile de piatră dispuse în amfiteatru, văzând fisura din stâncă și cea de-a doua potecă, ceva ca un fel de gât, care ducea la cimitir. Gândi la apa de un albastru strălucitor, scânteind în mii de puncte luminoase, gândi la

balta din mijlocul zilei, pentru că se săturase de Bu-Luna la crepuscul, mulțumesc mult.

Acum, gândi ea și așteptă să se întoarcă aerul și să se estompeze sunetele din Greenlawn. Pentru o clipă, i se păru că sunetele acelea *într-adevăr* se estompară, apoi ajunse la concluzia că era de fapt doar rodul imaginației sale. Deschise ochii și curticica era încă... iupi!, cu paharul de suc al Amandei pe masa rotundă; Amanda era tot în profunda ei placiditate catatonică, o statuie vie de ceară în pijamaua ei verde-mentă care se închidea cu benzi stil arici pentru că nasturii puteau fi înghițiți. Amanda cu bentița asortată în păr și cu oceane în ochi.

Preț de o clipă, Lisey fu asaltată de o îndoială teribilă. Poate că toată povestea nu fusese decât nebunia *ei* – totul cu excepția lui Jim Dooley, adică. Nu existau familii descreierate ca a Landonilor decât în romanele lui V.C. Andrews și nu existau locuri precum Bu-Luna decât în basmele copiilor. Fusese căsătorită cu un scriitor care murise, asta era tot. Îl salvase o dată, dar, când se îmbolnăvise în Kentucky opt ani mai târziu, nu mai putuse face nimic, pentru că nu poți plesni un microb cu o cazma, nu-i așa?

Începu să slăbească strânsoarea pe mâinile Amandei, apoi o intensifică din nou. Fiecare fărâmă a sufletului său puternic și a voinței sale considerabile se ridică în protest. *Nu! A fost real! Bu-Luna e reală! Am fost acolo în 1979, înainte să mă mărit cu el, m-am dus acolo din nou în 1996, ca să-l găsesc atunci când avea nevoie să fie găsit, ca să-l aduc acasă atunci când avea nevoie să fie adus, și am fost acolo iarăși în dimineața asta. Dacă încep să mă îndoiesc, tot ce trebuie să fac e să compar felul în care îmi simțeam sânul după ce și-a terminat Jim Dooley treaba cu el și cum îl simt acum. Motivul pentru care nu pot merge...*

– Africana, murmură ea. A spus că africana ne ținea acolo ca o ancoră, dar nu știa de ce. Tu ne ții *aici*, Manda? Ne ține o parte speriată și încăpățânată din tine? Mă ține *pe mine* aici?

Amanda nu răspunse, însă Lisey credea că *exact* asta se întâmpla. O parte din Amanda voia ca ea, Lisey, să vină și s-o aducă înapoi,

dar mai era o parte care nu voia să fie salvată. Partea aceea voia de fapt să termine cu toată lumea asta mizerabilă și cu toate problemele mizerabile ale lumii. Partea aceea ar fi fost mai mult decât fericită să continue să se hrănească printr-un tub și să se uşureze într-un scutec și să petreacă după-amiezi calde afară, în micuța curte, îmbrăcată în pijama cu arici, să se holbeze la peluzele verzi și la jucătorii de crochet. Și la ce anume se uita Manda *cu adevărat?*

La baltă.

La baltă dimineața, la baltă după-amiaza, la baltă la apus și scânteind în lumina stelelor și a lunii, cu fuioare mici de vapori ridicându-se din apa ei ca niște vise de amnezie.

Lisey își dădu seama că încă simțea un gust dulce în gură, așa cum simțea de obicei doar dimineața, și-și spuse: *E de la baltă. Premiul meu. Băutura mea. Două guri. Una pentru mine și una...*

– Una pentru tine, zise ea.

Dintr-odată, următorul pas era de o claritate atât de frumoasă, încât se întrebă de ce irosise atât de mult timp. Încă ținând-o pe Amanda de mâini, se aplecă înainte așa încât să-și privească sora în față. Ochii Amandei rămaseră nefocalizați și uitându-se în depărtare sub șuvițele de păr aproape cărunt, tăiat drept, de parcă s-ar fi uitat drept prin ea. Numai când Lisey își lăsă brațele să alunece până la coatele ei, fixând-o mai întâi locului și apoi lipindu-și gura de gura surorii sale, ochii Amandei se căscară într-o înțelegere întârziată; numai atunci se opuse Amanda, iar atunci era deja prea târziu. Din gura lui Lisey se *revărsă* toată dulceața ultimei înghițituri de apă pe care o luase din baltă. Depărtă buzele Amandei cu limba și, când simți cum a doua gură de apă pe care o băuse din baltă i se revarsă printre buze în gura surorii ei, văzu balta cu o perfectă claritate diurnă care-i puse în umbră eforturile dinainte de a se concentra și a vizualiza, oricât ar fi fost ele de înverșunate. Simți miros de frangipani și bougainvillea amestecat cu un intens și cumva dureros miros de măslin, care știa că era aroma diurnă a copacilor sufletbun. Simți

nisipul compact și încins sub picioare, sub picioarele goale, pentru că tenișii nu veniseră odată cu ea. Tenișii nu veniseră, ea însă da, ea reușise, ea trecuse de cealaltă parte, ea era

8

Ea era din nou în Bu-Luna, stând pe nisipul compact și cald al plajei, de data aceasta sub un soare puternic care își revărsa lumina peste ea, dând naștere nu la mii de puncte luminoase pe apă, ci la ceea ce păreau a fi milioane. Pentru că apa *aceasta* era mai întinsă. Pentru o clipă, Lisey se uită la ea, fascinată, și la corpul impunător al vechii corăbii ce plutea acolo. Și-n vreme ce se uita, înțelese brusc ceva ce-i spusese spectrul din patul Amandei.

Care e premiul meu? întrebase ea, iar arătarea – care păruse cumva să fie deopotrivă Scott și Amanda – îi spusese că premiul ei va fi ceva de băut. Dar când întrebase dacă asta însemna o Cola sau o Royal Crown, arătarea spusese: *Taci. Trebuie să privim nalba.* Lisey bănuise că arătarea vorbea despre floarea cu același nume. Uitase că, odată ca niciodată, existase o semnificație diferită pentru acel cuvânt. Una magică.

La corabia aceea din largul apei albastre și strălucitoare se referise Amanda... căci aceea *fusese* Amanda; Scott aproape cu siguranță n-ar fi știut nimic despre acea minunată corabie imaginară din copilăria ei.

Acum, înaintea ei nu se mai afla o baltă; acela era un port în care o singură corabie își arunca ancora, o corabie făcută pentru curajoase fete-pirat care se aventurau în căutare de comori (și iubiți). Iar căpitanul lor? Păi, curajoasa Amanda Debusher, fără doar și poate, pentru că odată ca niciodată corabia aceea de pe ape fusese cea mai fericită dintre fanteziile Amandei, nu-i așa? Odată ca niciodată, înainte să devină atât de furioasă în manifestări și atât de speriată în sinea ei?

Taci. Trebuie să privim Nalba.

O, Amanda, gândi Lisey – aproape jeli. Aceea era balta la care mergem cu toţii să bem, însăşi cupa imaginaţiei, aşa că, sigur, toată lumea o vedea puţin altfel. Acel refugiu din copilărie era versiunea Amandei. Băncile erau însă neschimbate, lucru care-o făcu pe Lisey să presupună că măcar ele erau o realitate concretă. De data aceasta erau ocupate de douăzeci sau treizeci de oameni care se uitau cu ochi visători în largul apei şi cam de acelaşi număr de siluete înfăşurate în linţolii. La lumina zilei, acestea din urmă semănau dezgustător de mult cu nişte insecte înfăşurate în pânze mătăsoase de păianjen.

O reperă imediat pe Amanda cu douăsprezece – sau cam aşa ceva – de bănci mai sus. Pentru a ajunge la ea, trecu pe lângă doi dintre privitori şi una dintre înfricoşătoarele fiinţe înfăşurate. Se aşeză lângă ea şi-i luă din nou mâinile care, aici, nu erau tăiate şi nici măcar pline de cicatrice. Şi, pe când le ţinea, degetele Amandei se strânseră foarte încet, dar hotărâte, peste ale sale. Atunci, Lisey simţi o stranie certitudine. Amanda nu avusese nevoie de cealaltă gură de apă pe care o luase ea din baltă şi nu avea nevoie nici să fie convinsă să coboare la apă pentru o baie vindecătoare. Amanda voia într-adevăr să se întoarcă acasă. O mare parte din ea aşteptase să fie salvată ca o prinţesă adormită într-un basm... sau ca o curajoasă fată-pirat aruncată într-o temniţă mizeră. Şi câţi alţii dintre cei înfăşuraţi nu se aflau oare în aceeaşi situaţie? Lisey le vedea chipurile aparent calme şi privirile distante, dar asta nu însemna că unii dintre ei nu strigau pe dinăuntru după cineva care să vină să-i ajute să găsească drumul înapoi spre casă.

Lisey, care o putea ajuta doar pe sora ei – *poate* – alungă acel gând cu o cutremurare a fiinţei sale.

– Amanda, zise ea, acum ne ducem înapoi, dar trebuie să mă ajuţi.

Nimic la început. Apoi, foarte slab, foarte jos, de parcă ar fi vorbit în somn:

– Lii-sey? Ai băut... punciul ăla de rahat?

Lisey râse fără voia ei.

– Puțin. Din politețe. Acum uită-te la mine.

– Nu pot. Mă uit la *Nalbă*. O să fiu pirat... și o să străbat... (i se stingea acum vocea)... cele șapte mări... comoară... Insulele Canibale.

– Alea erau fantezii, zise Lisey.

Urî duritatea pe care o auzi în vocea sa; era puțin ca și când ai scoate o sabie pentru a ucide un nou-născut care stă liniștit în iarbă, inofensiv. Pentru că nu asta era de fapt imaginea unui vis din copilărie?

– Ceea ce vezi e doar modul pe care-l folosește locul ăsta ca să te prindă. E doar... doar un bul.

Surprinzând-o – surprinzând-o și *rănind-o*, Manda spuse:

– Mi-a spus Scott c-o să încerci să vii. Că, dacă voi avea vreodată nevoie de tine, vei încerca să vii.

– Când, Manda? Când ți-a spus asta?

– Lui îi plăcea aici, murmură Amanda și scoase un suspin profund. El îi spunea Bul Una sau așa ceva. Spunea că era ușor să iubești locul ăsta. Prea ușor.

– Când, Manda, *când a spus asta?*

Îi venea s-o scuture.

Amanda păru să facă un efort incredibil... și zâmbi.

– Ultima dată când m-am tăiat singură. El m-a făcut să vin aici. A spus... că toți mă voiați.

Acum atât de multe i se păreau clare lui Lisey. Era prea târziu pentru a mai avea vreo importanță, desigur, dar era bine să știe. Și de ce nu-i spusese niciodată soției lui? Pentru că știa că micuța Lisey era îngrozită de Bu-Luna și de ființele – de o ființă în mod special – care trăiau acolo? Da. Fiindcă simțea că o va descoperi singură cu timpul? Din nou, da.

Amanda își întorsese iarăși atenția la corabia care plutea în portul ce reprezenta versiunea ei a bălții lui Scott. Lisey o scuturâ de umeri.

– Am nevoie să mă ajuți, Manda. E un lunatic care vrea să-mi facă rău și am nevoie să mă ajuți să-i vâr un băț la spițe. Am nevoie să mă ajuți *acum!*

Amanda se întoarse și se uită la ea cu o expresie de mirare aproape comică pe chip. Mai jos, o femeie îmbrăcată într-un caftan și ținând în mână o fotografie a unui copil zâmbitor, cu dinți lipsă, se uită în spate și-i adresă o observație sacadată și stearsă:

– Taci... puțin... cât... mă gândesc... la... de ce... am făcut-o.

– Vezi-ți de treburile tale, Betty, se răsti Lisey la ea, apoi se întoarse înapoi la Amanda. Fu ușurată să vadă că și Amanda se uita încă la ea.

– Lisey, cine?...

– Un nebun. Unul care a venit din cauza nenorocitelor de hârtii și manuscrise ale lui Scott. Numai că acum îl interesez mai mult eu. M-a rănit azi-dimineață și o să mă rănească din nou dacă nu... dacă *noi* nu...

Amanda dădu să se întoarcă din nou spre corabia care plutea la ancoră în port și Lisey îi prinse ferm fața în mâini, așa încât să se uite iarăși una la cealaltă.

– Fii atentă, Scândurico.

– Nu-mi spune Scân...

– Fii atentă și n-o să-ți spun așa. Știi mașina mea? BMW-ul?

– Da, dar Lisey...

Ochii Amandei încercau încă să alunece spre apă. Lisey aproape că-i întoarse iarăși capul spre ea, dar un instinct îi spuse că asta, în cel mai bun caz, nu era decât o soluție de moment. Dacă voia într-adevăr să-și ducă sora de acolo, trebuia s-o facă folosindu-și vocea, folosindu-și voința și, în definitiv, pentru că asta dorea Amanda.

– Manda, omul ăsta... n-o să se mulțumească doar să mă rănească. Dacă n-o să mă ajuți, cred că se poate chiar să mă omoare.

Acum, Amanda se uită la ea cu uluire și perplexitate.

– *Să te omoare?*...

– Da. *Da.* Promit să-ți explic totul, dar nu aici. Dacă mai rămân mult aici, o să ajung să nu fac altceva decât să mă holbez la *Nalbă* împreună cu tine.

Și nu credea că asta era o minciună. Simțea atracția corabiei, cât de mult voia ca ea să o privească. Dacă renunța, douăzeci de ani

puteau trece ca douăzeci de minute şi, la capătul lor, ea şi *sor-mea a mare Manda-iepuraş* tot acolo vor şedea, aşteptând să urce la bordul unei corăbii de piraţi care le chema la nesfârşit, dar niciodată nu ridica ancora.

– Va trebui să beau din punciul ăla de rahat? Din...

Amanda îşi încreţi fruntea, luptându-se să-şi aducă aminte. Apoi ridurile se destinseră.

– Din suuuuuucul ăla?

Felul copilăresc în care lungi cuvântul o surprinse pe Lisey şi o făcu din nou să râdă, iar femeia îmbrăcată în caftan şi cu fotografia aceea în mână se întoarse iarăşi spre ea. Amanda îi bucură sufletul aruncându-i femeii o privire ţâfnoasă gen *La cine te uiţi* tu, *tâmpito?*... apoi arătându-i degetul mijlociu.

– Va trebui să beau aia, micuţă Lisey?

– Gata cu punciul, gata cu sucul, promit. Acum gândeşte-te doar la maşina mea. Ştii ce culoare are? Eşti sigură că-ţi aminteşti?

– Fildeş.

Buzele Amandei se subţiară puţin şi faţa adoptă expresia de „un simplu adevăr mic al vieţii, fie că-ţi place, fie că nu". Lisey fu absolut încântată s-o vadă.

– Ţi-am spus când ai cumpărat-o că pe nicio altă culoare nu se vede mai bine mizeria, dar n-ai vrut să mă asculţi.

– Ţi-aminteşti abţibildul de pe bara de protecţie?

– O glumă despre Iisus, cred. Mai devreme sau mai târziu, un creştin scos din pepeni o să ţi-l dea jos cu cheia. Şi probabil c-o să-ţi tragă şi câteva zgârieturi pe caroserie, ca să-ţi poarte noroc.

De mai sus, din spatele lor, se auzi o voce masculină, care le vorbi pe un puternic ton dezaprobator:

– Dacă vreţi să discutaţi. Ar trebui să mergeţi. Altundeva.

Lisey nici nu se sinchisi să se întoarcă, darămite să-i arate degetul mijlociu.

– Pe abţibild scrie MĂ IUBEŞTE IISUS, FLĂCĂUL DIN NAZARET, UITE DE CE NU CONDUC ÎNCET. Vreau să închizi ochii acum, Amanda, şi să-mi vezi maşina. Vizualizeaz-o din

spate, ca să poţi vedea abţibildul de pe bara de protecţie. Vizualizeaz-o la umbra unui copac. Umbra se mişcă pentru că adie vântul. Poţi să faci asta?

– D-d-da... aşa cred...

Mută repede ochii într-o parte, aruncând o ultimă privire dornică la corabia din port.

– Aşa cred, dacă asta va împiedica pe cineva să te rănească... deşi nu văd ce legătură poate avea cu Scott. El e mort deja de peste doi ani... deşi... cred că mi-a spus ceva despre afganul galben al mamei-bune şi cred că voia să-ţi transmit ţie. Sigur, n-am făcut-o încă. Am uitat atât de multe despre vremurile acelea... intenţionat, presupun.

– Ce vremuri? *Ce* vremuri, Manda?

Amanda se uită la Lisey de parcă sora ei mai mică ar fi fost cea mai prostuţă fiinţă de pe pământ.

– Vremurile când mă *tăiam* singură. Ultima dată – atunci când mi-am tăiat buricul – am fost aici.

Amanda duse un deget la obraz, creând o gropiţă.

– Era vorba despre o poveste. Povestea *ta*, povestea lui Lisey. Şi despre afgan. Numai că el îi spunea *africană*. A spus că era un bup? Un bip? Un bun? Poate că doar am visat.

Asta, venind aşa din senin, o făcu să tresară, dar nu să deraieze. Dacă voia s-o scoată pe Amanda de acolo – şi pe ea însăşi – trebuia s-o facă *acum*.

– Lasă toate astea, Amanda, închide ochii şi vizualizează-mi maşina. În cel mai mic detaliu. Restul îl fac eu.

Sper, îşi spuse şi, când o văzu pe Amanda că închide ochii, făcu şi ea la fel şi o prinse strâns pe sora sa de mâini. Acum ştia de ce trebuise să-şi vadă cu atâta claritate maşina: ca să se poată întoarce în parcarea vizitatorilor şi nu în camera Amandei, aflată într-o secţie încuiată ca o închisoare.

Îşi văzu BMW-ul alb ca fildeşul (iar Amanda avusese dreptate, culoarea aia fusese un dezastru), apoi lăsă partea asta în seama surorii sale. Se concentră să adauge 5761RD pe plăcuţa de înmatriculare şi,

mai mult, acea *pièce de résistance:* sticla de bere Nordic Wolf pe asfalt puțin mai la stânga abțibildului cu MĂ IUBEȘTE IISUS, FLĂCĂUL DIN NAZARET. Ei i se părea că arată perfect și totuși nu se vedea nicio schimbare la aerul cu un parfum deosebit al locului în care se aflau și încă mai auzea un fâlfâit slab despre care-și dădu seama că trebuia să fie o pânză întinsă în adierea vântului. Încă mai simțea atingerea băncii de piatră de sub ea și fu cuprinsă de o panică ușoară: *Dacă de data asta nu mă pot întoarce?*

Apoi, parcă de la mare depărtare, o auzi pe Amanda murmurând pe un ton de perfectă exasperare:

– O, afurisenie! Am uitat de cufundaru' ăla futut de pe plăcuța de înmatriculare.

O clipă mai târziu, fâlfâitul pânzei se confundă mai întâi cu huruitul mașinii de tuns iarba, apoi dispăru. Numai că acum sunetul mașinii de tuns iarba era îndepărtat, pentru că...

Lisey deschise ochii. Ea și Amanda stăteau în parcare în spatele BMW-ului său. Amanda o ținea de mâini și avea ochii strâns închiși, cu fruntea încrețită într-o încruntare de profundă concentrare. Încă mai purta pijamaua verde-mentă cu închizători stil arici, dar acum era cu picioarele goale și Lisey înțelese că, atunci când infirmiera de serviciu avea să treacă pe la locul unde le lăsase pe Amanda Debusher și sora ei Lisa Landon în curticică, avea să găsească două scaune goale, două pahare de hârtie cu suc, o pereche de pantofi de casă și o pereche de tenișI cu șosetele încă în ei.

Apoi – și nu ar fi trecut mult timp – infirmiera avea să dea alarma.

În depărtare, undeva spre Castle Rock și New Hampshire, răsună un tunet. Se apropia o furtună de vară.

– Amanda! zise Lisey și simți o teamă nouă: dacă deschidea Amanda ochii și-n ei nu va fi nimic altceva decât aceleași oceane pustii?

Dar ochii Amandei erau perfect conștienți, chiar dacă puțin speriați. Se uită la parcare, la BMW, la sora ei, apoi în jos la propriu-i corp.

– Nu mă mai strânge așa tare de mâini, Lisey, zise ea. Mă dor ca naiba. Și-mi trebuie și niște haine. Pijamaua asta-i foarte transparentă și nu port chiloți, darămite sutien.

– O să-ți găsim niște haine, o liniști Lisey, apoi, într-un fel de panică întârziată, lovi buzunarul drept din față al pantalonilor săi largi și scoase un suspin de ușurare. Încă mai avea portmoneul. Ușurarea fu însă scurtă. Telecomanda mașinii, pe care o pusese în buzunarul stâng din față – știa c-o făcuse, așa făcea mereu – dispăruse. Nu trecuse cu ea de cealaltă parte. Se afla fie în curticica din spatele camerei Amandei împreună cu tenișii și șosetele ei, fie...

– Lisey! strigă Amanda, apucând-o de braț.

– Ce-i? *Ce-i?*

Se răsuci pe călcâie, dar, din câte-și dădea seama, încă erau singure în parcare.

– *Sunt cu adevărat trează din nou!* strigă Amanda pe o voce răgușită.

Avea lacrimi în ochi.

– Știu, făcu Lisey.

Nu-și putu opri un zâmbet, chiar dacă o preocupa dispariția cheii.

– E o minunăție fotată.

– Mă duc să-mi iau hainele, zise Amanda și porni spre clădire.

Lisey abia apucă s-o prindă de braț. Pentru o femeie care se aflase într-o stare catatonică în urmă cu doar câteva minute, sor-mea a mare Manda-iepuraș era vioaie ca un păstrăv la apus.

– Lasă hainele, făcu Lisey. Dacă te-ntorci acolo acum, îți garantez c-o să rămâi peste noapte. Asta vrei?

– *Nu!*

– Bun, pentru că am nevoie să vii cu mine. Din păcate, s-ar putea să fim nevoite să luăm autobuzul.

Amanda aproape că strigă:

– *Vrei să urc într-un autobuz îmbrăcată ca o dansatoare la bară?*

– Amanda, nu mai am *cheia de la mașină*. E fie în curticica ta, fie pe una dintre băncile alea... ți-amintești băncile?

Amanda clătină reținut din cap, apoi spuse:

– Nu țineai întotdeauna o cheie de rezervă într-o cutiuță magnetică sub bara de protecție din spate a Lexus-ului? Care, apropo, avea o culoare numai bună pentru clima noastră?

Lisey abia băgă în seamă reproșul. Scott îi dăduse „cutiuța magnetică" în dar de ziua ei cu cinci sau șase ani în urmă, iar când schimbase Lexus-ul cu BMW-ul, transferase cheia de rezervă a acestuia din urmă în micuța cutie de metal, aproape fără să se gândească. Trebuia să se afle încă sub bara de protecție posterioară. Doar dacă nu căzuse. Se lăsă într-un genunchi, pipăi și, tocmai când începea să dispere, o atinse cu degetele, ascunsă bine înăuntrul barei de protecție.

– Te iubesc, Amanda. Ești un geniu.

– Nici pe departe, făcu ea cu toată demnitatea de care era în stare o femeie desculță și îmbrăcată în pijama verde transparentă. Sunt doar sora ta mai mare. Putem urca în mașină acum? Pentru că e foarte cald asfaltul ăsta, chiar și la umbră.

– Ba bine că nu, zise Lisey, descuind mașina cu cheia de rezervă. Trebuie să plecăm de aici, numai că, la naiba, urăsc să...

Pregetă, râse scurt, scutură din cap.

– Ce-i? sări Amanda pe tonul acela special care spunea de fapt *„Acum ce mai e?"*

– Nimic. Păi... tocmai mi-am adus aminte ce mi-a spus tati după ce mi-am luat permisul de conducere. Într-o zi aduceam acasă câțiva copii de la White's Beach și... ți-amintești de White's, nu?

Erau în mașină și Lisey ieșea cu spatele din locul acela umbrit. Până acum, în partea aceea de lume era încă liniște și așa voia s-o lase în urmă.

Amanda fornăi și-și prinse centura de siguranță, manevrând-o cu grijă din cauza mâinilor rănite.

– White's! Hah! Nu era decât o veche groapă de pietriș care se întâmpla să aibă pe fund un izvor cu apă rece.

Expresia ei de dispreț se topi într-una de dor.

– Nimic nu se compară cu nisipul de la Southwind.

– Așa îi spuneai tu? întrebă Lisey, curioasă fără să vrea.

Se opri la ieșirea din parcare și așteptă un loc gol în trafic ca să poată coti la stânga pe Minot Avenue și să pornească la drum înapoi spre Castle Rock. Traficul era intens și ea trebui să se opună impulsului de a coti mai repede la dreapta, numai să plece odată *departe* de acolo.

– Sigur, făcu Amanda, părând aproape exasperată de sora ei mai mică. La Southwind venea întotdeauna *Nalba* după provizii. Tot acolo își întâlneau și fetele-pirat iubiții. Tu nu-ți amintești?

– Oarecum, admise Lisey, întrebându-se dacă va auzi declanșarea alarmei când cei de la spital aveau să descopere dispariția Amandei. Probabil nu. Nu trebuia să sperie pacienții. Văzu o mică spărtură în trafic și acceleră într-acolo, alegându-se cu un claxon din partea unui șofer nerăbdător care trebui să reducă viteza cu vreo opt kilometri la oră pentru a o lăsa să intre.

Amanda îi arăta acestuia unde să se ducă – aproape cu siguranță bărbat, probabil cu o șapcă de baseball pe cap și barbă de câteva zile – ridicând pumnii la înălțimea umerilor și scoțând iute degetele mijlocii fără să întoarcă privirea.

– Minunată tehnică, zise Lisey. Într-o zi o să te trezești violată și omorâtă.

Amanda îi aruncă o privire aluzivă.

– Vorbe mari din partea cuiva care e până la gât în rahat.

Apoi, fără să facă măcar o pauză de respirație:

– Ce ți-a spus Dandy când te-ai întors atunci de la White's? Pun pariu c-a fost o prostie, orice o fi fost.

– M-a văzut când am coborât din Pontiac-ul ăla bătrân și a văzut că nu port nici tenișI și nici sandale în picioare și a spus că e o încălcare a legii să conduci desculț în Maine.

Când încheie de spus asta, aruncă o privire scurtă și vinovată în jos, la degetele de la picioare care apăsau pedala de accelerație.

Amanda scoase un sunet slab și ascuțit. Lui Lisey i se păru că plânge sau că încearcă să plângă. Apoi își dădu seama că sora ei chicotea. Începu atunci să râdă și ea, în parte pentru că la scurtă distanță

în față vedea intersecția cu șoseaua de centură care avea s-o ajute să evite cea mai mare parte a traficului din oraș.

– Ce nerod! zise Amanda, scoțând cuvintele printre alte chicote explozive. Ce nerod simpatic și bătrân! Dandy Dave Debusher! Zahăr în loc de creier! Știi ce mi-a spus *mie* o dată?

– Nu, ce?

– Scuipă, dacă vrei să știi.

Lisey apăsă butonul care cobora geamul, scuipă și se șterse la buzele încă puțin umflate cu podul palmei.

– *Ce*, Manda?

– A spus că, dacă sărut un băiat cu gura deschisă, rămân însărcinată.

– Aiurea, nu cred!

– E adevărat și-ți mai spun un lucru.

– Ce?

– Sunt aproape sigură că el o *credea!*

După asta râseră amândouă.

XIII. LISEY ȘI AMANDA

(Ca între surori)

1

Acum că o avea pe Amanda cu ea, Lisey nu știa sigur la ce s-o folosească. Când era la Greenlawn, toți pașii i se păruseră clari, dar pe măsură ce se apropiau de Castle Rock și de norii de furtună care se adunau deasupra statului New Hampshire, *nimic* nu mai părea clar. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai își răpise sora presupus catatonică dintr-una dintre cele mai bune case de nebuni din Maine.

Amanda însă nu părea nici pe departe nebună; teama pe care ar mai fi avut-o Lisey că va aluneca din nou în catatonie se risipi repede. Amanda Debusher nu mai fusese atât de lucidă de ani întregi. După ce ascultă toate câte se întâmplaseră între Lisey și Jim „Zack" Dooley, spuse:

– Deci, poate că manuscrisele lui Scott au fost obsesia principală atunci când a venit, dar acum vrea să pună mâna pe tine, și asta pentru că e genul clasic de descreierat care trebuie să le facă

pe femei să sufere ca să i se întărească mătărânga. Ca și ciudatul ăla de Rader din Wichita.

Lisey clătină din cap. Bărbatul n-o violase, dar i se întărise mătărânga, sigur că da. Ceea ce o uimea era însă succintul rezumat al situației pe care îl făcuse Amanda, chiar și comparația cu Rader... al cărui nume Lisey nu și l-ar fi amintit. Manda avea desigur avantajul că vedea lucrurile de la o anumită distanță, însă atâta claritate era uluitoare.

Puțin mai înainte era un indicator pe care scria CASTLE ROCK 25. Când trecură de el, soarele intră după norii tot mai deși. Când vorbi din nou, vocea Amandei era mai scăzută:

– Vrei să-l surprinzi tu pe el înainte să apuce el să te surprindă pe tine, nu? Să-l omori și să scapi de cadavru în cealaltă lume.

Înainte, tunetul hurui. Lisey așteptă. *Începem să ne comportăm ca între surori?* se întrebă ea. *Asta facem?*

– De ce, Lisey? Pe lângă faptul că, după mine, o poți face?

– M-a făcut să sufăr. S-a *pus* cu mine.

Nu credea că mai vorbea ca ea însăși, dar, dacă se comportau într-adevăr ca între surori – și credea că asta făceau – atunci ea era cea care vorbea, sigur că da.

– Și să-ți spun ceva, dulceață: data viitoare când o să se mai pună cu mine o să fie ultima dată când o să se mai pună cu cineva.

Cu brațele împreunate sub pieptul mic, Amanda rămase cu privirea la drumul care se desfășura înaintea lor. În cele din urmă spuse, aproape doar pentru ea:

– Tu ai fost întotdeauna oțelul din coloana lui vertebrală.

Lisey se uită la ea mai mult decât surprinsă. Era șocată.

– *Cum* ai spus?

– A lui Scott. Și el o știa.

Ridică un braț și se uită la cicatricea roșie de pe el. Apoi se uită la Lisey.

– Omoară-l, zise cu o indiferență înghețată. N-am nicio problemă cu asta.

2

Lisey înghiți și auzi un sunet sec în gât.

– Uite ce e, Manda, n-am de fapt nicio idee clară despre ceea ce fac. Trebuie să știi asta de la început. Merg în mare parte pe dibuite.

– O, dacă vrei să știi, nu te cred, zise Amanda aproape în joacă. Ai lăsat mesaje spunând că te vei întâlni cu el la opt seara în studioul lui Scott – unul pe robotul telefonic și unul prin intermediul profesorului său din Pittsburgh, în caz că sună Dooley acolo. Vrei să-l omori și asta-i în regulă. Hei, doar le-ai oferit polițiștilor posibilitatea s-o facă ei, nu?

Și înainte ca Lisey să poată răspunde:

– Sigur că le-ai oferit-o. Și individul le-a trecut dansând pe sub nas. Aproape că ți-a retezat țâța cu desfăcătorul de conserve.

Lisey luă o curbă și se trezi din nou în spatele unui camion cu lemne; era ca și când s-ar fi repetat ziua în care ea și Darla se întorseseră după ce o internaseră pe Amanda. Apăsă frânele, simțindu-se din nou vinovată că se afla desculță la volan. Vechile idei mor greu.

– Scott avea toată coloana vertebrală care-i trebuia, zise ea.

– Mda. Și a folosit-o pe toată ca să iasă viu din copilărie.

– Ce știi tu despre asta? întrebă Lisey.

– Nimic. N-a spus niciodată nimic despre cum a fost viața în copilăria lui. Crezi că n-am observat? Poate că Darla și Canty n-au făcut-o, eu însă da, iar el a știut asta. Ne-am recunoscut reciproc, Lisey – așa cum singurii oameni care nu beau la o chermeză știu să se recunoască unul pe celălalt. Cred că din cauza asta ținea la mine. Și mai știu un lucru.

– Ce?

– C-ai face bine să depășești camionul ăsta înainte să mă sufoc cu gazele lui de eșapament.

– Nu văd destul de departe.

– Vezi *suficient* de departe. Pe deasupra, Dumnezeu îi urăște pe lași.

O scurtă pauză.

– Și ăsta-i un lucru pe care oamenii ca mine și Scott îl știu bine.

– Manda...

– Depășește-l! Mă *sufoc!*

– Sincer nu cred că am destulă...

– Lisey are un *iubit!* Lisey și Zeke, sus în copac, se P-U-P-Ă...

– Scândurică, ești o nesuferită.

Amanda, râzând:

– Toc-toc, limbă-limbă, micuță Lisey!

– Dacă vine ceva pe contrasens...

– Prima vine *iubirea*, apoi vine *nunta*, apoi vine Lisey cu...

Fără să-și dea voie să gândească la ce făcea, Lisey apăsă pedala de accelerație până la podea, cu piciorul gol, și trase volanul într-o parte. Era chiar în dreptul camionului cu lemne când *un alt* camion cu lemne apăru de după coama dealului următor, apropiindu-se de ele.

– O, rahat, să-mi dea cineva oliță, ne-am dus pe copcă! strigă Amanda.

Acum nu mai scotea chicote ascuțite; acum râdea din tot sufletul. Lisey râdea și ea.

– Calc-o, Lisey!

Lisey o călcă. BMW-ul țâșni cu o poftă surprinzătoare și ea trase înapoi pe banda de mers când camionul din față se afla încă la o bună distanță. În momentul acela, își spuse, Darla ar fi strigat de să-și scuipe plămânii.

– Poftim, îi zise Amandei, ești fericită?

– Da, făcu ea și puse mâna stângă peste mâna ei dreaptă, mângâind-o, făcând-o să nu mai strângă așa tare volanul. Mă bucur că sunt aici, mă bucur foarte tare că ai venit după mine. Nu voiam cu toată ființa să mă întorc, dar mare parte din mine era atât de... nu știu... tristă că mă aflu departe. Și mă temeam că-n scurt timp nici nu-mi va mai păsa. Așa că, mulțumesc, Lisey.

– Mulțumește-i lui Scott. El a știut că vei avea nevoie de ajutor.

– Și a știut că și tu vei avea.

Acum tonul Amandei era foarte blând.

– Și pun pariu că a știut că doar una dintre surorile tale ar fi atât de nebună încât să ți-l dea.

Lisey își luă ochii de la drum atât cât să arunce o privire spre sora sa.

– Tu și Scott vorbeați despre mine, Amanda? Vorbeați despre mine acolo?

– Am vorbit. Aici sau acolo, nu-mi amintesc și nu cred că are importanță. Am vorbit despre cât de mult te iubim.

Lisey nu-i putu răspunde. Avea sufletul prea plin. Îi venea să plângă, dar atunci n-ar mai fi putut vedea drumul. Și poate că oricum vărsase destule lacrimi. Ceea ce nu însemna că nu avea să mai verse.

3

Așa că își văzură de drum în liniște pentru o vreme. Odată ce trecură de Pigwockit Campground, traficul se subție aproape de tot. Cerul era încă albastru, dar soarele era acum îngropat în norii aduși de vânt, luminând ziua, dar făcând-o umbrită într-un mod straniu. După un timp, Amanda vorbi pe un ton necaracteristic, de curiozitate precaută:

– Ai fi venit după mine și dacă n-ai fi avut nevoie de un complice la crimă?

Lisey se gândi puțin la asta.

– Așa-mi place să cred, zise ea într-un târziu.

Amanda îi luă mâna de pe volan și o sărută – o atingere la fel de ușoară ca a unei aripi de fluture – apoi o așeză înapoi.

– Și mie-mi place să cred asta, zise ea. E un loc ciudat, Southwind. Când ești acolo, pare la fel de real ca orice din lumea *asta* și mai bun ca *orice* din lumea asta. Dar când ești aici...

Ridică din umeri. Melancolică, crezu Lisey.

– E doar o rază de lună.

Lisey se gândi cum stătuse în pat cu Scott la Antlers, urmărind luna cum se lupta să iasă la iveală. Cum îi ascultase povestea și apoi mersese cu el. Se *dusese*.

Amanda întrebă:

– Cum îi spunea Scott?

– Bu-Luna.

Amanda clătină din cap.

– Măcar am fost pe aproape, nu?

– Ai fost.

– Cred că majoritatea copiilor au un loc în care se duc atunci când sunt speriați sau singuri sau pur și simplu plictisiți. Îi spun Țara de Nicăieri sau Comitatul, Bu-Luna dacă au imaginație bogată și-l inventează ei singuri. Cei mulți uită. Puținii talentați – ca Scott – pun frâie viselor și le transformă în cai.

– Și tu ești destul de talentată. Tu ai inventat Southwind[1], nu-i așa? Fetele de-acasă s-au jucat de-a pirații din Southwind *ani întregi*. Nu m-ar surprinde să aflu că mai sunt încă fete pe Sabbatus Road care se joacă în aceeași fantezie, poate cu alt nume.

Amanda râse și scutură din cap.

– Oamenii ca mine n-au fost niciodată meniți să treacă de cealaltă parte. Imaginația mea a fost doar atât de mare cât să-mi aducă probleme.

– Manda, asta nu-i adevărat...

– Ba da, zise ea. Este. Azilurile de nebuni sunt pline de oameni ca mine. În cazul acesta, *visele* sunt cele care ne pun *nouă* frâie și ne biciuiesc cu bice moi – o, minunate bice – și noi alergăm și tot alergăm, întotdeauna în același loc... deoarece corabia... Lisey, velele nu se întind niciodată și corabia nu ridică niciodată ancora...

Lisey mai riscă o privire. Pe obrajii Amandei curgeau lacrimi. Poate că nu cădeau lacrimi și pe băncile acelea de piatră, dar aici, da, era fotata condiție umană.

– Știam că mă duc, zise Amanda. Tot timpul cât am stat în studioul lui Scott... tot timpul cât am scris numere fără sens în carnețelul ăla stupid, am *știut*...

---

[1] Southwind s-ar putea traduce „vântul dinspre sud", dar și, în limbaj marinăresc, „vânt din pupa" (n. tr.).

– Carneţelul ăla s-a dovedit a fi cheia tuturor lucrurilor, zise Lisey, amintindu-şi că în el găsise scris **NALBA,** aşa cum găsise şi **mein gott...** un fel de mesaj într-o sticlă. Sau un alt bul – *Lisey, uite unde sunt, vino să mă găseşti, te rog.*

– Vorbeşti serios? întrebă Amanda.

– Sigur.

– E aşa comic! Scott mi-a dat carneţelele alea, ştii? Destule cât să-mi ajungă toată viaţa. De ziua mea.

– Adevărat?

– Da, cu un an înainte să moară. A spus că s-ar putea să-mi prindă bine.

Reuşi să zâmbească.

– Se pare că unul dintre ele chiar a prins.

– Da, făcu Lisey, întrebându-se dacă scria **mein gott** pe coperţele tuturor celorlalte, cu litere mici şi negre mai jos de sigla fabricantului. Poate că într-o zi va verifica. Desigur, dacă ea şi Amanda scăpau vii din toată povestea asta.

4

Când Lisey încetini în centrul oraşului Castle Rock, pregătindu-se să intre la biroul şerifului, Amanda o apucă de braţ şi o întrebă ce Dumnezeu crede că face. Îşi ascultă apoi sora cum răspunde cu o uimire crescândă.

– Şi eu ce ar trebui să fac cât timp tu-ţi întocmeşti raportul şi completezi formularele? întrebă Amanda pe un ton tăios. Să stau pe banca din faţa Biroului de Înregistrare a Animalelor Domestice în pijamaua asta prin care mi se văd ţâţele sus şi tufişul de jos? Cum o să explici faptul că eşti desculţă? Şi ce faci dacă a sunat deja cineva de la Greenlawn ca să-i anunţe să fie cu ochii-n patru după văduva scriitorului, că a fost în vizită la sora ei la Conacul Lunaticilor şi au dispărut amândouă?

Dacă ar fi fost de față individul acela simpatic și nu foarte dezghețat la minte care-i fusese tată, ar fi spus că Lisey rămăsese cu gura căscată să-i plouă în ea. Fusese atât de concentrată la problemele ridicate de scoaterea Mandei din Țara de Nicăieri și de confruntarea cu Jim Dooley, încât uitase complet de starea lor actuală de *neglijeu*, fără a mai pomeni și de orice posibilă repercusiune a Marii Evadări. Între timp, opriseră în parcarea înclinată din fața clădirii de cărămidă a biroului șerifului, între o patrulă a poliției statale venită în vizită pe stânga și un Ford sedan pe portierele căruia scria DEP. ȘERIFULUI DISTRICTULUI CASTLE pe dreapta, și Lisey începu să simtă atingerea clară a claustrofobiei. Îi veni în minte titlul unei piese country, „What Was I Thinking?"[1]

Ridicol, desigur – ea nu era o fugară, Greenlawn nu era o închisoare și Amanda nu era tocmai o prizonieră, însă picioarele goale... cum avea să le explice de ce era cu picioarele goale? Și...

Nu am gândit aproape deloc, nu tocmai, am urmat doar pașii. Rețeta. Iar acum e ca și când ai întoarce o pagină din cartea de bucate și ai descoperi că următoarea e goală.

– De asemenea, continuă Amanda, mai trebuie să ne gândim și la Darla și Canty. Te-ai descurcat bine în dimineața asta, Lisey, nu te critic, dar...

– Ba asta faci, interveni ea. Și ai dreptate să mă critici. Dacă povestea asta nu-i deja o mare harababură, curând o să fie. Nu voiam să merg acasă la tine prea repede sau să rămân acolo prea mult, în caz că Dooley stă cu ochii și pe ea...

– Știe de mine?

Am o bănuială că ai și un fel de întâlnire-ntre surori, sau mă-nșel?

– Cred... – începu Lisey, apoi se opri. Nu avea rost să-i dea un răspuns atât de echivoc. *Știu* că știe de tine, Manda.

– Totuși, nu-i Karnak cel Mare[2]. Nu poate fi în ambele locuri în același timp.

---

[1] Aprox. „La ce mi-o fi stat capul?" (n. tr.).

[2] Personaj de benzi desenate, cu puteri supraomenești (n. tr.).

– Nu, dar nici nu vreau să treacă polițiștii pe acolo. Nu vreau să se amestece în asta.

– Du-ne sus pe View, Lisey. Știi tu, la Belvedere.

Belvedere era numele pe care îl dăduseră localnicii zonei de picnic de lângă lacurile Castle și Little Kin Pond. Aceea era intrarea în Parcul Statal Castle Rock și era prevăzută cu o parcare mare și chiar cu vreo două toalete mobile. La mijlocul după-amiezii, când cerul se umplea de nori grei de furtună, locul avea să fie foarte probabil pustiu. Un loc numai bun de oprire, de gândire, de strângere a forțelor și de trecere a timpului. Poate că Amanda *era* într-adevăr un geniu.

– Hai să plecăm de pe Strada Principală, zise ea, trăgând de reverul bluzei de pijama. Mă simt ca o stripteuză într-o biserică.

Lisey ieși cu grijă în stradă în marșarier – acum că nu mai voia să aibă nicio legătură cu departamentul șerifului districtual, era sigură într-un mod absurd că va avea un accident înainte să poată lăsa clădirea în urmă – și întoarse spre vest. Zece minute mai târziu trecu pe sub pancarta pe care scria:

PARCUL STATAL CASTLE ROCK
SPAȚIU DE PICNIC ȘI TOALETE
MAI-OCTOMBRIE
PARCUL SE ÎNCHIDE LA APUS
INTERZISĂ CĂUTAREA ÎN TOMBEROANELE
DE GUNOI, PENTRU SĂNĂTATEA D-VOASTRĂ

5

Mașina lui Lisey era singura din parcare și zona de picnic era pustie – nu se vedea nici măcar un singur excursionist care să se îmbete cu atâta natură (sau cu Montpelier Gold). Amanda se duse spre una dintre mesele de picnic. Avea tălpile foarte roz și, chiar dacă soarele era ascuns după nori, era evident goală sub pijamaua verde.

– Amanda, chiar crezi că-i o...

– Dacă vine cineva, fug imediat în mașină.

Manda se uită în spate peste umăr și-i trimise un surâs.

– Încearcă și tu. Iarba asta e de-a dreptul *insidioasă.*

Lisey se duse pe călcâie până la marginea asfaltului, apoi păși pe verdeață. Amanda avea dreptate, insidios era cuvântul, peștele perfect din balta cu cuvinte a lui Scott. Iar priveliștea spre vest era o binefacere pentru ochi și pentru suflet. Norii de furtună se grăbeau spre ele printre dinții zimțați ai White Mountains și Lisey numără șapte puncte negre acolo unde pantele înalte fuseseră deja udate de ploaie. Înăuntrul acelor goluri de furtună scăpărau fulgere puternice și între două dintre ele, unindu-le ca un pod fantastic de poveste, se afla un curcubeu dublu care se arcuia peste Mount Cranmore într-o buclă albastră, franjurată. În vreme ce Lisey urmărea spectacolul, gaura aceea se închise și, deasupra unui alt munte al cărui nume nu-l cunoștea, se deschise alta și curcubeul reapăru. Sub ele, lacul Castle era de un cenușiu-închis murdar și, dincolo de el, Little Kin Pond era un mare ochi negru. Vântul se întețea, însă temperatura era ciudat de înaltă și, când i se zburli părul de la tâmple, Lisey ridică brațele de parcă ar fi vrut să zboare – nu pe un covor fermecat, ci pe alchimia de rând a unei furtuni de vară.

– Manda! zise ea. Mă bucur că sunt în viață!

– La fel și eu, răspunse Amanda cu seriozitate și întinse mâinile. Vântul îi suflă pe spate părul cărunt și-l făcu să fâlfâie ca al unui copil. Lisey își strânse degetele cu grijă în jurul degetelor surorii sale, încercând să aibă grijă la tăieturile ei, dar conștientă de senzația de sălbăticie ce creștea în ea. Tunetul bubui pe cer, vântul cald suflă mai tare și la o sută cincizeci de kilometri spre vest, norii de furtună se strecurară prin ancestralele trecători de munte. Amanda începu să danseze și Lisey dansă cu ea, cu picioarele goale în iarbă, cu mâinile unite și ridicate spre cer.

– *Da!*

Tunetul bubui și Lisey trebui să strige.

– Da, *ce?* urlă Manda. Acum râdea.

– *Da, vreau să-l omor!*

– *Asta am spus şi eu! O să te ajut!* strigă Amanda, şi atunci începu ploaia şi ele alergară înapoi la maşină, amândouă râzând şi cu mâinile împreunate deasupra capetelor.

6

Înainte de venirea primeia dintr-o serie de ploi torenţiale din acea după-amiază, ajunseră la adăpost şi scăpară de o baie serioasă, de care fără-ndoială ar fi avut parte dacă ar fi întârziat; la treizeci de secunde după căderea primelor picături, nu mai puteau vedea masa de picnic din apropiere, aflată la mai puţin de douăzeci de metri. Ploaia era rece, în maşină era cald, aşa încât parbrizul se aburi numaidecât. Lisey porni motorul şi acţionă dezaburirea. Amanda îi luă telefonul mobil.

– E timpul s-o sunăm pe Domnişoara Fund Gras, zise ea, folosind porecla din copilărie a Darlei, pe care Lisey n-o mai auzise de ani întregi.

Lisey aruncă o privire la ceasul de la mână şi văzu că era trecut de trei. Nu prea erau şanse ca Darla (cunoscută cândva drept Domnişoara Fund Gras – şi cât de mult urâse ea asta) şi Canty să se afle încă la masa de prânz.

– Probabil că acum sunt pe drumul dintre Portland şi Auburn, zise ea.

– Da, probabil că aşa-i, admise Amanda, adresându-i-se lui Lisey de parcă ar fi fost un copil. De aia vreau s-o sun pe Domnişoara Fundoc pe telefonul mobil.

E vina lui Scott dacă sunt atât de nepricepută într-ale tehnicii, se gândi Lisey să spună. *De când a murit, rămân din ce în ce mai în urmă cu tehnica de vârf. Păi, n-am apucat să-mi cumpăr încă nici măcar un DVD-player, şi toată lumea are aşa ceva.*

Dar în loc de asta zise:

– Dacă-i spui Darlei Domnişoara Fund Gras, probabil c-o să închidă, chiar dacă o să-şi dea seama că tu eşti la telefon.

– N-aş face asta niciodată.

Amanda se uită afară, la ploaia biciuitoare. Transformase parbrizul BMW-ului într-un râu de sticlă.

– Ştii de ce-i spuneam aşa eu şi Canty, şi de ce a fost aşa o răutate din partea noastră?

– Nu.

– Când avea doar trei sau patru ani, Darla avea o păpuşă mică, de cauciuc roşu. *Ea* a fost prima Domnişoară Fund Gras. Darla adora vechitura aia. Într-o noapte a lăsat-o pe Domnişoara Fundoc pe calorifer şi s-a topit. Pe chelia bunului Iisus, ce putoare era...

Lisey se strădui să-şi reţină un nou hohot, dar nu reuşi. Pentru că avea gâtul blocat şi gura închisă, râsul îi ieşi pe nas, umplându-i mâinile de muci translucizi.

– Pfui, fermecător, ceaiul e servit, doamnă, zise Amanda.

– Sunt nişte batiste Kleenex în torpedou, zise Lisey, roşind până la rădăcina părului. Îmi dai câteva?

Apoi se gândi la Domnişoara Fund Gras topindu-se pe calorifer, iar asta se îmbină cu cea care fusese înjurătura cea mai suculentă a lui Dandy – *pe chelia bunului Iisus* – şi reîncepu să râdă, chiar dacă recunoscu tristeţea ascunsă ca o perlă dulce-amară înăuntrul ilarităţii ei, ceva ce avea legătură cu acea Darla adultă mereu atât de scrobită şi toată numai fă-cum-fac-eu-şi-o-să-fie-bine, şi cu copilul care fusese, a cărui fantomă încă se mai ascundea dincolo de aparenţa noii sale personalităţi, fetiţa murdară de marmeladă şi deseori furioasă, care părea să aibă mereu *nevoie* de ceva.

– O, şterge-te liniştită de volan, zise Amanda, acum râzând şi ea din nou. Ţinea mâna în care avea telefonul lipită de stomac. Cred c-o să fac pe mine.

– Dacă-ţi dai drumul în pijama, Amanda, o să se topească. Dă-mi cutia aia nenorocită de Kleenex.

Amanda, încă râzând, deschise torpedoul şi-i dădu batistele de hârtie.

– Cred c-o să poți s-o contactezi? întrebă Lisey. Cu toată ploaia asta?

– Dacă are telefonul deschis, da. Și dacă nu e la cinema sau mai știu eu unde, îl are întotdeauna deschis. Vorbesc cu ea aproape zilnic – uneori și de două ori pe zi, dacă Matt e plecat la una dintre orgiile lui academice. Pentru că, vezi tu, uneori o sună Metzie și apoi Darla îmi spune tot ce i-a zis. În ultima vreme, Darla e singura din familie cu care mai vorbește Metzie.

Lisey era fascinată de asta. Habar nu avea că Amanda și Darla vorbeau despre problemele fiicei Amandei – cu siguranță Darla nu spusese niciodată nimic despre asta. I-ar fi plăcut să afle mai multe, dar bănuia că nu era momentul potrivit.

– Ce o să-i spui dacă-ți răspunde?

– Să fii doar atentă. Cred că am scornit ceva credibil, dar mă tem că, dacă-ți spun de pe acum, o să se piardă o parte din... nu știu. Prospețime. Credibilitate. Vreau doar să le fac pe amândouă să plece cât mai departe posibil, așa încât să nu le treacă prin gând să vină pe la tine și...

– ...să fie prinse în mașina de sortat cartofi a lui Max Silver? întrebă Lisey.

De-a lungul anilor, toate lucraseră pentru domnul Silver: un sfert de dolar pentru fiecare butoi de cartofi culeși și ajungeai să-ți cureți pământul de sub unghii până-n februarie.

Amanda îi aruncă o privire tăioasă, apoi zâmbi.

– Ceva de felul ăsta. Darla și Canty pot fi sâcâitoare, dar le iubesc, n-am ce să fac. Nu vreau să sufere doar pentru că s-au nimerit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

– Nici eu, zise Lisey încet.

O rafală de grindină răpăi pe acoperiș și pe parbriz; apoi reveni doar ploaia. Amanda o mângâie pe mână.

– Știu asta, micuțo.

Micuțo. Nu micuță Lisey, ci doar micuțo. De cât timp nu-i mai spusese așa? Ea fusese singura care o spusese vreodată.

7

Din cauza mâinilor, Amanda tastă numărul cu oarecare dificultate, greșind o dată și fiind nevoită s-o ia de la capăt. A doua oară îi reuși, apăsă butonul verde de apelare și duse micuțul Motorola la ureche.

Ploaia slăbise puțin. Lisey își dădu seama că putea vedea din nou prima masă de picnic. Câte secunde trecuseră de când trimisese Amanda apelul? Cu sprâncenele ridicate, se uită de la masa de picnic la sora sa. Amanda începu să fluture din mână, apoi se îndreptă în scaun și ridică degetul arătător de la mâna dreaptă, chemând parcă un chelner într-un restaurant de lux.

– Darla?... Mă auzi?... Știi cine e la telefon?... *Da!* Da, *sigur!*

Amanda scoase limba și bulbucă ochii, mimând reacția Darlei cu o eficiență tăcută și destul de crudă: un concurent la un joc de televiziune care tocmai a câștigat runda eliminatorie.

– Da, e chiar lângă mi... Darla, mai *încet!* Mai întâi nu puteam eu să vorbesc și acum nu reușesc să strecor o vorbă nici în cant! O să-ți dau să vorbești cu Lisey doar în...

Amanda ascultă mai mult timp de data asta, clătinând din cap, lovind în același timp degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă într-un gest de *bla-bla-bla.*

– Îhî, o să-i spun, Darl.

Fără a se sinchisi să acopere microfonul telefonului – probabil pentru că voia ca Darla să audă că transmitea mesajul – Amanda spuse:

– Darla și Canty sunt împreună, Lisey, dar sunt încă la aeroport. Avionul lui Canty a fost reținut în Boston din pricina norilor de furtună. Mare păcat, nu?

Când spuse asta, făcu semnul cu degetul mare ridicat, apoi își întoarse atenția la telefon.

– Mă bucur că v-am prins înainte să porniți la drum, pentru că nu mai sunt la Greenlawn. Sunt cu Lisey la Centrul Medical Acadia din Derry... ai auzit bine, *Derry.*

Ascultă, apoi clătină din cap.

– Da, cred și eu că *este* un fel de miracol. Tot ce știu e c-am auzit-o pe Lisey că mă strigă și m-am trezit. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte de asta e că m-ați dus voi la Spitalul Memorial Stephens din No Soapa. Apoi pur și simplu... am auzit-o pe Lisey că mă strigă și a fost ca atunci când dormi profund și auzi că te strigă cineva... iar doctorii de la Greenlawn m-au trimis aici pentru o mulțime de consultații la creier care probabil costă o avere...

Ascultă.

– Da, dragă, *vreau* s-o salut pe Canty și-s sigură că și Lisey vrea, dar acum au nevoie de noi și telefonul n-o să funcționeze în camera în care fac analizele alea. O să veniți și voi, nu? Sunt sigură că puteți ajungeți în Derry până la șapte, opt cel mult...

În clipa aceea, cerurile se deschiseră din nou. Detunătura fu și mai crâncenă decât prima și, brusc, mașina se umplu de ropotul cavernos al ploii. Pentru prima oară, Amanda păru complet pierdută. Se uită la Lisey cu ochii larg căscați și plină de panică. Arătă cu un deget spre acoperișul mașinii, acolo de unde venea sunetul. Formă din buze cuvintele: *Vrea să știe ce-i sunetul ăsta.*

Lisey nu ezită. Înșfăcă telefonul de la Amanda și-l duse la ureche. Legătura era clară ca lumina zilei în pofida furtunii (poate chiar datorită ei, din câte știa Lisey). O auzi nu doar pe Darla, ci și pe Canty, vorbind între ele pe voci agitate, confuze, radioase; în fundal auzi chiar și o voce care anunța prin sistemul de amplificare întârzierile de zbor ca urmare a vremii nefavorabile.

– Darla, sunt Lisey. S-a întors Amanda! S-a întors de tot! Nu-i așa că e minunat?

– Lisey, nu-mi vine să cred!

– Crezi când vezi, zise Lisey. Mișcă-ți fundul la Acadia în Derry și vezi cu ochii tăi.

– Lisey, ce-i *zgomotul* ăla? Parcă ai fi sub *duș*.

– Hidroterapie, de cealaltă parte a holului! zise Lisey, mințind cu sânge rece și spunându-și: *N-o să putem explica niciodată*

asta mai târziu – nici într-un milion de ani. E deschisă uşa şi-i o gălăgie îngrozitoare.

Pentru o clipă nu se auzi nimic altceva decât ploaia ce cădea în rafale constante. Apoi Darla spuse:

– Dacă se simte într-adevăr bine, poate că eu şi cu Canty ar fi bine să ne ducem totuşi până la Snow Squall. E drum lung până la Derry şi suntem hămesite amândouă.

Preţ de un moment, Lisey fu furioasă pe ea, apoi îi veni aproape să-şi tragă un pumn în ochi pentru că simţise asta. Cu cât le lua mai mult timp să ajungă, cu atât mai bine – nu era oare aşa? Şi totuşi, ecoul capriciului pe care-l auzi în vocea Darlei o făcu să-i fie puţin rău la stomac. Dar şi asta era tot o treabă ca între surori, bănuia ea.

– Sigur, de ce nu? zise şi-i arătă Amandei gestul cu degetul mare şi arătătorul care formau un cerc; aceasta îi zâmbi şi clătină din cap. Noi nu plecăm nicăieri, Darl.

Decât poate în Bu-Luna, ca să scăpăm de un lunatic mort. Asta dacă avem noroc, desigur. Dacă lucrurile înclină în favoarea noastră.

– Mi-o mai dai o dată pe Manda la telefon?

Încă se mai simţea o undă de iritare în vocea ei, de parcă n-ar fi asistat niciodată la criza aceea înfricoşătoare de catatonie şi acum o bănuia pe Amanda că se prefăcuse tot timpul.

– Vrea să vorbească şi Canty cu ea.

– Sigur că da, zise Lisey şi, dându-i telefonul Amandei, îi transmise pe muteşte: *Cantata.*

Amanda o asigură pe Canty în repetate rânduri că da, se simţea bine, şi da, era un miracol; nu, n-o deranja câtuşi de puţin dacă ea şi Darla îşi vedeau mai departe de planul original, prânzul la Snow Squall, şi nu, nu era deloc nevoie să treacă pe la Castle View şi să-i aducă ceva de acasă. Avea tot ce-i trebuia, se ocupase Lisey de asta.

Spre sfârşitul conversaţiei, ploaia se opri aproape pe dată, fără cea mai slabă întârziere, de parcă Dumnezeu ar fi închis un robinet în cer, iar pe Lisey o lovi o idee ciudată: aşa ploua în Bu-Luna, în rafale repezi, furioase, trecătoare.

Am lăsat-o în urmă, dar nu foarte departe, gândi şi-şi dădu seama că simţea încă în gură gustul acela dulce, curat.

În vreme ce Amanda îi spuse Cantatei că o iubea şi apoi întrerupse legătura, un fascicul straniu de lumină jilavă de iunie răzbătu printre nori şi se formă un alt curcubeu pe cer, acesta mai aproape, strălucind deasupra lacului Castle. *Ca o promisiune*, gândi Lisey. *Dintre cele în care vrei să crezi, dar nu prea ai încredere.*

8

Vocea murmurată a Amandei o făcu să-şi întrerupă contemplarea curcubeului. Manda cerea de la informaţii numărul de la Greenlawn, pe care îl scrise cu buricul degetului pe partea de jos a parbrizului aburit.

– Acolo o să rămână chiar şi după ce se va dezaburi complet, ştii? îi spuse Lisey când ea închise. O să fie nevoie de soluţie Windex pentru a-l curăţa. Aveam un pix în consola centrală – de ce n-ai întrebat?

– Pentru că sunt catatonică, răspunse Amanda şi-i întinse telefonul.

Lisey nu făcu decât să se uite la el.

– Pe cine vrei să sun?

– De parcă n-ai şti.

– *Amanda...*

– Trebuie s-o faci tu, Lisey. Eu habar nu am cu cine să vorbesc sau cum ai reuşit să mă internezi acolo.

Rămase tăcută pentru o clipă, jucându-se cu degetele pe pijama. Norii se închiseseră din nou, ziua era iarăşi întunecată, iar curcubeul putea să fi fost doar un vis.

– Adică, sigur că ştiu, spuse într-un sfârşit. Numai că nu *tu* ai făcut-o, ci Scott. El a pregătit totul cumva. Mi-a reţinut un loc.

Lisey clătină din cap. Nu se simţea în stare să spună ceva.

– Când? Ultima dată când mi s-a urât cu mine? Ultima dată când l-am văzut în Southwind? În ceea ce el numea Bul Una?

Lisey nu se deranjă s-o corecteze.

– A convins un doctor pe nume Hugh Alberness. Alberness ţi-a consultat fişa medicală şi a fost de acord că te pasc mari probleme, iar când ai făcut urât de data asta, te-a consultat şi te-a internat. Nu-ţi aminteşti nimic din toate astea? Chiar nimic?

– Nu.

Lisey luă telefonul mobil şi se uită la numărul de pe parbrizul parţial aburit.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce să-i spun, Manda.

– Ce i-ar fi spus *Scott*, micuţo?

Micuţo. Încă o rafală de ploaie, furioasă, dar de o durată nu mai mare de douăzeci de secunde, răpăi pe acoperişul maşinii şi, cât bătu darabana acolo, Lisey descoperi că se gândea la toate conferinţele şi lecturile publice la care mersese cu Scott – cele pe care el le numea *spectacole.* Cu notabila excepţie a celei din Nashville în 1988, i se părea că întotdeauna se simţise bine, şi de ce nu? El le spunea ceea ce ei voiau să audă; datoria ei era doar să zâmbească şi să bată din palme atunci când trebuia. O, şi uneori trebuia să rostească fără glas câte un *Mulţumesc* atunci când era băgată în seamă. Oamenii îi ofereau diverse lucruri – suvenire, amintiri – şi el i le dădea ei, iar ea trebuia să le ţină. Oamenii făceau uneori fotografii şi uneori erau unii ca Tony Eddington – Toneh – a căror datorie era să scrie un text şi uneori o pomeneau şi pe ea, dar alteori nu, şi uneori îi scriau numele corect, dar alteori nu, şi o dată fusese identificată ca *amica* lui Scott Landon şi asta era-n regulă, dar ea *nu* semăna cu fetiţa din povestea lui Saki, improvizaţia din senin *nu* era specialitatea ei, şi...

– Ascultă, Amanda, dacă te gândeai să-l chemi în ajutor pe Scott, nu funcţionează, n-am absolut nicio idee. De ce nu-l suni pur şi simplu pe doctorul Alberness ca să-i spui că te simţi bine...

În vreme ce zise asta, Lisey încercă să-i dea mobilul înapoi. Amanda duse mâinile mutilate la piept, într-un gest de refuz.

– N-ar funcționa, orice aș spune. Eu sunt *nebună*. Tu, pe de altă parte, ești nu doar sănătoasă la mine, ci și văduva celebrului scriitor. Așa că dă tu telefon, Lisey. Scoate-l pe doctorul Alberness din calea noastră. Și fă-o acum.

9

Lisey formă numărul, iar ceea ce urmă fu, pentru început, aproape prea asemănător cu telefonul pe care-l dăduse în acea lungă, lungă zi de joi – ziua când începuse să urmărească popasurile bulului. La celălalt capăt al firului era din nou Cassandra și Lisey recunoscu din nou muzica soporifică atunci când i se ceru să aștepte, însă acum Cassandra părea deopotrivă surescitată și ușurată să o audă. Spuse că-i va face legătura cu doctorul Alberness acasă.

– Să nu închideți acum, îi recomandă înainte să dispară în ceea ce ar fi putut fi vechea piesă disco a Donnei Summer „Love to Love You, Baby", dinainte să sufere o lobotomie muzicală. *Să nu închideți acum* avea o sonoritate rău-prevestitoare, dar faptul că Hugh Alberness se afla acasă... cu siguranță era un semn pozitiv, nu?

Putea să sune la poliție de acasă la fel de ușor ca și de la birou, să știi. Sau ar fi putut-o face doctorii de gardă de la Greenlawn. Și ce-o să-i spui când o să vină la telefon? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să-i spui?

Oare Scott *ce i-ar fi spus?*

Scott i-ar fi spus că realitatea este Ralph.

Și da, asta era fără-ndoială adevărat.

Zâmbi puțin la acest gând și la amintirea lui Scott plimbându-se fără astâmpăr printr-o cameră de hotel din... Lincoln? Lincoln, Nebraska? Mai degrabă Omaha, pentru că fusese vorba de o cameră de hotel, una frumoasă, poate chiar parte dintr-un apartament. Când fusese strecurat pe sub ușă faxul de la editorul său, el citea ziarul. Editorul, Carson Foray, mai voia niște modificări în

a treia variantă a noului roman al lui Scott. Lisey nu-şi amintea despre ce roman era vorba, doar că fusese unul dintre cele din urmă, cele la care el se referea uneori spunându-le „Palpitantele poveşti de dragoste ale lui Landon". În orice caz, Carson – care colabora cu Scott din acele timpuri imemoriale pe care bătrânul Dandy le-ar fi numit *epoca ratonului mort* – era de părere că o întâlnire întâmplătoare dintre două personaje după vreo douăzeci de ani era un lucru cam prea convenabil. „Aici scârţâie puţin povestea, bătrâne", scrisese el.

– Scârţâie-mă de astea, bătrâne, mormăise Scott, apucându-se de organele genitale cu o mână (şi avea oare şuviţa aceea frumoasă şi neascultătoare căzută peste frunte când vorbise? Sigur că da). Apoi, înainte ca ea să poată spune ceva liniştitor, Scott înşfăcase ziarul, îl frunzărise până la ultima pagină şi-i arătase un articol dintr-un grupaj numit *Lumea asta ciudată.* Purta titlul CÂINELE GĂSEŞTE DRUMUL CĂTRE CASĂ – DUPĂ 3 ANI. Relata povestea unui collie pe nume Ralph, care se rătăcise pe când era în vacanţă cu familia sa în Port Charlotte, Florida. Trei ani mai târziu, Ralph îşi făcuse apariţia la locuinţa stăpânilor din Eugene, Oregon. Era slab, fără zgardă şi cu câteva băşici pe labe, dar dincolo de asta era într-o stare bună. Venise pe aleea casei, se aşezase în verandă şi lătrase pentru a fi lăsat înăuntru.

– Ce crezi că ar spune Monsieur Carson Foray despre asta dacă ar ajunge într-o carte scrisă de mine? întrebase Scott ritos, îndepărtându-şi părul de pe frunte (sărise imediat înapoi, desigur). Crezi că mi-ar trimite numaidecât un fax prin care să-mi spună că *scârţâie* puţin, *bătrâne?*

Lisey, deopotrivă amuzată de supărarea lui şi aproape absurd mişcată de gândul că Ralph se întorsese acasă după atâţia ani (şi după Dumnezeu ştie câte aventuri), se arătase de acord că probabil asta ar face.

Scott înşfăcase ziarul înapoi, se uitase cu ochii mijiţi pentru o clipă la fotografia lui Ralph cu o zgardă nouă şi o bandană de lână la gât, apoi îl aruncase deoparte.

– Să-ţi spun ceva, Lisey, romancierii sunt împiedicaţi în munca lor de incredibile handicapuri. Realitatea este Ralph, care îşi face apariţia după trei ani şi nimeni nu ştie de ce. Dar un romancier nu poate spune povestea asta! Pentru că *scârţâie* puţin, bătrâne!

După ce se eliberase de această diatribă, din câte-şi amintea ea, Scott se apucase să rescrie paginile în chestiune.

Muzica de fundal se întrerupse.

– Doamnă Landon, mai sunteţi acolo? întrebă Cassandra.

– Mai sunt, zise Lisey, simţindu-se mult mai calmă.

Scott avusese dreptate. Realitatea era un beţiv care cumpără un bilet de loterie, câştigă în jur de şaptezeci de milioane de dolari şi-i împarte pe din două cu barmaniţa lui preferată. O fetiţă care iese cu viaţă din puţul din Texas în care a rămas blocată vreme de şase zile. Un student care cade de la un balcon de la etajul şase în Cancún şi-şi rupe doar încheietura mâinii. Realitatea era Ralph.

– Acum vă fac transferul, zise Cassandra.

Se auzi un clic dublu, apoi Hugh Alberness – un Hugh Alberness foarte îngrijorat, socoti ea, însă nu unul atins de panică – spuse:

– Doamnă Landon? Unde sunteţi?

– În drum spre casa surorii mele. Ajungem acolo în douăzeci de minute.

– Amanda e cu dumneavoastră?

– Da.

Lisey se hotărâse să răspundă la întrebările doctorului fără a veni cu nicio completare personală. O parte din ea era foarte curioasă să vadă care vor fi întrebările acelea.

– Doamnă Landon...

– Lisey.

– Lisey, la Greenlawn sunt foarte multe persoane îngrijorate în după-amiaza asta, mai ales doctorul Stein, medicul de gardă, infirmiera Burrell, care e răspunzătoare de Aripa Ackley, şi Josh Phelan, care e şeful restrânsei, dar de obicei foarte capabilei noastre echipe de securitate.

Lisey ajunse la concluzia că aceasta era deopotrivă o întrebare – *Ce ați făcut?* – și o acuzație – *Astăzi ați speriat ca naiba câțiva oameni!* – și crezu că era mai bine să-i răspundă. Pe scurt. Ar fi fost prea ușor să-și sape singură groapa și să cadă în ea.

– Da, păi, îmi pare rău pentru asta. *Foarte* rău. Dar Amanda voia să plece, a insistat foarte mult și a insistat de asemenea foarte mult să nu sunăm pe nimeni de la Greenlawn până ce nu vom fi ajuns departe de locul acela. Date fiind împrejurările, am considerat că e mai bine să-i fac pe plac. Trebuia să iau o hotărâre.

Amanda îi oferi un viguros semn cu degetele mari de la ambele mâini ridicate, dar Lisey nu se putea lăsa distrasă. Poate că doctorul Alberness era un admirator de o perfectă *enormitate* al cărților soțului ei, însă ea nu se îndoia câtuși de puțin că se pricepea nemaipomenit de bine să scoată de la oameni lucruri pe care aceștia nu voiau sau nu intenționau să le spună.

Surescitarea lui Alberness avea însă alte origini.

– Doamnă Landon... Lisey... sora dumneavoastră reacționează? E conștientă și reacționează?

Nu te-ar putea convinge decât propriul auz, zise Lisey și-i dădu Amandei telefonul.

Aceasta păru alarmată, dar îl luă. Lisey mișcă din buze, spunându-i pe mutește: *Ai grijă.*

10

– Alo, doctor Alberness? Amanda vorbi încet și cu grijă, dar clar. Da, eu sunt. (Ascultă.) Amanda Debusher, corect. (Ascultă.) Numele meu mijlociu e Georgette. (Ascultă.) Iulie 1946. Adică încă n-am chiar șaizeci de ani. (Ascultă.) Am un copil, o fiică pe nume Intermezzo. Metzie pe scurt. (Ascultă.) George W. Bush, îmi pare rău să spun – cred că omul ăsta are un complex în care se crede Dumnezeu pe Pământ, cel puțin la fel de periculos ca acela al

dușmanilor lui. (Ascultă. Scutură încet din cap.) Nu... Nu cred că pot intra în subiectul ăsta acum, doctor Alberness. V-o dau pe Lisey.

Îi înapoie telefonul surorii sale, rugând-o din priviri să-i facă o prezentare bună... sau care să merite măcar notă de trecere. Lisey clătină energic din cap. Amanda se prăbuși înapoi în scaun, ca o femeie care tocmai a încheiat o cursă de alergări.

– ...sunteți acolo? se auzi din telefon când Lisey îl duse la ureche.

– Sunt Lisey, doctor Alberness.

– Lisey, *ce s-a întâmplat?*

– O să vă ofer versiunea prescurtată, doctore...

– Hugh. Vă rog. Hugh.

Lisey stătea dreaptă de spate la volan. Acum își permise să se așeze mai comod în scaunul de piele. Îi ceruse să-i spună Hugh. Erau din nou amici. Nu va înceta să fie atentă, însă probabil că totul va merge bine.

– Eram în vizită la ea... eram în curticică... și și-a revenit pe nepusă masă.

A venit șchiopătând și fără zgardă, dar altfel teafără, își spuse ea și trebui să-și reprime un acces nebunesc de râs. De cealaltă parte a lacului, fulgerul scăpără luminos. Așa își simțea și ea sufletul.

– N-am mai auzit de un asemenea lucru, zise Hugh Alberness. Nu era o întrebare, așa că Lisey păstră tăcerea. Și cum... ăă... cum ați ieșit?

– Scuze?

– Cum ați trecut de biroul de recepție al Aripii Ackley? Cine v-a deschis ușa?

Realitatea e Ralph, își aminti Lisey. Având grijă să pară doar puțin nedumerită, spuse:

– Nu ne-a întrebat nimeni de sănătate sau mai știu eu ce... Păreau cu toții foarte ocupați. Am ieșit pur și simplu.

– Dar ușa?

– Era deschisă, zise Lisey.

– Fir-aș al..., făcu Alberness, apoi se înfrână.

Lisey aștepta. Era sigură că nu se terminase.

– Infirmierele au găsit un inel cu chei, un portchei și o pereche de papuci de casă. Dar și o pereche de tenișI cu șosetele în ei.

Pentru o clipă, Lisey rămase blocată la inelul cu chei. Nu-și dăduse seama că nu mai avea nici celelalte chei și ar fi fost probabil mai bine să nu-i dea motiv lui Alberness să afle asta.

– Țin o cheie de rezervă sub bara de protecție a mașinii, într-o cutie magnetică. Cât despre cele de pe inel...

Încercă să râdă măcar pe jumătate autentic. Nu avea idee dacă-i reușise, însă Amanda nu păli vizibil.

– Pe alea nu mi-ar plăcea să le pierd! Spune-le, te rog, celor din personal să le pună deoparte, bine?

– Sigur, dar trebuie s-o vedem pe domnișoara Debusher. Trebuie urmate anumite proceduri dacă vreți să v-o încredințăm în grijă.

Vocea doctorului Alberness lăsa să se înțeleagă că o considera a fi o idee cumplită, însă asta nu era o întrebare. Îi fu greu, dar Lisey aștepta. De cealaltă parte a lacului Castle, cerul se făcuse din nou negru ca smoala. Se apropia o nouă furtună. Lisey își dorea foarte mult să încheie conversația înainte ca asta să se întâmple, însă aștepta. Avea o bănuială că ea și Alberness ajunseseră la punctul critic.

– Lisey, zise el într-un târziu, *de ce* v-ați lăsat, tu și sora ta, pantofii în urmă?

– Sincer, nu știu. Amanda a insistat să plecăm numaidecât, să plecăm desculțe și să nu-mi iau cheile...

– În privința cheilor s-ar putea să-și fi făcut probleme pentru detectorul de metale, explică Alberness. Deși, dată fiind starea ei, mă surprinde că s-a... Nu contează, continuă.

Lisey își luă ochii de la furtuna care se apropia și care ascunsese acum vederii dealurile de pe cealaltă parte a lacului Castle.

– Ți-amintești de ce ai vrut să plecăm cu picioarele goale, Amanda? întrebă ea și înclină telefonul spre ea.

– Nu, zise Amanda cu voce puternică, apoi adăugă: Doar că voiam să simt iarba sub tălpi. Iarba insidioasă.

– Ai auzit asta? îl întrebă Lisey pe Alberness.

– Ceva despre simțitul ierbii?

– Da, dar sunt sigură că n-a fost doar asta. S-a arătat foarte insistentă.

– Și tu ai făcut pur și simplu ce ți-a cerut?

– E sora mea mai mare, Hugh... sora mea *cea mai mare*, de fapt. De asemenea, trebuie să recunosc că eram prea emoționată că s-a întors pe planeta Pământ ca să mai pot gândi rațional.

– Dar eu – *noi* – trebuie neapărat s-o vedem și să ne asigurăm că e vorba într-adevăr de o recuperare.

– E bine dacă o aduc mâine pentru investigații?

Cu ochii căscați de panică, Amanda scutură din cap atât de tare, încât părul i se ridică în aer. Lisey începu să clatine și ea din cap la fel de viguros.

– E foarte bine, zise Alberness.

Lisey îi auzi ușurarea din voce, o ușurare adevărată care o făcu să se simtă prost fiindcă-l mințise. Odată însă ce strângeai bine chingile, trebuia făcute anumite lucruri, fără drept de apel.

– O să ajung la Greenlawn mâine în jur de două după-amiaza și o să discut cu amândouă. E bine așa?

– Sigur că da.

Presupunând că vom mai fi în viață mâine la două.

– Bine, atunci. Lisey, mă-ntreb dacă nu...

Exact în clipa aceea, deasupra lor, un fulger extrem de luminos străbătu norii și lovi în celălalt capăt al șoselei. Lisey auzi trosnetul; simți miros de electricitate și de ars. Nu fusese niciodată în viață atât de aproape de o lovitură de fulger. Amanda strigă, sunetul pierzându-se aproape complet într-un huruit monstruos de tunet.

– *Ce a fost asta?* strigă Alberness.

Chiar dacă legătura era mai clară ca niciodată, doctorul pe care-l cultivase cu atâta asiduitate soțul ei de dragul Amandei cu cinci ani în urmă i se părul lui Lisey brusc foarte departe și secundar.

– Tunete și fulgere, zise ea calm. E o furtună de toată frumusețea aici, Hugh.

– Ați face bine să trageți pe dreapta.

– Am făcut deja asta, dar vreau să închid telefonul înainte să încasez o descărcare electrică sau așa ceva. Ne vedem mâine...

– În Aripa Ackley...

– Da. La două. Cu Amanda. Mulțumesc pentru...

Fulgerul scăpără pe cer și ea se crispă, dar de data aceasta fu mai difuz, iar tunetul care urmă, deși puternic, nu amenință să-i spargă timpanele.

– ...pentru că ai fost așa înțelegător, încheie și apăsă butonul de închidere fără să-și ia rămas-bun.

Ploaia veni numaidecât, ca și când ar fi așteptat-o să încheie conversația. Se abătu asupra mașinii cu o furie albă. Ce bancă de picnic? Lisey nu mai vedea acum nici capota propriei sale mașini.

Amanda o prinse de umăr și Lisey se gând la un alt cântec country, cel în care se spunea că, dacă lucrai până-ți descărnai degetele, te alegeai cu nimic altceva decât cu degete osoase.

– Nu mă întorc acolo, Lisey, *nu* mă întorc!

– Au, Manda, mă doare!

Amanda îi dădu drumul, dar nu se trase în spate. Îi scăpărau ochii.

– Nu mă întorc acolo.

– Ba da. Doar cât să discuți cu doctorul Alberness.

– Nu...

– *Taci și ascultă-mă.*

Amanda clipi și se lăsă pe spate, ferindu-se de furia din vocea surorii sale.

– Eu și cu Darla am fost nevoite să te internăm acolo, n-am avut de ales. Nu erai decât un morman de carne vie care saliva pe la un capăt și se ușura pe la altul. Iar soțul meu, care a știut că se va întâmpla asta, nu s-a ocupat de tine doar într-o lume, ci în *două*. Îmi ești *datoare*, draga mea soră Manda-iepuraș. Motiv pentru care o să mă ajuți în seara asta pe mine și mâine o să te ajuți pe tine, și nu vreau să mai aud nimic despre asta decât „Da, Lisey". Ai priceput?

– Da, Lisey, bâigui Amanda.

Apoi, coborând privire spre mâinile sale tăiate și începând din nou să plângă:

– Dar dacă oamenii ăia mă fac să ajung iarăși în camera aia? Dacă mă încuie și mă constrâng să fac băi cu buretele și să beau suc insipid?

– N-o vor face. Nu *pot*. Internarea ta a fost în linii mari voluntară – te-am dus eu și cu Darla, sigur, dar asta numai pentru că tu erai *hors-de-bătăiță*.

Amanda pufni cu tristețe.

– Așa spunea Scott. Și uneori, când i se părea că se dă cineva prea mare, spunea că este *hors-de-mucios*.

– Da, zise Lisey, nu fără durere. Mi-amintesc. În orice caz, acum te simți bine. Asta-i ideea.

Îi luă mâinile, amintindu-și să fie blândă.

– O să mergi acolo mâine și o să-l farmeci pe doctorul ăla de n-o să se vadă.

– O să încerc, admise Amanda. Dar nu pentru că-ți sunt datoare.

– Nu?

– Ci pentru că te iubesc, declară cu o simplă demnitate. Apoi, pe o voce foarte firavă: O să vii cu mine, nu?

– Ba bine că nu.

– Poate... poate c-o să ne facă felul iubitul tău și n-o să mai fie nevoie să-mi fac nicio grijă despre Greenlawn.

– Te-am avertizat să nu mai spui că-i iubitul meu.

Amanda zâmbi fără vlagă.

– Cred c-o să reușesc să țin minte asta, dacă renunți și tu la prostia aia cu Manda-iepuraș.

Lisey izbucni în râs.

– De ce nu o luăm din loc, Lisey? Ploaia se rărește. Și, te rog, pornește încălzirea. Începe să fie frig aici înăuntru.

Lisey porni încălzirea, ieși în marșarier din locul de parcare și întoarse către drum.

– O să mergem acasă la tine, zise ea. Dacă plouă și acolo la fel de tare cum a plouat aici, Dooley probabil că n-o să stea la pândă

– cel puțin așa sper. Și chiar dacă stă, ce-o să vadă? Mergem la tine acasă, apoi mergem la mine. Două femei de vârstă mijlocie. O să-și facă probleme din cauza a două femei de vârstă mijlocie?

– Improbabil, spuse Amanda. Dar mă bucur că le-am trimis pe Canty și pe domnișoara Fund Mare pe un drum lung, tu nu?

Lisey era, chiar dacă știa asta, ca Lucy Ricardo[1]: mai devreme sau mai târziu va trebui să dea câteva *iexplicații*. Ieși pe autostradă și văzu că acum era pustie. Spera să nu întâlnească vreun copac căzut peste drum și știa că era foarte posibil s-o facă. Deasupra lor hurui un tunet, ca un semn de nervozitate a cerului.

– Pot măcar să iau pe mine niște haine care să mi se potrivească? întrebă Amanda. Mai am un kilogram de carne tocată de vită în congelator. O decongelăm într-o clipă în cuptorul cu microunde; am o foame *îngrozitoare*.

– În cuptorul *meu* cu microunde, zise Lisey, fără a-și dezlipi ochii de la drum.

Ploaia încetase pentru moment, însă pe cer se mai vedeau încă nori negri. *Negri ca pălăria unui personaj negativ*, ar fi spus Scott, și pe Lisey o lovi vechiul dor de el, durerea din acel loc gol care acum nu mai putea fi niciodată umplut. Ungherul nostalgiei.

– M-ai auzit, micuță Lisey? întrebă Amanda și Lisey își dădu seama că sora ei spusese ceva. Spusese ceva despre ceva. În urmă cu douăzeci și patru de ore se temea că Manda nu va mai vorbi niciodată, iar acum, uite că deja o ignora. Dar oare nu așa se învârtea lumea?

– Nu, recunoscu ea. Se pare că nu. Scuze.

– Nu-i o noutate, așa ai fost tu întotdeauna. Plecată în propria ta...

Vocea Amandei se stinse și începu să se uite cu interes pe geam.

– Plecată mereu în propria mea lume mică? întrebă Lisey, zâmbind.

– Îmi pare rău.

---

[1] Personajul principal (o gospodină care, din cauza naivității sale, atrage tot soiul de probleme) din serialul de comedie *I Love Lucy*, care a făcut furori în America anilor cincizeci (n. tr.).

– Nu ai de ce.

Luară o curbă și Lisey roti volanul pentru a ocoli o creangă mare din mijlocul drumului. Se gândi să oprească și s-o arunce pe margine, apoi se hotărî s-o lase în grija următoarei persoane care avea s-o vadă. Următoarea persoană care avea s-o vadă probabil că nu va trebui să rezolve niște probleme cu un psihopat.

– Dacă te gândești la Bu-Luna, nu-i de fapt mica mea lume. Mi se pare că toți cei care ajung acolo au propria lor versiune. Ce-mi spuneai?

– Doar că mai am ceva ce s-ar putea să-ți trebuiască. Doar dacă nu ești deja închingată de tot.

Lisey fu uluită. Își luă ochii de la drum pentru o clipă și se uită la sora sa.

– Cum? Ce ai spus?

– Doar un fel de-a zice, răspunse Amanda. Am un pistol, la asta mă referam.

11

De pervazul ușii împotriva insectelor a casei Amandei, cu mult sub acoperișul verandei și deci departe de ploaie, era sprijinit un plic lung și alb. Primul gând de alarmă al lui Lisey după ce-l văzu fu: *Dooley a fost deja aici.* Însă plicul pe care-l găsise ea după ce descoperise pisica moartă în cutia poștală fusese alb pe ambele părți. Acesta avea numele Amandei scris pe față. I-l dădu. Amanda se uită la numele său, apoi întoarse plicul pentru a citi marca în relief de pe spate – **Hallmark** – după care rosti un singur cuvânt disprețuitor:

– Charles.

Preț de o clipă, numele nu-i spuse nimic lui Lisey. Apoi își aminti că, odată ca niciodată, înainte să înceapă nebunia cu care se confruntau acum, Amanda avusese un iubit.

Mațe Fripte, își spuse și scoase un sunet strangulat.

– Lisey? întrebă Amanda, ridicând din sprâncene.

– Mă gândeam doar la Canty și domnișoara Fundoc, care merg în graba mare la Derry, zise ea. Știu că nu-i comic, dar...

– O, are laturile ei comice, spuse Amanda. Probabil că și asta are.

Desfăcu plicul și scoase ilustrata. O scană din priviri.

– O, Dumnezeule! Uite. Ce tocmai a ieșit. Din curul câinelui.

– Pot să mă uit?

Amanda i-o dădu. Pe partea din față era un băiețel cu câțiva dinți lipsă – reprezentarea propusă de Hallmark pentru ceva dur, dar care să inspire și drăgălășenie (pulover prea mare, jeanși peticiți) – care ținea în mână o singură floare ofilită. *Îmi pare tare rău!* spunea mesajul de sub tenișii scâlciați ai bătăușului. Lisey o deschise și citi următoarele:

Știu că te-am rănit și că te doare,
Am suferit și eu, dar din asta nu se moare!
Știu că trebuie să-mi cer iertare, așa e bine,
Și sper ca măcar asta durerile să-ți aline!

Te rog, simte parfumul florilor! Fii fericită o dată!
Regăsește-ți bucuria! Zâmbește lumii toată!
Știu că azi poate nu vrei să te complici,
Dar sper că mâine vom fi din nou amici!

Era semnat *Cu sinceră prietenie (Pentru totdeauna! Ține minte timpurile bune!) Charles „Charlie" Corriveau.*

Lisey încercă din răsputeri să-și păstreze o expresie serioasă, dar nu reuși. Izbucni în râs. Și Amanda i se alătură. Rămaseră împreună pe verandă, râzând. Când începu să sufle puțin vântul, Amanda se îndreptă de spate, se întoarse spre propria curte udată de ploaie și declamă, ținând ilustrata înaintea ochilor ca pe o partitură:

– Dragul meu Charles, vino, că mă bucur, te aștept cu drag ca să mă pupi în cur.

Râzând din tot sufletul, cu mâinile la piept, Lisey căzu și se lovi de perete atât de tare, încât făcu geamul din apropiere să zăngănească. Amanda îi aruncă un zâmbet șăgalnic și coborî scările verandei cu pași rigizi. Lipăi de două-trei ori în curte, răsturnă piticul de grădină care păzea rugii de trandafir și luă cheia de rezervă pe care o ținea ascunsă acolo. Dar, cât stătu aplecată, profită de ocazie pentru a se freca la fundul acoperit de vălul verde al pijamalei cu ilustrata lui Charlie Corriveau.

Nemaipăsându-i dacă Jim Dooley stătea la pândă în pădure, nemaigândindu-se deloc la el, Lisey se prăbuși în șezut pe verandă, șuierând de râs pentru că nu-i mai rămăsese aproape deloc suflu. Poate că mai râsese atât de tare doar o dată sau de două ori cu Scott, dar poate că nu. Poate că nici atunci.

12

Amanda găsi un singur mesaj pe robotul telefonic, și acesta era din partea Darlei, nu a lui Dooley.

– Lisey! zicea ea cu exuberanță. Nu știu ce ai făcut, dar e extraordinar! Suntem în drum spre Derry! Lisey, te iubesc! Ești o campioană!

Ea îl auzi pe Scott spunând: *Lisey, ești o campioană la jocul ăsta!* și râsul începu să i se ofilească.

Pistolul Amandei se dovedi a fi un revolver Pathfinder de calibru 22 și, când i-l dădu, îl simți absolut la locul lui în mână, de parcă ar fi fost fabricat special pentru ea. Amanda îl ținuse într-o cutie de pantofi pe ultimul raft al dulapului din dormitor. După câteva încercări nereușite, Lisey reuși să-i deschidă încărcătorul.

– Iisuse, fii cu noi, Manda, da' treaba asta-i *încărcată!*

De parcă Cineva de Sus s-ar fi săturat de înjurăturile ei, cerul se deschise și reîncepu să cadă ploaia. O clipă mai târziu, geamurile și jgheaburile zăngăneau și ropoteau lovite de grindină.

– Ce ar trebui să facă o femeie singură dacă ar fi să-i intre un violator în casă? întrebă Amanda. Să îndrepte spre el o armă descărcată şi să strige *bang*? Lisey, închide-mi asta, te rog.

Îşi luase pe ea o pereche de jeanşi. Acum întoarse spre sora sa spatele osos şi închizătorile sutienului.

– De fiecare dată când încerc, mâinile astea mă *omoară*. Pe *mine* trebuia să mă duci la o băiţă în balta aia a ta.

– Mi-a fost greu să te iau de acolo şi fără să te botez în ea, aşa că nu, mulţumesc, zise Lisey, închizându-i sutienul. Ia pe tine bluza roşie cu flori galbene, bine? Îmi place cum îţi vine.

– Mi se vede burta.

– Amanda, tu *nu ai* burtă.

– Ba da... Pentru numele lui Iisus, Maria şi Jojo Dulgherul, de ce *scoţi* gloanţele?

– Ca să nu mă-mpuşc singură în genunchi.

Puse gloanţele în buzunarul jeanşilor.

– O să-l încarc la loc mai târziu.

Deşi dacă era sau nu în stare să-l îndrepte spre Jim Dooley şi să apese trăgaciul... asta pur şi simplu nu ştia. Poate. Dacă rechema în gând amintirea desfăcătorului ei de conserve.

Dar ai de gând să scapi de el? Nu-i aşa?

Mai mult ca sigur. O făcuse să sufere. Asta era prima lovitură. Era periculos. Asta era a doua lovitură. Nu putea avea încredere în nimeni altcineva care s-o facă, lovitura a treia şi ai ieşit din joc. Totuşi, continuă să se uite la Pathfinder cu fascinaţie. Scott se documentase despre rănile provocate de armele de foc pentru unul dintre romanele sale – pentru *Relicve*, era aproape sigură – şi ea făcuse greşeala să se uite într-un dosar plin cu tot soiul de fotografii dezgustătoare. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de norocos fusese Scott în ziua aceea din Nashville. Dacă glonţul lui Cole i-ar fi atins o coastă şi aceasta ar fi explodat în aşchii...

– De ce nu-l iei cu cutia de papuci cu tot? întrebă Amanda, trăgând pe ea un tricou vulgar (PUPĂ-MĂ ACOLO UNDE PUTE – VINO SĂ NE VEDEM ÎN MOTTON) în locul bluzei cu nasturi

care-i plăcea lui Lisey. Am acolo și câteva cartușe de rezervă. O poți lega cu bandă adezivă cât timp eu scot carnea din congelator.

– De unde-l ai, Manda?

– Mi l-a dat Charles, răspunse ea. Se întoarse cu spatele, apucă o perie de pe masa de toaletă nu cine știe cât de toaletată, se uită cu ochii mijiți în oglindă și începu să-și perie părul cu furie. Anul trecut.

Lisey puse pistolul (atât de asemănător cu cel pe care-l folosise Gerd Allen Cole asupra soțului său) înapoi în cutia de pantofi și o privi pe Amanda în oglindă.

– M-am culcat cu el de două sau uneori trei ori pe săptămână vreme de patru ani, continuă Amanda. Lucru care era intim. Nu ești de acord că era intim?

– Ba da.

– Vreme de patru ani i-am spălat chiloții și i-am curățat părul de mătreață o dată pe săptămână ca să nu-i cadă pe umerii costumelor ălora negre ale lui și să-l facă de râs, și cred că treburile astea sunt mult mai intime decât futaiul. *Tu* ce crezi?

– Cred că ai pus punctul pe i.

– Mda, făcu Amanda. Patru ani de așa ceva și, ca semn de despărțire, primesc o ilustrată Hallmark. O merită pe femeia aia pe care a găsit-o în St John.

Lisey simți nevoia să strige „ura". Nu, nu credea că Manda avea nevoie de o baie în baltă.

– Hai să scoatem carnea din congelator și să ne ducem acasă la tine, zise Amanda. Sunt *îndoită* de foame.

13

Când se apropiau de Patel's Market, soarele ieși din nou la iveală și făcu să apară peste drum, în față, un curcubeu ca o poartă fermecată.

– Știi ce mi-ar plăcea la cină? întrebă Amanda.

– Nu, ce?

– O cratiță mare și unsuroasă de amestec pentru hamburgeri. Îmi închipui că n-ai nimic de felul ăsta acasă, nu?

– Am avut, zise Lisey, zâmbind cu vinovăție, dar l-am mâncat.

– Oprește la Patel's, sări Amanda. Dau fuga să iau o cutie.

Lisey trase în fața magazinului. Amanda insistase să ia cu ea banii pe care-i strângea pentru cheltuielile domestice în carafa albastră din bucătărie. Acum, înainte să coboare, extrase dintr-un buzunar o bancnotă mototolită de cinci dolari.

– De care preferi, micuțo?

– De orice fel, numai de cheeseburger să nu fie, răspunse Lisey.

XIV. LISEY ȘI SCOTT

(Iubimeu)

1

La șapte și un sfert în seara aceea, Lisey avu o premoniție. Nu era prima din viața ei; mai avusese cel puțin încă două. Una în Bowling Green, la scurt timp după ce intrase în spitalul la care fusese dus soțul ei după ce se prăbușise la o recepție a Departamentului de Engleză. Și mai mult ca sigur că avusese una în dimineața zborului spre Nashville, dimineața paharului de toaletă spart. A treia veni când norii de furtună să risipeau și printre ei începu să strălucească o superbă lumină aurie. Ea și cu Amanda se aflau în studioul lui Scott din podul grajdului. Ea căuta printre hârtiile de pe masa lui principală de scris, alias Marele Jumbo al lui Dumbo. Până acum, cel mai interesant lucru pe care-l găsise era un pachet de ilustrate franceze ușor pornografice, pe care era lipit un bilețel autoadeziv. Pe acesta, cu caligrafia lăbărțată a lui Scott, scria: *Cine mi-a trimis ASTEA???* Lângă monitorul orb al computerului se afla cutia de pantofi în care era revolverul. Capacul era încă pus, dar Lisey tăiase cu unghia banda adezivă. Amanda era de cealaltă parte a

biroului, în alcovul în care se aflau televizorul și sistemul stereo al lui Scott. Din când în când, o auzea cum bolborosește despre modul aleatoriu în care erau aranjate lucrurile. O dată, o auzi că se întreba cu voce tare cum de reușea Scott să găsească vreodată *ceva.*

Atunci avu premoniția. Închise sertarul pe care-l cercetase și se așeză în scaunul de birou cu spătar înalt. Închise ochii și așteptă, simțind că se apropia ceva de ea. Se dovedi a fi un cântec. Un tonomat mental se ilumină și vocea nazală, dar inegalabil de veselă, a lui Hank Williams începu să cânte: „*Goodbye Joe, we gotta go, me-oh-me-oh; we gotta go, pole the pirogue dawn the bayou...*"

– Lisey! strigă Amanda din alcovul în care obișnuia Scott să șadă și să-și asculte muzica sau să urmărească filme la aparatul video. Asta atunci când nu le urmărea în camera de oaspeți în toiul nopții. Și Lisey auzi vocea profesorului de la Departamentul de Engleză al Colegiului Pratt – în Bowling Green se-ntâmpla asta, la doar o sută de kilometri de Nashville. Nu mai *dăparte* de o scuipătură, domniță.

Cred c-ar fi bine să veniți aici cât mai repede posibil, îi spusese la telefon profesorul Meade. *Soțului dumneavoastră i s-a făcut rău. Trebuie să vă anunț că i s-a făcut de fapt foarte rău.*

„*My Yvonne, sweetest one, me-oh-my-oh...*"

– Lisey!

Amanda vorbea pe un ton strălucitor ca o monedă nouă de zece cenți. Ar fi crezut oare cineva că-n urmă cu doar opt ore fusese complet dusă cu pluta? Nici pomeneală, madam. Nici poveste, bunul meu domn.

Spiritele le-au făcut pe toate într-o singură noapte, gândi Lisey. *Bravo, spirite.*

Doctorul Jantzen consideră că e indispensabilă o intervenție chirurgicală. Ceva care se numește toracotomie.

Și Lisey gândi: *Băieții s-au întors din Mexic. S-au întors la Anarene. Pentru că Anarene era acasă.*

Ce băieți, rogu-te spune-mi? Băieții în alb și negru. Jeff Bridges și Timothy Bottoms. Băieții din *Ultima reprezentație.*

În filmul ăla e mereu acum și ei sunt mereu tineri, gândi ea. *Sunt mereu tineri și Sam Leul e mereu mort.*

– Lisey?

Deschise ochii și o văzu pe sora ei mai mare stând în ușa alcovului, cu ochii la fel de luminoși ca vocea, și, desigur, în mână ținea caseta video cu *Ultima reprezentație*, iar senzația fu... ei bine, ca de întoarcere acasă. Senzația fu ca de întoarcere acasă, *me-oh-my-oh.*

Și de ce? Pentru că a bea din baltă avea micile sale beneficii și privilegii? Pentru că aduceai uneori înapoi în lumea asta ceea ce luai din cealaltă? Luai sau înghițeai? Da, da și da.

– Lisey, scumpa mea, te simți bine?

O grijă așa de caldă, un *zel matern* așa de fotat erau atât de străine de firea normală a Amandei, încât o făcură pe Lisey să se simtă ireală.

– Bine, zise ea. Îmi odihneam doar ochii.

– Ai ceva împotrivă dacă mă uit puțin la filmul ăsta? L-am găsit printre casetele lui Scott. Majoritatea mi se par cam de duzină, dar întotdeauna am vrut să-l văd pe ăsta și niciodată n-am apucat s-o fac. Poate c-o să-mi distragă puțin atenția.

– Nu mă deranjează, zise Lisey, dar ar trebui să te previn că e cu siguranță o bucată ștearsă în mijloc. E o casetă veche.

Amanda studia spatele cutiei.

– Jeff Bridges arată ca un *copil.*

– Nu-i așa? zise Lisey fără vlagă.

– Iar Ben Johnson e mort, desigur...

Se opri.

– Poate-i mai bine să nu mă uit. S-ar putea să nu auzim când îți vine iub... s-ar putea să nu-l auzim pe Dooley, dacă vine.

Lisey împinse deoparte capacul cutiei de pantofi, luă Pathfinder-ul și-l îndreptă spre scările ce coborau în grajd.

– Am încuiat ușa de la scările exterioare, zise ea, așa că poate urca doar pe acolo. Și sunt cu ochii în patru.

– Ar putea provoca un incendiu jos, în grajd, zise Amanda preocupată.

– Nu vrea să mă prăjească... unde ar mai fi distracția?

De asemenea, gândi ea, *există un loc în care pot merge. Atât timp cât simt în gură un gust la fel de dulce ca acum, există un loc în care pot merge, și nu cred c-aș avea probleme să te iau cu mine, Manda.* Nici măcar două porții de amestec pentru hamburgeri și două pahare de Kool-Aid de cireșe nu-i alungaseră din gură gustul acela minunat de dulce.

– Păi, dacă ești sigură că nu te deranjează...

– Ți se pare că învăț pentru bacalaureat? Dă-i drumul.

Amanda se întoarse în alcov.

– Sper să mai funcționeze aparatul ăsta video.

Vorbea ca o femeie care descoperise un gramofon cu manivelă și un teanc de străvechi discuri de vinilin.

Lisey se uită la multele sertare ale Marelui Jumbo al lui Dumbo, dar scotocirea lor i se părea acum o activitate inutilă... și probabil așa era. Avea o bănuială că existau foarte puține lucruri de interes real acolo sus. Nici în sertare, nici în fișete, nici ascunse pe hardul computerului. O, poate o comoară mică pentru incuncii maniaci, colecționarii și universitarii care-și păstrau pozițiile în mare parte examinând echivalentul literar al scamelor de buric din revistele lor obscure; nătărăi ambițioși și supraeducați care pierduseră legătura cu ceea ce însemnau de fapt cărțile și cititul și care se mulțumeau să învârtă decenii la rând cu bățul în aurul notelor de subsol. Dar toți caii adevărați ieșiseră din grajd. Textele lui Scott Landon care-i bucuraseră pe cititorii săi consecvenți – oamenii prinși în avioane între Los Angeles și Sydney, oameni prinși în săli de așteptare din spitale, oameni nevoiți să umple cumva lungile și ploioasele zile ale concediului de vară, pendulând între romanul săptămânii și rebusul de pe verandă – toate acelea fuseseră publicate. *Perla secretă*, publicată la o lună după moartea sa, fusese ultimul astfel de text.

Nu, Lisey, șopti o voce și, la început, crezu că era a lui Scott, dar apoi – ce nebunie! – crezu că era vocea Bătrânului Hank. Dar *asta* era o nebunie, pentru că nu era nici pe departe vocea unui bărbat. Să fi fost oare vocea mamei-bune, care-i șoptea-șoptea-șoptea în minte?

Cred că voia să-ți spun ceva. Ceva despre o poveste.

Nu era vocea mamei-bune – chiar dacă afganul ei galben avusese un rol de jucat – ci a Amandei. Şezuseră împreună pe băncile acelea de piatră şi se uitaseră la corabia *Nalba*, care plutea mereu la ancoră şi nu ridica niciodată velele. Până la amintirea aceasta, Lisey nu-şi dăduse seama cât de mult semăna vocea mamei lor cu vocea Amandei. Şi...

Ceva despre o poveste. Povestea ta. Povestea lui Lisey.

Oare chiar spusese Amanda asta? Era ca un vis acum şi Lisey nu putea fi sigură pe de-a-ntregul, însă credea că da.

Şi despre afgan. Numai că...

– Numai că el îi spunea africană, zise ea pe o voce joasă. Îi spunea africană şi îi spunea bul. Nu bup, nici bip, ci bul.

– Lisey? strigă Amanda din cealaltă cameră. Ai spus ceva?

– Vorbesc singură, Manda.

– Asta înseamnă că ai bani la bancă, zise sora ei, apoi se auzi doar coloana sonoră a filmului. Lisey avea impresia că-şi amintea fiecare replică, fiecare frântură fâşâitoare de muzică.

Dacă mi-ai lăsat o poveste, Scott, unde este? Nu-i aici sus în studio, pun pariu cât vrei. Nu e nici în grajd – acolo jos nu-s decât buli falşi ca Ike se întoarce acasă.

Dar asta nu era întru totul adevărat. Fuseseră cel puţin două premii adevărate în grajd: cazmaua de argint şi cutia de cedru a mamei-bune, pitită sub patul din Bremen. Cu pătratul de deliciu înăuntru. Oare despre asta să fi vorbit Amanda?

Lisey credea că nu. *Exista* o poveste în cutia aceea, dar era povestea *lor* – **Scott & Lisey: Acum suntem doi.** Aşadar, care era povestea *ei?* Şi *unde* era?

Şi, dacă tot venise vorba de asta, unde era Prinţul Negru al Incuncilor?

Nu pe robotul telefonic de la Amanda; şi nici pe robotul telefonic de acolo. Lisey găsise un singur mesaj, iar acesta era înregistrat de mesageria din casă. Fusese de la ajutorul de şerif Alston.

– Doamnă Landon, furtuna asta a provocat destul de multe pagube în oraş, mai ales în partea de sud. Cineva – sper că eu sau Dan

Boeckman – o să treacă să verifice cum stau lucrurile cât de repede posibil, dar, între timp, vreau să vă amintesc să țineți ușile încuiate și să nu lăsați înăuntru niciun necunoscut. Asta înseamnă să le cereți să-și dea jos pălăria sau să dea mai pe spate gluga impermeabilului chiar dacă afară toarnă cu găleata, bine? Și să păstrați mobilul la dumneavoastră tot timpul. Țineți minte, în caz de urgență, tot ce trebuie să faceți e să apăsați tasta de apelare rapidă, apoi tasta 1. Apelul va ajunge direct la biroul șerifului.

– Minunat, comentase Amanda. O să ajungă aici înainte să ni se coaguleze sângele. Probabil că asta o să-i ajute mult la testele ADN.

Lisey nu se sinchisise să răspundă. Nu avea nicio intenție să lase biroul șerifului districtului Castle să se ocupe de Jim Dooley. Din punctul ei de vedere, Jim Dooley putea foarte bine să-și taie gâtul cu desfăcătorul ei de conserve Oxo.

Beculețul robotului telefonic din grajd pâlpâia și pe ferestruica MESAJE RECEPȚIONATE se vedea numărul 1, dar când apăsă butonul PLAY, urmară doar trei secunde de tăcere, o inspirație moale și apoi declicul receptorului pus în furcă. Putea să fi fost o greșeală, oamenii formau numărul greșit și apoi închideau tot timpul, însă ea știa că nu era asta.

Nu. Fusese Dooley.

Se lăsă pe spătarul scaunului din birou, trecu un deget peste mânerul de cauciuc al pistolului, apoi îl ridică și trase încărcătorul afară. Era destul de ușor de făcut, odată ce o făceai de câteva ori. Puse gloanțele înăuntru și închise încărcătorul la loc, cu un *clic* slab, dar final.

În cealaltă cameră, Amanda râse de ceva din film. Lisey zâmbi și ea puțin. Nu credea că Scott plănuise asta; nu-și plănuia nici măcar cărțile, așa complexe cum erau unele dintre ele. Schițarea lor, zicea, ar alunga toată distracția. Susținea că, pentru el, scrierea unei cărți era ca descoperirea unei sfori de o culoare strălucitoare în iarbă și urmărirea ei spre punctul de pornire. Uneori sfoara se rupea și te lăsa cu mâinile goale. Dar alteori – dacă aveai noroc, dacă erai curajos, dacă perseverai – te conducea la o comoară. Iar comoara

nu erau niciodată banii pe care-i primeai pentru carte; comoara *era* cartea. Lisey bănuia că oamenii asemenea lui Roger Dashmiel nu credeau asta și că oamenii ca Joseph Woodbody credeau că trebuie să fie ceva mai măreț – solemn – însă ea, care trăise cu el, o credea. Scrierea unei cărți era o vânătoare de bul. Ceea ce el nu-i spusese niciodată (dar ea bănuia că ghicise întotdeauna) era că, dacă nu se rupea sfoara, te ducea întotdeauna înapoi la plajă. Înapoi la balta la care mergem cu toții să bem, să ne aruncăm năvoadele, să înotăm și uneori să ne înecăm.

Și el a știut-o? La sfârșit, a știut *că era sfârșitul?*

Își îndreptă puțin spatele, încercând să-și amintească dacă Scott se străduise s-o convingă să nu-l însoțească la Pratt, o școală de belle-arte mică, dar respectată, unde citise din *Perla secretă* pentru prima și ultima dată. Criza survenise în timpul recepției de după aceea. Nouăzeci de minute mai târziu, ea se afla într-un avion și unul dintre oaspeții de la recepție – un chirurg târât de soție la lectura publică a lui Scott – îl opera în încercarea de a-i salva viața sau măcar de a i-o prelungi atât cât să poată ajunge la un spital mai mare.

O știa? A încercat intenționat să mă țină la distanță pentru că știa ce-l aștepta?

Nu era *foarte* convinsă de asta, dar când primise telefonul de la profesorul Meade, nu înțelesese oare că Scott știuse că îl aștepta *ceva*? Dacă nu lunganul, atunci criza aceea? Nu din cauza aceasta situația lor financiară fusese pusă într-o ordine atât de perfectă, cu toate documentele importante semnate în locul potrivit? Nu din cauza asta avusese atâta grijă să se ocupe de viitoarele probleme ale Amandei?

Cred că ar fi înțelept să porniți la drum imediat ce v-ați dat acceptul pentru operație, îi spusese profesorul Meade. Și exact asta făcuse: sunase la compania charter pe care o foloseau ei după ce vorbise cu o voce anonimă din biroul central al Spitalului Comunitar Bowling Green. Funcționarului de la spital i se prezentase ca soția lui Scott Landon, Lisey, și-i dăduse unui anume doctor

Jantzen permisiunea de a efectua toracotomia (un cuvânt pe care îl pronunțase cu greu) și „toate intervențiile necesare". În privința companiei charter fusese mai sigură pe sine. Voia cea mai rapidă aeronavă pe care o aveau la dispoziție. Gulfstream era mai rapid ca Lear? Bine. Gulfstream să fie.

În alcovul de recreere, în lumea alb-negru a *Ultimei reprezentații*, unde acasă însemna Anarene și unde Jeff Bridges și Timothy Bottoms aveau să fie mereu băieți, Bătrânul Hank cânta despre acel curajos șef de trib indian, Kaw-Liga.

Afară, aerul începuse să se înroșească – așa cum făcea când se apropia apusul într-o anume lume mitică descoperită odinioară de doi băieți speriați din Pennsylvania.

S-a întâmplat totul foarte brusc, doamnă Landon. Mi-aș dori să am niște răspunsuri pentru dumneavoastră, dar nu am. Poate va avea doctorul Jantzen.

Dar nici el nu avusese. Doctorul Jantzen efectuase o toracotomie, dar nici aceasta nu oferise vreun răspuns.

Nu știam ce era asta, gândi Lisey în timp ce, afară, soarele înroșit se apropia de dealurile dinspre vest. *Nu știam ce-i o toracotomie, nu știam ce se întâmpla... chiar dacă, în pofida tuturor celor pe care le ascunsesem în spatele purpuriului, știam de fapt totul.*

Piloții făcuseră rost de o limuzină cât se aflau încă în zbor. Era trecut de unsprezece când aterizase avionul Gulfstream și era trecut de miezul nopții când ajunsese la mormanul acela de cărămizi refractare pe care localnicii îl numeau spital, însă fusese o zi călduroasă și încă mai era cald. Când îi deschisese șoferul portiera, își amintea că avusese senzația că, dacă ar fi strâns aerul între mâini, ar fi putut stoarce apă din el.

Și câinii lătrau, desigur – un adevărat concert, de parcă toți câinii din Bowling Green ar fi lătrat la lună – și, Dumnezeule, ca să vezi déjà vu, *era un bătrân care lustruia podeaua holului și două femei bătrâne în sala de așteptare, gemene identice după cum arătau, de cel puțin optzeci de ani, iar drept în față*

2

Drept în fața ei sunt două lifturi vopsite în albastru-cenușiu. Un anunț instalat pe un suport în fața lor spune DEFECT. Lisey închide ochii și întinde orbește o mână pentru a se sprijini de perete, convinsă pentru o clipă că va leșina. Și de ce nu? I se pare că a călătorit nu doar în spațiu, ci și în timp. Nu se află în Bowling Green în anul 2004, ci în Nashville în 1988. Soțul ei are probleme la plămân, sigur, însă de genul celor provocate de un glonț de calibru 22. Un glonț livrat de un nebun, unul care i-ar mai fi livrat câteva, dacă nu s-ar fi mișcat ea repede cu cazmaua de argint.

Așteaptă să o întrebe cineva dacă se simte bine, poate chiar s-o ia de braț și s-o facă să stea pe picioarele care-i tremură, dar nu se aud decât fâșâitul aparatului de lustruit podele al bătrânului și, undeva departe, clinchetul moale al unui clopoțel care o face să se gândească la un alt clopoțel dintr-un alt loc, un clopoțel care răsună uneori din spatele cortinei purpurii pe care ea a tras-o cu grijă peste anumite părți din trecutul său.

Deschide ochii și vede că biroul principal e gol. E aprins un bec în spatele geamului pe care scrie INFORMAȚII, așa că e aproape sigură că cineva ar trebui să fie la datorie acolo, dar că a plecat pentru scurt timp, poate chiar să folosească toaleta. Gemenele vârstnice din sala de așteptare se chiorăsc la ceea ce par a fi două reviste identice. Dincolo de ușile de la intrare, limuzina ei merge la ralanti cu farurile aprinse, ca un exotic pește de mare adâncime. De partea aceasta a ușilor, un spital de oraș mic mocăie în prima oră a unei noi zile, și ea își dă seama că, dacă nu *începe să facă pe nebuna*, cum ar fi spus Dandy, va rămâne singură-singurică. Sentimentul pe care-l aduce gândul acesta nu e frica sau iritarea sau perplexitatea, ci mai degrabă o durere profundă. Mai târziu, zburând înapoi spre Maine cu rămășițele pământești ale soțului ei închise în sicriu sub picioarele sale, își va spune: *În momentul ăla am știu că nu va mai pleca în viață de acolo. Că a ajuns la capătul drumului. Am avut o premoniție. Și știi ce? Cred că anunțul din fața lifturilor a declanșat-o. Anunțul ăla fotat cu DEFECT. Mda.*

Poate căuta un plan al spitalului sau poate cere indicații de la omul de serviciu care lustruiește podeaua, însă nu face nici una, nici alta. E sigură că-l va găsi pe Scott în secția de terapie intensivă, dacă a ieșit din operație, iar secția de terapie intensivă o va găsi la etajul al doilea. Intuiția aceasta e atât de puternică, încât aproape că se așteaptă să vadă un covor fermecat cu nimic ieșit din comun plutind la baza scărilor atunci când ajunge la ele, un pătrat prăfuit de bumbac pe care e tipărit CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY. Un asemenea lucru nu există, desigur, dar când ajunge la etajul al doilea e transpirată și lipicioasă și simte cum îi bate inima tare. Dar pe ușă scrie într-adevăr TERAPIE INTENSIVĂ și senzația aceea de a se afla într-un vis cu ochii deschiși, în care trecutul și prezentul s-au îmbinat într-un cerc vicios, devine și mai puternică.

E în camera 319, gândește Lisey. E sigură de asta chiar dacă observă că au fost făcute multe modificări de ultima dată când a venit la soțul ei care zăcea rănit într-un spital. Cea mai evidentă este aceea a monitoarelor din fața fiecărei camere; arată tot soiul de informații roșii și verzi. Singurele de care ea e absolut sigură sunt cele ale pulsului și tensiunii sangvine. O, și numele, pe acelea le poate citi. COLVETTE-**JOHN**, DUMBARTON-**ADRIAN**, TOWSON-**RICHARD**, VANDERVEAUX-**ELIZABETH** (*Lizzie Vanderveaux, ei,* ăsta *chiar că-i un nume interesant*, gândește ea), DRAYTON-**FRANKLIN**. Acum se apropie de 319 și-și spune: *O să iasă infirmiera cu tava lui Scott în mâini și cu spatele la mine; nu vreau s-o sperii, dar sigur că asta se va întâmpla. O să scape tava. Farfuriile și cana de cafea nu vor păți nimic, sunt piese de veselă rezistente, de cantină, dar paharul ăla de suc o să se spargă într-un milion de cioburi.*

Însă acum e toiul nopții, nu dimineață, niciun ventilator nu amestecă aerul din tavan, iar numele de pe monitorul de deasupra ușii camerei 319 este YANEZ-**THOMAS**. Și totuși, senzația de déjà vu e suficientă ca s-o facă să tragă cu ochiul înăuntru și să vadă un om cât o uriașă balenă eșuată – Thomas Yanez – într-un pat mic. Apoi încearcă senzația de trezire așa cum numai somnambulii

simt; se uită în jur cu spaimă și uluire crescânde, spunându-și: *Ce caut aici? Dacă mă prinde cineva singură aici, mă paște un refec zdravăn.* Apoi gândește: *TORACOTOMIE.* Gândește: *IMEDIAT CE VĂ DAȚI ACCEPTUL PENTRU OPERAȚIE* și aproape că vede cuvântul *OPERAȚIE* pulsând în picurătoare litere roșii ca sângele și, în loc să plece, merge mai departe spre lumina puternică din mijlocul coridorului, acolo unde trebuie să fie camera infirmierelor. Începe să-i răsară în minte un gând teribil

(și dacă deja a)

și-l înlătură, îl împinge-n jos.

În camera de gardă, o infirmieră într-o uniformă pe care fac salturi nebunești personaje Warner Bros face însemnări în mai multe fișe împrăștiate înaintea sa. O alta vorbește *sotto voce* într-un microfon minuscul prins la reverul tradiționalei sale bluze albe din celofibră, aparent citind numere de pe un monitor. În spatele lor, un roșcat deșirat stă tolănit într-un scaun pliant, cu bărbia sprijinită pe pieptul cămășii albe. Pe spătarul scaunul atârnă un sacou închis la culoare, asortat cu pantalonii. Și-a dat jos pantalonii, dar și cravata – Lisey îi vede capătul ițindu-se din buzunarul sacoului. Își ține mâinile strânse slab în poală. Poate că a avut ea o premoniție că Scott nu va pleca în viață de la Spitalul Comunitar Bowling Green, însă nu are nici cea mai firavă idee că se uită la doctorul care l-a operat, prelungindu-i viața destul cât să-și poată ei lua adio după cei douăzeci și cinci de ani în mare parte buni – la naiba, în mare parte *perfecți* – trăiți împreună; estimează vârsta bărbatului adormit la aproximativ șaptesprezece și crede că ar putea fi fiul uneia dintre infirmierele de la terapie intensivă.

– Scuzați-mă, zice ea.

Ambele infirmiere sar ca arse în scaun. De data aceasta, Lisey reușește să sperie două infirmiere, nu doar una. Femeia cu microfon minuscul se va alege cu un „*Oo!*" pe banda magnetică. Lui Lisey nu i-ar putea păsa mai puțin.

– Mă numesc Lisa Landon și am înțeles că soțul meu, Scott...

– Doamna Landon, da. Desigur.

Cea care vorbește e infirmiera cu Bugs Bunny pe un sân și cu Elmer Fudd pe celălalt, care îl amenință cu pistolul, în vreme ce Daffy Duck se uită în sus din vale.

– Doctorul Jantzen aștepta să discute cu dumneavoastră. Dânsul i-a dat primul ajutor la recepție.

Lisey încă nu pricepe ce înseamnă asta, în parte poate pentru că nu a avut timp să caute *toracotomie* în dicționarul explicativ.

– Scott... a leșinat? Și-a pierdut cunoștința?

– Doctorul Jantzen vă poate oferi detaliile, sunt sigură. Știți că a efectuat, pe lângă toracotomie, și o pleurectomie parietală?

Pleure... *ce*? I se pare mai simplu să spună doar da. Între timp, infirmiera care dicta întinde o mână și-l scutură pe roșcatul adormit. Când acesta deschide ochii, Lisey vede că a greșit în privința vârstei sale, că e probabil suficient de matur ca să-și cumpere o băutură alcoolică la bar, dar cu siguranță nu-i va spune nimeni că el e cel care a tăiat pieptul soțului ei. Nu-i așa?

– Operația, zice Lisey, neavând nicio idee cu care dintre cei trei vorbea. Are o notă clară de disperare în voce, nu-i place, nu poate face nimic în privința ei. A reușit?

Infirmiera Warner Bros ezită preț de o clipă și în ochii ce se feresc imediat de ai ei Lisey își citește toate temerile. Apoi ochii se întorc și infirmiera spune:

– Dânsul e doctorul Jantzen. V-a așteptat.

3

După acea primă fluturare din pleoape, Jantzen își revine repede. Lisey își spune că asta trebuie să fie o caracteristică a doctorilor – probabil și una a polițiștilor și pompierilor. *Cu siguranță n-a fost niciodată una a scriitorilor. Nici nu puteai vorbi cu el până ce nu-și bea și a doua ceașcă de cafea.*

Își dă seama că tocmai s-a gândit la soțul ei la trecut și un val de răceală îi ridică părul pe ceafă și-i face de găină pielea de pe brațe. E urmat de o senzație de plutire deopotrivă minunată și oribilă. E ca și când, din clipă în clipă, s-ar putea ridica în aer ca un balon căruia i-a fost tăiată sfoara. Ar pluti spre

(taci acum micuță Lisey taci nu vorbi despre asta)

un alt loc. Spre lună, poate. Trebuie să-și înfigă unghiile adânc în palme pentru a-și păstra echilibrul pe picioare.

Între timp, Jantzen îi murmură ceva infirmierei Warner Bros. Aceasta ascultă și clatină din cap.

– N-o să uitați să puneți asta și-n scris, nu?

– Înainte ca orologiul de pe perete să arate ora două, o asigură Jantzen.

– Și sunteți sigur că așa vreți să procedați? insistă ea – fără intenția de a nu se arăta de acord cu subiectul discuției, crede Lisey, ci doar pentru că vrea să se asigure că a priceput totul cum trebuie.

– Sunt, îi spune el, apoi se întoarce spre Lisey și o întreabă dacă e pregătită să meargă sus, la secția Alton. Acolo, îi spune el, se află soțul ei. Lisey zice că n-o oprește nimic.

– Ei bine, zice Jantzen cu un zâmbet ce pare obosit și nu tocmai autentic, sper că aveți pantofi comozi. E la etajul patru.

Pe când se duc înapoi spre scări – trecând pe lângă YANEZ-THOMAS și VANDERVEAUX-ELIZABETH – infirmiera Warner Bros vorbește la telefon. Mai târziu, Lisey va afla că discuția pe care o purtase Jantzen cu infirmiera fusese de fapt cererea acestuia de a suna la etaj și a le spune celor de acolo să-l decupleze pe Scott de la aparatul de ventilație. Asta, desigur, dacă e destul de conștient să-și poată recunoaște soția și să-i audă vorbele de rămas-bun. Poate chiar să-și ia și el rămas-bun, dacă Dumnezeu îi va mai da o ultimă suflare care să-i pună în mișcare corzile vocale. Mai târziu, ea va afla că decuplarea lui de la aparatul de ventilație îi scurtase viața de la câteva ore la câteva minute, dar că Jantzen considerase că așa e mai bine, dat fiind că, după părerea sa, orice oră câștigată tot nu i-ar fi oferit vreo șansă

de recuperare. Mai târziu, ea va afla că-l repartizaseră în ceea ce micuțul lor spital comunitar numea secție de izolare.

Mai târziu.

4

Cât timp urcă încet și sigur scările încinse spre etajul patru, află puținul pe care i-l poate spune Jantzen despre problema lui Scott – puținele, dar prețioasele lucruri pe care le știe acesta. Toracotomia, spune el, nu l-a ajutat să-și revină, ci doar să-l scape de o acumulare de fluid; intervenția secundară a fost menită să elimine aerul blocat în cavitățile pleurale.

– Despre care plămân e vorba, doctore Jantzen? îl întreabă ea și el o îngrozește răspunzându-i:

– Despre amândoi.

5

Acela e momentul când el o întreabă de când e bolnav Scott și dacă l-a consultat vreun doctor „înainte să i se agraveze starea". Ea îi spune că Scott *n-a avut* o stare. Scott n-a fost bolnav. I-a curs puțin nasul în ultimele zece zile, a tușit și a strănutat puțin, dar cam asta e tot. N-a luat nici măcar pastile de Allerest, chiar dacă el crede că-i vorba de o alergie și așa crede și ea. Manifestă și ea aceleași simptome, așa i se întâmplă la fiecare sfârșit de primăvară și început de vară.

– Nicio tuse puternică? întreabă el pe când se apropie de etajul patru. Nicio tuse puternică și uscată, ca tusea de dimineață a unui fumător? Scuze pentru lifturi, apropo.

– Nu face nimic, zice ea, străduindu-se să nu pufăie şi să gâfâie. A *avut* o tuse, cum v-am spus, dar a fost uşoară. Era fumător, dar s-a lăsat de câţiva ani.

Cade pe gânduri.

– Poate că a devenit puţin mai insistentă în ultimele două zile şi o dată m-a trezit noaptea...

– Noaptea trecută?

– Da, dar a luat o gură de apă şi s-a *oprit*.

El deschide uşa spre un alt hol tăcut şi Lisey îi pune o mână pe braţ pentru a-l opri.

– Ascultaţi... Întâlnirile precum lectura publică de aseară... Mai demult, Scott ar fi rezistat fără probleme la şase astfel de sindrofii chiar, şi cu temperatură de patruzeci de grade. Ar fi instigat publicul să-l aplaude şi aplauzele l-ar fi făcut să reziste mai departe. Dar zilele acestea s-au sfârşit cu cinci, poate chiar şapte ani în urmă. Dacă s-ar fi simţit cu adevărat rău, sunt sigură că l-ar fi sunat pe profesorul Meade – el e şeful departamentului de engleză – şi ar fi *anulat* întâlnirea asta fot... blestemată.

– Doamnă Landon, când l-am internat, soţul dumneavoastră avea febră de patruzeci şi unu.

Acum, tot ce poate face e să se uite la doctorul Jantzen, chirurgul cu chip neserios de adolescent, să se uite cu o oroare tăcută şi cu ceea ce nu e tocmai neîncredere. Cu timpul, însă, va începe să se formeze o imagine generală. Există destule indicii, combinate cu anumite amintiri ce nu vor să rămână îngropate pe de-a-ntregul, care să-i arate tot ce are nevoie să vadă.

Scott a luat o cursă charter de la Portland la Boston, apoi a luat un zbor United de la Boston la Kentucky. O stewardesă de la United care i-a cerut autograful va declara unui reporter că domnul Landon tuşise „aproape fără oprire" şi că era roşu la faţă. „Când l-am întrebat dacă se simte bine", îi va spune reporterului, „mi-a răspuns că-i doar o răceală de vară, că va lua două aspirine şi va fi bine."

Frederic Borent, absolventul care l-a aşteptat la aeroport, va aminti şi el tusea şi va spune că Scott i-a cerut să treacă pe la o

farmacie Nite Owl pentru a-i cumpăra o sticlă de Nyquil. „Cred că mă paşte o gripă", i-a explicat el. Boret a spus că abia aşteaptă lectura şi că se-ntreabă dacă o va putea duce la capăt. Scott l-a liniştit: „Ai să fii surprins."

Boret a fost. Surprins şi încântat. La fel ca mare parte din publicul lui din seara aceea. Potrivit ziarului *Daily News* din Bowling Green, Scott a susţinut o lectură „aproape hipnotică", întreruptă doar de câteva ori de politicos reţinute accese de tuse, calmate repede de câte o gură de apă din paharul pe care-l avea alături. Vorbind cu Lisey după mai multe ore, Jantzen era încă uimit de vitalitatea lui Scott. Şi uimirea lui, dublată de un mesaj transmis de şeful departamentului de engleză în timpul conversaţiei telefonice, a fost cea care a provocat o ruptură, cel puţin temporară, în vălul de sentimente reprimate al lui Lisey. Ultimul lucru pe care i l-a spus Scott lui Meade, după lectură şi cu puţin înainte să înceapă recepţia, a fost: „Sun-o pe soţia mea, te rog. Spune-i că s-ar putea să fie nevoie să vină încoace. Spune-i că s-ar putea să fi mâncat ce nu trebuia după apus. E un fel de glumă între noi."

6

Lisey îşi mărturiseşte dintr-o răsuflare cea mai mare teamă tânărului doctor Jantzen, fără să se gândească măcar:

– Scott o să moară din cauza asta, nu?

Jantzen ezită şi, cât ai clipi, Lisey înţelege că, deşi e tânăr, nu copil.

– Vreau să-l vedeţi, îi spune după un moment ce pare foarte lung. Şi vreau să vă vadă şi el. E conştient, dar s-ar putea să nu mai fie pentru mult timp. Veniţi cu mine?

Jantzen merge foarte repede. Se opreşte la camera de gardă şi infirmierul de serviciu ridică privirea din revista pe care o citeşte, *Modern Geriatrics*. Jantzen îi vorbeşte. Conversaţia e aproape şoptită,

însă coridorul e cufundat într-o tăcere totală și Lisey îl aude pe infirmier cum rostește două cuvinte foarte clar. O îngrozesc.

– O așteaptă, spune acesta.

În capătul coridorului se află două uși închise pe care, într-un portocaliu strident, stă scris mesajul:

UNITATEA DE IZOLARE ALTON
CEREȚI AUTORIZAȚIE DE INTRARE DE LA INFIRMIERI
ȚINEȚI CONT DE TOATE MĂSURILE DE PRECAUȚIE
PENTRU SĂNĂTATEA **DUMNEAVOASTRĂ**
PENTRU SĂNĂTATEA **PACIENȚILOR**
MASCĂ ȘI MĂNUȘI, DACĂ SE CERE

La stânga ușii este o chiuvetă la care Jantzen se spală pe mâini și-i spune lui Lisey s-o facă și ea. Pe o măsuță cu rotile din dreapta sunt măști de tifon, mănuși de latex în pungi sigilate, învelitoare pentru papuci din material elastic galben într-o cutie de carton pe care stă scris PENTRU TOATE MĂRIMILE și un teanc frumos aranjat de halate chirurgicale verzi.

– Izolare, spune ea. O, Iisuse, credeți că soțul meu s-a infectat cu fotatul germen Andromeda!

Jantzen se eschivează.

– Credem că s-ar putea să aibă o formă rară de pneumonie, poate chiar gripă aviară, dar orice ar fi, n-am reușit s-o identificăm și îi...

Nu încheie, pare să nu știe cum, așa că îl ajută Lisey.

– Îi ia viața cu mâna. Cum se spune.

– Ar trebui să ajungă masca, doamnă Landon, cel puțin dacă nu aveți vreo tăietură. N-am observat cât timp v-ați...

– Nu cred că trebuie să mă preocupe tăieturile și n-o să am nevoie de mască.

Împinge ușa din partea stângă înainte ca el să se poată opune.

– Dacă ar fi contagioasă, deja aș fi și eu bolnavă.

Jantzen o urmează în unitatea de izolare Alton, acoperindu-și gura și nasul cu o mască de tifon verde.

7

Sunt doar patru camere la capătul holului de la etajul patru și numai unul dintre monitoare este aprins; doar o cameră produce semnalele acustice ale aparatelor medicale și slabul, constantul vâjâit al fluxului de oxigen. Numele de pe monitor sub pulsul înfiorător de accelerat – 178 – și al tensiunii sanguine înfiorător de scăzute – 79 cu 44 – este LANDON-SCOTT.

Ușa e întredeschisă. Pe ea e lipit un anunț înfățișând o flacără portocalie peste care e trasat un X. Dedesubt, cu litere de un roșu-intens, scrie: **FĂRĂ FLĂCĂRI ȘI SCÂNTEI.** Ea nu e scriitor și cu siguranță nu e nici poet, dar în cuvintele acelea citește tot ce are nevoie să știe despre cum se sfârșesc lucrurile; sunt ca o linie de demarcare a căsniciei sale, așa cum e linia pe care o tragi sub un șir de numere care trebuie adunate. *Fără flăcări și scântei.*

Scott, care, la plecare, a salutat-o cu obișnuitul strigăt imprudent de *„À toute à l'heure,* Lisey-*gateur!"* și o răbufnire de retro-rock Flamin' Groovies de la CD-playerul vechiului său Ford, se uită acum la ea cu o față palidă ca laptele îndoit cu apă. Numai ochii îi sunt complet vii și prea înflăcărați. Ard ca ochii unei bufnițe blocate într-un horn. Stă pe o parte. Aparatul de ventilație a fost împins de lângă pat, însă ea vede urmele de mucozități din tub și știe

(taci micuță Lisey)

că în porcăria aceea verde sunt germeni sau microbi pe care nimeni nu va fi în stare să-i identifice, nici măcar cu ajutorul celui mai performant microscop electronic din lume și cu toate băncile de date de sub soare.

– Hei, Lisey...

Nu e aproape nimic în șoapta aceasta – *Nimic decât un curent d-aer pe sub ușă,* ar fi spus bătrânul Dandy – dar ea îl aude și se duce la el. O mască de oxigen din material plastic, din care șuieră aer, îi atârnă la gât. Două tuburi de plastic îi ies din piept, unde două incizii proaspăt închise arată ca o pasăre desenată de un copil. Tuburile care-i ies din spate par aproape grotesc de mari în comparație cu

cele din față. Pentru ochii uluiți ai lui Lisey, acestea par mari cât niște furtunuri de radiator. Sunt transparente și ea vede un fluid cețos și bucăți însângerate de țesut străbătându-le spre un fel de valijoară care stă pe patul din spatele lui. Nu, nu e Nashville; nu, nu e un glonț de calibru 22; în pofida violentului protest al sufletului său, îi ajunge o privire pentru a-i convinge mintea că Scott va fi mort când va răsări soarele.

– Scott, spune ea, lăsându-se în genunchi lângă pat și luându-i mâna încinsă în mâinile sale reci. Ce glumă fotată-mi faci acum?

– Lisey.

El reușește să-i strângă puțin mâna. Respirația sa e un șuierat necontrolat și ascuțit pe care ea și-l amintește mult prea bine din ziua aceea din parcarea încinsă. Știe cu exactitate ce va spune mai departe, iar Scott nu o dezamăgește.

– Mi-e atât de cald, Lisey? Gheață?... Te rog?

Ea aruncă o privire la măsuța lui, dar nu e nimic pe ea. Se uită peste umăr la doctorul care a adus-o acolo, acum Răzbunătorul Mascat cu Păr Roșcat.

– Doctore..., începe ea și-și dă seama că mai mult nu știe, că are un lapsus. Îmi pare rău, v-am uitat numele.

– Jantzen, doamnă Landon. Și nu vă faceți absolut nicio grijă din pricina asta.

– Poate primi soțul meu niște gheață? Spune că-i e...

– Da, desigur. O aduc eu însumi.

Pleacă numaidecât. Lisey își dă seama că și-a dorit doar un motiv ca să-i poată lăsa singuri.

Scott o strânge din nou de mână.

– Mă duc, zice el în acea șoaptă abia audibilă. Scuze. Te iubesc.

– Scott, nu! Și absurd: Gheața! Vine gheața!

Cu ceea ce trebuie să fie un efort incredibil – răsuflarea lui șuieră mai puternic ca niciodată – ridică mâna și-i mângâie obrazul cu un deget încins. Lui Lisey încep să-i curgă lacrimile. Știe ce trebuie să-l întrebe. Vocea panicată care nu-i spune niciodată Lisey, ci întotdeauna *micuță* Lisey, păstrătorul de secrete din adâncul ființei

sale, susține din nou că nu trebuie s-o facă, însă ea o alungă. Fiecare căsnicie îndelungată are două suflete, unul luminat și unul întunecat. Aici, din nou, este sufletul lor întunecat.

Se apleacă mai aproape în căldura agoniei lui. Simte mirosul, ultima fantomă diafană a spumei de ras Foamy pe care a folosit-o ieri dimineață și a șamponului Tea Tree cu care s-a spălat. Se apleacă până ce-i atinge cu buzele pavilionul încins al urechii. Șoptește:

– *Du-te*, Scott. *Târăște-te* până la fotata aia de baltă, dacă de asta e nevoie. Dacă se întoarce doctorul și găsește patul gol o să inventez ceva, nu contează, dar du-te la baltă și însănătoșește-te, fă-o, fă-o pentru mine, blestemăție!

– Nu pot, șoptește el și începe o tuse aspră, pergamentoasă, care o face pe ea să se tragă puțin în spate. Crede că asta îl va omorî, îl va face să crape, dar, cine știe cum, Scott reușește să o stăpânească. Și de ce? Pentru că vrea să-și spună cuvântul. Chiar și aici, pe patul său de moarte, într-o unitate de izolare pustie la ora unu noaptea într-un orășel neștiut din Kentucky, el vrea să-și spună cuvântul. N-o să... funcționeze.

– Atunci o să merg *eu!* Ajută-mă doar!

Dar el scutură din cap.

– Stă pe poteca... ce duce la baltă. *El.*

Ea știe imediat despre ce vorbește. Aruncă neputincioasă o privire spre unul dintre paharele cu apă, acolo unde arătarea pestriță poate fi zărită uneori. Acolo, sau într-o oglindă, sau cu colțul ochiului. Întotdeauna noaptea târziu. Întotdeauna când ești rătăcit sau în dureri – sau amândouă. Vechiul amic al lui Scott. *Lunganul* lui Scott.

– Doar...me.

Un sunet straniu se ridică din plămânii lui în descompunere. Ea crede că se sufocă și duce mâna la butonul de alarmă, apoi observă strălucirea mustrătoare din ochii lui febrili și-și dă seama că fie râde, fie încearcă s-o facă.

– Doarme pe... potecă. O parte... sus... cer...

Ridică ochii spre tavan și ea e sigură că încearcă să spună că are o parte a corpului atât de mare, că ajunge la cer.

Scott atinge masca de oxigen de pe piept, dar n-o poate ridica. O ridică ea, așezându-i-o peste gură și nas. El trage mai multe guri prelungi de aer, apoi îi face semn să-i dea masca jos. Lisey o face și, pentru scurt timp – poate doar un minut – vocea lui e mai puternică.

– Am mers în Bu-Luna din avion, zice el cu un fel de mirare. N-am încercat niciodată așa ceva. Am crezut c-o să cad, dar am ajuns pe Dealului Sufletbun, ca-ntotdeauna. M-am mai dus o dată dintr-o cabină... din toaleta aeroportului. Ultima dată... din foaierul artiștilor, chiar înaintea lecturii. Tot acolo. Bătrânul Freddy. Era tot acolo.

Hristoase, are chiar și un nume pentru treaba aia fotată.

– N-am putut ajunge la baltă, așa c-am mâncat niște fructe de pădure... de obicei nu-ți fac nimic, dar...

Nu poate sfârși. Ea îi dă iarăși masca.

– Era prea târziu, zice ea în timp ce el respiră. Era prea târziu, nu? Le-ai mâncat după apus.

El clatină din cap.

– Dar altceva nu știai ce să faci.

El clatină iarăși din cap. Îi face semn să-i ia masca.

– Dar n-ai avut nimic la lectură! zice ea. Profesorul ăla, Meade, a zis c-ai fost *grandios!*

El zâmbește. S-ar putea să fie cel mai trist zâmbet pe care l-a văzut Lisey vreodată.

– Rouă, zice el. Am lins-o de pe frunze. Ultima oară, când m-am dus... din foaierul artiștilor. Am crezut c-ar putea...

– Ai crezut c-ar putea fi tămăduitoare. Ca balta.

El spune *da* cu ochii. Ochii lui n-o părăsesc nicio clipă.

– Și aia te-a făcut mai bine. Pentru puțin timp?

– Mda. Puțin timp. Acum...

Ridică ușor și prostește din umeri și întoarce capul într-o parte. De data aceasta, tusea e mai rea, iar ea observă cu groază că lichidul din tuburi e de un roșu mai intens, mai bogat. El dibuie și o prinde iarăși de mână.

– Eram pierdut în întuneric, șoptește el. Tu m-ai găsit.

– Scott, nu...

El clatină din cap. *Da.*

– Tu m-ai văzut pe de-a-ntregul. Totul...

Își folosește mâna liberă ca să deseneze slab un cerc în aer: *Totul la fel.* Acum zâmbește puțin în timp ce o privește.

– Rezistă, Scott! Rezistă!

El clatină din cap ca și când Lisey în sfârșit ar fi priceput.

– Rezistă... așteaptă să se schimbe vântul. Nu, Scott, gheața!

Altceva mai bun nu-i vine în gând să spună.

– Așteaptă *gheața!*

El spune *iubire.* El îi spune *iubimeu.* Și apoi singurul sunet este șuierul egal al oxigenului din masca de la gât. Lisey își acoperă fața cu mâinile

8

și le îndepărtă uscate. Era deopotrivă surprinsă și nesurprinsă. Cu siguranță era ușurată; se părea că în sfârșit terminase să-l plângă. Bănuia că mai avea încă destule de făcut în studioul lui Scott – împreună cu Amanda nu reușise decât să răscolească puțin praful – însă era de părere că, în ultimele două sau trei zile, făcuse progrese neașteptate în a-și pune-n ordine propriile probleme. Își atinse sânul rănit și nu simți aproape nicio durere. *Ăsta-i fără-ndoială un mare pas înainte pentru tehnica autovindecării,* gândi ea și zâmbi.

În camera alăturată, Amanda strigă cu indignare la televizor:

– O, imbecilule! Las-o naibii pe cretina aia, nu vezi că nu-i bună de nimic?

Lisey ciuli urechea în direcția aceea și deduse că Jacy era pe cale să-l convingă pe Sonny s-o ia de soție. Filmul era aproape gata.

Probabil că a sărit peste unele părți, gândi Lisey, dar când se uită la întunericul care se aduna la orizont, știu că nu era așa. Ședea la Marele Jumbo al lui Dumbo și retrăia trecutul de peste o oră și jumătate. *Lucrând puțin la ea însăși,* cum le plăcea să spună adepților New Age.

Şi la ce concluzii ajunsese? Că soţul ei era mort, atâta tot. Mort şi dus. N-o aştepta de-a lungul potecii din Bu-Luna sau pe una dintre băncile de piatră, acolo unde-l găsise odată; şi nu era înfăşurat nici într-unul dintre linţoliile alea înfiorătoare. Scott lăsase Bu-Luna în urmă. Asemenea lui Huck, glisase în Teritorii.

Şi ce-i provocase oare boala fatală? Certificatul de deces susţine că pneumonia, iar ea nu avea nicio problemă cu asta. Ar fi putut scrie *Ciugulit de raţe până la moarte* şi ar fi fost la fel de mort – dar nu se putea abţine să nu se întrebe. Boala lui fusese cauzată de o floare pe care o culesese şi o mirosise sau de o insectă care-i vârâse trompa sub piele în vreme ce soarele apunea roşu în casa tunetului? O contractase în timpul unei scurte vizite în Bu-Luna cu o săptămână sau o lună înaintea ultimei sale lecturi publice din Kentucky, sau îl pândea de decenii, ticăind ca un ceas? Putea s-o fi conţinut un singur fir de praf care-i intrase sub o unghie pe când săpa mormântul fratelui său. O singură insectă malignă ce dormise ani întregi şi se trezise în cele din urmă când Scott, la computer, găsise în sfârşise un cuvânt care-i scăpase până atunci şi pocnise fericit din degete. Poate – oribil gând, dar cine putea să ştie? –adusese microbul ea însăşi după una dintre vizitele sale, un acarian letal într-un punct minuscul de polen pe care el i-l luase cu un sărut pe vârful nasului.

O, rahat, acum *chiar* că plângea!

Văzuse un pachet nedesfăcut de Kleenex în sertarul de sus din stânga al biroului. Îl scoase, îl desfăcu, scoase două batistuţe de hârtie şi începu să se şteargă la ochi cu ele. În camera alăturată, îl auzi pe Timothy Bottoms cum striga: „*Mătura* pe jos, bastarzilor!" şi ştiu că timpul făcuse un alt salt stângaci înainte. Mai rămăsese doar o scenă în film. Sonny se întoarce la soţia antrenorului. Amanta lui de vârstă mijlocie. Apoi genericul de final.

Pe birou, telefonul scoase un *ding* scurt. Lisey ştia ce înseamnă, aşa cum ştia ce voise Scott să spună cu gestul acela slab în aer, înainte să se sfârşească, cel care însemna *totul la fel.*

Telefonul era mort, firul era fie tăiat, fie smuls. Dooley era acolo. Prinţul Negru al Incuncilor venise după ea.

XV. LISEY ȘI LUNGANUL
(Pafko la zid)

1

– Amanda, vino aici!

– Într-un minut, Lisey, filmul e aproape...

– *Amanda, acum!*

Ridică receptorul, acesta îi confirmă că nu funcționa, îl puse înapoi în furcă. Știa totul. Era ca și când l-ar fi avut scris în fața ochilor încă de la început, ca gustul dulce din gură. Acum avea să se stingă lumina și, dacă nu venea Amanda înainte ca el să taie fir...

Dar uite că venise, stătea între alcovul de recreere și lunga încăpere principală, părea brusc speriată și bătrână. Pe caseta video, soția antrenorului avea în scurt timp să dea cu cafetiera în perete, nervoasă pentru că-i erau prea agitate mâinile ca să toarne în cești. Lisey nu era surprinsă să observe că nici mâinile ei nu aveau astâmpăr. Luă pistolul. Amanda văzu ce face și păru mai speriată ca niciodată. Ca o femeie care, dată fiind situația actuală, ar fi preferat să se afle în Philadelphia. Sau în stare de catatonie. *Prea târziu, Manda*, gândi Lisey.

– Lisey, e aici?

– Da.

În depărtare, tunetul bubui, arătându-se parcă de acord cu ea.

– Lisey, de unde șt...

– Pentru că a tăiat firul de telefon.

– Mobilul...

– E tot în mașină. Acum o să taie curentul.

Întinse mâna spre capătul biroului mare din arțar roșu – *Marele Jumbo al lui Dumbo, chiar așa*, gândi ea, *ai putea face să aterizeze și un avion de vânătoare cu reacție pe catafalcul ăsta fotat* – și, de acolo, spațiul care o despărțea de sora ei era în linie dreaptă, poate opt pași peste petele propriului ei sânge de pe covor.

Când ajunse la Amanda, becurile era încă aprinse și Lisey avu un moment de îndoială. Nu era oare posibil, în definitiv, ca o ramură de copac desprinsă de furtunile de după-amiază să fi căzut în sfârșit, întrerupând firul telefonic?

Sigur, dar nu asta s-a întâmplat.

Încercă să-i dea Amandei arma. Amanda refuză s-o ia. Arma căzu grea pe covor și Lisey se încordă, așteptând explozia, care ar fi fost urmată fie de strigătul de durere al Amandei, fie de strigătul ei, atunci când una dintre ele ar fi fost împușcată în gleznă. Arma nu se declanșă, se uită doar în depărtare cu singurul ei ochi idiot. Când se aplecă s-o ridice, Lisey auzi un bufnet jos, de parcă s-ar fi lovit cineva de un lucru și l-ar fi doborât. O cutie de carton plină în mare parte cu pagini albe, să zicem – una dintr-o stivă.

Când ridică ochii spre sora ei, mâinile Amandei erau apăsate, stânga peste dreapta, pe pieptul slab. Se albise la față; ochii ei erau bălți negre de spaimă.

– Nu pot să țin pistolul, șopti ea. Mâinile... vezi?

Le întoarse cu palmele în sus, arătându-și tăieturile.

– Ia pistolu' ăla fotat, se răsti Lisey. N-o să fie nevoie să-l împuști.

De data aceasta, Amanda strânse degetele fără tragere de inimă pe mânerul cauciucat al Pathfinder-ului.

– Promiți?

– Nu, răspunse Lisey. Dar sunt pe aproape.

Se uită în direcția scărilor ce coboară în grajd. În partea din spate a studioului penumbra era mai adâncă, mai amenințătoare, mai ales acum că pistolul era la Amanda. Amanda cea în care nu te puteai încrede, care putea să facă orice. Inclusiv ceea ce-i cereai.

– Care-i planul? șopti Amanda. În camera alăturată, Bătrânul Hank cânta din nou și Lisey știu că pe ecran curgea genericul de final al *Ultimei reprezentații.*

Duse un deget la buze într-un gest care spunea *sst*

(acum trebuie să taci)

și se îndepărtă de ea cu spatele. Un pas, doi pași, trei pași, patru. Acum era în mijlocul încăperii, la distanță egală de Marele Jumbo al lui Dumbo și de ușa alcovului, unde Amanda ținea stângaci pistolul de calibru 22 cu țeava îndreptată spre covorul pătat de sânge. Tunetul bubui. Se auzea muzică country. De jos – liniște.

– Nu cred că-i acolo, șopti Amanda.

Lisey mai făcu un pas cu spatele spre biroul cel mare din arțar roșu. Însă se simțea încordată, aproape că vibra de tensiune, însă partea rațională din ea recunoștea că Amanda putea avea dreptate. Telefonul era întrerupt, dar acolo sus, pe View, puteai fi sigur că asta se va întâmpla de cel puțin două ori pe lună, mai ales în timpul sau cu puțin după furtuni. Bufnitura pe care o auzise când se aplecase să ridice pistolul... *auzise* măcar o bufnitură? Sau fusese doar în imaginația ei?

– Cred că nu e *nimeni* acolo jo... – începu Amanda și-n clipa aceea se stinse lumina.

2

Preț de câteva secunde – interminabile – Lisey nu văzu nimic și se mustră pentru că nu adusese lanterna din mașină. Ar fi fost atât de *ușor*. Nu putu decât să rămână acolo unde se afla și trebuia s-o facă și pe Amanda să stea locului.

– Manda, nu te mişca! Rămâi neclintită până când îţi spun eu!

– Unde-i, Lisey?

Amanda începea să plângă.

– *Unde e?*

– Dar sunt chiar aici, domniţă, răspunse Jim Dooley cu dezinvoltură, din întunericul de smoală al scărilor. Şi vă văd pe amândouă cu ochelarii ăştia speciali. Sunteţi puţintel verzişoare, da' vă văd numa' bine.

– Nu e adevărat, minte, zise Lisey, dar simţi o strângere de inimă. Nu se gândise că bărbatul va avea echipament de vedere pe timp de noapte.

– O, domniţă, să mor eu dacă mint.

Vocea încă venea din capul scărilor şi acum Lisey începu să vadă acolo o siluetă difuză. Nu-i vedea punga de hârtie cu orori, dar o, Iisuse, îi auzea foşnetul.

– Vă văd destul de bine ca să ştiu că cea cu pistolaşu-n mână-i domniţa Păsărlăţilungilă. Vreau s-arunci arma jos, domniţă Lungilă. Chiar acum.

Vocea i se aspri şi lovi ca terminaţia plumbuită a unui bici.

– Ascultă-mă! *Aruncă-l!*

Acum era întuneric complet afară şi, dacă era lună, fie nu răsărise, fie era ascunsă de nori, însă prin lucarne răzbătea suficientă lumină naturală cât Lisey să poată vedea că Amanda cobora pistolul. Nu-l arunca încă din mână, dar îl cobora. Ar fi dat orice să-l fi avut ea, dar...

Dar mie-mi trebuie ambele mâini libere. Ca la timpul potrivit să te pot apuca, bastardule.

– Nu, Amanda, ţine-l. Nu cred că va fi nevoie să-l împuşti. Nu ăsta-i planul.

– Aruncă-l, domniţă, *ăsta*-i planul.

Lisey spuse:

– Vine aici unde nu-i e locul, te face în fel şi chip, după care îţi spune să arunci pistolul? *Pistolul tău?*

Spectrul aproape imperceptibil care era sora ei ridică din nou Pathfinder-ul. Nu-l îndreptă spre decupajul negru care plutea în

umbre lângă scări, îl ținu doar cu vârful spre tavan, însă încă-l *ținea*. Și se îndreptase de spate.

– Ți-am zis să-l *arunci!* aproape că mârâi silueta diafană, însă ceva din vocea lui Dooley îi spuse lui Lisey că știa că pierduse bătălia. Punga lui blestemată foșni.

– Nu! strigă Amanda. Nu-l arunc! Tu... cară-te de aici! Cară-te și las-o în pace pe sora mea!

– N-o să plece, zise Lisey înainte ca umbra din capul scărilor să poată răspunde. N-o să plece pentru că-i nebun.

– Ai face bine să ai grijă ce spui, sări Dooley. Uiți că vă văd ca și cân' ați fi pe o scenă.

– Dar *ești* nebun. Nebun ca pustiul care l-a împușcat pe soțul meu în Nashville. Gerd Allen Cole. Ai auzit de el? Sigur că ai auzit, tu știi *totul* despre Scott. Râdeam de oamenii ca tine, Jimmy...

– Ajunge, domniță...

– Vă numeam cowboy din adâncul spațiului. Asta era Cole și asta ești și tu. Mai viclean și mai înrăit – pentru că ești mai în vârstă – dar, în rest, nu-i nicio diferență între voi. Un cowboy din adâncul spațiului nu-i altceva decât un cowboy din adâncul spațiului. Dați *tuuurul* fotatei Căi Lactee.

– *Termină*, nu mai vorbi așa, zise Dooley. Mârâia din nou și, de data aceasta, Lisey credea că nu doar de efect. Am venit cu *t'eburi*.

Punga de hârtie foșni și Lisey văzu că umbra se mișca. Scările se aflau poate la cincisprezece metri de birou, în partea mai întunecată a încăperii principale lungi. Dar Dooley se îndrepta spre ea ca și când l-ar fi atras cuvintele ei. Acum, ochii ei erau complet adaptați la semiîntuneric. Alți câțiva pași și sofisticații lui ochelari cu infraroșu cumpărați prin poștă nu i-ar mai fi oferit niciun avantaj. S-ar fi aflat pe picior de egalitate. Cel puțin din punct de vedere vizual.

– De ce aș face-o? E adevărat.

Și era. Brusc, știu tot ce avea nevoie să știe despre Jim Dooley, alias Zack McCool, alias Prințul Negru al Incuncilor. Simțea adevărul în gură așa cum simțea gustul acela dulce. *Era* gustul acela dulce.

– Nu-l provoca, Lisey, zise Amanda cu o voce îngrozită.

– Se provoacă singur. Toată provocarea de care are nevoie îi iese direct din circuitele supraîncălzite și arse pe care le are-n cap. Exact ca și Cole.

– Nu-s *defel* ca el! strigă Dooley.

Strălucitoare cunoaștere în fiecare terminație nervoasă. *Explodând* în fiecare terminație nervoasă. Era posibil ca Dooley să fi aflat despre Cole când se informa despre eroul lui literar, însă Lisey știa că nu așa se întâmplase. Și totul avea o logică perfectă, divină.

– N-ai fost niciodată la Brushy Mountain. A fost doar o poveste pe care i-ai spus-o lui Woodbody. Pălăvrăgeală de bar. Dar ai fost închis, nu? Măcar asta e adevărat. Ai fost închis într-un azil de nebuni. Ai fost la azil cu Cole.

– Taci, domniță! Ascultă-mă și taci *acu'* din gură!

– Lisey, *termină!* strigă Amanda.

Ea nu le acordă atenție.

– Ați discutat între voi despre cărțile lui Scott Landon, cărțile voastre preferate... asta, desigur, atunci când Cole avea destule pastile la bord ca să poată vorbi rațional. Pun pariu că ați discutat. Lui îi plăcea cel mai mult *Diavolii goi*, nu? Sigur. Și ție-ți plăcea *Fata cabotierului*. Doar doi cowboy din adâncul spațiului care discutau despre cărți în vreme ce primeau îngrijiri de reparație la fotatele lor sisteme de direcție...

– *Ajunge*, am spus!

Materializându-se din semiîntuneric. Materializându-se ca un scafandru care iese din apele adânci și întunecate în cele verzi de la suprafață, cu ochelari de protecție și tot tacâmul. Sigur, scafandrii nu țineau pungi de plastic în fața pieptului ca pentru a-și proteja inima de loviturile văduvelor necruțătoare ce știau prea multe.

– N-o să te avertizez din nou...

Lisey nici măcar nu-l ascultă. Nu știa dacă Amanda mai ținea încă pistolul în mână și nici nu-i mai păsa. Era în delir.

– Tu și Cole discutați despre cărțile lui Scott la terapia de grup? Sigur că da. Despre figura paternă. Și apoi, după ce ți-au dat

drumul, l-ai găsit pe Fotatbody, exact ca un tătic dintr-o carte de Scott Landon. Unul dintre tăticii *buni*. După ce ți-au dat drumul de la țăcăniți. După ce ți-au dat drumul de la *fabrica descreieraților*. După ce ți-au dat drumul de la *academia creierelor putrede*, după cum se sp...

Cu un strigăt, Dooley aruncă punga de hârtie (scoase un bufnet metalic) și se aruncă asupra lui Lisey. Ea avu timp să-și spună: *Da. De asta-mi trebuiau mâinile libere.*

Țipă și Amanda, un țipăt care se suprapuse peste al lui. Dintre toți trei, numai Lisey era calmă, pentru că numai ea știa cu precizie ce făcea... chiar dacă nu știa cu precizie *de ce* o făcea. Nu încercă să fugă. Deschise brațele în calea lui Jim Dooley și-l prinse ca o fierbințeală.

3

Ar fi doborât-o la podea și ar fi aterizat peste ea – Lisey nu se îndoia că asta era intenția lui – de n-ar fi fost biroul. Se lăsă împinsă în spate, simțindu-i mirosul transpirației în păr și pe piele. Simți de asemenea curbura ochelarilor apăsându-i tâmpla și auzi un clic rapid și slab, puțin sub urechea stângă.

Ăștia-s dinții lui, gândi. *Ăștia-s dinții, încearcă să mă muște de gât.*

Se lovi cu fundul de latura lungă a Marelui Jumbo al lui Dumbo. Amanda strigă din nou. Se auzi o detunătură puternică și o scurtă scăpărare de lumină orbitoare.

– *Las-o în pace, porc puturos!*

Vorbe mari, dar a tras în tavan, gândi Lisey și strânse mai tare mâinile împreunate la ceafa lui Dooley atunci când el o aplecă pe spate ca un partener de dans la capătul unui tangou înflăcărat. Simțea miros de cordită, îi țiuiau urechile și-i simțea mădularul, greu și aproape complet erect.

– Jim, şopti ea, ţinându-l. Îţi dau ce vrei. Lasă-mă să-ţi dau ce vrei.

Strânsoarea lui slăbi puţin. Ea îi simţi confuzia. Apoi, cu un urlet felin, Amanda îi ateriză în spate şi Lisey fu împinsă iarăşi îndărăt, acum aproape tolănită pe masa de scris. Coloana vertebrală îi pârâi ameninţător, dar, în clipa aceea, putând vedea câteva detalii în plus pe ovalul murdar al feţei sale, îi citi în trăsături toată teama pe care o simţea. *Oare s-a temut de mine încă de la început?* se întrebă ea.

Acum ori niciodată, micuţă Lisey.

Îi căută ochii în spatele straniilor cercuri de sticlă, îi găsi, îşi fixă privirea în ei. Amanda încă mai urla ca o pisică pe un grătar încins şi Lisey vedea că lovea neîncetat cu pumnii în umerii bărbatului. Cu ambii pumni. Aşadar, trăsese acel foc în tavan, după care aruncase pistolul. Ei, ce să facă, poate era mai bine aşa.

– Jim.

Dumnezeule, o nimicea greutatea lui.

– *Jim.*

El coborî faţa, atras parcă de chemarea privirii şi a voinţei ei. Pentru o clipă, Lisey crezu că nici aşa nu-l va putea prinde. Apoi, cu un ultim salt disperat – *Pafko la zid*, ar fi spus Scott, citând Dumnezeu ştie pe cine – îl prinse. Când îşi lipi gura de a lui, inspiră carnea şi ceapa pe care le mâncase el la cină. Îi depărtă forţat buzele cu limba, îl sărută şi mai apăsat şi, astfel, îi dădu a doua gură de apă pe care o băuse din baltă. Simţi dulceaţa cum se duce. Lumea pe care o cunoştea se văluri şi începu să se ducă odată cu ea. Se întâmplă repede. Zidurile deveniră transparente şi aromele amestecate din cealaltă lume îi umplură nările: frangipani, bougainvillea, trandafiri, regina nopţii.

– Geromino, zise în gura lui şi, de parcă ar fi aşteptat cuvântul acesta, greutatea solidă a mesei de sub ea se transformă în ploaie. O clipă mai târziu dispăru complet. Căzu; Jim Dooley căzu peste ea; Amanda, încă strigând, căzu peste amândoi.

Bul, gândi Lisey. *Bul, sfârşit.*

4

Ateriză pe un covor gros de iarbă pe care îl cunoștea atât de bine, de parcă s-ar fi rostogolit pe el toată viața. Avu timp să observe copacii sufletbun și apoi rămase fără suflare într-un *vuup* mare și zgomotos. Puncte negre îi dansară în fața ochilor în aerul colorat de apus.

Ar fi putut leșina dacă Dooley nu s-ar fi rostogolit de pe ea. Pe Amanda o aruncă din spinare de parcă n-ar fi fost decât o pisicuță supărătoare. Bărbatul sări în picioare, uitându-se mai întâi în josul dealului presărat cu plante purpurii de lupin și apoi întorcându-se în cealaltă direcție, către copacii sufletbun ce formau liziera a ceea ce Paul și Scott Landon numiseră Pădurea Fermecată. Lisey fu șocată de aspectul lui Dooley. Arăta ca un straniu craniu acoperit de carne și păr. După o clipă își dădu seama că asta se datora slăbiciunii feței sale, combinate cu umbrele serii, dar și lipsei ochelarilor. Lentilele nu ajunseseră în Bu-Luna. Ochii i se holbau prin găurile rămase în locul lor. Stătea cu gura deschisă. Saliva îi curgea printre buze în fire argintii.

– Întotdeauna... ți-au plăcut... cărțile lui Scott, zise Lisey.

Vorbea ca un alergător rămas fără aer, însă începea să-și tragă sufletul și punctele negre din fața ochilor se risipeau.

– Cum îți place *lumea* lui, domnule Dooley?

– Unde...

Mișcă din buze, dar nu reuși să încheie.

– Bu-Luna, la marginea Pădurii Fermecate, aproape de mormântul lui Paul, fratele lui Scott.

Știa că Dooley era la fel de periculos pentru ea (și pentru Amanda) acolo ca și-n studioul lui Scott, odată ce-și recăpăta puținele simțiri pe care le avea, însă tot își permise să se uite o clipă peste panta aceea purpurie și la cerul la apus. Din nou, soarele cobora într-un foc portocaliu în vreme ce luna plină se ridica în cealaltă parte. I se păru, așa cum i se mai păruse și-nainte, că amestecul de căldură și argintiu rece ar putea-o ucide cu frumusețea lui palpitândă.

Pe de altă parte, nu frumusețea acelui spectacol trebuia să o preocupe. Peste umăr îi căzu o mână arsă de soare.

– Ce-mi faci, domniță? întrebă Dooley.

Căscă ochii în spatele ochelarilor goi.

– Încerci să mă hip'otizezi? Pen'că n-o să-ți meargă.

– Nici vorbă, domnule Dooley, zise ea. Voiai ceea ce-i aparținea lui Scott, nu-i așa? Ei bine, asta-i cu siguranță mai bun decât orice poveste inedită sau chiar decât plăcerea de a tăia o femeie cu propriul ei desfăcător de conserve, nu crezi? Uite! O întreagă altă lume! Un loc creat de imaginație! Vise ce se pot atinge cu mâna! Sigur, e periculos în pădure – e periculos *oriunde* noaptea, iar acum e aproape noapte – dar sunt convinsă că un lunatic curajos și zdravăn ca tine...

Văzu ce avea el de gând să facă, își văzu cu claritate propria moarte în ochii aceia straniu afundați, și strigă numele surorii sale... cu panică, da, dar și începând să râdă. În ciuda tuturor lucrurilor. Râzând de *el*. În parte pentru că arăta ridicol cu ochelarii fără sticle pe nas, în mare parte pentru că-n clipa aceea mortală îi venise în minte poanta finală a unei vechi glume de bordel: *Hei, băieți, v-a căzut pancarta!* Faptul că nu-și amintea gluma în sine făcea totul mult mai comic.

Apoi rămase fără suflare și nu mai putu să râdă. Putu doar să hârâie.

5

Îl zgârie pe Dooley pe față cu unghiile sale scurte, dar eficiente, și-i lăsă trei șanțuri sângerânde pe un obraz, însă el tot nu-și slăbi prinsoarea pe gâtul ei – dimpotrivă, o întări. Acum, hârâitul pe care-l scotea era puternic, sunetul unui dispozitiv mecanic primitiv cu praf în mecanism. Aparatul de sortat cartofi al domnului Silver, poate.

Amanda, unde fotarea mă-tii ești? gândi ea și, într-o clipă, Amanda apăru. Să-l lovească pe Dooley cu pumnii în spate și umeri nu ajutase la nimic. Acum, sora ei se lăsă în genunchi, îl apucă de organele genitale prin jeanși cu mâinile rănite... și *răsuci*.

Dooley urlă și o aruncă pe Lisey în lături. Căzu în iarba înaltă, aterizâ pe spate, apoi se ridică șovăitor în picioare, trăgând anevoios aer pe gâtul inflamat. Dooley era aplecat în față cu fruntea în pământ și cu mâinile între picioare, o poziție dureroasă care-i aminti cu claritate de un accident pe un leagăn în curtea școlii și de Darly spunând dezinvolt: „Ăsta-i doar *unul* dintre motivele pentru care mă bucur că nu-s băiat."

Amanda sări asupra lui.

– *Manda, nu!* strigă Lisey, dar prea târziu.

Chiar și rănit, Dooley fu neplăcut de rapid. Se eschivă cu ușurință din calea Amandei, apoi o lovi puternic cu un pumn osos. Cu cealaltă mână își îndepărtă ochelarii nefolositori și-i aruncă în iarbă: îi azvârli. Din ochii aceia albaștri se scursese orice pretenție de sănătate mintală. Putea să fie arătarea moartă din *Diavolii goi* care se târăște afară din puț pentru a-și duce răzbunarea la capăt.

– Nu șt'u unde om fi, da-ți zic un lucru, domniță: n-o să te mai duci niciodată acasă.

– Dacă nu mă prinzi, *tu* ești cel care n-o să mai ajungă niciodată acasă, i-o întoarse Lisey. Apoi râse din nou. Era speriată – terorizată – dar îi făcea bine să râdă, poate fiindcă înțelegea că râsul era cuțitul ei. Fiecare hohot ieșit din gâtul ei arzător înfigea lama și mai adânc în carnea lui.

– Tu să nu-mi râzi în față, târfă bolnavă, nici să nu *îndrăznești!* răcni Dooley și alergă spre ea.

Lisey se întoarse pentru a scăpa. Nu făcu mai mult de doi pași către poteca spre pădure, când îl auzi pe Dooley că strigă de durere. Se uită peste umăr și-l văzu în genunchi. Din partea superioară a brațului îi ieșea ceva și-n jurul locului aceluia cămașa i se întuneca rapid. Bărbatul se ridică împleticit în picioare și lovi excrescența înjurând. Aceasta se zbătu, dar nu ieși cu totul. Lisey văzu o clipă

ceva galben, care se îndepărta de excrescență. Dooley strigă din nou, după care apucă lucrul ce-i ieșea din carne cu mâna liberă.

Lisey înțelese. Fu o iluminare, prea clară ca să nu fie adevărată. Încercase să fugă după ea, dar Amanda îi pusese piedică imediat ce făcuse primul pas. Și căzuse peste crucea de lemn care marca mormântul lui Paul Landon. Din biceps îi ieșea brațul crucii, ca un piron uriaș. Acum îl smulse și-l aruncă în lături. Din rana deschisă țâșni și mai mult sânge, stacojiu, scurgându-i-se pe mânecă până la cot. Lisey știa că trebuia să se asigure că Dooley nu-și va întoarce furia asupra Amandei, care stătea întinsă neputincioasă în iarba de lângă picioarele lui.

– *Nu mă poți prinde, nu mă poți prinde!* scandă Lisey pe o voce de copil, apoi scoase limba și flutură din degete lângă urechi, așa încât ca meniul să fie complet.

– Târfo! *Pizdă!* strigă Dooley și sări la atac.

Lisey alergă. Acum nu mai râdea, era în sfârșit prea speriată ca să mai râdă, însă mai purta încă un zâmbet îngrozit pe buze atunci când picioarele ei găsiră poteca și alergă în Pădurea Fermecată, acolo unde era deja noapte.

6

Indicatorul pe care scria **SPRE BALTĂ** dispăruse, dar când străbătea prima porțiune – poteca era o linie albă și ștearsă ce părea să plutească printre masele întunecate ale copacilor – înaintea ei se iscă un concert de vociferări întrerupte. *Răzătoare*, gândi și riscă o privire peste umăr, spunându-și că, dacă prietenul ei Dooley le-ar auzi pe *acele* simpatice ființe, poate s-ar răzgândi în privința...

Dar nu. Dooley era tot pe urmele ei, vizibil în ultimele zvâcnete ale luminii muribunde, deoarece câștigase teren, aproape că zbura de-a lungul potecii în pofida sângelui negru ce-i acoperea mâneca stângă de la umăr la încheietură. Lisey se împiedică de o rădăcină

din drum, aproape că-şi pierdu echilibrul, dar reuşi să şi-l păstreze, în parte pentru că-şi aduse aminte că Dooley îi va sări în spate la nici cinci secunde după căzătură. Ultimul lucru pe care-l va simţi va fi răsuflarea lui, ultimul lucru pe care-l va mirosi va fi aroma densă a copacilor care adoptau în jurul ei periculoasa lor personalitate nocturnă, iar ultimul lucru pe care-l va auzi va fi râsul nebunesc al fiinţelor-hienă ce trăiau în adâncul pădurii.

Îl aud cum gâfâie. Aud asta pentru că mă ajunge din urmă. Chiar şi alergând cu viteză maximă – şi n-o să mai pot continua aşa mult timp – el poate alerga mai repede ca mine. De ce nu l-a încetinit strângerea aia de boaşe? Sau pierderea de sânge?

Răspunsul la întrebările acestea era de o simplitate covârşitoare: *ba* îl încetineau. De n-ar fi fost impedimentele acelea, ar fi prins-o deja. Lisey era în viteza a treia. Încercă s-o găsească pe a patra şi nu putu. Din câte se părea, nu *avea* a patra viteză. În spatele ei, respiraţia aspră şi accelerată a lui Jim Dooley se apropie şi mai mult şi ea ştiu că, în doar un minut, poate mai puţin, va simţi prima atingere a degetelor lui pe spatele cămăşii.

Sau în păr.

7

Preţ de câteva momente, poteca se înclină şi deveni mai abruptă; umbrele se adânciră. Spera să fi reuşit să se îndepărteze în sfârşit de Dooley. Nu îndrăznea să arunce o privire înapoi ca să vadă şi se ruga ca Amanda să nu încerce să-i urmărească. Poate că era sigur pe Dealul Sufletbun şi poate că era sigur la baltă, însă nu era câtuşi de puţin sigur în pădure. Iar pericolul cel mai mare nu era cu siguranţă Jim Dooley. Acum auzi, slab şi visător, clinchetul clopoţelului lui Chuckie G., furat de Scott într-o altă viaţă şi atârnat într-un copac pe culmea următoarei ridicături de pământ.

Văzu o lumină intensă înainte, nu roș-portocalie acum, ci doar o strălucire rozalie reziduală, palidă. Răzbătea printr-un pâlc de copaci mai rari. Și poteca era puțin mai bine luminată. Îi putea vedea ușoara înclinare. Dincolo de acea următoare ridicătură, își aminti ea, cobora din nou, șerpuind printr-o pădure și mai deasă, până când ajungea la stânca cea mare și la balta de după ea.

N-o să reușesc, gândi ea. Aerul care-i intra și ieșea pe gât era încins și între coaste începea să simtă mușcătura unui cârcel. *O să mă prindă înainte să ajung la jumătatea dealului.*

Cea care-i răspunse fu vocea lui Scott, râzând la suprafață, surprinzător de furioasă în profunzime. *N-ai bătut atât drum pentru asta. Du-te, iubimeu – SCOPN.*

SCOPN, da. Să strângă chingile nu i se păruse niciodată mai necesar ca acum. Porni în goană în susul dealului, cu părul lipit de craniu în șuvițe transpirate, pompând din brațe. Inspira cu sincope uriașe, expira cu răbufniri aspre. Își dorea să simtă gustul dulce în gură, dar își dăduse ultima înghițitură de apă din baltă nebunului fotat care o urmărea și acum simțea în gură doar gust de cupru și epuizare. Îl auzea cum se apropie din nou; acum nu mai striga, își păstra toată răsuflarea pentru goană. Crampa dintre coaste o strânse și mai tare. Un țiuit ascuțit, dulce, îi începu mai întâi în urechea dreaptă, apoi îi răsună în amândouă. Râzătoarele chicoteau acum mai aproape, de parcă ar fi vrut să ia parte la clipa morții ei. Simțea în nări transformarea copacilor, aroma dulce de la început devenind mai aspră, ca mirosul vopselei de păr vechi pe care ea și Darla o găsiseră în baia bunicii D după moartea ei, un miros de otravă, și...

Nu copacii fac asta.

Toate râzătoarele rămaseseră tăcute. Acum nu era decât sunetul răsuflării încordate a lui Dooley în vreme ce-i alerga înnebunit pe urme, încercând să reducă acei câțiva pași care-i despărțeau. Iar gândul ei zbură la brațele lui Scott care o cuprindeau, Scott care o trăgea spre el, Scott șoptind: *Ssst, Lisey. Pentru viața ta și a mea, acum trebuie să taci.*

Ea gândi: *Nu stă întins peste potecă, așa cum stătea atunci când a încercat să ajungă la baltă în '04. De data asta aleargă pe lângă potecă. Așa cum făcea când am venit după el în iarna vântului cel mare venit din Yellowknife.*

Dar chiar în clipa în care observă clopoțelul, încă legat cu bucata aceea de sfoară putredă, cu profilul curbat în ultima lumină a zilei, Jim Dooley se avântă într-un sprint final și Lisey chiar *îi simți* degetele cum îi alunecă pe spatele cămășii, căutând s-o apuce de acolo, de orice, poate de breteaua sutienului. Reuși să-și rețină strigătul care i se ridică în gât, însă cu mare greutate. Țâșni înainte, apelând la ultima resursă de energie pentru a spori viteza, viteză care probabil n-ar fi ajutat-o la nimic dacă Dooley nu s-ar fi împiedicat din nou, căzând la pământ cu un strigăt – *„TÂRFĂ împuțită!"* – pe care Lisey era convinsă că va ajunge să-l regrete.

Dar poate nu pentru mult timp.

8

Clinchetul acela timid se auzi din nou din ceea ce fusese cândva *(E gata comanda, Lisey! Hai, grăbirea!)*

Copacul Clopoțelului și care acum era Copacul Clopoțelului-și-al-Cazmalei. Și uite-o, cazmaua de argint a lui Scott. Când o pusese acolo – îndemnată de o puternică intuiție pe care abia acum o înțelegea – râzătoarele hohoteau isterice. Acum, în Pădurea Fermecată era liniște, cu excepția sunetelor scoase de propria-i respirație chinuită și a torentului de înjurături gâfâite ale lui Dooley. Lunganul dormea – moțăia, cel puțin – și strigătele lui Dooley îl treziseră.

Poate că așa trebuia să meargă lucrurile, însă asta nu ușura cu nimic situația. Era oribilă senzația retrezirii gândurilor nu tocmai străine din lumea subterană a minții sale. Erau ca niște mâini care caută agitate să se agațe de scânduri desprinse sau să pipăie capacul închis al unui puț. Se trezi că se gândește la prea multe lucruri îngrozitoare care

o subminaseră în diferite momente ale vieții: doi dinți însângerați pe care-i găsise odată pe podeaua toaletei unui cinematograf, doi copilași plângând unul în brațele celuilalt în fața unui magazin, mirosul soțului ei pe patul de moarte, uitându-se la ea cu ochi arzători, bunica D. care murea în poiată mișcând ritmic dintr-un picior, *tac-tac-tac.*

Gânduri îngrozitoare. Imagini îngrozitoare, de genul celor care se întorc să te bântuie în toiul nopții atunci când luna a apus și medicamentele s-au terminat și orele s-au dus.

Toată mălura, cu alte cuvinte. Puțin în spatele acelor câtorva copaci.

Și *acum...*

În mereu perfectul, nesfârșitul moment de *acum*

9

Icnind, tânguindu-se, asurzită de bubuiturile sângelui în urechi, Lisey se aplecă pentru a lua cazmaua de argint. În vreme ce mintea i se umple de imagini ale pierderii, durerii și disperării sfâșietoare, mâinile care i s-au mișcat cu atâta eficacitate în urmă cu optsprezece ani acționează la fel de bine și acum. Vine Dooley. Îl aude. Nu mai înjură, dar îi aude respirația cum se apropie. Va fi o chestiune de câteva clipe, mai puține decât a avut la dispoziție cu Blondinul, chiar dacă nebunul *acesta* nu are o armă, pentru că, dacă Dooley reușește s-o apuce înainte ca ea să se poată întoarce...

Dar nu reușește. Nu tocmai. Lisey pivotează ca un jucător de baseball care încearcă să lovească mingea suficient de tare ca s-o trimită în afara terenului. Rotește cazmaua de argint cât poate ea de tare. Lama ei surprinde o ultimă scăpărare de lumină roz, o corolă de petale ofilite, și marginea superioară atinge clopoțelul agățat în pom. Clopoțelul rostește un ultim cuvânt – *TING!* – și zboară în întuneric, trăgând după el bucata de sfoară putredă. Lisey vede cazmaua proiectată înainte și-n sus, și-și mai spune o dată: *Sfântă fotare!*

Da' câtă forță am pus în asta! Apoi lama lovește cu latul fața lui Jim Dooley în alergare, producând nu un trosnet – sunetul pe care și-l amintește din Nashville – ci mai degrabă ceva asemănător cu lovitura surdă a unui gong. Dooley țipă de surprindere și agonie. E aruncat într-o parte, afară de pe potecă și între copaci, fluturând din brațe, încercând să-și mențină echilibrul. Pentru o clipă, Lisey vede că are nasul întors într-o parte, așa cum îl avea Cole; vede că îi curge sânge din gură, de sub limbă și din ambele colțuri. Apoi în stânga e o mișcare, nu departe de locul unde se zbate Dooley și încearcă să se ridice. Preț de un moment, gândurile întunecate și înfricoșător de triste care-i locuiesc mintea devin și mai triste și mai întunecate; crede că fie o vor omorî, fie o vor face să înnebunească. Apoi ele se mișcă într-o direcție ușor diferită și, când fac asta, se mișcă și ființa de după copaci. Se aud sunetul multiplu al frunzișului rupt, pocnetul arbuștilor și trosnetul copacilor. Apoi, cât ai clipi, e *acolo*. Lunganul lui Scott. Și ea înțelege că, odată ce ai văzut lunganul, trecutul și viitorul devin doar vise. Odată ce ai văzut lunganul, nu mai există decât, o, bunule Iisus, nu mai există decât un singur moment de *acum* prelungit ca o notă agonizantă, ce nu se sfârșește niciodată.

10

Aproape înainte ca Lisey să-și dea seama ce se întâmplă și cu siguranță înainte să fie pregătită – deși ideea de a fi vreodată *pregătită* pentru așa ceva e o glumă – ființa fu brusc acolo. Arătarea pestriță. Întruchiparea vie a lucrului despre care vorbea Scott atunci când vorbea despre mălură.

Ceea ce văzu fu o enormă latură solzoasă, ca pielea unui șarpe. Ieși ca într-o explozie dintre copaci, îndoindu-i pe unii și rupându-i pe alții, părând să treacă printre doi dintre cei mai mari. Lucrul acesta era imposibil, desigur, însă impresia nu se șterse nicio clipă. Nu se simțea niciun miros, însă se auzea un sunet neplăcut, o rumoare

guturală de *masticație*, după care îi apăru capul peticit, mai înalt decât copacii și ascunzând vederii cerul. Lisey văzu un ochi, mort, dar conștient, negru ca apa dintr-un puț și mare cât o dolină, uitându-se printre frunze. Văzu o deschizătură în carnea capului aceluia uriaș și bont și curios, și intui că lucrurile pe care le înghițea prin paiul acela mare de carne nu mureau pe dată, ci trăiau și *strigau*... trăiau și *strigau*... trăiau și *strigau*.

Ea însă nu putea să strige. Nu era capabilă să scoată nici cel mai slab sunet. Făcu doi pași în spate, pași care i se părură straniu de calmi. Cazmaua, de pe lama căreia picura din nou sângele unui om nebun, îi căzu dintre degete și ateriză pe potecă. Își spuse: *Mă vede... și viața mea nu va mai fi niciodată cu adevărat a mea. N-o va* lăsa *să fie a mea.*

Pentru o clipă, ființa bătu în retragere, o arătare amorfă, nesfârșită, cu porțiuni de păr crescând la voia întâmplării în smocuri pe fâșiile ei umede și pulsânde de carne, fixând-o cu ochiul acela uriaș, șters și avid. Rozul muribund al zilei și strălucirea argintie a lunii luminară ceea ce încă se mai găsea încolăcit ca un șarpe între tufișuri.

Apoi își întoarse ochiul de la Lisey spre creatura țipătoare și zvârcolitoare, care încerca să se îndepărteze de micuțul crâng în care rămăsese blocat, Jim Dooley cu sângele care-i ieșea în valuri din gura spartă, nasul rupt și un ochi învinețit; Jim Dooley cu sânge până și în păr. Dooley zări arătarea care se uita la el și nu mai strigă. Lisey îl văzu cum încearcă să-și acopere ochiul teafăr, îi văzu mâinile cum îi cad pe lângă corp, știu că-și pierduse puterile și simți o clipă de milă pentru el în ciuda tuturor lucrurilor, un moment de empatie care fu dezgustător în forța lui și aproape de neîndurat în armonia lui umană. În momentul acela, ar fi retractat totul, dacă asta ar fi însemnat doar moartea ei, dar se gândi la Amanda și încercă să-și întărească mintea și sufletul îngrozite.

Ființa uriașă încolăcită între copaci ieși aproape delicat și-l apucă pe Dooley. Carnea din jurul găurii din botul acela bont păru să se încrețească pentru o clipă, aproape într-o strâmbătură de dezgust, și Lisey și-l aminti pe Scott întins pe asfaltul încins în ziua aceea, în Nashville. Pe când începeau fornăieli joase și sunete de

ronțăit și-n timp ce Dooley dădea glas ultimelor, aparent nesfârșitelor sale strigăte, și-l aminti pe Scott șoptind: *Îl aud cum își înfulecă mâncarea.* Își aminti felul cum își țuguiase el buzele într-un O strâns și-și amintea cu perfectă claritate cum țâșnise dintre ele sângele atunci când el scosese sunetul acela pufăit: o ploaie fină de sânge care păruse să atârne în aerul nădușit.

Atunci o rupse la fugă, deși ar fi putut jura că nu mai știa cum s-o facă. Alergă înapoi pe potecă spre dealul cu plante de lupin, departe de Copacul Clopoțel-și-Cazma, unde lunganul îl mânca de viu pe Jim Dooley. Știa că-i făcea Amandei – și sieși – o favoare, dar știa și că-n cel mai fericit caz era o favoare cu două tăișuri, pentru că, dacă supraviețuia acelei nopți, nu avea să mai scape niciodată de lungan, așa cum nu scăpase nici Scott, nu, nici măcar pentru o singură zi, iar asta încă din copilărie. Acum o marcase și pe ea, o făcuse să ia parte la momentul lui nesfârșit, la teribila lui privire ce cuprindea toată lumea. De acum înainte trebuia să aibă grijă, mai ales dacă se întâmpla să se trezească în toiul nopții... și avea o bănuială că nopțile ei de somn adânc se încheiaseră. La orele mici ale nopții va trebui să-și ferească privirea de oglinzi și de sticla geamurilor și, în special, de suprafețele curbate ale paharelor de apă, Dumnezeu știe de ce. Va trebui să se protejeze cât mai bine posibil.

Dacă supraviețuia nopții aceleia.

E foarte aproape, draga mea, șoptise Scott pe când stătea întins și tremura pe asfaltul încins. *Foarte aproape.*

În urma ei, Dooley striga de parcă n-avea să se oprească niciodată. Lisey credea că ar putea-o duce la nebunie. Sau că deja o dusese.

11

Cu puțin înainte să iasă dintre copaci, strigătele lui Dooley încetară în sfârșit. N-o vedea pe Amanda. Asta o umplu de o nouă groază. Și dacă sora ei fugise în cine știe ce zare? Sau dacă era totuși

undeva prin apropiere, dar strânsă în poziție fetală, catatonică din nou și ascunsă de umbre?

– Amanda? *Amanda?*

Urmă un moment nesfârșit în care nu auzi nimic. Apoi răsună – Doamne, în sfârșit! – un foșnet în iarba înaltă de la picioarele ei, și Amanda se ridică. Fața ei, palidă oricum, dar albită și mai mult de lumina slabă a lunii la răsărit, arăta acum ca aceea a unei năluci. Sau a unei harpii. Veni în față împleticit, cu brațele întinse, și Lisey o prinse la piept. Tremura. Mâinile de la ceafa ei erau strânse într-un ghem înfrigurat.

– O, Lisey, am crezut că n-o să mai înceteze!

– Și eu.

– Și era atât de înalt... nu mi-am dat seama... era atât de *înalt*... Am sperat să fie el, dar m-am gândit: „Dacă-i micuța? Dacă-i Lisey?"

Amanda reîncepu să plângă pe o parte a gâtului ei.

– Sunt bine, Amanda. Sunt aici și sunt bine.

Amanda își depărtă fața de gâtul ei ca să se poată uita în ochii surorii sale mai mici.

– E mort?

– Da.

Nu voia să-și mărturisească intuiția că era posibil ca Dooley să fi dobândit un soi de nemurire malefică înăuntrul ființei care-l mâncase.

– Mort.

– Atunci, vreau să merg înapoi! Ne putem întoarce?

– Da.

– Nu știu dacă-mi pot compune în minte imaginea studioului lui Scott... sunt atât de tulburată...

Amanda se uită temătoare în jur.

– Aici nu seamănă *deloc* cu Southwind.

– Nu, admise Lisey, strângându-și sora în brațe. Și știu că ți-e teamă. Fă doar tot ce poți.

Lisey, de fapt, nu era îngrijorată cu privire la felul în care se vor întoarce în studioul lui Scott, pe Castle View, înapoi în

lume. Credea că acum problema putea să fie aceea de a *rămâne* acolo. Își amintea că-i spusese cândva un doctor că va trebui să aibă mare grijă cu glezna după ce și-o scrântise grav la patinaj. *Pentru că, odată ce se-ntind tendoanele acelea*, spusese el, *e mult mai ușor s-o pățești din nou.*

Mult mai ușor s-o pățești din nou, așa-i. Și arătarea o văzuse. Ochiul acela, mare cât o dolină, deopotrivă mort și viu, se fixase asupra ei.

– Lisey, ești atât de curajoasă, zise Amanda cu o voce slabă.

Aruncă o ultimă privire spre panta acoperită cu plante de lupin, poleită și stranie în lumina strălucitoare a lunii, apoi își lipi din nou fața de gâtul lui Lisey.

– Dacă mai vorbești așa, mâine te duc înapoi la Greenlawn. Închide ochii.

– I-am închis deja.

Lisey îi închise și ea. Pentru o clipă, văzu capul acela bont care nu era nici pe departe un cap, ci doar o gușă, un pai, o pâlnie ce ducea în întunecimea plină de nesfârșite măluri rotitoare. Încă auzea în ea strigătele lui Jim Dooley, dar sunetul era slab acum și amestecat cu alte strigăte. Cu un efort incredibil, parcă, alungă imaginile și sunetele din minte, înlocuindu-le cu o imagine a biroului de arțar roșu și cu sunetul Bătrânului Hank – cine altcineva? – cântând „Jambalaya". Avu timp să se gândească la felul în care, la început, ea și Scott nu reușiseră să se întoarcă atunci când aveau atât de mare nevoie s-o facă, cu lunganul atât de aproape, și avu timp să se gândească la

(e africana Lisey o simt ca pe o ancoră)

ceea ce spusese el, avu timp să se întrebe de ce o făcea să se gândească din nou la Amanda uitându-se cu atâta dorință la buna corabie *Nalba* (o privire de rămas-bun, mai mult ca sigur), după care timpul se scurse. Simți iarăși aerul cum se *întoarce*, iar lumina lunii dispăru. Știu asta chiar și cu ochii închiși. Urmă senzația unei căzături scurte și neașteptate. Apoi se aflau în studio și studioul era întunecat pentru că Dooley întrerupsese curentul electric, însă Hank

Williams tot cânta – *My Yvonne, sweerest one, me-oh-my-oh* – pentru că, chiar și fără curent electric, Bătrânul Hank voia neapărat să-și spună cuvântul.

12

– Lisey? *Lisey!*

– Manda, mă *zdrobești*, dă-te *jos*...

– Lisey, ne-am întors?

Două femei în întuneric. Întinse una-n brațele celeilalte, pe covor.

„*Kinfolk come to see Yvonne by the dozens...*" se auzea dinspre alcov.

– Da, vrei să te dai naibii jos de pe mine? Nu pot *respira!*

– Scuze... Lisey, îmi stai pe braț...

„*Son-of-a-gun, we'll have big fun... on the bayou!*"

Lisey reuși să se rostogolească pe dreapta. Amanda își eliberă brațul și, o clipă mai târziu, greutatea corpului ei coborî de pe pieptul ei. Lisey trase adânc aer în plămâni – un lucru profund satisfăcător. Când îi dădu drumul afară, Hank Williams se opri din cântat la mijlocul versului.

– Lisey, de ce e așa de întuneric aici?

– Pentru că Dooley a tăiat curentul electric, ți-amintești?

– A tăiat *lumina*, obiectă Amanda nu fără logică. Dacă ar fi tăiat *curentul*, n-ar fi funcționat televizorul.

Lisey ar fi putut-o întreba de ce *încetase* brusc să mai funcționeze televizorul, dar nu se sinchisi. Erau alte lucruri de discutat. Aveau *alte treburi pe cap*, cum se spunea.

– Hai să mergem în casă.

– Sunt absolut de acord cu tine, zise Amanda. Atinse cotul lui Lisey cu degetele, le coborî pe antebraț și o prinse de mână. Surorile se ridicară împreună în picioare. Amanda adăugă pe un ton sigur: Fără jignire, Lisey, dar dac-o să mă întorc vreodată aici, o să fie oricum prea devreme.

Lisey înțelegea ce simțea sora ei, dar și sentimentele ei se schimbaseră. Studioul lui Scott o înfricoșase, asta era adevărat. O ținuse la distanță vreme de doi ani lungi. Dar credea că făcuse deja treaba cea mai importantă pe care o avusese de făcut acolo. Cu ajutorul Amandei, risipise prezența fantomei lui Scott, cu blândețe și – timpul avea să-și spună cuvântul, dar ea era aproape sigură – pentru totdeauna.

– Vino, zise ea. Să mergem în casă. O să pregătesc ciocolată fierbinte.

– Și poate un brandy mic pentru început? întrebă Amanda plină de speranță. Sau femeile nebune nu primesc brandy?

– Femeile nebune nu. Dar tu, da.

Ținându-se de mână, porniră pe bâjbâite spre scări. Lisey se opri doar o dată, când călcă pe ceva. Se aplecă și ridică o bucată rotundă de sticlă, groasă de mai bine de doi centimetri. Își dădu seama că era una dintre lentilele ochelarilor pentru vedere nocturnă ai lui Dooley și o aruncă făcând o grimasă de dezgust.

– Ce-i? întrebă Amanda.

– Nimic. Încep să văd câte puțin. Tu?

– Puțin. Dar nu-mi da drumul la mână.

– Nu-ți dau, scumpo.

Coborâră scările împreună. Le luă mai mult timp s-o facă în felul ăsta, dar așa se simțiră mult mai sigure.

13

Lisey scoase cele mai mici pahare de suc pe care le avea și turnă în fiecare câte o dușcă de brandy din sticla pe care o găsi în fundul dulăpiorului cu băuturi din sufragerie. Ridică paharul ei și-l ciocni de paharul Amandei. Stăteau la tejgheaua din bucătărie. Erau aprinse toate becurile din încăpere, chiar și veioza din colț, unde ea își completa cecurile la un pupitru de copil.

– Goleşte-l până la fund, zise Lisey.

– Dă-l pe gât în jos, zise Amanda.

– Păzea, stomac, că s-a dus, ziseră împreună şi băură.

Amanda se îndoi şi scoase tot aerul din plămâni. Când se îndreptă la loc, pe obrajii înainte palizi erau pete de roşeaţă, pe frunte i se formase o dungă roşie, iar şaua nasului îi căpătase o tentă stacojie. Avea lacrimi în ochi.

– Mamă, soare! Ce-a fost *asta?*

Lisey, care-şi simţea gâtul la fel de încins cum arăta faţa Mandei, apucă sticla şi citi eticheta. STAR BRANDY, scria. *PRODUS ÎN ROMÂNIA.*

– Brandy românesc? păru Amanda uluită. Aşa ceva nu se există! De unde-l ai?

– L-a primit Scott cadou. Pentru ceva ce nu-mi mai amintesc, dar cred că a primit odată cu el şi un set de pixuri.

– Probabil că-i otravă. Tu goleşte sticla şi eu o să mă rog să nu murim.

– Goleşte-o tu. Eu o să pregătesc ciocolata caldă. Elveţiană. *Nu* românească.

Dădu să se întoarcă, dar Amanda o atinse pe umăr.

– Poate ar trebui să sărim peste ciocolata caldă şi să plecăm de aici înainte să se-ntoarcă vreunul dintre ajutoarele şerifului pentru o verificare de rutină.

– Chiar crezi asta?

Lisey îşi dădu totuşi seama că Amanda avea dreptate.

– Da. Ai curaj să te întorci în studio?

– Sigur că da.

– Atunci, adu pistolaşul meu. Şi nu uita că acolo nu e curent.

Lisey deschise capacul pupitrului la care-şi completa cecurile şi scoase lanterna cu mâner lung. O aprinse. Lumina era frumoasă şi puternică.

Amanda clătea paharele.

– Dacă află cineva că am fost aici, n-o să fie sfârşitul lumii. Dar dacă află vreun poliţist de-al tău că am venit cu un pistol... şi că,

mai mult sau mai puțin în același timp, bărbatul ăla a dispărut de pe fața pământului...

Lisey, care se gândise doar la cum să-l ducă pe Dooley la Copacul Clopoțelului-și-al-Cazmalei (iar lunganul nu făcuse *niciodată* parte din planurile sale), își dădu seama că mai avea treabă de făcut și c-ar fi mai bine să se apuce imediat de ea. Era foarte puțin probabil ca profesorul Woodbody să anunțe dispariția vechiului său amic de pahar, dar poate că omul avea rude pe *undeva*, și dacă exista cineva din toată lumea asta care să vrea să scape de Prințul Negru al Incuncilor, persoana aceea era Lisey Landon. Sigur, nu exista niciun cadavru (ceea ce lui Scott îi făcea uneori mare plăcere să numească *corpus delicious)*, dar ea și sora ei petrecuseră ceea ce unii ar fi putut interpreta ca fiind o după-amiază și o seară extrem de suspecte. Plus că cei de la biroul districtual al șerifului știau că Dooley o hărțuia; le spusese ea însăși asta.

– Mă duc să-i strâng raheturile, zise ea.

Amanda nu zâmbi.

– Bun.

14

Lanterna deschidea un culoar larg de lumină și, singură fiind, studioul nu i se părea atât de înfricoșător pe cât se temuse că va fi. Fără-ndoială că era de ajutor și faptul că avea o misiune precisă. Începu prin a pune Pathfinder-ul înapoi în cutia de pantofi, apoi porni într-o cercetare meticuloasă a podelei cu ajutorul lanternei. Găsi ambele lentile ale ochelarilor cu infraroșu, plus șase baterii AA. Bănuia că acestea proveneau din cutia de alimentare a dispozitivului. Cutia trebuie să fi ajuns de cealaltă parte, deși nu-și amintea s-o fi văzut; bateriile, evident, nu ajunseseră. Apoi ridică îngrozitoarea pungă de hârtie a lui Dooley. Amanda fie uitase de ea, fie nici nu-și dăduse seama că Dooley o avea, dar, dacă ar fi

găsit-o cineva acolo, le-ar fi agravat situaţia. Mai ales dacă era pusă în relaţie cu revolverul. Lisey ştia că puteau analiza Pathfinder-ul şi să descopere că fusese folosit recent; nu era proastă (şi urmărea serialul *CSI).* Ştia de asemenea că la analiză ar fi reieşit şi că nu fusese folosit doar o singură dată, pentru a trage în tavan. Încercă să mânuiască punga de hârtie în aşa fel încât să nu foşnească, însă tot foşni. Se uită în jur după alte semne ale prezenţei lui Dooley şi nu mai văzu niciunul. Erau pete de sânge pe covor, dar dacă *acelea* erau analizate, atât grupa sanguină, cât şi ADN-ul s-ar fi potrivit cu ale ei. Sângele de pe covor ar fi arătat rău în combinaţie cu lucrurile din punga pe care o ţinea acum în mână, dar, dacă dispărea punga, pericolul trecea. *Probabil* că trecea.

Unde i-o fi maşina? PT Cruiser-ul? Pentru că ştiu că-i a lui maşina aia pe care am văzut-o.

Nu-şi putea face griji pentru asta acum. Era întuneric. Avea altceva la care să se gândească: punga aceea atât de... iupi! Şi surorile ei. Darla şi Canty, gonind ca vântul şi ca gândul prin Maine în drum spre Academia de Sănătate Mentală din Derry. Ca să nu se prindă în versiunea lui Jim Dooley a aparatului de sortat cartofi al domnului Silver.

Dar chiar trebuia să se preocupe pentru ele? Nu. Aveau să fie nervoase până la cer şi-napoi, sigur... şi aveau să fie *curioase* până la cer şi-napoi... dar, în cele din urmă, aveau să-şi ţină gura dacă ea şi Amanda le spuneau că era absolut necesar s-o facă, şi de ce? Pentru că erau surori şi trebuia să se comporte ca între surori, de aia. Ea şi cu Amanda vor trebui să aibă grijă cu ele şi vor trebui să născocească o poveste *de un fel ori altul* (ce soi de poveste ar fi putut da seama pentru toată tărăşenia – Lisey nu avea nicio idee, deşi era convinsă că Scott ar fi putut scorni ceva credibil). Trebuia să existe o poveste pentru că, spre deosebire de Amanda şi Lisey, Darla şi Cantata aveau soţi. Şi soţii erau mult prea adesea uşa din dos prin care secretele evadau în lumea exterioară.

Când se întoarse cu gândul de a pleca, privirea îi fu reţinută de şarpele de cărţi care dormea lângă perete. Toate acele publicaţii

trimestriale și toate revistele acelea academice, toate acele anuare, rapoarte legate și copii ale tezelor despre opera lui Scott. Multe conținând fotografii ale unei vieți trecute: s-o numim **SCOTT ȘI LISEY! ANII DE CĂSĂTORIE!**

Își putea imagina cu ușurință doi studenți demontând șarpele și punându-i părțile componente în cutii de carton imprimate cu siglele diferitelor firme de băuturi alcoolice, apoi încărcând cutiile într-un camion și ducându-le de acolo. La Pitt? *Mușcă-ți limba*, gândi ea. Nu se considera o femeie care strângea tot ce apuca, dar, după treaba cu Jim Dooley, mai repede avea să vină ziua unei ninsori în iad decât aceea când va permite ca hârtiile lui Scott să ajungă într-un loc unde Woodbody să le poată consulta fără să-și cumpere bilet de avion. Nu, Biblioteca Fogler de la Universitatea din Maine avea să fie o alegere numai bună – peste drum de Cleaves Mills. Se putea vedea stând pe margine și urmărind ultimele faze ale încărcării în camion, aducând poate și o carafă cu ceai rece pentru studenți, după ce-și vor fi terminat treaba. Iar când s-ar sfârși ceaiul, ei ar pune paharele jos și i-ar mulțumi. Unul dintre ei i-ar spune cât de mult i-au plăcut cărțile soțului ei, iar celălalt i-ar transmite condoleanțe. Ca și când Scott ar fi murit cu două săptămâni în urmă. Ea le-ar mulțumi. Apoi i-ar privi cum pleacă, ducând cu ei, încuiate în camion, toate acele imagini încremenite ale vieții sale alături de el.

Te simți într-adevăr capabilă să faci asta?

Credea că da. Totuși, șarpele acela care moțăia lângă perete îi reținu privirea. Atât de multe cărți închise, dormind profund – îi reținură privirea. Se mai uită o clipă, gândindu-se că existase odată o femeie tânără pe nume Lisey Debusher care avea sânii fermi ai unei femei tinere. Singură? Puțin, da, fusese. Speriată? Sigur, puțintel, asta însemna să ai douăzeci și doi de ani. Și-i intrase în viață un bărbat tânăr. Un bărbat tânăr al cărui păr se încăpățâna să-i tot cadă peste frunte. Un bărbat tânăr cu multe de spus.

– Te-am iubit mereu, Scott, rosti ea în studioul gol.

Sau poate că se adresa cărților care dormeau.

– Tu şi gura ta ca o meliţă. Am fost amica ta. Nu-i aşa?

Apoi, îndreptând raza lanternei în faţă, coborî scările cu cutia de pantofi într-o mână şi cu îngrozitoarea pungă de hârtie a lui Dooley în cealaltă.

15

Când se reîntoarse, Amanda stătea în uşa de la bucătărie.

– Bun, zise ea. Începeam să-mi fac griji. Ce-i în pungă?

– Nu vrei să ştii.

– Bi... ne, făcu Amanda. Iar el... ştii tu, nu e în studio?

– Aşa cred, da.

– Să sperăm.

Amanda se cutremură.

– Era un individ înfiorător.

Habar n-ai cât de înfiorător, gândi Lisey.

– Ei bine, făcu Amanda, cred c-ar fi mai bine să plecăm.

– Unde să plecăm?

– În Lisbon Falls, zise Amanda. La vechea fermă.

– *Ce...*

Dar se opri. Nu era o idee chiar atât de ciudată.

– Mi-am revenit la Greenlawn, exact aşa cum i-ai spus tu doctorului Alberness, şi m-ai dus acasă ca să-mi pot schimba hainele. Apoi m-am speriat şi am început să vorbesc despre fermă. Hai, Lisey, să plecăm, să spălăm putina înainte să vină cineva.

Amanda o conduse afară în întuneric.

Lisey, zăpăcită, se lăsă condusă. Vechea casă Debusher era încă la locul ei, înconjurată de cele două hectare de pământ, pe Sabbatus Road în Lisbon, cam la o sută de kilometri de Castle View. Lăsată prin testament la cinci femei (şi trei soţi încă în viaţă), probabil că acolo avea să rămână cine ştie câţi alţi ani, putrezind între buruieni înalte şi pământ înţelenit, doar dacă preţul proprietăţilor nu se ridica

destul de mult încât să-i facă să renunțe la divergențele despre ce ar trebui făcut cu ea. Taxele locale erau plătite dintr-un fond fiduciar înființat de Scott Landon la sfârșitul anilor optzeci.

– De ce ai vrut să te duci la vechea fermă? întrebă Lisey strecurându-se în spatele volanului. Asta încă nu mi-e clar.

– Pentru că n-am fost *eu*, explici, zise Amanda când Lisey întoarse în cerc și porni în josul aleii lungi. Am spus doar că trebuie să merg acolo și să văd vechea casă fiindcă nu voiam să, știi tu, alunec înapoi în Zona Crepusculară, așa că m-ai dus acolo fără să crâcnești.

– Sigur că te-am dus, zise Lisey.

Se uită în stânga și-n dreapta, nu văzu nicio mașină venind – în special, nu văzu nicio mașină a biroului șerifului districtual, slavă Domnului – și întoarse la stânga pe direcția care avea să le ducă prin Mechanic Falls, Poland Springs și-n cele din urmă la Gary și la Lisbon.

– Și de ce le-am trimis pe Darla și Canty în direcția greșită?

– Am insistat eu, zise Amanda. Mă temeam că, dacă ar fi venit, m-ar fi dus înapoi acasă la mine sau la tine sau chiar la Greenlawn înainte să am ocazia să le fac o vizită lui mami și tati și apoi să stau o vreme în casa părintească.

Pentru un moment, Lisey nu avu nicio idee despre ce vorbea Manda – *să le facă o vizită lui mami și tati?* Apoi pricepu. Întreaga familie Debusher era îngropată în apropiatul cimitir Dabbatus Vale. Acolo erau mama-bună și Dandy, dar și bunicul și bunica D și Dumnezeu știe câți alții.

Întrebă:

– Dar nu te temeai că te voi duce *eu* înapoi?

Amanda îi aruncă o ocheadă indulgentă.

– De să mă duci *tu* înapoi? Tu ai fost cea care m-ai *scos* de acolo.

– Poate pentru că ai început să te comporți aiurea, cerând să faci o vizită la o fermă părăsită de treizeci de ani sau și mai bine?

– *Fuf!* făcu Amanda cu mâna într-un gest de alungare. Pe tine te-am putut învârti întotdeauna pe degete, Lisey – Canty și Darla știu amândouă asta.

– Ba pe *dracu'*, nu m-ai putut!

Amanda îi oferi doar un surâs enervant, tenul ei având un verde cât se poate de ciudat în lumina instrumentelor de bord, și nu spuse nimic. Lisey deschise gura să reia discuția, apoi o închise. Credea că povestea avea să reziste, și asta pentru că se reducea la două idei ușor de înțeles: Amanda se comportase nebunește (nimic nou în asta) și Lisey îi făcuse pe plac (de înțeles, date fiind circumstanțele). Se puteau baza pe ea. Cât despre cutia de pantofi cu pistolul în ea... și punga lui Dooley...

– O să facem o oprire în Mechanic Falls, îi spuse Amandei. Acolo unde-i podul peste râul Androscoggin. Trebuie să scap de câteva lucruri.

– Așa-i, zise Amanda.

Apoi își împleti mâinile în poală, își lăsă capul pe tetieră și închise ochii.

Lisey deschise radioul și nu fu câtuși de puțin surprinsă să-l audă pe Bătrânul Hank cântând „Honkey Tonkin'". Cântă și ea odată cu el, încet. Cunoștea fiecare cuvânt. Nici asta n-o surprinse. Unele lucruri nu-ți ies niciodată din cap. Ajunsese să creadă că exact lucrurile pe care lumea practică le considera efemere – lucruri precum cântece și lumina lunii și sărutări – erau uneori cele care rezistau cel mai mult. Erau poate lucruri prostești, dar scăpau uitării. Și asta era bine.

Asta era bine.

Partea a treia:
POVESTEA LUI LISEY

„Tu ești întrebarea și eu sunt răspunsul,
Tu ești dorința și eu împlinirea,
Tu ești noaptea și eu ziua.
Ce altceva? E perfect.
E perfect complet,
Tu și eu,
Ce altceva?...
Ciudat, cum suferim cu toate acestea!"

D.H. LAWRENCE, „Bei Hennef"

XVI. LISEY ȘI COPACUL POVEȘTILOR

(Scott își spune cuvântul)

1

Odată ce Lisey începu să golească studioul lui Scott, treaba merse mai repede decât ar fi bănuit. Și niciodată n-ar fi crezut că va ajunge s-o facă, pe lângă Amanda, împreună cu Darla și Canty. Un timp – ei i se păru un timp *lung* – Canty păstră o atitudine distantă și suspicioasă, însă Amanda nu se lăsă nicio clipă descurajată.

– E o scenă. O să-și arunce masca și o să se dea pe brazdă. Lasă-i puțin timp, Lisey. Legătura dintre surori e puternică.

În cele din urmă, Cantata se dădu *într-adevăr* pe brazdă, deși Lisey avea o bănuială că sora ei nu scăpase nicio clipă de ideea că Amanda se prefăcuse pentru a Primi Atenție și că ea împreună cu Lisey Puseră Ceva la Cale. Probabil Ceva Neplăcut. Darla era nedumerită de recuperarea Amandei și de straniul drum al surorilor la vechea fermă din Lisbon, însă ea, cel puțin, nu crezuse că Amanda se prefăcuse.

Darla o văzuse, în definitiv.

În orice caz, cele patru surori curățară și goliră seria lungă și înghesuită de camere de deasupra grajdului în cursul săptămânii de după

4 Iulie, angajând doi liceeni zdraveni care să ridice lucrurile mai grele. Cel mai neplăcut dintre aceste lucruri grele fusese Marele Jumbo al lui Dumbo, care trebuise dezasamblat (părţile lui componente îi aminteau lui Lisey de Omul Explodat de la cursurile de biologie din liceu, numai că versiunii aceleia trebuia să-i spui Biroul Explodat) şi apoi coborât cu un troliu închiriat. În timp ce coborau bucăţile, liceenii se încurajaseră reciproc în gura mare. Lisey stătuse pe margine cu surorile ei, rugându-se din tot sufletul ca niciunul dintre băieţi să nu-şi piardă vreun deget la o frânghie sau un scripete. Totul mersese bine şi, până la sfârşitul săptămânii, toate lucrurile din studioul lui Scott fuseseră scoase, marcate fie pentru donaţie, fie pentru depozitare pe termen lung, cât timp Lisey încerca să-şi dea seama la ce naiba să le folosească.

Toate, desigur, mai puţin şarpele de cărţi. Acela rămase, dormitând în încăperea principală lungă şi acum goală – camera principală *încinsă*, acum că fuseseră luate aparatele de aer condiţionat. Era foarte cald chiar şi cu lucarnele deschise pe timpul zilei şi cu două ventilatoare care agitau continuu aerul. Şi de ce să nu fie? Cu sau fără pedigriul său literar, nu era decât un studio încropit în porumbarul unui grajd.

Şi mai erau şi acele urâte pete maronii de pe covor – covorul alb-stridie care nu putea fi scos de acolo până ce nu era luat şarpele de cărţi. Când o întrebă Canty despre ele, îi spuse că nu sunt decât urme de lac pentru parchet Wood Coat, însă Amanda ştia că nu era aşa şi Darla lăsa impresia că avea şi ea unele îndoieli. Covorul trebuia să dispară, dar mai întâi trebuiau duse cărţile, iar Lisey nu era încă pregătită să scape de ele. Nu era sigură de ce. Poate doar pentru că erau ultimele lucruri rămase de la Scott, ultimele bucăţi din el.

Aşa că aşteptă.

2

În a treia zi a turului de forţă al surorilor, ajutorul de şerif Boeckman sună pentru a-i spune lui Lisey că PT Cruiser-ul cu

plăcuțe de înmatriculare de Delaware fusese găsit abandonat într-o carieră de prundiș pe Stackpole Church Road, cam la cinci kilometri depărtare de casa ei. Voia să vină până la biroul șerifului și să arunce o privire? Aveau mașina în parcarea din spate, spuse polițistul, acolo unde țin vehiculele sechestrate și câteva „drogherii" (orice ar mai fi însemnat și asta). Lisey se duse însoțită de Amanda. Nici Darla și nici Canty nu se arătaseră prea interesate; tot ce știau ele era că un țăcănit îi dăduse târcoale, bătând din gură despre hârtiile lui Scott. Țăcăniții nu erau ceva nou în viața surorii lor; de-a lungul anilor celebrității lui Scott, mulți fuseseră cei atrași de el ca insectele de lumina unui bec. Cel mai cunoscut, desigur, fusese Cole. Nici Lisey și nici Amanda nu spuseră nimic care să le dea Darlei și lui Canty ideea că acesta era unul din categoria lui Cole. Cu siguranță nu pomeniră nimic despre pisica moartă din cutia poștală, iar Lisey se dăduse peste cap să ceară discreție și din partea polițiștilor.

Mașina din Spațiul 7 era un PT Cruiser, nici mai mult și nici mai puțin, de culoare bej, fără nimic ieșit din comun odată ce făceai abstracție de caroseria puțin pretențioasă. Putea să fie cea pe care o văzuse ea atunci când se întorsese acasă de la Greenlawn în acea lungă, lungă zi de joi; putea să fie una dintre miile de altele ca ea. Asta era ceea ce-i spusese adjunctului Boeckman, amintindu-i că o văzuse venind chiar dinspre soarele la apus. El clătină trist din cap. În sufletul ei, ea știa însă că *aceasta* era mașina lui. Simțea mirosul lui Dooley emanând din ea. Gândi: *O să-ți provoc durere-n locurile unde nu i-ai lăsat pe băieți să pună mâna la dansurile din gimnaziu* și își reprimă un fior.

– E o mașină furată, nu? întrebă Amanda.

– Ba bine că nu, zise Boeckman.

Se apropie un polițist pe care Lisey nu-l cunoștea. Era înalt, probabil de doi metri; părea că tuturor acelor bărbați le cerea regulamentul să fie înalți. Era și lat în umeri. Se prezentă ca ajutorul de șerif Andy Clutterbuck și-i strânse mâna.

– A, făcu ea, șeriful locțiitor.

Zâmbetul lui fu strălucitor.

– Nu, s-a întors Norris. E la tribunal în după-amiaza asta, dar s-a întors, asta-i sigur. Sunt din nou doar ajutorul de șerif Clutterbuck.

– Felicitări. Ea e sora mea, Amanda Debusher.

Clutterbuck strânse mâna Amandei.

– E o plăcere, doamnă Debusher.

Apoi, adresându-se amândurora:

– Mașina asta a fost furată din fața unui centru comercial din Laurel, Maryland.

Se uită fix la ea, cu degetele mari agățate la curea.

– Știați că-n Franța mașinilor de felul ăsteia le spun *le car Jimmy Cagney?*

Amanda păru neimpresionată de informația primită.

– S-au găsit amprente?

– Nici măcar una, zise el. E curată-curățică. Pe deasupra, ăl de-a condus-o a scos capacul luminii din plafon și a spart becul. Ce credeți de asta?

– Cred că pare *beaucoup* suspect, zise Amanda.

Clutterbuck râse.

– Mda. Da' e un tâmplar ieșit la pensie în Delaware care o să se bucure foarte mult să-și recapete mașina, cu tot cu plafonieră spartă.

Lisey zise:

– Ați aflat ceva despre Jim Dooley?

– Vă referiți probabil la John Doolin, doamnă Landon. Născut în Shooter's Knob, Tennessee. S-a mutat în Nashville la vârsta de cinci ani împreună cu familia, apoi s-a dus să locuiască împreună cu mătușa și unchiul în Moundsville, West Virginia, când părinții și sora lui mai mare au murit într-un incendiu în iarna lui 1974. Doolin avea atunci nouă ani. Cauza oficială a incendiului a fost o defecțiune la instalația de iluminare a bradului de Crăciun, dar am stat de vorbă cu un detectiv ieșit la pensie care s-a ocupat de caz. A spus c-au existat bănuieli că băiatul a avut ceva de-a face cu asta. Nicio dovadă însă.

Lisey nu găsi niciun motiv să fie atentă la ceea ce urmă, pentru că, oricum îl chema, urmăritorul ei nu avea să se mai întoarcă niciodată

din locul în care-l dusese. Totuşi, îl auzi pe Clutterbuck spunând că Doolin petrecuse ani multişori într-o instituţie de boli mintale din Tennessee şi continuă să creadă că acolo îl întâlnise pe Gerd Allen Cole şi-i luase obsesia

(dangăt pentru frezii)

ca pe un virus. Scott avusese o vorbă ciudată, una pe care ea n-o înţelesese niciodată pe de-a întregul până la treaba cu McCool-Dooley-Doolin. Unele lucruri trebuie neapărat să fie adevărate, spunea el, pentru că nu au de ales.

– În orice caz, aţi face bine să staţi cu ochii în patru după individul ăsta, le spuse Clutterbuck celor două femei, şi dacă vi se pare că mai e prin zonă...

– Sau dacă îşi ia o scurtă vacanţă şi se hotărăşte să revină, interveni Boeckman.

Clutterbuck clătină din cap.

– Mda, şi asta-i o posibilitate. Dacă-şi face din nou apariţia, cred c-ar trebui să organizăm o întâlnire cu familia dumneavoastră, doamnă Landon... să-i informăm pe toţi. Nu sunteţi de acord?

– Dacă-şi face apariţia, cu siguranţă că da, zise Lisey.

Vorbi cu seriozitate, aproape solemn, dar, în drumul de ieşire din oraş, ea şi Amanda îşi permiseră o serie de hohote isterice la ideea că Jim Dooley şi-ar mai putea face vreodată apariţia.

3

A doua zi, cu o oră sau două înaintea zorilor, târşâindu-şi picioarele în baie cu un singur ochi deschis, fără să se gândească la altceva decât că trebuie să urineze şi să se întoarcă în pat, lui Lisey i se păru că vede ceva mişcându-se în dormitor, în spatele ei. Asta îi alungă numaidecât somnul şi o făcu să se întoarcă pe călcâie. Nu era nimic acolo. Luă un prosop de mâini de pe stativul de lângă chiuvetă şi-l puse peste oglinda dulăpiorului cu medicamente în care

văzuse mișcarea, îndesându-l cu grijă până ce stătu fără să cadă. Atunci și numai atunci își văzu mai departe de treabă.

Era convinsă că Scott ar fi înțeles.

4

Vara se scurse și, într-o zi, Lisey observă că-n vitrina mai multor magazine de pe Strada Principală din Castle Rock apăruseră anunțuri cu RECHIZITE ȘCOLARE. Și de ce nu? Trecuse deja, pe neobservate, de mijlocul lui august. Studioul lui Scott – cu excepția șarpelui de cărți și a covorului alb pătat pe care se odihnea acesta – aștepta o nouă întrebuințare. (Dacă avea să *existe* o nouă întrebuințare; Lisey începuse să se gândească la varianta de a scoate casa la vânzare.) În 14 august, Canty și Rich își organizară petrecerea anuală cu „visul unei nopți de vară". Lisey porni cu gândul de a se îmbăta cu faimosul Ceai cu Gheață de Long Island al lui Rich Lawlor, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată de la moartea lui Scott. Îi ceru lui Rich o porție dublă pentru început, pe care o abandonă neatinsă pe una dintre mesele cu mâncare. I se păru că văzuse ceva mișcându-se fie pe suprafața paharului, reflectată, fie adânc în profunzimile chihlimbarii, înotând parcă acolo. Era un rahet absolut, desigur, dar descoperi că-i dispăruse complet dorința de a se face criță. De fapt, nu era sigură dacă *îndrăznea* să se îmbete (sau măcar să se amețească). Nu era sigură dacă îndrăznea să lase garda jos într-un asemenea fel. Pentru că, dacă atrăgea atenția lunganului, dacă acesta o urmărea din când în când... sau se *gândea* numai la ea... ei bine...

O parte din ea era sigură că asta era o nerozie.

O altă parte era convinsă că nu era.

În vreme ce august ajungea la final și cea mai mare căldură a verii venea peste Noua Anglie, punând la încercare rezistența nervoasă a locuitorilor și a rețelelor de alimentare cu electricitate din toată partea de nord-est, lui Lisey începu să i se întâmple ceva și

mai neliniştitor... numai că, aidoma lucrurilor pe care i se părea uneori că *s-ar putea* să le observe în anumite suprafeţe lucioase, nu era întru totul sigură că se întâmpla cu adevărat.

Uneori se trezea din somn dimineaţa cu o oră sau poate două mai devreme ca de obicei, icnind şi acoperită de sudoare chiar dacă aparatul de aer condiţionat funcţiona, simţindu-se aşa cum se simţea când se trezea în copilărie din coşmaruri: că nu scăpase cu adevărat de orice ar fi fost ceea ce o urmărea, că arătarea se afla încă sub pat şi că-şi va strecura mâna rece şi schimonosită în jurul gleznei sale sau că o va vârî drept prin pernă şi o va apuca de gât. Când i se întâmpla asta, înainte să deschidă ochii, plimba mâinile peste cearşafuri şi-n sus, spre căpătâiul patului, vrând să fie sigură, absolut sigură, că nu se afla... ei bine, altundeva. *Pentru că, odată ce se-ntind tendoanele acelea,* îşi spunea uneori, deschizând ochii şi uitându-se la dormitorul familiar cu o mare şi inexprimabilă uşurare, *e mult mai uşor s-o păţeşti din nou.* Iar ea îşi întinsese anumite tendoane, nu? Da. Mai întâi, trăgând-o pe Amanda după ea, apoi trăgându-l pe Dooley. Şi le întinsese bine de tot.

Ar fi crezut că, după ce se trezise de şase ori şi descoperise că se afla acolo unde-i era locul, în dormitorul care fusese cândva al ei şi al lui Scott şi care acum era doar al ei, lucrurile ar trebui să se îmbunătăţească, dar nu se întâmplă aşa. În schimb, se înrăutăţiră. Se simţea ca un dinte care se mişcă într-o gingie bolnavă. Şi apoi, în prima zi a marelui val de căldură – un val de căldură pe măsura valului năprasnic de frig din urmă cu zece ani, iar ironia acelei întoarceri de situaţie, oricât de mult s-ar fi putut datora coincidenţei, nu-i scăpă – se întâmplă lucrul de care se temea.

5

Se întinse pe canapeaua din camera de zi doar ca să-şi odihnească ochii preţ de câteva momente. În cutia cu idioţenii, incontestabilul idiot, dar uneori comicul Jerry Springer continua să bată

din gură „Mama mi-a furat iubitul", „Iubitul mi-a furat mama", ceva de genul acesta. Se întinse să ia telecomanda și să închidă blestemăția aia, ori poate visă doar că o făcu, pentru că, atunci când deschise ochii să vadă unde era telecomanda, stătea întinsă pe canapea, dar pe dealul cu plante de lupin din Bu-Luna. Era în toiul zilei și nu simțea apropierea niciunui pericol – cu siguranță nu simțea apropierea lunganului lui Scott (căci așa se gândea la el și așa avea să se gândească întotdeauna, deși bănuia că acum era de fapt lunganul ei, lunganul lui Lisey), însă era îngrozită, îngrozită atât de tare, încât aproape că-i venea să strige cu disperare. În loc să facă asta, închise ochii, își imagină camera de zi și, brusc, auzi cum „invitații" de la *Springer Show* țipau unul la celălalt și simți forma alungită a telecomenzii în mâna stângă. O secundă după aceea, sări de pe canapea cu ochii larg deschiși și cu pielea ca de găină. Aproape că putea crede că visase totul (avea fără-ndoială logică, dat fiind nivelul ei actual de anxietate în acea privință), însă claritatea a ceea ce văzuse în acele câteva secunde îi contrazicea ipoteza, oricât de reconfortantă ar fi fost ea. Același efect îl avea și pata purpurie de pe dosul mâinii în care ținea telecomanda.

6

În ziua următoare sună la Biblioteca Fogler și vorbi cu domnul Bertram Partridge, șeful departamentului Colecții Speciale. Domnul Partridge deveni tot mai emoționat pe măsură ce Lisey descrise cărțile care încă se mai aflau în studioul lui Scott. El le numi „volume de compendiu" și spuse că secția Colecții Speciale de la Fogler ar fi foarte fericită să le aibă și „să lucreze cu ea pentru a găsi soluția tuturor chestiunilor fiscale". Lisey răspunse că ar fi un gest foarte frumos, de parcă problema asta ar fi preocupat-o de ani de zile. Domnul Partridge spuse că va trimite chiar în ziua următoare „o echipă de transportatori" ca să pună volumele în cutii și să le

aducă la campusul Orono al Universității din Maine, la distanță de două sute de kilometri de casa sa. Lisey îi aduse aminte că se aștepta ca vremea să fie foarte caldă și că studioul lui Scott, care nu mai dispunea de aer condiționat, redevenise ceea ce era la început: un porumbar. Poate, propuse ea, domnul Partridge ar prefera să nu le dea undă verde transportatorilor până când nu se va fi răcorit vremea.

– Categoric nu, doamnă Landon, zise Partridge, chicotind expansiv, și Lisey știu că se temea să nu se răzgândească dacă va avea prea mult timp să întoarcă problema în minte. M-am și gândit la doi tineri care s-ar descurca de minune. Așteptați și o să vedeți.

7

La mai puțin de o oră după conversația cu Bertram Partridge, telefonul lui Lisey sună în timp ce ea își pregătea un sandvici cu ton și pâine de secară pentru cină: mâncare frugală, dar altceva nu-i trebuia. Afară, căldura stătea deasupra solului ca o pătură. Cerul fusese curățat de orice culoare; era de un alb perfect de la un capăt la celălalt al orizontului. În vreme ce amesteca tonul și maioneza cu puțină ceapă tocată, se gândea la cum o găsise pe Amanda pe una dintre băncile acelea, uitându-se în depărtare la *Nalbă*, iar asta era ciudat, pentru că nu se mai gândise de mult la asta; era ca un vis pentru ea. Își aminti că Amanda o întrebase dacă va trebui să bea din

(suuuuucul ăla)

punciul ăla de rahat dacă se întorcea – felul ei în care încerca să afle, credea Lisey, dacă va rămâne prizonieră la Greenlawn – și ea îi promisese că era gata cu punciul, gata cu sucul. Amanda fusese de acord să se întoarcă, deși era clar că nu-și dorea asta, că ar fi fost fericită să rămână mai departe așezată pe bancă și să se uite la *Nalbă* până când, folosind cuvintele mamei-bune, „eternitatea să se fi terminat pe jumate". Să șadă acolo printre înfricoșătoarele ființe

înfăşurate şi printre privitorii tăcuţi, cu o bancă sau două mai sus de femeia în caftan. Cea care-şi omorâse copilul.

Puse sandviciul pe poliţă, simţind că o cuprinde brusc frigul. Nu avea de unde să ştie asta. Nu avea *cum* s-o ştie.

Dar ştia.

Taci, spusese femeia. *Taci cât mă gândesc la ce am făcut.*

Şi atunci Amanda spusese ceva absolut neaşteptat, nu? Ceva despre Scott. Deşi nimic din ce spusese Amanda *atunci* nu putea să aibă importanţă *acum*, când Scott era mort şi Jim Dooley era mort la rândul său (sau *îşi dorea* ea să fie), Lisey ar fi vrut să-şi amintească exact ce spusese ea.

– A spus că se va întoarce, murmură ea. A spus că se va întoarce dacă asta-l va împiedica pe Dooley să-mi facă rău.

Da, şi Amanda îşi ţinuse cuvântul, Dumnezeu s-o aibă în pază, dar Lisey voia să-şi amintească ceva ce spusese *după* asta. *Nu văd ce legătură poate avea cu Scott*, zisese Amanda cu vocea aceea vag distrată. *El e mort de atât timp... deşi... cred că mi-a spus ceva despre...*

În momentul acela sună telefonul, spărgându-i sticla fragilă a amintirii. Iar când ridică receptorul, o năpădi o certitudine nebunească: avea să fie Dooley. *Alo, domniţă*, avea să spună Prinţul Negru al Incuncilor. *Sun din pântecele bestiei. Ce mai faci azi?*

– Alo? spuse ea.

Ştia că strângea prea tare receptorul, dar nu putea să facă nimic în privinţa asta.

– Danny Boeckman aici, doamnă Landon, zise vocea de la celălalt capăt al firului, şi *doamnă* semăna prea mult cu *domniţă*, însă *aici* sună ca *aişi*, o reconfortantă pronunţie yankee, iar ajutorul de şerif Boeckman părea surescitat, aproape că nu-şi mai încăpea în sine, aşa că avea o voce aproape de copil. Ghiciţi ce!

– Nu ştiu să ghicesc, zise Lisey, dar îi veni o altă idee nebunească: îi va spune că au tras la sorţi la biroul şerifului ca să vadă cine s-o sune şi s-o invite la o întâlnire amoroasă şi că el se alesese cu paiul cel scurt. Numai că de ce ar părea surescitat de *asta?*

– Am găsit capacul luminii din plafon.

Lisey nu avea habar despre ce vorbea.

– Pardon?

– Doolin – individul pe care credeați că-l cheamă Zack McCool și apoi Jim Dooley – a furat PT Cruiser-ul ăla și s-a folosit de el când vă urmărea, doamnă Landon. Eram siguri de asta. Și, când nu-l folosea, îl ținea ascuns în groapa carierei de prundiș. Eram siguri și de asta. Numai că n-o puteam dovedi, pentru că...

– A șters toate amprentele.

– Aha, și n-a uitat niciuna. Da' din cân' în cân', io și Cep mergem acolo...

– Cep?

– Îmi pare rău, Joe. Adjunctul Alston.

Cep, gândi ea. Dându-și seama pentru prima dată cu o claritate absolută că aceia erau oameni adevărați cu vieți adevărate. Cu porecle. *Cep*, gândi. *Ajutorul de șerif Joe Alston, cunoscut și sub numele de Cep.*

– Doamnă Landon? Sunteți acolo?

– Da, Dan. Pot să-ți spun Dan?

– Sigur, cum să nu? În orice caz, din cân' în cân' ne-am dus p-acolo să vedem de nu găsim niște chestii, pen'că erau multe semne c-a stat o vreme-n locul ăla – ambalaje de ciocolată, v'o două sticle de Royal Crown, lucruri d-astea.

– Royal Crown, zise ea încet, apoi gândi: *Bul, Dan. Bul, Cep. Bul, sfârșit.*

– Așa-i, asta-i marca ce părea să-i placă, da' nicio amprentă de pe nicio sticlă aruncată nu s-a potrivit cu v'una de-a lui. Singura potrivire pe care am găsit-o a fost cu amprentele unui tip care a furat o mașină pe la sfârșitu' anilor șaptezeci și care-i vânzător acum la Quick-E-Mart în Oxford. Și celelalte amprente luate de pe sticle tre' să fi fost ale vânzătorului. Da' ieri la prânz, doamnă Landon...

– Lisey.

Urmă o pauză cât el se gândi la asta. Apoi continuă.

– Ieri la prânz, Lisey, pe un drumeag mic ce duce la groapa aia, am găsit premiul ăl mare – capacul plafonierei. L-a smuls și l-a aruncat între ierburi.

Boeckman ridică vocea, adoptă un ton triumfător – încetă să mai fie vocea unui ajutor de șerif și deveni întru totul umană.

– Și ăla a fo' singurul lucru pe care a uitat să-l atingă cu mănuși sau să-l șteargă mai apoi! O amprentă frumoasă de la degetul mare pe o parte, una dodoloață de la arătător pe cealaltă! Cum l-a apucat. Am primit rezultatele dimineață prin fax.

– John Doolin?

– Aha. Nouă puncte de comparație. *Nouă!*

Urmă o pauză și, când vorbi din nou, o parte din triumf îi pierise din glas.

– Acu' de l-am putea găsi pe nenorocit...

– Sunt sigură că va apărea cu timpul, zise ea și aruncă o privire lungă spre sandviciul cu ton. Își pierduse șirul gândurilor despre Amanda, dar își recăpătase apetitul. I se părea un schimb bun, mai ales într-o zi atât de toridă. Chiar dacă nu apare, a încetat să mă mai hărțuiască.

– A plecat din districtul Castle, mi-aș pune reputația la bătaie pentru asta.

O notă inconfundabilă de mândrie se furișă în vocea ajutorului de șerif Dan Boeckman.

– S-a făcut puțin cam prea cald pentru el aici, cred, așa că s-a descotorosit de mașină și a plecat. Asta crede și Cep. Jim Dooley și Elvis au părăsit amândoi clădirea.

– Cep, i se spune așa pentru că mestecă tutun[1]?

– Nu, doamnă, nici pe departe. La liceu, jucam împreună în linia de atac a echipei Castle Hills Knights, care a câștigat Campionatul Statal de Serie A. Bangor Rams erau în avantaj cu trei eseuri, dar le-am luat fața. Singura echipă din părțile noastre care a câștigat Mingea de Aur din anii cincizeci încoace. Iar Joey... nu l-a putut opri nimeni tot sezonul ăla. Chiar și cu patru adversari în cârcă, el continua să spargă tot. Așa că i-am spus Cep și așa a rămas pentru mine.

---

[1] *Plug* (în original), care înseamnă și tutun de mestecat (n. tr.).

– Dacă-i spun și eu așa, crezi c-o să-mi tragă o palmă?

Dan Boeckman râse cu încântare.

– Nu! S-ar simți flatat!

– Bine, atunci. Eu sunt Lisey, tu ești Dan și el e Cep.

– Pentru mine-i perfect așa.

– Și mulțumesc pentru telefon. Felicitări pentru excelenta muncă depusă.

– Mulțumesc că ziceți asta, doamnă. Lisey.

Îi simți plăcerea din voce și asta o făcu să se simtă bine.

– Să ne suni, bine, dacă te mai putem ajuta cu ceva. Sau dacă te mai deranjează vreodată v'un jegos.

– Așa o să fac.

Lisey se întoarse la sandvici cu zâmbetul pe buze și, tot restul zilei, nu se mai gândi la Amanda sau la buna corabie *Nalbă* sau la Bu-Luna. În noaptea aceea, însă, o trezi sunetul unui tunet îndepărtat și senzația că ceva necuprins o... n-o *vâna*, nu tocmai (nu s-ar fi deranjat cu asta), ci o *avea în gând.* Ideea de a fi în mintea necunoscută a unei asemenea ființe o făcu să-i vină să plângă și să strige. În același timp. O făcu de asemenea să-i vină să stea trează toată noaptea și să se uite la filme pe TCM, să fumeze și să bea cafea tare. Sau bere. Berea ar fi fost mai bună. Berea i-ar fi putut da somnul înapoi. În loc să se ridice din pat, aprinse veioza de pe noptieră și rămase nemișcată. *N-o să mai adorm*, își spuse. *O să stau doar aici până ce o să se lumineze la răsărit. Atunci o să mă pot ridica să pregătesc cafeaua de care am nevoie.*

Dar la trei minute după ce avu gândul acesta, moțăia. Zece minute mai târziu, dormea adânc. Și mai târziu, când răsări luna și visă că plutea peste o anume plajă exotică toată numai nisip alb, fin, pe covorul fermecat PILLSBURY, patul îi fu preț de câteva momente gol și încăperea se umplu de mirosul de frangipani și iasomie și regina nopții, miresme deopotrivă cumva pline de dor și de groază. Dar apoi se întoarse și, dimineață, abia dacă-și mai aminti visul, visul că zbura, visul că zbura peste plaja udată de apele bălții din Bu-Luna.

8

În mod cu totul întâmplător, demontarea şarpelui de cărţi diferi doar sub două aspecte de ceea ce prevăzuse ea, fără-ndoială diferenţe minore. Prima diferenţă era aceea că jumătate din echipa de doi oameni a domnului Partridge se dovedi a fi o fată – o tânără robustă de douăzeci şi ceva de ani cu părul de culoarea caramelului prins într-o coadă scoasă prin deschizătura din spate a unei şepci Red Sox. A doua – Lisey n-ar fi bănuit cu câtă rapiditate aveau să se desfăşoare lucrurile. În pofida înfiorătoarei călduri din studio (nici chiar trei ventilatoare pornite la maximum nu puteau face mare lucru în privinţa asta), toate cărţile fură împachetate şi urcate într-o furgonetă UMO albastru-închis în mai puţin de o oră. Când îi întrebă pe cei doi bibliotecari de la Colecţii Speciale (care-şi spuneau – doar pe jumătate în glumă, credea Lisey – Lingăii lui Partridge) dacă nu vor nişte ceai cu gheaţă, acceptară amândoi cu entuziasm şi dădură pe gât două pahare mari fiecare. Pe fată o chema Cory. Ea era cea care-i spuse lui Lisey cât de mult îi plăcuseră cărţile lui Scott, mai ales *Relicve*, pe care susţinea că o citise de trei ori. Pe băiat îl chema Mike şi el era cel care-i transmise condoleanţe. Lisey le mulţumi amândurora pentru bunătate, şi o făcu din suflet.

– Trebuie că vă întristează să-l vedeţi aşa gol, zise Cory şi înclină paharul spre grajd. Cuburile de gheaţă zăngăniră. Lisey avu grijă să nu se uite direct la pahar, temându-se să nu vadă şi altceva decât gheaţă în el.

– E puţin trist, dar îmi dă şi un sentiment de eliberare, zise ea. Am amânat prea mult timp curăţarea lui. M-au ajutat surorile mele. Mă bucur că am făcut-o. Mai vrei ceai, Cory?

– Nu, mulţumesc, dar pot merge la toaletă înainte să plecăm la drum?

– Desigur. Prin camera de zi, prima uşă pe dreapta.

Cory se scuză. Absentă – *aproape* absentă – Lisey mută paharul fetei în spatele carafei de plastic cu ceai.

– Încă un pahar, Mike?

– Nu, mulțumesc, zise el. O să scoateți și covorul, cred.

Ea râse puțin stânjenită.

– Da. Arată cam rău, nu? A rămas așa de când a încercat Scott să lăcuiască niște lemn. A fost un dezastru.

Gândind: *Scuze, dragul meu.*

– Seamănă puțin cu sângele uscat, zise Mike și-și termină ceaiul.

Soarele, cețos și torid, fugi pe suprafața paharului și, pentru o clipă, un ochi păru să se uite atent la Lisey. Când tânărul îl puse jos, ea trebui să-și înfrâneze pornirea de a-l înșfăca și a-l ascunde în spatele carafei de plastic, alături de celălalt.

– Toată lumea spune asta, recunoscu ea.

– Cea mai nasoală tăietură din timpul bărbieritului, zise Mike și râse. Râseră amândoi. Lisey crezu că râsul ei sună aproape la fel de natural ca al lui. Nu se uită la paharul tânărului. Nu se gândea la lunganul care era acum lunganul *ei*. Nu se gândea *decât* la lungan.

– Ești sigur că nu mai vrei puțin? insistă ea.

– Mai bine nu, sunt șofer, zise Mike și mai râseră o tură.

Cory se întoarse și Lisey crezu că-i va cere și Mike permisiunea de a folosi toaleta, dar n-o făcu – bărbații au rinichi mai mari, vezici urinare mai mari, ceva-uri mai mari, sau așa susținea Scott – și Lisey fu bucuroasă, pentru că așa numai fata fu cea care se uită într-un fel ciudat la ea înainte să plece cu șarpele de cărți dezmembrat și urcat în furgonetă. O, fără-ndoială că-i spuse lui Mike ce văzuse în camera de zi și ce găsise în baie, îi spuse în timpul lungului drum spre nord, către Universitatea Maine din Orono, dar Lisey nu era acolo s-o audă. Privirea ei nu fusese atât de rea, la o adică, fiindcă Lisey nu știa atunci ce înseamnă, deși *o văzuse* atingându-și o parte a capului, crezând poate că-i căzuse părul peste ureche sau că-i stătea ridicat ori ceva. Apoi, mai târziu (după ce puse paharele de ceai în mașina de spălat vase fără să le arunce măcar o privire), se duse ea însăși să folosească baia și văzu prosopul agățat peste oglinda de acolo. Își amintea că pusese prosopul de mâini peste oglinda dulăpiorului cu medicamente de la etaj, își amintea că o ascunsese perfect, dar când să fi făcut același lucru și *acolo?*

Nu știa.

Se întoarse în camera de zi și văzu că era un cearșaf atârnat și peste oglinda de deasupra șemineului. Ar fi trebuit să-l observe când trecuse pe acolo, își închipuia că fata îl văzuse, era destul de evident, în fotarea mă-sii, dar adevărul era că micuța Lisey Landon nu-și petrecuse prea mult timp studiindu-și chipul în oglindă în ultimele zile.

Făcu un tur al casei și descoperi că toate, mai puțin două dintre oglinzile de la parter, fuseseră acoperite cu cearșafuri, prosoape sau una dintre ele fusese luată și întoarsă cu fața la perete; pe ultimele două supraviețuitoare le acoperi acum, în spiritul vorbei: dacă-i dai un deget, îți ia toată mâna. Făcând asta, se întrebă oare ce gândise tânăra bibliotecară purtătoare de șapcă Rex Sox roz, foarte la modă. Că văduva celebrului scriitor era fie evreică, fie adoptase obiceiul funerar evreiesc de doliu și că încă mai ținea doliu? Că ajunsese la concluzia că avea dreptate Kurt Vonnegut, că oglinzile nu sunt suprafețe reflectante, ci *falii*, hublouri spre o altă dimensiune? Și, sincer, oare nu asta *credea* ea însăși?

Nu hublouri, ci ferestre. Și chiar trebuie să mă preocupe ce crede o bibliotecară de la Universitatea Maine?

O, probabil nu. Însă erau atât de multe suprafețe reflectante în viața unui om, nu-i așa? Nu doar oglinzi. Erau paharele de suc în care nu trebuia să te uiți la primele ore ale dimineții și paharele de vin în care să nu privești cu ochi mari la apus. De așa multe ori stăteai la volanul mașinii și-ți vedeai fața cum te privește din instrumentele de bord. Sunt multe nopți lungi când mintea unui alt... *lucru*... se poate întoarce spre o persoană, dacă persoana aceea nu-și poate ține mintea să nu se-ntoarcă spre lucrul respectiv. Și, mai exact, cum te puteai opri să nu faci asta? Cum să nu te gândești la ceva? Mintea e un rebel purtător de kilt care ține morțiș să lovească sus cu piciorul, ca să-l citeze pe răposatul Scott Landon. Era în stare să ajungă până la... Ei bine, scoate foc pe cur și păstrează chibriturile pentru altă dată, de ce să n-o spui? La această culme a mălurii era în stare să ajungă.

Şi mai era ceva. Ceva şi mai înfricoşător. Poate, chiar dacă el nu venea la *tine*, *tu* nu te puteai opri să nu mergi la *el*. Pentru că odată ce-ţi întinzi fotatele alea de tendoane... odată ce viaţa ta în lumea reală începe să ţi se pară un dinte care se mişcă într-o gingie stricată...

S-ar fi trezit coborând scările sau urcând în maşină sau pornind apa la duş sau citind o carte sau deschizând o revistă de cuvinte încrucişate şi ar fi încercat o absurdă senzaţie de strănut care stă să vină sau *(mein gott, iubimeu, mei gott, Kleine Leezy!...)*

de orgasm care se apropie şi ar fi gândit: *O, fotarea mă-sii, nu vin, ci* mă duc, *mă duc de cealaltă parte.* Lumea ar fi părut să palpite şi ar fi năpădit-o senzaţia aceea a unei lumi cu totul noi care stă să se nască, una în care dulceaţa se amăra şi se transforma în otravă după lăsarea întunericului. O lume aflată la doar un pas depărtare, un pas făcut în lateral, nimic mai mult decât o scuturare a degetelor sau o rotire de şold. Pentru o clipă, ar simţi Castle View cum se prăbuşeşte de o parte şi de alta şi ea ar deveni Lisey acrobata pe sârmă, Lisey care umblă pe o lamă de cuţit. Apoi s-ar întoarce, o femeie solidă (chiar dacă de vârstă mijlocie şi puţin prea slabă) într-o lume solidă, coborând nişte scări, trântind portiera unei maşini, potrivind apa caldă, întorcând pagina unei cărţi sau rezolvând opt pe orizontală, cuvânt din trei litere, rotund cu valoare, începe cu *B* şi se termină cu *N*.

9

La două zile după ce şarpele dezmembrat plecase spre nord, în ceea ce filiala din Portland a Serviciului Naţional de Meteorologie avea să înregistreze ca fiind cea mai călduroasă zi a anului în Maine şi New Hampshire, Lisey urcă în studioul gol cu o combină stereo şi un compact-disc intitulat *Hank Williams' Greatest Hits.* Nu avea să întâmpine probleme să asculte CD-ul, aşa cum nu întâmpinase probleme nici să pornească ventilatoarele în ziua când veniseră

Lingăii lui Partridge; tot ce făcuse Dooley fusese să deschidă cutia electrică de jos și să întrerupă cele trei siguranțe care controlau alimentarea cu electricitate a studioului.

Nu avea idee cât de cald avea să fie în studio, dar știa că trebuia să fie bine trecut de treizeci de grade. Îndată ce se văzu în capul scărilor începu să-și simtă bluza cum i se lipește de corp și cum i se umezește fața. Citise undeva că femeile nu *transpiră*, ci *strălucesc*, ca să vezi până unde duce prostia omenească. Dacă stătea acolo mult timp, probabil că avea să-și piardă cunoștința din cauza căldurii, dar nu voia să întârzie. Era o piesă country pe care o auzea uneori la radio și se numea „Ain't Livin' Long Like This". Nu știa cine o scrisese ori cine o cânta (nu Bătrânul Hank), dar se recunoștea în ea[1]. Nu-și putea trăi restul vieții cu frica propriei reflexii – sau a ce ar putea vedea trăgând cu ochiul din spatele ei – și nu putea trăi cu teama că ar putea în orice clipă să piardă legătura cu realitatea și să se trezească în Bu-Luna.

Rahatul ăsta trebuia să se termine.

Vârî ștecărul în priză, apoi se așeză cu picioarele încrucișate pe podea în fața combinei muzicale și puse discul înăuntrul. Îi curse transpirație într-un ochi, înțepând-o, și o șterse cu nodurile degetelor. Scott ascultase multă muzică acolo sus, o ascultase la volum maxim. Când aveau un sistem stereo de douăsprezece mii de dolari și izolare fonică în alcovul unde se aflau majoritatea difuzoarelor, o puteai lăsa pur și simplu să facă ravagii. Prima dată când îi pusese să asculte „Rockaway Beach", crezuse că va ridica acoperișul de pe grajd. În comparația cu asta, ceea ce avea de gând să asculte acum urma să pară anemic și pipernicit, însă credea că avea să fie suficient.

Cuvânt din trei litere, rotund cu valoare, începe cu B *și se termină cu* N.

Amanda, șezând pe una dintre băncile acelea, uitându-se în depărtare la portul Southwind, stând mai sus de femeia în caftan care-și omorâse copilul, Amanda spunând: „Era vorba despre o poveste. Povestea ta,

[1] *Așa n-o voi mai duce mult*, piesă scrisă de Rodney Crowell (n. tr.).

povestea lui Lisey. Și despre afgan. Numai că el îi spunea africană. *A spus că era un bup? Un bip? Un bun?"*

Nu, Manda, nu bun, chiar dacă ăsta este *un cuvânt din trei litere și are valoare, fără-ndoială, și-ncepe cu* B *și se termină cu* N. *Dar cuvântul folosit de Scott...*

Cuvântul acela fusese *bul*, desigur. Transpirația îi curgea pe față ca lacrimile. O lăsă să curgă.

– Ca în Bul, sfârșit. Și la sfârșit primești un premiu. Uneori un baton de ciocolată. Alteori o Royal Crown de la Mulie. Uneori un sărut. Iar alteori... alteori o poveste. Așa-i, dragul meu?

Simțea că e bine să-i vorbească. Pentru că era încă prezent. Chiar dacă nu mai erau computerele și mobila și sofisticatul sistem stereo și fișetele pline de manuscrise și teancurile de șpalturi (ale lui și cele trimise lui de prieteni și admiratori) și șarpele de cărți... chiar dacă acestea nu mai erau, ea încă-l mai simțea pe Scott. Sigur că-l simțea. Pentru că el nu terminase încă să-și spună cuvântul. Mai avea o poveste de spus.

Povestea lui Lisey.

Credea că știe care, pentru că exista doar una pe care n-o terminase niciodată.

Atinse una dintre petele de sânge uscat de pe covor și se gândi la argumentele împotriva nebuniei, cele care cad cu un foșnet moale. Se gândi la cum fusese sub copacul miam-miam: ca și când s-ar fi aflat într-o altă lume, una numai a lor. Se gândi la Oamenii Mălurii, la Oamenii Bulului de Sânge. Se gândi cum, atunci când îl văzuse Jim Dooley pe lungan, se oprise din strigăt și-i căzuseră mâinile pe lângă corp. Pentru că i se scursese forța din brațe. Asta se întâmpla când te uitai la mălură, când mălura se uita înapoi la tine.

– Scott, zise ea. Iubitule, te ascult.

Nu primi niciun răspuns... numai că Lisey își răspunse singură. *Numele orașului era Anarene. Sam Leul era proprietarul salonului de biliard. Era proprietarul cinematografului. Și al restaurantului, unde toate piesele din tonomat păreau să fie cântece ale lui Hank Williams.*

Ceva, undeva în studioul gol, păru să suspine a confirmare. Era posibil să fie doar în imaginația sa. În orice caz, era timpul. Încă nu știa exact ce căuta, dar credea c-o va recunoaște când o va vedea – cu siguranță o va recunoaște când o va vedea, dacă i-o lăsase Scott – și era timpul să-nceapă să caute. Pentru că așa nu avea s-o mai ducă mult. Nu putea.

Apăsă butonul PLAY și vocea obosită și veselă a lui Hank Williams începu să cânte:

„Goodbye Joe, me gotta go,
Me-oh-my-oh,
Me gotta go pole the pirogue
Down the bayou..."

SCOPN, iubimeu, își spuse ea și închise ochii. Pentru o clipă, muzica se auzi în continuare, dar dogită și o, cât de îndepărtată, ca și când ar fi răsunat din capătul unui coridor lung sau din gâtul unei peșteri adânci. Apoi, pe dinăuntrul pleoapelor înflori roșie lumina soarelui și temperatura scăzu dintr-odată cu zece sau chiar douăsprezece grade. O adiere răcoroasă, delicios înmiresmată de parfumul florilor, îi mângâie pielea transpirată și-i suflă pe spate părul lipicios de pe tâmple.

Deschise ochii în Bu-Luna.

10

Încă ședea cu picioarele încrucișate, dar acum se afla pe marginea cărării ce ducea în josul dealului purpuriu într-o direcție și printre copacii sufletbun în cealaltă. Mai fusese acolo; era exact locul în care o adusese soțul ei înainte să-i devină soț, spunând că vrea să-i arate ceva.

Se ridică în picioare, îndepărtându-și părul umed de transpirație de pe față, bucurându-se de adierea vântului. Bucurându-se de

dulceața aromelor amestecate pe care o aducea – da, desigur – dar și mai mult de răcoarea lui. Bănuia că era mijlocul după-amiezii cu ideala temperatură de douăzeci și patru de grade. Auzea cântecul păsărilor, păsări întru totul comune judecând după sunetul lor – cu siguranță pițigoi și prihori, probabil cinteze și poate o ciocârlie pentru ca meniul să fie complet – dar nicio ființă răzătoare în pădure. Era prea devreme pentru ele, bănuia. Nu simțea nici apropierea lunganului, iar asta era cea mai bună dintre vești.

Se întoarse cu fața spre copaci, rotindu-se încet pe călcâie. Nu căuta crucea, pentru că aceasta îi străpunsese brațul lui Dooley, după care el o aruncase. Căuta de fapt *copacul*, cel care stătea puțin mai în fața celorlalți doi pe partea stângă a potecii...

– Nu, nu e așa, murmură ea. Erau pe *ambele* părți ale potecii. Ca niște soldați care păzesc intrarea în pădure.

Și chiar atunci îi văzu. Și un al treilea care stătea puțin în fața celui de pe stânga. Al treilea era cel mai înalt, cu trunchiul acoperit de mușchi atât de des încât părea o blană. La rădăcina lui, pământul încă părea puțin afundat. Acolo își îngropase Scott fratele pe care încercase atât de tare să-l salveze. Și într-o parte a locului afundat văzu ceva cu uriași ochi goi uitându-se țintă la ea din iarba înaltă.

Pentru o clipă crezu că era Dooley sau cadavrul lui Dooley, reînsuflețit cumva și întors s-o urmărească, dar își aminti cum, după ce o lovise pe Amanda cu pumnul, își dăduse jos nefolositorii ochelari fără lentile și-i aruncase. Și uite-i acolo, lângă mormântul fratelui cel bun.

E o altă vânătoare de bul, își spuse ea îndreptându-se spre ei. *De la poteca la copac; de la copac la mormânt; de la mormânt la ochelari. Unde apoi? Unde acum, iubimeu?*

Următorul popas se dovedi a fi crucea, cu brațul orizontal înclinat acum precum minutarul unui ceas care arăta șapte și cinci. Vârful brațului vertical era mânjit pe o bună bucată de sângele lui Dooley, uscat și devenit acum aproape maro, culoarea brună a petelor de pe covorul din studioul lui Scott. Încă mai putea să citească **PAUL** pe scândura orizontală și, când ridică crucea (cu o reală reverență) din iarbă pentru a se uita mai bine, mai văzu încă ceva: bucata de ață

galbenă și roasă care fusese înfășurată de mai multe ori în jurul scândurii verticale a crucii și apoi legată bine. Legată, Lisey nu avea absolut nicio îndoială, cu același fel de nod cu care fusese legat și clopoțelul lui Chuckie G. în copacul din pădure. Ața galbenă – pe care o răsucise cândva mama-bună cu acele de tricotaj în vreme ce se uita la televizor la ferma din Lisbon – era înfășurată în jurul scândurii verticale puțin deasupra locului unde lemnul era înnegrit de pământ. Și, uitându-se la ea, își aminti că o văzuse gonind în întuneric cu o clipă înainte ca Dooley să-și smulgă crucea din braț și s-o arunce în lături.

E africana, cea pe care am lăsat-o lângă stânca cea mare de deasupra bălții. S-a întors mai târziu, cândva mai târziu, a luat-o și a adus-o aici. A deșirat-o puțin, a legat ața de cruce, apoi a mai deșirat puțin. Și s-a așteptat ca eu să găsesc restul la capătul ei.

Cu inima bubuindu-i tare și surd în piept, Lisey lăsă crucea să cadă și începu să urmeze firul galben de ață care părăsea poteca și se îndrepta spre liziera Pădurii Fermecate, prefirându-l prin mâini în vreme ce iarba înaltă îi șoptea pe lângă coapse și cosașii țopăiau și plantele de lupin emanau aroma lor dulce. Undeva, o lăcustă își cântă cântecul de vară fierbinte, și-n pădure un corb – *era* oare un corb? Așa părea, un corb întru totul normal – trimise un salut aspru, însă nu era nici urmă de mașini, de avioane, nicio voce omenească aproape sau departe. Merse prin iarbă, urmărind firul de afgan deșirat, cel în care se înfășurase în atâtea nopți friguroase din urmă cu zece ani soțul ei fără somn, speriat și bolnav. Înaintea ei, un copac sufletbun ieșea puțin înaintea celor asemenea lui, întinzându-și crengile, creând o oază de umbră ademenitoare. Sub el văzu un coș metalic înalt și o bucată mult mai mare de galben. Culoarea era ștearsă acum, lâna era scămoșată și amorfă, ca o uriașă perucă galbenă lăsată afară în ploaie sau poate cadavrul unui motan mare, însă Lisey o recunoscu drept ceea ce era îndată ce o văzu și pieptul începu să i se cutremure. Auzi în minte The Swinging Johnsons cântând „Too Late to Turn Back Now"[1] și simți mâna

[1] Acum e prea târziu să te mai întorci (n. tr.).

lui Scott care o conducea în ringul de dans. Urmă firul de aţă galbenă deşirată sub copacul sufletbun şi îngenunche lângă puţinul care mai rămăsese din cadoul de nuntă pe care-l făcuse mama fiicei sale mici şi soţului fiicei sale mici. Îl ridică... împreună cu ceea ce conţinea. Îşi lipi faţa de el. Avea miros de umezeală şi mucegai, un lucru vechi, un lucru uitat, un lucru care mirosea acum mai mult a înmormântări decât a nunţi. Dar asta era-n regulă. Asta era exact aşa cum trebuia să fie. Simţi mirosul tuturor anilor în care stătuse acolo, legat de crucea lui Paul şi aşteptând-o, ca un fel de ancoră.

11

Puţin mai târziu, când i se opriră lacrimile, puse cadoul (căci asta era, cu siguranţă) înapoi acolo unde fusese şi se uită la el, atingând locul de unde firul galben începea să se deşire din bucata rămasă a afganului. Se mira că nu se rupsese, nici când Dooley căzuse peste cruce, nici când şi-o scosese din braţ ori când o aruncase – când o azvârlise. Sigur, faptul că Scott o legase de baza scândurii fusese de ajutor, însă rămânea un lucru destul de uimitor, mai ales când te gândeai cât de mult timp stătuse blestemăţia aia acolo, expusă intemperiilor. Era un *miracol celest*, cum s-ar zice.

Dar, desigur, uneori câinii pierduţi se întorc acasă; uneori, firele vechi rezistau şi te conduceau la premiul de la capătul vânătorii de bul. Începu să desfacă rămăşiţele decolorate şi scămoşate ale afganului, dar se răzgândi şi se uită în coş. Ceea ce văzu o făcu să râdă cu tristeţe. Era aproape plin cu sticle de băutură. Una sau două păreau relativ noi şi era *sigură* că sticla de deasupra *era* nouă, pentru că în urmă cu zece ani nu exista o năzdrăvănie precum Mike's Hard Lemonade. Însă majoritatea erau vechi. În locul acesta venise Scott să bea în '96, dar chiar şi mort de beat avusese prea mult respect pentru Bu-Luna ca să lase sticlele goale care încotro. Şi oare, dacă ar mai căuta, ar mai găsi alte depozite secrete? Poate. Probabil.

Însă acesta era singurul care conta pentru ea. Îi arăta că acela era locul în care venise Scott pentru a-și scrie ultima lucrare din viață.

Acum avea impresia că găsise toate răspunsurile, mai puțin pe cele mai importante, cele pentru care venise – cum să continue să trăiască împreună cu lunganul și cum să evite să alunece în locul acela unde trăia el, mai ales atunci când se gândea la ea. Poate că-i lăsase Scott niște răspunsuri. Chiar dacă n-o făcuse, îi lăsase *ceva*... și era foarte frumos sub copac.

Luă din nou africana și o pipăi așa cum își pipăia cadourile de Crăciun în copilărie. Înăuntru era o cutie, însă nu părea deloc asemănătoare cu cutia de cedru a mamei-bune; era mai moale ca aceea, aproape spongioasă, ca și când, chiar și înfășurată în africană și lăsată sub copac, o pătrunsese umezeala de-a lungul anilor... și pentru întâia oară se întrebă despre câți ani să fie vorba. Sticla de Hard Lemonade lăsa de bănuit că nu erau prea mulți. În schimb, senzația la atingere a obiectului sugera...

– E o cutie pentru manuscrise, murmură ea. Una dintre cutiile lui din carton tare pentru manuscrise.

Da. Era sigură de asta. Numai că, după doi ani sub copacul acela... sau trei... sau patru... devenise o cutie din carton *moale*.

Începu să desfacă afganul. Ajunse să înlăture două falduri; mai mult nu rămăsese. Și *era* o cutie pentru manuscrise, a cărei culoare gri-deschis fusese transformată de umiditate în gri-ardezie. Scott punea întotdeauna o etichetă cu titlul pe cutii. Eticheta de pe aceasta se desfăcuse din ambele părți și se ridicase. O împinse la loc cu degetele și văzu un singur cuvânt în caligrafia apăsată și groasă a lui Scott: LISEY. Deschise cutia. Paginile dinăuntru erau foi liniate rupte dintr-un caiet. Erau poate treizeci, umplute cu un scris rapid și compact, cu unul dintre pixurile lui cu vârf de fetru. Nu era surprinsă să vadă că Scott scrisese la prezent, că ceea ce scrisese părea să fi adoptat ici-colo un ton infantil și că povestea începea de la mijloc. Această ultimă observație era adevărată, reflectă ea, numai dacă nu știai cum supraviețuiseră doi frați tatălui lor nebun și ce se întâmplase cu unul dintre ei și cum celălalt

nu-l putuse salva. Povestea părea să înceapă de la mijloc numai dacă nu știai despre momâi și măluri. Începea de la mijloc numai dacă nu știai că

12

În februarie începe să se uite la mine ciudat, cu coada ochiului. Mă tot aștept să țipe la mine sau chiar să-și scoată briceagul ăla vechi și să înceapă să mă taie. N-a mai făcut asta de mult timp, dar cred c-ar fi aproape o ușurare. N-ar scoate mălura din mine, pentru că asta nu există – am văzut adevărata mălură când a fost Paul înlănțuit în pivniță, nu fanteziile lui tați despre ea – și nu am nimic de felul ăsta în mine. Dar e ceva rău în el, iar tăindu-se nu-l poate scoate. Nu de data asta, deși a încercat de nenumărate ori. Știu. Am văzut maiourile și chiloții însângerați în coșul de rufe. Dar și-n coșul de gunoi. Dacă să mă taie pe mine l-ar ajuta pe el, l-aș lăsa s-o facă, pentru că încă-l mai iubesc. Mai mult ca niciodată de când am rămas doar noi doi. Mai mult ca niciodată de când am trecut prin ce am trecut cu Paul. Genul ăsta de iubire e un fel de blestem, ca mălura. „Mălura e puternică", a spus el.

Dar n-o să taie.

Într-o zi mă-ntorc din hambarul în care am stat puțin să mă gândesc la Paul – să mă gândesc la vremurile bune pe care le-am petrecut împreună în casa asta veche – și tati mă apucă și mă scutură. „Te-ai dus acolo!" îmi strigă în față. Și văd că, oricât de bolnav am crezut că e, acum e și mai rău. Nu l-am văzut niciodată așa ca acum. „De ce te duci acolo? Ce faci acolo? Cu cine vorbești? Ce pui la cale?"

Și mă tot scutură și scutură, lumea se mișcă sus-jos. Apoi mă lovesc cu capul de o parte a ușii și văd stele și cad acolo în prag și simt căldura din bucătărie în față și frigul din curte în spate.

„Nu, tati", spun, „nu m-am dus nicăieri, doar mă..."

Se apleacă deasupra mea cu mâinile în genunchi, cu fața peste fața mea, are pielea palidă cu excepția a două pete de culoare sus pe pomeți și văd cum i se mișcă ochii de la stânga la dreapta, stânga-dreapta, și știu că a divorțat o dată pentru totdeauna de starea de bine. Și-mi amintesc de Paul care spunea: Scott, să nu-l superi niciodată pe tati atunci când nu e bine.

„Să nu-mi spui mie că n-ai fost nicăieri, bastard mic și mincinos, te-am căutat PRIN TOATĂ CASA ASTA FOTATĂ!"

Mă gândesc să-i spun că am fost în magazie, dar știu că asta, în loc să îmbunătățească lucrurile, o să le înrăutățească. Mă gândesc la Paul care spunea să nu-l superi niciodată atunci când nu e bine, atunci când îl apucă ura, și fiindcă știu unde crede că am fost spun da, tati, da, m-am dus în Bu-Luna, dar numai ca să pun flori la mormântul lui Paul. Și funcționează. Pe moment, cel puțin. Se relaxează. Mă prinde chiar de mână și mă trage sus și apoi mă scutură pe haine, de parcă ar vedea zăpadă sau praf sau ceva pe ele. Sunt curate, dar poate că el le vede murdare. Cine știe?

Spune: „E-n regulă, Scoot? E-n regulă mormântul lui? Nu l-a răscolit nimic?"

„Totu-i bine, tati."

El spune: „Sunt naziști care stau în umbră, Scooter, ți-am spus asta? Trebuie să-ți fi zis. Îl venerează pe Hitler în pivniță. Au o statuetă din ceramică a bastardului. Ei cred că eu nu știu."

Nu am decât zece ani, dar știu că Hitler e oale și ulcele încă de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Mai știu și că nimeni de la U.S. Gyppum nu venerează nicio statuie a lui în pivniță. Mai știu și un al treilea lucru, anume să nu-l supăr niciodată pe tati atunci când îl apucă mălura, așa că întreb: „Și ce ai de gând să faci?"

Se apleacă mai aproape de mine și cred c-o să mă plesnească de data asta sau c-o să reînceapă să mă scuture. În schimb, își ațintește ochii într-ai mei (nu i-am văzut niciodată așa de mari

sau de negri) și apoi se apucă de ureche. „Ce-i asta, Scooter? Ție ce ți se pare că-i, bătrâne Scoot?"

„Urechea ta, tati", spun.

El clatină din cap, ținându-se mai departe de ureche și fixându-mi mai departe privirea cu a sa. „O s-o țin lipită de pământ", spune. „Și când o să vină timpul..." Îndoaie degetul și face ca și când ar trage cu arma. „Pe fiecare fotat în parte, Scooter. Pe toți naziștii ăia fii de zdrențe." Poate c-ar fi făcut-o. Tatăl meu, într-o răbufnire de glorie dezgustătoare. Poate c-ar fi apărut și unul dintre titlurile alea de ziar - UN SINGURATIC O IA RAZNA ÎN PENNSYLVANIA, UCIDE NOUĂ COLEGI DE MUNCĂ ȘI SE SINUCIDE, MOTIV NECUNOSCUT - dar, înainte să ajungă la asta, mălura îl cuprinde într-un fel nou.

Februarie a fost senin și rece, dar, când vine martie, vremea se schimbă și tati se schimbă odată cu ea. Pe măsură ce crește temperatura și cerul se acoperă de nori și încep să cadă primele lapovițe, devine tot mai morocănos și mai tăcut. Nu se mai bărbierește, apoi nu se mai spală, apoi nu mai face de mâncare. Vine o zi, poate deja dincolo de jumătatea lunii, când îmi dau seama că cele trei zile libere pe care le primește uneori de la serviciu atunci când se face schimbul de ture au devenit patru... apoi cinci... apoi șase. În cele din urmă, îl întreb când se întoarce la muncă. Mă tem să-l întreb, pentru că acum își petrece mare parte din zile fie sus în dormitor, fie jos întins pe sofa și ascultând muzică country la WWVA, postul care transmite din Wheeling, West Virginia. Nici sus și nici jos, mie nici nu-mi mai aruncă vreun cuvânt și-i văd acum tot timpul ochii cum se mișcă de la stânga la dreapta pe când îi caută <u>pe ei</u>, pe Oamenii Mălurii, pe Oamenii Bulului de Sânge. Așa că... <u>nu</u>, nu vreau să-l întreb, dar trebuie s-o fac, pentru că, dacă nu se duce la muncă, lumea se va schimba.

„Vrei să știi când mă întorc la serviciu", spune pe un ton înțelegător. Stă tolănit pe sofa cu fața acoperită de barba pe care nu și-o mai rade. Stă tolănit acolo într-un pulover vechi

de pescar și o pereche de pantaloni largi, cu picioarele goale la vedere. Stă tolănit acolo în vreme ce Red Sovine cântă „Giddyup-Go" la radio.

„Da, tati."

Se ridică într-un cot și se uită la mine, și atunci văd că e dus. Mai rău, că se ascunde ceva în el, crește, devine mai puternic, își așteaptă timpul. „Vrei să știi. Când. Mă. Întorc. La serviciu."

„Cred că asta te privește pe tine", spun. „Am venit de fapt să te întreb dacă să pun de cafea."

Mă prinde de braț, și-n seara aia văd vânătăi întunecate acolo unde m-au strâns degetele lui. Patru vânătăi de un albastru-închis sub forma degetelor lui. „Vrei să știi. Când. Mă. Duc. Acolo." Îmi dă drumul și se ridică în șezut. Are ochii mai mari ca niciodată și nu vor să stea locului. I se zbat în orbite. „Nu mă mai duc acolo niciodată, Scott. Locul ăla s-a închis. Locul ăla s-a dus dracului. Chiar nu știi nimic, tăntălău prost, fiu de stârpitură?" Se uită la covorul murdar din camera de zi. La radio, Red Sovine îi face loc lui Ferlin Husky. Apoi tati ridică iarăși ochii și este tati, și spune ceva ce aproape-mi frânge sufletul. „Oi fi tu prost, Scooter, da' ești curajos. Ești băiatul meu curajos. N-o să-l las să-ți facă rău."

După aceea se-ntinde înapoi pe canapea și întoarce fața în cealaltă parte și-mi spune să nu-l mai deranjez, că vrea să tragă un pui de somn.

În noaptea aceea lungă mă trezește sunetul lapoviței care se lovește de geam și-l văd că șade pe marginea patului meu, zâmbindu-mi. Numai că nu el e cel care zâmbește. Nu are aproape nimic altceva în ochi în afară de mălură. „Tati?" spun și el nu-mi răspunde nimic. Gândesc: O să mă omoare. O să mă prindă de gât și o să mă sugrume, și toate prin câte am trecut, toată treaba aia cu Paul, vor fi fost de pomană.

În schimb, spune pe un fel de voce gâtuită: „Culcă-te-napoi", și se ridică de pe pat și iese din cameră într-un fel bălăbănit, cu bărbia în față și dând din fund, de parcă s-ar preface că e un

tambur major la o paradă sau știu eu ce. Câteva secunde mai târziu, aud o groaznică bufnitură cărnoasă și știu că a căzut pe scări sau poate chiar s-a aruncat intenționat, și rămân acolo o vreme, neputând să cobor, sperând să fi murit, sperând să n-o fi făcut, întrebându-mă ce o să fac dacă a murit, nepăsându-mi, neștiind ce sper mai mult. O parte din mine speră chiar să-și termine treaba, să se întoarcă și să mă omoare, să-și termine pur și simplu treaba, să pună capăt groazei de a trăi în casa aia. Într-un târziu, strig: „Tati? Ești bine?"

Vreme îndelungată nu primesc niciun răspuns. Stau acolo și ascult lapovița, spunându-mi: E mort, este, tati meu e mort, sunt singur aici, apoi urlă din întuneric, de jos: „Da, bine! Taci, căcat mic! Taci dacă nu vrei să te audă ființa din perete și să iasă și să ne mănânce pe amândoi de vii! Sau vrei să intre-n tine așa cum a intrat în Paul?"

Nu răspund nimic la asta, stau doar acolo și tremur.

„Răspunde-mi!" urlă el. „Răspunde, tontule, sau o să vin acolo sus și o să te fac să-ți pară rău!"

Dar nu pot, sunt prea speriat ca să răspund, limba nu-mi e decât o bucățică de carne uscată care-mi stă pe fundul gurii. Dar nici nu plâng. Sunt prea speriat și pentru asta. Stau doar acolo și îl aștept să urce scările și să mă lovească. Sau să mă omoare ca pe un câine de pripas.

Apoi, după ceea ce mi se pare un timp foarte lung – cel puțin o oră, deși nu putea să fie mai mult de un minut sau două – îl aud bolborosind ceva ce putea fi Îmi curge sânge de la capu' ăsta futut sau Nu-l mai înțeleg pe copilul ăsta năuc. Orice ar fi, se îndepărtează de scări, merge spre camera de zi și știu c-o să se trântească pe sofa și o să adoarmă acolo. Dimineața o să se trezească sau poate nu, dar în orice caz a terminat cu mine pentru noaptea asta. Însă mie încă mi-e teamă. Mi-e teamă pentru că există o ființă. Nu cred că e în perete, dar există o ființă. L-a luat pe Paul și probabil c-o să-l ia și pe tati, după care urmez eu. M-am gândit mult la asta, Lisey,

13

Din locul ei de sub copac – şedea de fapt cu spatele sprijinit de trunchiul copacului – Lisey ridică privirea, aproape la fel de uluită cum ar fi fost dacă fantoma lui Scott ar fi strigat-o pe nume. Într-un fel bănuia că exact asta se întâmplase şi, sincer, de ce ar trebui să fie surprinsă? Sigur că i se adresa ei, ei şi nimănui altcuiva. Povestea asta era a ei, povestea lui Lisey, şi chiar dacă de felul ei citea încet, avansase deja cu lectura pe o treime din paginile de caiet scrise de mână. Credea că va termina cu mult înaintea lăsării întunericului. Asta era bine. Bu-Luna era un loc frumos, dar numai la lumina zilei.

Coborî din nou privirea la ultimul lui manuscris şi fu din nou uimită că supravieţuise propriei lui copilării. Observă că Scott folosise timpul trecut numai când i se adresase ei, aici în prezentul ei. Zâmbi şi reluă lectura, gândindu-se că, dacă ar avea o singură dorinţă, aceasta ar fi să zboare la copilul acela singuratic pe covorul ei fermecat şi să-l consoleze, şoptindu-i la ureche că acel coşmar avea, cu timpul, să ajungă la sfârşit. Sau cel puţin partea aceea din el.

14

M-am gândit mult la asta, Lisey, şi am ajuns la două concluzii. Prima, că pe Paul l-a luat ceva real şi că era un soi de fiinţă posesivă care s-ar putea să aibă origini perfect materiale, poate chiar virale sau bacteriologice. A doua, că nu era vorba de lungan. Pentru că fiinţa aia nu seamănă cu nimic din ce putem înţelege noi. E un lucru cu totul aparte şi e mai bine să nici nu ne gândim la el. Niciodată.

În orice caz, eroul nostru, micuţul Scott Landon, adoarme în cele din urmă la loc şi, în casa aceea de fermă din ţinutul rural al statului Pennsylvania, lucrurile merg mai departe ca înainte, preţ de alte câteva zile lungi, cu tati tolănit pe canapea ca o

bucată de brânză rumenă și puternic mirositoare și cu Scott gătind mâncare și spălând vase (numai că el numește asta „spălatu' vasilor") și cu lapovița bătând în geamuri și muzica country transmisă de WWVA umplând casa – Donna Fargo, Wylon Jennings, Johnny Cash, Conway Twitty, „Country" Charlie Pride și – desigur – Bătrânul Hank. Apoi, într-o după-amiază pe la trei, un Chevrolet sedan maro pe care scrie U.S. GYPSUM se apropie de-a lungul drumului de acces, împrăștiind pe ambele părți evantaie de zloată. Andrew Landon își petrece acum mare parte din timp pe canapeaua din camera de zi, doarme noaptea pe ea și acolo a stat toată ziua, iar Scott n-ar fi bănuit niciodată că bătrânul său se mai poate mișca atât de repede cum o face când aude mașina aia, care în mod evident nu e vechea camionetă Ford a poștașului sau furgoneta celor care citesc contoarele. Tati se ridică într-o clipită și sare la fereastra ce dă spre partea stângă a verandei din față. Stă aplecat de spate cu draperia alb-murdară trasă puțin într-o parte. Părul îi e ridicat la spate și Scott, care stă în cadrul ușii de la bucătărie cu o farfurie într-o mână și un prosop de vase pe umăr, vede locul mare și buhăit de pe obrazul lui tati unde s-a lovit când a căzut atunci pe scări și vede cum un crac al pantalonilor de muncă ai lui tati e tras în sus aproape până la genunchi. Îl aude pe Dick Curless la radio cum cântă „Tombstone Every Mile" și vede crima din ochii lui tati și-n felul cum își ține buzele trase în jos, de i se văd dinții inferiori. Tati se întoarce repede de la fereastră și cracul pantalonilor îi cade la loc. Merge cu pași mari ca de foarfecă spre dulap și-l deschide tocmai când motorul Chevrolet-ului se oprește și Scott aude portiera mașinii cum se deschide afară, cineva care vine la ușa morții și nici n-o știe, nu are nici cea mai fotat de vagă idee, iar tati scoate din dulap pușca de calibru 30-06, exact aceea pe care a folosit-o pentru a pune capăt vieții lui Paul. Sau vieții lucrului dinăuntrul său. Se aude bocănit de pantofi pe treptele verandei. Sunt trei trepte, iar cea din mijloc scârțâie cum a scârțâit mereu, în vecii vecilor, amin.

„Tati, nu", spun cu o voce joasă și rugătoare în vreme ce Andrew „Sparky" Landon se duce spre ușa închisă cu noul și ciudat de grațiosul său mers ca de foarfecă, cu pușca ținută în față. Eu încă am farfuria în mână, dar acum îmi simt degetele amorțite și-mi spun: O s-o scap. Afurisenia o să cadă jos și o să se spargă, iar omul de afară... ultimele sunete pe care o să le audă în viața sa sunt cele ale unei farfurii sparte și pe Dick Curless cântând la radio despre Hainesville Woods în casa asta împuțită de fermă. „Tati, nu", spun din nou, implorând din tot sufletul și încercând să exprim asta și cu privirea.

Sparky Landon ezită, apoi se lipește de perete așa încât, dacă se deschide ușa (când se deschide ușa), să-l ascundă. Și, chiar în timp ce face asta, se aude o serie de ciocănituri. Nu-mi vine greu să citesc cuvintele care se formează pe tăcute pe buzele încadrate de țepii bărbii: Atunci, scapă de el, Scoot.

Mă duc la ușă. Mut farfuria pe care voiam s-o șterg din mâna dreaptă în cea stângă și deschid. Îl văd pe bărbatul care stă acolo cu o claritate teribilă. Omul de la U.S. Gypsum nu e foarte înalt - un metru șaizeci poate, nu e mult mai înalt ca mine - însă pare însăși apoteoza autorității cu șapca lui cu cozoroc negru, pantalonii kaki cu dungi ascuțite ca lama de brici și cămașa kaki care i se vede sub haina neagră și grea, cu fermoarul pe jumătate deschis. Poartă cravată neagră și are un fel de gentuță, nu tocmai o servietă (vor mai trece câțiva ani până să învăț cuvântul mapă). E puțin cam gras și proaspăt ras, cu obraji roz și strălucitori. În picioare are galoși, genul acela nu cu catarame, ci cu fermoare. Mă uit la întreaga imagine și-mi spun că, dacă a existat vreodată un om care să arate menit să fie împușcat pe o verandă într-un ținut rural, acesta e. Până și singurul fir de păr care-i iese cârlionțat dintr-o nară susține că da, acesta-i individul, sigur că da, exact cel trimis să încaseze un glonț din pușca omului-foarfecă. Până și numele lui, îmi spun, e dintre cele pe care le citești în ziar sub un titlu care strigă CRIMĂ.

„Bună, fiule", zice el, „tu trebuie că ești unul dintre băieții lui Sparky. Eu sunt Frank Halsey, de la fabrică. Șeful de personal." Și întinde mâna.

Cred că n-o să fiu în stare să i-o strâng, dar sunt. Și cred că n-o să fiu în stare să vorbesc, dar îmi reușește și asta. Și vocea îmi sună normal. Eu sunt tot ceea ce-l desparte pe omul ăsta de un glonț în inimă sau în cap, așa c-ar face bine să sune normal. „Da, domnule, eu sunt. Mă numesc Scott."

„Încântat de cunoștință, Scott", zice uitându-se pe lângă mine în camera de zi și încerc să văd ce vede el. Am încercat să deretic cu o zi înainte, dar Dumnezeu știe cum m-am descurcat; nu-s decât un copil fotat, în definitiv. „Ni s-a cam făcut dor de tatăl tău."

Ei bine, gândesc, ești al naibii de aproape să faci o grămadă de oameni să le fie dor de tine, domnule Halsey. Colegii de serviciu, soția, copiii, dacă ai vreunul.

„Nu v-a sunat din Philly?" întreb. N-am absolut nicio idee de unde îmi vine asta sau unde o să ajungă, dar nu mi-e teamă. Nu de partea asta. Pot inventa porcării cât e ziua de lungă. Mă tem în schimb că tati o să-și piardă controlul și o să-nceapă pur și simplu să tragă prin ușă. Nimerindu-l pe Halsey, poate; nimerindu-ne pe amândoi, probabil.

„Nu, fiule, nu ne-a sunat." Lapovița continuă să cadă pe acoperișul verandei, însă el e cel puțin la adăpost, așa că nu trebuie neapărat să-l invit înăuntru, dar dacă se invită singur? Cum să-l opresc? Sunt doar un copil, stau acolo în papucii de casă cu o farfurie într-o mână și un prosop de vase aruncat peste umăr.

„Păi, a fost tare îngrijorat pentru sora lui", spun, dar mă gândesc la biografia jucătorului ăluia de baseball pe care o citisem. E pe patul din camera mea de sus. Mă gândesc și la mașina lui tati, care-i parcată în spatele casei, sub copertina hambarului. Dacă domnul Halsey s-ar duce la capătul verandei, ar vedea-o. „Are boala aia de care a murit jucătorul ăla celebru de baseball de la Yankees."

„Sora lui Sparky are sindromul Lou Gehrig? Au, rahat... adică, fir-ar să fie. Nici nu știam că are o soră."

Nici eu, gândesc.

„Fiule... Scott... mare păcat. Cine are grijă de voi cât e plecat?"

„Doamna Cole, care locuiește mai încolo." Jackson Cole e numele tipului care a scris Iron Man of the Yankees. „Vine-n fiecare zi. Și, pe deasupra, Paul știe patru feluri diferite de a pregăti carnea de vită."

Domnul Halsey chicotește. „Patru feluri, hă? Când se-ntoarce Sparky?"

„Păi, sora lui nu mai poate să umble și respiră așa." Trag în piept o gură mare și hârșâită de aer. Mi-e ușor, pentru că, dintr-odată, inima îmi bate ca nebuna. Bătea încet când eram sigur că tati o să-l omoare pe domnul Halsey, dar acum că întrevăd o șansă de a scăpa cu viață, bate de șase ori mai repede.

„Au, măiculiță", face domnul Halsey. Acum crede că înțelege totul. „Păi, ăsta-i cel mai groaznic lucru pe care l-am auzit." Duce mâna sub haină și scoate portmoneul. Îl deschide și ia din el o bancnotă de un dolar. Apoi își amintește că am un frate și mai scoate una. Și, cât ai clipi, Lisey, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Cât ai clipi, mi-am dorit ca tata să-l omoare.

„Poftim, fiule", zice, și tot cât ai clipi știu, ca și când i-aș citi gândurile, că mi-a uitat numele, și-l urăsc și mai mult. „Ia-le. Una pentru tine și una pentru fratele tău. Cumpărați-vă ceva bun de la magazinașul ăla de mai încolo."

Nu-mi trebuie dolarul lui fotat (iar lui Paul nu-i mai folosește la nimic), dar iau bancnotele și-i spun mulțumesc, domnule, și el spune cu plăcere, fiule, și-mi ciufulește părul și, cât face asta, arunc o privire-n stânga și văd un ochi al lui tata uitându-se pe furiș printr-o crăpătură din ușă. Văd și gaura țevii de la pușcă. Apoi domnul Halsey coboară în sfârșit scările. Închid ușa și-l privesc împreună cu tata cum urcă în mașina companiei și începe să dea cu spatele pe drumul de acces. Îmi trece prin gând că, dacă va rămâne împotmolit, se va întoarce

şi-mi va cere să folosească telefonul şi va ajunge totuşi să moară, dar nu se împotmoleşte şi-şi va săruta totuşi soţia de bun găsit în seara aia şi-i va spune că a dat doi dolari la doi băieţi sărmani ca să-şi cumpere ceva bun. Mă uit în jos şi văd încă mai am în mână cele două bancnote şi i le dau lui tata. El le îndeasă în buzunarul pantalonilor fără să se uite măcar la ele.

„O să se-ntoarcă", spune tata. „El sau altcineva. Te-ai descurcat de minune, Scott, da' nu poţi ţine-nchisă mult o cutie udă lipind-o cu bandă adezivă."

Mă uit prelung la el şi văd că este tati al meu. La un punct anume în timp ce vorbeam cu domnul Halsey, tati al meu s-a întors. Aceasta e ultima oară când îl văd cu adevărat.

Observă că mă uit la el şi clatină din cap. Apoi se uită la puşcă. „Mă duc să scap de asta", zice. „Nu mai rezist mult, nu pot face..."

„Nu, tati..."

„...nu pot face nimic, da' fotat să fiu dac-o să iau cu mine o mână de oameni ca Halsey ăsta, ca să mă poată da la ştirile de la ora şase şi să aibă cu ce să-şi clătească ochii momâile. Acolo v-ar da şi pe tine şi pe Paul. Sigur că da. Vii sau morţi, o să fiţi băieţii descreieratului."

„Tati, o să fii bine", îi spun şi încerc să-l îmbrăţişez. „Eşti bine chiar acum!"

Mă împinge, râzând cam strâmb. „Mda, şi uneori oamenii care suferă de malarie ştiu să citeze din Shakespeare", zice. „Stai aici, Scotty, că eu am ceva de făcut. N-o să dureze mult." Se îndepărtează pe hol, trecând pe lângă banca de pe care am sărit într-un sfârşit cu atâţia ani în urmă, şi intră în bucătărie. Cu bărbia în piept, cu puşca de vânătoare într-o mână. Odată ce iese pe uşa de la bucătărie, merg după el şi mă uit pe geamul de deasupra chiuvetei când traversează curtea, fără haină în bătaia lapoviţei, ţinând încă-n mână puşca. O lasă pe pământul îngheţat doar cât să tragă capacul de pe puţul secat. Are nevoie de ambele mâini ca să facă asta, pentru că lapoviţa a îngheţat capacul

de cărămizi. Apoi ridică pușca, se uită la ea pentru o secundă – aproape ca și când și-ar lua rămas-bun – și o strecoară prin deschizătura pe care a făcut-o. După aceea se întoarce spre casă cu bărbia tot în piept și cu picături de gheață întunecându-i umerii cămășii. Doar atunci observ că e în picioarele goale. Nu cred că și-a dat seama vreo clipă de asta.

Nu pare surprins să mă vadă în bucătărie. Scoate cele două bancnote de un dolar pe care mi le-a dat domnul Halsey, se uită la ele, apoi la mine. „Ești sigur că nu le vrei?" întreabă.

Scutur din cap. „Nici dacă ar fi ultimele de pe pământ."

Îmi dau seama că-i place răspunsul ăsta. „Bine", zice. „Da' acum dă-mi voie să-ți spun ceva, Scott. Știi vitrina cu serviciul de porțelan al bunicii din sufragerie?"

„Sigur."

„Dacă te uiți în carafa albastră de pe ultimul raft, o să găsești un sul de bani. Banii mei, nu ai lui Halsey – pricepi diferența asta?"

„Da", spun.

„Mda, pun pariu c-o pricepi. Ești o mulțime de lucruri, da' prost cu siguranță nu ești. Dac-aș fi în locul tău, Scotty, aș lua sulu' ăla de bancnote – îs în jur de șapte sute de dolari – și m-aș întinde la drum. Aș vârî cinci în buzunar și restu' le-aș pune-n bocanc. La zece ani ești prea mic să bați drumurile, chiar și pentru scurtă vreme, și cre'că șansele-s de nouă'ș cinci la sută să te jefuiască cineva de bani chiar 'nainte s-apuci să treci podu' în Pittsburgh, da' dacă rămâi aici, o să se-ntâmple ceva rău. Știi despre ce vorbesc?"

„Da, dar nu pot să plec", spun.

„Îs o grămadă de lucruri pe care oamenii cred că nu le pot face și apoi descoperă că pot, atunci când sunt prinși în corzi", zice tati. Coboară ochii spre picioarele care-i sunt acum roz și parcă fierte. „Dac-ar fi s-ajungi până-n Burg, cre'c-un băiat destul de isteț să poată scăpa de domnul Halsey cu o poveste despre boala lu' Kou Gehrig și o soră pe care n-o am va fi destul de

isteț să caute-n cartea de telefon la litera P și să găsească Protecția Copilului. Sau ai putea bate pe la niște uși și poate c-ai reuși să-ți găsești un loc și mai bun, da' asta numa' dacă n-o să te scuture careva de banii ăia. Șapte sute împărțiți în părți de câte cinci sau zece dolari i-ar ajunge unui copil o vreme bunicică, dacă-i destul de deștept să nu se lase prins de copoi și dacă-i destul de norocos să nu-l fure nimeni de mai mult decât de ce are-n buzunar."

Îi spun din nou: „Nu pot să plec."

„De ce nu?"

Dar nu pot explica. În parte, e vorba de faptul c-am trăit aproape toată viața în casa aia de la fermă, aproape numai împreună cu tati și cu Paul. Ce știu despre alte locuri sunt lucruri aflate în mare parte din trei surse: televizor, radio și imaginația mea. Da, am fost la filme și am fost în Burg de vreo șase ori, dar întotdeauna cu tata și cu fratele mai mare. Gândul de a pleca singur în locul ăla străin și zgomotos mă sperie de moarte. Și, cel mai bun argument, îl iubesc. Nu-n felul simplu și necomplicat (până-n ultimele câteva săptămâni, cel puțin) în care l-am iubit pe Paul, dar da, îl iubesc. M-a tăiat și m-a lovit și m-a făcut cap-pătrat și tolomac și împiedicat cretin, m-a terorizat în multe zile ale copilăriei și m-a trimis la culcare în multe seri simțindu-mă mic și prost și neînsemnat, dar vremurile alea rele mi-au oferit propriile lor comori perverse; au transformat fiecare sărut în aur, fiecare compliment din partea lui, până și cel mai nepăsător, în lucruri ce trebuie prețuite. Și chiar la zece ani - pentru că sunt fiul lui, sânge din sângele lui, poate - înțeleg că sărutările și complimentele lui sunt întotdeauna sincere; sunt întotdeauna lucruri adevărate. E un monstru, dar monstrul nu e incapabil de iubire. Asta a fost partea groaznică a tatălui meu, micuță Lisey: și-a iubit băieții.

„Pur și simplu nu pot", spun.

Se gândește la asta - dacă să insiste sau nu, presupun - și apoi clatină doar din cap, cum a făcut și-nainte. „Bine. Dar

ascultă la mine, Scott. Ce i-am făcut fratelui tău am făcut ca să-ți salvez viața. Știi asta?"

„Da, tati."

„Dar dac-ar fi să-ți fac ceva ție, ar fi diferit. Ar fi atât de rău, că aș putea ajunge în iad pentru asta, chiar dacă ar fi ceva înăuntru care să mă împingă s-o fac." Atunci, ochii lui se feresc de ai mei, și știu că-i vede din nou pe ei, pe <u>ei</u>, și că nu peste mult timp, nu cu el voi mai sta de vorbă. După aia se uită înapoi la mine și-l văd cu claritate pentru ultima oară. „N-o să mă lași să ajung în iad, nu?" mă întreabă. „Nu l-ai lăsa pe tati al tău să ajungă în iad și să ardă acolo pentru totdeauna, oricât ar fi fost de rău cu tine uneori?"

„Nu, tati", spun și abia pot să vorbesc.

„Promiți? Pe numele fratelui tău?"

„Pe numele lui Paul."

Își ferește privirea, se uită iar în colț. „O să mă întind jos", spune. „Pregătește-ți ceva de mâncare dacă vrei, da' să nu lași bucătăria asta fotată cu curu-n sus."

În noaptea aia mă trezesc - sau mă trezește ceva - și aud lapovița cum cade peste casă mai tare ca niciodată. Aud un trosnet în spatele casei și știu că-i un copac care cade sub greutatea gheții de pe el. Poate că m-a trezit un alt copac care a căzut, dar nu prea cred. Cred că l-am auzit pe scări, chiar dacă încearcă să nu facă zgomot. Nu am timp să fac altceva decât să mă furișez afară din pat și să mă ascund sub el, așa că asta fac chiar dacă știu că n-are rost, copiii se ascund <u>întotdeauna</u> sub pat și acolo va căuta el prima dată.

Îi văd picioarele cum intră pe ușă. Sunt tot goale. Nu spune niciun cuvânt, vine doar spre pat și rămâne lângă el. Cred c-o să stea acolo așa cum a mai făcut-o, apoi poate c-o să se așeze pe el, dar n-o face. În schimb, îl aud cum scoate un mormăit, așa cum face când ridică ceva greu, o cutie sau ceva, și se înalță pe vârful degetelor și se aude un șuierat prin aer și apoi un ZZZZ-DRANG înfricoșător și salteaua și cutia cu arcuri se

curbează amândouă pe mijloc și praful se ridică în norișori pe podea și din partea de dedesubt a patului meu iese vârful târnăcopului din magazie. Mi se oprește în față, la mai puțin de un centimetru de gură. Mi se pare că văd fiecare fir de rugină de pe el și locul lucios unde s-a frecat de un arc al patului. Rămâne nemișcat pentru o secundă sau două, apoi se aud din nou mormăituri și un guițat groaznic atunci când încearcă să-l tragă afară. Încearcă din greu, dar e bine înțepenit. Vârful se mișcă neîncetat înainte și-napoi în fața ochilor mei și apoi se oprește. Îi văd degetele cum apar sub marginea patului și știu că stă cu palmele sprijinite în genunchi. Se apleacă, vrea să se uite sub pat și să se asigure că-s acolo înainte să scoată târnăcopul.

Nu mă gândesc. Închid doar ochii și plec. E prima dată de când l-am îngropat pe Paul și e prima dată când o fac de la etajul unu al casei. Am doar o secundă să-mi spun: O să cad, dar nu-mi pasă, orice-i mai bine decât să mă ascund sub pat și să văd străinul care poartă fața lui tati cum se uită dedesubt și mă vede cum mă uit la el, prins la colț; orice e mai bine decât să-l văd pe străinul mălură care-i e acum stăpân.

Și chiar cad, dar numai puțin, numai câțiva metri, și numai, îmi spun, pentru că asta am crezut că voi face. Multe din Bu-Luna țin pur și simplu de ceea ce crezi; acolo, ceea ce vezi este cu adevărat ceea ce crezi, măcar uneori... și atât timp cât nu intri prea mult în pădure și nu te rătăcești.

Era noapte acolo, Lisey, și-mi amintesc bine asta pentru că era prima dată când m-am dus acolo noaptea, intenționat.

15

– O, Scott, zise Lisey, ștergându-se pe obraji. De fiecare dată când abandona timpul prezent și i se adresa direct era ca o lovitură, dar atât de dulce. O, îmi pare rău.

Se uită câte pagini mai erau – nu multe. Opt? Nu, zece. Se aplecă din nou asupra lor, punându-le una câte una, după ce le citea, în teancul care-i tot creştea în poală.

16

Plec dintr-o cameră friguroasă în care o arătare care poartă pielea tatălui meu ca pe o haină încearcă să mă omoare şi mă ridic în şezut lângă mormântul fratelui meu într-o noapte de vară mai fină ca mătasea. Luna domină cerul ca un dolar de argint oxidat, iar râzătoarele ţin o petrecere în adâncul Pădurii Fermecate. Din când în când, altceva – ceva din inima pădurii, cred – scoate un răcnet. Apoi râzătoarele tac o vreme, dar cred că orice ar fi ceea ce le amuză este-n cele din urmă mult prea greu de suportat în tăcere, pentru că o iau de la capăt – mai întâi una, apoi două, apoi şase, apoi întregul institut blestemat de ilaritate. Ceva prea mare să fie un şoim sau o bufniţă trece pe tăcute peste imaginea lunii, un fel de pasăre de pradă specifică locului acestuia, cred, specifică pentru Bu-Luna. Simt mirosul tuturor parfumurilor care mie şi lui Paul ne plăceau atât de mult, dar acum par acre şi stricate şi par cumva mirosul unui pat udat de pipi; de parcă, dacă le-ai inspira prea adânc, şi-ar scoate ghearele în nasul tău şi ar începe să te zgârie. În josul Dealului Purpuriu văd plutind globuri de lumină ca nişte meduze. Nu ştiu ce sunt, dar nu-mi plac. Cred că, dacă m-ar atinge, ar rămâne lipite de mine sau poate ar exploda şi mi-ar lăsa o pată care să-mi dea mâncărimi dureroase şi care, la atingere, s-ar extinde ca usturimea de urzică.

E o atmosferă înfiorătoare lângă mormântul lui Paul. Nu vreau să mă tem de el şi nici nu mă tem, nu cu adevărat, dar mă tot gândesc la lucrul dinlăuntrul lui şi mă întreb dacă mai e încă-n el. Şi dacă lucrurile de aici care sunt bune la lumina

zilei se transformă în otravă noaptea, poate că un lucru rău adormit, unul care hibernează adânc în carnea moartă și putrezită, ar reveni la viață. Dacă va face ca brațele lui Paul să iasă din pământ? Dacă-i va face mâinile murdare de mort să mă prindă? Dacă fața lui rânjită s-ar ridica spre fața mea, pământul curgându-i de la colțul ochilor ca niște lacrimi?

Nu vreau să plâng, la zece ani nu mai poți plânge (mai ales dacă ai trecut prin câte am trecut eu), dar încep să suspin, nu mă pot înfrâna. Apoi văd un copac sufletbun stând puțin mai în fața celorlalți, cu ramurile întinse în ceea ce pare a fi un nor jos.

Și mie, Lisey, copacul ăla mi se părea... bun. N-am știut atunci de ce, dar cred că acum, cu atâția ani mai târziu, știu. Faptul că scriu rândurile astea mi l-a readus în minte. Luminile de noapte, acele înfricoșătoare baloane reci care pluteau puțin deasupra solului, nu intrau sub el. Și pe măsură ce m-am apropiat de el, mi-am dat seama că acel copac, cel puțin, mirosea la fel de dulce – sau aproape la fel de dulce – noaptea cum mirosea și-n timpul zilei. Acela e copacul sub care stai tu acum, micuță Lisey, dacă citești această ultimă poveste. Și sunt foarte obosit. Nu cred că pot oferi părții care mai rămâne de povestit dreptatea pe care o merită, deși știu că trebuie să încerc. În definitiv, asta e ultima șansă pe care o am să vorbesc cu tine.

Să spunem că există un băiețel care la adăpostul acelui copac vreme de... ei bine, cine știe, de fapt? Nu toată noaptea aceea lungă, dar până ce luna (care pare întotdeauna să fie plină aici, ai observat?) apune și el a alunecat și s-a trezit din cel puțin șase ciudate și uneori minunate vise, dintre care cel puțin unul va deveni mai târziu subiectul unui roman. Rămâne destul de mult timp cât să numească acel minunat adăpost Copacul Poveștilor.

Și destul de mult ca să știe că ceva îngrozitor – ceva mult mai rău decât răul meschin care l-a cuprins pe tatăl lui – și-a întors privirea nepăsătoare spre el... și l-a marcat pentru mai târziu (poate)... și apoi și-a întors iarăși în altă parte mintea obscenă și necunoscută. Atunci a fost prima oară când am simțit prezența

concretă a ființei care a rămas la pândă în spatele unei părți atât de mari din viața mea, Lisey, ființa care a fost întunericul luminii tale și care crede la rândul ei – cum știu c-ai crezut și tu întotdeauna – că totul e la fel. Acesta-i un concept minunat, însă are partea lui întunecată. Mă-ntreb dacă știi asta. Mă-ntreb dac-o vei ști vreodată.

17

– Știu, zise Lisey. Știu acum. Dumnezeu mi-e martor că știu.

Se uită iarăși la pagini. Șase rămase. Numai șase, iar asta era bine. După-amiezile erau lungi în Bu-Luna, dar credea că aceasta începuse deja să se stingă. Era timpul să se întoarcă. Să se întoarcă acasă. La surorile ei. La *viața* ei.

Începuse să înțeleagă cum trebuia să procedeze.

18

Vine o vreme când aud râzătoarele cum încep să se apropie de liziera Pădurii Fermecate și mi se pare că amuzamentul lor a dobândit un ton sardonic, poate tainic. Trag cu ochiul pe după trunchiul copacului meu protector și mi se pare că văd forme întunecate furișându-se din masa întunecată a copacilor de la marginea pădurii. S-ar putea să fie doar produsul unei imaginații hiperactive, dar nu cred că e așa. Cred că imaginația mea, așa febrilă cum e, a fost epuizată de multele șocuri din ziua aceasta lungă și din noaptea și mai lungă, și că am ajuns să văd exact ceea ce se află acolo. Ca pentru a confirma asta, se aude un chicot împleticit din iarba înaltă, la mai puțin de douăzeci de metri de locul unde stau ghemuit. Încă o dată, nu mă

gândesc la ceea ce fac; închid pur și simplu ochii și simt iarăși cum mă împresoară răcoarea din dormitorul meu. O clipă mai târziu, strănut din cauza prafului răscolit de sub pat. Ies cu spatele, cu fața schimonosită într-un efort aproape revoltător de a strănuta cât mai încet posibil, și mă izbesc cu fruntea de cutia ruptă a arcurilor. Dacă ar mai fi fost târnăcopul înfipt în ea, m-aș fi putut lovi grav sau mi-aș fi putut chiar scoate un ochi, dar a dispărut.

Mă târăsc de sub pat pe coate și genunchi, conștient că prin fereastră se revarsă încet lumina bolnăvicioasă de la cinci dimineața. Lapovița cade mai tare ca niciodată, după cum sună, dar nici nu observ. Ridic capul de la podea răsucindu-l pentru a mă uita năuc în jur la dezastrul care a fost dormitorul meu. Ușa dulapului e scoasă din balamalele de sus și stă înclinată în afară, ținută de cele de jos. Hainele mi-au fost răvășite și multe – majoritatea, se pare – au fost rupte, de parcă ființa dinăuntrul lui tati și-a descărcat pe ele furia pe care n-a putut-o descărca pe băiatul care ar trebuit să fie în ele. Mai rău, mi-a făcut bucăți puținele cărți în ediții ieftine, dar prețioase – biografii ale sportivilor și romane științifico-fantastice, în mare parte. Copertele lor subțiri, rupte fâșii, sunt împrăștiate peste tot. Masa de scris mi-a fost întoarsă cu picioarele în sus, sertarele – aruncate în colțurile camerei. Gaura pe care a făcut-o târnăcopul în pat pare mare cât un crater selenar, și-mi spun: Acolo ar fi fost burta mea, dacă aș fi fost în pat. Și simt un vag miros acru. Îmi amintește de felul în care miroase noaptea în Bu-Luna, dar e mai familiar. Încerc să-i dau un nume și nu pot. Mă gândesc doar la fructe stricate și, chiar dacă nu asta-i cu adevărat, se dovedește că am fost foarte aproape.

Nu vreau să ies din cameră, dar știu că nu pot rămâne acolo pentru că, în cele din urmă, el se va întoarce. Găsesc o pereche de jeanși rămasă întreagă și o trag pe mine. Tenișii au dispărut, nu știu unde, dar poate că bocancii sunt încă-n debara. Și scurta cea groasă. O să le iau pe mine și o să fug în lapoviță. Pe drumul

de acces, pe urmele lăsate de roţile maşinii domnului Halsey în zloata pe jumătate îngheţată. Apoi de-a lungul drumului, spre Magazinul lui Mulie. O să fug să-mi salvez viaţa, spre un viitor pe care nici nu mi-l pot imagina. Asta, desigur, doar dacă nu mă va prinde înainte şi n-o să mă omoare.

Ca să ajung în hol trebuie să trec peste masa de scris care blochează uşa. Imediat ce ajung afară, văd că fiinţa aceea a făcut găuri în pereţi şi a dat jos de pe ei toate fotografiile, şi ştiu că mă uit la alte efecte ale furiei pe care i-a provocat-o faptul că nu m-a putut prinde.

Aici afară, mirosul de fructe stricate e destul de puternic încât să-l recunosc. Anul trecut s-a ţinut o petrecere de Crăciun la U.S. Gyppum. Tati s-a dus pentru că a zis c-ar „părea ciudat" dacă n-ar face-o. Omul care i-a tras numele din căciulă i-a făcu cadou o sticlă cu vin de mure preparat în casă. Acum, Andrew Landon are o mulţime de probleme (şi el probabil ar fi primul care s-o recunoască, dacă l-ai prinde într-un moment de sinceritate), dar alcoolismul nu se numără printre ele. Şi-a turnat un pahar din vinul ăla într-o seară înainte de cină – asta era între Crăciun şi Anul Nou, când Paul era înlănţuit în pivniţă – a luat o gură, a făcut o grimasă, a dat să-l verse în chiuvetă, apoi a văzut că mă uit şi mi l-a întins.

Vrei să-l încerci, Scott? a întrebat. Să vezi de ce-i aşa lăudat? Hei, dacă-ţi place, îţi dau ţie toată sticloanţa asta fotată.

Sunt curios în privinţa alcoolului ca orice alt copil, cred, dar mirosul ăla era prea rânced. Poate că te face să te simţi fericit aşa cum am văzut la televizor, dar n-aş fi reuşit niciodată să îndur mirosul ăla de fructe moarte şi descompuse. Am scuturat din cap.

Eşti un copil isteţ, Scooter bătrâne Scoot, a zis şi a vărsat în chiuvetă lichidul din pahar. Dar trebuie să fi păstrat ce a mai rămas în sticlă (sau a uitat pur şi simplu de el), pentru că asta miros acum, mai bine ca orice-n viaţă, şi e puternic. Când ajung la baza scărilor e o adevărată putoare şi acum mai aud

ceva pe lângă zăngănitul neîncetat al lapoviței căzând pe scânduri și slabul tic-tac pe care-l produce pe geamuri: George Jones. E radioul lui tati, potrivit pe WWVA ca-ntotdeauna, cântând foarte încet. Și mai aud un sforăit. Ușurarea e atât de mare, că-mi curg lacrimile pe obraji. Lucrul de care m-am temut cel mai mult e că stă treaz și mă așteaptă să mă arăt la față. Acum, ascultând sforăitul prelung și sincopat, știu că nu mă așteaptă.

Cu toate acestea, sunt cu băgare de seamă. Fac un ocol prin sufragerie ca să pot intra în camera de zi prin spatele sofalei. Și sufrageria e o ruină. Vitrina bunicii a fost răsturnată și mi se pare că s-a străduit destul de mult s-o facă țăndări. Toată vesela e spartă. La fel și carafa albastră, iar banii din ea au fost rupți în bucăți. Fâșii verzi au fost aruncate care-ncotro. Câteva atârnă chiar și de plafoniera din mijlocul tavanului, ca niște confetti de Anul Nou. Aparent, ființa dinlăuntrul lui tati nu are nevoie de bani mai mult decât are de cărți.

În ciuda sforăitului, în pofida faptului că mă aflu în spatele canapelei, trag cu ochiul în camera de zi ca un soldat care se uită pe furiș pe lângă marginea tranșeelor după un baraj de artilerie. E o măsură de precauție inutilă. Capul îi atârnă pe o parte a canapelei și părul, pe care nu l-a mai tuns de când s-a înrăutățit situația lui Paul, e atât de lung, încât aproape atinge covorul. Aș fi putut mărșălui pe acolo lovind două talgere și tot nu s-ar fi clintit. Tati nu doarme pur și simplu în mijlocul dezastrului din cameră; tati e de-a dreptul fotat de inconștient.

Înaintez puțin și văd că are o tăietură pe un obraz și că pleoapele ochilor lui închiși sunt violacee, ca din cauza unei mari oboseli. Are gura deschisă și i se văd dinții, iar asta îl face să semene cu un câine bătrân care a adormit pe când încerca să mârâie. Ține canapeaua acoperită cu o veche pătură navajo ca să nu se murdărească de unsoare și mâncare vărsată, și s-a înfășurat cu o parte din ea. Trebuie că a fost obosit când a ajuns aici după ce a distrus atâtea lucruri, pentru că a spart

ecranul televizorului şi sticla care acoperea fotografia soţiei sale moarte şi s-a mulţumit cu atât. Radioul e la locul lui obişnuit pe noptieră şi sticla aia de vin e pe podea lângă ea. Mă uit la sticlă şi nu-mi vine să cred ce văd: n-au mai rămas în ea decât două degete de vin. Mi-e aproape imposibil să cred că a băut atât de mult - el care nu bea niciodată nimic - dar putoarea care pluteşte în jurul lui atât de densă că aproape o văd e foarte convingătoare.

Târnăcopul e sprijinit de capătul sofalei şi de vârful care mi-a străpuns patul e lipită o bucată de hârtie. Ştiu că e un mesaj pe care l-a lăsat pentru mine şi nu vreau să-l citesc, dar trebuie s-o fac. A scris pe trei rânduri, dar sunt doar şapte cuvinte. Prea puţine pentru a le putea uita vreodată.

OMOARĂ-MĂ
APOI PUNE-MĂ LÂNGĂ PAUL
TE ROG

19

Lisey, plângând mai tare ca niciodată, puse pagina aceasta în poală peste celelalte. Acum mai rămăseseră doar două. Cuvintele începuseră să se lăbărţeze, rândurile nu mai erau toate drepte, nu stăteau întotdeauna deasupra liniilor, mâna fusese evident obosită. Ştia ce urma - *L-am lovit cu târnăcopul în cap în timp ce dormea*, îi spusese sub copacul miam-miam. Atunci, de ce să citească detaliile? Scria ceva în jurământele de căsătorie despre obligaţia de a asculta mărturia de paricid a soţului tău?

Şi totuşi, paginile acelea o chemau, *o strigau* ca o fiinţă abandonată care şi-a pierdut totul, mai puţin vocea. Îşi coborî ochii asupra ultimelor pagini, hotărâtă că, dacă trebuia să meargă până la capăt, avea să facă drumul cât mai repede posibil.

20

Nu vreau s-o fac, dar iau târnăcopul și stau acolo cu el în mâini, uitându-mă la el, stăpânul vieții mele, tiranul tuturor zilelor mele. L-am urât deseori și niciodată nu mi-a dat destule motive ca să-l iubesc, acum știu asta, dar mi-a dat câteva, mai ales în timpul săptămânilor ălora de coșmar, după ce l-a prins răul pe Paul. Și-n camera aia de zi, la ora cinci, când prima lumină cenușie a zilei se infiltrează înăuntru și lapovița bate ca un ceas și sforăitul lui șuieră sub ochii mei și la radio se aude un anunț publicitar pentru cine știe ce reducere de preț la un magazin de mobilă din Wheeling, West Virginia, al cărui prag nu-l voi călca niciodată, știu că totul se reduce la o alegere curajoasă între două extreme: dragoste și ură. Acum voi afla care dintre ele îmi domină sufletul de copil. Îl pot lăsa în viață și să fug la Mulie, să fug spre o nouă viață necunoscută, iar asta-l va condamna la iadul de care se teme și pe care în multe feluri îl merită. Îl merită cu prisosință. Mai întâi iadul pe pământ, iadul unei celule dintr-un azil de nebuni, și apoi poate iadul etern, cel de care se teme el cu adevărat. Sau îl pot omorî și să-l eliberez. Alegerea trebuie s-o fac eu și nu există niciun Dumnezeu care să mă ajute s-o fac, căci nu există un Dumnezeu în care să cred.

Întorc în schimb o rugăciune spre fratele meu, care m-a iubit până când mălura i-a furat sufletul și mintea. Îl rog să-mi spună ce să fac, dacă e acolo. Și primesc un răspuns – deși presupun că nu voi ști niciodată dacă e cu adevărat din partea lui Paul sau doar din partea imaginației mele deghizate în Paul. În cele din urmă, nu mi se pare că are importanță; îmi trebuie un răspuns și-l primesc. În ureche, la fel de clar cum a vorbit când era în viață, Paul îmi spune: „Premiul lui tati e un sărut."

Atunci ridic târnăcopul. Anunțul publicitar de la radio se termină și Hank Williams începe să cânte: „Why don't you love me like you used to do, How come you treat me like a worn-out shoe?" Și

21

Urmau trei rânduri libere înainte ca textul să continue, de data aceasta la trecut și adresându-se direct ei. Restul era înghesuit, fără aproape nicio atenție la liniile albastre ale foii de caiet, iar Lisey era sigură că scrisese acel ultim pasaj dintr-o singură suflare. Așa îl citi și ea. Întorcând imediat la ultima pagină și continuând să citească, ștergându-și neîncetat lacrimile ca să poată vedea suficient de clar pentru a înțelege ce-i spunea Scott. Partea cu *proiecția vizuală*, descoperi, era diabolic de ușoară. Băiețelul cu picioarele goale, purtând poate singura lui pereche de jeanși rămasă întreagă, ridicând târnăcopul deasupra tatălui său adormit în lumina cenușie de dinaintea zorilor în vreme ce radioul cântă și, pentru o clipă, atârnă acolo în aerul împuțit de mirosul vinului de mure și totul e la fel. Apoi

22

l-am lăsat să cadă. Lisey, l-am lăsat să cadă din dragoste – jur – și mi-am omorât tatăl. Am crezut că trebuie să-l mai lovesc o dată, dar acea primă lovitură a fost de-ajuns și pentru toată viața mi-a rămas imprimată în amintire, pentru toată viața a fost gândul dinăuntrul fiecărui gând, mă trezesc gândind mi-am omorât tatăl și mă culc gândind asta. S-a mișcat ca o fantomă în spatele fiecărui rând pe care l-a scris vreodată în fiecare roman, în fiecare povestire: mi-am omorât tatăl. Ți-am spus în ziua aceea sub copacul miam-miam și cred că asta mi-a dat exact atâta ușurare cât să nu explodez de atunci în cinci sau zece sau cincisprezece ani. Dar o declarație nu e același lucru cu povestirea.

Lisey, dacă citești asta, înseamnă că am plecat. Cred că nu mai am mult timp, dar tot timpul pe care l-am avut (și a fost un timp foarte bun) ți-l datorez ție. Mi-ai oferit atât de multe.

Mai dă-mi doar asta – ochii tăi pentru aceste ultime câteva cuvinte, cele mai dificile pe care le-am scris vreodată.

Nicio poveste nu-ți poate spune cât de urâtă e o asemenea moarte, chiar dacă e instantanee. Slavă Domnului că n-am ratat prima lovitură și că n-a trebuit să-l mai lovesc o dată; slavă Domnului că n-a trebuit să aud țipete și că n-a trebuit să-l văd târându-se. L-am lovit din plin, exact unde voiam, dar chiar și mila e urâtă atunci când amintirea e mult prea vie; asta-i o lecție pe care am învățat-o bine când nu aveam decât zece ani. I-a explodat craniul. Păr și sânge și creier au împroșcat pătura pe care o întinsese pe canapea. I-au sărit mucii din nas și i-a ieșit limba din gură. Capul i-a căzut pe o parte și sângele și creierii i s-au scurs din craniu într-un susur păstos ca de oală pe foc. Puțin mi-a căzut pe picioare și a fost cald. Hank Williams cânta încă la radio. O mână a lui tati s-a făcut pumn, apoi s-a deschis. Am simțit miros de căcat și am știut că și-a dat drumul în pantaloni. Și-am știut atunci că s-a terminat.

Încă avea târnăcopul înfipt în cap.

M-am târât în colțul camerei și m-am ghemuit și am plâns. Am plâns și am plâns. Cred că am și dormit puțin, nu știu, da a venit un moment când era mai multă lumină și soarele aproape că se ridicase pe cer și cred că era aproape de prânz. Dacă așa era, cred că au trecut 7 ore sau cam așa ceva. Atunci am încercat prima oară să-l duc pe tati în Bu-Luna și n-am putut. Am crezut că dacă mănânc ceva o să pot, așa c-am mâncat, dar tot n-am putut. Apoi m-am gândit că o să pot dacă fac o baie, și m-am spălat de sânge, sângele lui, și am curățat puțin mizeria, dar tot nam putut. Am încecat și am tot încecat. Când și când, câte puțin. Două zile, cred. Uneori mă uitam la el înfășurat în pătură și-mi imaginam că spune Nu te lăsa, Scoot mucosule, o să reușești, ca într-o poveste. Încercam, apoi curățam, încercam și curățam, mâcam ceva și mai încecam puțin. Am cuățat tătă casa! Dă sus până jos! Odată m-am dus singur în Bu-Luna să dovedesc că-ncă puteam ș-am putut da nu l-am putut duce pe tati. Am încecat atât de tare Lisey.

23

Mai multe rânduri libere. În partea de jos a ultimei pagini scrisese: **Unele lucruri sunt ca o ANCORĂ Lisey ți-amintești?**

– Mi-amintesc, Scott, murmură ea. Mi-amintesc. Și tatăl tău a fost unul dintre ele, nu?

Se întreba câte zile și nopți fuseseră cu toatele. Câte zile și nopți singur cu cadavrul lui Andrew „Sparky" Landon, câte trecuseră până când Scott renunțase în sfârșit să mai încerce și acceptase realitatea lumii din jur. Se întreba cum, pentru numele lui Dumnezeu, cum rezistase atât de mult fără să înnebunească de tot.

Mai erau câteva rânduri pe cealaltă parte a foii. O întoarse și văzu că-i răspunsese la una dintre întrebări.

Cinci zile am încercat. În cele din urmă am renunțat și l-am înfășurat în pătură și l-am aruncat în fântâna secată. Când s-a oprit apoi lapovița, m-am dus la Mulie și am spus: „Tati l-a luat pe fratele meu mai mare și cred c-au plecat și m-au părăsit." M-au dus la șeriful districtului, un bătrân gras pe nume Gosling, și el m-a dus la Protecția Copilului și am fost „încredințat districtului", cum se spune. Din câte știu, Golsing a fost singurul polițist care s-a dus vreodată să arunce o privire la casa părintească. Mare scofală. Tati a spus o dată: „Șeriful Gosling nu și-ar găsi fundu' nici după ce s-a căcat."

Sub acestea erau alte trei rânduri goale și, după ce reîncepea scrisul – ultimele patru rânduri pe care i le transmitea soțul ei; observă efortul pe care-l depusese Scott pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine, pentru a-și regăsi personalitatea de adult. Făcuse efortul pentru ea, credea. Ba nu, *știa*.

Iubimeu: Dacă tu ai nevoie de o ancoră pentru a-ți păstra locul în lume – nu în Bu-Luna, ci în aceea în care am trăit împreună, folosește africana. Știi cum s-o duci înapoi. Pupici... Cel puțin o mie,

Scott

P.S. Totul la fel. Te iubesc.

24

Ar fi putut să stea acolo cu scrisoarea lui în mână multă vreme, dar după-amiaza se scurgea. Soarele era încă galben, dar se apropia de orizont şi curând avea să capete nuanţa aceea de portocaliu-aprins pe care şi-o amintea atât de bine. Nu voia s-o surprindă pe potecă nici măcar începutul asfinţitului, iar asta însemna că trebuia să se pună acum în mişcare. Se hotărî să lase acolo ultimul manuscris al lui Scott, dar nu sub Copacul Poveştilor. Voia să-l lase la căpătâiul uşoarei adâncituri care marca locul de odihnă veşnică a lui Paul Landon.

Se întoarse la copacul sufletbun, cel cu trunchiul plin de muşchi, cel care semăna ciudat cu un palmier, ducând cu ea rămăşiţele africanei galbene şi cutia umedă şi moale pentru manuscrise. Le lăsă jos, ridică crucea pe al cărei braţ orizontal stătea scris PAUL. Era plină de aşchii şi sânge şi strâmbă, dar nu era tocmai ruptă. Reuşi să îndrepte braţul orizontal şi o puse înapoi la locul ei. Când făcu asta, zări ceva în apropiere, ceva aproape ascuns în iarba înaltă. Ştiu ce era chiar înainte s-o ridice: seringa ce nu fusese folosită niciodată, acum şi mai ruginită, cu capacul încă tras peste ac.

Te joci cu focu', Scott, îi spusese tatăl lui atunci când Scott sugerase că i-ar putea da calmante lui Paul... Şi tatăl lui avusese dreptate.

Al naibii să fiu dacă n-am crezut că m-am înţepat în ea! îi spusese Scott când o adusese în Bu-Luna din dormitorul de la Antlers. *Ar fi fost o ironie frumoasă – după atâţia ani! Dar are capacul încă pus!*

Era pus şi acum. Iar lichidul „somn uşor şi vise plăcute" era încă înăuntru, de parcă nici n-ar fi existat toţi anii scurşi de atunci.

Sărută sticla mată a seringii – n-ar fi putut spune de ce – şi o puse în cutie alături de ultima poveste a lui Scott. Apoi, strângând în braţe rămăşiţele afganului primit ca dar de nuntă de la mama-bună, se duse pe potecă. Aruncă o privire scurtă spre scândura care zăcea în iarba înaltă de o parte a ei, cuvintele de pe ea fiind acum mai şterse şi mai fantomatice ca niciodată, dar încă lizibile, încă spunând **CĂTRE BALTĂ** şi apoi trecu pe sub

copaci. Mai întâi se furișă, cu pasul împiedicat de teama că o pândește ceva din apropiere, că mintea lui ciudată și teribilă o va simți. Apoi, puțin câte puțin, se relaxă. Lunganul era altundeva. Îi trecu prin gând că s-ar putea să nici nu mai fie în Bu-Luna. Dacă era, se dusese adânc în pădure. Lisey Landon era, în orice caz, doar o parte din preocupările lui, iar dacă ceea ce voia să facă urma să dea roade, va deveni o parte și mai mică, pentru că ultimele sale intruziuni în lumea aceea exotică, dar înfiorătoare, fuseseră involuntare și erau pe cale să înceteze. Cu Dooley scos din viața sa, nu se putea gândi la un motiv pentru care să se mai întoarcă vreodată intenționat.

Unele lucruri sunt ca o ancoră Lisey ți-amintești?

Merse mai repede și, când ajunse la locul unde zăcea cazmaua de argint, cu lama încă înnegrită de sângele lui Jim Dooley, păși peste ea aruncându-i doar o privire absentă.

Deja aproape că fugea.

25

Când se întoarse în studioul gol, în podul grajdului era mai cald ca niciodată, însă ei îi era destul de răcoare, fiindcă pentru a doua oară se întorsese acasă udă până la piele. De data aceasta avea înfășurat pe mijloc, ca o ciudată centură lată, ceea ce mai rămăsese din afganul galben, ud și el leoarcă.

Folosește africana, scrisese Scott și-i spusese că știa cum s-o aducă înapoi – nu în Bu-Luna, ci în lumea *aceasta*. Și sigur că știuse. Intrase în baltă înfășurată în ea, apoi ieșise pe uscat. După care, stând pe nisipul compact și alb al acelei plaje pentru ceea ce era aproape cu siguranță pentru ultima dată, stând nu cu fața, ci cu spatele către spectatorii triști și tăcuți de pe bănci, uitându-se la apele deasupra cărora avea să se ridice curând luna veșnic plină, închisese ochii și pur și simplu... Ce? Își dorise să se întoarcă acasă? Nu, fusese ceva mai activ, mai puțin abstract... și totuși nu fără tristețe.

– M-am strigat spre casă, spuse încăperii lungi și goale – golite acum de birourile lui și de procesoarele lui de cuvinte, de cărțile și muzica lui, golite de viața lui. Asta am făcut. Nu-i așa, Scott?

Dar nu primi niciun răspuns. Se părea că terminase să-și spună cuvântul. Și poate asta era bine. Poate așa era mai bine.

Acum, cât africana era încă udă de apa bălții, se putea întoarce în Bu-Luna înfășurată în ea, dacă voia; înfășurată într-o asemenea magie umedă s-ar putea duce și mai departe, în alte lumi dincolo de Bu-Luna... căci nu se îndoia de existența unor asemenea lumi și nici de faptul că oamenii care se odihneau pe bănci se săturau într-un târziu să șadă și se ridicau și găseau unele dintre ele. Înfășurată în africana umedă ar putea chiar să zboare, așa cum făcuse în vise. Dar nu avea s-o facă. Scott visase cu ochii deschiși, uneori cu rezultate sclipitoare – dar acela fusese talentul și totodată meseria lui. Pentru Lisey Landon, o singură lume era mai mult decât suficientă, deși bănuia că va purta întotdeauna în suflet un gol lăsat de nostalgia după cealaltă lume, unde văzuse soarele apunând în casa tunetului său în vreme ce luna răsărea în casa tăcerii ei argintii. Dar, hei, ce fotarea mă-sii? Avea un acoperiș deasupra capului și o mașină bună în garaj; avea haine cu care să se îmbrace și pantofi de încălțat. Mai avea și patru surori, dintre care una urma să aibă nevoie de mult ajutor și înțelegere pentru a putea trece peste anii care o așteptau. Ar fi fost mai bine să lase africana să se usuce, să-i lase frumoasa și letala încărcătură de vise și magie să se evapore, s-o lase să redevină o ancoră. O va tăia într-un târziu în bucăți și va avea întotdeauna o bucată la ea, un pic de antimagie, un lucru care s-o facă să rămână cu picioarele pe pământ, o barieră în calea călătoriilor nedorite.

Până una alta, voia să-și usuce părul și să scape de hainele ude.

Se duse la scări, picurând stropi întunecați în unele dintre locurile în care sângerase. Bucata de africană îi alunecă pe șolduri și deveni o fustă exotică, puțin sexy. Se întoarse și se uită peste umăr la încăperea lungă și goală, care părea să viseze în razele prăfuite ale luminii de august târziu. Ea însăși era aurită în lumina aceea și arăta din nou tânără, chiar dacă n-o știa.

– Cred c-am terminat treaba aici, zise, simțind o neașteptată ezitare. Pot să plec. Pa.

Așteptă. Ce, nu știa. Nu era nimic. Decât o senzație, *ceva*.

Ridică mâna ca pentru a saluta, apoi o lăsă din nou jos, parcă rușinată. Zâmbi puțin și o lacrimă îi căzu neobservată pe obraz.

– Te iubesc, dragul meu. Totul la fel.

Coborî scările. Pentru o clipă, umbra sa rămase locului, după care plecă și ea.

Începerea suspină. Apoi se cufundă în tăcere.

Center Lovell, Maine
4 august 2005

NOTA AUTORULUI

Există *într-adevăr* o baltă la care noi – şi în cazul de faţă prin *noi* înţeleg marea familie de cititori şi scriitori – mergem să bem şi să ne aruncăm năvoadele. În încercarea de a ilustra această idee, în *Povestea lui Lisey* se face trimitere la zeci de romane, poezii şi cântece. Nu spun asta pentru a impresiona pe cineva cu deşteptăciunea mea – aici e vorba mai mult de pasiune, deşteptăciunea e prea puţină – ci pentru că vreau să aduc un omagiu unora dintre peştii aceştia minunaţi şi să atribui meritul celor care-l merită.

„Mi-e aşa de cald, te rog, dă-mi gheaţă."
I'm so hot, please give me ice: Trunk Music de Michael Connelly.

„Cuptor aspirant."
Suck-oven: Cold Dog Soup de Stephen Dobyns.

„Stricata."
Sweetmother: The Stones of Summer de Dow Mossman.

„Pafko la zid."
Pafko at the wall: Underworld de Don DeLillo.

„Lucruri şi mai rele aşteaptă."
Worse things waiting: Titlul unei colecţii de povestiri de Manly Wade Wellman.

„Nimănui nu-i plac clovnii la miezul nopţii."
No one loves a clown at midnight: Lon Chaney.

„Mătura pe jos, bastarzilor."
He was sweepin, ya sonsabitches: The Last Picture Show de Larry McMurtry.

„Diavolii goi."
Empty Devils: The Tempest de William Shakespeare ("Iadul e gol şi toţi diavolii sunt aici" – *Furtuna*)

„Aşa n-o voi mai duce mult."
Piesa *I Ain't Livin' Long Like This* a fost scrisă de Rodney Crowell. Pe lângă versiunea lui Crowell, cântecul a fost înregistrat şi de Emmylou Harris, Jerry Jeff Walken, Webb Wilder şi Ole Waylon.

Şi, desigur, întregul repertoriu al Bătrânului Hank. Dacă există o fantomă în paginile acestea, a lui este – la fel de mult ca a lui Scott Landon.

Vreau să vă mai reţin un moment pentru a-i mulţumi şi soţiei mele. Nu e Lisey Landon, nici surorile ei nu sunt surorile lui Lisey, dar au trecut treizeci de ani de când mă bucur să le văd pe Tabitha, Margaret, Anne, Catherine, Stephanie şi Marcella cum se comportă „ca între surori". Asta nu înseamnă acelaşi lucru de la o zi la alta, dar e întotdeauna interesant de urmărit. Pentru ceea ce am descris aşa cum trebuie, mulţumiţi-le lor. Pentru ceea ce am greşit, mai daţi-mi şi mie pace, bine? Am un frate mai mare fantastic, dar *n-am avut* nicio soră.

Nan Graham e cea care a redactat cartea de faţă. Destul de des, oamenii care recenzează romane – mai ales romanele scriitorilor care vând de obicei un număr mare de exemplare – spun: „Cutare şi Cutare chiar ar fi avut nevoie de o redactare adevărată." Tuturor celor tentaţi să spună asta despre *Povestea lui Lisey* aş fi bucuros să le trimit mostre din manuscrisul primei mele versiuni, împreună cu adnotările lui Nan. Am primit eseuri mai curate în primul an de franceză. Nan a făcut o treabă minunată şi-i mulţumesc că m-a trimis în public cu cămaşa bine îndesată în pantaloni şi cu părul pieptănat. Cât despre puţinele cazuri în care i-am respins propunerile... singurul lucru pe care-l pot spune este: „Realitatea e Ralph."

Mulţumiri lui L. şi R.D., care au citit aceste pagini în prima ciornă.

În cele din urmă, multe mulţumiri lui Burton Harlen de la Universitatea din Maine. Burt a fost cel mai bun profesor de engleză din câţi am avut vreodată. El a fost primul care mi-a arătat drumul către baltă, pe care el o numea „balta cu cuvinte, balta cu mituri, la care mergem cu toţii să bem". Asta era în 1968. De atunci încoace am străbătut deseori aleea ce duce acolo şi nu mă pot gândi la un alt loc mai bun unde să-ţi petreci zilele; apa e încă dulce şi peştii încă mai înoată.

S.K.

Te voi striga spre casă.

CUPRINS

Partea întâi: VÂNĂTOAREA DE BUL 11
I. LISEY ŞI AMANDA (Totul la fel) 13
II. LISEY ŞI NEBUNUL (Întunericul îl iubeşte) 27
III. LISEY ŞI CAZMAUA DE ARGINT
(Aşteaptă să se schimbe vântul) 81
IV. LISEY ŞI BULUL DE SÂNGE (Toată mălura aia) 108
Partea a doua: SCOPN 165
V. LISEY ŞI LUNGA, LUNGA ZI DE JOI
(Popasurile bulului) 167
VI. LISEY ŞI PROFESORUL (Asta ţi-e răsplata) 206
VII. LISEY ŞI LEGEA (Obsesia şi mintea epuizată) 227
VIII. LISEY ŞI SCOTT (Sub copacul miam-miam) 250
IX. LISEY ŞI PRINŢUL NEGRU AL INCUNCILOR
(Datoria iubirii) 286
X. LISEY ŞI ARGUMENTELE ÎMPOTRIVA NEBUNIEI
(Fratele cel bun) 302
XI. LISEY ŞI BALTA (Ssst - acum trebuie să taci) 372
XII. LISEY LA GREENLAWN (Nalba) 421
XIII. LISEY ŞI AMANDA (Ca între surori) 449
XIV. LISEY ŞI SCOTT (Iubimeu) 483
XV. LISEY ŞI LUNGANUL (Pafko la zid) 506
Partea treia: POVESTEA LUI LISEY 537
XVI. LISEY ŞI COPACUL POVEŞTILOR (Scott îşi spune cuvântul) 539
Nota autorului 593